

KUDÜS DERGİSİ ARŞİVİ

Sayı 1

İçindekiler

SAYI 1 Kudüs Dergisi-SUNUŞ	3
Röportaj: Kudüs'ü Gereğince Tanımak ve Tanıtmak Cihadın Bir Parçasıdır - Ömer Lekesiz	4
Yeryüzünün En Görkemli Bildirisi: Kudüs - Ali Değirmenci	8
Şatilla' nın Çocukları - Yıldız Ramazanoğlu	10
Ey Filistin!... Tuncer Namlı	12
Yeni Başlayanlar için Filistin Meselesi ve Yenilgi Yenilgi Büyüyen Zaferimiz - Hakan Albayrak.....	12
Kanayan Yaramız Tarihi Mirasımız - Hamza Türkmen	15
İslam Tarihi Boyunca Kudüs'ün İşgali - Ahmet Ağırakça.....	24
Yahudileştirilmeye Çalışılan Bir İslam Kenti: KUDÜS - Ahmet Emin Dağ.....	35
Küresel Operasyonun Filistin-İsrail Boyutu - Ali Bulaç.....	39
Dehşet Senaryosu: Şaron Yüz binlerce Filistinliyi Ürdün'e ve Sina Yarımadası'na Sürgün Edecek! - İbrahim Karagül	53
Küresel Dizaynın Bölgesel Oyunu Olarak Türk İsrail İlişkileri - Alptekin Dursunoğlu.....	58
Efsaneden Gerçeğe Amerika'daki Yahudi Gücü - Kuroş Ahmedi.....	63
Amerika'daki Yahudilerin Rolü ve İsrail Karşısında Amerikan Devlet Politikası.....	65
Geçmiş	66
Kitle İmha Silahları Ve İsrail - Turan Kışlakçı.....	75
NÜKLEER VE KİMYASAL SİLAHLAR NERELERDE DENENDİ?.....	76
Aksa İntifadası Kronolojisi - Ahmet Varol	85
Irak Krizinin Gölgesinde Filistin - Mustafa Eğilli.....	103
Filistin Halkı asla taviz vermeyecektir - Halid Meşal.....	108
İsrail Halkı Filistinlilerin Kanının Dökülmesini Desteklemektedir - Muhammed Hüseyin	111
Beyt'ül Makdis Vakfı - Röportaj	113
Dünyanın Merkezi: Bağdat-Kudüs Hattı - Röportaj	115
İslami Terör Tanımı Politik Bir Tutumdur Abdurrahman Dilipak	128
İslami Terör, CIA Direktörlerinin Ürettiği Bir Kavram - Ahmet Kekeç.....	128
Terörist Mantıkla Terörizm Mücadelesi / Ben Yaparım Olur/ - Ahmet Mercan.....	129
İnsanlık Amerikan Megalomanisine Teslim Olamaz - Atasoy Müftüoğlu	130
Şeytan Üçgeni - Bahattin Yıldız	131
En Büyük Terörist ABD - Beşir Eryarsoy	132
İnsanlık Amerika'nın Tehdidi Altında - Bülent Yıldırım	133
Haklı Bir Sebebe Dayanmayan Şiddet Terördür - Ekrem Kızıldaş.....	133
ABD Terörüne Karşı Tutarlı Bir Anti Emperyalist Mücadele Örgütlenmelidir - Fikret Başkaya	135

İsrail'in Filistinlilere Karşı Uyguladığı Şiddet Tam Anlamıyla Bir Devlet Terörüdür - Hayrettin Karaman	136
Terör ve "İslamcı Terör" Üzerine - Hüseyin Alan.....	137
Terörizm Endüstrisi, Propagandacı Gerçek Terörizmi Gizliyor - Hülya Şekerci	139
Küresel Medya Terörü - İbrahim Hakkı Toprak	140
Kırk Haramilerin Yeni Sihirli Formülü - Mesut Kardeşhan	141
Terör Kavramı Militarist Tetikçiliğin Malzemesi - Mustafa Özcan.....	143
Batı Dünyası 'İslam'ı Bir Tehdit Olarak Algılıyor - Nuray Mert	144
Global Emperyalizmin Şeytani Kavramı: "Terör" - Suat Parlar	144
İslam ve Müslüman 'Terör' Kavramıyla Bağdaştırılmaz - Süleyman Arslantaş.....	145
Kitap Değerlendirmesi: Hepimiz Filistinliyiz - Özlem Hicran Özyurt.....	146
"Din Devleti İsrail" Vesilesiyle - Ahmet Emin Dağ	148
Filistin: Ortadoğu'da Bitmeyen Varoluş Mücadelesi - Ömer Küçükkağa	149
Kudüs: Tarihin Kalbi Gülşen Demirkol Özer.....	151
Her şeyimizden Vazgeçeriz ama Mescid-i Aksa'dan Asla! - Sefer Turan	152
Filistinimize Armağan Bir Günce: "Bizim Filistin" - Bülent Şahin Erdeğer	155
Ortak Duyarlılık, Ortak Çaba - Rıdvan Kaya	156
İsra - Abdurrahman Dilipak.....	157
Katiller ve Şakşakçıları - Ahmet Varol.....	158
İslam Dünyası İçin Filistin / Kudüs Direnme Noktasıdır - Süleyman Arslantaş	159
Filistinliler Trafik Kazasında Ölmüyor - Alptekin Dursunoğlu	159
Şaron Tarzı Devlet Terörü Meşrulaşma Yolunda - İbrahim Karagül	160
FDG'nin Kuruluşu Vesilesiyle - Mehmet Pamak	162
İslam Dünyasından Haberler -Mart- - Kudüs Dergisi	165
Irak, Filistin ve Ortadoğu Dizaynı - Ahmet Emin Dağ.....	171
Büyük Karanlıkların Tarihi - Atasoy Müftüoğlu.....	171
Bağdat'ın Küllerinden Bir Hisar Yükselir - Kazım Sağlam	173
İsrail'le Mücadelede Dikkat Edilmesi Gereken Bazı Noktalar - Burhan Kavuncu	174
İsrailleşen Amerika; Amerikanlaşan İsrail - Abdullah Yıldız	175
İşgal Altında Günlük Hayat - Yıldız Ramazanoğlu	176
İslam Dünyasından Haberler -Ocak- - Kudüs Dergisi.....	176
İslam Dünyasından Haberler -Şubat- - Kudüs Dergisi.....	182

SAYI 1 Kudüs Dergisi-SUNUŞ

Kudüs Dergisi Mart 2003

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Kudüs ile karşınızdayız. "Kudüs" adı ortak vicdanların, ortak özlemlerin ve ortak kararlılığın yöneldiği bir sonuç.

Kudüs; uzaklaşmış bedenlerimizin ortak kalbi, dağınık tuğlalarımızın zemin duvarı. İlk kıblegahımız. Hz. İbrahim'in, Hz. Davut'un, Hz. Musa'nın, Hz. Meryem'in acılarına da sevinçlerine de tanık olan diyar. Hz. Süleyman'ın secdeğini taşıyan miras.

Kudüs; çeşitlenen kimlikleriyle Sami kavminin soluk aldığı bereketli kılınmış toprak. Son Rasul'ün İsrail'deki son durağı. Ve günümüzde, Yahya peygamberi öldürenlerin Hz. İsa'ya ihanet edenlerin izinden gelen Samiri kılıklı çağdaş nankörlerin yaşattığı hicran.

Kudüs; vahyi kültürümüzün emaneti, tevhidi değerlerimizin mirası, kitap ehline gösterilen şefkatin ve adaletin örnek icra mekanı. İslam elini ne zaman Kudüs'e uzattı ise sömürü, zulüm, işgal, sürgün, işkence, katliam elini geri çekti.

Ve Kudüs gene işgal ve zulüm altında, gene tutsak ve gene kurtuluş ve adalete muhtaç. Bu beldenin gerçek mirasçısı köklerinden kopartılmayla karşı karşıya. Kudüs Talut'un, Ömer'in, Selahattin'in sükun ve adalet günlerini özleyiyor. Kardeşlerinin koparılmış coğrafyalardan uzanacak ellerinin sıcaklığını bekliyor. Kudüs'ün tüm çevresi yaz sıcaklığında donmuş, buzlanmış gibi; ama öyle de olsa Kudüs'ün intifada taşları buzdan camları kırıyor ve sessizliği parçalıyor.

Kudüs, kalbimizin yarası, geleceğimizin satır başlığı. Kudüs, evrensel İslami uyanışın ve tüm yerel İslami mücadele hatlarının ortak stratejik hedefi haline gelmelidir. Çünkü Kudüs'ün kurtuluşu demek, tüm İslam coğrafyasını kuşatan emperyalizmin belinin kırılması demektir. Çünkü Kudüs, küresel kapitalizmin baş patronları tarafından siyonist işbirlikçiler eliyle tüm coğrafyamızı kontrol altında tutmak üzere Filistin topraklarını bir saldırı üssü haline getirecek emperyalizmin komuta merkezi yapılmak istenmektedir. Bu nedendir ki tüm bölgelerimizin kurtuluşu Kudüs'ün özgürlüğü kavuşmasıyla doğrudan alakalıdır. Ve işgal altındaki Filistin ve Kudüs'ün özgürlük davası aynı zamanda Türkiye'nin de, Irak'ın da, Hicaz'ında, Tunus'un da, Keşmir'in de, Çeçenistan'ın da, Kürdistan'ın da adalet ve özgürlük davasıdır.

Filistin bizim için sadece yaşadığı drama ağlanan bir mazlumiyet ülkesi ve elimizden alınmış iç çekilen bir hatıra değildir. Sadece yaşadığı kuşatma içinde acı çeken, mahrum bırakılan, katledilen bir insanlık sorunu da değildir. Filistin ve Kudüs bizim için tarihe vahyin, siyasetle vahyin, insanlıkla vahyin buluşma makamıdır. Kudüs'ün ve Filistin'in direnişçi halkı, küresel kapitalizmin azgınlaşan kuşatmasına, siyonist tetikçilere ve bölgedeki işbirlikçilere karşı onur ve kararlılıkla dikilen, küresel direnişin övünç duyduğu, örnek aldığı, gönül verdiği küresel intifadanın ateşleyici öncüleridir. Kudüs bizim mecbur olduğumuz geleceğimizdir.

Kudüs Dergisi, 2002 Nisan'ında yaşanan Cenin katliamının hüznü içinde "ne yapabiliriz?" sorusuna cevap aranırken mayalanıp oluşturulan Filistin Dostları Girişimi (FDG)'nin kendi için belirlediği ödevlerden biri olarak tasarlanmaya başlandı.

FDG, Filistin'in ve Filistin halkının siyonist ve emperyalist kuşatma ve saldırılardan kurtarılmasına katkıda bulunmak amacıyla yazar ve sanatkarlarımızdan; gazeteci ve dergicilerimizden; hukukçularımızdan, insan hakları ve diğer sivil kuruluşlarımızın temsilcilerinden iştirakçilerin ve amaç doğrultusunda çaba sarfeden diğer kişilerin katılımına da açık olarak 26 Ekim 2002 tarihinde yapılan bir toplantıyla sivil bir inisiyatif olarak şekillendi. İstanbul'da bir otel salonunda ikiyüze yakın katılımcıyla gerçekleştirilen kuruluş toplantısına, diğer bazı şehirlerden konuya yakınlığı ve ilgisiyle bilinen bir çok kişi de katıldı.

FDG kendisine, iş bölümü ve dayanışma içinde gerçekleştirebileceği üç görev belirlemişti.

Birinci görev, Filistin ile ilgili günlük haberlerin basına ve tüm ilgililere duyurulması amacıyla bir haber portalının kurulması idi. Bu görev www.aksahaber.net adresinde gerçekleştirildi ve daha etkin bir haber portalı için teklif ve katkılarınız bekleniyor.

İkincisi görev olarak, Filistin sorunu ve uluslararası boyutu ile ilgili üç aylık bir siyasi analiz, düşünce ve haber dergisinin çıkartılması öngörülmüştü. Yayın Kurulu'nu oluşturmadan büro teminine, derginin içeriğini, konularını, katılımcılarını belirlemeden fiziki yapısını oluşturmaya kadar süren kollektif bir çabanın sonunda da şu anda karşınıza çıkarak bu teşebbüsün ilk basamağını gerçekleştirmiş olduk.

Üçüncü görev ise, FDG'nin belirtilen amaçları doğrultusunda etkinlikler düzenlemek ve paralel etkinliklere katkıda bulunmaktır. Bu süreçte ABD ve müttefiklerinin Irak'a yönelik saldırıları ve işgaline karşı gösterilen tepkiler FDG'nin de öncelikli uğraşı konusu oldu. Ve bu tepkilerde ABD kadar Siyonist İsrail terörü ve yayılmacılığı da protesto edildi. Bölgemizdeki siyasi kojöktürün önümüze getirdiği zorunlu ilgilerle ikinci planda kalan FDG'nin etkinlik ödevlerini önümüzdeki aylardan itibaren yerine getirmek, tüm Filistin ve Kudüs dostlarının müşterek yükümlülüğü olduğunu ifade etmek isteriz.

FDG kuruluş toplantısında, kendi varoluşunun dayandığı ilkeleri de belirlemişti. Dergimiz FDG katılımcılarının ve gönüldaşlarının istişari desteğini alarak çıkmaktadır. Dolayısıyla dergimizin yayın politikası, kendisini belirleyen kuruluşun bu ilkeleri istikametinde oluşturulacaktır. FDG'nin belirlediği bu ilkelerin İslami bilinç ve sorumluluk taşıyan her müslüman tarafından da önceleneceğine inanıyoruz:

- 1) Yaklaşık bir asra yakındır Ortadoğu'nun kilit sorununu teşkil eden Filistin sorunu, hem uluslararası hukuk, hem insanlık sorunu olma yanında FDG mensupları açısından öncelikle İslami bir sorun olarak değerlendirilmektedir. Bu yaklaşımla Türkiye halkının konuya daha duyarlı kılınması ve desteğinin sağlanması FDG'nin faaliyetlerinin odak noktasını oluşturacaktır.
- 2) FDG, İsrail'in işgalci ve zalim kimliğinin her zeminde altının çizilmesine ve gerek dünya gerek iç kamuoyunda Siyonist İsrail'in meşrulaştırılmasına yönelik propagandanın kırılmasına çalışacaktır.
- 3) FDG'nin öncelikli hedeflerinden birisi de Kudüs'ün geçmişte yüzyıllık işgalden kurtulduğu gibi, bugün de Filistin topraklarında yabancı bir unsur olarak bulunan Siyonist devletin bir gün mutlaka bu bölgeden sökülüp atılacağına dair inancın canlı tutulmasına katkıda bulunmaktır.
- 4) FDG, Türkiye'ye özgü bir sivil inisiyatif girişimidir. Tüm faaliyetlerinde açıklık ve meşruiyet ilkesini esas alır. Tamamen gönüllü, istişari ve katılımcı bir harekettir.

Siyasi analiz, düşünce ve arşiv değeri taşıyan haberlerden oluşan üç aylık bir dergiyi ciddiyetinden ödün vermeden, okuyucu açısından daha canlı ve sıcak bir görünüme nasıl ulaştırabileceğimizle ilgili olarak Yayın Kurulu'nda yaptığımız istişareler sonucunda elinizdeki sayı oluştu. Çizgi, değini, makale, tartışma, röportaj, soruşturma, kitap değerlendirmesi bölümlerinde topladığımız yazılara; arşiv değeri olarak Aksa Haber portalında yer alan köşe yazarlarından ve günlük haberlerden yaptığımız seçmelerle iktibaslar ekledik.

Dergimizde ele alınmasını düşündüğümüz bölümlerle, konularla veya iç düzenleme ve tanıtımla ilgili yapabileceğiniz tüm teklif ve katkılara açık olduğumuzu bildiririz.

Özellikle de dergimizin tanıtımı, satışı ve aboneliği ile ilgili sağlayacağınız katkıların, çabalarımızın sürekliliğine ve kurumlaşmasına önemli katkılar sağlayacağını hatırlatmak isteriz.

Çaba bizden, başarı Allah'tandır.

Röportaj: Kudüs'ü Gereğince Tanımak ve Tanıtmak Cihadın Bir Parçasıdır - Ömer Lekesiz
Ocak 2018

RÖP: Murat Ayar

Kubbetü'l Ervah'tan Kubbetü's-Sahra'ya, Ömer Mescidi'nden Kible Mescidi'ne, hatta zeytin ağaçlarına varana kadar Kudüs bizim neyimiz olur?

Kudüs, İsrâ Suresi'nin ilk ayetinde "min el mescidi'l-harami ile'l-mescidi'l-aksa" ibaresinin yer alması nedeniyle Müslümanların bilgisine (inancına) İslam'ın erken devrinde (Nübüvvetin 12. yılında) girmiş bir yerdir.

Aynı ayette geçen "esrâ" kelimesi ise, Mescid-i Haram (Mekke) ile Mescid-i Aksa'nın (Kudüs'ün) birlikte zikredilme nedenidir ki isra / gece yürüyüşünden kasıt, Peygamber Efendimizin Miraç'a çıkışıdır.

Bunlardan hareketle bizlere Mekke, Medine ve Kudüs'teki mescitler konusunda nakledilen bilgi, ameldeki üstünlük derecesiyle ilgilidir. Buna göre Mescid-i Haram ve Mescid-i Nebevi, Beytül-Makdis'ten; Beytül-Makdis ise başka mescitlerden daha üstündür.

Dolayısıyla bir Müslüman için Kudüs (onun içinde yer alan Beytül-Makdis) zikrettiğimiz bu bilgiler nedeniyle makbul ve muteberdir ki bu manada sürekliliği de ayrıca bir bilgiyi, teferruatı gerektirmeyecek şekilde daimidir.

Yine de Kudüs'le bağlantılı ve Kudüs'le müşterek bir hayata sahip olan peygamberler üzerinden Nebevi Tarih'i okuma ve anlama imkânına sahip kıldığımız için bizler Kudüs'ü bu tarihin en önemli merkezlerinden biri olarak kıymetlendirir ve severiz.

Şöyle ki Kudüs'le bağlantılı olan ilk peygamber Hz. İbrahim'dir ve o, M.Ö. 1650'li yıllarda, Kudüs'ün yakınındaki el-Halil'e yerleşmiş bir Amori'dir.

Amoriler, çıkış nedenleri tam olarak bilinmemekle birlikte Arabistan'dan Mezopotamya'ya gelip, Urfa ile Kudüs'ü de içine alacak şekilde hâkimiyet kurmuş, Arapların ilk ataları olarak bilinen bir kavimdir. Bu kavmin hâkimiyeti zayıflama sürecine girdiğinde Hz. İbrahim, Harran'dan ya da Ur'dan kalkarak Kudüs'ün periferisine yerleşmiş ve burada doğan oğlu Hz. İsmail'i, annesiyle (Hacer'le) birlikte Mekke vadisine bırakarak, yeni bir "dönüş mitosu"nu gerçekleştirmiş yani Hz. İsmail vasıtasıyla atası olan Amorileri ilk çıkışlarından asırlar sonra öz topraklarına iade etmiştir.

Hz. İbrahim, Kur'an'ın nitelemesiyle "tek başına bir ümmet"tir. İsrailoğulları ondandır ama o İsrailoğullarından değildir, çünkü İsrail, Hz. İbrahim'in torunu olan Hz. Yakup'un ismidir ve evlatları da onun ismiyle anılmışlardır.

Bundandır ki Hz. Peygamber kendisiyle va'z edilen dini, Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın dininden ayırarak, doğrudan, Hz. İsmail ile olan nesep bağı üzerinden Hz. İbrahim'e nispet etmiş ve dolayısıyla kendisini, kesin bir dille İsrailoğullarından ayırmıştır.

Ancak Kur'an'da isimleri zikredilen Hz. İshak, Hz. Yakup, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. İsa vd. aynı zamanda Müslümanların da şeriatlarına değil, varlıklarına inanmak zorunda oldukları peygamberler olarak, Nebevi Tarih'e dâhil bulduklarından ve o peygamberlerin büyük bir bölümü Kudüs'le doğrudan ilgili ya da Kudüs'te mukim olduklarından dolayı, her Müslüman için Kudüs, Allah'ın her devirdeki kullarına mübarek kıldığı ev hükmündedir.

Bir de konunun hükümlerlik ve siyaset yönü vardır ki buna göre her şeyden önce Kudüs'e hükmetmemiş olanlar, büyük güçler (imparatorluklar) arasında sayılmamışlardır. Öte yandan, Kudüs, kadim zamanlardan beri medeniyetlerin beşiği olarak nitelenen alanın (Bereketli Hilal ile medeniyetlerin geçiş köprüsü hükmündeki Anadolu'nun) en önemli güvenlik noktası olagelmıştır.

Bu yanıyla da Kudüs, bir Müslümanın nezdinde, mevcudu için bir hayat-memat meselesi, gelecek nesilleri içinse zorunlu bir emanet nesnesidir. Çünkü o, İstanbul ile Mekke, Urfa ile Akabe hattının keşişiminde yer alır.

Hz. Muhammed (s)'den sonra Kudüs deyince aklımıza onlarca öncü isim gelir. Ama içlerinden üç tanesinin yeri apayrıdır. Sizin de Kudüs ziyaretlerinizde ve yazılarınızda özel olarak andığınız Emirul-Müminin Hz. Ömer bu isimlerin başında gelir. Sonra Nureddin Zengi ve Kudüs'ün ikinci fatihi Selahaddin Eyyubi. (Allah hepsinden razı olsun.) Bu isimlerin bize bıraktığı miras nedir?

Kudüs özelinde Hz. Ömer'den bize kalan miras, sulh ve sükûnette ısrar; kan dökmeden fetih ve İslam dışı unsurların da haklarını gasp etmeyen adil bir yönetim vaadidir.

Hz. Ömer söz konusu davranış biçimini ve vaadi miras bırakan olarak, Kudüs'ün zor kullanılarak fethedilmesine rıza göstermeyip, halkının da emniyetleri karşılığında ricat etmesiyle, Medine'den kalkarak bizzat Kudüs'e gelmiş, anahtarlarını bir papazın elinden teslim alarak, burayı içindeki Hıristiyan ve Yahudi unsurlarla birlikte, yönetimi için atadığı Müslümanlara emanet etmiş ve o emanet onlar ve sonrakiler tarafından bir miras olarak bizlere devrola gelmiştir.

Nureddin Zengi (1118-1174), Şam ve Haleb'in atabeyi olarak bilinir ama Urfa'dan İskenderiye'ye kadar Haçlılara karşı yaptığı yoğun saldırılarıyla ve direnişleriyle nam salmıştır. Dolayısıyla o, gerçek bir İslam mücahidi ve adaletli bir lider olarak Kudüs'ü Haçlılardan geri alabilmek için de en yoğun çabayı sürdürmüştür. Kardeşim Ali Emre'nin "Nureddin Zengi" adıyla yayımlanan (Temmuz Yayınları, 2017) uzun hikâyesindeki nitelemesiyle o, "Kudüs'ün fethinin yeniden düşünülürken" kişidir ve bunda öylesine samimidir ki Kudüs fatihi Selahaddin Eyyubi için kendisini fener etmiştir.

Bu manada ondan bize kalan miras, Kudüs'ün fatihi olamayacaksa, bizden sonra gelebilecek fatihlerin zorluklarını kolaylaştıracak işleri yapma terbiyesi ve gayretidir.

Selahaddin Eyyubi'den (1138 – 1193) bize kalan miras ise bizzat Kudüs'ün kendisi, ona sahiplik etme bilinci ve onu koruma gayretidir.

Kudüs'ü fethedene kadar gülmemek ve beyaz elbise giyinmemek şeklindeki asil tercihleri de dâhil olmak üzere, Selahaddin'den bize kalan sınırsız cihad azmi, yüksek diplomasi terbiyesi ve katillerle muhatap olurken bile İslami zihniyetin, edebî ve adaletin hassasiyetle gözetilmesi ilkesidir. Bu manada Selahaddin'den bize kalan mirasın, aslında Kudüs'ten önce de sonra da "Selahaddin soyluluk" olduğunu söylememiz mümkündür.

"Kudüs bizimdir" ifadesini nasıl anlamak gerekir?

Kudüs, 638 yılında (Hz. Peygamber'in vefatından altı yıl sonra) Hz. Ömer'in buraya teşrif etmesiyle, sulh ve selamet içinde teslim alındı.

90 yıl Emevi, 219 yıl Abbasi, 130 yıl Fatımi, 63 yıl Eyyubi, 267 yıl Memluki hâkimiyetinde kaldıktan sonra, 1517-1917 yılları arasında tam 400 yıl Osmanlılar tarafından yönetildi.

Buna göre, 1099-1187 yılları arasındaki 88 yıllık Haçlı işgalini çıktığımızda, 1191 yıl İslam hâkimiyetinde kalan Kudüs'ün, son yüzyılda yönetici güç planında muhatap olduğu belirsizlik ise hepimizin malumudur.

Kudüs merkezli (ilki M.Ö. 1000'li yıllarda Hz. Davud tarafından kurulan) son Yahudi devleti, M.Ö. 586 yılında Babil (Kıldan) Kralı Nebukadnezzar tarafından yıkılmış, İsrailoğullarının, zamanın güçleri tarafından kendilerine verilen ve Titus tarafından M.S. 70 yılında sonra erdirilen vassallıktan öte, 586 yılından bugüne kadar bölgede kalıcı, sürekli bir hâkimiyetleri söz konusu olmamıştır.

Bugünkü İsrail bir ulus devleti olduğu gibi, bizlerin bağımsızlığını ve yeniden yapılanmasını istediğimiz Filistin devleti de neticede bir ulus devletidir.

Kavmi, nüfusu ne olursa olsun, modernizmin bir ürünü ulus devletin, post-kolonyalizme mahsus bir sonuç olduğu ise malumdur. Diğer bir söyleyişle her ulus devlet, herhangi bir hegemonyanın ileri karakolu hükmündedir.

Buna göre Kudüs, bir ulus devlete (emperyalizmin ileri karakoluna) bırakılmaz çünkü o 12 milyon nüfusa sahip Yahudi ve Filistinliden öte, 6.9 milyarlık dünya nüfusu içinde 2.2 milyar nüfusa sahip olan Hristiyanlara da bırakılmaz.

Çünkü bunların hiçbirisi Müslümanlar kadar mukaddes bir beldenin yönetiminde tecrübe sahibi olmadıkları gibi, geçmişte belli sürelerde gerçekleşen yönetme denemeleri de sicillerine zulüm, acı ve kan kelimeleriyle birlikte işlenmiştir.

Bu nedenlerle Müslümanların "Kudüs bizimdir" demeleri ve burayı yönetme hakkından vazgeçmemeleri çok doğaldır.

Filistin'de bir ulus devleti kurulması ve Kudüs'ün bu devletin başkenti olması yönündeki talep, İslam ümmetinin bu yolla temsili anlamına geldiği (ve haliyle ulus devlet fikrini aştığı) için bugünkü şartlarda değerlidir.

Kudüs meselesi Müslümanlar açısından soyut bir nostaljiden bilinçli bir siyasal gündeme nasıl taşınabilir?

Bilemiyorum çünkü benim aktivistlik (pratik düşünme ve uygulama) yönüm çok zayıftır. Verili bilgiden henüz bilinmeyenin bilgisine ulaşabilmek ve bu manada nazariyata başvurmak ancak deneyebileceğim bir şeymiş gibi görünüyor bana. Bu nedenle, sorunuzu konuyla ilgili ehliyet sahiplerine birlikte sormamız gerekiyor çünkü cevabı benim açımdan da büyük kıymet taşıyor.

Kudüs; entelektüel, estetik ve kültürel olarak edebiyat, sanat ve düşünce çevrelerinde Türkiye açısından yeterli derecede gündem oluyor mu?

Entelektüel planda bir gündem oluşturduğuna inanıyorum çünkü Filistin'e işgalci olarak getirilmiş her Yahudi şahsen silahlandırıldığı gibi, bunların evleri de her an kullanılmaya hazır birer cephanelik olarak tahkim edilmektedir. Bu bağlamda (kadın-erkek ayrımı olmaksızın) işgalci her Yahudi, zorunlu asker ve bir ölüm makinası olduğu kadar aynı zamanda her an öldürülme korkusuyla yaşayan bir paranoyaktır.

Bunların oluşturduğu toplum ise gerçek bir "cinnet toplumu" olduğundan entelektüel çalışmaların odağında yer almakta ve tarihçiler, felsefeciler, sosyologlar, kültür estetikçileri, iktisatçılar... vd. tarafından yakın planda, dikkatle incelenmektedir. Edward W. Sait'ten, Werner Sombart'a kadar birçok entelektüelin çalışmalarını buna örnek olarak verebilirim.

Kültür olarak gündem oluşturması, Kudüs halklarıyla yüz yüze gelinmesiyle, hayatlarının öğrenilmesiyle ve onların hayatına yeni bir şeylerin katılmasına aracı olunmasıyla mümkündür. Bizim 1917'den 2000'li yıllara kadar Kudüs konusunda bir tür devekuşu sendromu yaşadığımız malum iken bu yönde bir gündemden söz etmemiz de henüz mümkün değildir.

Edebiyat ve sanat konusuna gelince... Kudüs planında edebiyattan ve sanattan ne beklediğimiz sorusuna vereceğimiz cevap öncelikli olarak önemlidir. Kendi adıma, sahici olmayan, samimiyet taşımayan bir edebiyat ve sanat çalışmasının gereğine inanmadığım için, hâlihazırda bu konuda yazılan şiirlere, öykülere ve romanlara da itibar edemiyorum. Çünkü bana göre Kudüs konusu önemli bir gündem maddesidir diye Hz. İbrahim'in hayatını romanlaştırmak dangalaklık, böylesi bir kitabı daha fazla satmak için Kudüs davasını güder görünmek ise hem çifte dangalaklık hem de büyük bir ahlaksızlıktır.

Buna rağmen Kudüs sevgisine sahip olan, içinde Kudüs yangını uç veren edebiyat erbaplarının orta vadede bu hallerini dışlaştıracak güzel eserler verebileceklerini de umuyorum.

Filistin ile ilgili direniş hikâyeleri uzun zaman sol edebiyat çevrelerinde temsilci buldu. Hâlihazırda da en geniş haliyle 'bizim mahalle'den Filistin hikâyeciliği ile ilgili derli toplu, elle tutulur çalışmalar neredeyse yok. Bir hikâye ve öykü mütehassısı olarak bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sizin söyleyişinizle "bizim mahalle"nin ilk derdi uzun yıllar kendilerinin Müslüman kalması ve yeni nesillerinin Müslüman olabilmesi gayretine yönelikti. Bunda haklıydılar da çünkü Batılılaşma furusu içinde dine savaş açmış bir sistem içinde yaşıyorlardı ve dolayısıyla her koyun kendi ayağından asılıyordu.

Öte yandan Filistin direnişi dediğimiz şey, yıllarca ulusçu ve laik (hatta sosyalist-laik-sol) FKÖ'nün elinden yürüdü. Müslümanların bu direnişi desteklemeleri sorunlu olduğu kadar, katkıda bulunmaları da mümkün değildi. O nedenle Filistin direnişi laik-sol Kemalist ve komünist kesimlerin ilgisini daha çok çekti; neticede kısır ama ilk kaydı verimler, kitap çalışmaları da bunların eliyle gerçekleşti.

Ancak son on yıldır tanımaya ve tanıtmaya başladığımız Naci el-Ali'nin (nam-ı diğer Hanzala'nın) bile bir solcu olduğunu düşünürseniz, Mourid Barghouti gibi "bizim mahalle"nin hissiyatına çok yakın duran bir şairin eserini yayınlarken de gecikirsiniz.

Bu manada belirttiğimiz çalışma kısırlığını, malum ideolojik kuşatmanın (kültürel hegemonyanın) bir sonucu olarak görüyorum ve doğrusu çok da olumsuz bakmıyorum.

Sıkça Kudüs ziyaretleri yapıyorsunuz. Bu yıl gezi programları da gitgide artıyor. Bu ziyaretlerde sizin öncelediğiniz şey nedir? Gidenler neyi amaçlamalı?

Türkiye Müslümanlarının ümmetle bağlarının kesilmesi Lozan Anlaşması'nın gizli şartlarındanadır.

Turgut Özal dönemine kadar da Türkiye Cumhuriyeti yetkilileri bunu başarıyla(!) uygulamışlardır. Şimdi şartlar değişti ve yüzünü İslam dünyasına ve dolayısıyla ümmete dönen bir Türkiye var. Bunu değerli bir imkân olarak görüp, hatıraları hafızalarımızdan silinmiş mekânlarımız cümlesinden Kudüs'ü görmeyi ve tanımayı öncelememiz gerekir.

Filistin bir yangın yeridir ve daha uzunca bir süre de böyle olacak gibi görünmektedir. Ancak Kudüs BM'nin ilgili kararlarının da etkisiyle, işgal altında olmasına rağmen bir "kitaplı dinler şehri" olarak gezilmeye ve tanınmaya müsaittir.

Kudüs'e şu şartlarda cihad etmek için gidilemez ama Kudüs'ü gereğince tanımak ve tanıtmak da cihadın bir parçasıdır.

Bu manada taşkınlığa mahal vermeden, İsrailoğullarının eline tepe tepe kullanacaklarından emin olduğumuz kimi malzemeler sunmadan, Kudüs'ü "Beytül-Makdis'in mekânı ve Nebevi tarihin bir açık kitabı" olarak tanımak ve okumak için oraya mutlaka gitmeliyiz. Üstelik bu, Peygamberimizin de emriyken, imkânı olan Müslümanların bundan geri kalmaları düşünülemez.

Öyle inanıyorum ki Kudüs'ü gördüğünüzde "gidenler neyi amaçlamalı" sorunuzun gerçek cevabı orada bizzat tahakkuk edecektir.

Çünkü Kudüs çok konuşkan bir şehir olarak daha taşlarından seslenecektir size; Hz. Âdem'in, Hz. İbrahim'in, Hz. Peygamber'in, Hz. Ömer'in, Selahaddin'in izlerinden sizi miras duygusuna ve emanet sorumluluğuna yönelten, sanki içinde doğup büyüdüğünüz sınırsız bir eve dönüşecektir hatıranızda Kudüs.

Kıymetli vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederiz.

1958'de Akdağmadeni / Yozgat'ta doğdu. Kayıtlar, Hece ve Hece öykü dergilerinin kurucuları arasında yer aldı. Hâlen yayımına devam eden edebistan.com adlı elektronik dergiyi net ortamında kurup yönetti. Yeni Şafak Kitap Eki'nin yayın danışmanlığını yaptı. Halen Yeni Şafak gazetesi ve Gerçek Hayat dergisinde yazıyor. Edebiyat hayatına Maveria dergisinde başladı. Eleştiri, deneme, inceleme yazıları çeşitli dergilerde ve gazete kitap eklerinde yayımlandı. Yeni Türk Edebiyatı'nda Öykü adlı çalışmasıyla Türkiye Yazarlar Birliği 2001 Edebi Tenkit Ödülü'nü kazandı. edebistan.com'a Türkiye Yazarlar Birliği tarafından 2002'de yılın internet yayıncılığı ödülü verildi.

Yayımlanmış Kitapları

Mimlerin Abecesi, Hasan Aycın Çizgilerinden Örneklerle Çizgi Sanatında Dil ve Mesaj, Sevgilinin Evi, Ev-Kabe Simgeciliği Üzerine Bir Çözümleme, Şirazededen Şirazeye, Öykü İzleri, Yeni Türk Edebiyatında Öykü - Öykücüler ve Öykü Anlayışları- Öyküleri ve Çözümlemeleri, Öyküce Konuşmalar, Hüseyin Su Kitabı, Kuramdan Yoruma Öykü Yazıları, Ateşten Kelimeler, Minarenin Kılıfı, Sanat Bizim Neyimize, Sanat ve...

<https://www.haksozhaber.net/okul/kudusu-geregince-tanimak-ve-tanitmak-cihadin-bir-parcasidir-7842yy.htm>

Yeryüzünün En Görkemli Bildirisi: Kudüs - Ali Değirmenci

Mart 2003

I

Şehirler, insanoğlunun yeryüzündeki serüveninin en büyük tutanakları, en görkemli konakları, belleği en güçlü tanıklarındır.

Ve Kudüs, yeryüzünün en bilge durağı, en acılı yurdu, en doğurgan anasıdır.

II

Adıyla, tarihiyle, kendisi için verilen savaşımınla çok yönlü bir sembol olan Kudüs, hem Filistin ve Ortadoğu savaşımında hem de Müslümanlık ve insanlık savaşımında merkezi bir konuma sahiptir.

1940'larda bir milyon civarında Filistinlinin, yaşadığı toprakları terk etmek zorunda bırakılmalarıyla kurulan gasıp ve katil İsrail devletinin ufkunda, Batı Şeria'yı da kapsayan ve dünyadaki on iki milyon Yahudi'nin büyük bölümünün yaşadığı bir Yahudi devleti kurmak hep var oldu. Ama soğuk savaş dengisinin ve bazı ılımlı Yahudilerin etkisiyle bu ufuk, "içinde yaşanabilir, güvenli bir toprak parçası" talebi biçiminde ifade edildi. Buna rağmen, Arap ülkelerinin her askeri saldırısını lehine çeviren İsrail, 1948'deki sınırlarını zaman içinde iki misli büyüttü.

İsrail'e Arap ülkelerinden gönüllü veya zorunlu olarak göç eden Yahudiler ve bunun ardından eski SSCB topraklarından başlayan göç dalgasıyla, İsrail'in demografik yapısı son otuz yılda hızla değişti. Bu süreç içerisinde ılımlılık büsbütün zayıfladı, Siyonist politika bütünüyle mücessemleşti, azgınlaştı. Bir Yahudi'nin, Nobel Barış Ödülü (!) almış bir başbakanı, Rabin'i; ondan da önemlisi on emirden birine itaat etmeyerek başka bir Yahudi'yi öldürmesi toplumsal gözü dönmüşlüğü boyutlarını ele veren en anlamlı simgesiydi. Başbakanlık yapmış önemli bir Yahudi'yi bile öldüren bir zihniyet için Arapların ne önemi olabilirdi artık?

Kudüs'te Arap mahallesinin ortasında satın aldığı evin dış duvarına boylu boyunca İsrail bayrağı astırıp, sokağı Yahudi olmayanların geçişine kapattırarak Şaron, kendince nihai çözüme gidecek adımı Mescid-i Aksa'yı asker eşliğinde "ziyaret ederek" attı. İkinci İntifada'yı başlatan bu provokasyon binlerce Filistinlinin hayatına mal oldu.

Almanya'da Nazilerin dünya üzerindeki Yahudi ırkının bütünüyle yok edilmesi planına verdikleri ad "Nihai Çözüm"dü. Gençliğini Filistinlileri kaçırmak için tedhiş hareketleri düzenlemekle geçirmiş, olgunluk çağında Sabra ve Şatilla'da binlerce Filistinli mültecinin katledilmesini örgütlemiş olan Ariel Şaron için nihai çözüm, bölgenin Araplardan arındırılması artık. Hatta sadece Şaron değil, bugün İsrail'de yaşayan Yahudilerin yarısından fazlası bir etnik temizlik operasyonunun ardından, homojen bir İsrail'in kurulmasını talep ediyorlar. ABD-İsrail stratejik ittifakı da sadece Yahudi lobisinin gücüyle değil, esas olarak muhafazakar ABD çoğunluğunun, tam da Şaron türü bir ruh hali içinde olduğu için şimdilik sağlam temellere oturuyor. Bu ruh hali, Clinton'un zoraki müzakere çabalarının nafile bir aldatmaca olduğuna, çünkü tarafların barış iradesi taşımadıklarına inanıyor. Hatta Bush ve yakın danışmanlarına bakılırsa, olayların bu hale gelmesinde, olmayacak beklentileri canlandıran Clinton yönetimi de sorumlu. Çünkü olması mümkün, akılcı yegane beklenti Büyük İsrail'in kurulması, yüz binlerce Müslüman ve hatta Hıristiyan Filistinlinin topraklarını terk etmesi, koruyucu duvarlar ardında nihai çözüme ulaşılması iken o barış kulvarını açmıştı.

Yaşadığımız ülkede, yıllardır kimi büyük gazete ve televizyonlarda manşete çıkmayı, ekrana gelmeyi yeterince hak etmediği görülen kanlı işgal, aynı güçlerin önde gelen yorumcularınca Türkiye'nin çıkarları açısından değerlendiriliyor. Bu yorumların hemen hepsinde tarih boyunca Filistinlilerin "Türk Milleti"ne yaşatmış olduğu düş kırıklıkları bir bir sıralandıktan sonra, cesur şahinler açıkça, neoliberal akil adamlarsa mahcupça yaşananların hak edilmiş olduğunu belirtiyorlar. Türkiye'nin geleceğini Amerika-İsrail bağlantısında görenler, Filistin'i çoktan gözden çıkarmış durumdadır. 11 Eylülde açıkça tedavüle giren "pis Arap" düşmanlığının bayrağını kimselere kaptırmaya niyetleri yok. Bunca ateş ortasında, o yakılıp yıkılan şehirlerde, mülteci kamplarında, dışarıdan gelen birini görünce yaltaklanan sahteliklerle dolu gülüşler değil, insanı görünce yürek hanesine ay doğan tertemiz ve direngen canlar var oysa. Toz toprak ve kan içinde yaşamın filizlerini sürdürüp olası bir yarını düşleme ümidinin, onurlu yaşama cehdinin, gözlerin ve ağızların buruk gülüşleriyle nasıl ifade edilebileceğini insan ancak orada öğrenebilir.

Filistin insan olmanın sınırdığı yerdir çünkü. Filistin, son kertede bile beyaz bayrak çekmeyi onuruna yediremeyen tek evidir dünyanın; asla nadasa bırakılmayan tarlalara, direnen çocuklar ekilen bir coğrafyadır.

III

Her dönemde dünyanın sürekli cıvıldağan kalbi olan Ortadoğu'da Kudüs, hem bir atardamar hem de bir toplardamardır.

Kudüs; Taifli çocukların taşıdığı, başını yardığı, ayaklarını kanattığı mustaz'af bir peygamberin, getirmiş olduğu mesajın evrenselliğinin teyit edildiği yerdir. Salihlerin yurdudur. Bir sevda durağıdır. Kuyumcu rikkatiyle işlenmiş bir yeryüzü örtüsüdür. İncanın vazgeçilmez sılasıdır; nice öğrencisi olan münbit bir mektep gibidir. En bilimli annedir. Direnişe, sabra bey'at etmiş vuruşkan

şahanların sığınağıdır Kudüs. İman izdihamının, zihin ve yürek intifadasının en gözde, en bereketli pınarıdır.

Arzın üstünde bir sancak, bir bildiri, görkemli bir çınar gibi durur o. Tanklara, barikatlara, kurşunlara inat. Zorluklara, baskılara, ihanetlere inat. Sınırlara, setlere, duvarlara, kuşatmarla direnerek. Kardeş kılarak mücadele öbeklerini, körpe filizleri. Tutuşturarak sönmeye yüz tutmuş meşaleyi her yanda. Musa ile direnişi kuşanır o, İsa ile bıkmadan uyarır. Yakup'la ağlar, Davut'la birlikte ateşe verir sesini. Ve Muhammed'in inkılapçı mesajı göğsünü titretir onun sürekli.

Şehir unutmaz! Ve Kudüs yeryüzünün ta ortasından, göğsünden fıskırmış bir diriliş çığlığı, bir alev topu, göğe uzanan bir şehadet parmağıdır!

Kudüs bizim evimizdir, Ortadoğu mahallemiz. Ve herkes bilsin ki evimiz satılık değil!..

IV

Kendini satmayan o mahalle şimdi bir ateş yumağı halinde. Irak bir kan ve ateş çölünün ortasında, bütün dünyanın gözleri önünde çırpınıyor. Ortadoğu, iğrenç bir saldırının ağında yanıyor. Ölüm ve çaresizlik, o yalın yapıldak haliyle ekranlardan, sütunlardan taşarak üstümüze başımıza çarpıyor artık. Kolumuzu kanadımızı kırıp bırakıyor. Her gün ölüm haberleriyle, tabutlarla giriyoruz yatağa. Daha fazla boğazımıza takılıyor lokmalar. Daha çok sarılıyoruz çocuklarımıza.

Dili tutulmuş, evlatları tarafından ihanete uğramış, bakıcısı vurulmuş; ama her şeye karşın ayakta kalmaya çalışan bir külliye gibi şimdi Ortadoğu. Yanı başımızda öyle yalnız, öyle çaresiz ve öyle yıkıma uğramış bir şekilde duruyor. Mazlum ve mağrur. Mütevekkil ve her şeye karşın mağrur. Büyük acıların ve gözyaşlarının eşliğinde; ölümlerle, yıkılışlarla, kurşunlarla, bombalarla karşılıyor her geceyi, her sabahı. Yeryüzü Bismillah boylu çocukların, ateşten toprakla oynadığı kanlı bir bahçeye dönüşüyor.

Ortadoğu; en çok direnen, en genç, en güzel ve en çabuk ölen kardeşimiz bizim!

V

Ey Rabbimiz! Ey Kabe'nin, Hayber'in, Kerbela'nın, Bağdat'ın, Kudüs'ün Rabbi!

Ayetlerini yalanlayan, fitne ve fesadı yayan, zülüm ve baskıyla ekini ve nesli bozan gözü dönmüş katiller dünyaya egemen olmuşlar.

Direnenlere, mustaz'aflara ve bize yardım et! Dualarımızı karşılıksız bırakma. Bizi silkele, bizi arındır. Bizi uyanıklardan, adanıklardan eyle! Zilletin kara örtüsüne, murdar soluğuna bulaştırma bizleri! Bağdat'ın, Ramallah'ın o tomurcuğa durmuş çocuklarına, Kudüs'ün ve Mescid-i Aksa'nın yalnız fakat onurlu muhafızlarına dualarımızı ulaştır!

Ey Rabbimiz!

Üzerimize sabır yağdır. Ayaklarımızı kaydırma, bize inanç ve kuvvet ver. Ellerimizi ve gönüllerimizi birleştir. Kafir ve zalim topluluğa karşı direnenlere yardım et!..

<https://www.haksozhaber.net/okul/veryuzunun-en-gorkemli-bildirisi-kudus-836yy.htm>

Şatilla' nın Çocukları - Yıldız Ramazanoğlu

Mart 2003

Yönetmen Mai Masri Filistin'de bir belgesel film çekmiş. Filistin'de dedimse alışkanlıktan. Filistin bir sürgünün adıdır ve dünyanın her yerine parça parça dağılmıştır. Aslında film Lübnan'a yakın bir mülteci kampı olan Şatilla'da çekilmiş. Sene 1998. İsrail'in Lübnan'ı işgali sırasında dehşet verici bir soykırıma uğramış olan Filistinlilerin, on altı sene sonra nasıl bir yaşam sürdürdüklerini anlatıyor. Film bir belgesel ama öyle de olsa bir düzenleme, işçilik ve yorum olması gerekir. Burada bunların hiçbiri yok. Konu ne şiirsel bir kurguya dayanıyor ne de teknik yönden üstünlükler var. Yalın ilkel ve olduğu gibi her şey. Amatör denilebilecek bir çalışma yöntemi izlenmiş kasıtlı olarak. On on beş yıl önce babaları, dayıları, komşuları, kardeşleri boğazlanmış insanların gündelik yaşamları. Acının ve kampın sınırlarıyla içerden kuşatılma en çıplak haliyle açıkça görülebiliyor.

On yaşlarındaki Halid'e çok küçükken yoldan hızla geçen bir otomobil çarpmış. O gün bu gündür fazla bir şey öğrenemiyor. Hafızası çok zayıf. Her şeyi unutuyor, sadece katliamda öldürülen dayısını ve teyzesini biliyor. Onların fotoğraflarına hüznle bakıyor. Yurdundan sürülmüş insanlar nasıl hissederse, gözlerinin derinliklerinde ne okunabilirse Şatilla'da her yaşta insanda bu var. Kamp Lübnan'ın biraz uzağında. Ama sokaklar sanki çöplük. Daracık sokaklar. Akıl almaz kötü

evler. Sefalet diz boyu. Yine de çocuklar gelecekte habersiz gülümsüyor ve bir ana okulunda dans ederek oynuyorlar. Mazlum çocukları eğlendirmeyi iş edinmiş bir Fransız gösteri ekibinin gelmesi büyük bir olay olmuş. İyi insanlar gelmiş de sanki, onlar kaderlerine terk edilmeden önce ortaklık son kez ışımış. Mai Masri kimi zaman amatör bir kamerayı çocuklara veriyor, onlar çekiyorlar birbirlerini gönüllerince.

Halid bir iş yerinde getir götür işleri yapıyor. Okuldan çıkar çıkmaz işe koşuyor. İş yerinin gözdesi. Ustası küçükken şarapnel parçalarıyla sakatlanmış biri olan gencecik İbrahim. Her şey yoluna girse de bu tekerlekli sandalyede yaşama gerçeğinin değişmeyeceğini sindirmiş içine. Halid korkunç rüyalar görüyor, bunu okuldaki kızlara anlatarak popüler olmuş. Ama bazen nazlanıp anlatmıyormuş.

Aklıma film boyunca Gene Genet'in "Şatilla'da Dört Saat" isimli uzun yazısında anlattıkları geldi. FKÖ'yü desteklemek için bölgede bulunuyormuş. Korkunç olayın ertesi günü bir yolunu bulup girmiş kampa. Binlerce insanın öldürülme şekillerini görünce gülümsemeye başladığını, haftadan bir delirme nöbetine girdiğini, kendini kaybettiğini hatırlıyor. Bir taş atımlık mesafedeki İsrail askerlerinin makineli silah seslerini, göklere yükselen feryatları duymamasını alayla karşılıyor.*

Elie Hobaika'yı hatırlayalım. Katliamı yapan Hıristiyan milislerin komutanıydı. Ariel Şaron'un desteği ve izniyle girişmişti bu kirli işe. Sonra nedense konuşmak istedi bu işbirliği hakkında, elimdeki belgeleri Belçika'da açılan davada mahkemeye sunacağım diye talihsiz bir beyanda bulundu. Bilinmeyen(!) katiller tarafından arabasıyla birlikte havaya uçuruldu azap içindeki vicdaniyla beraber.**

Şimdi de FKÖ Fransa temsilcisi İbrahim Souss ile İsrail İşçi Partisi yönetim kurulu üyesi ve en adil en barış yanlısı olan Zvi Elpeleg'in tartışmasına bakalım.

İbrahim Souss: Öyle sanıyorum ki siz, Beyrut'un banliyösündeki Sabra ve Şatilla sığınma kamplarında makineli tüfek ve kılıçla binlerce Filistinliye karşı girilmiş olan korkunç kıyımda da hiçbir rolünüz olmadığını söyleyeceksiniz. 1982 yılı 16-17 Eylül günleri yaşlı, kadın, çocuk herkes vahşice boğazlandı. Askerleriniz kıyımı durdurmak için küçük parmağını bile kıpırdatmadı.

Zvi Elpeleg: Bu kıyımın Lübnan savaşının en korkunç aşamasını oluşturduğu hususunda size hak veriyorum. Bu kıyım, İsrailileri derinden sarstı. Hele iletişim araçlarından İsrail askeri komutanlığının falanjistlere, bu iki kampa girmeleri için izin verdiği de öğrenildikten sonra.

Olayı soruşturan komisyon, raporunda hükümeti gevşek tutumundan dolayı eleştirdi, hafiflik ve ilgisizlikten sorumlu tutulan Ariel Şaron ve daha birçok sorumlu kınandı. Birçok general görevden alındı.***

Cezalandırmak ve adil olmak diye buna denir işte.

İsrail askerlerinin görmediği o meşum gecede olanları Halid de görmedi ama yeterince duydu. Resim yap denildiği zaman arkadaşlarının çoğu gibi o da her yeri siyaha boyayıp bu kara zeminin üstüne güzel bir ev yaptı.

Onlar dedelerinin Hayfa'da, Gazze'de, Yafa'da, Eriha'da diye anlattığı evleri özlüyorlar görmeden. Tekrar gideceğiz diyorlar. Dedeler ve büyükanneler hala umutlu. Bir gün mutlaka diyorlar. Her evde konuşuluyor bunlar.

Bir de bilgisayar teknisyeni var. Genç bir adam. Eşi öğretmen. Kendisi iş olmadığından çöpçülük yapıyor. Bu durum ağırlığına gidiyor ama koşulları değiştirme şansı yok. Kızları var. Anne en iyi şekilde yetiştirmek için uğraşsa da imkansız şeyler var. Örneğin filmde Filistinli mültecilere elli civarında mesleğin yasaklandığını öğreniyoruz. Bu yüzden küçük kız fazla hayale dalamaz. Çok sınırlı bir alanda umut besleyebilir. Anne onunla bu kadar açık konuşamadığını söylüyor. Şu tarafı ve bu tarafı unut. Ne taraftan rüya görebilirim anne der gibi bütün çocuklar. Rüyalar bile izne tabi.

Çocukların çoğu çalışıyor. İş çıkışı bir at arabasıyla çamurlar içindeki kampı gezmek onlar için büyük mutluluk. Filmdeki çocukların hepsi gerçek ama aslında hiç çocuk yok. Hiç çocuk yüzü yoktu. Küçük bedenlerinden dolayı çocuk denilebilir onlara. Hepsi büyümüş.

Su birikintileri, çöplerin kenarlara toplanmasıyla açılan yarı toprak yarı asfalt yollar. Hepsi kurşunlanmış, kimisi yarı yarıya yıkılmış evler. İnsanlar kalıntıların arasına sığınmış. Burası tam anlamıyla dünyanın unuttuğu bir yer. Antarktika kapı komşumuz ama Şatilla uzak. Yoksulun yüzünün soğuk oluşu gibi acıda haddi aşanlar da bir kaçma güdüsü uyandırır insanlarda. Sanki şimdiye ait değil de zamansız, kolektif hafızadan silinmiş, görünmeyen bir mekan. Film boyunca gerçeklik duygusunu kaybediyor insan. Elli dakikanın sonunda içi yorulan, kalbi sarsılan seyirciyi bir at eşliğinde deniz kıyısına getiriyor yönetmen. Kampın epeyce uzağına. Buradan Filistin

topraklarının güzelliğine gönderme yapıyor, selam veriliyor herhalde. Ya da ben öyle hissediyorum.

Ne kaybettiklerini, onlardan çalınanın ne olduğunu tam da bilemiyorlar Şatilla'nın çocukları. Çöp dağlarının arasında bir oyun tutturuyorlar şimdilik.

Dipnotlar:

* Car Bomb Kills Figure in 1982 Lebanese Massacre, By NEIL MacFARQUHAR Nytimes, ocak 25, 2002

** İsrail-Filistin Diyaloğu, İbrahim Souss-Zvi Elpeleg, Milliyet yayınları, 1994 Eric Rouleau, Fransız gazeteci bu görüşmeyi sağladı ve yönlendirdi.

***Açık Düşman, Gene Genet, Metis yay., İst. 1992

<https://www.haksozhaber.net/okul/satilla-nin-cocuklari-837yy.htm>

Ey Filistin!... Tuncer Namlı

Mart 2003

Ey gurbet yurdu, ey acı deniz, bir ömür uğruna ağıladığım yâr, etrafını mübarek saydığım diyar, taş toplamaktan yorulduğum kan tarlası, öksüz gelinciklerle doldurduğum etnografya müzesi, beni duyuyor musun?

Bu muydu sendeki vefa, bu muydu vicdan? Zalime taş giydirmek, mazluma kefen? Goncalarını candan etmek sana can verenlerin? Ey ekin yerine kin veren toprak, zakkum mu yetirmeliydin İbrahim tohumundan? Senden mi çalındı münafıkların mayası? Canileri tahta çıkarır, tanklarla gül biçersin. Haydutların ağlar duvar dibinde, masumlar kurban edilir.

Ey gazap ummanı, hep seni okudum tarih adına. Söyle ne verdin bize Allah aşkına? Üç masumdan kalma üç viran mabet ve içini doldurduğun karanfil ezmesi! Bir düşün yaptıklarını yüreğin varsa? Seni baba yurduna yeğlemişti İbrahim. Tutup ödül diye ateşten gömlek giydirdin. Bir rüyayı bile çok gördün Yusuf'a. Ne kuyu kaldı atmadığın, ne zindan; ne de köle pazarlarında satmadığın. Sende vefa varsa narak hayalinle yanıp tutuşan Musa, kapına gelmişti ahir ömründe. Kırk yıl kapıda bekletip almadın eşikten içeri bile. Nebo dağından seyredip seni, usulca kapadı gözlerini. Ya ne demeli İsa'ya yaptıklarına? Musa gibi onun da yaşitlarını öldürüp akransız bıraktın daha doğmadan. Sana fısıldadığı merhamet karşısında bile taş kesilen yüreğin aşı tutmadı. Başına taş koyacağın yerde sırtına çivili bir haç yükledin.

Ey sabi düşmanı, iyi ki Muhammedim sende doğmadı. Neler yapardın kimbilir? Hacerle kuzusunu Mekke'ye sürmek bile yetmedi sana. Binlerce yıl sonra torunlarından intikam alıyorsun. Son peygamberi öldüremedin ama adını taşıyan ve ona inanan herkese kin kusuyorsun. Onun adına benzemesin diye neredeyse MUSA'nın başındaki "mim" harfini atıp USA yapacaksın. Hani şu canavar lideri var ya cani dünyanın. Ekmeği kana bulamayı öğrettiğin dünya! Senin gözlüğünden bakalı kör ve sağır kesilen, elleriyle oyduğu put karşısında tir tir titreyen yüreksiz dünya. Şimdi onun ilhamıyla işleniyor sende tüm cinayetler.

Bak yine çocukların ağlıyor ve sen yine gamsız kedersizsin. Babalarını arıyorlar biliyor musun? Bir çuval gibi bağlanıp götürülen ve onurları sokaklarında öylece bırakılan babalarını. Feryatları ve gözyaşları canevimi yakıyor. Ama ne sende bir kıpırdanma var, ne de dünyada. Haremimi kirletirken alçaklar, birileri sarsılıyor bilki ey Filistin; sen hiç irkilmesen de. Çocuklarım çocukların gibi ağlıyor ve ben ölümlerin gibi ölüyorum.

Ama bu kadar gamsız olamazsın uyurken zulümle koyun koyuna. Biliyorum göğsünün daraldığını. Ne Mekke'den bir haber gelir İbrahim'e esenlik, ne Mısır'dan bir koku, Yakub'un gözlerini açmaya. Dilerim kapalı değildir göğün kapıları, ya dostlarına hidayet versin, ya düşmanlarına. Ya da sana bir ayet. Sabrım kalmadı ey Filistin, adalet görmek için kıyamet beklemeye. Bittim, tükendim artık. Tel-Aviv alt üst olsa ne çıkar? Ey Sodom-Gomoreyi yere batıran, onlar İsrail'den daha mı zalimdi?

<https://www.haksozhaber.net/okul/ey-filistin-838yy.htm>

Yeni Başlayanlar için Filistin Meselesi ve Yenilgi Yenilgi Büyüyen Zaferimiz - Hakan

Albayrak

1. Basel'den Kudüs'e Siyonist komplo

1897- İsviçre'nin Basel şehrinde toplanan ilk Siyonist kongrede, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması fikri benimsendi. Siyonistlerin lideri Theodor Herzl, Sultan Abdülhamid'den, Osmanlı devletinin borçlarını ödeme karşılığında Filistin'de toprak istedi. Abdülhamid bu teklifi reddetti.

1916- Birinci Cihan Harbi'nde Siyonistler Osmanlı devletine karşı İngiltere ile işbirliği yaptılar. Filistin topraklarında Osmanlı himayesi altında yaşayan binlerce Yahudi, İngiliz ordusuna yazılarak Osmanlı'ya ihanet etti.

1917- Filistin, İngiliz ordusu tarafından işgal edildi. 2 Kasım 1917'de İngiliz Dışişleri Bakanı Arthur Balfour, Filistin topraklarında bir Yahudi devletinin tedrici olarak kurulacağını ilan etti (Balfour Deklarasyonu). Filistin, Yahudi göçmenlere resmen açıldı. Gemilerle Filistin'e taşınan Yahudiler, Haganah, Irgun, Stern gibi terör örgütleri kurarak Filistinlileri katletmeye başladılar. (Filistin köylerinde katliam yapan terör örgütlerinin birçok lideri ve üyesi -Moşe Dayan, Menahem Begin, İzak Rabin, Şimon Peres, Ariel Şaron- daha sonra sırayla başbakanlık yaptı.)

1947- Birleşmiş Milletler, Filistin topraklarında bir Yahudi devletinin kurulmasını kararlaştırdı.

1948- İsrail devleti resmen kuruldu (14 Mayıs). Filistin köylerinde katliamlar yapıldı. Yüzbinlerce Filistinli tehcir edildi. (Bugün Ürdün'de 1.5 milyon, Lübnan'da 500 bin, Suriye'de 400 bin, Irak'ta 40 bin mülteci bulunuyor. Batı Şeria ve Gazze'deki Filistinlilerin önemli bir kısmı da mülteci. Ayrıca Amerika Birleşik Devletleri ve Latin Amerika ülkelerinde de binlerce Filistinli mülteci var.)

1967- Golan Tepeleri, Gazze ve Batı Şeria işgal edildi. Mescid-i Aksa'nın bulunduğu Doğu Kudüs'te İsrail bayrağı dalgalanmaya başladı.

1980- Kudüs, İsrail'in "ebedî başkent"i ilan edildi.

2. Siyonist terörün kilometre taşları

Deyr Yasin Köyü Katliamı (9 Nisan 1948): Kadın- erkek, genç-yaşlı ayrımı yapılmadan 254 savunmasız Filistinli öldürüldü. Siyonistler, Filistinlileri sindirmeye ve İsrail devletinin kuruluşunu hızlandırmaya yaradığına inandıkları bu katliamı iftiharla anarlar. .

Safsaf Köyü Katliamı (29 Ekim 1948): 70 Filistinli genç kurşuna dizildi.

Kefer Kasım Köyü Katliamı (29 Ekim 1956): Tarlalarından evlerine dönen onlarca Filistinli katledildi.

Kibya Köyü Katliamı (12 Ekim 1958): Ariel Şaron komutasındaki birliğin saldırısında 67 kişi katledildi, 75 kişi yaralandı, bütün evler ateşe verildi.

Sabra ve Şatilla Katliamı (15-16 Eylül 1982): Lübnan'ı işgal eden İsrail ordusu, Savunma Bakanı Ariel Şaron'un talimatı üzerine Hıristiyan Falanjistleri BM denetimindeki mülteci kamplarına sokarak, 991 Filistinlinin boğazları kesilerek öldürülmelerini temin etti.

Kudüs Katliamı (8 Ekim 1990): 30 Filistinli kurşunlanarak öldürüldü, 800 kişi yaralandı.

El Halil Katliamı (25 Şubat 1994): 50'den fazla Filistinli, Hz. İbrahim Camii'nde sabah namazını kılarken makineli tüfekle taranarak öldürüldü. 300 kişi yaralandı.

Kana Katliamı (18 Nisan 1996): İsrail savaş uçakları Lübnan'daki Kana mülteci kampını bombaladı. 109 kişi hayatını kaybetti.

Ramallah ve Cenin katliamları (Nisan 2002): Ramallah'ta Filistin Devlet Başkanı Arafat'ın karargâhı günlerce bombalandı. Aralarında teslim olmuş askerlerin de bulunduğu çok sayıda Filistinli kurşuna dizildi. Cenin mülteci kampı bir hafta boyunca karadan ve havadan bombalandı, bine yakın Filistinli katledildi, 5 bin kişi evsiz kaldı.

3. Filistin direnişinin kilometre taşları

1948- Mısır'daki İhvan-ı Müslimin teşkilatının inisiyatifleriyle kurulan Ümmet-i Muhammed Tugayı Filistin'de Siyonistlere karşı destansı bir mücadele verdi, ancak bazı Arap liderlerinin iç politika hesapları yüzünden "Nakba"ya mani olamadı (Araplar Siyonist rejimin kuruluşunu "Nakba" -büyük felaket- diye anarlar).

1958- Yaser Arafat ve bir grup arkadaşı Kuveyt'te El- Fetih örgütünü kurdu. İsrail ordusuna karşı sabotaj eylemlerine başlandı.

1964- Filistin Kurtuluş Örgütü kuruldu ve belli başlı direniş örgütlerinin tamamını bünyesinde topladı.

1965- 1 Ocak, Filistin Devrimi'nin başlangıç günü ilan edildi.

1968- Corc Habaş liderliğindeki Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin uçak kaırma eylemleri başladı.

1969- İki uçak kaırma eylemine katılan Leyla Halid, Filistin poşusu ve Kalaşnikof mermisinden yaptığı yüzüğü ile direnişin sembolü haline geldi.

1987- Muhacerette gelişen direniş hareketi Filistin topraklarına taşındı. Arafat'ın "küçük generallerim" diye andığı Gazze ve Batı Şeraili çocuklar, İsrail askerlerini gördükleri her yerde taşıyarak, "Calut'u bir taşla yıkan Davut"u İsrail'in değil kendilerinin temsil ettiğini ilan ettiler. "Taş Çocukları"nın başlattığı İNTİFADA, Filistin İslami Direniş Hareketi'ni (HAMAS) öne çıkardı.

1988- Cezayir'de toplanan bir kongrede Filistin devletinin kuruluşu ilan edildi.

1991-1993- 1000'in üzerinde Filistinli'yi katletmesine ve elinde taş izi olan her çocuğu tutuklamasına rağmen intifadanın önüne geçemeyen Siyonist rejim, hem kargaşa ortamından çıkmak hem de İslami hareketin yükselişini önlemek için Filistin Kurtuluş Örgütü ile müzakere masasına oturdu (1991). Siyonist rejimin başbakanı İzak Rabin ile Filistin Devlet Başkanı Yaser Arafat arasında bir barış anlaşması imzalandı (1993). Anlaşmaya göre İsrail ordusu, Gazze ve Eriha'dan başlamak üzere, 1967 savaşında işgal ettiği Filistin topraklarından kademeli olarak çekilecek, tahliye edilen bölgeler "Filistin Özerk Yönetimi"nin kontrolüne geçecek ve 2000 yılına kadar bağımsız Filistin devleti kurulacaktı.

1994- Siyonistlerin Hz. İbrahim Camii'ndeki katliamına cevap olarak, ilk istişhadi eylem gerçekleştirildi. HAMAS mensubu bir "canlı bomba", 9 işgalci Yahudi'yi havaya uçurdu.

2000- Oslo Anlaşması gereğince 1999 yılına kadar terk etmek zorunda olduğu toprakların ancak yüzde 20'sinden çekilen ve bağımsız Filistin devletinin ilanını mütemadiyen erteleyen Siyonist rejime duyulan tepki, Ariel Şaron'un Harem-i Şerif'e yaptığı provokatif "ziyaret" üzerine muazzam bir ayaklanmaya dönüştü. Hamas ve İslami Cihad'ın omuzları üzerinde yükselen ayaklanmaya El Fetih gerillaları "Aksa Şehitleri Tugayı"ni kurarak tam destek verdi. İsraili yazar Uri Avnery, "Aksa İntifadası" diye anılan bu ayaklanmanın önceki intifada ile karıştırılmaması gerektiğini, bunun silahlı bir kurtuluş savaşı olduğunu ve mutlaka zaferle sonuçlanacağını yazdı.

2002- 1 kilometrekarelik Cenin mülteci kampında bulunan bir avuç mücahit, hava bombardımanıyla desteklenen binlerce İsrail askerine karşı günlerce direnerek destan yazdı. Birçok "siyasi gözlemci", İsrail ordusunu durdurmaya kafi gelmemesine rağmen halka özgüven aşıl原因an bu direnişin Filistin toprağını tam manasıyla vatan ve Filistinlileri tam manasıyla millet haline getirdiğini; artık bağımsız Filistin devletinin önünde kimsenin duramayacağını ifade etti.

4. Fethi beklerken

Ey fetih ey güzel atımız

Taşıyan alınının akıtmasında

Öpücüğü ve yüceliği

Gazze'yi Kudüs'ü kuşları tarlaları

Buharlı bakışlarında

Gezdiren ovayı

Ey suyumuz

Ey kar'ımız

Ey kuruyan gölgeğimiz

Ey nicedir yüzünü beklediğimiz çocuk yağmur gibi

Ey fetih Mekkeyiz biz

Bekleyen Peygamber'i*

*Nizar Kabbani, İŞGAL ALTINDA, Çev: Turan Koç – İbrahim Demirci, Rey Yayıncılık, Kayseri 1996)

<https://www.haksozhaber.net/okul/yeni-baslayanlar-icin-filistin-meselesi-ve-yenilgi-yenilgi-buyuyen-zaferimiz-839yy.htm>

Kanayan Yaramız Tarihi Mirasımız - Hamza Türkmen

Mart 2003

Kudüs kitabı son üç büyük dinin yaşayıp serpiildiği tebliğ ve mücadele mekanı olan, tarihi ve siyasi bir merkezdir. Kudüs, hem vahye iman edenler hem stratejik çıkarlar peşindeki egemenler açısından tarihin her döneminde gündemi şekillendiren temel ilgi alanlarından birisi olmuştur. Tarih boyunca bu şehirle birlikte oluşan dini ilginin var kıldığı sosyal doku, siyasi coğrafyaların belirlenmesinde de tayin edici rol oynamıştır. Ancak biz Müslümanlar için Kudüs ve çevresini ifade eden Filistin toprakları, 'ulus devlet' ve 'ulus vatan' kavramları açısından değil, dini ve tarihi ehemmiyeti açısından öncelikli öneme sahiptir. Bu beldeler, ancak hanif olan, İbrahim dinine varis olan mü'minlerin inisiyatifinde adalet ve esenliğe kavuşabilir. Bu beldelere adalet, esenlik ve özgürlük getirebilecek olanlar da tevhidi bilinç ve ilkeler üzerine yaşamlarını ikame edenler olacaktır.

Vahyi işaretlerin ve armağanların taşıyıcısı olarak bilinen bu belde, Hac mahalli olarak Hz. İbrahim ve oğlu tarafından inşa edilen Mescid-i Haram (Kabe)'in (*İsra, 17/1*) son kible mahalli kılındığı zamana kadar bütün mü'minlerin namazlarında yöneldikleri kiblegahlarıydı. Ancak Hz. Muhammed'in Medine'ye hicretinden sonra kiblenin Mekke'deki Kabe'ye yöneltilmesi, vahyi işaret ve armağanlarıyla, manevi, tarihi ve stratejik değerleriyle Kudüs'ün önemini neshetmemektedir. Bu nedendir ki son nebi ve rasul olan Hz. Muhammed'in, kuşatmalar altında yaşadığı Mekke'den, cahili kuşatmanın en çok azgınladığı günlerde bazı alametleri (*min ayatına*) görmesi için çevresi mübarek kılınmış (*ellezi barekna havlehu*) Mescid-i Aksa'ya muciz bir gece yolculuğu ile götürülerek¹ şereflendirilmesi, Kudüs'ün Müslümanlar açısından önemini açıkça ortaya koymaktadır. Rasulullah (s)'a en zor günlerinde Rabbimizin sunduğu bu gaybi yardımın sergilendiği mahal, ilk kiblemiz Mescid-i Aksa'nın (Uzak Mescid) bulunduğu Kudüs şehri olmuştur. İbrahim peygamberden bu yana Kudüs'ün bilinen değeri böylece son peygamber Muhammed ismiyle de perçinlenmiştir. Kudüs Hz. İbrahim'den bu yana tevhid dininin en belirgin taşıyıcı mahalli ve peygamberlerin vatani olmuş; vahyi alametlerle değeri yükseltilmiş ve ilk kiblemizin çevresi mübarek kılınmıştır. Kudüs Hz. İbrahim'in hanif yolunu takip eden müminlerin mübarek mirasıdır. Ancak bu mübarek mirası tarihin bazı kesitlerinde kirleten kuşatmalar ve müptezel bozulmalar, her daim kanayan yaramızı oluşturmuştur. Bu yaramız Hz. Muhammed öncesinde de kanamış, sonrasında da ve şimdi de kanamaktadır. Mescid-i Aksa'nın diyarı esenlik ve adalet günlerine yeniden kavuşmak için Hz. Talut'larını, Hz. Ömer'lerini beklemektedir.

Günümüzde Kudüs'ü kana boyayan yarayı öncelikle Siyonistler ve işgalci Yahudiler, sonra da bölgenin işbirlikçi yöneticileri derinleştirmektedir. Yahudilik değerlerini, modern batılı paradigmanın ürettiği ulus kimliğinin emrine veren ve 20. yüzyılın başından itibaren Batı emperyalizminin Ortadoğu'daki tetikçiliğini üstlenen Siyonizm; hem İbrahimi (as) geleneğe, hem Hz. Musa şeriatına ve Yahudilik değerlerine, hem de bölgenin tarihi mirasına ve insanlarına ihanet içindedir. Siyonizm, Filistin'de Yahudilik değerlerini istismar ederek tüm Müslümanların, bölgedeki mukaddes tarihi mirasın ve siyasi coğrafyanın kalbine hançer olarak saplanmıştır. Etrafı bereketli kılınmış Kudüs'e emperyalist şirk güçlerinin sapladığı hançerin açtığı yara, hem Ortadoğu'yu ve hem de vahyi ve tarihi değerlerimizi kanatmaktadır.

Hançerin açtığı yaradan sızan kanın sıcaklığını en fazla Kudüs'ün mukaddes değerlerine sahip çıkanlar duyumsamaktadır. Çünkü Mescid-i Aksa ve çevresinden bize akıp gelen tarih ve siyasi coğrafya, tevhidi geleneğimizin kök saldıği mekanları ifade etmektedir. Ve şimdi tevhidi ekinimizin kökleri kopartılmak ya da çürütölmek istenmektedir. Kudüs'ün cahili değerlerle kirletilmesi ve Müslömanların Siyonistlerce Kudüs'ten sürölmeye çalışılması vahyi, tarihi ve insani değerlere açılan bir savaştır. Bu nedenledir ki Kudüs, insan olan, erdemli olan, vahye inanan herkesin gözünde bir özgürlük hedefi ve bir direniş meşalesidir.

Kudüs Hakkında İlk Bilgiler

Kudüs, her zaman Nuh peygamberin üç oğlundan birine dayandığı kabul edilen Sami kavimlerin gündeminde olmuş bir şehir. Ken'anlılar, Ugaritler, Fenikeliler, İsraililer, Amalikalılar, Süryaniler, Araplar vd. bu büyük ailenin farklı kavimlerini ifade etmektedir. Kudüs'ün şimdiki adıyla anılmaya başlaması M.S. 9. yüzyılın ortalarına rastlar. ² "Kudüs", bereket demektir; ayrıca mübarek, mukaddes, tahir ve temiz anlamlarına gelir. Kudüs'e İslam'ın ilk yıllarında daha ziyade Beytu'l Makdis ya da Mescid-i Aksa denilmekteydi. "Beytu'l Makdis" Kudüs kelimesiyle aynı kökü paylaşmaktadır. Dolayısıyla Beytu'l Makdis bereketli, temiz, mübarek ve mukaddes ev (mescid) anlamlarına gelmektedir. ³

Eski kaynaklarda İlya, Bethammikdas, Beytu'l Makdis, Jerusalem, Urisalim, El-Kudüs isimlerini de alan Kudüs'ün bulunduğu bölge M.Ö. ilk dönemlerde Kenan ülkesi olarak bilinirdi. Bu bölgeye M.Ö. XII. yüzyılda göç eden eski deniz kavimlerinden olan Filistler'in yerleşmesiyle bölge o tarihten itibaren genellikle Filistin olarak anılmaya başlanmıştır. Filistin coğrafyası 4-5 bin yıl önceden bu yana sürekli olarak Sami kavimlerin göçlerine tanıklık etti. Kudüs şehrinin ilk olarak Kenanlılar'ın bir kolu olan Yabuslar veya Yabüsiler tarafından kurulduğuna dair eski metinlerde rivayetler bulunmaktadır. ⁴ Kudüs'e M.Ö. 2000 yıllarında yerleşen Yabusilerin Kidron nehrine dökölen bir su kaynağını barajla tutmak için yaptıkları su nakil kanalı o döneme işaret eden tarihi bir kalıntıdır. ⁵ Hz. Musa'nın İsrailoğulları'nı Kenan toprağına/Filistin'e götürmeden önce Maide Süresi'nin 12. ayetinde zikredilen İsrailoğulları'ndan 12 kişi öncü olarak söz konusu beldeye gönderilmişti. ⁶ M.Ö. XIII. Yüzyıla doğru Ken'an iline yerleştikten sonra bir İsrail halkından söz açma olanağı doğmuştur. Bu halkın erken tarihi hakkında Kitab-ı Mukaddes metinleri dışında hiçbir belge mevcut değildir. ⁷ Filistin'de ilk İsrail devletinin Saul (Talut) tarafından kurulduğu ve yerine de Hz. Davut'un geçtiğı rivayetleri vardır. ⁸

Kitab-ı Mukaddes analizlerinden ise şu sonuç çıkmaktadır: Hz. Davut Mısır ve Babil arasındaki kuvvet dengesinden ustaca yararlanıp Filistin ve Girit askerlerinin başına geçerek Kenan ilinde hakimiyet kurdu ve Kudüs'e yerleşti. Davut hiçbir zaman ülkesinde kavmi ayrımcılık yapmadı. Hz. Davut vefat ettiğinde yerine Hititli bir kadından doğan oğlu Süleyman geçti. Süleyman Peygamber'in Kudüs'te cinlerin yardımıyla da büyük bir Mescid (Süleyman Mabedi) yaptığını vahyi metinlerden biliyoruz. Hz. Süleyman'dan sonra hakimiyet Kuzey İsrail ve Güney Juda olarak bölündü. Kudüs, Juda'da kaldı. M.Ö. 721'de Suriyeliler İsrail'i işgal ettiler. M.Ö. 587'de ise Juda, Babillilerin eline geçti, Süleyman Mabedi yıkıldı ve Yahudiler Babil'e süröldü. ⁹ M.Ö. 538'de Kudüs bu sefer Perslerin eline geçti ve Persler Yahudilerin yeniden buraya dönmelerine, eski mabedlerini ve şehir surlarını inşa etmelerine müsaade etti. Bölge ve şehir M.Ö. 332 yılında Makedonya kralı İskender tarafından işgal edildi. Daha sonra Filistin ve Kudüs, Roma İmparatorluğunun hakimiyetine girdi. Ancak Yahudiler'in M.Ö. 138 yılında Roma İmparatorluğu'na karşı başlattıkları isyan Bizanslı komutan Hadrian tarafından kanlı bir şekilde bastırıldı. Klasik tarih anlatımına göre

Hadrian M.Ö. 135'te Süleyman Mabedi / Beytu'l Makdis kalıntılarını tamamen ortadan kaldırarak yerine Jüpiter adına bir tapınak yaptırdı. Yahudiler M.Ö. 66 yılında ikinci kez ayaklanınca bu defa Bizans Kralı Titus, ayaklanmayı bastırdı ve Yahudileri Kudüs'ten uzak coğrafyalara sürdü. Bu iki ayaklanma arasına tekabül eden tarihlerde Zekeriya Peygamber Kudüs'te yaşamış, akrabası olan Hz. Meryem'in annesi de bu şehirde dünyaya gelmiştir. ¹⁰

Tarihi Bilgimizin Kaynağı

Kudüs ve Filistin tarihi hakkındaki bilgilerimizi efsanelerden ayıklayarak değerlendirdiğimizde, karşımıza en önemli kaynak olarak tabii ki vahiy bilgisi çıkacaktır. İkinci önemli kaynak arkeolojik bulgulardır. Vahyi bilgi ve arkeolojik bulgularla test edilmesi şartıyla yararlanılabilecek üçüncü kaynak ise tarihi rivayetlerdir.

İlk vahyedildiğinden bu yana bize en sabit şekilde lafzi aslıyla ulaşan vahiy bilgisi Kur'an-ı Kerim'dir. Kitab-ı Mukaddes'i oluşturan ana iki kitap, Tevrat ve İncil'in hem vahyin lafzi tesbiti, hem de bize intikali konularında sorunlar bulunmaktadır. İncil'in Aramca dili üzerine inzal olduğu bilinmekle birlikte İznik Konsili'nce onaylanmış bütün nüshaları Latince tercümeleridir. ¹¹ Tevrat'ın Yahudi ve Samiri versiyonları ise İbranice'dir. Ayrıca Hz. İsa'dan önceye ait Aramca, Süryanice, Yunanca tercümeleleri bilinmektedir. Tevrat, Yahudilikte üç bölümden oluştuğuna inanılan kutsal kitabın, yani Eski Ahid'in ilk bölümüdür; Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye kitapçıklarından oluşmaktadır. Günümüze intikal eden nüshaları arasında cümle ve harf sayısı itibariyle beşte bir oranında farklılıklar taşımaktadır. Samiri ve Yahudi Tevratları arasında da önemli farklılıklar bulunmaktadır. Bu kitaplarda konumuzla alakalı olan en önemli husus, kible olarak seçilen kutsal mekan meselesidir. Yahudiler Kudüs'ü, Samiriler ise Şekem'deki Gerizim Dağı'nı kible olarak kabul etmişler ve bu da Tevrat nüshalarına yansımıştır. Genel olarak Yahudilerce kabul edilen ilk standart Tevrat nüshasına M.S. II. yüzyılda son şekli verilmiştir. Tevrat'ın İbranice standart yazılımı en son olarak Aaoran ben Aşer tarafından M.S. X. yüzyılda gerçekleştirilmiştir. ¹² M.Ö. II. yüzyılla M. S. I. yüzyıl arasında yazılmış en eski bazı orijinal Tevrat metinleri tomarlar halinde Güney Filistin'deki Kurman Mağaraları'nda bulunmuştur; ¹³ ama incelenmesi Siyonist din adamlarının inhisarına bırakılmıştır. İbn Teymiyye'ye göre Tevrat ve İncil'deki ayetlerin lafızları kısmen tağyir ve tebdil edilmiş olsa bile, Allah'ın hükümlerini ihtiva etmektedir. Ancak makbul kabul edilen Yahudi Tevrat'ıdır. Bu görüşe Elmalı Hamdi Yazır, İzzet Derveze, Süleyman Ateş de katılmaktadır. ¹⁴ Al-i İmran Süresi'nde geçen Ehl-i Kitab'la ilgili ayetin de bu kanaate yönlendirdiğini söyleyebiliriz. ¹⁵

Tarihi rivayetlerin değeri konusunda öncelikle bazı Yahudi din adamlarının yaklaşımı oldukça spekülattir. Farklı mezheplere bölünen Yahudi din adamlarından Rabbaniler "Yazılı Tevrat" yanında, "Sözlü Tevrat" adıyla Tevrat'ın tefsiri olarak kabul ettikleri "Mişna"yı, Mişna'nın yorumu olarak da "Gemara" ve "Talmud"u öncelemektedirler. Rabbanilerin büyük çoğunluğuna göre "Sözlü Tevrat", "Yazılı Tevrat"tan daha üstündür. Sözlü Tevrat olmadan, yazılı Tevrat anlaşılabilir. Oysa "Sözlü Tevrat" denilen aktarımlar sadece İbrani peygamberlerden rivayet edilen kutsanmış anlatılar yanında, Rabbilerin yorum ve görüşlerine de işaret etmekte; çoğu zaman masalımsı ve efsanevi öykülere dönüşmektedir.

Ancak vahyi bilginin rehberliğinde ve arkeolojik bulgulardan yararlanılarak tarihi rivayet kültüründen yararlanmanın mümkün olduğunu ve bu yaklaşımın rivayetler arasından sağlıklı bir ayıklama imkanı sağlayacağını ifade edebiliriz. Vahyi bilginin, kesinliği hususunda da yakın ifade eden ve sabitliği kesin tek tartışılmaz kaynağının Kur'an-ı Kerim olduğu gerçeği ise, imani bir kabul olmakla birlikte, akli ve bilimsel bir sonuçtur da. ¹⁶

Kudüs'ün Varisleri Kim?

İbrahim (as), bütün semavi dinlerin kabul ettiği ve tebliğlerinde tabi olduklarını iddia edegeldikleri bir peygamberdir (*Bakara, 2/130*). O Allah'a gereğince teslim olanlardandı; kendisi de soyundan olan diğer peygamberler de Tevhid inancından başka bir din tavsiye etmedi (*Bakara, 2/132*). Zira son peygamber olan Hz. Muhammed'e de vahyedilenlerin önceki peygamberlere vahyedilenlerden farklı olmadığını, Kur'an-ı Kerim açıklamaktadır (*Fussulit, 41/43*). Zaten Hz. İbrahim de bir türedi değildi ve o da Nuh peygamberin yolundan gidenlerdendi (*Saffat, 37/83*).

Hz. İbrahim'in takip edilen yolunda Yahudilerin ve Müslümanların yerine getirdikleri ortak ibadet, erkek çocukların sünnet ettirilmesidir. Ancak Hz. İbrahim'in tevhid inancına bağlı olarak yerine getirdiği en önemli ibadetlerden birisi de salatı / namazı ikame etmesidir. İbrahim peygamberin salatla ilgili duası kendisine tabi olma iddiasındaki herkesi kapsamaktadır: "Ey Rabbim, beni ve soyumdan gelenleri, salata devamlı ve duyarlı kıl" (*İbrahim, 14/40*).

Hz. İbrahim'in namaz kılması ve kendi soyundan gelenlerin (kendi yoluna ittiba edenlerin) namaz kılmaları için dua etmesi, İbrahim'in hanif yolunu takip edenlerin diğer bir birlikteliklerini de ortaya koymaktadır ki o da namaz kılmaları ve namazda yöneldikleri "Kible"dir.

Namaz ve Kible, Hz. İbrahim'den beri vahye tabi olan bütün mü'minlerin en temel ortak değerlerindedir. İbrahim'in bir takipçisi olan Hz. Musa'ya ve kardeşine yaratıcıdan gelen vahiyde "... Evlerinizi ibadet yerine dönüştürün; ve namazı dosdoğru kılın.." (*Yunus, 10/87*) buyuruluyordu. Muhammed Esed, bu ayette "dönüştürün" emrinin lafzen ibadetin istikametine yani kibleye de vurgu yaptığını belirtmektedir.¹⁷

Hz. İbrahim'in hayatının bugün Ortadoğu denilen bölgede geçtiğine ve diğer oğlu İshak'ın Ken'an ülkesinde dünyaya geldiğine dair bir çok rivayet bulunmaktadır. Rabbimizin yönlendirmesi ile Hac mahalli olan Mescid-i Haram'ı oğlu İsmail ile inşa ettiğini Kur'an'dan öğreniyoruz. Ancak yine Kur'an'da ifade edilen Mescid-i Aksa'nın ilk kible olduğuna ve Hz. İbrahim tarafından yapıldığına dair, kesin ve açık deliller olmasa da; iki mescidin de aynı dönemlerde yapıldığına dair önemli rivayetler mevcuttur.¹⁸

Namaz ibadetine devamlılıkla ilgili İbrahim peygamberin uyarısını düşündüğümüzde, namazın Kabe'nin yapımından sonra emredildiği ile ilgili bir akıl yürütmenin oldukça zayıf kalacağını söyleyebiliriz. Zira Kabe, Hz. İbrahim'in taşıdığı risalet görevinin ilerleyen yıllarında inşa edilmiştir. Makul olan, yani akla uygun olan; Hac mahalli olarak yapılan Kabe'den önce de Hz. İbrahim'in namaz kıldığı ve bir kibleye yöneldiğidir. Bu ibadi görevi de tabi olduğu Nuh'un (as) tevhidi çizgisinden devraldığı muhtemeldir. Zaten Hz. Muhammed'e vahiy inzal olmadan da bu temel sünneti/farzı devam ettiren Yahudilerin ve Hıristiyanların / Nasranilerin mevcudiyetini biliyoruz.¹⁹ Hz. İbrahim'le birlikte söz konusu ettiğimiz tarihten daha önceki devirlerle ilgili yapılan arkeolojik kazılardan 14 bin yıl öncesine ait bazı basit yaşam şartlarını ihsas ettiren buluntuların dışında, Filistin ve Kudüs bölgesinde eski dönemlere ait tevhidi mirasımız açısından başka bir bilgiye sahip bulunmuyoruz.²⁰

Üç ilahi dinin peygamberlerinin Kudüs ile olan doğrudan ilgi ve irtibatı söz konusudur. Kur'an'da bildirilen kible değişiminden (*Bakara, 2/144-145*) önce Kudüs'deki mabedin (Mescid-i Aksa) Müslümanların namazlarında yöneldikleri ilk kible olduğu karinesi (*Bakara, 2/143*) üzerinde durur ve ilgili rivayetleri değerlendirecek olursak, en azından mü'minlerin Hz. İbrahim'den itibaren kıldıkları namazlarında yöneldikleri kiblenin Kudüs beldesinde olduğunu söyleyebiliriz. Ve muhtemeldir ki Yahudilerin Siyon Mabedi dedikleri, hadis rivayetlerinde Mescid-i Aksa olarak

geçen²¹ mescid, Süleyman (as) tarafından bu kible makamı üzerine veya yanına yapılmıştır. Bu boyutu ile bakıldığında Yahudilerce de, Hıristiyanlarca da, Müslümanlarca da kutsal kabul edilen Mescid-i Aksa'nın /'ilk kible' makamının ve bereketli kılınan çevresinin değeri, vahyi olarak kible tayin edilmiş olmasından dolayısıyla vahiyle tayin edilen bir mescid olarak kabul edilmesinden ileri gelmektedir.

Hititli bir kadından doğan Hz. Davut oğlu Süleyman Peygamberin Rabbani yönlendirme ile ilk kible mahallimize inşa ettiği mabet, tüm vahye inanan mü'minlerin ortak değeri olmak durumundadır. Ayrıca biliyoruz ki manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler içlerinde Allah'ın isminin sıkça anılması için yapılmışlardır (*Hac, 22/4*) Kur'an vahyinin ilk inzal olduğu ve namazlarda kible olarak Mescid-i Aksa'ya yönelindiği dönemlerde nazil olan Cin Süresi'nde de belirtildiği gibi "mescidler Allah'a mahsustur" (*Cin, 72/18*).

"Mescidlerin Allah'a mahsus" olduğu ilahi ikazı, Kur'an risaletinin daha Mekke dönemindeyken, yani Kudüs Müslümanlarca özgürlüğüne kavuşturulmamışken yapılan temel bir ikazdı. Hz. İsa'dan bir süre önce Hz. İbrahim'in soyundan geldiklerini, dolayısıyla da İbrahim'in Yahudi olduğunu savunan İsrailoğullarından Sadukiler, kendilerinin rahipler sınıfına bağlı olduklarını iddia ederek Kudüs mabedinin hizmetini üstlenme imtiyazını elde etmişlerdi. Hz. İbrahim'i sadece kendilerine hasretme iddiasında olanlara karşı Kur'an-ı Kerim'de, İbrahim'in ne Yahudi ne de Hıristiyan / Nasrani olduğu, onun müşriklerden olmadığı, Hanif bir Müslüman olduğu belirtilmektedir (*Al-i İmran, 3/67*).

Musa kavminden doğru yolda olan insanların mevcudiyeti ile birlikte kendi kitaplarında da belirtildiği gibi sapma ve şirk içine sürüklenmiş bir çok unsur da bulunmakta idi (*A'raf, 7/159*). Kible mekanının yönetimini ellerinde tutmak isteyen Sadukiler de ölümden sonra dirilmeyi reddeden sapkın çizginin taşıyıcılarındandı.²² Mescidleri imar etmeye müşriklerin haklarının olmadığı ilahi buyruğundan (*Tevbe, 9/17*) hareket ettiğimizde, onları mescidlerin varisi olamayacağı gibi, Sadukiler gibi şirk içine yuvarlanan Yahudilerin kible makamımızı, Hz. İbrahim'den bu yana bildiğimiz bütün peygamberlerin ortak ibadet mekanını, Rabbimiz tarafından işaret buyurulan ve çevresi bereketli kılınan Süleyman Mescidi'ni veya Mescid-i Aksa'yı sahiplenmelerini kabul etmek de mümkün olamaz.

Sapkın Yahudi mezhepleri, Süleyman Peygamber'in inşa ettiği Mabet'e hanif olan İbrahim dininin tevhidî ilkelerine bağlılıktan ziyade, sosyal ve siyasi statülerini pekiştirmek amacıyla dini değerleri istismar ederek yaklaşmışlar, Hz. İsa'nın risaletiyle birlikte de sürekli olarak Hıristiyanlara karşı müşrik güçlerle işbirliği içine girmişlerdir. Yahudiler sapkınlık ve azgınlıkları nedeniyle iki defa peşpeşe Filistin topraklarından sürülmüşler, iki bin yıl süresince diaspora / 'dünyaya dağılma' devri yaşamışlardır. Kur'an-ı Kerim'de uğradıkları bu muameleye kendilerinin müstahak oldukları belirtilmektedir.²³

Sürgünü hak edecek bir sapkınlık ve azgınlığı yaşayan Yahudiler, iki bin yıl sonra tekrar Kudüs'e dönmüşler ve kapitalist batılı devletlerin yardımıyla Filistin topraklarında 1948 tarihinde ulusal bir İsrail devleti kurmuşlardır. O günden bu yana, gerek Kudüs'te, gerek Filistin'de Musa ve Süleyman Peygamberlerin mirasına sahip çıkmak iddiasıyla hem Müslümanları hem Hıristiyanları baskı altında tutup bölgeden sürmeye çalışmaktadırlar. Oysa bu iddia, modern batılı paradigmanın en önemli silahı olan ulus projesinin, iki bin yıl sonra müşrik ve pozitivist İsrailoğullarının eliyle Filistin'de Yahudilik adına inşa edilme gayretlerinin bir ürünüdür. Dini değil tamamen modern ve emperyalist bir projedir. Bazı dini Yahudi mezhepleri, bu ulusal kurgu içinde kullanılmaktadırlar. Bu ulusal kurgunun adı Siyonizm'dir.

Siyonistler 'Yahudi' kelimesini 'etnik gurup' kavramıyla 'din' kavramı arasında esneterek dindar Museviler'in / Yahudiler'in büyük bir çoğunluğunu uluslaştırmışlardır. 'Ulus'un/ 'Millet'in tamamen seküler, modern, cahili bir şirk olgusu olduğu bilindiğine göre, müşriklerin mescidleri onaramayacağı ilahi buyruğu gereği Siyonistlerin, İbrahimi gelenekten, Musa ve Süleyman peygamberlerden kalan vahyi değerleri ve doğrusu veya yanlışı ile dini anlatıları kullanması tamamen din istismardır ve iki yüzlülüktür.

Siyonizmin teorisyeni Theodore Herzl bir pozitivistti. "Yahudi Devleti" adlı kitabında dinden arındırılmış bir Yahudiliğin inşası için uygun bir yerde Yahudi devletinin kurulmasını önermiş, bu doktrini de 1897'de Basel'de yapılan 'Dünya Siyonist Kongresi'nde ilk defa uygulama alanı bulmuştur. Herzl öldükten sonra 1917 tarihinde yapılan 'Balfour Bildirisi'nde İngiliz hükümeti Filistin'de 'Ulusal bir Yahudi Devleti'nin kurulmasını savunmuştur. Oysa siyasi Siyonizm'in derin köklerini açığa çıkararak Martin Burber, bu doktrinin Yahudilikten değil; fakat günümüzde ulusal devlet fikrini din gibi putperestliğe kadar götüren XIX. Yüzyıl Avrupa nasyonalizminden çıktığını belirtmektedir. ²⁴

Yahudiliği dini hüviyetinden etnik ve ulusal bir statüye çekmek isteyen Siyonist önderler, Yahudi kültüründe yer alan her türlü rivayeti ve efsaneyi hiçbir ilmi analizden geçirmeden işlerine geldiği gibi amaçları doğrultusunda kullanma yoluna gitmişlerdir.

Filistin'i işgal eden Siyonist İsrail Devleti, Yahudiliği kullanan ve ulusçuluğun emrine sunan tamamen cahili şirk değerleri üzerinde kurulmuş modern bir putperestlik doktrinine dayanmaktadır. Hurafelerden bir ulus tarih üreten Siyonistlerin, Kudüs'e ve Süleyman Mescidi'ne yüklediği anlamlar tamamen efsanevi anlatımlara dayandırılmakta ve modern şirk değerleriyle oluşturdukları resmi ideoloji ile bütün Yahudi çocuklarını şartlandırmaktadırlar. Bu tutumlarıyla Siyonist Yahudiler bu kutsal mekanların varisçisi değil, işgalci modern şirk güçleri konumundadırlar.

Kudüs'ün Esenliğini Kim Sağlayabilir

İrk kavramı 19. yüzyıl Avrupası'nın icat ettiği ulus / 'millet' kavramı gibi bir kurgudur. İrk zoolojiye ait bir terimdir. Kont Gobineau'nun 1853'te yayınlanan ve bazı insan ırklarının üstünlüğü spekülasyonuna zemin hazırlayan ırkların eşitsizliği ile ilgili tezi tamamen kurgusaldır. Zaten Manouvrier, anatomik vasıfların sosyal karakterler üzerinde hiçbir tesirinin olmadığını ispatlamış ve eski iddiaları tamamen çürütmüştür. ²⁵

Kudüs ve Filistin'in işgalcisi Yahudi ve Siyonistlerin 'üstün ırk' ve 'vadedilmiş topraklar' efsaneleri onların modern hurafelerindedir. Tevrat'ın mekansal ve zamansal şartlara bağlı olarak İsrailoğulları'nın dindarlıkları dolayısıyla Rabbanî övgüye ve vaadlere mazhar olmalarını, vahyi çizgiden sapmış bugünkü İsrailoğulları'nın 'tanrısal hak' olarak iddia etmeleri büyük bir demagojidir. Siyonistlerin bazı bağınaz ve mukallit Yahudileri kullanarak İsrail tarihi ve Yahudilerin misyonu ile ilgili olarak ürettikleri bir çok iddia bu "tanrısal haklar" efsanesine dayanmaktadır. Kur'an-ı Kerim'den de biliyoruz ki övülen İsrailoğulları kadar, sapkınlıkları nedeniyle lanetlenmiş (*Al-i İmran, 3/78*) kınanmış (*Nahl, 16/118*) vb. İsrailoğulları da söz konusudur. Benzer vurgular Tevrat'ta da yer almaktadır. Ayrıca Kur'an'da, vahyin İsrailoğulları'na özgü bir lütuf olduğuna inanan Yahudiler de eleştirilir (*Al-i İmran, 3/82*) ve yine Yahudilerin peygamberlerini haksız yere öldürdükleri belirtilir (*Al-i İmran, 3/112*).

Bağınaz ve Siyonist Yahudiler, ilk Hıristiyanların Filistin bölgesinde ve Kudüs'te ortaya çıktıkları ve çoğunun da İsrailoğulları'ndan oldukları gerçeğinin üzerini örtmeye çalışırlar. Oysa Filistin toprakları ve Kudüs, Hz. İsa'nın ilk tebliğ mekanları olmuş ve İsa (as), yaşamının son anında da Kudüs'te

şereflendirilmişti. Sonraki Hıristiyanlar, farklı İsa ve İncil algılarına göre Kudüs'e farklı değerler atfetmişlerdir. Hıristiyanlar, Kudüs'le ilgili olarak Rabbanî işaretlerle oluşan tevhidî emanetler dışında, mezhebi farklılıkları içinde bir çok kutsallaştırılmış efsanevi değer üretmişlerdir. Ve Hıristiyanlar, Haçlı seferleri sırasında ele geçirdikleri Kudüs'te ayırım yapmaksızın hem Müslümanları ve hem Yahudileri katletmişler ve bölge dışına sürmüşlerdir.

İslam tarihinde de Kudüs ve Mescid-i Aksa'ya, ilk kible ve Hz. Muhammed'in muciz İsrâ vakiasındaki son durağı olması, çevresinin bereketli kılınması sebebiyle dini ve tarihi üstün değerler atfedilmiştir. Hatta Kudüs'ün bu itibarî değeri, İslam coğrafyasında sultayı ele geçiren bazı sultanların süflî emelleri doğrultusunda kullanılmış, bazı kere de lüzumsuz abartı ve üretilen yeni değerlerle istismar edilmeye çalışılmıştır. Muaviye'nin Emirliği (Halifeliğini) Kudüs'te açıklaması ve Abdullah b. Zübeyr'in Hicaz'daki kıyamı ile Mekke'yi ele geçirmesi nedeniyle hacıları İbn Zübeyr'in tesirinden uzak tutmak için Emevî Sultanı Abdulmelik b. Mervan'ın Mescid-i Aksa olarak bilinen ve Hz. Ömer tarafından tespit edilen mekanın üzerine bir mescid yaptırıp (oğlu Velid b. Abdülmelik genişletmiştir) Müslümanlardan Kabe'yi değil Kudüs'ü ziyaret etmelerini istemesiyle ilgili rivayetler,²⁶ Kudüs'ün taşıdığı değerlerle ilgili tartışmalı örneklerdir.

Görüldüğü gibi Yahudilerin de, Hıristiyanların da, Müslümanların da gerek sahîh gerek zayıf ve mevzu rivayetlere dayanan Kudüs konusundaki dini algıları kendileri için değer ifade etmektedir. Ancak tevhid ehli için Kudüs'ün tartışılmaz değeri ilk kible makamı olması, ilahî emir doğrultusunda Hz. Süleyman tarafından üzerinde mescid yapılması ve sonraki dönemlerde de bu mescid'e sahip çıkma çabasından kaynaklanmaktadır. Ayrıca bu mekanda yaşamış peygamberlerin azîz hatıraları yanında, Mescid-i Aksa özelinde Rasûlullah'ın İsrâ olayı ile yüksek değerine Rabbimiz tarafından bir kez daha işarette bulunulmuştur.

Hz. Ömer'in Kudüs'ün yönetimini anlaşma yoluyla teslim aldıktan sonra diğer din mensuplarına getirdiği imkanlar ve uyguladığı adalet karşısında Süryaniler tarafından "Faruk" adıyla vasıflandırılmış olduğu bilinmektedir.

Oysa Haçlılar 1099'da Kudüs'ü ele geçirdiklerinde Müslümanları camilere, Yahudileri sinagoglara doldurup yakmışlardı. 1170'te Kudüs'ü ziyaret eden Yahudi hacı Tuleytullu Benjamin hatıratlarında bütün Filistin'de sadece 1440 Yahudi'nin kaldığını yazmıştı. Kudüs Selahaddin Eyyûbi tarafından 1187'de geri alındığında Yahudilerin geri dönmeleri sağlandı, Hıristiyan mekanları korundu ve şehir tekrar herkesin ibadetlerini özgürce yapabileceği bir statüye kavuşturuldu.²⁷ Kudüs'te can ve mal güvenliğinin sağlanması ve dini özgürlüklerin var olabilmesi yaşadıkları tüm zaafılara rağmen yine Müslümanlar tarafından gerçekleştirilmişti.

İslamî yönetimlerin ve İslam ümmetinin aşamadıkları zaafılar tarihi süreç içinden çözülmeyi getirdi. I. Dünya Savaşı'nın son yıllarında Kudüs, İngiliz orduları tarafından işgal edildi. İngiliz Dışişleri Bakanı Arthur Balfour'un daha sonra "Balfour Deklerasyonu" olarak anılacak ve Siyonist lider Lord Rothchild'e gönderdiği 2 Kasım 1917 tarihli mektubunda, Filistin'in Yahudilerin ulusal yurtları olması gerektiği belirtiliyordu. Bu tarihte 700 bin nüfuslu Filistin'de 574.000 Müslüman, 74.000 Hıristiyan ve 56.000 Yahudi yaşıyordu.²⁸

Ancak bu tarihten sonra, Filistin'in demografik açıdan daha önce boş sayılacağını ifade eden akademisyenlerden²⁹ İngiliz desteği sayesinde bölgeyi Filistinli Müslüman ve Hıristiyan nüfustan arındırmaya çalışan katliam komitelerine kadar Siyonist azgınlık, bölgede İslamî uyanışı engelleyici ve Ortadoğu'nun maddî ve manevî tüm imkanlarını kontrol altına alıcı emperyalist çıkarların tetikçiliğini gerçekleştirdi ve işgali yaygınlaştırdı.

Ve şimdi Kudüs, yeniden adalet ve esenlik yurdu olabilmek için çağdaş Talut'larını, Ömer'lerini ve Selahattin'lerini beklemektedir.

Kudüs'ün Öncelikli Değeri

Bugün Siyonist işgal altında bulunan Kudüs, tüm Müslümanların kanayan yarasıdır. İslam coğrafyasının diğer bölgelerinde de kalbimizi ve kimliğimizi yaralayan emperyalist işgal, sömürü ve işbirlikçi yönetimler tarafından kurumlaştırılan zulüm devam ederken Kudüs niçin öncelikli gündemimiz haline gelmektedir?

Öncelikle şu hususu belirtmekte fayda umuyoruz. İsrâ Suresi'ndeki İsrailoğullarının iki defa fesad çıkartacakları ve buna bağlı olarak da cezalandırılacaklarıyla ilgili ayetlerin (*İsrâ, 17/3-7*), onların geçmiş halleriyle irtibatlı olduğunu bildiren önceki tüm müfessirlere rağmen, günümüzde bazı kişilerin ikinci cezalandırmanın henüz gelmediği ve bu nedenle de Yahudilerin helakinin beklenilmesi üzerine bir tevile gitmelerini hem usul açısından yanlış hem de stratejik açıdan moral kazandırmaktan çok kaderciliğe teşvik edici bir zaaf olarak görüyoruz. Ayrıca Kudüs'ün dini değerini anlatımda yeteri kadar yakın ifade eden vahyi nass ve vakii delillere sahipken, katkı sağlamak amacıyla konunun zanni rivayet ve değerlendirmelerle spekülâtif bir tartışma ortamına çekilmesine mahal verilmemesi noktasında dikkatli olmamız gerektiğini hatırlatmak istiyoruz.

İslami uyanış ve mücadele sürecinde Kudüs'ün değerini önceleyen dinamik bir perspektif ve duruşun dayandığı nedenleri üç şıkta özetleyebiliriz.

a. Dini Neden: Biz Müslümanlar için Kudüs, öncelikle tevhidi mirasımız açısından dini bir öneme haizdir. Kudüs'e ilk kible makamından ve Süleyman (as) mescidinden kalan ve Mescid-i Aksa olarak şekillenen tevhidi mirasın sahipleri ve onarıcıları cahili şirk değerlerine ve modern hurafelere bulaşmış bağnaz Yahudiler ve Siyonistler olamaz. Allah'ın mescidlerini müşriklerin imar edemeyeceğinin vahyi bildirimini dolayısıyla da bu tevhidi değerlere varis olamayacakları gerçeği, bu mescidleri işgal altında tutan müşriklere karşı tüm Müslümanlara ibadi görevler yüklemektedir.

b. Stratejik Neden: Kudüs'ü ve Filistin'i işgal ederek İslam coğrafyasının en dinamik, birikimli ve imkanı İslami uyanış ve muhalefet potansiyeline sahip olan Ortadoğu'nun kalbine emperyalizmin ileri karakolu olarak saplanan Siyonist İsrail Devleti, hem Siyonist emperyalizmin hem kapitalist yayılmacılığın bölgemizdeki stratejik saldırı ve denetim üssü haline getirilmiştir. Uluslararası istikbarın bölgemize biçtiği statüko ve başta İsrail olmak üzere ABD İmparatorluğu'nun askeri üsleri aynı zamanda bölgemizdeki işbirlikçi ve kukla iktidarların en önemli güvencesini oluşturmaktadır. Ve artık çift kutuplu dünyadan, ABD İmparatorluğu'nun tek kutuplu küresel hakimiyeti altına giren dünyamızda, Müslümanlar nitelikli ve bağımsız nicel imkanlar kazandığında veya ABD'nin işbirlikçisi yerli istibdatları geriletmeye başladığında karşılarında ilk olarak İsrail'i ve gerekirse ABD müdahalesini bulacakları ve buldukları açıktır. Çünkü İsrail batılı emperyalist devletler tarafından bölgeye yerleştirilirken, bölge siyasetinde en büyük rolü oynaması için biçimlendirilmiştir.

İsrail kendi emelleri yanında ABD İmparatorluğu'nun bölgemizdeki en önemli jandarma üssü misyonuna sahiptir. Siyonist İsrail, güvenlik sınırının Pakistan ve İran'dan Kuzey Afrika'ya kadar uzandığını, Türkiye'den Güney Sudan'a kadar yayılan bölgeyi kapsadığını iddia ederek hareket etmekte ve bu bölgenin içinde kalan mıntıkalarda kendisine tehdit olarak gördüğü hedefleri hukuksuz ve küstah bir şekilde vurabilmektedir³⁰. İsrail'in kendi güvenlik alanı için gözettiği sınırlar kapitalist emperyalizmin nüfuz alanlarıyla paralelleşmektedir. Bu nedenle Filistin ve Kudüs'ü saldırganlık ve emperyalist yayılma üssü haline getiren Siyonist işgal ile ilgilenmek tüm İslami çabalar ve hareketler için stratejik bir görev olmalıdır. Fethi Şikaki'nin yıllar öncesinden yaptığı

küresel kapitalizm ve yayılcılığına karşı, küresel direnişi öneren tespiti bu konuda öğreticidir: *"Filistin etrafında birliktelik sağlamak, tarihin Kur'an'la buluşması ve Mescid-i Aksa'ya doğru siyasi bir coğrafyanın yeniden oluşturulmasıdır. İşte bu, oraya doğru ilerleyen milyonların ve girilen tüm uyanış projelerinin birliğidir."* ³¹

c. *İnsani Neden*: Müslümanlar bir insanın adaletsiz bir şekilde öldürülmesini tüm insanlığın öldürülmesine eşit gören bir Kitab'ın bağlılarıdır. O Kitab ki mü'minleri bir zulme ve saldırıya uğradıklarında birlik olup karşı durmaya davet etmektedir (*Şura, 42/39*). Siyonist işgal altındaki Filistin ve Kudüs'te Müslüman ve Hıristiyan Filistinlilere karşı işlenen cinayetler her insanın kanını donduracak fotoğraflar oluşturmaktadır. Filistin'de uluslararası istikbar ve gönüllü tetikçi Siyonistler tarihe ve insanlığa karşı her geçen gün zihinlere kazınan vahşet sahneleri oluşturuyorlar. İnsan onuru ve bilinci taşıyan herkes bu vahşete karşı çıkmalıdır. Evleri başlarına yıkılan Filistinli kardeşlerimizin acılarına sahip çıkmak için Siyonistlerin buldozerlerine karşı vücudunu siper ederken katledilen Amerikalı Rachel Corrie gibi kahramanların gösterdiği insani tavır ve erdemlilik, küresel direnişe örneklik oluşturmaktadır. Unutulmamalıdır ki Müslümanların Filistin işgaline karşı çıkmaları sadece insani görevleri değil, aynı zamanda dini kimliklerinden kaynaklanan ibadi görevleridir de. Şehit Şikaki tüm ümmetin idrakini diriltmeye çalışıyor ve *"Bugün bizi Kudüs'te öldürdükleri gibi sizi de Mescid-i Haram'da Mekke'de öldürmeden uyanın"* diye haykırıyordu. Bu çağrıya kulaklarımızı ve gönüllerimizi açmalı, öncelikle de fitratımızı ve irademizi cahili tutsaklıklardan azad kılmalıyız. Kudüs tarihin kalbidir. Çünkü Kudüs'süz bir tarih, Kudüs'süz bir din, Kudüs'süz bir mücadele ve Kudüs'süz bir gelecek bizim için söz konusu olmayacaktır. Ve şehid analarının diyarı, yiğit çocuklarımızın ve tevhidi mirasımızın mekanı Kudüs kalbimizin yarası olmaya devam etmektedir. Kudüs'ün adalet ve esenliğe olan özlemini yüreğinde duymayan ve eyleminde yaşatmayan hiçbir kul bizimle saf bağlamamalıdır.

Dipnotlar:

- 1) "Kulunu geceleyin bazı alametleri göstermek için Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götürdü.." (*İsra, 17/1*)
- 2) Kerim Balcı, Kudüs, Zaman Gazetesi, 24 Ekim 2002
- 3) İbn-i Manzur, *Lisanu'l Arab*, Kum-H.1405.
- 4) *İslam Ansiklopedisi*, T.D.V., XII. cilt, s:
- 5) *Meydan Laorues. Sabah Yay.*
- 6) Ayette lafzen geçen 'Onlar arasından oniki lideri gönderdiğimiz zaman'. ifadesi Allah'ın Hz. Musa'ya oniki kabilenin her birinden bir öncü kişiyi İsrailoğulları'nın işgalinden önce 'Kenan topraklarında istihbarat yapmak üzere' göndermesini emrettiğini söyleyen Kitab-ı Mukaddes'deki hikayeye atıftır (*Sayılar, xiii*). Muhammed Esed, *Kur'an Mesajı*, s. 187, İşaret Yay., İstanbul 2000.
- 7) Reger Garaudy, *Siyonizm Dosyası*, s. 43, Pınar Yay., İstanbul - 2000.
- 8) *İslam Ansiklopedisi*, T.D.V., XII. cilt, s: .
- 9) R. Garaudy, a.g.e., s.44.
- 10) Ahmet Varol, "ABD ve Kudüs", *www.vahdet.com*
- 11) Tacettin Şimşek, (Hıristiyanlık ve İncil hakkındaki yazıları), *Haksöz Dergisi*, S: 128-139, İstanbul-2001/2002.
- 12) Doç.Dr. Baki Adam, *Yahudi Kaynaklarına Göre Tevrat*, Pınar Yay., s.9-149, İstanbul-2001.
- 13) *İslam Ansiklopedisi*, T.D.V., XII. cilt, s:

- 14) Doç.Dr.B.Adam, a.g.e., s. 222-223.
- 15) "Ehl-i Kitabın hepsi bir değildir. Onların içinde öyle dosdoğru bir cemaat vardır ki, gece saatlerinde Allah'ın ayetlerini okuyarak secdelere kapanırlar.
Bunlar Allah'ı ve ahireti tasdik eder, iyiliği yayar, kötülükleri önler ve hayırlı işlere yarışmasına koşarlar. İşte onlar salihlerdendir." (Al-i İmran, 113-114)
- 16) Ömer Mahir Alper, "Kur'an'ın Korunmuşluğunda Ölçü" *Haksöz Dergisi*, S: 41-42, İst.-1995.
- 17) Muhammed Esed, a.g.e., s.412
- 18) Örneğin: Buhari, *Kitabu'l Ehadisi'l Enbiya*, 60/40; İbn Mace, *Kitabu'l Mesacid ve'l Cemaat*, 4/7
- 19) Dr. İsmail Cerrahoğlu, "Kur'an-ı Kerim ve Hanifler", *AÜ. İlahiyat Fakültesi Dergisi*, S:XI , Ankara-1963.; "Kur'an-ı Kerim ve Sabiler", *AÜ. İlahiyat Fakültesi Dergisi*, S:X, Ankara-1962.
- 20) İslam Ansiklopedisi, "*Filistin*" mad.
- 21) Ebu Davut, *Kitabu's Salat*, 14.
- 22) Prof. Dr. Mehmet Aydın, *Hiristiyan Kaynaklarına Göre Hiristiyanlık*, s. 8-9, TDV Yay., Ankara – 1995.
- 23) "Biz onlara haksızlık yapmadık; fakat onlar kendilerine yazık ettiler." (*Nahl*, 16/118)
- 24) Roger Garaudy, a.g.e., s.17-28.
- 25) Ziya Gökalp, *Türkçülüğün Esasları*, s.17, 1000 Temel Eser, İstanbul – 1970.
- 26) Meydan Larousse; İbn Haldun, *Mukaddime II*, s.278-284, Maarif Vekaleti, Ankara-1954.
- 27) R. Garaudy, a.g.e. s, 45.
- 28) İ.H.H. Ar-Ge Komisyonu, *Filistin Ortadoğu'da Bitmeyen Varoluş Mücadelesi*, s.43-44, İstanbul-2002.
- 29) Norman G. Finkelstein, *Soykırım Ensdüstrisi*, s.76, Söylem Yay., İstanbul-2001.
- 30)M. Es-Sarsavi, *Fethi Şikaki, Bir Şahid Bir Şehid*, s.71, Ekin Yay., İstanbul-1966.
- 31) Fethi Şikaki, *İslami Hareket ve Kudüs*, s.19, Ekin Yay., İstanbul-1977.

<https://www.haksozhaber.net/okul/kanayan-yaramiz-tarihi-mirasimiz-840yy.htm>

İslam Tarihi Boyunca Kudüs'ün İşgali - Ahmet Ağırakça

Mart 2003

Tevhid inancının önderleri olan Peygamberlerin en yoğun olarak Allah'ın dinini insanlara tebliğ ettikleri kutsal bir mekan olan Kudüs, tarih boyunca bir çok devlet ve milletin ilgi odağı haline gelmiştir.

Kudüs muhtemelen M.Ö. 4000 yıllarında kurulmuş bir şehirdir. Tarihi bilgilere göre yaklaşık M.Ö. 1900 yılında Hz. İbrahim (a.s.) Kudüs'ü ziyaret etmiştir. İsrail oğulları Hz. İbrahim (a.s.)'in oğlu İshak (a.s.)'in oğlu Yakub (a.s.)'in diğer adı olan İsrail'den isimlerini almakta ve onun soyundan gelmektedirler. M.Ö. 11. yüzyılda Davud (a.s.) şehri ele geçirdi ve kendi devleti için başkent yaptı. Onun döneminde Mescidi Aksa inşa edildi. Hz. Süleyman(a.s.)'dan sonra krallık İsrail ve Yehuda diye iki ayrı krallığa bölündü ve Kudüs (Jerusalem) Yehuda krallığının başkenti oldu. Bu krallık M.Ö. 586'da Babil hükümdarı Buhtunnasır tarafından yıkılarak Kudüs yerle bir edildi. Şehirde yaşayan Yahudiler de Babil'e yani bugünkü Irak'a sürüldü. M.Ö. 538'de şehir Perslerin eline geçince Persler Yahudilerin yeniden bölgeye dönmelerine izin verdiler. M.Ö. 332 yılında şehir Makedonya kralı Büyük İskender ele geçirdi. M.Ö. 64 yılında da Roma İmparatorluğunun hakimiyetine geçti. Bu sıralarda Kudüs'te Zekeriyya (a.s.) yaşıyordu. Onun yaşlılık döneminde dünyaya gelen oğlu Yahya (a.s.) da peygamber olarak görevlendirildi. Zekeriyya (a.s.)'in baldızının kızı olan Hz. Meryem'in oğlu Hz. İsa (a.s.) da M.Ö. 4 yılında Kudüs yakınlarındaki Beytu'l-lahim'da dünyaya geldi.

Perslerin Kudüs'ü ele geçirmelerinden sonra yeniden bu şehre dönmelerine fırsat verilen Yahudiler M.Ö. 138'de bir ayaklandılar. Bu ayaklanma da M.Ö. 135 yılında Bizans komutanı Hadrien tarafından bastırıldı ve şehir ikinci kez yıkıldı. Hadrien şehri daha sonra yeniden inşa etti. Yahudiler, M.Ö. 66

yılında Bizans kralı Titus'a karşı yeni bir ayaklanma başlattılar. Bu ayaklanma dört ay sürdü ve ayaklanmanın bastırılmasından sonra Titus, Yahudileri şehirden sürdü. Böylece Kudüs asırlarca bu bölge ile birlikte Roma ve Bizans devletinin hakimiyetinde kaldı. İslam'ın ilk günlerinde Miladi 614 tarihinde Kudüs Persler (İranlılar) tarafından ele geçirildi. 627 yılında Bizanslılar Herakleios zamanında şehri Perslerden geri aldılar.

Kudüs, 638 yılında Hz. Ömer (r.a.) tarafından Bizanslıların elinden alınarak İslam devletinin topraklarına dahil edildi. Hz. Ömer (r.a.) Kudüs'ün anahtarlarını teslim aldığı anda burada yaşayan ve Müslüman olmayan kimselere tam bir din hürriyeti ve güven içinde yaşayacaklarına dair yazılı eman verdi. Bu tarihten sonra Kudüs, Haçlı işgaline kadar huzur içinde Müslümanların yönetiminde kaldı.

Kudüs İşgal Altında

On birinci yüzyılın son yıllarında Avrupa'nın bir yandan büyük ekonomik krizler yaşaması ve bu krizi atlama için kilisenin devreye sokularak halkın Hıristiyan damarının kabartılmasıyla "Kudüs'ü ve kendilerince kutsal sayılan yerleri Müslümanların elinden alma" sloganıyla başlattıkları siyasi ve askeri harekate "Haçlı Seferleri" adının verildiği bilinmektedir. Arapça'da "es-Salibiyyûn" yani salib ehli veya haç ehli ismiyle anılan bu saldırgan kitle katıldıkları bu savaşlarda elbiselerine ve savaş araçlarına haç resimleri çizdikleri için bu isimle isimlendirilmişlerdir. Osmanlı devrinde ise bunlara "ehl-i Salib" adı verilmiştir. Hicri altıncı, miladi on ikinci yüzyılın İslam tarihçileri ise bu saldırgan Hıristiyan kitleye "Franklar" adını vermişlerdir.

Haçlı Seferlerinin ilk kışkırtıcı kitlesi dini duygu ve motifleri kullanarak insanları heyecana getirmiş ve daha sonra kendi emelleri doğrultusunda yönlendirmeye geçmişlerdir. "Kutsal toprakları kurtarma" aldatmaca sloganıyla Haçlı Seferlerinin asıl sömürgeci niyetleri ve içinde buldukları ekonomik krizi atlama yönelik hedefleri gizlenmiştir.

İslam fetihlerinin bir taraftan Anadolu'nun neredeyse tamamını kapsayıp İstanbul kapılarına dayanmış olması, diğer taraftan Kuzey Afrika'yı ve batıda Endülüs'ü ele geçirmesi başta Bizans İmparatorluğu olmak üzere bütün Avrupa'yı korkuttuğu için batı dünyası İslam dünyasına büyük bir saldırı yapmak üzere harekete geçmişti.

Papa II. Urbanos, Clermont konsilinde hazır bulunan Hıristiyan din adamlarına seslenerek onları düzenlenecek Haçlı Seferlerine katılmaya çağırıyordu. Papa bu seferlerin aynı zamanda büyük bir hac ibadeti olacağını ve bu sefere katılacakların bütün günahlarının affedileceğini anlatıyordu. Papa Urbanos bu seferlere katılımı temin etmek için adeta halkın dini duygularını istismar ediyor ve batı dünyasındaki kıtlık, açlık ve topraksızlık problemlerini hafifletmek maksadıyla halkların doğuya sefere çıkmalarını sağlamak istiyordu. Avrupa'da kıtlık ve açlık her gün biraz daha devletleri zorlamaktaydı. Bu da her an sosyal patlamalara neden olabilirdi. Papa ve devletler arasında gerçekleşen işbirliği neticesinde batı halkları doğuya sefere çıkartılarak büyük tehlikeler doğurabilecek her türlü sosyal patlamalar önlenecekti. Böylelikle İslam'a ve İslam fetihlerine karşı derin bir kin duyan Avrupalılar, kendi emperyalist duygularını açığa vurdukları bir seferler silsilesi ortaya çıkardılar.

Topraksız kalan derebeylerinin küçük çocukları ile şövalyelerin bu seferlere iltifat ettiklerini görüyoruz. Ayrıca "doğunun sokaklarında bal ve süt akmaktadır" anlayışından hareketle doğunun zenginlikleri dile getirilmmişti. İşte bu zenginliklere kavuşmak, mal elde etmek isteyenler, bu seferlere hızla katılmışlardı. Aynı zamanda şövalyeler de Müslümanlardan intikam alma hevesiyle yaşıyorlardı.

Papa II. Urbanos'un 27 Kasım 1095 tarihinde yaptığı çağrılar ile Haçlı Seferleri resmen ilan edilmiş, her sınıftan Hıristiyanlar bu çağrıya koşup gelmeye başlamışlardı. Derebeylerin topraksız çocukları prensler, şövalyeler Fransa'da, İtalya'da bir araya gelip muazzam kalabalıklar oluşturdular. Tarihin hiç bir döneminde bu kadar kalabalık kitlelerin toplanmadığı muazzam ordular meydana geldi. Bu da bütün batı dünyasının ve barbar kavimlerinin harekete geçtiğini gösteriyordu. Bu orduları ilk defa doğuya davet eden Bizans imparatoru I. Aleksios Komnenos bile bu kalabalık kitlelerin ülkesini Müslümanlara karşı savunmaktan çok, yakıp yıkmalarından endişe etmeye başlamıştı.

Bu kitleleri harekete geçiren en ateşli Hıristiyanlardan birisi Keşiş Pierre l'Ermite (Piyer Lermite) yirmi bin kişilik bir ordu ile öncü bir kitle olarak harekete geçti ve kısa zamanda Balkanları aşip Bizans topraklarına girdi. Anadolu'dan geçip kısa zamanda yüz binleri bularak İznik'te bulunan Anadolu Selçuklularına saldırıp Eskişehir ve Konya yoluyla Antakya'ya gitmek üzere Çukurova'ya ulaştılar. Burada iki ayrı koldan yollarına devam eden ve çekirge sürüleri gibi inanılmaz kalabalıklar halinde saldıran Haçlıları durdurabilecek kimse yoktu. Böylesine kalabalık kitlelerin önünde kim durabilirdi. Hızla saldırılarına devam eden bu aç kitleler bir an önce doğunun bal ve süt akan sokaklarına ulaşma sevdasıyla Urfa önlerine gelerek şehri ele geçirip yağmaladıktan sonra burada küçük de olsa bir Haçlı devleti kurdular. Diğer kol Antakya üzerine gidip şehri yardımsız kalan Selçuklu beyi Kürboğa'nın elinden alıp zaptetti ve Antakya Prinkepsliği'ni kurdu.

Ama durmak bilmeyen bu saldırganlar asıl maksatları gibi görünen Kudüs'e doğru yollarına devam ettiler. 7 Haziran 1099 tarihinde Kudüs önlerine gelen Haçlılar şehri hızla kuşattılar. Muhasarada Robert de la Normandie, Herodes (Çiçek) kapısını, Robert de Flandre Dimaşk kapısını, Godefroi de Bouillon Yafa kapısını muhasara ettiler. Tankred ise etrafta çapulculuk yapıp Müslüman halkın koyun sürülerini ele geçirmeye çalışıyordu. Kuşatmayı sürdüren Haçlıların ana gövdesi doğu bölgelerinde toprak elde etmek üzere gelen derebeylerin küçük çocukları ile ekmek peşinde koşan şövalyelerden ibaret idi. 15 Temmuz 1099 günü büyük saldırılarla kulelerden surlara doğru köprüler kurup şehrin burçlarına ulaştılar. Kutsal şehir o sırada Fatimî bir kumandan olan İftiharu'd-Devle tarafından savunuluyordu. Haçlı kumandanlarından Raymond surlara ayak basarak askerlerini şehre sokmayı başarmışken, ertesi gün Godefroi öğleye doğru şiddetli bir saldırı düzenlemiş, Flaman Şövalyelerinin gayretleriyle Haçlıları surlara tırmandırmıştı. Artık birçok noktadan şehre giren Haçlılar, Müslümanlara acımasızca bir tavırla saldırıya geçmiş, tavuk keser gibi insanları doğramaya başlamışlardı. Bu insafsız tavırlar karşısında şaşıran Müslümanlar, Mescid-i Aksa ve Kubbetu's-Sahra'ya doğru koşuştular. Bu davranışlarıyla hem canlarını korumak ve hem de buraları ikinci bir savunma alanı olarak kullanmak istemişlerdi. Ancak Müslümanlar savunma için hiç bir girişimde bulunma fırsatı yakalayamadan Haçlılar Mescid-i Aksa'ya saldırıp insanlığa yakışmayacak bir tarzda önlerine çıkanı öldürüyorlardı. Şehrin emiri İftiharu'd-Devle zor durumda karşı karşıya kalınca son bir tedbir olarak Davud Kulesi'ne sığındı. Ancak hiç bir etkin rol oynayamadan büyük miktarda fidye ödeyerek en yakın akrabalarıyla birlikte Askalan'a gitti. Haçlıların Kudüs işgali sırasında Müslümanlardan sadece bu küçük kafile canını kurtarabilmişti. Aç kurtlar gibi şehrin içine dalan Haçlılar, görülmemiş bir zulüm örneği sergileyerek şehirde yaşayan Müslümanların bütünü katlettiler. O gün neredeyse Kudüs'te tek bir canlı bırakılmamış ve Haçlılar canlılardan tamamen arındırılmış bir şehre girmişlerdi.

Haçlıların bu vahşetlerini o günlerde bu saldırgan kitlelerin içinde bulunan Hıristiyan tarihçi Raimundus, Kudüs'ün işgalinin ertesi günü Mescid-i Aksa'nın bulunduğu mahalleye doğru cesetlere basa basa ve dizlerine kadar çıkan kan göletlerinin içinden geçmek zorunda kaldığını bir Hıristiyan olarak itiraf edip gördüklerini eserine kaydetmiş bulunmaktadır.

O dönemin önemli tarihçisi olan Fulcherius o günlerde işlenen bu cinayet ve vahşeti şöyle anlatır:

"Şövalyelerimiz ve yayalarımız Müslümanların canlı iken yuttukları altınları bağırsaklarından çıkarmak için karınlarını deşerek öldürdüler. Adamlarımız şehri dolaşıp tek bir canlı bırakmadan herkesi öldürdüler. Ayrıca girdikleri evlerde her şeye el koyup evleri de işgal ettiler."

Yine batılı bir tarihçi olan Runcimen'in ifadesiyle şehre giren Haçlılar zafer sarhoşluğuyla zincirden boşalmış deliler gibi yollara, evlere, dükkanlara ve camilere hızla saldırıp önlerine çıkan herkesi kılıçtan geçiriyor, kadın, erkek, ihtiyar, çocuk demeden herkesi öldürerek mallarını yağmalıyorlardı. Haçlılar sağ olup da sokak aralarında kaçışan ve kurtulmak için cami ve kiliselere sığınmaya çalışan diğer Müslümanları yakalamak için öldürdükleri Müslümanların cesetlerini çığneye çığ neye kaçanların peşlerinden koşuyorlardı. Yığınlarla ceset sokaklarda birikmişken tek bir Hıristiyan kumandan veya ferdin kalbinde bunlara acıyarak en ufak bir merhamet eseri görülmemişti. Kudüs'te öldürülen insanların sayısı hakkında hiç rakam verilmeksizin sadece şöyle deniliyordu: "O gün şehirde yaşayan bütün halk en son fertlerine kadar tümüyle öldürülmüştü." O gün için Kudüs'ün nüfusunu tahmin edenlerin kimisi yetmiş bin derken kimisi de iki yüz bin kişi olduklarını ifade etmektedir.

Bu davranışlar ve acımasız tavırlar günümüze kadar devam eden ve bugün de aynısı görülen Haçlı zihniyetini bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır. Bu katliama seyirci kalan bütün Avrupalılar da sözde dehşete kapıldıklarını söylerler. Halbuki Avrupalılar bu olaylar karşısında hep suskun kalmışlardır. Bu zulme "Haçlı Ruhü" adı verilirken İslam ümmetinin bütün fertlerinde oluşan bir kanaat dile getirilmektedir.

Artık şehirde öldürülecek hiç bir Müslüman kalmayınca, haçlı reisleri bir araya gelerek 17 Temmuz günü yaptıkları bir toplantıda şehrin yönetimi ile ilgili kararlar alarak Kudüs'te bir Haçlı krallığı ilan ettiler. Krallığa getirilen Godefroi (Godfurua)'nın yönetimiyle Kudüs mahzun bir döneme girmiş oldu. 15 Temmuz 1099 günü bu dehşet verici toplu katliamla başlayan işgal İslam dünyasının kalbine saplanan bir kama gibi bütün ümmeti derinden yaralamıştı. Çünkü, şehirde yalnız normal halk değil yüzlerce ilim adamı, abid ve zahid insan katledilmişti. Bu haber Bağdat'a, Hilafet merkezine ulaştığında bütün Müslümanlar gözyaşı döküler kalpleri hüznle doldu.

Bunun üzerine Abbasi Halifesi el-Müztazhir Billah, Kadı Ebu Muhammed ed-Damağani başkanlığında İslam dünyasında cihad çağrısı yapmak üzere bir heyet oluşturup yola çıkardı. Fakat her nedense bu heyet başarıya ulaşamamıştı. Ancak bu başarısızlığın o günkü İslam dünyasının içinde bulunduğu durumdan kaynaklanan sayısız sebepleri vardı. Kudüs o sıralarda birkaç kez arka arkaya Müslüman yöneticiler arasında el değiştirmiş ve bir yönetim zafiyetine uğratılmıştı.

Haçlıların İslam dünyasına girdikleri bu sıkıntılı günlerde Bağdat'ta Abbasiler, Anadolu'da Türkiye Selçukluları, Mısır ve kısmen Filistin'de Fatimiler, Suriye ve Irak'ta Selçuklular ile Artukoğulları hüküm

sürmekte olup birbirlerine karşı son derece sert ve acımasız tavırlar içerisine girmiş, birbirlerinden toprak kapmanın telaşı içindeyken, Pierre l'Ermite, Godefroi, Raymond, Tankred ve Baudouin gibi Haçlı lider ve kumandanları çekirge sürülerini andıran büyük ordularla Kudüs önlerine varmış, yukarıda ifade ettiğimiz gibi şehri dört bir yandan kuşatıp işgal etmişlerdi.

Artık Kudüs zalim Haçlıların işgali altındaydı. Fakat bu işgal İslam ümmetinin kalbinde büyük bir yara olarak yer etti. O günden itibaren bütün Müslümanlar Kudüs'ün Haçlıların işgalinden kurtarılması gerektiğine inanıyor ve sürekli olarak bunu konuşuyorlardı. Artık Müslümanların gündeminde Kudüs vardı. İslam ümmetinin başında bulunan bütün emirler, yöneticiler ve halk, sürekli olarak Kudüs'ten söz ediyor ve bu işgalin fazla sürmemesi gerektiğini söylüyorlardı. Ancak çok acı bir gerçek olarak o gün İslam dünyasındaki dağınıklık ve iç kavgalar başını alıp gitmişti. İşe nereden başlanacağı bilinmiyordu. Kudüs'e giden yollar aralanmalıydı. Urfa'da kurulan Haçlı Kontluğu, Mardin, Musul ve Diyarbakir'den Kudüs üzerine sevk edilecek kuvvetlerin önünde büyük bir set gibi duruyordu.

Kudüs'e Giden Yol / Urfa'nın Yeniden Fethi

Gerek Urfa, Antakya ve Trablus-Şam Haçlı kontlukları ve gerekse Kudüs krallığını ortadan kaldırmanın yegane yolu Suriye'deki İslami birliği sağlamaktı. Ama maalesef bu da bir türlü gerçekleşmiyordu.

İşte Suriye'nin bu birliğinin sağlanması gerektiği ve Haçlılara karşı cihadın yeniden başlatılmasının kaçınılmaz olduğu bu günlerde 1127 yılında Halep emiri Kasimud-devle Aksungur'un oğlu İmadüddin Zengi bölge hakimiyetini eline geçirdi. Suriye'deki bu görevinin önemini müdrük olan İmadüddin Zengi, Haçlıların İslam topraklarından ve özellikle kutsal şehir Kudüs'ten çıkarılması gerektiğine şiddetle inanıyordu. Kudüs'ün de tekrar baştan fethedilmesi için yegane yolun Urfa Haçlı Kontluğunun ortadan kaldırılması olduğunu düşünüyordu.

Bu düşüncesini gerçekleştirecek ilk iş olarak Suriye'deki siyasi birliği sağlamaya çalıştı.

Kudüs'ün Haçlı zulmü altında inlemesi, Müslümanları büyük bir ızdıraba sokuyordu. Gönülleri elem dolu büyük Müslüman kitleler, cihad ruhuyla durmadan bölgeye akınlar düzenlemeye başlamışlardı.

Birinci Haçlı Seferi sonunda İslam dünyasının göbeğinde bir çıban gibi biten Urfa Haçlı Kontluğu bölgeyi ve bölgede yaşayan Müslümanları ve özellikle Urfa'dan Mardin'e kadar uzanan Harran bölgesi Müslümanlarını büyük maddi baskılar altında tuttuğu gibi manen de rahatsız ediyordu. Haçlılar, Urfa kalesinden çıkarak etraftaki kasaba ve köyleri basıyor, Müslüman halkı sürekli öldürüyorlardı. Bu durum ise Müslüman liderlerin haysiyetlerine yakışan bir durum değildi. İmadüddin'in Urfa'yı yeniden fethetmeye çalışması işte bu cihad anlayışından kaynaklanıyordu.

Bunun üzerine İmadüddin Urfa üzerine yürüyerek 28 Kasım 1144 tarihinde şehri kuşatma altına aldı. 26 Aralık'ta da şehri ele geçirdi.

Urfa Haçlı işgaline uğradığı günden beri yaklaşık elli yıldır Müslümanların gönlünde mahzun bir şehir olarak boynu bükük duruyordu. Çıban başları gibi İslam alemi coğrafyasının göbeğinde biten bu birkaç devletçikten birisi Urfa'nın fethi ile yıkılmış oldu.

Urfa'nın fethedilmesi mutlaka Müslümanları çok sevindirmişti, ancak İmadüddin'in başardığı bu büyük cihad hareketi Kudüs fethine giden yol olması açısından daha büyük önem arz ediyordu. Urfa'nın fethi ve Urfa Haçlı Kontluğunun yıkılması üzerine Avrupa yeniden harekete geçerek II. Haçlı Seferini düzenledi. Sefere birçok Avrupalı prens katıldı. Dimaşk muhasarasıyla fiyasko ile neticelenen bu savaş, Frankların bölgede büyük başarı elde edemeyeceklerinin ilk işareti oldu.

Urfa'nın fethi Kudüs'e giden yol idi. Artık Müslümanlar bu yolu kısmen aralamışlardı. İşte bu İslami duygu ile yanıp tutuşan yine İslam ümmetinin yetiştirdiği evladından birisi olan Salahaddin el-Eyyubi Urfa'nın fethi sırasında 6-7 yaşlarında idi. Aynen bugün olduğu gibi İslam dünyasının gündeminde Kudüs ve Kudüs'ün mutlaka Haçlıların işgalinden kurtarılması düşüncesi vardı. Amcası Esedüddin Şirkuh'un yanında cihada çıkan Salahaddin Yusuf ibn Eyyub kısa zamanda kahramanlığıyla ordu içinde ün saldı ve otuz bir yaşındayken Suriye genel kumandanlığına getirildi.

Salahaddin, her taraftan gelip cihad çağrısı üzerine hazır olan büyük ve asil ordularını toplayıp düşman hakkında nasıl davranılacağı hususunda gerekli görüşmeleri yapmak üzere Şura Meclisi'ni topladı.

Salahaddin, Allah yolunda cihaddan aldığı zevk kadar hiçbir şeyden zevk almazdı. Son derece gayretli ve yorulmak bilmez bir çalışma azmine sahipti. Onu görenler hep, kederli, mahzun ve son derece düşünceli görürlerdi. Yemeği gayet az yer çok az gülerdi. Ona bu halinin sebebini soran birisine şöyle demişti:

"Kudüs ve Beytül-Makdis, Mescid-i Aksa, Haçlıların işgali altında olduğu müddetçe ben nasıl olur da gülebiliyim, nasıl olur da sevinebilirim ve istediğim gibi nasıl olur da yemek yiyebilirim? Hele hele, gözüme uyku nasıl girebilir?..." İslam ümmetinin başında bulunan ve bu makamları işgal eden devlet

başkanlarının kulakları çınlasın!.. Kudüs işgal altında iken onlar neler yapıyor, neler düşünüyor ve nasıl yaşıyorlar? Hiç şüphesiz ümmetin fertlerinden, İslami bilince sahip olanlar bunu biliyor, görüyor ve düşünüyordur. Kadı Bahaüddin İbn Şeddad, Salahaddin'in yakın adamı ve sırdaşı idi. O, Salahaddin'i bakın nasıl anlatıyordu:

"Salahaddin, Kudüs hakkında öyle gamlı idi ki, onun bu gam ve kederini dağlar kaldıramazdı. O, çocuğunu kaybetmiş ana gibi şaşırılmış kalmıştı. Atını bir yerden bir yere koşturup Müslümanları Kudüs'ü kurtarmak için cihada davet ediyordu. İnsan toplulukları arasına dalıp 'Ey Müslümanlar İslam için, İslam için' diye bağırdı. Gözleri daima hüznüyle yaşlar döküyor ve kuruduğu görülmüyordu. Hele Mescid-i Aksa'ya baktığı zaman kendine bir türlü hakim olamıyordu. Bir türlü boğazına yemek girmiyordu. Durmadan ilaç içip durduğu halde yemek yemiyordu. Hatta doktorlarından biri cuma gününden pazar gününe kadar bir öğünde sadece bir iki lokmalık bir şey yediğini söylemişti. Onun bu hali, Kudüs'ün işgal altında bulunmasından kaynaklanıyordu."

2 Temmuz 1185 Cuma günü, bir Haçlı ordusunun gelmekte olduğunu duyan Salahaddin, yıllardır beklediği fırsatın doğduğunu görünce Allah'a şükredip savaş meydanına koştu. İslam ordusu, nehir ve göle giden yolları tutmuştu. Haçlılar Hittin'e varıp da Salahaddin'in kuvvetlerini karşılarında görünce birden şaşırıldılar. Zira son derece çetin bir mukavemetle karşılaşıyorlardı. Haçlılar dört bir yandan çevrilmişlerdi. Salahaddin düşmanın sıkıştırıldığını görünce o geceyi ciddi hazırlıklarla geçirdi. Kendisi ise suyu bol, yemyeşil bir vadide bulunuyordu. Sevincini gizleyemeyen Salahaddin'in yıllardır beklediği fırsat gelmişti. Haçlılar geceyi İslam ordusunun karargahından yükselen tekbir seslerini dinleyerek geçirdiler. Müslümanlar moralmen güçlü idiler. Haçlılar ise ümitsizlik içinde kıvranıyorlardı. Müslümanlar arada bulunan çalılıklarla kaplı bir tepeyi ateşe verip kızgın dumanlardan oluşan bir bulut tabakasının ardından Haçlı karargahına saldırıya geçtiler. Salahaddin dünya tarihinde büyük bir yeri olan Hittin zaferini Haçlılara karşı kazandı.

Kudüs'ün İslamdaki Yeri ve Öneme Kısa Bakış:

Kudüs'ün Fethi (27 Receb 583/2 Ekim 1187)

İslam yeryüzündeki bazı mekanları diğer mekanlardan farklı kabul etmiş hatta bunların kutsiyetlerine işaret etmiştir. Hz. İbrahim'in Kâbe'yi inşa edip insanları buraya ibadete davet etmesi ve Cenab-ı Allah'ın prensiplerini belirlediği hacc ibadetinin yapılması için yine Cenab-ı Allah'ın emir vermesi ile birlikte Mekke ve çevresi harem bölgesi kabul edilerek buraya bir kutsiyet izafe edilmiş ve o günden kıyamete kadar artık mukaddes bir mekan olarak kalacağı ilan edilmiştir.

Hz. Peygamber (s.a.v.)'in Mekke'den Medine'ye (Yesrib'e) hicret etmesiyle artık "Medinetu'n-Nebi" olmuş ve İslam'a göre burası da haram bir bölge olarak kabul edilmiş, bizzat Hz. Peygamber tarafından haram bir bölge olarak ilan edildiği bir çok hadis ile belirtilmiştir.

Kudüs'e gelince Hz. Peygamber isra ve miraç mucizesinin burada gerçekleşmesinden dolayı bölgenin kutsiyetini ifade buyurarak Mescidu'l-Aksa'nın İslam dini nazarında kutsal bir mekan olduğunu ilan etmiş ve Mekke ile Medine'nin yanında üçüncü kutsal belde olarak bu şehirden söz etmiştir. Hz. Peygamber "Ziyaretler ancak üç mekana yapılır. Mekke'deki Mescidu'l-Haram'a, Medine'deki benim bu mescidime ve Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya" Rasulullah'ın bu hadisi ile bu üç belde İslam'da kutsal ilan edilmiş ve bunların dışında kutsiyeti olan başka bir dördüncü şehirden söz edilmemiştir.

Bu çerçevede Cenab-ı Allah'ın Peygamberini Mekke'deki Mescid-i Haram'dan Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya bir gecede götürmesi ve buradan Sidretu'l-Müntehaya ulaştırdığı Miraç olayı ile ilgili olarak Kur'an-ı Kerim'de:

"Kulunu geceleyin Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah münezzehdir..." İsra Suresi birinci ayetindeki buyruğu ile Kudüs İslam inancında önemli bir yer almıştır.

İslam'ın Mekke'de ilk tebliğ edildiği günlerde bu dinin en önemli bir ibadeti olan namazın Mescid-i Aksa'ya yönelerek kılınmasıyla İslam'ın ilk kıblesi haline gelen Kudüs şehrinin önemi gayet açıktır. Müslümanlar bu ilk kıblenin kutsiyetini idrak ederek tarih boyunca buraya sahip çıkılması gerektiğinin bilinciyle hareket etmişler, sürekli bu mukaddes beldeyi korumanın ve tevhid inancının bayrağı altında bulunması gerektiğinin inancı içinde olmuşlardır. Kudüs ebediyen İslam'ın ilk kıblesi olma özelliğini koruyacak ve Müslümanlar buraya sahip olmak zorunda olduklarını hep idrak edecek ve bu beldenin Haçlılar veya Yahudiler tarafından işgal edilmesi halinde tarihte olduğu gibi mutlaka kurtarılmasının gereğine inanarak çalışacaklardır.

Ayrıca Müslümanlar, Hz. Peygamber'in isra ve miraç mekanı olarak buraya büyük bir kutsiyet izafe edip inançları gereği olarak burayı ebediyen korumanın gerektiğine inanırlar. İslam fetihlerinin ve İslam'ı bütün insanlığa tebliğ maksadıyla Hicaz bölgesinden çıkarak dünyaya açılmanın ilk günlerinde ulaşılması ve fethedilmesi gereken bir mekan olarak görülen Filistin ve özellikle Beytu'l-makdis

(Kudüs) fetih hareketlerinin ilk günlerinde İslam toprağı haline getirilmiştir. 638 yılında Hz. Ömer devrinde fethedilen bu mübarek belde, bizzat İslam'ın o büyük halifesi tarafından teslim alınmış ve Müslümanlara emanet edilmiştir. İşte bu mübarek şehir Kudüs bizlere ve tarih boyunca kıyamete kadar tüm Müslümanlara ve ümmete Hz. Ömer'in yadigarı ve emaneti olarak kalacaktır. Bunun işgal altında olması bütün ümmet için bir züldür. Tarihte zaman zaman Haçlılar veya Yahudiler tarafından işgal edilmişse de kısa aralıklarla işgal altında kalmış ve Müslümanlar bu beldeyi kurtarmanın yolunu aramış ve kurtarmışlardır. Haçlılar büyük ordular halinde Filistin'e gelip bir asra yakın bir müddet buraya yerleşmiş ancak hiç bir zaman orada ebediyen kalacaklarını hiçbir Müslüman kabullenmemiştir. 638 yılından 1099 yılına kadar İslam beldesi olarak kalan bu mübarek şehir, 461 yıl müddetle büyük ilim ve fikir adamları yetiştirmiş, büyük bir kültür merkezi haline gelmiştir. 1099 yılında işgal edilmiş, yine kısa bir müddet sonra yani 88 yıl gibi tarihte hiç önemi olmayacak kadar kısa bir dönem Haçlı işgali altında kalmışsa da tekrar kurtarılmış ve İslam toprağı olarak kalmıştır.

İşte 461 yıl İslam sancağı altında özgürce yaşayan bu mübarek belde, Haçlılar tarafından böyle işgal edilmiş iken 88 yıl müddetle İslam ümmetinin gençleri bu işgalin sona erdirilmesi için bütün güçleriyle gayret sarf ederek aralarından Salahaddin diye bir kumandan ve lider çıkarmışlardı. Bu Haçlı işgali çok sürmemeliydi. İşte Salahaddin'in bu büyük gayretleriyle Haçlılar, başta Kudüs kralı Guy de Lusignan olmak üzere bir çok şövalye reisinin esir edildiği Hittin zaferi ile Müslümanlar tarafından yenilmiş ve Kudüs'e giden yol tamamen aydınlanmıştır.

Salahaddin Hittin'den sonra Askalan ve Gazze şeridinde bulunan şehir ve kasabaların yanı sıra Darum, Remle, Beytü'l-Lahım ve Yubna gibi şehirleri de tamamen geri aldı.

Salahaddin, bu sayısız başarılarından sonra bölgenin yabancı işgalcileri olan Haçlıları tamamen Filistin'den çıkarmak ve Ömer İbnü'l-Hattab'a halef olmak için Kudüs'ün yolunu tuttu. Askalan'dan ayrılmadan önce Kudüs'teki Haçlılara haber göndererek şehrin emanetini teslim edilmesini istedi. Ancak her taraftan sarılmış olmalarına ve civardaki birçok şehrin artık Müslümanların eline geçmesine rağmen Kudüs'ü teslim etmeyeceklerini söylediler. Salahaddin sahilden gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı her türlü tedbiri almıştı. Bu durumda Sur şehrinde başka fethedilmeyen sahil şehri kalmamıştı. İşte Salahaddin Kudüs'ün fethi için: "Ya bu uğurda ölür ya da şehri Haçlılardan kurtarırım" diye yemin etmişti. Bunun üzerine 20 Eylül 1187 günü Kudüs'ü kuşattı. Salahaddin'in Beytü'l Makdis'e karşı beslediği merhamet duygusu sebebiyle bu mübarek beldeyi savaş felaketinden korumak için çok elverişli şartlarla Haçlıları teslim olmaya bir kaç kez davet ettiyse de netice alamadı. Bu kutsal şehrin surlarını yıkmak, binalarını yok etmek ve en ufak bir taarruzla şehre zulüm yapmaktan bir hayli çekiniyordu. O da, Hz. Ömer gibi barış yoluyla şehri teslim almaya çalıştı. Bunun için şehre elçiler gönderip şöyle söyledi: "Kudüs'ün, Allah'ın kutsal saydığı beldelerden biri olduğuna büyük bir inancım vardır. Sizin de kutsallığına inandığınız bu beldeye muhasara ve savaşın gerektirdiği yollarla hücum etmek ve girmek istemiyorum."

Ancak Haçlılar, diğer fethedilen yerlerden kaçıp Kudüs'te toplanmışlardı. Sayılarının, altmış bin civarında olmasından cesaret alarak, şehri savunabileceklerini sandılar.

Salahaddin çaresizce bu çok saygı duyduğu şehre, muhasara şartlarını uygulamaya başlarken önce doğu tarafından daha sonra batı tarafından şehre hücum etti. Muhasaraya başladığından beş gün sonra taarruz yerini değiştirip 88 yıl önce Godefroi'nin şehre girdiği yerden muhasarasını sürdürdü.

Nihayet 27 Receb Cuma günü, Miraç gecesinde Kudüs tamamen teslim olarak tekrar İslam hakimiyetine geçti. Haçlılar, Kudüs'e 88 yıl önce girdiklerinde Müslümanlara karşı nasıl bir tavır takınmışlardı ve Salahaddin bugün onların torunlarına nasıl davranıyordu. İslam ve Müslümanların şefkat, merhamet ve müsamahası karşısında Avrupalı şövalyenin zulmü, gaddarlığı ve insafsızlığı her yönüyle kendisini göstermektedir. Tarih onların Kudüs'te 1099 yılında işledikleri cinayetlerini asla unutmayacaktır. Haçlıların kan içici askerleri Kudüs'e girdiklerinde sokakta, yolda, evlerde, mescidlerde ve nerede olursa olsun karşılaştıkları Müslümanları derhal öldürüyorlardı. Müslümanlar diri diri boğazlarından kılıçla öldürülmekten kaçıp kendilerini surlardan aşağıya atıyorlardı. Bazıları da surlarda, camilerde gizlenmişlerdi. Ama zalim Haçlıların elinden kurtuluş var mıydı sanki? Öldürülmüş insan yığınları üzerinden atlarını sürüp dirilerini kovalayan Haçlıların bu zulmünü unutmak mümkün müdür? Müslümanların bir kısmı ateşe verilip yakılıyor ve bir kısmı gizlendikleri yerden çıkarılıp atların arkasına bağlanıp ölümlerini yığılı olduğu meydanlara sürüklene sürüklene götürülüyordu. Masum insanların bu şekilde insafsızca öldürülmeleri karşısında tek bir Haçlıda şefkat ve merhamet duygusu uyanmıyordu. Yetmiş bine yakın Müslüman şehid edilmişti.

Kudüs'te Haçlı yine aynı Haçlıdır aslında. Dün zalimler kan içiciydi, katildi, canavardı, bugün de öyle, yarın da... Ama şarkın en sevgili sultanı Salahaddin şimdi Haçlılara nasıl davranıyordu? O da, bu şehri fethetmiş ve askerleriyle içeri girmişti. İnsanlık örneği, şefkat ve merhamet timsali, adaletin sembolü bir insan ancak güçlü olduğu zaman affetmesini bilen kişidir. Salahaddin, Haçlıların 88 yıl önce Müslümanlara nasıl davrandığını biliyordu. Ama buna rağmen o, teslim olmuş masum bir kitleye asla

kılıç sallamamıştı. Ayrıca kendilerine her türlü kolaylığı sağlayarak şehirden çıkmalarına yardımcı olmuştu.

Salahaddin, şehri terk eden Hıristiyanların hasta, zayıf, kötürüm durumdaki anne ve babalarını, çocuk çocuğunu sırtlarında taşıyıp götürürlerken arz ettikleri manzarayı görünce son derece üzülmüş ve hemen bunlara binek verilmesini emretmişti. Ayrıca varacakları yere kadar kendilerine yetecek yemek ve kumanya dağıtılmıştı. Salahaddin, bilhassa çocuk ve kadınlara karşı daha merhametli davranmıştı.

Ayrıca Salahaddin, din adamlarına mal ve eşyalarından istediklerini taşıyıp götürebileceklerini söyledi. Hatta Kudüs Patriği Herakleios kiliselerdeki altın, gümüş ve her türlü kıymetli eşyayı alıp götürmüştü. Ama maalesef Patrik Herakleios bütün bu iyilikleri anlayamamış çekip giderken Mescid-i Aksa ve Kubbetü's Sahra'nın bir çok kandilini ve değerli eşyasını çalıp götürmüştü.

İşte Haçlıların 1099 yılında Müslüman sivil halka karşı davranışları ve işte Salahaddin'in 1187 yılında Hıristiyan sivil halka davranışı. İşte, bütün çirkinliğiyle istila, işte bütün güzelliğiyle fetih.

Avrupalılar Kudüs'e girerken orada yaşanların hepsini yok etmiş, tarihte eşine az rastlanan kanlı bir günde büyük bir katliam gerçekleştirmişlerdi. Salahaddin ve Müslümanlar ise bu kutsal şehre girerken merhamet, şefkat ve zafer ihsan eden Allah'a şükür için düşmanlarına ne kadar farklı davranmışlardı. Bu iki farklı davranış Müslümanlarla Avrupalılar arasındaki farkı rahatlıkla ortaya koymakta ve kimin barbar olduğunu göstermektedir. Bugün de Yahudiler aynı zulüm ve katliamı Filistin'de yapıp dururlar yarın Müslümanların Kudüs'e tekrar geldiklerinde bu Yahudilere Allah'ın dilediğinin dışında hiç bir kötü muamele yapmayacakları muhakkaktır.

Bütün bu olaylardan sonra Kudüs, sadece 1243 yılında Mısır hükümdarı İsa'nın, kardeşinin oğluna karşı kendisine yardım etmesi için bu şehri Bizans hükümdarına hediye etmesi üzerine kısa bir süre işgal altında kaldı. Ancak çok geçmeden Müslümanlar Necmeddin el-Eyyubi'nin komutasında şehri geri aldılar. Kudüs, 1291'de Memlûkler'in hakimiyetine geçti ve bu hakimiyet 1517'de Filistin toprakları Osmanlı Devletinin eline geçinceye kadar devam etti.

Osmanlı Devletinin Kudüs ve bölgedeki bu hakimiyeti 1918'e kadar sürdü. Ancak bu tarihten çok önceleri Siyonistler Filistin'e göz dikmiş ve işgal planları kurmaya başlamışlardı. Batının ve özellikle İngiltere'nin ve bazı Yahudilerin asıl gayesinin ne olduğu ise, Uluslararası Yahudi Kongresi başkanı Nahom Goldman'ın Kanada'nın Montreal şehrinde yaptığı meşhur konuşmasında ortaya çıktı:

Yahudiler 'Filistin'i, Tevrat'taki yeri ve kendi dini inançlarındaki değeri dolayısıyla veya ölü denizin sularının buharlaşması neticesinde oluşan üç milyon dolar değerindeki maden ve madene benzer ürünler sebebiyle tercih etmiş değildiler. Aynı şekilde Filistin topraklarının petrol rezervlerinin Amerika'nın petrol rezervlerinin yirmi katına eşit olmasından dolayı da tercih etmiş değildiler. Bilakis, Filistin Asya, Avrupa ve Afrika'dan gelen yolların birleşme noktası, bütün dünya güçlerinin toplanma yeri olması ve dünyaya hükmetmede stratejik konuma sahip olması dolayısıyla tercih etmişlerdir."

Yahudilere devlet kurmaları için başka yerler de teklif edildi. Uganda, Sina Çölü, Doğu Afrika Ormanlıkları, Cavas Necşo Dağları gibi yerlerin yurt edinilmesini isteyen bu gibi teklifler Yahudiler tarafından kabul ve destek görmemiştir. Vaizman İngiltere başbakanına:

"Eğer Musa bile Yahudileri Filistin'den başka bir yeri yurt edinmeye çağırmış olsaydı, bir tek kişi peşinden gitmezdi" demişti. Yahudilerin hile ve desiseleri sonunda 29-31 Ağustos 1897 tarihinde Basel Kongresi düzenlendi. İsviçre'nin Basel şehrinde toplanan bu kongre, uluslararası Siyonizmin ilk kongresidir. Kongreye, çağrılanlardan 204 delege katıldı. Delegeler Yahudiler için Filistin'de bir devlet kurulmasına karar verdiler. Herzl bu devletin kuruluşu için en az beş yıl gerektiğini ileri sürdü ve: "Fakat elli yılı da geçmeyecektir" dedi.

Sultan Abdulhamid ve Yahudilere Karşı Tavrı

Yahudilerin Sultan Abdulhamid ile irtibatları, 1882 yılında Rusya'nın Odesa şehrindeki Osmanlı konsolosluğuna Siyon Dostları Derneği'nden bir heyetin Filistin'e yerleşmek isteği ile bir teklif götürmeleriyle başladı. Sultan Abdulhamid bu sinsî plana karşı bir Müslümanın takınması gereken tavrıyla şöyle demişti:

"Osmanlı İmparatorluğu ayakta kaldığı sürece ben Yahudilerin Filistin'e yerleşmelerine müsaade etmeyeceğim" Osmanlı hükümeti, ülkemize yerleşmek isteyen Yahudilere, kendilerine Filistin'de ikamet etmeleri için izin verilmeyeceğini bildirir."

Heyet arkasından heyet gönderen ve Sultan tarafından hep reddedilen Yahudiler iyice çılgına dönmüşlerdi. Herzl, 1896 yılında Kudüs'te bir yerleşim merkezi kurmalarına müsaade edilmesi için bir görüşmede bulundu. Sultan ona:

"Bu topraklar, bu işe muvafakat etmeleri mümkün olmayan Osmanlıların mülküdür. Siz mallarınızı cebinizde saklayın." diye cevap verdi. Basel Kongresi'nden sonra Siyonistler çalışmalarına olabildiğince hız verdiler. Bu durum Sultan Abdulhamid'in Yahudi hacılarının Filistin'de üç aydan fazla kalmalarını yasaklayan, kendilerine Filistin toprağına girmeleriyle birlikte pasaportlarını teslim ederek girdikleri limandaki Bab-ı Ali görevlisinden bir ikamet izni almaları mecburiyeti getiren ve belirlenen süre içinde Filistin'den çıkmayanların zorla çıkarılmalarına hükmeden ve İstanbul'daki bütün yabancı temsilci ve misyon şeflerine tebliğ edilen meşhur kararını almaya zorladı. Sultan o zaman, vaktinde çıkmamaları halinde çıkarılmalarının kolay olması için Yahudiler adına kırmızı renkte bir oturma belgesi çıkardı. Bunun için, Yahudiler sonraları imkan elde edince, teftişten kurtulmak amacıyla uluslararası havaalanlarında hiç teftiş edilmeyen diplomatik pasaportların kırmızı renkte olmasını sağlamaya çalışmışlardı.

1901 senesinde Sultan Yahudilerin Filistin'de herhangi bir toprak parçası satın almalarını yasaklayan bir karar çıkardı. Ancak Abdulhamid'in tahttan indirilmesi ve ardından Birinci Dünya Savaşının meydana gelmesi Batılı emperyalist devletlerin Osmanlı devletini parçalayıp bölüşmeleri sonunda Filistin'in tarihi seyri tersyüz oldu.

Yukarıda anlattığımız Haçlı işgalinden sonra ikinci büyük işgal 1918 yılında İngilizlerin Filistin topraklarına girmesiyle başladı. İngilizlerin bu topraklara girmekteki maksatları bölgede Yahudilerin bir devlet kurmaları hayalini gerçekleştirmektir. Nitekim dönemin İngiliz dışişleri bakanı Arthur Balfour tarafından 1917'de yayınlanan ve "**Balfour deklarasyonu**" olarak tarihe geçen belgede bu husus dile getirilmiştir. Söz konusu deklarasyonda şöyle deniliyordu:

"Haşmetli İngiliz kraliyet hükümeti, Filistin'de Yahudi halkı için milli bir devlet kurulmasını memnuniyetle karşılıyor. Bu gayeye ulaşmayı kolaylaştırmak için en değerli mesailerini harcayacaktır. Şurası açıkça bilinmelidir ki, haşmetli kral, Filistin'de bulunan Yahudiler dışındaki milletlerin dini ve medeni haklarına zarar verecek veya Yahudilerin başka herhangi bir ülkede elde ettikleri haklarını ve siyasi nüfuzlarını zedeleyecek hiçbir şey yapmayacaktır."

Ekim 1917'de, Yahudilere Filistin'de milli bir vatan verilmesi ile ilgili olarak Rusya'nın da müdahil olmasıyla Lenin vaadi buna eklendi. Balfour vadinden üç ay sonra, Şubat 1918'de Fransa, 1922 yılında da Amerika resmi olarak bu vaadi onayladı.

Aynı durum Filistin topraklarının işgaliyle Yahudilerin bölgeye yerleştirilmesinin amaçlandığı 1916 tarihli Sykes - Picot Antlaşmasında da dile getirilmişti. İngiltere, Fransa ve Rusya arasında imzalanan Sykes-Picot Antlaşmasında Filistin toprakları üzerinde bir Yahudi devleti kurdurulması için bu topraklara Yahudilerin yerleştirilmesi açık bir dille karara bağlanmıştı.

Bundan maksat Yahudilerin o topraklara yığılmalarına imkan sağlamak olduğundan İngiliz işgaliyle birlikte dünyanın değişik yerlerine dağılmış olan Yahudiler de çekirge sürüleri gibi Kudüs'e ve civarına akın etmeye başladılar. Bu akın dolayısıyla Yahudilerin Kudüs'teki nüfusları her gün hızla artıyordu. İşte bundan dolayı da Belediye meclisinde de Müslümanlara altı, Hıristiyanlara iki sandalye verilirken, Yahudilere dört sandalye verilmişti.

Ama maalesef acı bir gerçek olarak Sykes - Picot Antlaşmasının uygulamaya geçirilmesinde ve İngilizlerin Kudüs'ü işgal etmelerinde Şerif Hüseyin'in önemli rolü olmuştur. Şerif Hüseyin, kendisine vaat edilen "Arap yarımadası krallığı" karşılığında İngilizlerin Kudüs'ü ve çevresini işgal etmelerine göz yumdu hatta açıkça rıza gösterdi. Sykes - Picot Antlaşmasının Filistin'le ilgili maddesinde: "Diğer ortakların ve Mekke şerifinin muvafakatını alındıktan sonra Rusya ile de olay tartışılarak bu bölgede uluslararası bir yönetim kurulsun" diye karara varılması o zaman Mekke şerifi olan Hüseyin'in ihanetteki rolünü açıkça ortaya koyuyordu.

Arapların bir kısmı I. Cihan Harbinde İngiltere'nin yanında yer alarak, İngiltere'nin Şerif Hüseyin'e Arap topraklarının krallığını vereceği yolundaki vaatleri dolayısıyla Osmanlı devletinin aleyhine dönmüşlerdi. Diğer taraftan Fransa ile İngiltere'nin, Osmanlı devletinin mağlup olması halinde topraklarını aralarında paylaşmak üzere, Mayıs 1916'da Sykes-Picot Antlaşmasını imzaladıklarını yukarıda ifade ettik.

İşte bu plan ve antlaşmaların gereği olarak İngiliz kuvvetleri 9 Kasım 1917 tarihinde Kudüs'e girdi ve taşıdığı kinlerini ortaya koyarak; "Artık Haçlı seferleri sona erdi" demec ve mesajını vererek emperyalist emellerini açığa vurdu.

Müslümanlar bu planlara karşı protestolar düzenlediler ve bu vaat hakkında: "Mülk sahibi olmayanın hak sahibi olmayana açıklaması" şeklinde söz ettiler.

İngiltere, 1920 Temmuz ayının başlarında Yahudi asıllı Herbert Samuel'i, Filistin'e yüksek temsilci olarak göndermesinden sonra aynı yılın 24 Temmuz tarihinde Milletler Cemiyeti, Filistin'in İngiliz

mandasına geçirilmesini kabul etti. Bunun üzerine Samuel, Yahudileri Filistin'e göç etmeye çağırıldı. Bu yetmiyormuş gibi Filistinlilerin topraklarını da onlara hibe etmeye başladı.

Filistin'e yerleşen Yahudi sayısı her geçen gün biraz daha artıyordu. Ayrıca fırsat buldukça gösteriler düzenliyor ve Yahudi liderlerinin lehine propagandalar yapıyorlardı. Bu da kurulacak Yahudi devletinin zeminini hazırlıyordu.

Yahudiler planlarını her bir aşaması on yıl alacak şekilde birbirini izleyen kademeler halinde gerçekleştirmeye doğru adımlarını sıklaştırıyorlardı. İşte 1897 yılı Basel Kongresi, 1907 yılında Yahudi göçüne imkan sağlamak amacıyla Sultan Abdulhamid'i tahttan indirmek üzere gerçekleştirilen Siyonist darbe, 1917 Yahudiler için Filistin'de milli bir vatan kurulması yolunda Lenin ve Balfour vaatlerinin açıklanması, 1927 Yahudi yerleşim merkezlerinin artırılması ve İngilizlerin bazı arazileri Yahudilere satması, 1937 yılında Yahudilerin düzenli askeri kuvvetler, çok sayıda silaha, zengin teçhizata sahip terörist birlikleri oluşturmaya başlamaları, 1947 yılında Birleşmiş Milletler teşkilatından Filistin'in bölünmesiyle ilgili kararını çıkartmaları, 1956 yılında Sina ve Gazze'nin işgal edilmesi, 1967'de ise maalesef büyük felaket oldu. Aynı yıl Mısır'da İslami Hareket'e yeni bir darbe vurulmasının ve Seyyid Kutub ile arkadaşlarının idam edilmesinin arkasından Filistin'in tamamı ile Golan ve Sina yarımadası işgal edildi. 1977 yılında Lübnan'a saldırı gerçekleştirildi. Arkasından Camp-David anlaşması imzalandı. İşte bu olaylar Yahudilerin bölgedeki zulümlerinin açık örnekleridir.

Çok üzücü bir durum olmakla birlikte acı bir gerçek olarak Yahudi devleti, uluslararası bir komplo ve emperyalist batı devletlerinin oyunları sonunda kuruldu. Ama bütün zorluk ve sıkıntılara rağmen olayın vahametini müdrük bilinçli Müslümanlar topraklarının gasp edildiğinin farkında olarak bu devletin kurucuları olan bütün Batı devletlerini karşlarına almak suretiyle bu Siyonist harekete karşı mücadeleye başladılar.

İşte bu mücadele sonunda Filistin toprağı üzerinde birbirini izleyen savaşlarda o günden bugüne Müslümanlardan bir milyona yakın insan şehid düşmüştür. Bu mücadele süresince meydana gelen olaylardan bir kısmı olarak şunları zikretmemiz mümkündür.

27 Şubat 1920 tarihinde Mescid-i Aksa'da kırk bin kişinin katıldığı bir gösteri düzenlendi. Göstericiler bütün büyük devletlerin Kudüs'deki konsolosluklarına, Balfour deklarasyonunu ve Yahudi göçünü protesto eden bildiriler bıraktılar.

Mart 1920'de Yahudilere karşı ilk silahlı eylem gerçekleştirildi. Metla'da gerçekleştirilen eylemde 7 Yahudi öldürüldü. Aynı yılın 27 Mart gününde Churchill, Kudüs'ü ziyaret etti. Onu belediye başkanı Musa Kazım el-Huseyni başkanlığında bir heyet protesto gösterisi ile karşıladı. Churchill: "İngiltere, Belfour vaaadinin aynen uygulanmasında kararlıdır" diye konuştu. Mayıs ayı ortalarında üç bin kadar Arap Yafa yakınlarındaki Betah Tekfa yerleşim merkezine bir saldırı düzenledi. Meydana gelen çatışma bir hafta boyunca sürdü. İngiliz tanklarının müdahalede bulunarak Araplara karşı durmaları üzerine eylem sona erdi.

Diğer bir olay da, 108 Müslümanın şehid olması, 75'inin yaralanması, 47 Yahudinin öldürülmesi ve 146'sının da yaralanması ile sonuçlanan çatışmalardan dolayı el-Halil şehrinde Atâ ez-Zeyyir ve Muhammed Cumcum hakkında Safad şehrinde de Fuat Hicazi hakkında, idam kararı verildi. İdam kararları 17 Haziran 1930 tarihinde infaz edildi. 1929 yılının Ağustos ayının 16'sı ile 26'sı arasında meydana gelen Burak hareketinde 133 Yahudi öldürüldü, 339 kişi yaralandı; Müslümanlardan da 116 kişi şehid oldu, 232 kişi de yaralandı.

Filistin mücadelesinde önemli bir adım olarak ilk İslam Kongresi, H. 27 Receb 1350 (M. 1931) tarihinde Hacı Emin el-Huseyni başkanlığında toplandı. 1933 Ocak ayında Filistin'in her tarafında İngiltere'nin protesto edildiği büyük eylemler gerçekleştirildi. 1935 yılında Filistin'in ileri gelenlerinden 500 kişinin katıldığı bir kongre daha düzenlendi. Kongrede Yahudilere arazi satmanın yasak olduğuna dair bir karar çıkarıldı. 1921 yılından beri büyük gayretlerle yapılan çalışmalar meyvesini vermeye başlamıştı. Filistin mücadelesinin sembol isimlerinden İzzeddin el-Kassam yeni bir nesil yetiştirmek için bütün gücüyle çalışmaya başladı. El-Kassam yetiştirdiği gençleri Siyonistlere karşı cihada teşvik ediyordu. Toplam iki yüz kişiden meydana gelen bir grup oluşturdu ve bu gençleri Filistin'in her tarafına Yahudi yerleşim merkezlerine karşı mücadele etmek üzere dağıttı. Kendisi aynı zamanda Hayfa Müslüman Gençler Cemiyeti'nin lideriydi ve İstiklal Camisinde ders veriyordu. 1935 yılının Kasım ayının 20'sinde Cenin yakınlarındaki Yabed tepelerine çıktı. İngiltere, üzerine askeri birlik gönderdi. El-Kassam, bir grup arkadaşı ile birlikte şehid edildi.

Üstat Hasan el-Benna kardeşi Abdurrahman'ı, İzzettin el-Kassam ile irtibat kurması için göndermişti. El-Kassam, daha önce Hasan el-Benna ile Kahire'de karşılaşmıştı. El-Kassam'ın şehid edilmesinin Filistin halkının gönlünde direniş şuurunun uyanmasında büyük etkisi oldu. Müslümanlar el-Kassam ile iki arkadaşının cesedini beş kilometre sırtlarında taşıdılar. Filistin camilerinde, 22 Kasım 1935 tarihinde onun için gıyabi cenaze namazı kılındı. El-Kassam bundan sonra cihadın sembolü, kahramanlık ve direnişin bir örneği oldu.

Filistinlilerin Ekim 1936 tarihinde gerçekleştirdikleri eylem, mücadele tarihinde en uzun boykot eylemi oldu. İngiltere, boykotu kırmak için Yahudilerle birlikte altmış bin İngiliz askerini savaşa soktu. Ancak başarılı olamadı. Sonunda Filistin halkını oyuna getiren Arap ülkelerinin olaya el koymalarını istedi. İsrail ve Miraç gecesinde şu bildiri yayınlandı: "Filistin'de devam etmekte olan durumdan dolayı son derece üzüntü duymaktayız. Biz, Arap kralları olan kardeşlerimizle ve Emir Abdullah ile ittifaken sizi, dostumuz İngiltere hükümetinin iyi niyetlerine güvenerek sâkin olmaya ve kan akıtılmasını durdurmaya çağırıyoruz." Boykot silahlı cihadla birlikte yürütülüyordu. Filistinlilere Suriye'den, Lübnan'dan ve Irak'tan da mücahitler katılmıştı. Mücahitlerin liderliğini Fevzi Kavukçu yapıyordu. Boykot esnasında 25 Nisan 1936 tarihinde Kudüs Müftüsü Hacı Emin el-Huseyni'nin başkanlığında Yüksek Arap Konseyi oluşturuldu. Bu ilim adamı olayların getirdiği sıkıntılar karşısında gevşemeyen ve sıkıntılı geçen yıllarda azmi kırılmayan sabırlı bir ilim adamıydı.

Yeni Senaryolar ve Batı Kudüs'ün Yahudiler Tarafından İşgal Edilmesi

1948'de Siyonist İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte Kudüs'ün Batı kesimi bu işgal yönetiminin eline geçmişti. Bu işgal Siyonistlerin askeri başarılarıyla değil, bazı çevrelerin ihanetleri ve BM'nin birtakım siyasi oyunlarıyla gerçekleşmiştir.

1947'de Siyonistlerle Araplar arasında ortaya çıkan sürtüşmelerde işgalci İngiliz yönetimi kendini sözde hakem tayin ederek anlaşmazlıkları barışçı yollardan çözüme kavuşturma iddiasıyla bilinen hile ve desiselerine devam etti. Fakat, bu hakemlik olayında Kudüs şehri görüşmelerin dışında tutuldu ve İngiliz yönetimi şehri kendi inisiyatifine aldığını bildirdi. BM Genel Kurulu İngilizlerin tamamen Siyonistlerin lehine olan hakemliklerini kabul ederek 29 Ekim 1947'de Filistin topraklarının Yahudilerle Araplar arasında bölünmesine dair kararını çıkardı. Bu kararda Kudüs ve çevresine ise özel bir uluslararası statü verilecekti. Karar aynı zamanda şehri Yahudilerle Müslümanlar arasında ikiye bölüyor ve bu iki kitleyi ekonomik olarak birleştiriyordu. Görünüşte Kudüs ve çevresine özel uluslararası statü vermenin gayesi buralardaki kutsal yerlerin korunması ve dini okulların kurulması ve isteyenlerce serbestçe dolaşılmasına imkan sağlanması gibi hususlardı. Asıl amaç ise buralarda Yahudilerin etkinliklerinin ve hakimiyetlerinin güçlendirilmesi için gerekli zeminin hazırlanmasıydı. Bir müddet sonra meydana gelen gelişmeler bu sinsi amacın gerçek yüzünü ortaya çıkardı.

Müslümanların BM teşkilatının Kudüs'le ilgili böylesi hain ve sinsi emeller taşıyan bu kararını kabul etmeleri asla mümkün değildi. İngiliz işgal güçlerinin çekilmesinin ardından Müslümanlarla Yahudiler arasında fiili çatışmalar başladı. Siyonistler çatışmalarda Kudüs'ü ilk hedef olarak seçmişlerdi. Yahudiler, Kudüs ve çevresindeki sivil Müslümanların gözlerini korkutmak ve onları göçe zorlamak amacıyla korkunç katliamlar gerçekleştiriyor ve saldırılarında daha çok sivilleri hedef alıyorlardı. 9 Nisan 1948'de Irgun terör örgütüne gerçekleştirilen ve bir köy halkının topluca imha edildiği Deyr Yasin katliamı, İngiliz ve Yahudilerin emellerini ortaya koyuyordu. Bu terör örgütünün o zamanki lideri daha sonra İsrail başbakanı olan Menahem Begin'di. Bir diğer Yahudi terör örgütü Haganah da 5 Ocak 1948'de Batı Kudüs'te Müslümanlara ait Semiramis Otelini kundaklayıp 26 kişinin yanarak ölmesine sebep oldu. Siyonist çeteler bazen öldürdükleri, yaraladıkları ve esir aldıkları Müslümanları kamyonlara doldurarak şehirde dolaştırıyor ve bu kutsal şehri terk etmek istemeyen Müslümanlara yönelik olarak: "Eğer burayı terk etmezseniz sizin de sonunuz böyle olacak" şeklinde anonlar yapıyorlardı. Bu katliamlar doğal olarak sivil Müslümanların gözlerini korkutuyordu. Böylelikle Müslümanlar Siyonist terör örgütlerinin vahşice saldırılarından canlarını kurtarabilmek için göç etmek zorunda bırakılıyorlardı. Maalesef bu göçler ister istemez Yahudilerin işine yarıyordu. İşgal kuvvetlerinin kurucularından olan Ben Gurion Müslüman göçüyle ilgili sevincini 7 Şubat 1948 tarihli konuşmasında şu şekilde dile getirmişti: "Haçlı saldırılarından beri Kudüs hiç bu kadar Yahudilere ait bir yer olmamıştı. Batı Kudüs'te dolaşıyorum ortalıkta hiç Müslüman göremiyorum." Ama bütün bu olup biten menfiliklere rağmen Müslümanlardan bir kesim ne olursa olsun mücadelesine devam ediyordu.

Müslümanların Siyonistler karşısında başarılı bir mücadele gerçekleştirmeleri ve Kudüs'ün tamamını Siyonist işgal güçlerinin elinden kurtarma noktasına gelmeleri üzerine BM, 15 Mayıs 1948'de ani bir ateşkes ilan etti. Bu ateşkesin amacı Siyonistlerin yeniden güç kazanmalarına imkan sağlamaktı. Birleşmiş Milletlerin arabuluculuk ve ateşkes uygulamaları dolayısıyla ortaya çıkan fırsattan yararlanan Siyonistler, şehrin Batı kesimindeki konumlarını güçlendirdiler. Sonra yine BM'nin oyunlarıyla şehrin güç dengelerine göre Yahudilerle Müslümanlar arasında paylaşılması ve böylece Batı kesiminin Yahudilere Doğu kesiminin ise Müslümanlara bırakılması kararlaştırıldı.

Siyonist işgalciler, BM'nin oyun ve hileleri sayesinde Batı Kudüs'ü ele geçirmeleriyle birlikte şehrin bu kesiminde yoğun bir "Yahudileştirme" faaliyeti başlattılar. Bu amaçla ilk iş olarak Arap nüfusu göçe zorlamak için çeşitli uygulamalara başvurdular. Bu uygulamalardan etkilenenler sadece Müslümanlar değildi. Hristiyan asıllı Araplar da bu uygulamalardan nasiplerini alıyorlardı. İşgal yönetimi, göçe zorlananların arazilerini Yahudilere peşkeş çekerek Yahudi nüfusu artırmak amacıyla 31 Mart 1950'de "Sahipsiz Mülk Kanunu" adında bir kanun çıkardı. Kanun çeşitli insanlık dışı uygulamalar, işkenceler,

haksızlıklar yüzünden yurtlarını terk etmiş insanların arazilerini "sahipsiz arazi" olarak kabul ediyor ve bu araziler üzerindeki tasarruf hakkını Siyonist işgal devletinin inisiyatifine veriyordu. İşgal kuvvetlerinin baskıları yüzünden Batı Kudüs'te yaşayan Müslüman ve Hıristiyanlardan 70 bin kişi vatanlarını terk ederek başka yerlere göç etmek zorunda kalmıştı. Bu topraklar Batı Kudüs ve civarındaki arazilerin üçte ikisini oluşturuyordu.

Bütün bu oyunlara rağmen 1967 Haziran Savaşı'na kadar Doğu Kudüs, Ürdün'ün denetimindeydi. İsrail işgal yönetimi, 1967 Haziran Savaşı'nda Arap yönetimlerinin ihanetleri sayesinde Doğu Kudüs'ü de işgal etmeyi başarmış ve böylece şehrin her iki yakasını birden ele geçirmiş oldu. Yahudiler 5 Haziran 1967'de Mısır'a saldırıya geçtiğinde doğudaki Arap ülkeleri İsrail'e yönelik bir saldırı başlatsalardı işgal yönetiminin kıpırdanma imkanı bile kalmazdı. Ancak böyle bir hareket gerçekleşmeyince işgalciler önce Mısır'a saldırarak Gazze bölgesini ve Sina yarımadasını ele geçirdiler ve daha sonra Ürdün ve Suriye'ye yönelerek Batı Yaka, Doğu Kudüs ve Golan Tepeleri'ni işgal ettiler.

Bütün bu tarihi gerçekler, Kudüs'ün aslında, Siyonistler tarafından işgal edilmediğini, Müslümanların başına musallat edilen hain yöneticiler tarafından onlara teslim edildiğini ortaya koyuyor.

İşgal yönetimi 1967'de Doğu Kudüs belediyesini de ilga ederek, belediye başkanı Ruhi el-Hatib'i Ürdün'e sürgün etti. Belediyenin bütün mallarına da el koydu. Bu olaydan sonra Kudüs'teki Müslüman halk, işgal yönetiminin bütün teşviklerine rağmen belediye seçimlerinde oy kullanmadı. 1987'de birileri bir Arap listesi çıkarılarak belediye seçimlerine katılmayı teşvik ettilerse de Müslümanlar bunun işgal rejiminin kutsal şehir üzerindeki egemenliğini kabullenme anlamına geleceği, düşüncesiyle seçimi boykot kararlarını sürdürdüler.

Yahudiler, sadece Doğu Kudüs belediyesi yönetimini tamamen ilga etmekle kalmayıp bölge mahkemelerini de kapatarak Müslüman ve Hıristiyan nüfusun bütün davalarında Yahudi kanunlarını esas almalarını ve işgal kuvvetleri mahkemelerine başvurmalarını şart koşular. Yahudiler Müslümanların özel hallerle ilgili davalarına bakan şer'î mahkemeleri de kapatarak, onlardan bu gibi davalarda tamamen Yahudi esaslarına göre hüküm veren Yafa (Tel Aviv) mahkemesine başvurmalarını istediler. Bunun yanı sıra Araplara ait tüm bankaları kapatarak mal varlıklarına el koyup Arapları banka işlemlerini İsrail bankaları kanalıyla yapmaya zorladılar. İşgal yönetimi Doğu Kudüs'ü ilhak kararına bir destek olması amacıyla bu kesimde oturan Arapları da işgal kuvvetleri devleti kimliği ve pasaportu almaya mecbur etti.

İşgal kuvvetleri Doğu Kudüs'ü ele geçirdikten sonra Müslüman mahallelerine karşı şiddetli saldırılar düzenleyerek buralardaki bazı evleri boşaltarak sahiplerini şehri terk etmeye zorladılar. İlk yıkılan mahalle de sur içinde kalan Mağribliler mahallesi oldu. Siyonistler Kudüs'ü işgal etmelerinden hemen sonra adı geçen mahalleye düzenledikleri saldırıda mahalleyi harabeye çevirerek burada yaşayan Müslümanları göç etmek zorunda bıraktılar.

Müslümanların göçe zorlanması için işgal rejiminin resmi baskılarının yanı sıra çeşitli Yahudi terör örgütlerinin yaptıkları tehditler de ayrı bir musibet idi.

Bu göçe zorlama ve onların geride bıraktıkları mal varlıklarına el koyma sıkıntılarına rağmen Kudüs'te kalmayı tercih edenlerin mal varlıklarına yönelik gasp ve istimlak işlemleri de başladı.

1978'deki Camp-David anlaşmasında Yahudiler şehirdeki gasp faaliyetlerinde zaman kazanmak için Kudüs konusunun anlaşma dışında tutulmasını istemişlerdi. Mısır Cumhurbaşkanı maktul Enver Sedat, bu öneriyi kabul ederek Kutsal şehre yapılan ihanete bir yenisini daha ekledi. Daha sonra Kudüs konusunu "nihai anlaşma merhalesi"ne bırakmak suretiyle Oslo İlkeler Anlaşması'na imza atanlar da aynı ihaneti yaptılar. Bu tarihten sonra da Yahudiler yerleşim bölgelerini her geçen gün daha da genişletip durmuşlardır. Bu müddet içinde Kudüs'te on binlerce hektar toprak gasp edilerek buralarda yeni yerleşim bölgeleri oluşturuldu.

Sonuç:

Urfa'nın fethi yıllarında 6-7 yaşlarında olan Salahaddin buranın fethi heyecanı ile nasıl dolup taşarak bu kutsal şehri kurtardıysa; bir gün yeni bir Salahaddin çıkıp bu Yahudileri de buradan yeniden temizleyecek ve ümmetin Hz. Ömer'den aldığı bu emanet ve yadigarı yeniden kurtaracaktır. Yahudiler bunu böyle bilmelidir. Yahudiler bu bölgenin yabancılarıdır. Onlar İspanya'dan Rusya'dan Almanya'dan buraya gelmişlerdir. Tekrar İspanya, Almanya ve Rusya'ya geri dönmek zorunda olduklarını göreceklidir.

Salahaddin'in yirmi yaşlarında olduğu sıralarda İslam dünyasında konuşulan tek mesele Kudüs'ün kurtarılması meselesiydi. Bu gün de İslam inanç ve bilincine sahip olan bütün dünya gençliğinin zihnini bu mesele meşgul etmektedir. Bu gün bir buçuk milyar nüfusa sahip olan İslam ümmeti, herhalde bütün dünyanın desteklemesine rağmen üç dört milyon Yahudi'nin hakkından gelecek ve bu yabancıların işgaline son verilecektir. Şimon Perez, Netenyahu, Şaron ve benzerleri bu hülyanın sona

ereceğini görmezlerse de en geç onların torunları bir gün valizleriyle Kudüs'ü ve tüm Filistin'i aynen 1187 yılında ayrılan Haçlılar gibi terk edip gideceklerdir. Belki de ayrılmadan bu topraklarda işledikleri cinayet ve zulümlerin kan gölünde boğulup tümüyle yok olacaklardır. Yahudiler bunu böyle bilsinler.

Yaklaşık on dört asır İslam beldesi olarak kalmış olan bu kutsal şehir, tarihte olduğu gibi tekrar eski konumuna döndürülecektir. Müslümanlar hep böyle inanmış ve bu inancın gereğini de yapmışlardır. Nasıl 461 yıllık dönem içinde 88 yıl kısa bir süre ise yaklaşık 55 yıldır devam etmekte olan bugünkü Yahudi işgali de 1350 yıl içinde son derece kısa bir süre olarak kalacaktır.

O gün nasıl Haçlılar tasını tarağını toplayarak bu İslam beldesinden çekip gitmişlerse, Yahudiler de bu bölgenin yabancıları olarak bir gün muhakkak bölgeden çıkarılacaklardır.

<https://www.haksozhaber.net/okul/islam-tarihi-boyunca-kudusun-iskali-841yy.htm>

Yahudileştirilmeye Çalışılan Bir İslam Kenti: KUDÜS - Ahmet Emin Dağ

Mart 2003

İçinden geçtiği asırlar boyunca fiziki ve manevi olarak bir çok yıkım yaşayan Kudüs kentinin bugünkü kadar büyük bir tahribat ile daha önce hiç karşılaşmadığı söylene abartı olmaz. Dünyanın dört bir yanına dağılmış vaziyette bulunan Yahudileri bir araya getirmek için olmadık taktikler geliştiren Siyonist hareketin geçmişte bulabildiği tek ortak duyarlılık olan Kudüs, hem Yahudiler hem de Müslümanlar açısından sahip olduğu önemiyle paralel bir çekişmeye ev sahipliği yaptı.

Kudüs'ün tüm tevhidi atmosferini ve sembolik değerlerini yok edip, yerine muharref Tevrat'a göre dizayn edilmiş yepyeni bir Kudüs ve bu Kudüs'e ait değerler oluşturma çalışmalarını bıkmadan sürdüren Siyonistlerin, bunda ısrarcı olmaları boşuna değildi. Zira, vaat edilmiş toprak efsanesi ile dünyanın dört bir yanından getirilen göçmenlerin oluşturduğu bu yamalı toplumu bir arada tutacak zımk, Kudüs'ün manevi hamurundan karılmıştı. İsrail gibi sembolik dini değerlerle ayakta tutulmaya çalışılan "suni" bir devletin tam ortasında, başka dine ve medeniyete ait sembollerin hakim olması İsrail'i kuran zihniyetin kabullenebileceği bir tahammül sınırı değildi.

İşte bu yazımızda, söz konusu sınırların boyutlarını ve bütün yönleriyle Kudüs'e karşı girişilen Yahudileştirme çabalarını irdelemeye çalışacağız. Yazı boyunca Yahudileştirmeden kastımız, gerek beşeri ve gerekse fiziki ve coğrafi olarak tüm unsurlarıyla birlikte Kudüs'ün bir "Yahudi kenti" haline getirilmesidir.

Küçük adımlarla başladı

İlk defa 1827 yılında bazı Avrupalı Yahudi tüccarların eliyle başlayan Kudüs'e "Yahudi rengi verme" çalışmaları, 1897 yılında İsviçre'nin Basel kentindeki I. Siyonist Kongre'nin toplanmasına kadar pasif ve sadece Filistinlilerden toprak satın alma biçiminde sürdü. Dönemin Osmanlı yasalarında Yahudilere toprak satışının önlemleri alındığı halde, yerel Osmanlı idarecilerinden bazılarının rüşvet verilerek satın alınması sayesinde bu pasif Yahudileşme alttan alta kesintisiz devam etti. Avrupa'daki zengin Yahudi tüccarlardan toplanan paralarla Kudüs ve çevresinde alınan topraklarda 51 adet orta büyüklükte Yahudi yerleşim birimi kurulması sağlanmıştı.

1918 yılında bölgenin Osmanlı idaresinden çıkıp İngiliz sömürgesi olmasından sonra daha planlı ve sistemli hale getirilen çalışmalar, işgal yönetiminin himayesiyle 1930'lu yılların sonuna kadar hızlanarak sürdü. 1948 yılına kadar süren İngiliz sömürge yönetimi boyunca silahlanan Yahudi çeteler, Kudüs'ün (ve tabii ki genel olarak tüm Filistin'in) Yahudileşmesi konusunda hararetli kampanyalarını yoğunlaştırdılar. Ama Kudüs için asıl acı günler daha başlamamıştı.

Yasal "kanunsuzluk"

15 Mayıs 1948 tarihinde, İsrail devletinin ilanından birkaç gün önce İngilizlerin desteğinde gerçekleştirilen bir operasyonla Kudüs kentinin batı kesimi Yahudilerin kontrolüne geçti. Daha İsrail kurulmadan önce, Kudüs'ün Yahudilerin eline geçen kesimi yaklaşık yüzde 84,13'lük bir miktara karşılık geliyordu. Kentin Arapların elinde kalan doğu kesimi ise tüm Kudüs'ün yüzde 11,48'lik bölümünü oluşturuyordu. Böylece önce "*de facto*" (fiili) olarak başlayan Kudüs'ün bölünme süreci, 1948 yılındaki BM planı ile "*de jure*" (hukuki) bir kimliğe bürünmüş ve Yahudiler ile Müslümanlar arasında yapılan (adaletsiz) paylaşım ile kent batısındaki Yahudi hakimiyeti tescillenmiş oldu. Hiç hakları olmadığı halde BM kararı ile Yahudi çeteler, kent batı kesiminin doğal sahipleri haline gelirken, Doğu Kudüs'te Ürdün nüfuzunda bir Arap otoritesi tesis edilmiş ve yaklaşık 20 yıl kadar bu durumda devam edilmiştir.

Dönüm noktası

1967 yılında yapılan Üçüncü Arap-İsrail Savaşı'nda Arap ordularının yenilmesi ardından Kudüs'ün doğu kesimi de Yahudilerce işgal edildi. 1948 yılında kendisinin imza attığı uluslararası anlaşmaları dahi ihlal eden İsrail, bu güne kadar Kudüs'ten aldığı hiçbir toprak parçasından geri çekilmedi. Tamamı Yahudilerin kontrolüne giren Kudüs için acı günler asıl şimdi başlıyordu. Yapılan tüm "Yahudileştirme" ve kenti "ebedi Yahudi başkenti" haline getirme çalışmalarına kentin sosyal dokusunu geliştirecek "belediye düzenlemeleri" süsü verildi.

İşe ilk olarak Kudüs kentinin haritalarının yeniden çizilmesi ve planlamaların yapılmasıyla başladı. Yahudi Hahambaşılığı 27 Haziran 1967 tarihinde yayınladığı bir kararla "Kudüs'ün batısı ve doğusu ile İsrail devletinin bölünemez başkenti olduğunu" ilan etti. O tarihe kadar kısmen korunmuş olan Doğu Kudüs'teki İslami miras bu kararla, Kudüs'ün birleştirilmesi adı altında tamamen silinmeye başladı.

Kente Yahudi ağırlığını ve rengini hakim kılmak için demografik, coğrafi ve fiziki olarak ciddi çalışmalar artık başlamıştı. Öncelikle, Mescid-i Aksa ve Harem-i Şerif'in çevresine odaklanmış 2 kilometre karelik Müslüman ve Hıristiyan mahallelerini içine alan bir alanla sınırlı olan kent, yeni kararlar 73 kilometre kareye çıkarılarak batıdaki Yahudi mahalleleri de kentin sınırlarına girdi.

Kadim Kudüs'ün 1967 işgalinden önce (bu gün de hayatini sürdüren) dört mahallesi bulunmaktaydı. O dönemki rakamlara göre bu mahallelerin nüfusları şöyleydi:

- Müslüman mahallesi (nüfus 31.000)
- Hıristiyan mahallesi (nüfus 30.000)
- Yahudi mahallesi (nüfus 2.300)
- Ermeni mahallesi (nüfus 2.100)

İsrail işgal yönetiminin Kudüs kentini geleneksel "kutsal" hüviyetinden sıyrarak, burasını bir Yahudi kenti haline getirme çabalarını somut biçimde ortaya koyabilmek için yapılan çalışmaları üç farklı kategoriye ayırmak isabetli olacaktır. Bunlardan ilki, çevresel düzenlemelerin ağırlıkta olduğu "*coğrafi Yahudileştirme*", ikincisi, insan unsurunu ön plana çıkaran "*demografik Yahudileştirme*" ve üçüncüsü de kentin mimari dokusunu hedef olan "*fiziki Yahudileştirme*"dir.

"Coğrafi Yahudileştirme"

1967 işgalinden sonra Yahudi mahallesinin batı tarafındaki duvarları yıkılarak, bölgedeki Müslüman Filistinli aileler sürülmüştür. Daha önceki yıllarda Müslüman mahallesinin sınırları içinde bulunan Ağlama Duvarı da Yahudi mahallesi ile birleştirilmiş ve şehirde Yahudiler için daha rahat manevra alanı oluşturulmuştur. Bu şekilde başlayan "coğrafi Yahudileştirme" çabaları, eski Kudüs üzerinde yeni Yahudi yerleşim birimlerinin kurulmasına onay verilmesi ile hız kazandı. Gerek Dünya Siyonist Örgütü'nün İsrail'e göçlerle ilgilenen birimi Yahudi Ajansı'nın kurumsal çalışmaları ve gerekse Amerikalı trilyoner Arfin Moskovitch gibi Yahudi zenginlerin bireysel çabaları ile, Kudüs'e yerleştirilen Yahudi kolonileri, yeni evler inşa etmenin yanı sıra Filistinlilere ait evleri de gasbederek kendi üzerlerine geçirdiler. (Bu şekilde Filistinlilerden gasbettiği mekanlara yerleşerek ev sahibi olan Yahudilerden biri de Ariel Şaron'dur.)

Coğrafi Yahudileştirmenin bir diğer ayağını kentin sınırlarının değiştirilmesi oluşturdu. Bunda plan şöyle işliyordu: Öncelikle kentin varoşlarına yoğun bir Yahudi iskanı gerçekleştiriliyor, ardından kent merkezine yerleşmekten daha kolay olan bu kolonileşme tamamlandıktan sonra bu bölgeler "Büyük Kudüs'ün belediye sınırları içine alınarak, hem kentteki Yahudi nüfusu artmış hem de kentteki Yahudi mahallelerin sayısı fazlaşmış oluyor. Kent çevresine odaklanmış Yahudi yerleşim birimlerinin merkeze yakın olanlarını büyük şehire bağlayan Siyonist yönetim, bu şekilde Batı Şeria'nın neredeyse yüzde 30'unu fiilen işgali altına almış oldu. Kudüs'ün varoşları ile çevre kasabalarındaki Yahudi kolonileşmesi bu şekilde devam ederse, Batı Şeria'nın önemli bir bölümünün Kudüs Belediyesi sınırlarına dahil olması işten bile değildir. O zaman belki de Batı Şeria diye bir bölgeden değil "devasa sınırlara ulaşmış bir Kudüs"ten bahsedeceğiz.

Coğrafi Yahudileştirmenin bir diğer boyutunu "farklı bölgeye farklı hukuk" anlayışı oluşturuyor. Daha önceki dönemlerde yapılan ikili barış görüşmelerinde de gündeme gelen bu planlamalara göre, Kudüs'ü kendi stratejik ve dini çıkarlarına göre bir takım bölümlere ayıran İsrail, her bir bölüme ayrı hukuki statüler vermiştir. Kentin farklı coğrafi parçalarında farklı hukuk kuralları uygulanmaktadır. Bu şekilde Kudüs kenti bir bütün olarak pazarlık konusu yapılmak yerine, ayrı hukuki statülerdeki farklı bölgelerin her biri için yeniden masaya oturulması sağlanmış ve Kudüs'ün geleceği belirsiz bir coğrafi karmaşaya bırakılmıştır. Bu düzenlemelere göre Kudüs'ün bölümleri şu hukuka tabidir:

1. Sur içi (eski Kudüs):

- Harem-i Şerif: Filistinlilerin gözetiminde, İsrail'in yönetimi ve kontrolü altında.
- Müslüman mahallesi: İsrail yönetiminde.
- Hıristiyan ve Ermeni mahallesi: İsrail yönetiminde
- Kudüs'teki Filistin Temsilciliği: Filistin Özerk Yönetimi'nin yönetiminde.

2. Sur dışı:

- Mahalle ve kasabalar: İsrail yönetiminde
- Kudüs'e komşu Müslüman kasabalar: Filistin Özerk Yönetimi'nin yönetiminde.

"Demografik Yahudileştirme"

Osmanlı'nın son dönemlerinde (ama Osmanlı'nın kontrolü dışında) başlayan demografik Yahudileştirme çalışmaları, 1918 yılında İngilizlerin Filistin'i denetimleri altına almasından sonra bölgedeki her kent gibi Kudüs'ün nüfus yapısını da köklü biçimde değiştirmeye başladı.

İlk İngiliz işgali başladığında Kudüs'te yaklaşık 30 bin Müslüman ve 10 bin civarında da Yahudi yaşıyordu. Ancak 1917 yılındaki Balfour Bildirisi ile bölgede bir Yahudi vatanı kurulması sözünü veren İngilizlerin desteğiyle hız kazanan çabalar kısa süre sonra meyvelerini vermeye başladı. 1931 yılına gelindiğinde kentteki Yahudi nüfusu doğal olmayan bir şekilde Müslüman nüfusu geçerek 51 binin üzerine çıkmıştı bile.

1948 yılında İsrail devletinin ilanından kısa bir süre sonra Kudüs'ün batı yakasında yaşayan 100 bin Filistinli sürülerek onlardan boşalan yerlere 184 bin yeni Yahudi yerleşimci ve göçmen yerleştirildi. Böylece kentin batı kesimindeki Yahudi oranı birkaç hafta içinde yüzde 97,2'ye yükseltildi.

1967 yılından sonra gelen ikinci işgal dalgası ile birlikte Kudüs kentinden 15 bin Filistinli tüm mülklerine el konularak tardedildi. Öyle ki; 1967 yılında Kudüs'ün doğusunda hemen hiçbir Yahudi yaşamıyorken, o günden sonra başlayan Filistinli sürgünleri ve yeni Yahudi yerleştirmeleri ile 1990'lı yıllara gelindiğinde Doğu Kudüs'te anormal bir nüfus değişimi yaşanmış ve Filistinli sayısı sürekli düşerken Yahudi sayısı 183 bine çıkmıştır. Aynı yıl toplam nüfusu 550 bini bulan Kudüs kentinde 120 bin Filistinli bulunurken Yahudilerin sayısı 430 bini çoktan aşmıştı.

1980 yılında Doğu Kudüs'ün İsrail tarafından tamamen ilhak edilerek "İbrani devletinin birleşik ebedi başkenti" olarak ilanı ile kentteki demografik Yahudileştirme çalışmaları olağanüstü bir hız kazanmıştır. 1990'lı yılların sonunda 700 bin sınırına dayanan Kudüs'ün toplam nüfusu içindeki Yahudi miktarı 520 bin iken, Müslüman Filistinlilerin sayısı sadece 155 bindir. Karşılaştırmak gerekirse, 1918 yılında ilk defa yabancı işgal altına girdiğinde Kudüs'teki Yahudi nüfusu kentin dörtte birlik bölümünü oluştururken, (toplam 42 bin nüfus içinde 30 bin Müslüman Arap, 10 bin Yahudi) 2000'li yıllara gelindiğinde bu oran tam tersine dönmüş ve kent nüfusunun dörtte üçünü Yahudiler oluşturur duruma gelmiştir (toplam 700 bin kişilik nüfus içinde 520 bin Yahudi, 155 bin Müslüman Arap).

Kentteki demografik yapıyı değiştirmede İsrail'in kullandığı bir diğer yöntem, garip yasal uygulamalardır. Çıkarılan yasalarla Filistinlilerin Kudüs kenti içindeki ikametini oldukça zorlaştıran İsrail, aynı yasaları Yahudiler lehine yorumlamıştır. Halen yürürlükteki yasalara göre aşağıdaki koşullardan birinin dahi gerçekleşmesi halinde Arap asıllı birinin ikametgahı iptal edilmektedir:

- Kudüslü bir Arap'ın 7 yıl üst üste Kudüs dışında ikamet etmesi halinde.
- Başka bir ülkenin vatandaşlığını alması halinde.
- Başka bir ülke ya da bölgede ikametgah alması durumunda.

Bu yasal düzenlemeler sayesinde Kudüs ikametgahı bulunan Filistinlilerden yaklaşık 50 bin tanesi bu hakkını kaybetti. Irk ayrımcılığının zirve noktasını oluşturan bu uygulama ile kentte oturma hakkını kaybeden Filistinli Arapların yerine hemen Yahudi göçmenler gecikmeden yerleştirilmişti.

"Fiziksel Yahudileştirme"

Kentteki camilerden, Filistinlilerin evlerine kadar bir dizi yıkımla kendini gösteren fiziki Yahudileştirme, özellikle 1967'den sonra İslami vakıf mallarına el konmasıyla karmaşık bir hal alarak devam etmiştir.

İsrail'in kurulmasından hemen sonra 1950 yılında çıkarılan "Sahipsiz Mallar Yasası" (*Law of Absentee Ownership*), İsrail'in Siyonist yöneticilerinin birçok İslami vakıf malı üzerinde tasarruf

yetkisi kazanmasına imkan tanımıştı. Özellikle bu yasanın bazı maddeleri İslami vakıf ve vakıf eserlerinin "İsrail ekonomisine kazandırılması" adı altında yağma edilmesinde kullanılan en önemli araçlardan biri olmuştur. Kudüs'ün neredeyse her metre karesinde rastlanabilecek vakıf eserleri, yapılan formalite yasalarla doğrudan işgalci yönetime geçirilmiş ve bunlar üzerindeki her türlü tasarruf yetkisi İsraili yöneticilere bırakılmıştır.

Bu yapılırken, birçok cami ve Müslüman mezarlığı, "sahipsiz mal" sayılarak Yahudilere yeni yerleşim birimi açılmak üzere göçmenlere peşkeş çekilmiştir. İsrail hükümeti tarafından görevlendirilmekte olan vakıfların mütevelli heyetlerindeki görevli kişilerin önemli bir bölümü ile devlet yetkilileri arasında kirli anlaşmalar bulunmakta ve bu işbirliği sayesinde İslami vakıf malları İsrail şirketlerine ticari amaçlarla verilmektedir.

İşin daha ürkütücü tarafı İsrail'in kendi çıkardığı yasaları dahi vakıf mallarının satışını yasakladığı halde, Kudüs yakınlarındaki Ebu el-Oon camii olayında olduğu gibi çok sayıda caminin Yahudilere satılmış olmasıdır. Yine birçok cami arazisi, değişik şirket ve şahıslara kiralanarak, amaçlarıyla taban tabana zıt işlevler görmektedirler. Mesela Kudüs'ün Einhod kasabasındaki cami sanat merkezine dönüştürülürken, yine Kudüs'ün merkezine oldukça yakın bir mahalledeki Ein-Hatim camii, eşçinsel ve uyuşturucu bağımlılarının sığınağı haline getirilmiştir. (Sadece Kudüs'te değil Filistin'in diğer kentlerindeki birçok cami değişik amaçlar için kullanılmaktadır. Örneğin Yafa'daki El-Sikes camii, diskotek olarak kullanılırken, Beer Şeb'a'daki bir başka cami restoran haline gelmiştir.)

Yahudiler ile Müslümanların bir arada yaşadığı çok sayıdaki kasabada Müslüman mezarlıkları, yerel otoritelere verilerek İsrail resmi devlet dairelerinin denetimine geçirilmiştir. Bu şekilde söz konusu vakıf arazileri üzerinde sadece denetim kurmakla kalmayan İsrail yönetimi, buraların mülkiyetini de kendi üzerine geçirmiştir.

Fiziki Yahudileştirmenin bir diğer boyutunu da "İslami dokunun restorasyonunun engellenmesi" oluşturuyor Kudüs'teki cami ve diğer İslami yapıların tamirata, restorasyonu ya da bakımı konusunda sürekli bürokratik engeller çıkaran İsrail, bunların doğal biçimde yıkılmasına zemin hazırlayarak yok olmasını sağlamaktadır.

Gelen baskılar üzerine, 1967 yılında çıkarılan Kutsal Yerlerin Korunması Yasası (Law of Guarding Holy Places) ve 1977 yılında düzenlenen Ceza Yasası (Law of Punishment) ile kutsal mekanlara zarar vermek ve kutsallığını ihlal etmek her ne kadar yasaklanmışsa da, İslami eserlere yönelik ihlaller hız kesmeden sürmüştür. Hatta yasalar tam tersi biçimde yorumlanarak, Yahudi eserlerinin korunması adına (Ma'amanallah mezarlığı, Talibiyce camii olaylarında olduğu gibi.) İslami eserler, gerek özel şirket ve gerekse kamu güçleri tarafından yok edilmiştir.

Öncelikli hedef Mescid-i Aksa

Kuşkusuz fiziksel Yahudileştirmede en önemli faktör Mescid-i Aksa'ya yönelik girişimlerdir.

1948 BM bölünme planında kentin doğu kesiminde kaldığı için Yahudi kontrolü dışında olan Mescid-i Aksa, 1967'deki 3. Arap-İsrail savaşında İsrail'in işgaline girmiş ve o tarihten sonra sistemli bir Yahudileştirme tehdidinin hedefi haline gelmiştir.

1967 savaşından sonra Yahudilerin yaptığı ilk iş, caminin hemen yanı başındaki (Müslümanların yaşadığı) Megaribe mahallesinin tamamen yıkılarak, ileride yapılacak sözüm ona "kutsal" (!) kazılar (tahribat) için zemin hazırlamak oldu. Bu çerçevede civar mahallelerdeki Arap ahali zorla çıkarılarak, Müslüman mahallesindeki bazı sokaklar iptal edilmiş ve Müslümanlardan boşalan yapılara Yahudi okulları, enstitüler, otel ya da araştırma merkezi gibi umumi kullanım mekanları oluşturulmuştur.

21 Ağustos 1969 tarihinde Yahudi bir fanatiğin bir grup Siyonist'le birlikte Mescid-i Aksa'yı yakma girişimi başarıya ulaşmış ve caminin önemli bir kısmı tahrip edilmiştir. Bu sabotaj, Kudüs'teki en büyük İslami sembol olan Mescid-i Aksa'ya yönelik ne ilk ne de son saldırı olmuş, o tarihten itibaren birçok fiziki saldırı gerçekleştirilmiştir.

Çok geçmeden 1970-72 arasında Mescid-i Aksa'yı çevreleyen surların hemen altındaki tünel kazılarına başlandı. Güney ve batı kesimlerinde başlayan kazılarda cami sınırlarının içine girilerek, yaklaşık 13 metre altta bazı oyuklar açıldı. Batı tarafındaki duvarların altında yer alan yeni kazılar, 1974'ten başlayarak 1976'ya kadar sürdü ve aralarında Ubade bin Samit ile Şeddat bin Evs gibi sahabe kabirlerinin de bulunduğu Müslüman mezarlığının yok edilmesi ile devam etti.

Süleyman mabedinin kalıntılarını arayan Yahudiler, Mescid-i Aksa'nın altını oymaya devam ederken, 1977 yılından itibaren caminin kadınlar bölümünün tam altına ulaştılar. Ağılama duvarı yönünden kazılarını sürdüren Siyonistler, 1979 yılında Mescid-i Aksa'yı zemin altından doğu-batı yönünde ikiye böldüler. Yine aynı yıl yapılan resmi açılışla, tünel içinde küçük bir Yahudi ibadethanesi geçici olarak kullanılmaya başlandı.

1982 yılından sonra başlayan yeni kazı ve yıkım çalışmalarında, çevredeki bazı Arap sakinlerin evleri kamulaştırıldı ya da doğrudan doğruya Yahudi yerleşimcilere verildi.

Bu çerçevede, Mescit çevresindeki Yahudileştirme çabalarının sistemli ve istikrarlı hale getirildiğini gösteren en önemli delillerden biri, Ocak 1999 tarihinde Mescid-i Aksa'yı Süleyman mabedine dönüştürme yolunda başlatılan resmi tartışmalardır.

İsrail'in, Ağılama Duvarı'nın genişletilmesi bahanesiyle Aksa camiine bitişik bazı yapıları yıkmaya planları yaptığı, 1999 yılının ilk aylarında ortaya çıkmıştı. Yıl sonuna doğru caminin Yahudiler ile Müslümanlar arasında bölünmesi ve iki grubun da aynı anda ibadet etmeleri talebi gündeme getirildi. Tartışmaların başını çeken İsrail Başbakanı İsak Levi, iki grubun da camiye beraberce kullanmaları konusunda siyasi destek almayı başardı. Çok geçmeden Temmuz 2000 tarihinde toplanan İsrail parlamentosu, Kudüs'ün "İsrail'in ebedi başkenti" olduğunu yasa maddesi haline getirdi. Vakit kaybedilmeden Kudüs Belediye başkanlığı, Harem-i Şerif bölgesinde Yahudilere de ibadet izni verilmesi konusunda lobicilik çalışmalarını yoğunlaştırdı.

Şu an Mescid-i Aksa'yı sağdan, soldan, havadan ve toprak altından tamamen kuşatmış olan İsrail'in tek hakim görünmediği yer şimdilik caminin içidir. Zaman zaman yaptığı denemelerle (Eylül 2000 tarihinde Şaron tarafından yapıldığı gibi) camiye içten de ele geçirmeye çalışan Siyonistler, gördükleri sert tepkiler karşısında geri adım atmış görünseler de, 40 yılı aşkın süredir inatla süren Yahudileştirme planlarından vazgeçtikleri zannedilmemelidir.

<https://www.haksozhaber.net/okul/yahudilestirilmeye-calisilan-bir-islam-kenti-kudus-842yy.htm>

Küresel Operasyonun Filistin-İsrail Boyutu - Ali Bulaç

Mart 2003

Hedeftekiler

11 Eylül'den sonra Japon asıllı Amerikalı stratejist Francis Fukuyama'nın ne dediğini hatırlayalım: "İslami hareketlerin büyük bir bölümü ılımlı ve demokratik talepleri öne çıkarmaktadır. İktidara geldiklerinde hepsinin otoriter ve totaliter rejimler kuracakları söylenemez. Ama bunlar aynı zamanda Batı karşıtı hareketlerdir ve ABD'nin çıkarlarıyla çelişmektedir." Benzer bir görüş bugünkü Amerikan politikasının önde gelen kuramcılarının biri olan Samuel Hungtinton tarafından da dile getirildi.

Fukuyama ve Hungtinton'un işaret ettikleri husus, Batı tarafından oluşturulmuş yüzyıllık bir statükonun devamını sağlayan her türlü unsurun tehdit altına girmesi durumunda, Batı'nın en yüksek düzeyde önem verdiği değerlerin ihmal edilebileceği hususudur. Burada artık "Batı"dan anlaşılması gereken ABD'dir. Çünkü Irak konusunun da işaret ettiği üzere 20. yüzyılda blok halinde hareket etmiş bulunan Batı, fiilen Roma gibi ikiye bölünmüş bulunmaktadır. "İki Batı" arasındaki kavganın ilk raundu ABD'nin İslam dünyası üzerinde tahakküm kurma girişimi olarak başlamaktadır.

İster sömürge döneminde isterse sömürge sonrasında olsun, 20. yüzyıl boyunca İslam dünyası baskı rejimleri altında yaşadı. Bu rejimlerde en temel hak ve özgürlükler çiğnenirken demokrasi ve insan hakları hiç önemsenmedi. Ancak mevcut statükonun daha fazla devam edemeyeceği de bir gerçek. Baskı rejimlerinin varlığı, gelir dağılımındaki adaletsizlik, giderek açıkl sınırlarına dayanan yoksulluğun yaygınlaşması, kültürel varlıkları küçümseyen milyonlarca insan ile modern dünya arasında açılan psikolojik mesafe ve bütün bunlara ilaveten İsrail'in hiç bitmeyen işgalleri, her türlü hukuk normunu hiçe sayan küstah tutumu bölgenin belli başlı sorunları arasında yer almaktadır.

Fukuyama'nın şahin politikalara arka çıkması basit bir yanıma değildir; her halükarda yeni bir iktidar değişiminde tek alternatif durumunda olan İslamcı akımlara ilişkin ABD'nin yeni tutumunun açığa vurulmasıdır. Kısa tercümesi şudur: Siyasetin, kaynakların ve imkanların adil dağılımını isteyen bütün hareketler sindirilecek, aktif elemanları tasfiye edilecektir. Demokratik yollarla iktidar mücadelesi verenler de tek bir dünya gücünün patronajlığında formüle edilen "küresel modernlik"le ilişkilerini yeni bir düzenlemeye tabi tuttıkları takdirde amaçlarına ulaşabileceklerdir. Bu arada AB, Rusya, Hindistan ve Çin gibi muhtemel ve potansiyel rakiplere dünya rekabet sahnesindeki yerlerini almaya zaman ve fırsat bırakmadan ABD, Balkanlar'dan Çin seddine kadarki coğrafyayı, enerji kaynaklarını, stratejik bölgeleri ve nakil hatlarını kontrol altına alacaktır. İşte 11 Eylül'den sonra açığa çıkan "yeni strateji"nin işaret ettiği hedefler bundan ibarettir.

Afganistan'a yapılan müdahaleden sonra olup bitenlere bir göz atalım: Amerika, Taliban rejimi ve El-Kaide örgütünün peşine düşmüş gibi görünürken, aslında 1980'lerden bu yana dünyanın her tarafında nerede bir kriz varsa orada savaşa giden "uluslar üstü İslami gruplar"ın üyelerini tek tek avladı, kimini öldürdü, kimini Küba'daki esir kamplarında topladı. Cenk Kalesi'nde 400 kişi bir anda öldürüldü; bu

hiçbir zaman bir "mukatele"değildi, açık bir katliamdı. Bugüne kadar ancak hukuk normu bilincinin hiç geçerli olmadığı kabile topluluklarında görülebilecek uygulamalar yapıldı; mesela El-Kaide örgütüne mensup olduğu düşünülen bazı şahısları yakalamak için CIA, onların küçük çocuklarını alıp rehine olarak kullandı. Filipin ordusuyla ortaklaşa yürütülen operasyonlar İslami kimliği olan her ferde yöneldi. Çeçenistan'da Rus ordusuna tanınan opsiyonla yürütülen savaş, Çeçen savaşçılar yanında Arapları ve Pakistanlıları da hedef aldı. Hindistan'da 2 bin insan hayatını kaybetti ve Hintli Müslüman kaynakları, bunların içinde çeşitli İslami gruplara mensup çok sayıda genç eleman olduğunu belirtiyor.

Fakat askeri ve teknolojik bakımdan üstün olan bir gücün, kendisinden çokça zayıf bir güce karşı giriştiği operasyonların en karanlık yüzü Filistin'de ortaya çıktı. Görünürde İsrail'in yürüttüğü operasyon doğrudan İntifada'ya katılan elemanlara yönelmiş bulunuyor. İsrail ordusu, açıkça ve herkesin gözü önünde çocuk öldürüyor, Filistin devletinin altyapısını çökertiyor. Burada çökertilen sadece bir devletin veya bir yönetimin alt yapısı değil, herhangi beşeri bir hayatı mümkün olmaktan çıkaran her türlü yapıdır. Amerika'nın her türlü hukuki norm ve müeyyideye karşı "muaf ve korunmaya mazhar" olarak saydığı İsrail tarafından yüzlerce Filistinli öldürüldü; çölde kurulan toplama kamplarına beş bin kişi sürüldü. İsrail, asıl hedefini burada direnişi sürdüren grupları tamamen tasfiye etmek yanında, toptan bir halkın direnişini kırmak ve onları kendi yurtlarıyla ilgili her türlü tahayyülden vazgeçirmek esasına göre belirlemiş bulunuyor.

Filistin dramı ve arkasından Irak'la başlayacak sürecin nasıl gelişeceği ve hangi sonuçlara yol açacağını kestirmek güç. Operasyonun ikinci aşaması, bölgedeki bütün siyasi rejimlerin ve genel haritanın temel bir değişikliğe uğratılması olacaktır. Bundan bir süre önce George W. Bush, "Artık Ortadoğu'daki rejimlerin seçimle işbaşına gelme vakti gelmiştir" diyordu. İster monarşik veya askeri diktatörlük ister görünürde demokratik, fakat özünde baskıcı siyasi yapılar olsun; bölgede hiçbir rejim eski halini koruyabilecek durumda değildir. İçeride istikrarı korumada imkanlarının son sınırına gelip dayanmış olan mevcut rejimlere karşı dış askeri işgalin son alternatif olarak ortaya sürülmesi durumuyla karşı karşıya bulunuyoruz. Fakat bizzat Amerikalılar'dan bazıları bu alternatifin kalıcı barış ve istikrar getirmeyeceğini söylüyor. Askeri işgalle bölgenin politik yapısına müdahale uzun vadede sadece küresel ölçekte terör ve istikrarsızlık üretir. Hiçbir süper gücün de küresel yöntem ve araçlar kullanan teröre karşı koyabilecek donanıma sahip olduğu söylenemez.

Bu süreçte Filistin ve İsrail konusu önemini muhafaza etmeye devam edecektir. Yahudi kamuoyu kendi içinde bir dilemmaya düşmüş durumda. Şaron ve ekibi için Irak'la başlayan süreç, İsrail için tarihi bir fırsatın kapısını aralamaktadır. Aksini düşünenler de var. Bunlara göre İsrail ve Yahudiler, büyük bir değişim projesinin küçük bir enstrümanı olarak kullanılıyor. Bugünkü İsrail yönetimi, yarın kaybedeceği tavuğun hesabını yapmadan, bugünün yumurtasına kanmış olarak İsrail'in varlığı yanında yer alan insanlar nezdinde bile meşruiyet çerçevesini aşındırıp feda ediyor.

Bu açıdan Irak'a karşı başlatılacak bir savaş durumunda İsrail'in nasıl bir tutum içinde olacağı merak konusu. ABD'de olduğu gibi İsrail yönetiminde de "şahinler"in inisiyatif sahibi olduğu göz önünde bulundurulursa, İsrail'in savaşı destekleyeceği, Amerika ve İngiltere yanında savaşa katılacağı ve bu fırsattan azami kazancı elde etmek isteyeceği düşünülebilir. Mevcut göstergeler bu yönde.

Ne var ki bu, yönetim kademelerinde ağırlık kazanan bir eğilimdir. Gerek İsrail'de gerekse dünyanın başka yerlerinde yaşayan Musevilerin tümü aynı görüşte değil. Bir grup Musevi, aksi ihtimal hesaplarına rağmen muhtemel bir savaşın her durumda İsrail'in aleyhinde olacağını ve üstelik uzun zaman telafi edilemeyecek sonuçlar doğuracağını savunuyor. Bu kuşkucu Yahudilere göre, bu operasyonun bölgesel kapsamı içinde "Hiç istemediği bir biçimde İsrail'in de Filistinliler'le bir barış anlaşmasına zorlanması" hedefi vardır.

Şalom Gazetesi'nde (25 Aralık 2002) yayınlanan iki yazı hem İsrail seçkinleri hem de Yahudi kamuoyunda varolan tedirginliği anlatması bakımından önemliydi. Viktor Kuzu'nun değerlendirmesiyle yayınlanan yazılardan biri The Jewish Week'ten alınma; diğeri Colorado Üniversitesi'nden ilahiyatçı Iran Chernus'a ait.

İlk yazıya göre "Saddam'a karşı yapılacak saldırı konusunda karar verme zamanı şimdi." Çünkü Saddam, 1991 savaşından sonra yenilgiyi kabul edip kendine çeki düzen vereceğine kitle imha silahları geliştirdi. Biraz daha beklenecek olursa vakit geçmiş olacak. "Kötü niyetini açıklayan bir despota inanmak gerek. Bu Hitler'den öğrenilecek derstir." Yazıya göre "Tevrat bize, düşman bizi öldürmeden bizim düşmanı öldürmemiz gerektiğini öğretir. Kendini korumaya izin vermez; emreder. İsraililer, Saddam'ın geleceklerini tehdit ettiğinin farkındalar." ABD, Şaron'dan savaşın dışında kalmasını istiyor, ama bu sefer İsrail savaşın dışında kalmamalı, Irak'ın füze saldırısına karşı saldırı yapmalı.

İsrail savunma uzmanlarına göre savaş sonrasında Ortadoğu'daki dengeler "olumlu yönde" değişecek. Mesela Saddam sonrasında İran'daki dini liderlik zayıflayacak; Mısır ve Suud yönetimleri

Bush yönetimini darıltmamak için "İslamcı militanları" durdurmak isteyecek. Ayrıca muhtemel bir savaş, "İsrail'in 1999'da çekildiği Lübnan'a girip Hizbullah'ın kökünü kurutması fırsatını verecek."

İkinci teze göre muhtemel bir savaş "İsrail halkını tehlikeye atacaktır." Ortadoğu'nun kafasına inecek bir darbe gerçek anlamda İsrail'in güvenliğine zarar verecek. Saddam'ın elinde kitle imha silahları olup olmadığına Talmud'un hükümleri açısından bakmalı. Her iki durumda da (yani silah varsa da yoksa da) İsrail savaşa girmemeli. Varsa Saddam bunları İsrail'e karşı kullanacak; bir çok Yahudi ve Yahudi olmayan bundan zarar görecek. Buna mukabil "İsrail'in nükleer silahlarla karşılık vermesi ve Irak'ı haritadan silmesi riski vardır." Bu da "İsrail'in bu kirli işi ABD adına yapacağı anlamına gelir." Tabii aynı şey Irak için de geçerlidir. Yani Irak'ın elinde iddia edildiği kadar silah varsa, o da İsrail'i haritadan silebilir. Bir de Irak'ın elinde bu türden silahların olmadığını ve silah konusunun savaş için mazeret olarak kullanıldığını düşünün, bu da İsrail'in dünya kamuoyunun tepkisini tek başına çekmesi demektir. Belki savaş sonrasında İsrail bu tehditten kurtulabilir, ama hiç olmadığı kadar kapanık bir döneme girebilir.

Bir başka felaket, eski Kudüs Valisi Meron Benveniste'nin yaptığı uyarıdır. Benveniste, Şaron'un, Irak savaşı ile Filistin arasında bir bağ kurup Filistin topraklarına yoğun saldırılarda bulunabileceğini söylüyor. Savaş sonrasında Ortadoğu'nun alacağı politik durum da hesaba katılmalı. Kısaca "İsrail bu savaşa katılmamalı ve kim Yahudileri seviyorsa bu savaşa karşı çıkmalı. İsrail'in yapması gereken şey, Filistinlilerle barış sağlaması ve güvenlik içinde iki devletin yan yana yaşamasıdır. Bu Arapları ve dünyayı memnun eder. Eğer İsrail bir adım atıp savaş karşıtı devletler safında yer alırsa dünya kamuoyunun sempatisini kazanabilir."

Filistin'i algılamak ve anlamak

Anlaşılabilir "toprak işgali"nin ötesinde Filistin sorunu çok karmaşık özelliklere sahiptir. Basit anlamda İsrail, binlerce yıldır Filistinlilerin üzerinde yaşadığı toprakları işgal etmiştir. Ancak herhangi bir işgalin ötesinde konunun din, tarih, ırk, hukuk, ahlak ve yerkünün geleceğiyle ilgili boyutları vardır. Muhtemelen bu yüzden olacak ki, herkesin zihni bir parça karışıktır.

Bugünkü insanlık camiası; Filistin'i, Filistin sorununu ve bu sorunun içinde yoğrulurken "insanlık durumu"nda nitel bir değişime uğrayan Filistin halkını nasıl algılıyor? Bu sorunun cevabını yönetimleri, borsaları, bankaları, üniversiteleri, medyayı, sinemayı denetim altında tutanların değil, beşeriyetin hakiki ve asli unsurları olan sıradan insanların nezdinde aramak daha anlamlı olur. Bu, Filistin sorununun nihai çözümüyle de yakından ilgili görünmektedir.

Şunu söylemek gerekir ki, ortada bir tek "Filistin sorunu" yoktur; dünyanın birçok bölgesinde ve özellikle Müslümanların yaşadığı havzada kanayan yaralar vardır, ama Filistin gün geçtikçe daha derin boyutlarda süren bir dram olma özelliğine sahip olduğu için ele alınmaya değer tipik bir örnektir.

İnsanlığın "Filistin algısı"nın ne olduğunu, nasıl teşekkül ettiğini anlamadan önce belki ilk sormamız gereken şudur: "Böyle bir insanlık camiası" var mıdır ki, kaale alınmayı hak edecek bir algısı olsun? Eğer tarihin ve tarihsel kırılmaların her zaman insan-dışı faktörler veya büyük adamlar/ulu önderler ya da iktidar seçkinlerinin belli dinamikler üzerinde belirleyici rolü olan mutlak iradeleri tarafından gerçekleştirildiğini düşünüyorsanız, her iki soruyla ilgilenmenizi gerektiren bir sebep yoktur. Sizin baş vuracağınız kaynaklar "uluslararası ilişkiler", devletlerin hiç bir zaman ihmal etmediği "denge politikaları" ve "insanlık alemini birer kukla gibi gören stratejistler"nin o deli saçması analizleri ve senaryoları olacaktır.

Ama varsa eğer böyle bir camia, bu camianın Filistin konusunda kesin olarak iki ana algı çeşidine sahip olduğunu söyleyebiliriz. Doğuda ve güneyde yaşayanlara göre Filistinliler, gururu incinmiş bir halk olarak işgal altındaki toprakları için direniyorlar. Herkes, evine zorbalıkla girene karşı direnir. Batı'da ve kuzeyde yaşayanlara göre ise Filistinliler "terörist barbarlar güruhu"ndan başkası değil. Bu ikinci kategoridekileri genel olarak "Batı veya Batılılar" olarak isimlendirmek mümkündür.

Kategorik olarak iki ayrı algıdan ancak en genel anlamda söz edilebilir. Batı ve kuzeyin bütünüyle yani blok halinde Filistin'i böyle algıladığı söylenemez; öteden beri hükümetler ve karar mekanizmaları üzerinde etkisi zayıf olan gruplar, Filistin konusunda Batılı insanın bilincinin sistemli bir çarpıtmaya uğratıldığının farkındadır. Bunun yanında Batılı kamuoyunu blokaj altında tutan demir blokun içinde baş gösteren çatlaklıklar sonucunda giderek artan sayıda insan "Filistin'de taraflar arasında süren bir savaş" önermesinin koskoca bir yalan olduğunu, asıl sistematik ve amaçlı bir ırkçılığın bütün bir bölgeyi ve giderek dünyayı felakete götürdüğünü görmeye başlıyor. Yine de mesela Amerika'da milyonlarca televizyon seyircisi hiçbir şekilde İsrail ordusunun sivil yerleşim birimlerindeki operasyonlarını bilmiyor; ama "intihar komandoları"nın eylemlerini ayrıntılarına varıncaya kadar izleyebiliyor. Kamuoyunun haber alma hakkı vardır; buna mukabil haberi taşıyanların seçme ve tanımlayarak sunma imkanları da vardır.

Her toplumda "hanif fitrat"ın harekete geçirdiği insanlar olur. Hakikati kabul etme kabiliyetine sahip olan vicdan, haksızlığa karşı çıkma sorumluluğunu da gösterir. Eğer Allah insana akıl ve vicdan vermeseydi hiç bir peygamberin daveti başarılı olamazdı. Vicdani ret, ahlaki erdem ve insan olmanın en alt sınırında tutunma noktasıdır. Bu ret hareketi sadece Batı'da değil, İsrail'in içinde de uç verecek kadar güç kazanmış bulunuyor. Zaman zaman onbin kişiyle yürüyen vicdani retçiler, işgal altındaki topraklarda işlenen açık cinayetleri ve mültecilere karşı yürütülen politikaları protesto ediyor.

Ramallah'taki karargahında tutulan Yaser Arafat'ı barış yanlısı 50 Avrupalı'nın ofisinde ziyaret edip bunlardan 32'sinin Arafat'la beraber kalma kararı alması, kamuoyunu sersemleten ve zihinleri güçten düşüren yüz kızartıcı propagandanın eskisi kadar iş görmediğini gösteriyor.

Bunun izdüşümlerini Amerikan toplumunda da gözlemek mümkün. Ama kamuoyunun ana gövdesi Filistin'de çocukların öldürüldüğünü, ırkçılığın Filistin'i kan gölüne çevirdiğini ve İsrail ordusunun savunmasız halka karşı kullandığı pahalı silahların kendi ödediği vergilerle alındığını bilmiyor.

Filistin'de yaşanan trajedi bizim insanlığımızın sınındığı bir turnusol kağıdıdır. Mahzenlerde çürüyen cesetler, tank mermileriyle yerle bir edilen evler, doğuma giderken kocalarını kaybeden kadınlar, gözleri önünde babaları öldürülen çocuklar karşısındaki tutumumuz; dini, siyasi veya ulusal kimliğimizin ötesinde "insanlık telakkimiz" in ve dolayısıyla "insanlığımız"ın en belirgin göstergesidir.

Bir topluluğa, bir kültüre veya bir inanca sempati duymayabilirsiniz, ama yaşlı kadınların ve çocukların infaz edildiği bir katliam ortamında tarafsız kalamazsınız. İnsanlık durumuyla ilgili tutum alıştır karşılaşılan ahlaki tereddüt psikolojik savaş teknikleri konusunda uzmanlaşmış birimlerin işini kolaylaştırır ve bu halkı Müslüman olan Türkiye'de bazı çevreler için de geçerlidir.

"İkinci İntifada"dan sonra yüzlerce çocuk öldürüldü. 1982'de Sabra ve Şatilla kamplarında binlerce mültecinin -çoğu yaşlı, kadın ve çocuktan- infazından sorumlu Ariel Şaron'un yeni, amaçlı ve sistematik cinayetleri sürerken, katliama uğrayan Filistinli ve Arapların geçmişte "bize karşı tutumları"ndan söz edip "yoksa bizim ahımız mı tuttu?" diyenler, hiç kuşkusuz, Şaron'la suç ortaklığı içindedirler. Siz eğer geçmişin bohçalarını orta yere seriyorsanız "psikolojik savaş stratejisi"ne bağlı olarak Şaron'un işini kolaylaştırmış olursunuz.

Ama bu orta yere serilen bohçanın içinden herkesi mahcup edecek şeyler çıkabilir ve bunların sayısı temiz olanlardan çok daha fazladır. Bunların bir kaçına bakalım:

1. "Araplar bizi arkadan vurdu." Bu kısmen ve mevzii olarak doğrudur. Ancak İttihat ve Terakkiciler, 600 yıllık bir imparatorluğu ölüme götürürken, Cemal Paşa'nın "Arapça'yı yasaklamaya kalkıştığını", Halep'te buna karşı çıkanlardan beş altı tanesinin her sabah muntazaman sokak ortasında sallandırıldığını da hatırlamak lazım. 900 yıllık Ezher'in tedrisat dilini, Arapça'yı yasaklayıp Türkçe yapmaya kalkışmanın bir çılgınlık olduğunu ve bu çılgınlığın insanları çileden çıkardığı unutmayın.

2. "Araplar Kıbrıs davamıza sahip çıkmadı." Evet doğru. Ama acaba Türkiye, Kıbrıs'ın tanınmasını istedi mi? Pakistan'ın tanıma isteğini Türkiye reddetmiştir. Hiçbir Orta Asya Türk cumhuriyeti Kıbrıs'ı tanımamıştır. Ancak 1974 yılı 18 Temmuz günü Suriye'den Mısır'a kadar birçok bölgede camilerde "Müslüman Türklerin zafer kazanması ve şehitlerin ruhu için dualar okutulduğunu", Muammer Kaddafi'nin yardım talebi için giden uçaklara bizzat kendisinin mühimmat taşımak istediğini de unutmayın. Büyük Libyalı Şeyh Senusi'nin Mustafa Kemal'e destek olmak üzere Anadolu'yu bir baştan bir başa dolaşır halkı Kurtuluş Savaşı'na hazırladığını da unutmayın. Daha önemlisi, BM'de İsrail'i tanıyan Türkiye kaçınıcı sırada oy kullandı? Türkiye, 1,5 milyon şehit veren Cezayir'in BM'de aleyhinde oy kullanırken hangi konularda mazlum Cezayir halkını suçlu gördü de Fransa lehine oy kullandı? Ve sonra niye resmen özür diledi?

3. "Lübnan kamplarında PKK militanları eğitildi." Eğer bundan kast edilen hiç kimsenin siyasi otoritesi altında olmayan Bekaa vadisi ise, burada bu kampların kiralarının hangi devletlerin örtülü ödeneklerinden karşılandığı da araştırılabilir.

Güneydoğu meselesinin neredeyse tümünü Filistin'e ve Araplara fatura edenler, PKK'nın Batı Avrupa ülkeleri, özellikle Almanya, İtalya ve Yunanistan'la olan ilişkilerini aynı cesaretle dillerine alamıyorlar. Abdullah Öcalan, Ramallah'ta değil, Roma yakınlarında bir ay misafir edildi ve herhangi bir Arap ülkesinden değil, Yunanistan'ın Kenya Büyükelçiliğinden çıkarılarak teslim alındı. Şimdi Türkiye AB sürecinde bu ülkelerle ortak bir evde yer almaya çalışıyor da, Filistin cehennem hayatı yaşarken beyaz elitler "Araplar'ın bize ne kadar ihanet ettikleri"nden bahsediyorlar.

4. Hadi diyelim ki bunların hepsi doğru. AB'nin kurucu ülkeleri Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya vd. iki dünya savaşını yaşadılar, birbirlerinin şehirlerini harabeye çevirdiler. Bu savaşlarda yaklaşık 60 milyon insan hayatını kaybetti. Şimdi AB içinde tek devlete doğru gidiyorlar da, Türkiye ile Araplar arasındaki bu kan davası niçin bir türlü bitmiyor? Türkiye, Anadolu'yu işgal edenlerle entegrasyona

gidiyor, yani dünün işgalcileriyle tek devlet olmaya çalışıyor. Peki bu "beyaz elitler", neden bütün bir Filistin kan gölüne dönerken bize bu eski düşmanlığı hatırlatıyorlar?

Filistin meselesine bakış

Türk, Arap ve diğer ülke aydınlarının zihni berrak değil. Varlığa, Aydınlanma'nın genel perspektifinden baktıklarından, tamamen bir tasarım ve zihni bir inşa olarak iki ayrı kategorik alana ayrılmış dünyanın sınırları birbirine karışmakta, bundan da karmaşık, bulanık yapılar türemektedir. Bu yapılar üzerinde kurulmuş bütün söylemler sahtedir ve sahte oldukları oranda hiçbir şeyi açıklama gücüne sahip değildirler.

Bu, sanıldığı gibi aksine salt spekülasyon veya felsefi bir konu değildir. Özünde zihnin varlık tasavvuruna ilişkin bir krize işaret eder; bu yüzden hangi olaya uygulanırsa uygulansın, bize sadece sahte ve yanıltıcı kanaatler kazandırır.

Neredeyse herkesin üzerinde ittifak ettiği sahte söylem "sorunun öncelikle dini mi, yoksa siyasi mi" olduğu yönünde şizofrenik bir soruya verilen cevaba dayandırıldı. Temelsiz cevaptan hareketle türetilen sahte söylem şöyle şekilleniyor: "Her ne kadar sorun 'dini' gibi görünüyorsa da, gerçekte 'siyasi'dir. İddiaya göre Din ve Şeriat bu olayda tarafların yürüttüğü bir siyaset aracı olarak kullanılmaktadır." Sorun bu şekilde vaz'edildiğinde kendiliğinden kilitleniyor. Yanlış soruya sonsuza kadar yanlış cevap aranır.

Bir örnek olmak üzere, 11 Eylül saldırısından sonra Türk halkı arasında belli bir sempati toplayan El-Cezire televizyonunun Türkiye temsilcisi (Yusuf Şerif), bir tv programında 8 yıllık Türkiye deneyiminden sonra "laik olmayan bir demokrasinin mümkün olmadığını" öğrendiğini söyledi. "Aydınlanmış bir Ortadoğulu aydın" kimliğiyle verdiği örnekler ilginçti: "Suudi Arabistan'ı ele alalım. Diyelim ki bu ülkede çok partili hayata geçildi, düzenli olarak seçimler yapılıyor. Tamam, ama ortada Şeriat oldukça bu ülkede demokrasiden söz edilebilir mi?" Demokratik bir rejim için gerekli şart olan çok partili hayat ve periyodik seçimlerin olduğu bir ülkede Şeriat'ın bir demokrasiye hangi noktalardan engel teşkil ettiğine dair somut bir örnek verseydi ve mesela bazı düşüncelerin dile getirilmesinin yasak olduğu, resmi ideolojinin eleştiri dışında tutulduğu Türkiye demokrasisi arasında bir mukayese de yapsaydı tezi çok daha açıklayıcı olacaktı.

Hukuki davalarda olduğu gibi entelektüel ve politik konularda da "iddia müddeiye aittir." Kim hangi iddiayı ortaya atıyorsa, bunu inandırıcı ve somut delillerle kanıtlaması lazım. Yıllardan beri İslam dini ve Şeriat'ın, "toplumsal gelişme"ye ve demokratikleşmeye engel olduğu iddia edilir; ama bu iddiayı öne sürenlerin hiç biri bizi tatmin edici biçimde ikna etmiş değildirler. Pek az kimsenin dikkat ettiği temel bir gerçek şudur: İslam dünyasında demokrasiyi engelleyen ana faktörler dünya sisteminin bölge için öngördüğü statüko, İsrail'in ve baskıcı rejimlerin bu yönde birleşen çıkar ilişkileridir. Bundan hareketle denebilir ki, İslam dünyasının liberalleri, milliyetçileri ve sol aydınlar, kaçınılmaz olarak "İslami tehdit"e karşı olduklarından, baskıcı rejimlerin ve demokrasiden korkan statükonun yanında yer almaktadırlar. Bugün, adına "İslami tehdit" denen şey, demokratikleşmeyi ve özgürleşmeyi temsil eden akımların hareket noktası haline gelmiştir.

İşgale uğramış topraklarını kurtarmak üzere mücadele veren Filistinliler'in "İslami kimlikleri" dolayısıyla sorun bu şekilde vaz'edildiğinde kaçınılmaz olarak, "bir dinin" ve onun öngördüğü "Şeriat"ın Filistin meselesinde hangi ciddi boyutlarda engelleyici ve çatışmaları derinleştirici olduğu sonucuna varılır. Bundan hareketle "kutsal"ın ve "din"in aradan çıkarılması önermesine dayanak bulunur. Ama her nedense bu olayda Yahudi Şeriat'ının rolü görmezlikten gelinir. Ve çok garip bir şekilde süren çatışma ve derinleşen krizden neredeyse "Şeriat", dolayısıyla sadece İslam Şeriatı sorumlu tutulur. Yahudi Şeriatı ve Ahd-i Atik'in bu can yakıcı sorunda oynadığı rol dikkate alınmaz.

Filistin meselesi "siyasi" mi, "dini" mi?

1948 yılında İsrail kurulduğunda BM, tarihi Filistin topraklarının yüzde 55'ini bu devlete verdi. Bir daha trajik çatışmaların yaşanmaması için uluslararası hukuku öne çıkaran BM'nin ilk önemli uygulaması bir halkın toprağının başkasına verilmesi oldu. Bugün çeşitli anlaşmalarla İsrail'in elde ettiği topraklar yüzde 78 gibi yüksek bir orana ulaşmış bulunmaktadır. Yani tarihi Filistin topraklarının beşte dördü Filistinliler'in elinden çıkmış durumda. Buna tek kelimeyle "işgal" denir. Ve zaten Filistin meselesinin özünde, toprakları işgal edilmiş bir halkın verdiği mücadele yatmaktadır. Soru şudur: Bu, haklı ve meşru bir mücadele midir, yoksa bir dini topluluğa karşı yürütülen "terör" müdür?

Garip olan şu ki, Madrit'te masaya oturmaya razı olan ve Oslo anlaşmasını kabul eden Filistinliler, topraklarının yüzde 20'sine bile sahip olamıyorlar. Bugünkü Filistin Özerk Bölgesi ve gelecekte Filistin devletine temel teşkil edecek topraklar, İsrail devletinin av sahası içinde bir koruluk hükmünde her gece ve gündüz yeni saldırılara maruz kalıyor. İsrail burayı harabeye çevirmiş, on binlerce ağacı kesmiş, bütün bağlantıları koparmış, yerleşim birimlerini ve iktisadi faaliyetin

yürütüleceği alanları çökerterek ve yerleşim birimlerinin bağlantı noktalarını parçalayarak inisiyatifini elinde tutmuştur. Buna rağmen FKÖ, bu adaletsiz, haksız gaspı ve onur kırıcı durumu kabullenmiş olmasına rağmen bir türlü kendini beğendiremiyor; ne İsrail'e ne onu kategorik olarak sınırsızca destekleyen ABD yönetimine.

Etkili Yahudi lobisinin yönlendirdiği medya perspektifinden Hamas ve İslami Cihat 'terörist örgütler'dir. Bugüne kadar İsrail'in dışında ve İsrail'le bağlantılı olmayan eylemler yaptıkları görülmüş değildir. Her işgalci kuvvete göre, toprakları için direnenler 'çapulcu ve terörist'tir. Anadolu işgal altındayken 19 Mayıs'ta Samsun'a ayak bastığı andan itibaren Mustafa Kemal'in kafasında tek bir şey vardı: Misak-ı Milli sınırları dahilinde işgalden kurtarılmış, bağımsız Türkiye. Ülkeyi işgalcilerden temizlemeye karar verenler, bunu "Ya istiklal, ya ölüm" şeklinde formüle etmişti. Eğer onlar, FKÖ gibi topraklarımızın yüzde 78'ini işgalci kuvvetlere bırakmaya razı olsalardı bugün ne olurdu? Bunu yapmadılar ve çok ümitsiz gibi görünen şartlarda salt istiklal ve ölümün dışında üçüncü bir şıkkı -hatta manda yönetimini bile- ihtimal dışında tuttukları için sonunda zafer kazanıldı.

Bazan toprak için ölümü göze almak, o toprağın bağımsızlığı için tek seçenektir. Bu perspektiften, işgal altındaki toprakları bütünüyle kurtarıncaya kadar mücadeleyi göze alan Filistinliler'in, Anadolu'nun işgalcilerden temizlenmesi için verilen mücadeleye paralel bir yol izlediğini söyleyenler temelsiz bir analogi mi yapıyor?

Buna rağmen hiçbir Müslüman veya Filistinli'den "bu topraklardan son Yahudi de sökülüp atılıncaya kadar mücadele sürecektir" sözü duyulmamıştır. Bu topraklarda Yahudiler de yaşayacaktır. Ama 1986'da Libya'ya saldırı düzenlediğinde ABD Başkanı Reagan, "İsmailoğullarının son ferdini de çölün derinliklerine sürüncüye kadar bu mücadele sürecektir" demişti. İşgalin bilinçaltında son İsmailoğulları'nın da imha edilmesi veya köle olarak yaşaması vardır ve bu "dini" bir argümandır.

Eğer Tanrı bu toprakları İbrahim ve oğullarına vaat ettiyse, İsmail ve çocukları da İbrahimin soyundandır. Ama Yahudi öğretisi, cariyeye ve siyah Hacer'den olduğu için İsmail'i ve çocuklarını mirasta hak sahibi görmez, bu mirasın sadece Sara'dan doğan İshakoğullarına ait olduğunu söyler. Bu apaçık bir ırkçılıktır ve bütün bir savaş stratejisi bu ırkçılık dolayısıyla sahip olunduğuna inanılan hak üzerinde kurulmuştur.

Bugün gelinen durumda Filistin sorunu üç ana noktada düğümlenmiş bulunmaktadır:

1. İsrail'in 1967'den beri işgal ettiği toprakları boşaltmaması,
2. Daha çok yerleşim bölgeleri açmayı sürdürmesi, haksız yere evlerine ve topraklarına el koyduğu insanlara mallarını mülklerini iade etmemesi,
3. Süleyman Mabedi'ni yeniden inşa etme adı altında Mescid-i Aksa'yı yıktırmaktan vazgeçmemesi.

Yahudi'nin "kendine dönük ben algısı" ile başkalarını algılama biçimi arasında doğrudan bir ilişki var. Yahudi, kendini Tanrı'nın seçtiği üstün bir kavmin üyesi olarak görür. Varlık zincirinde sıradan insan, hayvanlar ile Yahudiler arasında ara bir yerde durur. Tanrı'nın seçtiği kavim ile 'diğer milletler' -ki bunlara centile veya goyim demek mümkün- aynı mahiyette değildirler. Tarihte daima nüfusları az olmuştur, ama "vaat edilen topraklar" dışında eğer mümkün olursa, üzerine bastıkları her toprak parçası da onların olacaktır.

Kutsal toprakların İsrailoğulları'na vaat edildiği fikri Tevat'ta yer alır; Kur'an hiç kimseye ve hiçbir kavme bu türden herhangi bir toprak vaadinde bulunulduğunu yazmaz. Eğer inandığınız Tanrı, size başkasına ait bir toprağı vaat ediyorsa, bu, o topraklarda yaşayanların sürülmesi, öldürülmesi hakkının size verildiği anlamına gelir; üstelik başkalarını kendi ana yurtlarından sürmeye kalkıştığınızda "Tanrı'nın emri"ni yerine getirmiş olursunuz. Kur'an-ı Kerim, İsrailoğulları'nın "bütün alemlere üstün kılındığı"ni zikreder, ama bu üstünlük bu kavmin peygamberlerin tebliğlerine kulak vermeleri, Şeriat'a bağlı kalmaları ve yeryüzünde salih amellerde bulunmaları şartına bağlanmıştır.

İsrailoğulları'nın peygamberlerine isyan ettikleri, onları 400 sene süren Mısır köleliğinden kurtaran Hz. Musa'nın sözünü dinlemeyip tekrar köleliği açık hidayete ve özgürlüğe tercih ettikleri sadece Kur'an tarafından değil, Tevrat tarafından da teyid edilmektedir. İsrailoğulları'nın bir vasfı da 'peygamber katili' bir kavim sıfatını almalarıdır. Elbette bu nitelik onların dinlerinin veya ırklarının doğal bir sonucu değildir; tarihte bunu doğrulayan çok sayıda örnek olsa bile, Kur'an-ı Kerim açık bir ifadeyle Hıristiyanlar ve Yahudileri içine topladığı "Kitap Ehli"nin "hepsinin bir olmadığını" söyler. İçlerinde ihanet eden, peygamberlere karşı çıkan ve Allah'a isyan edenler olduğu gibi, "Allah korkusuyla gözyaşı döken, emanetlere titizlikle riayet eden ve insanların iyiliğini isteyenler" de var. Eğer Kur'an-ı Kerim bu açık ve hassas ayırımı yapmamış olsaydı, özellikle Yahudiye bakış açısının temeli dinen de desteklenen bir anti semitizm olurdu. Denebilir ki, sadece bu ayet tek başına tarihte Müslümanlar arasında anti semitizmin kök salmasına engel olmuştur.

En son vahyedilmiş Kitap olarak Kur'an-ı Kerim, Ehl-i Kitap olarak ele aldığı Yahudi ve Hıristiyanları kitaplarından veya dinlerinden dolayı eleştirmez. Eleştirdiği konu, onların kitaplarını kendi elleriyle tahrif etmeleri ve buna rağmen dinlerinin hükümlerine riayet etmemeleridir. Bu açıdan hiçbir zaman anti semitizmin İslam'da bir dayanağı yoktur ve bugüne kadar da olmamıştır. Ama Hıristiyanlar, Hz. İsa'yı "tanrı" kabul ettikleri ve Hz. İsa'nın "öldürülmesi"nden Yahudileri sorumlu tuttıkları için kaçınılmaz olarak anti semitiktirler. Çünkü Hıristiyanlar'ın tarihi hafızalarında Yahudiler "Tanrı katili"dirler.

İslam dininin bağlayıcı referansları, Kur'an-ı Kerim ve Sünnet ile bu iki kaynaktan meşruiyetini alan tarihi tatbikat, nasıl dün Müslümanlar arasında anti semitizm denen haksız ve vahşi fikir ve husumetlerin ortaya çıkmasına izin vermediyse, bugün ve yarın da izin vermeyecektir. Fakat bu, dinin yoruma muhtaç kaynaklarını siyasetin meşruiyet temeli haline getiren ve bundan 'Siyonizm' adı altında ırkçılığa dayalı bir devlet ideolojisi çıkaran İsrail'in her yaptığına, toprak işgallerine ve çocukları katletmesi gibi fiillerine ses çıkarılmayacağı, ses çıkaranların 'anti-semitik' sayılacağı anlamı çıkmaz.

Siyonist kuramcılarının refleksi 'dini saf halinde yaşanır kılmak'tan çok, dinin bir tür suistimaline dayalı siyasetlerin geliştirilmesi ve yürütülmesidir. Adına sol, sosyalist ve laik denen Yahudi politikacıları, 'Ortodoks Yahudiler'den çok daha fazla dini istismar etmişlerdir ve elan etmeye devam etmektedirler. Eğer laikliklerinde samimi iseler, 'laik İsraili siyasetçiler'in şu üç konuda açık bir tavır almaları ve bunu yüksek sesle telaffuz etmeleri gerekir:

1. Nil ile Fırat arasındaki geniş bölge, yani Arz-ı Mev'ud, her ne kadar kitapta yer almış olsa da, İsrail'in böyle bir emeli ve stratejisi yoktur.
2. Süleyman Mabedi'nin inşası talebiyle Harem-i Şerif ve Kubbetu's-Sahra'nın bulunduğu yer ve Mescid-i Aksa'nın yıktırılması söz konusu değildir.
3. Yahudilerin bu topraklardaki varlıklarının ve her türlü emellerinin onlara Tanrı tarafından verilmiş bir yetki ve hak olarak tanındığına dair fikir kabul edilemez.

İnsanlık suçu

Eğer Cenin'de ve Batı Şeria'nın diğer yerleşim birimlerinde İsrail suç sayılabilecek hiçbir eylemde bulunmadıysa; eğer insanların evlerini başlarına yıkmak, ambulanslara ateş açmak, yaralılara müdahale edilmesini engellemek, insanları kalkan olarak kullanmak ve teslim olan veya olmak istediğini bağıra bağıra anlatmaya çalışan insanları öldürmek "suç" değilse, insanoğlunun hukuk kültüründe "suç sayılabilecek hiçbir eylem" kalmamıştır. Bundan böyle orman yasalarının geçerli olduğu küresel bir döneme girdik; kim kime güç yetiriyorsa kazançlı odur ve zaten Tanrı'nın kaale alınmadığı bir dünyada hukuk da kaale alınmaz; dolayısıyla Dostoyevski'nin dediği gibi "her şey mübahtır."

Haksız, adaletsiz ve vahşi savaşlar, içinde yer alan askerlerin tabiatını değişikliğe uğratır. İsrail ordusunda bazı askerlerin ruh haleti buna somut örnek oldu Ramallah'taki Yaser Arafat karargahının duvarlarına işeyen askerler yan yana dizilip kameraların önüne geçerken nasıl bir ruh haleti içindeydi acaba? Ya evlerine girdikleri Filistinliler'e reva gördükleri muameleye ne demeli? Haaretz Gazetes'i'nin baş yazısına (1 Mayıs 2002) bakalım:

"Askerlerin çatışma dışında mülklere zarar verdiğine dair rapor maalesef ordu tarafından da doğrulandı. Filistinli ailelere ait pek çok mülk, sırf yağmalamak olsun diye gelişigüzel yağmalandı. Askerlerin bazı ev ve işyerlerinden para ve elektronik eşya çaldığı da belliydi."

Askerler Haaretz'in deyimleriyle sadece yağma yapmakla kalmadılar, vandalizm de yaptılar. Ele geçirdikleri paraları, ziynet eşyalarını ve değerli her şeyi alıp götürdüler. Bu askerler zaten silahları ve karşı koyma güçleri olmayan insanlara karşı savaşmadı, savunmasız insanları öldürdü, hırsızlık ve yağma yaptı.

"Soykırım" ve "katliam" derken, üstün körü yapılan gözlemler asgari seviyede İsrail ordusunun bir "savaş suçu" işlediğini AB Komisyonu, İnsan Hakları İzleme Örgütü, Uluslar arası Af Örgütü, İnsan Hakları Doktorları vb. bir çok kuruluş ve örgüt açıkça söyledi; bunun için de geniş kapsamlı bir araştırmanın yapılması gerektiğini önerdi. BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın da istediği buydu. Tarafsız bir komisyon Filistin'e gitsin, inceleme yapsın ve bir rapor hazırlayıp herkesi bilgilendirsin. Şaron Hükümeti bunu kabul etmedi, hiçbir şekilde işbirliğine yanaşmadı, sonunda tespit komisyonu dağılmak zorunda kaldı.

Şaron ve hükümeti, bunu iki sebepten dolayı reddetti: İlki, işlediği vahşi cinayetler, irtikap ettiği insanlık suçu kayda geçecekti; ikincisi 1996 İstanbul Habitat II'de alınmış bir karara göre, tahrip ettiği bütün yerleşim birimlerini tazmin etmek zorunda kalacaktı.

Suçu olmayanın saklayacak bir şeyi olamaz. Korkmaz da. İnceleme komisyonu teknik düzeyde incelemeler yapacağından önemliydi; ama ortada sadece bir savaş suçu değil, katliam boyutlarını aşan bir insanlık suçu işlendiğini anlamak için günü gününe televizyon ekranlarına yansıyan haber ve görüntülere bakmak yeterliydi. Asıl ekranlara yansımayanlar çok daha dehşet vericiydi. AB yetkilileri tablonun "utanç verici" olduğunu söylerken, diğer gözlemciler, böyle bir komisyonunun engellenmesinin, İsrail'in bundan sonra benzer türden yeni katliamlarına "yeşil ışık" yakmak anlamına geleceğini söylediler. İşte asıl dehşet verici olanı buydu. Ama Amerika'nın etkin müdahalesiyle bir kere daha kulaklar sağırlaştırıldı.

Filistin'de insan öldürülüyor. Ve bunların içinde çok sayıda çocuk var. Çocuklar sistemli bir şekilde ve amaçlı olarak öldürülüyor. Çocukların her biri geleceğin "intihar komandosu" olacak düşüncesiyle keskin nişancıların hedefi oluyor.

Kimliğimiz ne olursa olsun, kendimize soralım: Bir çocuğa kurşun sıkmak, küçücük bedenini yere sermek nasıl bir duygu acaba? Tetiğe basan parmak ne türden bir beyinden emir alıyor? Böyle bir beyin özel olarak incelense, hiç kuşkusuz bütün insanlık tarihini aydınlatmaya yetecek bilgilere ulaşılır. Vahşi cinayetlerin, türümüzün saldırganlığının kökenleri ve elbette kan akıtma tutkusunun esir aldığı doğamızın yol açtığı beşeri trajediyle ilgili bilgiler.

Savaş makinesine karşı beden

İnsanlar birbiriyle kavga eder, savaşır. Kavganın en yalın ve ilkel şekli el ve ayakla olanıdır. Türkçe'de "tekme tokat" deyimi hiçbir aletin kullanılmadan birinin diğerini dövmeye kalkışmasını ifade eder. Muhtemelen ilk topluluk hayatında insanlar birbirleriyle tekme tokat kavga ettiler. Bunu ilk cinayetin işlenme şeklinden anlamak mümkün:

Habil kendisini öldürmeye kalkışan Kabil'e şöyle demişti: "Eğer beni öldürmek için elini bana uzatacak olursan, ben seni öldürmek için elimi sana uzatacak değilim." (5/Maide, 27-28.) Bu ayetten, ilk cinayet suçunu irtikap eden Kabil'in cinayeti ellerini kullanarak işlediği anlaşılmaktadır. Ama yine de ilk cinayet suçunu irtikap eden ve kıyamete kadar işlenecek olan cinayetlerde pay sahibi olan Kabil, kardeşinin cesedini toprağa gömmüştü. İsrail tanklarının bir bölgede öldürdüğü 52 insanın cesedinin çıkarılmasına izin bile verilmedi.

Elbette demirin güç ve kesici alet olarak kullanılmasından önce kavga ve savaşlarda ilkel aletlerin kullanıldığı muhakkaktır. Sözgelimi taş, sopa, sivriltilmiş aletler, sicim vs. Alet bedeninin bir araç olarak kullanılmasını ikinci plana itmiştir. Aletleri kullanan eldir, ama zeka ve teknik için gerekli becerilerin gelişmesi öldürme kastıyla kullanılan aletlerin gelişmesini sağlamıştır.

Modern bilimsel sıçramaların savaş zamanlarında ve öncelikle silah teknolojisinin kullanımı amacıyla vuku bulmuş olması tesadüfi değildir. Zamanla yay, ok, mızrak, mancınık, balta, kılıç vb. aletler barutun bulunmasıyla yerlerini patlayıcı silahlara bırakmıştır. Tabanca, tüfek, top ve sonra konvansiyonel silahlar. Şimdi en yüksek düzeyde caydırıcı ve imha edici etkisi olan nükleer silah dönemine girdik. Daha gelişmiş düzeyde biyolojik silahlar da, en az nükleer silahlar kadar etkilidir.

Hiç şüphesiz silah teknolojisi geliştikçe savaşlarda insan zayıfatı katlanarak artmış, üstelik bu zayıfata siviller, diğer canlılar ve tabii çevre de dahil edilmiştir. Modern dünyanın en büyük çelişkilerinden biri sivillerin korunması yönünde gösterilen bunca hassasiyete paralel olarak savaşmayan herkesin bu silah türleri dolayısıyla ve kaçınılmaz olarak toplu öldürmelere maruz kalmasıdır. Ya nükleer silah kullanılmasından vazgeçilecek ve bu herkese yasaklanacaktır, ya da sivilleri koruyucu hukuk ve buna bağlı geliştirilen söylemler boş ve anlamsız sözlerden ibaret kalacaktır.

Orduların gücü artık sayılarıyla değil, hareket kabiliyeti ve sahip oldukları silah üstünlüğüyle ölçülmektedir. Hind Okyanusu'ndan Kandahar'a fırlatılan füzeler noktasal hedefleri vurabilmektedir. Her ne kadar savaşın sonucunu kara ordularının tayin ettiği söyleniyorsa da -ki bu bir yere kadar doğrudur- amacı imha etmek olan bir ordu, hava üstünlüğünü kullanarak hasmını haritadan silebilir. Sonuç alıcı bir hava saldırısı için gerektiğinde mevzii ve geçici iklim değişiklikleri yapılabileceğini NATO'nun Kosova'ya yaptığı müdahalede açıkça müşahade ettik. Matkap gibi yer kabuğunu delen füzeler geniş bir alanda depreme yol açabilmektedirler.

Şimdi bu çerçevede yıllardır Filistinliler ile İsrail arasında süren "sözde savaş"a göz atacak olursak, ortada "savaş" denen bir olayın olmadığını, hiçbir zaman güç dengeleri eşit veya hiç değilse birbirine yakın "iki taraf arasında süren bir çatışma"nın vuku bulmadığını görüyoruz. İsrail'in 19 tümene sahip olduğu söyleniyor; 45 yaşına kadar her yurttaş "yedek" hükmündedir, her an silah altına alınabilir ve her sene belli bir süre askerlik hizmetini yerine getirir. Buna mukabil Filistin'de eli silah tutan insan sayısı 32 binden biraz fazladır. Burada sayısal değerlerin hiçbir öneminin olmadığı açıktır. Çünkü düzenli ordusu olmayan Filistinlilerin silahları da yoktur. Herkesin televizyon ekranlarından izlediği üzere silah namına gençlerin elinde bulunan şey basit hafif makineli tüfeklerden ibarettir. İşin garip yanı şu ki, İsrail'in silah gücü konusunda hiç kimsenin gerçek bir fikri ve bilgisi yoktur.

Blackhawk ve Apaçi helikopterleri, 200 adet olduğu söylenen F-16 uçakları, lazer güdümlü Hellfire füzeleri, son derece gelişmiş tankları, M-16 otomatik silahları var. F-15 ve F-16 uçaklarıyla günde 3 bin sorti yapabiliyor. Resmi verilere göre diğerleriyle birlikte 448 uçağı ve 3.900 tankı var. Fakat asıl kapasitesi, türü ve etkisi hiç bir zaman bilinmeyen nükleer gücüdür. Bölgenin tek ve dehşet verici nükleer gücüne sahip bu ülke isterse bir anda 100 milyon insanı öldürebilir. Yahudi asıllı Rus İsrail Şamir'e göre, Amerika'dan sonra en büyük nükleer güç İsrail'de bulunmaktadır. Elinde kitle imha silahı var diye ABD Irak'a karşı savaş açarken, dünyanın ikinci büyük nükleer gücüne sahip İsrail'i görmezlikten geliyor. BM görevlileri bu ülkeyi denetleme gibi bir görevi akıllarına getirmiyorlar. İsrail, ABD tarafından "korunmaya mazhar bir ülke" olduğundan nükleer silahsızlanma anlaşmasına imza atmıyor ve tesislerini uluslararası denetime açmıyor. Mühimmat ve lojistik destek açısından sahip olduğu zenginliği ayrıca zikretmeye gerek yok.

Kısaca Filistinliler'in kendisine taş ve sapanla karşı koymaya çalıştıkları İsrail bölgenin en büyük ve belki dünyanın ikinci büyük savaş makinasıdır.

Filistinliler ile İsrail arasında güç dengeleri açısından herhangi bir mukayese yapmak mümkün olmadığından yıllardır süren çatışmayı da 'savaş' olarak adlandırmak mümkün değildir. Tanklara ve uçaklara karşı çocukların taşla ve sapanla karşı koyması bu çatışmanın hangi boyutlarda trajik olduğunu göstermeye yetiyor.

Düşmanı ile eşit güçte olmayan insanın yapabileceği iki şey vardır ; ya düşmanına kayıtsız şartsız teslim olmak veya varlığını ve onurunu korumak için mücadeleye devam etmek. Fakat M-60 tanklarına, F-16 uçaklarına, Apaçi helikopterlerine ve M-16 otomatik silahlara karşı hiç bir silahı olmayan Filistinli ne yapacaktır ? Kayıtsız şartsız teslim olmak istemediğine, işgal edilmiş toprağını kurtarma, çiğnenen onurunu ayağa kaldırma mücadelesini verdiği göre, geriye elinde insanlığın ilk dönemlerinden kalma tek bir silah kalıyor, o da kendi bedenini silah olarak kullanmak.

'İntihar saldırıları'nı düzenleyen gençlerle ilgili yapmamız gereken ilk tespit, onların silah olarak ellerinde kendi bedenlerinden başka hiç bir şeyin kalmamış olmasıdır. İnsan kanını donduran saldırıları yapan gençlerin profiline baktığımızda durumun gerçekten vahim olduğunu anlıyoruz. Yapılan araştırmalara göre, 'intihar saldırıları'na katılanların büyük bir bölümü 13-17 yaş arası gençlerdir. Çoğu da lisede veya üniversitede okuyor. İşin ilginç tarafı Filistinli gençlerin yüzde 70'inin bu saldırıları yapabileceğini, hatta arzu ettiğini beyan etmesidir. İnsan kalabalığının olduğu yerlerde, otobüslerde, duraklarda, marketlerde bedenini havaya uçuran gençler, önce aileleriyle helalleşiyorlar, dualar okuyorlar ve genellikle benzer temaları öne çıkararak kısa bir konuşma yapıyorlar. Konuşma metninde umutsuzluk, nefret ve Arap liderlerine öfke vardır.

İntihar saldırıları 'istishad' yani kutsal bir dava uğruna 'şehit olmak' mı, yoksa 'vahşice bir terörist eylem' mi? Dil bilgisi açısından «istif'al» babından gelen «istishad» aslında «şehadete yakın, bir tür şehitlik » demektir. Bazı bilginlere göre, başvurulacak başka bir seçenek kalmadığından bu gibi saldırılara cevaz verilebilir. Bunun aksini savunanlar da var. İKÖ'nün Kuala Lumpur'daki toplantısında "BM'nin bir terör tanımı yapması gerektiği" vurgulandı ve "Filistin'deki intihar eylemlerinin bilinen terör kapsamı içine alınmayacağı" yönünde görüşler dile getirildi.

İslam dininde beden üzerinde iki tasarruf yasaktır: İntihar ve zina. Buna bağlı olarak bedene işkence ve eziyet ile beden üzerinden cinsel tahrik de haramdır. İntihar saldırılarında hedef noktasal olarak askeri değil, sivil insanlar, sıradan halk, hatta bazan okula giden masum çocuklardır. Sivillerin hiçbir dahilleri yokken siyasi veya askeri amaçlı bir eyleme kurban gitmeleri yine İslamiyet tarafından yasaklanmıştır.

Ancak cevaz verenler ve vermeyenler ne derse desin, ortada başka bir gerçek var. Bu saldırılar çok sert ve yıkıcı mukabelelere yol açsa da, belli ölçülerde etkili ve pratik sonuçlar veriyor. Bütün bir İsrail korku ve dehşet içine giriyor, insanlar giderek güvenliklerinden endişe eder hale geliyorlar. Hatta İsrail'i terketmeyi düşünenlerin sayısını arttırıyor. Saldırıların görünür olmayan amacı İsrail yöneticilerinden ve askerlerinden intikam almak değil, korku ve dehşet yaratmak; İsrail'de bütün yerleşim birimlerini güvensiz hale getirmek ve bu sayede siyasi otorite üzerinde baskı kurmaya çalışmak, mümkünse Filistin toprakları üzerindeki Yahudi nüfusu azaltmak.

Fakat sonuç verici etkilerine rağmen bu, tipik bir insanlık dramıdır. İsrail yönetimi karşılık verdikçe, ortada Filistinlilerin nizami bir ordusu olmadığından kaçınılmaz olarak gençlere, çocuklara ve sivil halka yöneliyor; bu da bütün dünyada meşruiyetinin kaybolmasına yol açıyor. Sonuçta her iki taraf sivil öldürüyor.

Bu durum, intihar saldırılarının İslam'ın bilinen fıkhi çerçevesinin çok ötesinde başka bir şeye işaret ediyor. Aynı şekilde Fuad Acemi ve benzeri yerli antropolog ve oryantalistlerin iddia ettiklerinin, yani " bu gençlerin etrafındaki kültürün, bu vahşi terör eylemlerini kutlayan coşkunun, şehitler ve aileleri etrafında yaratılan kültün bir parçasıdır" dediği şeyin ötesinde olduğunu da gösteriyor. Sorun güç dengeleri hiçbir şekilde birbirine yakın olmayan iki taraf arasındaki ihtilafın, sadece ve salt güç

kullanarak bir zemine oturtulmuş olmasıdır. Her iki taraf da, yani Filistinliler bedenleriyle, İsraililer silah güçleriyle farklı şekillerde intihar ediyorlar. Bu intihara yol açan derin nefretin kaynaklarına inmek lazım.

Ortadoğu'da demokrasi ve İsrail

Bir an için Filistin meselesinin sadece Arapları ilgilendirdiğini düşünelim. Bütün bir Arap alemi nasıl oluyor da bu küçücük devletin hakkından gelemiyor? "Hakkından gelemiyor" derken, "bütün Yahudileri son ferdine kadar bölgeden çıkarıp atmayı" veya İsrail devletinin hiç bir güvenlik sınırını tanımamayı kast etmiyorum. Bir kere bu devlet kuruldu, milyonlarca insan bu topraklara göç etti ve İsrail denen bir realite ortaya çıktı. Denmek istenen, Filistinlilerin maruz kaldığı haksızlıkların önlenmesi ve onların da herkes gibi kendi ana yurtlarında bağımsız ve özgür yaşama hakkına saygı gösterilmesidir.

İsrail işgalci ve yayılmacıdır; bu yüzden hak ettiği kadar çok daha fazla toprağa sahip bulunuyor. Sadece Filistin'in tarihi toprakları değil, civardaki Arap ülkelerinin de toprakları işgal altında. BM, defalarca 1967 savaşından sonra işgal edilen toprakların boşaltılması yönünde karar aldı. Filistinliler, kendi topraklarının yüzde 22'si üzerinde bile insanca bir hayata sahip değildir. İsrail, bugüne kadar BM'nin hakkında aldığı 65 kararın hiç birine uymuş değil.

Arap ülkeleri yılda bir kaç kez bir araya geliyorlar, bazen olağanüstü kararlarla toplanıyorlar ve fakat kendi aralarında işe yarar bir birlik sağlayamadan dağılıyorlar. Arapları uluslararası sistem içinde önemli kılan temel faktör sahip oldukları petrol kuyuları ve üzerinde yaşadıkları toprakların stratejik konumudur. Yönetim kademeleri ile yönetimlere yakın olan aileler Arap aleminin iktidar seçkinlerini teşkil ederler. Petrolün büyük şirketlerin denetiminde Batı'ya ve sözde düşman oldukları İsrail'e akması, akarken gelirinin toplumsal refah için reel ekonomiye ve yatırımlara dönüşmemesi için gerekli tedbirlerin alınması Arap iktidar seçkinleri ile çok uluslu şirketler ve Batılı güçler arasında bir bölüşüm düzeninin kurulmasını gerekli kılıyor. Bu bölüşüm düzeninden geniş halk yığınlarına düşen payın devde kulak bile olmadığı muhakkak.

Fakat bu madalyonun bir yüzüdür. Madalyonun öbür yüzünde İsrail vardır. Denilecek ki, bölgede korunmak istenen istikrarın petrol kuyuları ile İsrail'in güvenliğini temel aldığı bilmeyen yok. Doğrudur; ama yine de bu hiç bir şeyin açıklaması değildir.

11 Eylül saldırısından sonra bir kere daha gündeme gelmiş bulunan ve bir türlü doğru cevabı bulunamayan soru şudur: Bütün dünya demokrasi, insan hakları ve hukuk devleti istikametinde kayda değer adımlar atarken, Ortadoğu'da niçin kayda değer bir demokratik kıpırdanma dahi yok? Bu bölge neden Latin Amerika'dan bile geri kaldı?

Yakından bakıldığında, İslam dünyasında ve Arap aleminde yüksek düzeyde bir demokratik talep görülür. Bu dünyada siyasi ve kurumsal düzeydeki geleneksel yapılar aşınıyor; kentleşme, ticaret ve eğitimde önemli mesafeler alınıyor. Arap entelektüel hayatı canlı, nüfus genç ve toplumsal enerji çevreden merkeze doğru akma yönünde hareket ediyor. Arap kamuoyu baskı altında ve aynı zamanda infial halinde; her Allah'ın günü Filistin'de yaşanan insanlık trajedisini seyrettikçe kendi içinde hastalıklı bir ruh hali yaşıyor. Ama hiç bir şey de yapamıyor; çünkü insan hakları, hukuk ve demokrasinin sözünün bile suç teşkil ettiği baskı rejimleri var.

Eğer kamuoyunun iradesi ve isteklerinin tayin edeceği yönetimler olsa, Araplar öncelikle petrol dahil bütün imkanlarını kullanıp bu haksızlıklara karşı direnişe geçecek, arkasından gerekirse canlarını dışlerine takıp mücadele edeceklerdir. Bunun da mümkün olan tek yolu iyi işleyen temsilin olması, halkın duyarlılıklarını dikkate alan demokratik rejimlerin kurulmasıdır. Halka dayalı bir yönetim, gelir dağılımında adaleti sağlar, doğal zenginliklerden elde edilen refahı tabana yayar ve toplumu üretici hale getirir; bunun yanında yönetimler üzerindeki kamuoyu baskısını arttırır ve devletleri daha aktif tutum almaları için zorlar.

Eğer bu söylenenler doğruysa, Ortadoğu'da süren baskı rejimleri en çok İsrail'in işine gelir ve bölgede demokrasiyi en çok istemeyen İsrail'dir gibi bir sonuca varıyoruz. Bu, "Müslümanlar demokratik kültüre yatkın değildir, onların tarihsel ve toplumsal yapıları baskı rejimini üretir" şeklindeki yaygın söylemin de kimler tarafından ve hangi amaçla canlı tutulduğunu açıklar. Pek üzerinde durulmuyor; ama yerine göre bu faktör bölgenin demokratikleşmemesinde belirleyici rol oynamaktadır. Konuya biraz daha yakından bakmakta yarar var.

Winston Churchill "demokrasi mevcutlar içinde en az kötü olan rejimdir" demişti. "Mukayeseli rejimler tarihi" diye bir disiplin ihdas edilse ve rejimler arası mukayeselerde meşruiyet, çoğulculuk ve adalet gibi kriterler kullanılacak olsa, hem teorik hem tarihsel modeller açısından İslam ile demokrasi arasında muazzam mesafelerin olduğu ortaya çıkar.

Öyle de olsa, demokrasinin bireysel vicdani duyarlılık ve toplumsal genel zihni ve ahlaki gelişmişlik düzeyleriyle belli bir ilgisi olduğu doğrudur. Demokrasi teorisinin çok yönlü sorunları ele alınmıştır, ama demokrasinin, yüksek ahlaki ve insani değerlerin ne kadar garantisi olabildiği sorusu üzerinde çok az durulmuştur. Peygamber Efendimiz (s.a.)'in söylediği rivayet edilen bir hadise göre "her nasıl iseniz öyle yönetilirsiniz." Yönetilenler ne durumda olduklarını anlamak için aynaya bakar gibi yönetime bakmalıdırlar. Bu, "halk padişahın dinindedir" önermesini yanlışlar. Ama bir yönüyle de doğrudur.

Bu bakımdan demokratik rejimin bir ölçüde o rejime oy vererek katılan toplumların genel durumlarıyla ilgili olduğu söylenebilir. Bu şu demektir: Bir siyasi rejim olarak demokrasi herhangi bir insan toplumunu temel bir takım yüksek değerler konusunda sıçrama yapmaya sevk edemez. Toplumun sarıldığı değerlerin ahlaki kalitesi yüksek ise, kuşkusuz demokratik rejimde yönetim bu değerlerin taşıyıcısı, koruyucusu ve hatta geliştiricisi olur. Eğer demokrasi yönetimin bir biçimi ise, biçim ile içerik arasında belli bir bağlantı olması lazım. Kısaca yönetimi insan yüzlü ve ahlaki kılan veya aksine değerlerin düşüşüne bir araç haline getiren de o Büyük İnsan ruhuna sahip küçük insan, sıradan "yurttaş"tır.

Bu perspektiften Ariel Şaron'a bakalım. Şaron, iki defadır seçimleri kazandı. Kendisinden önceki Benjamin Netanyahu ve Ehud Barak'la mukayese edildiğinde ilginç bir profil ortaya çıkar.

Her üçü de işgalin tahkimini, yerleşimcilerin alan genişletmesini büyük bir kararlılıkla sürdürdüler. Netanyahu ilk seçildiğinde onun öne çıkan "dini kimliği"nin İsrail'i ve bölgeyi büyük bir felakete götüreceği yönünde kaygılar yaşandı. Ancak bu sadece retorik düzeyde kaldı ve bu retorik her zaman dünyayı ustalıkla kandırabilen İsraili laikler kullandı. İsrail'de laikler sadece bir devlet ideolojisi olarak Siyonizm'i destekleyen dindar Yahudileri değil, devletin kuruluşunu Mesih'in gelişini geciktiren günahkar bir teşebbüs gören samimi inançlı (anti Siyonist) Yahudileri de suiistimal etmesini biliyorlar. Bu açıdan İsrail'in işgallerinden ve cinayetlerinden Yahudi dinini ve Yahudileri sorumlu tutmak yanıltıcıdır; asıl Ahd-i Atik'i böylesine zorba ve haydut bir devletin ideolojik zemini olarak kullanan laik Siyonistleri mercek altına yatırmak lazım.

Nitekim Netanyahu'nun iktidarı süresince beklenen olmadı. Ehud Barak'ın da çok büyük bir trajediye imza atacağını kimse beklemiyordu; aksi yönde işaretler bile verdi. Hatta bir defasında Barak "Eğer ben Filistinlilerin yaşadığı ağır ve tahammülsüz şartlarda yaşasaydım, herhalde yaptıklarının aynısını yapardım" dedi.

Peki ne oldu da İsrail halkı, Netanyahu veya Ehud Barak'ı ya da benzerlerini bir kenara bırakıp Ariel Şaron'a oy verip iktidara getirdi? Arkasına 1.200 kişiyi alıp Harem-i Şerif'e çıkartma yaptığında, Şaron'un İsrail devlet aygıtını kullanıp bölgeyi nasıl bir ateşin içine atacağı belliydi. Hiçbir şeyi gizlemedi, seçim meydanlarında ne yapacaklarını açık açık ilan etti, somut taahhütlerde bulundu.

Şaron'un suçlu bir kasap olduğuna Belçika mahkemesinden önce İsraili yargıçlar karar vermişti. Sabra ve Şatilla kamplarında irtikap ettiği katliam suçu sabit görülmüş, çoğu çocuk, kadın ve yaşlı binlerce Filistinli mültecinin öldürülmesinden sorumlu tutulmuş, ancak onu sadece savunma bakanlığından uzaklaştırmakla yetinilmişti. Peki, Mahkemenin insanlık suçunu işlediğine karar verdiği bir kişi nasıl oldu da ezici çoğunlukla başbakan seçildi?

İsrail'de göklere çıkartılan demokrasiyle ilgili can alıcı soru şudur? Etnik/dini temizlikten, on binlerce Filistinliyi ana yurtlarını terke zorlamaktan ve bu yöntemlerle Büyük İsrail (Erez İsrail)'i kurmaktan başka derdi olmayan, üstelik İsrail yargısı tarafından yüzlerce mültecinin katlinden sorumlu tutulan Şaron'u İsrail halkı nasıl seçer?

Eğer şekil şartlarını haiz bir seçim demokrasinin yeterli şartıysa ve bir yönetici ekip, seçmenin çoğunluk oylarını elde etti diye her yaptığında serbest kalabiliyorsa, Hitler'i de iktidara getiren aynı şekil şartlarıydı. Hitler'in çoğunluk oylarını demokrasinin işaret ettiği yüksek insani idealler açısından yeterli şart saymayanlar –bence haklı olarak- Avusturya'da Heider'ı da top atışına tabi tuttular. Ama Heider'inki sadece bir ideolojeydi. Ya Şaron! O katliam, kıyım ve sistematik terör, onun bütün geçmişi, açık ideolojisi ve iktidara geldiğinde yerine getireceğine dair bulunduğu taahhüttü. Şaron, Sabra ve Şatilla katliamına karışmamış olsaydı bile, sadece açığa vurduğu ırkçı-faşist düşünceleri dolayısıyla en azından Heider'in maruz kaldığı tepkilere maruz kalmalıydı.

Fakat ne dünyada ne de demokrasi konusunda duyarlı Avrupa'nın aktif çevrelerinde Şaron'a ilişkin ciddi bir eleştiri yükselmedi. Aynı Avrupa, sadece "niyet tahmili ve muhtemel bir tehlike" adına RP'nin kapatılmasına ses çıkarmadı. RP'nin bütün geçmişinde şiddete karıştığı, şiddeti teşvik ettiği ve iktidar olduğu yerel ve merkezi yönetim dönemlerinde baskıcı ve totaliter eğilimler içine girdiği görülmemişken siyasi faaliyetten men edildi. AİHM de bunu onayladı.

Evet, dünya niye Şaron'a itiraz etmedi? İsrail halkı onu nasıl seçti? Daha ibret verici olanı bütün dünya laiklerinin güven duyduğu sözde "sosyalist, aydın ve ılımlı lider Şimon Perez"ın Şaron'un suç

ortağı olmasıdır. Nobel Barış Ödülü Komitesi'nden Hanna Kvanmo "1994'te Şimon Perez'e verilen ödül geri alınmalıdır" derken hiç de haksız değil; Oslo Piskoposu Gunner Staalsett de "Bu olaylardan Perez sorumludur, en azından istifa etmeli" diyor.

Çifte standart ahlaki tutuma mazeretler arayıp İsrail'e istenildiği kadar opsiyon tanınsın, ortada somut bir gerçek var: Şaron, "İsrail demokrasisi" denen bir fenomen varsa, o bu fenomenin bir aynasıdır. Başlangıçta "nasıl ise öyle bir yönetimi" yani Şaron ve ekibini iktidara getirenler, bir süre sonra "iktidardaki padişahın dininden olmaya" başlayacak ve giderek Şaron'un ideolojisi ve yöntemleri kitleselleşip sonunda herkesin içine gömüldüğü bir Şaronizm bataklığı ortaya çıkacaktır. Hitler'i iktidara getirenlerin belki hiç biri başlangıçta Hitler'in bu kadar uç noktalara gidebileceğini hesap etmemiştir, ama zamanla Nazizm bir toplumun yaygın ve savunulur ideolojisi oldu; Almanya'da akıl, vicdan ve insani değerlerin yerini anomiy aldı.

Elbette Guş Şalom ve "Vicdani Ret" hareketine katılan, Şaron ve cinayetlerini hapse atılma pahasına eleştiren, karşıt imza kampanyaları açan, tepkilerini gösteriler yaparak açığa vuran İsrailiileri görmezlikten gelemeyiz. Belki onlar, Şaron ve seleflerinin bir gettoya çevirmeye çalıştıkları İsrail'i içinden çıkartabilecek tek potansiyel imkanı temsil ediyorlar. Çünkü açık olan şu ki, Erez İsrail projesine işlerlik kazandırmak isteyen Şaron ve onun destekçi seçmenlerinin gayesi, sadece Filistinliler ile Yahudiler arasında Çin Seddi veya Berlin Duvarı benzeri taştan ve betondan bir duvar (Koruyucu Duvar) çekmek değil, dünya ile aralarına harcı ırkçılık, acımasızlık ve fanatizm olan psikolojik, kültürel bir duvar çekmektir. Böyle bir duvarın örülmesi, sadece demokrasiyi yozlaştırmaz; meşruiyetini kaybetmiş, artık herhangi bir ahlaki değer garantisi olmaktan çıkmış sözde demokratik bir rejim içinde toplumu da hasta eder.

Filistin sorununun nihai çözümü ve İsrail halkının toplum ve ruh sağlığı açısından iki seçenek var; ya dışarıdan bir müdahale ya da içerden vicdani retçilerin güç ve inisiyatif kazanması. Şaron'un destekçileri bilmeliler ki, Filistinli intiharcılarla birlikte İsrail'i de intihara sürüklemektedirler. Irak'tan önce İsrail'in bir müdahaleye ihtiyacı var.

İsrail, sadece Ortadoğu'da değil, Amerika'da da "demokrasinin yozlaşması"na sebep oluyor.

Prof. Ahmet Davutoğlu'nun verdiği bilgilere göre "ABD'deki 10 milyon Musevi, 280 milyonluk Amerikan nüfusunun yaklaşık yüzde 3'ünü oluşturuyor. Buna karşı Amerikan siyaset ve ticaret hayatında yüzde 11 oranında temsil ediliyorlar. ABD üniversitelerindeki her 5 akademisyenden biri Yahudi kökenli. Amerikan medyasında ise yüzde 25 oranında bir güce sahipler. Yani nüfuslarının 8 katı fazla bir temsil oranı yakalamış durumdadır. ABD Savunma Bakan yardımcısından NBA başkanına, en ünlü Hollywood yönetmenlerinden Merkez Bankası başkanına, New York belediye başkanından Senato üyelerinin yüzde 10'una, Kongre'nin yüzde 6'sına kadar her alanda inanılmaz bir ağırlıkları var."

Bir başka bilgiye göre "İsrail, ABD'den son 20 yılda 80 milyar dolar yardım almış. (Bu, Amerika'nın her bir İsrail vatandaşının cebine yılda 1000 dolar koyduğu anlamına geliyor). Amerika'daki Musevi lobisini oluşturan sayısız kuruluştan Amerikan Yahudi Komitesi, 1994'te lobi faaliyeti için 16 milyon dolar harcamış. Komitenin 50 bin üyesi ve 32 kentte temsilciliği var."

Bunlar bilebildiklerimiz. İsrail'le ilgili iki bilinmezden biri onun sahip olduğu silah gücünün yüksek düzeydeki kapasitesi, diğeri başta Amerika olmak üzere dünyanın her yerinde faaliyet halindeki "Yahudi lobilerinin derinliği ve etki gücü"dür.

Illinois Üniversitesi öğretim görevlisi Carl Estabrook "ABD dış politikasının İsrail güdümlü" olduğunu söylüyor: "İsrail, ordusu olan bir devlet değil, devleti olan bir ordudur." Toplumsal hayatın bütünü militarizm çerçevesinde kurulmuştur ve böyle bir ülkede demokrasiden söz edilemez. Washington Post Gazetesi'nde yayınlanan yazısında (19 Şubat 2003) Zbigniew Brezezinski "George W. Bush yönetiminde en etkili makamlarda görev yapanların Likud hayranları olduğunu ve bunların ABD'yi Irak'a karşı savaşa götürdüklerini" yazmaktadır.

Güç temerküzünü sağlayabilmiş grupların siyaset üzerindeki etkileri tarih boyunca sürmüştür. Modern demokrasiler de bu türden güçlerin derin etkisi altında bulunmaktadır. Siyaset biliminin temel varsayımlarına göre, siyasetin ortaya çıkması devletin toplumun denetiminde siyasi alana dahil edilmesiyle mümkün olabilmıştır; bunu da tarihte sağlayabilen demokrasidir.

Belli ve makul sınırlar dahilinde kaldığı sürece, baskı ve çıkar gruplarının demokratik siyaset ve karar mekanizmaları üzerinde etkili olabilecekleri kabul edilir. Belki de sivil toplumun örgütlü bir faaliyet içinde olmasının anlaşılır amacı budur. Ancak bu, belli siyasi sınırları olan bağımsız bir devletin yönetim alanlarıyla ilgilidir; din ve ırkın kurucu ideoloji halinde bir ulus devletin zemini olduğu özel durumda güç temerküzü yoluyla lobilerin bütün dünyayı kendi etki alanları içine katmaları, sivil toplum-devlet ilişkisinin çok ötesinde bir anlam ifade eder. ABD'deki Yahudi lobileri sadece ABD'de yaşayan Musevi toplulukların siyaset üzerindeki sivil talepleriyle ilgili değil, İsrail'in bölgedeki varlığının gücü, işgal ve yayılma hedefleriyle yakından ilgilidir. Başka ülkelerde İsrail'in siyasi ve

askeri tasarruflarıyla ilgili tanımlayıcı ve eleştirel bir eğilim baş gösterdiğinde, o ülkenin Yahudi lobileri örgütlü, sistemli ve ısrarlı bir biçimde etkileyebildikleri güç odaklarını harekete geçirip inanılmaz bir baskı ve sindirme faaliyetine girişirler.

Yurttaş-devlet ilişkisinin hukuki doğası açısından burada üzerinde durulmaya değer iki sorun var: İlki, daimi olarak, bağımsız ve ayrı bir siyasi varlık olan İsrail devletinin lehinde faaliyet gösteren lobi üyelerinin hukuki sadakatleri ve siyasi mensubiyetleri hangi devlete aittir? İçinde yaşadıkları ve yurttaşı oldukları devlete mi, yoksa İsrail'e mi? Her tasarruf ve faaliyeti için İsrail lehine karar çıkartmak niçin bir Yahudiye bu kadar ilgilendirsin? Eğer kendini dini ve ırkıyla özdeşleşmiş olarak görüyorsa, bu durumda o din ve ırk temelinde kurulmamış olan devletle yurttaşlık ve sadakat bağına hangi anlaşılır çerçeveye oturtmak mümkün olabilecektir? Bunun yanı sıra, genel modern, laik ve demokratik siyaset, eğer tarihsel başarısını ve misyonunu, devletin her türlü dini etki ve ırk temelinde örgütlenmesi dışında bütün dinlere, inançlara, kültür ve etnik gruplara eşit mesafede uzak durması iddiasına dayandırılıyorsa, din ve ırkın belirleyici olduğu yahudi lobiciliği buna aykırı düşmez mi?

İkinci sorunlu alan, doğrudan demokrasi teorisinin bildik klasik konusuyla, yani temsille ilgilidir. Azınlık hakları ve temel özgürlüklerin dokunulmazlığı hangi anayasal değerlere sahip olursa olsun, sonuçta demokratik temsilin esası niceldir; yani sayısal olarak belirlenir. Bir toplumsal grubun sayısal gücü parlamentodaki temsilini tayin eder. Eğer yüzde 3'lük sayısal ağırlık yüzde 11'lik bir temsil gücüne sahipse; ekonomide, medyada ve eğitimde bu yüzde 25'lere kadar çıkıyorsa ve bu güç, amaçlı ve sistemli olarak siyasi, ekonomik ve askeri kaynakların kullanımını belirliyorsa, elbette adil veya eşit temsilden söz edilemez; burada bir lobinin çoğunluğun rızasına uymaksızın ve aleyhine olmak üzere kendi öngörülerini ve çıkarlarını doğrultusunda demokratik rejimi suiistimalinden ve yozlaştırmasından söz edilebilir ancak.

Tarihi haklar hurafesi

Bazı düşünceleri ciddiye almak lazım. Rivayete göre, Nazilerin yaptığı yüz kızartıcı soykırımdan yıllar önce, Alman basınında Yahudilere karşı nefreti körükleyen ve fakat pek de dikkat çekmeyen küçük yazılar, abuk sabuk haberler çıkıyordu. Pek ipe sapa gelmez şeyler olduğundan kimse önemsememiş, ancak soykırım düşüncesinin teşekkülünde bu zamanında önemsenmeyen yazı ve haberlerin büyük payı olmuştur.

Kaderin tecellisine bakın ki, benzer bir durum bugün hem İsrail, hem de Batı medyasında Filistinliler için söz konusu oluyor. Şimdi bize son derece aşırı ve hatta aklını şaşırmış fanatik Yahudilere ait saçma sapan düşünceler görünse bile, zamanla bu düşüncelerin icraata konabileceğini büsbütün gözden uzak tutmamalıyız. Bir düşünce eğer ifade edilmişse, bu "sesli düşünce" olarak kabul edilse bile, sonuçta bilinç düzeyine çıkmış olduğundan ciddiye alınmalıdır.

2002'nin Mayıs ayı başlarında ABD Temsilciler Meclisi'nde Cumhuriyetçi çoğunluk lideri Dick Arney tarafından diye getirilen düşünceler tam da bu kabilden dehşet verici nitelikteydi. MSNBC televizyonunda kendisiyle yapılan bir konuşmada, Amerikan siyaseti üzerinde büyük etkisi olan bu muktedir siyasetçi, açıkça İsrail'in "Batı Şeria'nın tümünü işgal etmesini ve Filistinlileri en yakın Arap ülkelerine sürmesi gerektiğini" söylüyor. Ona göre "Filistin devletini oluşturmak için Arap devletlerinin yüz binlerce dönümlük arazisi var. Oralarda Filistin devletinin kurulması için (bu) bir fırsat olabilir." Arney'nin "fırsat" olarak işaret ettiği şey, İsrail'in 29 Mart 2002'de başlattığı işgal hareketini Filistinlilerin tümünü bu

topraklardan "etnik temizlik" yaparak komşu Arap ülkelerine sürmesidir.

Benzer düşüncelerin ima yoluyla başkaları tarafından ifade edildiğini tespit etmek mümkündür. "Filistin sorunu dini mi, siyasi mi?" soruma cevap gönderen Danis Ojalvo, şunları demektedir: "Tanrı, Hazreti İbrahim zürriyetine Nil ile Fırat arasındaki toprakları vaat ettiyse, bu toprakların tümü, artı tüm Kuzey Afrika İsmailoğullarının egemenliğindedir. İshakoğulları ise 20.000 km2 toprakta tutunmaya çalışıyorlar. Büyük Arap Ulusu, 23 devlet (Arap ligi ülkeleri) ile Atlas Okyanusundan Hint Okyanusuna uzanan bir coğrafyayı kapsıyor (yani İshak oğullarının 670 misli toprakları var)."

Ojalvo, dünyanın her tarafından getirilen Yahudilerin yerleştirildiği yerler için -ki bunların zor kullanılarak yurtlarından kovulan Filistinlilerin topraklarına yerleştirildiğini biliyoruz; yoksa 2.5 milyon Filistinli pikniğe çıkmak üzere yurtları dışında yaşamıyor- şunları demektedir: "Cetlerine ait olan ve atalarının yaşamış olduğu, Yahudi (ki Yehuda'lı demektir) isminin kaynağı olan Yehuda topraklarında kuruyorlar."

İsrail'de yurttaşlığa kabul edilme ölçüsü salt "Yahudi olmak"tır; yani yurttaşlık bağı ve yurttaşlığı kazanma hakkı "ırk ve din şartı"na bağlanmaktadır. Dünyanın neresinde olursa olsun, herhangi bir Yahudi anında İsrail yurttaşlığına kabul edilir ve her Yahudi'nin İsrail

devleti tarafından tanınmış "geri dönüş" hakkı vardır. Bir Yahudi'nin Filistin topraklarına geri

dönüş hakkını sağlayan tek kriter onun "atalarının bu topraklarda yaşamış" olmasıdır. Ancak bunun ne kadar "modern bir yurttaşlık hakkı" olduğu, hangi düzeyde makul sayılabileceği her devlet için tartışma konusu olsa bile, İsrail için hiçbir şekilde tartışma konusu olmuyor. Muhmmmed Esed'in söylediği gibi, eğer bir zamanlar bir toprakta yaşamış olmak bir hak ise, bugün Müslümanların İspanya üzerinde hak iddia etmeleri gerekir, çünkü yaklaşık orda 800 sene yaşadılar. Hem Filistinliler, İbraniler daha tarih sahnesine çıkmadan önce bu topraklarda yaşıyorlardı. Ve dünya üzerinde yayılmış sayısız kavim ve halk, ilk atalarının bulunduğu topraklara dönüp devletler kuracak, o topraklarda yaşayanları ordan sürme hakkını kendinde bulacaktır.

Benzer itirazları Yahudi asıllı aydın ve yazarlar da yapıyor. Britanya İnsan Hakları

Derneği Başkanı Claire Rayner: "İnsanlar, Yahudilerin bu topraklar üzerinde yaşamalarının tarihi bir hak olduğunu savunuyor. Bu nasıl bir yalan, nasıl bir saçmalık. O zaman Safaradların İspanya'da hakkı olduğunu da söyleyebilirsiniz." (Radikal, 22 Nisan 2002.)

Dick Armeş, Martin van Creveld ve başkaları tarafından şimdi açıkça telaffuz edilen senaryo, bu "tarihi haklar hurafesi"ne dayanarak Filistinlileri son ferdine kadar kendi topraklarından sürüp çıkarmayı hedefliyor. İnsanın kanını donduran çılgın fanatiklerle karşı karşıya bulunuyoruz.

Harita değişikliği

Bundan bir süre önce Iraklı muhalif grupların Londra'da toplandığını hatırlayanlarımız var. Bu çok önemli toplantıya Ürdün Kralı veliahdı Prens Hasan da katılmıştı. Bir çok kişi Saddam sonrasındaki siyasi durumun alacağı şeklin ele alındığı toplantıda Prens Hasan'ın ne işi vardı diye sordu. Savaş sonrası senaryolar ortaya çıktıkça, bu soru da cevabını bulmaya başlıyor.

Öteden beri ABD'nin Irak'a düzenlemek istediği operasyonun Saddam'ın rejimi veya elinde bulundurduğu öne sürülen kitle imha silahlarıyla ilgili olmadığı; özellikle 11 Eylül'den sonra iyice su yüzüne çıkan ABD'nin niyetinin, Irak'ı işgal edip burada uzun yıllar kalmak ve bu sürede çok köklü değişiklikler yapmak olduğu konusu üzerinde duruyoruz. Stratejik, siyasi ve askeri değişiklik, temel bir harita değişikliğiyle gerçekleştirilecektir. Görünen o ki, ilk elde bundan en çok etkilenen iki ülke Ürdün ve Türkiye olacaktır. Fakat en büyük felaket hiç şüphesiz Filistinlileri beklemektedir.

Eğer gelişmeler şekillenmekte olan niyetlere göre vuku bulursa Irak'ın üç parçaya bölüneceğini söyleyebiliriz. 32. paralelin altında kalan Şiilerin yaşadığı bölge, 32-34 arası Sünni Arapların yoğunlukta olduğu bölge ve Kuzey'de Kürtlerin yaşadığı bölge.

Irak'ın bugünkü toprak bütünlüğünü ortadan kaldıracak olan bu bölünmeden en büyük kazancı İsrail elde edecektir. Çünkü Şaron'un kafasında olup bugünkü Amerikan yönetimince de kabule mazhar bir görüş olarak karşılanan plana göre, -ki bu eski bir düşüncedir- işgal altındaki bütün Filistinliler Ürdüne sürülecek, Şiiler'in güneydeki özerk bölgelerinin de içinde yer alacağı 34. paralelin altında kalan büyük parça Haşimoğulları'nın yönetimine devredilecektir. Kral Abdullah yanında veliaht Prens Hasan'ın bölünmüş Irak'taki en büyük Arap parçasının başına getirilmesi muhtemeldir. Bu ilk aşamada başvurulacak bir plan olmasa da zaman içinde düşünülen budur. Yoksa Kral Hüseyin'in ölümünden sonra Prens Hasan yerine Abdullah'ın kral olmasının sebebi bu muydu?

Filistinlileri kabul etmesine karşılık Irak'tan büyük bir parçanın Ürdün'e bağlanması projesi gerçekleşinceye kadar Irak'ın başında ya Afganistan'daki gibi Hamid Karzai'nin rolünü oynayacak biri bulunacak -ismi geçenler arasında Ahmet Çelebi şanslı görünüyor-; ya da bizzat işgal kuvvetleri komutanı Amerikalı general inisiyatifini elinde bulunduracaktır.

Tarihi Filistin toprakları İsrail'in işgali altındadır. Çeşitli anlaşmalarla bugün için Filistinlilere verilen topraklar ancak yüzde 22'dir ki, Filistinliler bunlara da tam sahip olamıyorlar. Son iki sene "özerk bölge, Filistin devleti" vb. bütün statüler berhava edilecek İsrail ordusu her an operasyon yapıyor, evleri bile havaya uçuruyor. Sorun toprak yanında nüfustur. 2,5 milyon Filistinli yarım asırdır mülteci hayatı yaşamaktadır. İsrail ve Filistin'deki nüfus da hesaba katılırsa, tarihi Filistin toprakları üzerinde Yahudi nüfusu azınlığa düşüyor.

İsrail, zaman içinde bütün Filistinlileri kendi topraklarından çıkarmak ve şurada burada yaşayan mültecilerle beraber Filistin nüfusunu Ürdün'de toplamak istiyor. Bu artık gerçekleşmesi büsbütün imkansız gibi görünmeyen planda Kudüs ayrı bir sorundur Muhtemelen İsrail bu tarihi/kutsal şehri tümüyle egemenliği altına alma peşindedir.

Irak sonrası harita değişikliğinde öngörülen ikinci hedef -yakın vadede olmasa bile- zaman içinde Kuzey Irak'ta "bir Kürt devleti"nin kurulmasıdır. Türkiye, İran ve Arap ülkelerinin karşı olduğu böyle bir devlet, hem siyasi, askeri ve ekonomik olarak İsrail'in bir tür himayesi altına girecek, hem de kendisinden İsrail gibi Batı'nın bölgedeki ileri karakolu rolünü oynaması istenecektir.

Bütün bunlar hayal mi veya komplo teorisi mi? Çok önemli bir süreçten geçiyoruz. Her şey mümkündür. Her şeyi ihtimal hesapları içinde ele almak gerekir. Bunu teyit eden en önemli faktör, Bush yönetiminin Hıristiyan sağın, Mesih'in gelişyle kurtuluşun sağlanacağına inanan fanatik Protestanların derin etkisinde bulunmasıdır.

"Tanrı'yı kıyamete zorlamak!"

Savaş lobisi ABD'nin hiçbir meşruiyete dayalı olmayan savaşını haklı göstermek için muhtemel her türlü kötü ve yıkıcı sonucun bir "komplo" olduğunu söylüyorlar. Onlara bakılırsa ABD, kadife eldivenler takıp Irak'a gidecek, hiç kimsenin burnu kanamadan kötülük imparatorluğuna son verecek. Arkasından gelecek olan sadece Irak için değil bütün bölge için yeni bir cennet hayatının başlamasıdır.

Bütün bölgenin büyük bir felaketin eşiğinde olduğu apaçık ortada. İlk aşamada bu kıyamet senaryosundan en çok etkilenecek olanlar ise kimsenin kuşkusu olmasın Filistinliler'dir. Şaron ve İsrail şahinlerinin büyük bir iştahla bekledikleri savaş, eğer öngörüldüğü şekilde yapılacak olursa tarihi Filistin topraklarında yaşayan yüz binlerce Filistinli yerlerinden sürülecektir.

Yukarıda bu senaryodan söz etmiştim: Şaron ve Amerika'daki uzantıları Irak savaşının önlerine tarihi bir fırsat koyduğu inancındadırlar. Yıllar öncesinden üzerinde çalışılan meşum bir plana göre "Filistin meselesi"nin nihai çözümü Filistinlilerin tümünün Ürdün'e sürülmesi ve tarihi Filistin topraklarının tümüyle İsrail'e bırakılmasıdır. Irak savaşı eğer Irak'ın bölünmesine yol açarsa, ülkenin güney kısmı Haşimoğullarından birinin -bu muhtemelen Prens Hasan'dır- yönetiminde Ürdün'e verilebilir. Böylelikle bugün Filistin'de yaşayan Filistinliler ve Filistin'in dışında yaşayan mülteciler burada toplanacaktır. Kudüs'ün ise tamamen İsrail'in yönetimine verilmek istendiğini ayrıca zikretmeye gerek yoktur.

Bu bir kehanet veya bir komplo teorisi değildir. Sadece bir fanatizmdir, bir çılgınlıktır. Yıllar önce üzerinde çalışılmış bir hedef, uygun zamanda gerçekleştirilmesi istenen bir plandır. Şaron'un ve Amerika'da bugünkü yönetimi derin bir şekilde etkileyen fanatik Yahudilerin ideali olan söz konusu meşum planı bizzat İsraililer artık yüksek sesle dile getiriyorlar. Çünkü onlar da bir kıyamet senaryosundan derin endişe duyuyorlar.

25 Ocak 2003'te İstanbul'da "100'ler Meclisi"nin düzenlediği savaş karşıtı toplantıya konuşmacı olarak katılan İsrail Kadın Barış Örgütü Başkanı Raya Rotem bunu hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde dile getirdi. Rotem "Şaron hükümeti, Filistinlileri sürmek için Irak savaşını paravan olarak kullanacak" dedi. (Zaman, 26 Ocak 2003) Raya Rotem, savaşın sadece Irak'ın değil, bütün Ortadoğu'nun yapısını değiştireceğini söylüyor.

Dünyada her zaman bütün stratejik hesapların ve bu hesaplara dayalı savaşların salt "doğru akli çerçeve"de yapıldığını düşünenler çoğu zaman yanılıyor. Öyle büyük fecaatler var ki, temellerine inildiğinde bunlara kör bir fanatizmin yol açtığı görülür. Hitler'in çılgınlıklarının hangisi sağ duyunun ürünüydü?

Bugün de Amerikanın yeni stratejik hedeflerinden bir bölümünün akıl almaz bir fanatizmden beslendiğini, örneğin ABD Hıristiyan Sağı ile İsrail arasındaki ilişkinin İncil'in emri olarak nitelendirdikleri bir Armagedon inancından kaynaklandığını söyleyenleri bir parça da olsa kaale almak lazım. Bu inanca göre Mesih'in inişi için bütün Yahudiler İsrail'de toplanmalı, Filistinlilerin tümü sürülmeli ve "kan atın sırtını geçinceye kadar akmalı". O zaman İsa yeryüzüne inecek ve iyilerin başına geçerek kötülere karşı savaşacak. Jerry Falwell gibi fanatikler insanlık tarihini sona erdirmek ve nihai kurtuluşu sağlamak için Tanrı'yı "kıyamete zorlamak" gerekir, diyorlar. Hıristiyan sağ politikacılar ve bu inançta olan Protestanlar, İsrail'in Tanrı'nın bir emri olduğu inancındadırlar. (Bkz. Grace Hallsell, Tanrıyı Kıyamete Zorlamak, çev. M. Acar-H. Özmen, Kim yayınları, Ankara, 2002.)

Ronald Reagan, "Armagedon'u yaşayacak nesil biz olabiliriz" demişti. Bu inanç, buna inanmayanların kitlesel imhasını öngörür (Türbülasyon) ve Virgine papazı McLean'a göre, "Kitab-ı Mukaddes'teki kehanet gereği Türbülasyon Holokost'tan daha yıkıcı olacaktır".

<https://www.haksozhaber.net/okul/kuresel-operasyonun-filistin-israil-boyutu-843yy.htm>

Dehşet Senaryosu: Şaron Yüz binlerce Filistinliyi Ürdün'e ve Sina Yarımadası'na Sürgün

Edecek! - İbrahim Karagül

Mart 2003

Amerika'nın, İngiltere ile birlikte küresel savaşın Ortadoğu cephesinin ilk önemli adımı olarak Irak'ı işgal etmesi, zenginliklerine el koyması, Irak'la ilgili sürecin bütün Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılmasında bir model olarak görülmesi, bölgede Türkiye'nin de dahil olacağı, uzun süreli bir çatışmalar dönemini başlatacak. Dünya, saldırı sonrası Irak topraklarının kaç bölüneceğini, bir Kürt Devleti'nin kurulup kurulmayacağını, Türkiye'nin bu alanda ortaya çıkacak güvenlik sorunlarıyla ne tür bir gelecekle yüzleşeceğini, ABD'nin yanı sıra İngiltere'nin bölgede ne gibi roller üstleneceğini, Irak'ın güneyindeki Şii nüfusun İran'ı daha da güçlendirip güçlendirmeyeceğini, Irak'ın petrol ve doğalgazının nasıl paylaşılacağını, Irak sonrası bölgede ne tür harita değişikliklerinin ortaya çıkacağını tartışırken, işgalin Filistin üzerinde ne tür etkiye neden olacağı konusu yeterince ele alınmıyor. Oysa, yeni küresel savaşın Amerika ve İngiltere ile birlikte üçüncü ortağı olan İsrail, savaş ganimetlerinden en fazla yararlanacak ülke olma yolunda ciddi hazırlıklar yapıyor.

Irak'ın silahsızlandırılması, İsrail'in bölgesel güvenliğinin garanti altına alınması yönünde önemli bir adım olarak ortaya çıkarken, İsrail'in en temel güvenlik sorunu olarak gördüğü Filistin direnişinin yok edilmesi konusunda da Irak'ın işgali tarihi bir fırsat olarak gösteriliyor. Seçimleri kazanarak, saldırgan politikalarını uygulama konusunda zaman kazanan İsrail Başbakanı Ariel Şaron, 11 Eylül sürecini dünyada en iyi değerlendiren kişi olarak, hem Irak'ın geleceğinde hem de Ortadoğu'ya yönelik Amerikan projelerinin yönlendirilmesinde en etkin güç olarak öne çıkıyor. En az Amerika ve İngiltere kadar bölgesel savaş için hazırlıklar yapan Şaron ve ekibi, Irak savaşını İsrail'in ikinci dirilişi olarak görüyor ve bu yönde belirlediği politikalarını Amerikan yönetimine kabul ettirmiş durumda.

Gerek Irak'ın parçalanması, gerek bütün bölgenin silahsızlandırılarak İsrail için muhtemel tehditlerin ortadan kaldırılması ve en önemlisi, Filistinliler için yeni bir yurt ortaya çıkarılarak İsrail'in Filistin sorununu kökünden çözmesi ekseninde hazırlanan politikalar, en az Irak'ın işgali kadar bölgesel dengeleri bozacak tehlikeler içeriyor. Irak'la başlatılan süreç, bir taraftan İran, Suriye ve Lübnan'ı da içine alacak bir tecrit dönemini başlatıp Kuzey Irak nedeniyle Türkiye'nin de içinde bulunacağı bölgesel bir çatışmanın temellerini atarken, diğer taraftan yeni devletlerin ortaya çıkarılmasına, Filistin direnişinin kanlı bir şekilde bastırılmasına ve bugünlerde tartışılan bir vahşet senaryosunun uygulanmasına zemin hazırlıyor. Şaron yönetimi, Irak'ın işgalini bahane ederek ve bu fırsatı kullanarak Filistinliler için toplu bir sürgünün hazırlıklarını yapıyor.

Amerikan askerleri Filistin'de operasyonlara katılıyor

"Filistin'i yeniden yapılandırma" politikasıyla uygulanan şiddet ve sürgün politikasını ABD ve İsrail'in birlikte planlayıp uyguladığı bir gerçek. Aylardır Batı Şeria ve Gazze'de yaşanan katliamların, işgal ve sokağa çıkma yasaklarının, yerleşim bölgelerinin bombalanmasının, bazı bölgelerdeki Filistinlilerin bu yöntemlerle göçe zorlanmasının, yine bu amaçla evlerin yıkılmasının Şaron'un büyük sürgün politikasına hazırlık amacı taşıdığı biliniyor. Bütün bunların Amerikan yönetiminin onayıyla yapılması, Irak'a saldırının gizli gündemi hakkında yeterince ipucu veriyor. Şubat ayının son günlerinde Amerikan askerlerinin, Irak'ta yaşanacak kent savaşlarına hazırlık çerçevesinde Filistin'de operasyonlara katıldığı ortaya çıktı. İsrail askerleriyle birlikte Filistin halkına yönelik şiddet ve katliamlarda Amerikan askerlerinin Filistinlileri kobay olarak kullandığı, ABD özel timlerinin saldırılara katıldığı, İsrail'den gerilla taktikleri öğrendiği, İsrail'in Filistinliler'e yönelik saldırı taktikleri konusunda Amerikan askerlerinin eğitildiği biliniyor.

ABD ve İsrail'in ortak amacı Filistin'de direniş güçlerini yok etmek. Burada edindikleri tecrübeleri Irak'ta, daha sonra Ortadoğu genelinde İslamcı gruplara karşı kullanmak. Batı Şeria'da ve Gazze Şeridi'nde ağır zayıat verdikleri direnişçi güçleri hedef alarak *'Bağımsız Filistin ruhu'*nu taşıyanları etkisizleştirmeye çalışıyorlar. Ardından mevcut Filistin yönetimi tasfiye edilecek, Yaser Arafat'ın direnişçi geleneği ve uluslararası tecrübesi saf dışı bırakılacak. Hamas, İslami Cihad ve diğer direnişçi güçler ortadan kaldırıldıktan sonra, ABD ve İsrail'in seçeceği ve bağımsızlık ruhundan yoksun kişilerden oluşan yeni Filistin yönetimi "atanacak". Daha doğrusu ABD'nin dünyanın birçok bölgesinde yaptığı gibi bir 'şirket hükümeti' kurulacak. Afganistan'da Unocal'ın ve CIA'in adamı Hamid Karzai'nin liderlik yaptığı hükümet gibi bir Filistin yönetimi oluşturulacak. Filistin halkından ziyade ABD ve İsrail'in çıkarlarını önceleyecek bu yönetim, askeri güçle desteklenecek. Hem Ortadoğu'da hem de bütün İslam dünyasında, ABD ve İsrail karşıtı hareketler için ilham kaynağı olan Filistin direniş efsanesi ortadan kaldırılarak, ABD'nin İslam'la savaşına karşı oluşacak tepki dalgasının önü kesilecek. İsrail'in güvenlik problemleri çözülecek ve daha yayılcı bir İsrail devleti ortaya çıkarılacak. Filistinliler'e uygulanan Amerikan-İsrail ortak politikalarının çarpıcı örneğini Cenin katliamında gördük. Ardından Cenin senaryoları bütün Filistin'de uygulandı.

Cenin'de, *"susturulan dünya"*nın gözleri önünde Amerika ile İsrail'in birlikte planlayıp uyguladıkları *"soykırım"*, kömürleşmiş çocuk cesetleri, iki hafta sonra bile enkaz altından gelen imdat çığlıkları, torbalara doldurulan parçalanmış vücut parçaları, traktörlerle taşınan cesetler, haritadan silinen bir kasaba, enkaz altındaki yüzlerce ölü, yıkıntılar arasında öldürülen anne/babasını bekleyen çaresiz çocuklar, toplu mezarlara gömülüp üzeri betonla kapatılan kurbanlar, günlerce tedavi edilmeyi

bekleyip hayatını kaybeden genç insanlar, kafalarına kurşun sıkılan kadın ve ihtiyarlar, yüzlerce evin enkazından yükselen ölüm kokusu, kaybolan binlerce insan, *"temerküz kampları"*na toplanan binlerce Filistinli, en temel insani ihtiyaçların karşılanmasına bile izin vermeyen bir *"ırkçı rejim"*, bütün bu *"şehitlere"* *"katil"* diyen bir vahşi zihniyet, hapisaneyeye dönüştürülen bir ülke ve sadece özgürlük ve onur istediği için yaşama hakkı elinden alınan bir ulus... Cenin'den günümüze kadar bu sahneler tekrarlanıp durdu. Bunlar, Amerika'nın *"küresel savaş"*ının Müslümanları nasıl bir felakete sürüklediğini, devlet terörünün, faşizmin, şiddetin, acımasızlığın, açgözlülüğün, sömürgeciliğin, ırkçılığın ve hukuk tanımazlığın Amerika'nın öngördüğü yeni dünya düzeninin temel prensipleri haline geldiğini, yeni cephelerinin açılmasıyla bu katliamların da devam edeceğini gözler önüne serdi. Afganistan'daki insan kıyımını El Kaide ve bir zamanlar lüks otellerde boru hattı pazarlıkları yaptığı Taliban'ın olumsuz imajı ile kapatan ABD, Filistin'deki soykırımdaki rolünü gizlemek için yoğun çaba sarf ediyor. Ancak Arap ülkelerinin BM Güvenlik konseyi'ne sundukları ve Cenin katliamının soruşturulmasını isteyen karar tasarısını engelleyerek vahşetin arkasındaki gücün aslında kendisi olduğunu (bilmeyenler veya gizleyenler için) ifşa etti. İsrail'in Filistin topraklarından derhal çekilmesini, insani yardıma izin verilmesini, bölgede çok uluslu askeri güç konuşlandırılmasını ve Cenin katliamının soruşturulmasını isteyen tasarı Amerika'yı neden endişelendirdi? Cenin katliamının soruşturulması, vahşetin Washington tarafından planlandığını ortaya çıkaracak da ondan. Cenin'le başlayacak soruşturma süreci, Afganistan'daki katliamların soruşturulmasına da kapı aralayacak da ondan. Cenin soruşturması küresel savaş kapsamında açılacak yeni cephelerde ABD askerinin işleyeceği savaş suçlarını dünyanın daha dikkatle izlemesine yol açacak da ondan. Washington'un Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin kuruluşunu onaylamamasının, Savaş Suçları Mahkemesi'nin kapatılmasını istemesinin, bunları önleyemeyince de bu mahkemeden muaf tutulmasının garanti altına almasının arkasında da bu korku yatıyor. George Bush, Dick Cheney Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz, Richard Perle, John Bolton, Ariel Şaron, Şaul Mofaz ve daha niceleri, hiç değilse insanlığın ortak hafızasına insanlık suçluları olarak kazınacaktır.

Bush-Şaron doktrini ve küresel savaşın "Ortadoğu cephesi"

"Amerika-İngiltere-İsrail üçgeni"nin "küresel hegemonya/kaynak savaşı"nın en önemli ağırlık merkezini oluşturan Ortadoğu cephesi sanıldığı gibi Saddam Hüseyin yönetiminin devrilmesiyle sonuçlanacak bir süreç değil. Filistin yönetiminin yeniden yapılandırılmasını, Arafat'ın ve özgürlük savaşını ayakta tutan İslami hareketlerin tasfiye edilerek Amerika ve İsrail'in istediği bir Filistin yönetiminin kurulmasını amaçlayan ABD'nin yeni Filistin planı, aslında Bush yönetiminin yeni Ortadoğu planından başka bir şey değil. Tıpkı Filistin'de istenenler gibi, Amerikan yönetimi Doğu Akdeniz'den Basra Körfezi'ne uzanan kuşak üzerindeki bütün ülkelerin yönetimlerinin değiştirilmesini ve **"Amerika ile İsrail'in dostu olan kadroların işbaşına getirilmesi"**ni amaçlıyor.

Filistin'de devam eden Bush-Şaron işgali ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden yapılandırma planının, daha doğrusu "Bush-Şaron doktrini"nin vahşi yüzünü açıkça ortaya koyuyor. ABD-İsrail ortak planıyla hazırlanan işgaller, Cenin katliamı ve sonrası yaşanan uluslararası skandal, katliamın incelenmesi için bütün tavizleri vermesine rağmen yine de bölgeye bir heyet göndermesine izin verilmeyen Birleşmiş Milletler'in içine düştüğü aciziyet ve rezillik, hemen her gün devam eden katliamlar ve hiçbir varlık ortaya koyamayan uluslararası irade, küresel savaşın Filistin'den sonra Irak'ta ve sonrasında bütün bölgelerde neler planladığına dair önemli işaretler içeriyor.

11 Eylül sonrası başlatılan istila hareketi kapsamında İsrail-Filistin savaşının niteliğinin nasıl değiştiğini, Filistin halkının tüm talepleri yok sayılıp krizin Filistin halkının özgürlük ruhunu ve İslamcı kalelerini tasfiye hareketına dönüştürüldüğünü gördük. Irak'a yapılan ABD-İngiliz-İsrail ortak saldırısının ise sadece bu ülkeyi değil, kısa vadede Suriye, Ürdün, Lübnan'ı, orta vadede ise İran, Türkiye ve Suudi Arabistan'ı derinden sarsacak bölgesel bir projenin en önemli adımı olacağını göreceğiz. Kafkaslar, Orta Asya, Güney Asya ve Güneydoğu Asya hattı üzerinde devam eden ekonomik/siyasi/askeri hegemonya savaşı, "Ortadoğu cephesi" ile birleştirilip, bütün bu bölgelerdeki enerji kaynakları üzerinde merkezi bir otorite kurulması amaçlanıyor. Ayrıca, bölge ülkelerinin askeri gücü kırılıp, nükleer kapasitesi kontrol altına alınacak. Muhalif yönetimler devriliş yerine **"Amerika'nın dostu yönetimler"** daha doğrusu **"şirket hükümetleri"** kurulacak. Müslümanları bu istila hareketine karşı harekete geçirme potansiyeli taşıyan siyasal oluşumlar tasfiye edilecek.

İran, Irak, Suriye, Lübnan hattı: İsrail Basra Körfezi'ne uzanacak

Aslında, 11 Eylül'den sonra ABD, her hangi bir ülkeye saldırmak için bir gerekçe aramıyor ve bu da yeni uluslararası süreçte yadigarlanmıyor. ABD'ye yönelik tehlikeleri önceden

tespit edip yok etmeye dayalı "Bush doktrini", yani "yakın tehlikenin bertaraf edilmesi" şeklinde özetlenen bir gerekçesi var Washington'ın. Bu politika, yakın ve orta vadede ABD ve İsrail için tehdit oluşturma potansiyeli taşıyan her ülkeyi hedef alıyor. Irak, Suriye, Lübnan, Filistin hattı. Yani Basra Körfezi'nden Doğu Akdeniz'e Irak hareketi "Saddam'ın devrilmesi" şeklinde özetlenecek kadar basit değil. Küresel savaş kapsamında ABD'nin Ortadoğu'da kontrol edemediği bir bölge var: "İran, uzanan kuşak, ABD ve İsrail'in ekonomik, siyasi ve askeri denetiminin dışında. Bu bölge yeni Amerikan sömürgeciliğine ve İsrail'in güvenliğine karşı bölgesel muhalefetin merkezi. Orta Asya enerji kaynaklarını dünya pazarlarına ulaştıracak üç önemli çıkış noktası var: Afganistan-Pakistan hattı, Basra Körfezi ve Doğu Akdeniz. Her üç bölge de birbirini tamamlayan noktalar. Orta Asya ve Ortadoğu enerji kaynakları üzerinde merkezi bir denetim kurulabilmesi için üç bölge üzerinde de merkezi bir kontrol kurulması gerekiyor. Dolayısıyla Afganistan'la başlayan hareketin "Orta Asya-Güney ve Güneydoğu Asya cephesi"nin yoluna devam edebilmesi için Basra Körfezi'nden Doğu Akdeniz'e uzanan bölgenin kesinlikle denetim altına alınması gerekiyor.

İran'dan Lübnan'a uzanan ve Irak, Suriye, Ürdün ve Filistin'i de içine alan bölge önümüzdeki on yılın en büyük çatışma alanlarından biri olacak. Başta Kuzey Irak olmak üzere, Irak, Suriye ve Ürdün'de ciddi sarsıntılar yaşanacak. Kuzey Irak üzerinde artık bir daha Bağdat merkezli bir otorite tesis edilemeyecek. Orta Asya ve Ortadoğu enerji kaynaklarını dünyaya ulaştıracak üç stratejik noktaya, Afganistan-Pakistan, Basra Körfezi ve Doğu Akdeniz'e çok dikkat edilmeli. Bütün bölgesel planlar bu üç nokta üzerinden hareketle yapılıyor. Ortadoğu'da projeler somutlaşmaya başladığında sıranın Güneydoğu Asya'ya geleceğini göreceğiz. İşte Irak'ın işgalinin amacı Basra Körfezi'nden Doğu Akdeniz'e uzanan hattı kontrol altına almak. Bundan en fazla etkilenecek ülkeler ise Suriye, İran ve Türkiye.

Irak planının bir başka amacı daha var. İsrail'in bölgesel etkinliğini Basra Körfezi'ne kadar yaymak ve İran ile Suriye, Körfez ülkeleri ve Suudi Arabistan arasındaki yakınlaşmayı sabote etmek. "ABD-İsrail eksenini" içinde yer alan iki önemli Müslüman ülke var: Türkiye ve Ürdün. Bu iki ülke yeni Ortadoğu planında en aktif rol oynayacak iki Müslüman ülke. Irak hareketinde etkin bir misyon üslenen Ürdün, güvenlik açısından zaten büyük oranda ABD/İsrail denetiminde. Irak'ın parçalanması ya da ABD-İsrail yanlısı bir yönetimin kurulması Ürdün'den sonra bu ülkenin de ekonomik/güvenlik açılarından ABD/İsrail etkinliğine teslim olması demektir. Böylece hem Doğu Akdeniz'den Basra Körfezi'ne kadar ekonomik/askeri koridor açılmış olacak hem de Doğu Akdeniz'de ciddi bir güce dönüşen İsrail, Basra Körfezi'ne kadar uzanacak. Ayrıca bölgesel projelerde birlikte hareket eden İran ile Suriye birbirinden uzaklaştırılacak. Suriye, Ürdün ve Türkiye'den sonra Irak'ın da ABD-İsrail eksenine teslim olmasıyla çepeçevre kuşatılmış olacak. İşte o zaman Suriye'nin teslim olmaktan başka hiçbir çaresi yok. Ya ABD-İsrail'e yönelik muhalif tutumunu yumuşatacak ya da tecrit edilip büyük bir kaosa sürüklenecek. Suriye'den sonra ise gözler İran'a dönecek ve belki de en şiddetli sarsıntı İran üzerinde yaşanacak. ABD-İsrail eksenini bölge ülkelerini birer birer yutuyor ve önündeki bütün engelleri ortadan kaldırıyor.

Küresel mafya düzeni ve yeni Haşimi krallığı

İşgal sonrası Ortadoğu'da geleneksel güç dengelerinin büyük sarsıntı geçireceği, bir çok bölgede haritaların değişeceği düşünülüyor. Senaryolara göre Irak üçe bölünecek. Kuzey'de kurulacak Kürt Devleti'nin Türkiye, İran ve Suriye'deki Kürtler'le harekete geçirmeyeceğine dair bu ülkelere güvence verilecek. Şiiler'in bulunduğu Güney Irak Kuveyt'le birleştirilecek. Sünniler'in yaşadığı Orta Irak ise Ürdün'le birleştirilip Amman merkezli yeni bir Haşimi Krallığı kurulacak. Bu fikrin mimarları ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney ile Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz. Cheney ve Wolfowitz, yeni Haşimi Krallığı ile Suudi Arabistan'ı dengelemeyi planlıyor. İsrail'in ve Ürdün'ün de içinde olduğu bu plan, İsrail'i Filistin probleminden kurtarmayı amaçlıyor. ABD ve İngiltere hem Kuzey'deki petrol alanlarını sıkı denetim altına alacak hem de Kuveyt'le birleştirilecek Güney'e tam anlamıyla yerleşecek. Iraklı muhaliflerin ve eski generallerin Londra'da yaptıkları görüşmelere katılarak dikkatleri üzerine çeken *Ürdün Prensi Hasan bin Tallal'ın* yeni oluşturulacak devletin başına getirilebileceği belirtiliyor. Başlı başına bir İsrail projesi olan yeni Haşimi Krallığı, Şaron'un Filistinliler için hayatının en vahşi senaryosunu hazırladığı toplu sürgün politikasına zemin hazırlıyor.

İsrail'de yayınlanan Haaretz gazetesinde yer alan bir haberde, bakın ne tür ifadeler kullanılıyor: *"Askeri ve siyasi liderler Irak'a savaş için yanıp tutuşuyor. Zira bu, Filistinliler'e karşı savaşın kazanılması, Yaser Arafat'ın teslim alınması için fırsat oluşturacak. Ulusal Güvenlik Danışmanı Ephraim Halevy gibi, Ariel Şaron'a yakın isimler, Irak'a saldırıdan sonra İsrail'in mükemmel bir gelecek yakalayacağını, Irak'a saldırının domino etkisi yapacağını, Saddam Hüseyin'in devrilmesinden sonra İsrail'in diğer düşmanlarının; Yaser Arafat'ın, Hasan Nasrallah'ın, Beşşar Esad'ın, İran'daki Ayetullah'ların hatta Muammer Kaddafi'nin de devrileceğini, yanı sıra İsrail için tehdit oluşturan kitle imha silahlarının da yok olacağını düşünüyorlar."*

İsrail'de, "Filistinliler Ürdün'e" sloganları atılıyor

Ariel Şaron, Irak'ın işgali sonrasında Filistin'de tarihi bir "sürgün"ün hazırlıklarını yapıyor. Yüz binlerce Filistinli'nin Batı Şeria'dan Ürdün'e, Gazze Şeridi'nden de Sina'ya sürgün edilmesi ve yüzyılın en vahşi cinayetinin işlenmesi için resmi planlamalar yapıldı bile. Bu senaryo, ABD ve İsrail'in Irak'ı parçaladıktan sonra bölgede girişeceği yeni planlamalarla uyumluluk arz ediyor. Böyle bir cinayet, ABD'nin yanında yer alan Türkiye'nin durumunu, sadece Araplar karşısında değil, bütün İslam dünyasında hatta dünya genelinde zora sokacaktır.

"Filistinliler'in transferi", "toplu sürgün" gibi ifadelerle tanımlanan dehşet senaryosunu hazırlayanlar, Filistinliler'in direnişinin kırılmasının mümkün olmadığını, hem Filistin sorununun kökünden çözülmesi hem de İsrail'in güvenliğinin sağlanması amacıyla *"demografik bir nihai çözüm"*ün gerekli olduğunu ifade ediyorlar. Bugünlerde İsrail'de "Araplara ve saldırılara hayır", "Transfer barış demek", *"Filistinliler Ürdün'e"* gibi sloganlar atılıyor. "Toplu sürgün"ün savunucusu olan ırkçı Moledet (Anavatan) Partisi'nin lideri General Rehavam Zeevi'nin tezleri gerçek oluyor. İsrail için tek çözümün Filistinliler'in Arap topraklarına toplu olarak sürgün edilmesi olduğunu savunan Zeevi, 2001 yılında bir Filistinli tarafından öldürüldü. Ancak Şaron yönetimi bugün Zeevi'nin rüyalarını hayata geçirmeye hazırlanıyor. Amerikan finansmanı ile kurulan Yahudi yerleşim birimlerinde yaşayanların yüzde 80'i Filistinliler'in toplu olarak bölgeden sürgün edilmesini istiyor. Bununla da kalmayıp Filistin yerleşim birimlerine saldırılar düzenleyerek yaşadıkları toprakları terketmeleri için onları taciz ediyorlar. İsraililer'in genelinde ise yüzde 46'lık bir rakam Filistinliler'in toplu sürgüne gönderilmesi gerektiği kanaatinde. Batı Şeria'da 180 Filistinli köylü bu amaçla topraklarından kovuldu. Bir çok bölgede "göçe zorlama"ya yönelik saldırılar aylardır devam ediyor. İrkçi partiler, İsrail'in Ürdün nehri ile Akdeniz arasında tam egemenlik kurabilmesi için Filistinlilerin sürgün edilmesini istiyor. Bu kesimler, Ürdün ya da Sina Yarımadasında bir Filistin Devleti kurulabileceğini, daha sonra Filistinliler'e *"Ya Büyük İsrail ya da Filistin Devleti"* gibi bir tercih sunulabileceğini belirterek Irak savaşını gösteriyorlar ve "savaşın kurallarının başka" olduğunu belirtiyorlar. "Toplu sürgün"ü savunanların en temel dayanaklarından biri 1948-49 yıllarında 418 köyün yok edilmesi 800 bin Filistinli'nin topraklarından koparılması. Onlara göre, bugün Filistin nüfusunun ve direnişinin kontrol altına alınamaması aynı yöntemin tekrar uygulanmasını gerektiriyor. Ancak bugün 3.5 milyon Filistinli için ortaya atılan bu fikirler, fanatik Yahudilerin tezleri olmanın ötesinde, Şaron yönetimi ve askeri planlamacılar tarafından ciddi bir çözüm şekli olarak da görülmeye başlandı ve bu amaçla *"dehşet senaryoları"*nın hazırlandığı belirtiliyor.

Filistinliler, Irak'ın işgaliyle birlikte kendilerine yönelik geniş çaplı bir İsrail saldırısının başlayacağından emin. İkinci İntifada döneminde İsrail'in onları denetim altına alma ve bağımsızlık özlemlerini kırma girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlandığını biliyorlar. Ancak İsrail askeri planlamacılarının "son bir fırsat ve çözüm şekli" olarak çok daha şiddetli bir saldırı yapılmasına inandığını, "İsail'in zaferi"nin ancak böyle sağlanacağını düşündüklerini, Irak'ın işgalinin kendilerine böyle bir fırsat vereceğine ve uluslararası kamuoyunun Filistin'e yeterince dikkat etmeyeceğine inandıklarını biliyorlar. İsrail'e göre, Irak'ın işgali intifada'yı sona erdirmek için tarihi bir fırsat. Ancak Filistinliler'i korkutan İsrail saldırılarının şiddetlenmesi değil. Filistinliler, İsrail'in, işgali Filistinliler'i toplu olarak sürgün etmek için fırsat görmesinden ve dünyanın buna sessiz kalmasından endişe ediyor. Filistinliler ayrıca, Amerika'nın Irak'ta kısa sürede ve kesin zafer elde etmesinin Filistin sorunu üzerinde olumsuz etki yapacağını, Şaron ile Amerikan yönetiminin tek taraflı olarak Filistinliler'i baskı altına alacağını düşünüyor.

Benjamin Netanyahu, 1989 yılında yaptığı bir konuşmada, *"İsrail, Çin'deki gösterileri fırsat olarak kullanmalı. Dünyanın gözü Çin'de iken Araplar'ı sürgün etmeli"* demişti. Bugün sürgün tehdidi o kadar ciddi boyutta ki, yaklaşık 100 İsrailli aydın ve öğretim üyesi buna karşı ortak bir bildiri yayınladılar ve böyle bir sürgün'ün *"etnik temizlik"* anlamına geleceğini ifade ettiler.

Ariel Şaron ile Bush yönetimi arasındaki ilişkileri, özellikle 11 Eylül sonrası bölgesel ve uluslararası politikalarda ortak düşünce ve yöntemleri paylaşmaları, "toplu sürgün" politikasının gerçekleşme ihtimalini güçlendiriyor. Zaten Şaron yönetimi de bu yönde hazırlık yapıyor. Genel seçimleri kazanması için Likud Partisi'ne ekonomik yardım yaptığı söylenen Bush yönetimi, Şaron'un tekrar kazanmasından oldukça memnun. Zira hem Filistin'de hem Irak'ta ve Ortadoğu'da hem de ABD'nin küresel savaşına ilişkin genel politikalarda İngiltere ile birlikte üçüncü ortağı İsrail ve Şaron'un düşünceleriyle Bush yönetiminin düşünceleri birbiriyle örtüşüyor. Şaron ABD yönetimi ile ilişkilerini "*derin bir dostluk*" olarak tanımlıyor. Bugüne kadar Ameikan yönetimleri hep Şaron'a mesafeli davrandı. Ancak bugün durum tam tersine dönmüş görünüyor. Öyle ki Bush-Şaron dostluğu için, "*İsrail'in bağımsızlığını tanıyan Henry Truman'dan bu yana en yakın ilişki*" tanımlaması yapılıyor. Bugüne kadar bütün Amerikan yönetimleri Filistin sorununu Ortadoğu politikalarının temeli olarak almıştır. Ancak sadece Bush yönetimi, bunu değiştirip merkeze Irak'ı koydu.

Irak'a yönelik Amerikan-İngiliz işgali İsrail'in Filistinliler'e yönelik ağır cinayetlerine zemin hazırlayacak. Dünya Irak sorunuyla uğraşırken Filistin halkı toptan imha edilmekle yüzyüze getirilecek. Hem Irak hem Filistin hem de Irak'tan sonra bir dizi ülkenin daha hedef alınacak olması, Ortadoğu'yu ateş çemberine dönüştürecek ve Ortadoğu'da yepyeni bir çağın kapılarını aralayacak. Soğuk Savaş döneminin Ortadoğu'su yeniden kurulurken, İslam-Batı düşmanlığı etkisini bütün İslam coğrafyasında en ağır şekilde hissettirecek.

<https://www.haksozhaber.net/okul/dehset-senaryosu-saron-yuz-binlerce-filistinliyi-urdune-ve-sina-yarimadasina-surgun-ed-844yy.htm>

Küresel Dizaynın Bölgesel Oyunu Olarak Türk İsrail İlişkileri - Alptekin Dursunoğlu

Türkiye-İsrail ilişkilerinin özellikle 23 Şubat 1996 tarihli Askeri Eğitim ve İşbirliği Anlaşmasından sonra gelişerek stratejik bir ittifak olarak tanımlanmaya başlamasıyla ortaya çıkan durum, yaygın bir şekilde "Ortadoğu Barışı" çerçevesinde ele alınmaya çalışılır.

Bir başka deyişle Türkiye ve İsrail arasında özellikle 1990'lı yılların ikinci yarısından sonra büyük bir ivme kazanan ilişkileri, "stratejik ittifak" olarak tanımlayanlar da, bu tanımlamayı abartılı bulanlar da söz konusu ilişki biçiminin meşruiyetini Oslo süreci ile açıklamaya çalışıyorlar.

Arafat'ı, Filistin Kurtuluş Örgütü liderliğinden Filistin Özerk Yönetimi liderliğine taşıyan Oslo sürecinin, İsrail'le açıktan temas kurmak isteyen bazı Arap ülkelerini olduğu kadar, İsrail'le kurulduğu günden beri kontrollü derin ilişkiler içerisinde bulunan Türkiye'yi de rahatlattığı doğrudur.

Fakat yazının ilerleyen bölümlerinde ortaya konulmaya çalışılacağı üzere "Ortadoğu Barışı" Türkiye ile İsrail arasındaki "stratejik ittifak" ilişkisinin asli bağlamı değil, taktik bahanesidir.

Oslo ile başlayan ve adına "Ortadoğu Barışı" denen süreç, Filistin sorununu ile ilgili adalet ve onur gibi asli kavramları devre dışı bırakan, bunların yerine güç ve siyasi rüşvet kavramlarını dayatan bir "pax-Americana" süreciydi.

"Teslim ol barış olsun" mantığına dayalı bu barış sürecinin Arafat gibi Filistinli bir lider tarafından müzakere edilebilir bulunması, bizatihi Filistinli bir liderin, "İsrail'i gasıp ve işgalci bir varlık olarak değil, meşru bir diplomatik muhatap" olarak gördüğü anlamına geliyordu.

Böylesi bir görüntünün üstelik de Filistinlilerin eliyle yaratılmış olması kuşkusuz İsrail açısından önemli bir başarıydı. İsrail, bu sayede 1948'den bu yana fiili durum (de facto) statüsünün yarattığı gayri meşruluğu aşarak, birinci dereceden muhatapı nezdinde ilk defa hukukilikten (de jure) kaynaklanan bir meşruiyet kazanmış oluyordu.

İsrail'e hukukilik ve meşruluk kazandırmak ve Tel-Aviv'e bölgesel etkinliğini arttırmak konusunda Arafat'ın, Oslo süreciyle, attığı adım daha önce Enver Sedat'ın Camp David görüşmeleriyle yapmaya çalıştığından çok daha etkili oldu.

Zira Oslo süreci, İsrail'le doğrudan ilişki kurmak isteyen bölge ülkelerine bahane verirken, İsrail'le ilişkilerini düşük profilli ya da gizli saklı yollarla sürdüren Türkiye gibi ülkeleri de, ilişkileri geliştirme konusunda cesaretlendirmişti.

İsrail'le İlişkilerde Yalan ve Bahane Geleneği

Türkiye'nin İsrail'le ilişkilerinde bugün gelinen "stratejik ittifak" pozisyonunu salt Oslo süreci ve "Ortadoğu Barışı"na katkı çerçevesinde açıklamak yönündeki aldatmacaya benzer bir tutum, İsrail'in Türkiye tarafından tanınması sürecinde de yaşanmıştır.

8 Şubat 1949'da dönemin dışişleri bakanı Necmettin Sadak: "İsrail devleti bir vakadır. 30'dan fazla devlet tanımıştır. Arap temsilcileri de İsrail temsilcileriyle konuşmaktadırlar. Türkiye'ye gelince, uzlaştırma komisyonunda vazifemizi daha iyi görebilmek için bugünkü durumumuzu değiştirmeyi daha faydalı buluyoruz."¹ diyerek İsrail'in Ankara tarafından tanınmasını "Arap temsilcilerin İsraililerle konuşmaları" ile açıklamaktaydı.

Türkiye'nin 28 Mart 1949 yılında, İsrail'i "de facto" olarak tanıırken "İsrail, Birleşmiş Milletlere üye olmuştur dolayısıyla Türkiye de yeni kurulan bu devleti, Birleşmiş Milletler örgütünün evrenselliği prensibi çerçevesinde tanımıştır." şeklindeki açıklaması da², bugünkü "stratejik ittifak" pozisyonunu "Ortadoğu Barışı" çerçevesindeki izahı da salt bir diplomatik bahane olarak değerlendirilebilir.

Ankara'nın 28 Mart 1949'da İsrail'i fiilen tanıması, soğuk savaş konjonktüründe Amerikan kampında yer alma isteği doğrultusunda atılmış bir ön adımdı. Zira, soğuk savaş sürecinin henüz başlamış olduğu bu dönemde kendisini Sovyet tehdidi altında hisseden Ankara, İsrail'i tanıyarak ABD'ye güven vermeye çalışmakta, o günlerde kuruluş aşamasında olan ve 4 Nisan 1949'da kurulacak olan NATO'ya girmek istemekteydi.

23 Şubat 1996 tarihli Askeri Eğitim ve İşbirliği Anlaşması sonrasında "stratejik ittifak" düzeyine tırmanan ilişkilerin ise, "Ortadoğu barış süreci"nden bağımsız, fakat bu süreci de tahkim eden yeni bir bölgesel eksen olma rolü bulunmaktadır.

Batı'ya Giden Yol İsrail'den Geçer mi?

Türk-İsrail işbirliği ile planlanan bölgesel eksenini daha somut olarak ortaya koymak için Ankara Tel-Aviv ilişkilerinin geçirdiği iki farklı evreyi görmek gerekmektedir.

Türkiye'nin İsrail'i resmen tanıyan ilk "İslam ülkesi" oluşu, cumhuriyetle birlikte batılılaşma yönünde atılan radikal adımların dış politikada da sürdürüleceğinin somut bir ifadesiydi. Ankara, bu tanıma kararıyla hem batılılaşma yönündeki kesin kararını³ Batı dünyasına ilan etmekte hem de NATO vesilesiyle Batı güvenlik sisteminin bir parçası olma isteğini ifade etmekteydi.

Küresel ve bölgesel güçlere karşı "jeopolitik konum"unu pazarlamaktan ve bu konum sayesinde himaye edilmeyi ummaktan başka politika üretmeyen cumhuriyet hariciyesi, tarihî, jeokültürel ve jeopolitik icaplara rağmen İsrail'i resmen tanımakla, NATO'ya kabul edilmek arasında doğrudan bir ilişki kurabilmiştir!

Halbuki "Sovyet tehdidi"ne karşı yapılandırılan NATO'da Türkiye'ye verilecek rol, Güneydoğu Avrupa müttefiki olma rolünden başka bir şey değildi ve Sovyetlere sınırı bulunan Türkiye'nin, "jeopolitik konum pazarlamacıları"na daha yüksek fiyatla satabilecekleri bir jeopolitik konumu zaten bulunmaktaydı.

1952 yılında NATO'ya girerek Güneydoğu Avrupa müttefiki olan Türkiye, Ortadoğu politikalarını Arap-İsrail dengesi gözeterek yürütmeye çalıştı. Bu dönemde çok belirgin bir şekilde Amerikan yanlısı bir politika izleyen Türkiye, Nasırizmin etkisiyle Sovyet nüfuzuna oldukça açık görünen Arap dünyasını da dikkate alarak İsrail'le ilişkilerini hep düşük profilli tutmaya özen göstermişti. Bu durum zaten Amerika'nın o dönemlerde Türkiye'den beklentileri ile de örtüşmekteydi. Zira, ABD'nin genel anlamda Ortadoğu özelde ise Filistin meselesiyle ilgili olarak Türkiye'nin "gölge etmemesinden başka" herhangi bir beklentisi yoktu.

Değişen Konjonktür, Değişmeyen Jeopolitik Konum Pazarlamacılığı

Sovyetlerin yıkılmasından sonra Sovyet karşıtı bölgesel ittifakların hızlı bir değişim gösterdiği bir ortamda Türkiye, yeni arayışlara sürüklendi.

Varşova Paketi'ne karşı NATO için pazarlanan jeopolitik konum, Sovyetlerin çöküşüyle birlikte 40 yıllık geleneksel değerini kaybetmiş gözüküyordu. Soğuk savaş dönemi boyunca izlenen "statükocu pasif dış politika" tavrı sorgulanır olmuştu. "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar Türk dünyası" söylemi, Batı ile Orta Asya ve Kafkaslar'daki Türk varlığı arasında köprü olma misyonu biçiminde formüle edilmeye başlandı. Soğuk savaş döneminde Turancılığın çağrıştırdığı için suç telakki edilen "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar Türk dünyası" söylemi, ABD başkanı Clinton'un TBMM'de yaptığı konuşma ile "bölgesel süper güç Türkiye'nin yeni ulusal stratejisi olarak ortaya konur olmuştu.

Clinton TBMM'deki konuşmasında, Osmanlı'nın tarihsel ve jeokültürel zemininde bir bölge gücü olarak Türkiye'ye Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslarda çok önemli roller düştüğünü ifade etmişti.

Osmanlı'nın yıkılmasından sonra Ortadoğu'da eksik olmayan istikrarsız yapıya Sovyetlerin dağılmasından sonra şimdi Balkanlar ve Kafkaslar da yeni istikrarsızlık bölgeleri olarak dahil olmuştur.

Türkiye'ye, "Adriyatik'ten Çin seddine kadar Türk dünyası" ve Osmanlı hinterlandı çerçevesinde Ortadoğu'da oynamayı tasarladığı aktif rol heyecan verirken, Amerika açısından da Türkiye, Ortadoğu'ya ilaveten yeni istikrarsızlık bölgeleri olarak tanımlanan, Balkanlar ve Kafkaslar açısından jeopolitik konumu nedeniyle önemli bir ülke olarak görülüyordu.

Türkiye'de, Irak'ın Kuveyt'i işgal ettiği Özal'ın dönemlerinde Amerika'yla birlikte Irak'a girerek Musul ve Kerkük'te hak iddia etmeye kadar vardırılan "aktif dış politika" söylemine sahip bir kesim yanında, geçmişteki "statükocu ve pasif" olarak nitelendirilen geleneksel politikaları savunan ve Amerika/NATO çerçevesinde yapılacak yeni tehdit değerlendirmelerini bekleyerek buna uygun bir dış politika seyri izlemeyi uygun gören kesim de bulunuyordu.

"Aktif dış politika" söylemini maceracılık olarak suçlayan geleneksel dış politikayı savunma açısından muhafazakar olarak nitelendirilebilecek kesim, Özal'ın ölümünden sonra Amerika tarafından yapılan yeni tehdit değerlendirmesine uyumlu bir politikayı tercih edeceğini ortaya koydu.

Geçmişin militan Turancılığı Özal'la birlikte ABD ile uyumlu bir neo-liberal pragmatizme kaymış olsa da TC dış politikanın Osmanlı ve Türk dünyası temelinde üretilmesi Ankara'nın tercihi olmadı.

Biz Bilmeyiz Büyüklerimiz Bilir

Askeri bürokrasi ile hariciye bürokrasisi, böylesi bir politikanın göreceli anlamda dahi olsa üreticisi olmak yerine, üretilmiş küresel politikaların kendilerine düşen kısmının uygulayıcısı olma rolünü daha tercihe şayan buldu. Buna göre, soğuk savaş sonrası için yeni bir küresel tehdit tespitinin yapılması beklenmeli ve yeni tehditler karşısında Türkiye'nin jeopolitik konumunun küresel aktör(ler)e pazarlanması yoluna gidilmeliydi. Nitekim NATO, soğuk savaş sonrası için yeni tehdit değerlendirmesini yaptı ve bu değerlendirmeye göre öncelikli tehditler, "uluslararası terörizm, kökten dincilik ve etnik bölgesel çatışmalar" olarak ortaya kondu. Etnik bölgesel çatışmaların adresi olarak, Balkanlar ve Kafkaslar gösterilirken, kökten dincilik ile de Ortadoğu'ya işaret edilmekteydi.

İşte Türkiye'nin soğuk savaş sonrasında ve Özal'ın yılların sona ermesi itibarıyla izlediği dış politika stratejisinin ve İsrail'le "stratejik ittifak"a vardırılan ilişkilerin Amerika tarafından yapılan bu tehdit değerlendirmesine dayandığı söylenebilir.

"Kökten dincilik" ve "etnik bölgesel çatışmalar" kavramlarının 1990'lı yılların Türkiye'sinde Refah Partisi şahsında yükselen İslamcılığa ve PKK eylemselliğine tekabül ettiği var sayılıyordu.

"Kökten dincilik" söz konusu olunca İran'ın, PKK ve "terörizm" söz konusu olunca da Irak ve Suriye'nin söz konusu edilmesiyle hem Türkiye açısından hem de her yıl "terörizm"e destek veren ülkeler listesi yayınlayan Amerika açısından, Türkiye-İsrail eksenine gündeme geliyordu.

Böylelikle Türkiye, soğuk savaş sonrasında yarattığı boşlukta, ilk kez soğuk savaş dönemi boyunca hissettiği Amerikan himayesine yeniden mazhar olmaktadır.

Yani TC, askeri bürokrasisiyle hariciye bürokrasisinin politika yapma noktasındaki olmazsa olmazları artık hazır: Küresel aktörlerce tayin edilmiş "tehdit" ve bu tehdiye karşı küresel aktörlere pazarlanacak Türkiye'nin jeopolitik konumu. Zira, TC karar vericileri açısından dış politikanın üretilmesi demek, müttefiklerce öngörülen tehdiye karşı Türkiye'nin jeopolitiğinin nasıl pazarlanacağını belirlemek demektir.

Türkiye-İsrail stratejik ittifakının mimarlarından Çevik Bir, 24 Şubat 1998'de Amerikan Ulusal Güvenlik Üniversitesi üyelerine yaptığı Türkiye'nin Yeni Dünya Düzenindeki Rolü başlıklı konuşmasında bu arka plana işaret etmektedir. *"Şu an devam etmekte olan süreçte dramatik gelişmeler yaşanmaktadır. Bunların en göze çarpanı da Batı İttifakının bir mermi ateşlemeden galibiyetiyle sonuçlanan soğuk savaştır. Batı tarafından sunulan değerler komünizmin, Varşova Paktı'nın ve SSCB'nin felsefesi, değerleri, sistemi ve pratikleri karşısında galebe çalmıştır. Bu iyimser gelişmelere rağmen etnik milliyetçilik, uluslararası terörizm, kitle imha silahları ve uzun menzilli füzelerin yayılması, dini fundamentalizm, komşu ülkelerin iç istikrarsızlığı ve silah ve uyuşturucunun yasalara aykırı biçimde işleyen trafiği gibi şekillerle yeni tehditler ortaya çıkmaktadır. Geleceğe umutla bakmamızı sağlayan gelişmeler göz ardı edilmeden bu yeni sorun alanlarının ele alınmasına ihtiyaç bulunmaktadır.*

*Müttefiklerin istisnai birlikteliği ve ayrılmazlığı, buna ilaveten NATO'nun kararlı ve caydırıcı gücü soğuk savaşın kazanılmasında kritik bir rol oynamıştır. İttifaktaki en geniş ve etkili ikinci orduya sahip Türkiye'nin de bu kararlı ve caydırıcı güçte oynadığı önemli rol unutulmamalıdır. NATO ortakları yeni düzenin barış ve güvenliği için adım atarken soğuk savaş sırasında paylaştıkları birliktelik ve işbirlikçilik ruhunu göstermeye devam etmelidirler."*⁴

Önce Enver Sedat'la Begin arasında başlatılan Camp David süreci ardından da Oslo ile Arafat'ın İsrail'le görüşme masasına oturması, Ortadoğu'da iki farklı kutup yaratmıştı. Bunlardan birincisi; Amerika, İsrail, Mısır, Ürdün ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün oluşturduğu İsrail'in bölgesel varlığını kabul edip uzlaşma sağlamaya çalışan kutup diğeri ise; İran, Suriye ve Irak'ın oluşturduğu karşı kutuptu.

Türkiye, birinci Camp David, Madrid ve Oslo süreçleri sonucu bu kutuplaşma ortaya çıkmadan önce de İsrail'le ilişkilerini sürdürmeye çalışmakla birlikte bu ilişkinin Arap ve İslam dünyasında yaratacağı tepkiyi göz önünde bulundurarak temkinli davranıyordu.

Fakat Amerikan planı olan "Ortadoğu Barış süreci", Türkiye'yi İsrail'le olan ilişkilerinde cesaretlendirdi. Öteden beri Amerikan yanlısı Ortadoğu politikalarıyla bilinen Türkiye'nin İsrail'le ilişkilerini askeri profili yüksek ve kapsamlı bir şekilde geliştirme arzusu "Ortadoğu Barış süreci" sayesinde açık ve "kabul edilebilir" bir gerekçeye kavuşmuş oluyordu.

Güneydoğu Avrupa Müttefikleri Ortadoğu Cephesinde

Dr. Yavuz Gökbalp Yıldız'a göre, Ortadoğu'da her zaman bloklaşma dışında kalmaya özen gösteren Türkiye'nin bu kez kartlarını açıkça oynamasının üç sebebi vardı:

"Birincisi; Kuzey Irak'ta doğan otorite boşluğunun Türkiye'yi etkilemesi, ikincisi; Türkiye'nin İsrail'le ilişkilerinin iyi olması ve bölgede batılı güçlerin çıkarları için İsrail benzeri bir işleve sahip olması, üçüncüsü ise; Türkiye'nin son dönemlerde içine düştüğü yalnızlıktı."⁵

Peki "Türkiye'nin son dönemlerde içine düştüğü yalnızlık" ne anlama geliyor? Bu sorunun cevabını Le Monde Diplomatik editörü Alain Gresh'in değerlendirmelerinde bulmak mümkün. Alain Gresh'e göre, Arap dünyasının ve özellikle de Şam'ın görüşünün aksine iki ülke arasındaki ittifakı hareketlendiren İsrail değil, Türk generalleridir. Soğuk savaş sonrası dönemde ülkenin yalnızlaşmasından endişe eden Türk ordusu, Türkiye'ye Amerika ve Birleşmiş Milletler'in Ortadoğu ve Körfez'deki Türkiye'nin önemini arttıracaklarını düşündükleri bölgelerdeki çıkarları çerçevesinde yeni bir rol arayışına girdiler.⁶

Bu değerlendirme, yukarıda yaptığımız "TC karar vericileri açısından dış politikanın üretilmesi demek, müttefiklerce öngörülen tehdide karşı Türkiye'nin jeopolitiğinin nasıl pazarlanacağını belirlemek demektir" yönündeki tespitimizi desteklemektedir.

TC Genelkurmayı ile İsrail Savunma Bakanlığı'nın imza koyduğu 23 Şubat 1996 tarihli Askeri Eğitim ve İşbirliği Anlaşmasıyla belgelenen Türk-İsrail stratejik ittifakı, Türk dış politikası açısından önemli bir dönüm noktasıdır. Türkiye, bu stratejik ilişkiyle birlikte ciddi bir politika değişikliğine sürüklenmiş ve yeni bir stratejik pozisyona yönelmiştir.

TC dış politikasında sürüklenme kavramı Amerika'ya yönelme ise Genelkurmay'a işaret eder. Bu iki gücün birlikte şekillendirdiği bir dış ilişkinin herhangi bir dış ilişkiden farklı olacağı açıktır.

Hükümetler Deviren "Kararlılık ve Perspektif"

Karar vericiler, bu farklılığı "Türkiye-İsrail ilişkileri hükümetlere göre değiştirilemeyecek bir kararlılık ve perspektifle ele alınmaktadır" tespitiyle ortaya koymaktadırlar.

28 Şubat 1997 tarihli MGK kararları ve bu kararlar doğrultusunda başlatılan süreç, bu "kararlılık ve perspektif" in iç siyaseti bile belirleyecek kadar büyük boyutta olduğunu ortaya koymuş oldu.

Ünlü 28 Şubat muhtırasından üç gün önce İsrail'de bulunan dönemin Genelkurmay başkanı İsmail Hakkı Karadayı, İsrail'de yayımlanan Haaretz gazetesinin "Refah Partisi lideri Necmettin Erbakan başkanlığındaki hükümetin İran'la geliştirdiği ilişkilere dayanarak yönelttiği "İsrail'in 'know-how'ının (bilgi yöntem ve teknoloji) üçüncü ülkelere transfer edilmesi konusunda endişelenmesi için bir neden var mı" yolundaki soruya verdiği cevabın sonuna "laikliğin Türkiye'nin değişmez yapısı" olduğuna dair eklediği cümle anlamlıydı.⁷

Bu cümlenin anlamını kavramak için biraz daha önceye gitmek ve Refah-Yol hükümetinin kurulduğu 28 Haziran 1996 tarihine dönmek gerekiyor.

Hatırlanacağı üzere Habitat zirvesine katılmak üzere Türkiye'ye gelen İsrail Cumhurbaşkanı Weizman Erbakan'ın başbakan olması üzerine yaptığı değerlendirmede: "Türkiye'ye daveti kabul etmemin bir sebebi de bu konuları soruşturmak. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'i çok iyi tanıyorum ve onun, elindeki bütün gücü kullanarak, böyle bir gelişmeyi önleyeceğine inanıyorum. Ordunun da kenarda bekleyeceğini sanıyorum." demişti.

Libya liderinin Erbakan'a söyledikleri için "iç işlerine müdahale" diye kıyameti koparan askeri bürokrasi ile hariciye bürokrasisinin Weizman'ın bu sözleri karşısındaki tavrı da yine bu ünlü "kararlılık ve perspektif" in bir göstergesiydi.

13 Haziran 1996 tarihinde Dışişleri Bakanlığı Sözcü Yardımcısı Nurettin Nurkan, Weizman'ın ifadeleriyle ilgili olarak bir açıklama yapmış ve bunun, Weizman'ın şahsi görüşlerini yansıttığını belirterek, "Şüphesiz Türkiye'nin iç konuları Türkiye'nin bileceği bir husustur. Bunun ötesinde bir yabancı devlet adamının yapmış olduğu açıklama konusunda herhangi bir yorumda bulunmak istemiyorum" demişti.

Türkiye'deki iç siyaseti dizayn etme potansiyeline sahip bu stratejik ittifakın, "Ortadoğu Barışına katkı" gibi sıradan bir diplomatik tercihe yönelik olmadığı, Türkiye'ye soğuk savaş sonrasında tayin edilen rolün bir gereği olarak bir bölgesel eksen olma anlamı taşıdığı söylenebilir.

Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkiler bir stratejik ittifak olarak tanımlanabilir mi, ya da böyle tanımlansa bile bunun kapsamı nedir? Bu sorular, İsrail'de resmi düzeyde, Türkiye'de ise akademisyenler düzeyinde tartışıldı. İsrail'de diğer ülkeleri, bu cümleden Arap ülkelerini dikkate alan Dışişleri Bakanlığı stratejik ittifak vurgusu yapmaktan kaçındı. Buna karşılık Savunma Bakanlığı caydırıcı bir unsur olduğuna inandığından olsa gerek, Türk-İsrail ilişkilerinin ısrarla bir stratejik ittifak olduğunu vurguladı.

Türkiye'de ise, akademisyenler arasındaki kapsama dair ayrıntılardan kaynaklanan tartışmaları saymazsak Genelkurmayın İsrail'le ilişkiler konusundaki hassasiyetinin farkında olan tüm resmi çevrelerin, bu konuda kapsamı belirsiz bir stratejik ittifak kabulünde icma ettikleri söylenebilir.

Dr. Gencer Özcan, "pakt, koalisyon, blok vb. kavramlarla zaman zaman eş anlamlı olarak kullanılan ittifak, iki ya da daha fazla egemen devlet arasında formal ya da enformel güvenlik işbirliği ilişkisi" tanımına⁸ işaretle Türkiye-İsrail ilişkilerinin bir stratejik ittifak olup olmadığını şu cümlelerle açıklıyor:

"Bu işbirliği, ortak amaca ulaşabilmek için öz kaynakları yetersiz kalan devletler arasında oluşabileceği gibi, işbirliği, belirlenen amaçlara daha az kaynak kullanımı ile daha kısa sürede ulaşılabilmesi gibi beklentilerle de biçimlenebilir. Dar kapsamlı amaçlara yönelik bir işbirliği girişimi olmadığı noktasından yola çıkılacak olursa, Türkiye İsrail işbirliğini, iki ülkenin güvenliğine katkıları bakımından bir ittifak olarak nitelendirmek mümkün gözükmemektedir. Ancak ittifakların temel unsurlarından biri olan "casus Feodaris" açısından yaklaşıldığında bu işbirliğini bir ittifak olarak nitelendirmek güçleşmektedir."⁹

Fakat İsrail Savunma Bakanı İzak Mordehay'ın, 1997'deki stratejik diyalog toplantısı öncesi Sabah gazetesine verdiği mülakatta söylediği **"İran, Irak veya Suriye gibi ülkeler eğer güçlerini Türkiye'ye karşı kullanabileceklerini düşünürlerse, Türkiye'nin arkasında birleşik bir güç olduğunun farkına varacaklar. Bu güçlerin desteğiyle kimse bölgede Türkiye'ye bir şey yapamaz. Amerika Savunma Bakanı William Cohen ile stratejik durumu görüştüm. Amerika Dışişleri Bakanı Sayın Albright ve Amerika Genelkurmay Başkanı'yla da bu stratejik konuları görüştük. Sizin savunma bakanınızla da bu konuları görüşmeyi arzu ediyorlar. Bu bölgede herhangi bir tehdite karşı birlikte çalışabiliriz."**¹⁰sözleri, iki taraf arasındaki ilişkilerin ittifak yapan ülkelerden birinin diğeri lehine ve üçüncü bir ülke ya da pakt aleyhine, destek vermesi ve bedel ödemesi konularını gündeme getiren "casus Feodaris" açısından da bir ittifak olarak ortaya konabileceğini gösteriyor.

Türkiye ve İsrail yetkililerinin zaman zaman "iki taraf arasındaki ilişkiler üçüncü bir ülkeye yönelik değil" türünden açıklamaları, yönelen tepkileri göğüsleyebilmek amacıyla sarf edilmiş diplomatik izahlar olarak da değerlendirilebilir.

Türk İsrail ilişkilerini, Amerika'nın özellikle 11 Eylül'den sonra somut bir şekilde uygulamasını başlattığı tek kutuplu dünya düzeni çabası bağlamından bağımsız, "Ortadoğu Barışı"na dönük salt bölgesel bir işbirliği arayışı olarak düşünenecek olursak Dr. Gencer Özcan'ın çekinceleri haklılık kazanabilir.

Fakat bu stratejik ittifakın asıl mimarı olan Amerika'nın özellikle 11 Eylül sonrasında giriştiği küresel dizayn çabaları ve Türk-İsrail ilişkilerinin bu çaba içerisinde düştüğü yer göz önünde bulundurulduğunda bu ilişkinin İzak Mordehay'ın ortaya koyduğu şekliyle tam bir stratejik ittifaka yönelik olduğu söylenebilir.

Her yıl rutin bir şekilde TC, İsrail ve ABD arasında Akdeniz'de yapılan "Güvenilir Deniz Kızı" tatbikatları da bu stratejik ittifakın sembolik bir ifadesi olarak değerlendirilmelidir.

Sonuç

Türk-İsrail stratejik ittifakı, ABD'nin küresel dizayn çabasının Ortadoğu ayağında önemli bir eksen oluşturmaktadır. Bu ittifak Türkiye içerisinde 28 Şubat sürecinde oynadığı role benzer bir rolü bölgede oynayabilirse, ABD'nin bölgesel dizayn çabası başarıya ulaşmış olacaktır.

Her ne kadar Türkiye'deki son seçimler, halkın siyasi tercihinin 28 Şubat tercihinin aksi istikametine yöneldiğini ortaya koysa da yeni gelen hükümetin İsrail'le ilişkilerde etkisiz elaman konumunda bırakılacağı söylenebilir.

Yeni iktidarın, "hükümetlere göre değiştirilemeyecek bir kararlılık ve perspektif" kaderine razı olmaması, ABD'nin bölge dışı müdahalelerinden ve İsrail'in bizatihi varlığından kaynaklanan bölgesel istikrarsızlıkların ve çatışmaların sona erdirilmesi noktasında Türkiye'ye gerçekten tarihi bir öncülük rolü kazandırabilir.

Yeni iktidar, gerçekten ulusal stratejiler belirlemek ve bölgesel barışa tarihi bir katkı yapmak ile kendisine kader olarak dayatılan ve ülkemizi de yakacak olan küresel ve bölgesel savaş ateşine odun taşımak arasında bir tercih yapacaktı. Demokratik bir ülkede hükümetlere göre değiştirilemeyecek politik kararları kimlerin almakta olduğu sorusu, cevaplanması gereken hayati bir sorudur. AKP'yi tek başına iktidara getiren temel olgunun, merkezden rahatsız çevre oyları olduğu sıkça vurgulanır. Dolayısıyla böylesi bir soruyu sormak herkesten çok AKP yöneticilerine düşmektedir. Fakat AKP hükümetinin, şu ana kadar içerideki fincancı katırlarını ürkütmeme politikasından dolayı, hep merkezi memnun etmeye dönük bir çaba içerisinde olduğunu söylemek mümkün.

Dipnotlar:

- 1- M. Sami Denker, "Uluslararası Terör, Türkiye ve PKK" Boğaziçi yayınları, İstanbul 1997, s.94
- 2- Işıl Anıl, "Soğuk Savaş Sonrasında Türkiye ve Arap İsrail Barış Süreci", "Türkiye ve Ortadoğu, Tarih, Kimlik ve Güvenlik", derleyen Meliha Benli Altunışık, Boyut Kitapları, Eylül 1999, s.182
- 3- Bu batılılaşma kararını, Fikret Başkaya'nın çok yerinde bir tespitiyle "oto-kolonizasyon" (kendi kendini sömürgeleştirme) kararı şeklinde okumak da mümkün.
- 4- Turkey's Role in the New World Order, Strategic Forum 135, by General Çevik Bir, Deputy Chief of Turkey's General Staff, Number 135, February 1998, İnternet adresi için bkz. <http://www.ndu.edu/inss/strforum/forum135.html>
- 5- Dr Yavuz Gökalp Yıldız, "Türkiye İsrail Birlikteliği ve Ortadoğu'da Yeni Dengeler", TTT dergisi
- 6- The Middle East Journal, Spring 1998
- 7- 25 Şubat 1997 tarihli Milliyet gazetesi, 28 Şubat süreci ve İsrail ilişkileri bağlamında daha ayrıntılı bilgi için ayrıca bkz. Alptekin Dursunoğlu, "Stratejik İttifak, Türk İsrail İlişkilerinin Öyküsü" Anka Yayınları
- 8- Katja Weber, "Hiarachy Amidst Anarchy: A Transaction Cots Approach to International Security Cooperation", International Studies Quarterly (Haziran 1997) C. XLI. No.2, s.322, ve F. Gregory, Gause, "Alliances, in the Middle East", Middle East Studies Association Convention'a (Chicago, Illinois, 4-6 Aralık 1998) sunulan tebliğ, ss.1-2
- 9- Dr. Gencer Özcan, "Türkiye İsrail Yakınlaşması: Nedenler, Parametreler ve Gelecek İçin Perspektifler" Friedrich Ebert Stiftung, İstanbul, Aralık 1999, s.8
- 10- 26 Nisan 1997 tarihli Sabah gazetesi

Efsaneden Gerçeğe Amerika'daki Yahudi Gücü - Kuroş Ahmedî

Giriş

"Amerika'daki Yahudi gücü" özellikle Ortadoğu ülkelerinde, bölge ile ilgili Amerikan kararlarının izahı noktasında çok kullanılan tanıdık bir kavramdır.

Bu kavram, Amerikan dış politikasının oluşturulmasında Yahudilerin siyasî nüfuzunu açıklamaya dönük olmak üzere dünyanın başka birçok bölgesinde de kullanılmaktadır. Gerek bu kavram gerekse bundan türeyen "Yahudi Lobisi" kavramı, çoğunlukla bazen Masonluğu ve benzer bazı örgütleri çağrıştıran bir gizemlilik hâlesiyle kaplanmış bir halde bulunmaktadır.

Adına "Amerikan siyasî karar süreci" denen karmaşık olguyu tanımayı, Amerikan uygulamalarının sebebini anlama noktasında bir gereklilik olarak kabul ediyorsak ve onu etkilemek için çalışmayı gerekli görüyorsak, Amerika'daki Yahudi gücünün oluşum sebeplerini, etkenlerini ve nasıl çalıştığını anlamayı, özellikle Ortadoğu ile ilgili meselelerde Amerikan dış politikasını anlamamanın ve bu çerçevedeki sır perdesini aralamanın gereklerinden biri olarak kabul etmeliyiz.

Bununla birlikte tek başına "Yahudi gücü ya da lobisi" kavramı, İsrail çıkarlarını sağlama hedefi doğrultusunda Washington'daki siyasî kararları doğrudan ya da dolaylı olarak etkileyen şeylerin tümünü açıklıyor değildir.

Resmen kayıtlı olan ve Amerikan hâkim gücünün İsrail'le ilgili meselelerdeki kararlarını etkilemeyi kendine görev edindiğini açıkça ortaya koyan birkaç güçlü baskı grubu (lobi), Amerika'da benzer hedefler peşindeki geniş etkin kesimin sadece bir kısmını oluşturmaktadır.

Bununla birlikte Amerikalı Yahudilerin sahip olduğu ve gösterdikleri faaliyetler açısından kendilerinden doğrudan "lobi" olarak söz edilemeyecek birçok güçlü dernekleri ve örgütleri de vardır. Bu örgütlerin büyük bir bölümü, sadece Yahudilerin geniş kesimlerle ilgili işlerdeki eylem birlikteliğini korumak, bu cümleden onları yerel, bölgesel ve federal siyasî faaliyetlere teşvik etmek ve Yahudilerin çıkarları ile ilgili noktalarda yayın ve iletişim alanlarında işbirliği yapmak konularında çalışmaktadır.

Muhtemelen sayıca Yahudilerden az olmamalarına rağmen, Amerika'daki Müslümanların büyük bir çoğunluğunun, sosyal ve kültürel faaliyetlerdeki tecrübesizliklerini, düzenli siyasî ve kültürel faaliyetlere ve örgütlere değer vermeme özelliklerini, daha önce buldukları ülkelerden Amerika'ya kendileriyle beraber taşıdıklarını görmekteyiz.

Bu siyasî tavırsızlığa bir de derin ayrılıkları ve başka birtakım sorunları eklediğimizde Amerikan toplumunda infialden, siyasî pazarlıklarda oyuna dahil edilmemekten ve asla da edilemeyecek olmaktan başka bir sonucun çıkmadığını görmekteyiz.

Elbette Yahudilerin Amerika'daki gücü, sadece Yahudilerin etkinlikleriyle sınırlı değildir. Amerika'da, üyeleri Yahudi olmamakla birlikte İsrail çıkarlarını Yahudilerden çok daha fazla koruyan başka gruplar da bulunmaktadır. Bu noktada sağcı Hıristiyanlarla (Fundamentalist Hıristiyanlar ya da Siyonist Hıristiyanlar diye de şöhret yapmışlardır) yeni muhafazakarlar da zikredilmeye değerdir.

"Amerika'daki Yahudi gücü" şeklindeki avamî tasavvurla bu konuda nesnel ve gerçekçi incelemeler sonucunda elde edilen birikim arasında kesinlikle bir ayrıma gitmek gerekmektedir.

Birinci tasavvur kaderecidir. Bu tasavvur, egemen şartları nazarı dikkate alarak bilinmeyen aktörlerin sınırsız gücünden kaynaklanan "meçhul" ve "esrarengiz" bu güç karşısında ümitsizliği ve teslimiyeti öğütler. Böylece fiilen tam da bu lobilerin istediği davranış biçimine uygun bir zemin oluşturur. İkinci olarak söylenen birikim ise, Amerika'daki Yahudilerin sahip oldukları nesnel gücü, gerçekçi bir şekilde tanımaya çalışır. Şüphesiz ancak böylesine gerçekçi bir tanıma, Amerika'daki Yahudilerin gücü karşısında etkin bir karşı koyuşun yollarını gösterebilir.

Bu makale, birinci tasavvurdan uzak durarak ikinci yolda adım atmaya dönük olarak hazırlanmıştır.¹

Bu yazıda öncelikle Amerika'daki nesnel Yahudi gücünü tanımanın gerekliliği kısaca anlatılacaktır. Daha sonra Amerikan siyasetinin oluşumundaki Yahudi nüfuzuna ve bunun geçmişine işaret edilerek böylesi bir nüfuzun nasıl ve hangi araçlarla kazanılmış olduğu incelenecektir. Sonuç bölümünde de Amerika'daki Müslümanların ve Arapların kendi menfaatlerini yürütmeye dönük faaliyetlerine değinilecektir.

Konunun Önemi

Amerikan dış politikasının, dünyanın çeşitli bölgelerindeki önemli, bazen de tayin edici etkisi inkar edilemez. Büyüyen Amerikan ekonomisi ve Amerikan askerî gücü, bu ülkeye uluslararası ilişkilerde benzeri görülmemiş bir etkinlik imkanı kazandırmıştır. O kadar ki, dünyanın herhangi bir bölgesindeki dikkate değer herhangi bir değişim, Amerikan politikalarının tayin edici etkisinden uzak kalamamaktadır.

Gerek Amerikalılar gerekse başka milletlere mensup uzmanlar, ABD'nin dünyanın tek süper gücü olduğu konusunda hemfikirdirler. Fakat hemfikir olunan konu, sadece bundan ibaret değildir. Amerika, ekonomiden askerî güce, diplomasiden kültürel belirleyiciliğe kadar her alanda kendisini en yakından takip eden birçok ülkeyi çok çok geride bırakmıştır.

Paul Kennedy, on yıldan fazla bir zaman önce "Büyük Güçlerin Yükselişi ve Çöküşü" adlı kitabında 500 yıl öncesindeki dünyanın büyük güçlerinin değişim seyrini incelemiş Amerika'nın ekonomik ve askerî gücünün sonraki aşaması konusunda olumsuz görüş belirtmişti. 1990'lı yıllarda ise Amerikan ekonomisinin benzeri görülmedik bir şekilde gelişmekte olduğuna dair bir makale yazmış ve Amerikan gücünden "Mevcut tek süper güç" olarak söz etmiştir. Kennedy'ye göre: "Şimdi güçler arasındaki (ABD ve diğer dünya güçleri arasındaki) fark, tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar fazla aşılmıştır."

Kennedy, ayrıca şunları belirtiyor: İngiliz imparatorluğunun zirvede olduğu dönemde "İngiliz deniz gücü, güç sıralamasında ikinci sırada yer alan iki ülkenin deniz gücüne denkti." Halbuki halihazırda "Amerikan askerî bütçesi, tek başına (329 milyar dolar, 2003 tarihinde 377 milyar dolara çıkacaktır.) sıralamada Amerika'nın hemen ardından gelen 9 ülkenin askerî bütçesinin toplamına denktir."

Kennedy'nin belirttiğine göre, Amerika'da yeni mâlî yılda askeri bütçede sadece arttırılması önerilen 48 milyar dolarlık rakam, İtalya'nın tüm askerî bütçesinden iki kat ve İngiltere'nin tüm askerî bütçesinden ise (32 milyar dolar) üçte bir oranında daha büyüktür. (Halbuki İngiltere, nitelik açısından dünyanın ikinci önemli askerî gücüdür.)

Kennedy'ye göre böylesine devasa bir bütçenin sadece askerî harcamalara ayrılmasını mümkün kılan tek şey Amerikan ekonomisinin gücüdür. Kennedy, "Büyük Güçlerin Yükselişi ve Çöküşü" adlı kitabında 1980'li yılların sonundaki Amerika'yı, gayrî sâfî yurt içi üretimi, dünyadaki tüm üretimin yüzde 22'sine denk olduğu için tükenmekte olan bir güç olarak nitelemişti. Son makalesinde ise Amerika'nın gayrî sâfî yurt içi hasılasının tüm dünyanınkinin aşağı yukarı yüzde 30'u olduğunu belirtmekte ve bu devasa askerî bütçenin, Amerikan gayri sâfî yurt içi hasılasının yüzde 3.2'sine ulaşmamasından dolayı rahatlıkla tahammül edilebilir² olduğunu ifade etmektedir.

Böylesi bir gücün liderliği tarafından alınacak kararların, uluslararası ve bölgesel değişimlerde tayin edici etkiler yaratacağından hiç kuşku duyulmamalıdır. Şüphesiz Amerikan ekonomik ve askerî gücü, Amerikan dış politikasında uygun bir tercüman bulmuş ve bu da onun etkinliğini ve işlevselliğini arttırmıştır. Bu yüzden Amerikanın uluslararası tavırları ve bu tavırların nasıl oluştuğu son derece önemlidir. Amerikan dış politikasının esaslarının belirlenmesinde yardımcı olan her şey, küçük bile olsa etkili olduğu için son derece büyük bir öneme sahiptir.

Amerikan hükümetinin dış politika ile ilgili konularda karar alma sürecinin niteliğine ve sınırlı bir süre için karar verici organların başkanlığında yer alan şahısların güçlerinin sınırlılığına dair nesnel ve gerçekçi bir bilgi kazanmanın zarureti, son derece önemlidir.

Bilgisizlik, eksik bilgi, tahmine, zanna, ön yargıya, mesnetsiz varsayımlara dayalı yaklaşımlar, ülkelerin ulusal çıkarları için vahim zararlara sebep olabilir.

Bu genel esaslar çerçevesinde, Yahudilerin Amerika'daki nüfuzları ve oynadıkları rol, ancak gerçekçi bir şekilde incelenip nesnel veriler halinde ortaya konarak anlaşılabilir. Bu noktada hedef, İsrail yanlı lobilerin Amerika'daki karar alma süreci üzerinde nasıl ve ne ölçüde etkili oldukları konusunda ön yargıdan uzak, nesnel ve titiz bilgiler kazanmak olmalıdır.

Açıktır ki, ciddi bir şekilde kendi ulusal çıkarlarının peşinde olan devletler, Amerika'daki karar alma sürecinin nasıl gerçekleştiğini anlamaya olağan üstü bir önem vermekle kalmıyorlar; bu anlamayı, bu süreci etkilemenin bir ön adımı olarak da değerlendiriyorlar.

Bu yüzden geçtiğimiz on yıllar boyunca, dış politika alanında mevcut Amerikan yasalarının³ tanıdığı serbestlik sayesinde şekillenmiş olan ve çoğunlukla millî ve dinî telkinlere dayalı baskı grupları (lobiler), kendi görüşleri doğrultusunda Amerikan dış politikasında son derece önemli bir rol oynadılar.

Amerikalı Almanlar, Amerikalı İrlandalılar, Amerikalı Kübalılar vs. gibi gruplar, bu noktada dikkate değerdir. Resmî Amerikalı Yahudi lobisi de esasen bu çerçevede ele alınmalıdır.

Bu doğrultuda gerek büyük gerekse orta halli tüm dünya ülkeleri, Washington'da farklı derecelerde nüfuz grupları oluşturmakta ya da bu grupları desteklemektedir. Bu gruplar, kamuoyunu ve hükümeti, çeşitli şekillerde etkilemek için yoğun bir şekilde çalışmaktadır.

Amerika'daki Yahudilerin Rolü ve İsrail Karşısında Amerikan Devlet Politikası

Amerikan Başkanı George Bush'un Cumhuriyetçi Parti'de 24 Haziran 2002 tarihli konuşmasını, bir Amerikan başkanının yaptığı sadece en İsrail yanlısı konuşma değil, temsilciliğini Ariel Şaron'un yaptığı en İsrail sağ yanlısı konuşma olarak değerlendirmek mümkündür. Bu noktada asıl şaşırtıcı olan, böylesi bir tutumun Cumhuriyetçi bir hükümet tarafından sergilenmiş olmasıdır. Zira Cumhuriyetçiler, Demokratlara oranla çok daha az İsrail yanlısı idi ve sürekli olarak Araplarla da normal ilişkiler kurmaya çalışırlardı.

Bush, İsrail'in Batı Şeria'ya yönelik saldırısının ilk günlerine denk gelen 4 Nisan 2002 tarihli önceki konuşmasında açıkça "İsrail'in Batı Şeria'dan çekilmeyi başlatmasını" istemişti. Kendisi, yaklaşık olarak bir hafta sonra da bu isteğini ikinci kez çok daha vurgulu bir şekilde ifade etmişti. Fakat, İsrail yanlısı lobiyle onların Amerika'daki destekçilerinin seferber olması üzerine, bir kenarda durup İsrail'in işgal altındaki topraklarda gerçekleştirdiği operasyonları izlemeğe mecbur olmuştu. Bush'un, Şaron'u işgal altındaki topraklardan çıkarma konusundaki güçsüzlüğü, Powell'in 2002 Nisanında, İsrail'in işgal altındaki topraklardaki saldırılarını sürdürdüğü bir sırada bölgeye yaptığı neticesiz ziyaret ve son olarak da Bush'un 24 Haziran'daki konuşması, Amerika ile İsrail'i birbirine bağlayan stratejik, siyasî, kültürel ve dinî bağların gücünü göstermektedir. Bu, kongre, kamuoyu, seçimler ve seçim yatırımları gibi hususlar düşünüldüğünde Amerikan ulusal çıkarlarına aykırı dahi

olsa, Amerikan politikacıları açısından İsrail etkisinden uzak kalmanın oldukça zor olduğunu göstermektedir. O kadar ki, hatta bir başkan bile kendinin ve partisinin siyasî konumunu ve itibarını korumakla, ilan edilen politikalarından taviz vermek arasında tercihe zorlanmaktadır. Nitekim Amerika, İsrail'in yaptıkları yüzünden birçok ülke tarafından eleştirilmekte ve kınanmaktadır.

George Bush'un 24 Haziran'daki konuşması, 4 Nisan'dan beri yaptığı konuşmalar içerisindeki en olumsuz konuşmaydı. Halbuki o, 4 Nisan'da açıkça "Bir Filistin devleti kurulması hedefini" desteklemiş ve İsrail ile kurulacak Filistin devletinin bir arada yaşamasını bir çözüm yolu olarak ortaya koymuştu. Daha sonraki konuşmasında "Filistinliler demokrasiyi kabul etmeleri, yolsuzlukla mücadele etmeleri ve terörü şiddetle reddetmeleri durumunda Amerika'nın geçici bir Filistin devleti kurulmasına yönelik desteğini bekleyebilir." dedi.

Bush, 24 Haziran'daki konuşmasında barışın gerçekleşmesinin "yeni ve farklı bir Filistin liderliğine" bağlı olduğunu söyledi ve Amerika'nın, kurulacak bir Filistin devletine olan desteğinin, Filistin halkının "yeni bir liderliğe ve yeni kurumlara sahip olmasına ve komşularına karşı yeni güvenlik tedbirleri almasına" bağlı olduğunu söyledi. Ayrıca "Bugün Filistin liderleri, terörizme karşı çıkmıyorlar, tersine onu destekliyorlar." dedi.

Bush, Colin Powell ve Rumsfeld'i de yanına alarak Beyaz Saray'da yaptığı bu konuşmasında daha önceki konuşmasının aksine İsrail'in Batı Şeria'dan çekilmesine yönelik olarak hiçbir şey söylemedi. Halbuki bu konuşmanın yapıldığı sırada bu bölgedeki 7 büyük şehir, İsrail'in çeşitli derecelerdeki işgali altında bulunuyordu.

Bush, İsrail'in Eylül 2000 öncesi (İntifadanın başlamasından önceki) duruma dönmesinin güvenlik konusunda sağlanacak ilerlemelere bağlı olduğunu ifade etti ve şunları söyledi: "İsrail, vatandaşlarının öldürülmesi durumunda kendisini savunmaya devam edecektir."⁴

Bush'un 24 Haziran 2002'de söyledikleri, Likud partisi tavrının bir Amerikan başkanı tarafından kabul edilmesi demekti ki böylesi bir şey daha önce hiç gerçekleşmemişti. Bundan daha da önemli böylesi bir tutumun Cumhuriyetçi bir hükümet tarafından sergilenmiş olmasıdır. Bu durum yaşanmakta olan değişimin önemini çok daha fazla arttırmıştır.

Carter ve Regan dönemlerinde ABD'nin İsrail büyükelçiliği görevini yürüten Sam Lewis'in deyişiyle: Bush'un bu açıklamaları, "Bir ABD başkanının, İsrail sağının barışın sağlanması için atılması gereken ön adım konusundaki yorumunu neredeyse tamamen kabul ettiği anlamında kesin bir hüküm içeriyordu. Ayrıca bu açıklama, Bush'un terörizmle mücadele konusunda hangi önceliğe inandığını da göstermektedir."

Bu konuşma Bush'un: "Bizim dışımızdakiler, terörizmle mücadelemizde ya bizden yanadırlar ya da teröristlerden yanadırlar" sloganıyla tam bir uyum içerisinde. Bununla Ortadoğu şartlarında "Filistin liderliği" teröristlerden yana bir konuma yerleştirilmektedir. Bu ise Şaron hükümetinin uzun zamandan beri propaganda etmekte olduğu şeydir.⁵

Bu konuşmadan sonra birçok kişi, Bush'un bu sözlerinin Ortadoğu gerçeklerine dayalı olmadığını, bunun Amerikan iç politikasını göz önünde bulundurarak yapılmış bir konuşma olduğunu fark etmiştir. Sadece Yahudi lobisi ve Amerika'daki Yahudi seçmenler değil, Bush'u iktidara getiren koalisyonun önemli bir kısmını oluşturan sağcı Hıristiyanlar ve "Yeni Muhafazakarlar" da bu konuşmanın en önemli hedef kitleliydi. ABD'de yapılan bir kamuoyu araştırması, Filistinlileri destekleyenlerin oranını yüzde 15'ten az gösterirken, Amerika'daki siyasî aktivistlerin dikkate değer bir kısmının İsrail yanlısı olduğu bilinmektedir.

Amerikan ölçütlerine göre işlerini yürütmeyi ve yeniden seçilmeyi düşünen bir ABD başkanının kendi çıkarına olan bir yolu tercih edecek olması doğaldır. Nitekim çoğu kimse baba Bush'un 1992'de işgal altındaki topraklarda yeni Yahudi yerleşim merkezleri kurmaya çalışan sağcı İsrail hükümetiyle ters düşmesinin onun seçim yenilgisi almasında çok etkili olduğunu düşünmektedir.

Sonraki bölümlerde göreceğimiz üzere Yahudi lobisi, ve özellikle de İsrail'in Yahudi olmayan taraftarları, Bush'un yukarıda söz konusu edilen iki konuşması arasındaki üslup farkında çok etkili olmuştur. İsrail yanlısı lobilerin ABD kongresi üzerindeki nüfuzunun, onların yürütme gücü üzerindeki nüfuzlarından çok daha fazla olduğu konusuna ilişkin ileride daha açıklayıcı bilgiler verilecektir.

Geçmiş

Yahudilerin Amerika'daki karar alma süreci üzerinde etkili olma yönündeki ciddi çabalarının geçmişi, 2. Dünya Savaşı sonrasında ilk yıllarına uzanmaktadır. Bir taraftan İsrail'in kurulması, diğer taraftan da Amerika'nın 2. Dünya Savaşı'ndan en güçlü ülke olarak çıkması, Amerikalı Yahudileri, İsrail

devleti için Amerikan desteğini kazanma arayışına sevk etti. Onlar, tersi bir durum olması durumunda yani Amerika'nın Arap ve İslam ülkelerini desteklemesi ya da bir anlamda tarafsız kalması durumunda, hem İsrail'in hem de kendilerinin Yahudilerin genel çıkarlarını temin etmek üzere başka bölgeler aramak zorunda kalacaklarından şüphe etmiyorlardı.⁶

İnsan hakları boyutu ve Yahudi meselesine olan sempati, Amerika'daki Yahudi gücüne ait nüfuzun şekillenmesini başlattı.

Yahudilerin Avrupa'da incitilmesi ve bazı Amerikalıların iki dünya savaşı arasında Yahudilere yardım etmemekten kaynaklanan suçluluk duygusu, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Yahudilerin Amerikan toplumuna çeşitli düzeylerde kabul edilmesine uygun zemin hazırladı.

Daha sonra soğuk savaşın başlaması ve iki süper gücün nüfuzlarını Ortadoğu'ya yayma konusunda rekabete girişmesi, Yahudi meselesinin jeopolitik ve stratejik boyutlar kazanmasına sebep oldu. Bu mesele, özellikle 1967 yılındaki 6 gün savaşından sonra artan bir önem kazandı.

Bu konuya eklenen diğer bir boyut da taraflarını "demokrasi"de birleşir tarzda ortak bir siyasal düzene ve muhtemelen ortak toplumsal ve siyasal değerlere inanmalarıdır.

Daha ileri düzeyde bakacak olduğumuzda Amerikan toplumunun belli bir kısmının, itikadî meselelerde Yahudi-Hıristiyan müştereklerini de bu bütüne eklediklerini görmekteyiz. Bütün bu faktörler, Amerika'daki Yahudi toplumunun faaliyetleri için uygun zeminler yarattı.

Yahudiler, 2. Dünya Savaşı'nın hemen ardından Amerikan toplumundaki nüfuzlarını kararlı bir şekilde genişlettiler ve bu yöndeki çalışmalarını hukukî ve medenî alanlarda ve bir azınlık olarak onların konumlarını doğrudan etkileyen temel özgürlükler alanında genişlettiler.

Onların faaliyetlerinin ilk adımı Demokrat Parti'de oldu ve bu hâlâ devam etmektedir. İsrail'in kurulması da Amerikan Yahudilerini dış politikaya ilgili kıldı, bu süreç özellikle 1967'de hız kazandı.

Amerikalı Yahudiler, çok uzun bir süre boyunca sadece iki defa geri adım attılar. Birincisinde Süveys Kanalı'nın İsrail, Fransa ve İngiltere tarafından ele geçirilmesi sırasında Eisenhower'ın ultiyatomu (Krushev ile birlikte) söz konusu üç ülkenin geri çekilmesine sebep oldu. Bu ise Amerikalı Yahudilerin Cumhuriyetçi Eisenhower hükümetine öfke duymasına yol açtı. İkincisi, 1990'lı yılların başlarında (Baba) Bush dönemindeydi. Yahudiler, bu dönemde Bush'u İsrail karşıtı adımlar atmamakla suçlamışlardır.

Onların rahatsızlığı, İsrail'in, Irak'ın kendisine yönelik füze saldırısına karşılık vermesinin Amerika tarafından engellenmesiyle başlamıştı.

Bush'un ve Dışişleri Bakanı James Baker'in İzak Şamir hükümetini 1991 Ekimindeki Madrid Barış Konferansına katılmaya zorlaması, ABD'li Yahudileri kızdıran bir başka husus oldu.

Nihayet Bush hükümetinin işgal altındaki topraklarda Yahudi yerleşim merkezleri kurulmasına muhalefet etmesi ve Kongreden İsrail'e yapılacak maddi yardımı ertelemesini istemesi, Washington'daki İsrail yanlısı lobi açısından bardağı taşıran son damla oldu.

Bazıları, Bush'un 1992 seçimlerinde Clinton karşısında aldığı yenilgiyi, Yahudi lobisinin Bush'a karşı olmasıyla açıklamaya çalıştı. Bush'un yenilgisinde oy oranı itibarıyla Yahudi lobisinin rol oynamış olması imkansızsa da Demokratların, o dönemde Cumhuriyetçiler ile Yahudiler arasındaki ayrılıktan en üst düzeyde faydalanmaya çalıştığından şüphe yoktur.

Clinton'un yardımcısı Al-Gore, 2000 yılında düzenlenen bir AIPAC toplantısında şunları söyledi: "Aşağılayıcı ilişki kavramını propaganda eden ve böylece İsrail'e ayrılan ödeneği İsrail'i korkutmak için bir sopa gibi kullanmaya çalışan Bush'un danışmanlarına karşı çıkışımı hatırlıyorum."⁷

Savaştan sonraki 15-20 yıl içerisinde kilit noktadaki birkaç siyasal tavır, Amerika'daki Yahudi azınlığın etrafında gizemli bir siyasal güç halesi oluşmasına yardım etti. Bu, Yahudi örgütlerinin açıkça kavrayamadıkları, ama buna herkesi inandırmaya çalıştıkları bir güç halesiydi. Burada önemli olan, Amerika'daki tüm siyasî yelpazenin bunu ciddiye almalarıydı. Amerikan Arap Enstitüsü başkanı James Zogby: "80 Kongre üyesi, İsrail'den çok Arap-Filistin tezine yakın olmasına rağmen, bunların çoğunun İsrail lobisinin gücü konusunda oluşmuş olan kanaatten dolayı, bu düşüncelerini açıklamaktan çekinmekte" olduklarını söylüyor.⁸

Senatör Charles Percy'in (Illinois eyaleti Cumhuriyetçi adayı) 1984'teki yenilgisi, Yahudilerin onun rakiplerine geniş ölçüde seçim yardımında bulunmasına bağlandı. Yahudilerin Charles Percy'den rahatsızlıkları, onun bazı askerî teçhizatın özellikle de Awacsın Suudî Arabistan'a satışı sırasında oynadığı rolden kaynaklanmaktaydı.

(Percy, zihinlerin bir köşesinde saklı kalsın) Daha sonraki yıllarda öyle bir noktaya gelindi ki, pratikte temsilcilerin zihni, oy zamanı yaklaştığında İsrail'e yönelik tasarı ve tekliflerle meşgul

olmaya başladı. Yahudi gazetesi Forward'ın yazı işleri müdürü J.J. Goldberg'in deyimiyle: "Kongrede 'Yahudilerin kırmızı çizgisinin geçilmemesi gerekiyor, aksi takdirde isminin altı çizilir' şeklinde bir yargı oluştu." O, daha sonra sözlerine şunları ekliyor: Yahudilerin böylesi bir zımnî tehdidi hayata geçirmeye güçlerinin yetip yetmeyeceğinin çok fazla bir önemi bulunmuyor; çünkü birçoğu, onların bunu yapabileceklerine inanıyor.⁹ Kongredeki Yahudi gruplar, "Terörizme karşı mücadele olarak İsrail ideali" ve "Ortadoğu'daki tek demokrasi" söylemlerinin, seçmeni ve Amerikan kongresini motive eden etkenler olduğunu iddia etmektedirler. Yahudi grupları bu iddianın ispatı için şu örneği zikretmektedirler. Kongrede İsrail lehine ve Filistin aleyhine gündeme getirilen tasarımlara, İsrail yanlısı lobilerin beklentilerinin bile üstünde bir öncelik verilmektedir.

Amerika'daki Yahudi liderlerin söylediklerinden ve yazdıklarından şu iki konuda kaygılandıkları ortaya çıkmaktadır. Birincisi, İsrail'in yok olmasıdır.¹⁰ (İsrail ordusunun dünyanın en güçlü dördüncü ordusu olarak nitelendirilmesine rağmen) İkincisi ise, Yahudi kavminin tarihî tecrübesinin de ortaya koyduğu gibi, Amerikan siyasî gücünden yararlanılmaması durumunda Amerikan toplumunda ve dünyanın diğer bölgelerinde çeşitli tehlikelerle karşılaşılmasıdır. Sonuç olarak tüm alanlardaki siyasî faaliyetler, Amerika'daki Yahudiler açısından bir çeşit "siyasî fariza" haline getirilmiştir.

Yahudiler, geçen yarım yüzyıl boyunca Amerika'nın Ortadoğu politikaları üzerinde her zaman belli bir nüfuza sahip olmuştur. Ama onların bu etkinlikleriyle orantılı başarıları, 11 Eylül'den sonra her zamankinden çok daha fazla artmıştır. Bu durum hem Kongreye hem de kamuoyu yoklamalarına yansımıştır. Filistinlilerin İsrail'deki şehadet operasyonları da bu meselede çok etkili olmuştur. Çünkü "bu operasyonlar İsrail'de başarıya ulaştıkça dünyanın diğer yerlerinde de başarıya ulaşacaktır, 11 Eylül de bunun bir benzeridir." tarzında birçok propagandalar yapıldı. Sonuç olarak daha önce Amerika'da İsrail'e yönelik böylesi bir desteğin benzeri görülmemiş değildi, tarih boyunca da bir ülkenin içinde bir başka ülkeye bu kadar büyük bir desteğin verildiği çok az görülmüştür.

11 Eylül'den sonra Amerika'daki İsrail yanlısı lobi, 11 Eylül'ün İsrail'e yönelik olumsuzluklarını gidermek, terörizm konusunda Amerikan ve İsrail görüşlerini birbiriyle kaynaştırmak, terörizmle mücadeleyi Amerika ve İsrail'in ortak savaşı olarak propaganda etmek hedeflerine dönük olmak üzere tüm alanlarda seferberlik başlattı. Bu çerçevede şu örnek zikredilmeye değerdir. 13 Eylül 2001'de Richard Pearl, Frank Gaffney, William Kristol ve Kirk Patrick gibi Amerikalı muhafazakarlar tarafından kurulan "Demokrasileri Savunma Vakfı" eğer "intihar stratejisi" bir yerde başarılı olursa, her yerde zafer kazanacaktır' içeriğine dayalı bir televizyon reklamı yayınlamaya başladılar.¹¹

Yahudilerin nüfuzu, Amerikan kamuoyunda ve Kongrede İsrail'e destek şeklinde tecessüm etmektedir. Onların medyadaki, devlet kademelerindeki ve bazı araştırma merkezlerindeki nispeten sınırlı nüfuzları daha sonra gelmektedir. New York birinci senatörü Charles Schommer ve Amerikan senatosundaki İsrail'in en ateşli taraftarlarından biri olan bir senatör, Amerika'da İsrail taraftarlarının siyasî güçleri konusunda üç alandan söz etmektedir. O, Kongrenin Amerika'daki diğer kurumlardan çok daha fazla İsrail yanlısı bir kurum olduğunu belirtmektedir. Onun tabiriyle, Amerikan kamuoyu, ikinci sırada, Beyaz Saray ise son sırada yer almaktadır.

ABD'deki Yahudi Gücünün Asli Üsleri

Aşağıda ABD'deki Yahudi gücünün üslerine kısaca işaret edilecektir.

Kamuoyu

ABD'deki olumlu kamuoyu, Yahudi örgütlerin bu ülkedeki faaliyetleri için uygun zemin yaratmakta ve ABD ile İsrail arasında yakın ilişkiler kurulmasını sağlamaktadır.

Amerikan halkının olumsuz görüşlerinin, Yahudi lobilerinin kurduğu dengeyi bozacağından şüphe yoktur. Fakat geçen on yıllar boyunca yapılan geniş kamuoyu yoklamaları, ABD kamuoyunun çoğunlukla İsrail yanlısı olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu açıdan mevcut göstergeler, Avrupa ile ABD kamuoyunun İsrail konusundaki yaklaşımlarının birbirinden oldukça farklı olduğunu ortaya koymaktadır. Nisan 2002 tarihindeki İsrail ile Filistinli mücahitler arasındaki çatışmaların doruk noktaya çıktığı bir sırada ABD'de yapılan geniş kapsamlı bir miting, İsrail'in lehine gerçekleştirilmiştir. Halbuki Avrupa şehirlerinde Filistin taraftarları, muhaliflerine oranla daha büyük mitingler gerçekleştirdiler. 5 Mayıs'ta New York'ta düzenlenen "İsrail'e karşı İslam" yürüyüşünün tertip komitesi başkanının iddiasına göre, Bu yürüyüş katılmak için 100 bin kişi ismini yazdırmış ve 700 ila 800 bin kişi de bu gösteriyi izlemek üzere caddelere çıkmıştır.¹² 15 Nisan'da Washington'daki İsrail lehine yapılan bir başka gösterinin tertip komitesi başkanının iddiasına göre de bu gösteriye 60 bin kişi katılmıştır. Bağımsız ya da muhalif kaynakların bildirdiklerine göre de bu rakam 25 bin ile 40 bin arasında değişmektedir. (Bu miting bir bakıma George Bush'un 4 Nisan'daki konuşmasına itiraz amacıyla yapılmıştı.) Kamuoyu araştırmaları, ABD'lilerin çoğunluğunun İsrail'i destekler tavrını daha açık yansıtmaktadır. Bu kamuoyu araştırmalarına göre her 3 ABD'liden biri İsrail'i desteklemektedir. Halbuki Avrupa'da bu rakam 2'de

bir oranında Filistinlilerin lehinedir. Nisan 2002 tarihinde Gallup ve NBC tarafından yapılan bir kamuoyu araştırması, ABD halkının İsrail'e olan sempatisinin 5 yıl önce yapılan kamuoyu araştırmalarına göre % 10 oranında artmış olduğunu ortaya koymaktadır. Bu kamuoyu araştırmalarına göre ABD'de Filistinlilere yönelik sempati, yüzde 11 iken bu rakam geçmişte yüzde 15 oranında bulunuyordu. Aynı kaynağa göre nisan ayında ABD'lilerin yüzde 59'u İsrail'in Batı Şeria'daki askerî operasyonlarının "Amerika'nın Afganistan'da Usame bin Ladin'e karşı gerçekleştirdiği askerî operasyonlardan farksız" olduğuna inanmaktadır. Bu ankete cevap verenlerin yüzde 70'i Filistinlilerin taktiklerini bir savaş olarak değil, "terörizm" olarak görmektedirler. Buna karşın bu ankete cevap verenlerin yüzde 53'ü İsrail'in Filistin hedeflerine yönelik girişimlerini savaş olarak nitelermekte ve sadece yüzde 30'luk bir kesim, bunu "terörizm" olarak görmektedir.¹³

Kongre

ABD kamuoyunun İsrail yanlısı eğilimi, Kongreyi İsrail çıkarlarına sevk eden önemli bir rol oynamaktadır. Ayrıca kamuoyunun şekillenmesinde ve bunun sonuçlarının en üst düzeyde gerçekleşmesinde, Yahudi lobilerinin izlediği taktiklerin çok önemli bir rolü bulunmaktadır. Kongre, 1980'li yılların sonlarından beri, ABD'nin İsrail'e yönelik yaptığı 3 milyar dolarlık özel ekonomik ve askerî yardım konusunda çok önemli bir rol oynamıştır. Kongrenin İsrail lehine olan bu tür tasarıları kabul etmekle oynadığı rol, İsrail'in daha fazla desteklenmesini sağlarken, Araplara yönelik baskının da daha da artmasına ve ülkedeki medya propagandasının oluşumuna yardım etmiştir.

Temsilciler Meclisi'nde ve Senato'da 2 Mayıs 2002'de kabul edilen iki karar, İsrail yanlılarının ABD yasaması üzerindeki nüfuzunu açıkça göstermektedir. Bu iki kararın yürütme üzerinde ilzam edici bir yönü bulunmuyorsa da yürütme gücü, Ortadoğu politikalarını oluştururken, bu kararları dikkate almazlık edememektedir. İsrail'in nisan ayında Batı Şeria'ya yönelik giriştiği saldırıların ve İsrail güçlerinin Cenin'de gerçekleştirdiği cinayetlerin hemen ardından kabul edilen bu iki karar, Kongre'nin İsrail'e ve Şaron'un işgal altındaki topraklarda giriştiği cinayetlere tam destek verdiğini ortaya koyuyordu.

Senato'daki, 100 senatörden 94'ü bu karar tasarısına olumlu oy verdi. 2 senatör buna, muhalif oy verirken, 4 senatör de oylamaya katılmadı. Senato'daki karardan çok daha sert olan Temsilciler Meclisi'ndeki oylamalarda ise, 435 kişiden oluşan temsilcilerin 352'si, karara olumlu oy verirken sadece 21'i buna karşı oy kullandı. Temsilciler meclisindeki kararda "Yaser Arafat'ın barışı gerçekleştirme konusunda uygun bir ortak olmamasından" endişe edildiği belirtilmekteydi. Senato'daki ve Temsilciler Meclisi'ndeki bu iki kararda "Amerika ve İsrail'in terörizme karşı birlikte mücadele ettikleri" belirtilmekte ve İsrail'in Filistin topraklarında yaptıkları, terörist alt yapıyı yok edip, halkının güvenliğini sağlamaya dönük tedbirler olarak tanımlanmakta ve bununla dayanışma içerisinde olmak gerektiği bildirilmektedir.¹⁴

Dikkate değer bir Arap nüfusun yaşadığı Michigan Eyaletinin Demokrat Partili senatörü olan David E. Bonior, Temsilciler Meclisindeki kararlar ilgili olarak şöyle demiştir: "Bu karar, İsrail'in Filistinlilere yönelik olarak yaptıklarını körü körüne desteklemekte ve Filistinlilerin nesiller boyunca katlandıkları sıkıntıları, tümüyle yok saymaktadır." Senato'daki karara olumsuz oy veren senatörlerden Ernest B. Hollings, (D. South Carolina) ve Robert C. Byrd, (Democrat of West Virginia) senatörlerin, seçim sırasında maddî yardım almak peşinde olduklarına işaret etmiştir.

Çoğunluktaki Cumhuriyetçilerin, aynı zamanda da Hıristiyan sağcılarının lideri olan Dick Armey, Temsilciler Meclisi'ndeki oylamadan önce Oslo Anlaşması aleyhinde bile konuşma yapmıştır. MSNBC televizyonundaki Hardball programındaki mülakatında şöyle demektedir: "İsrail'in tüm Batı Şeria'yı kendi topraklarına katmasından memnun olacağım." Bu programın devamında kendisine yönelik yöneltilen bir soruya cevaben de: "Artık Filistinlilerin bu bölgeyi terk etmesi gerektiği inancını taşımaktayım" demişti. Armey, birkaç saat sonra, önceki sözlerini biraz düzeltmeye çalışarak şöyle demektedir: "Yalnızca terörizmi destekleyen Filistinliler sürgün edilmelidir."¹⁵

Senato'daki çoğunluğun lideri olan ve aynı zamanda da 2004'teki başkanlık seçiminde Demokrat Partinin muhtemel adaylarından biri olan Tom Dashell AIPAC'taki bir toplantıda Avrupa'yı, Arapları ve BM makamlarını eleştirerek onları anti semitist olmakla ve Yahudi devleti konusunda samimi olmamakla suçlamış ve şöyle demiştir: "ABD'nin, İsrail'e olan desteği mutlak ve sarsılmaz olmalı ve ABD, İsrail'in askerî üstünlüğü konusunda verdiği taahhüde bağlı kalmalıdır."¹⁶

Elbette İsrail'in aşırı bir şekilde desteklenmesinden dolayı ABD'nin arabulucu konumunun zayıflamasından endişelenen bazı insanlar da mevcuttur. Saygın bir dış politika uzmanı olan Cumhuriyetçi senatör John Warner oylamadan önce kendisine yöneltilen Filistin karşıtı karara oy verip vermeyeceğine ilişkin bir soruya: "Henüz karar vermedim... Amerika'nın bölgede oynadığı arabulucu rolünün zayıflatılmasına gerek var mı diye endişe ediyorum"¹⁷ şeklinde cevap vermişti.

Yahudilerin ABD kongresindeki nüfuzlarında kamuoyunun, ülkedeki genel havanın, Yahudi seçmenlerin ve onların yaptıkları seçim yardımlarının dışında hem resmî Yahudi lobisinin örgütlü

faaliyetlerinin hem de buna karşı çıkan örgütlü bir muhalif sesin bulunmamasının çok önemli bir etkisi bulunmaktadır. Meclis uluslararası ilişkiler komitesi başkanı ve Temsilciler Meclisi üyesi Henry Hyde son durumu açıklarken: "İsrail yanlısı lobi, Temsilciler Meclisi üyelerinin üzerinde fazlaca konuşmasını gerektirecek bir şey değildir." demekte ve Ortadoğu meselesi ile ilgili olarak İsrail yanlısı lobilerin kendisine müracaat ettiklerini; ama Arap ya da ABD'li Müslüman grupların kendisinin yanına bile gelmediklerini belirtmektedir. Hyde, ayrıca bundan dolayı kendisinin başkanlığını yaptığı komitenin uzun yıllar boyunca İsrail çıkarlarına hizmet eden kararlar aldığını ve bu yüzden de "küçük Knesset" diye ün yaptığını ifade etmektedir.¹⁸

Kongre, mâlî konulardaki rolü itibariyle İsrail'e yaptığı yıllık 3 milyar dolarlık ekonomik ve askerî yardımla İsrail açısından kader tayin edici bir rol oynamaktadır. 1989 yılından beri artarak devam eden bu yardımlar, hiçbir kayıt ve şart olmaksızın en iyi koşullarda yapılmaktadır. İsrail yanlıları, bu yardımların İsrail hükümetinin izlediği politikalarla hiçbir ilgisinin bulunmaması konusunda hassasiyet göstermektedir.

ABD kongresinde Yahudilerin artan orandaki mevcudiyetleri de kongrenin İsrail çıkarlarını güçlü bir şekilde savunuyor oluşunda önemli bir etkidir. Tarihsel açıdan Yahudiler, yoğun faaliyetlerine rağmen seçimle yüksek mevkilere gelememiş idiyse de, bu durum geçen on yıl içerisinde değişmeye başladı. Mevcut kongrede (107 kişi) 10 Yahudi bulunmaktadır (yüzde on) bu cümleden, etkili isimlerden Joseph Liberman 2000 yılındaki başkanlık seçiminde Al-Gore'un başkan yardımcısı adayydı. Yahudiler Temsilciler Meclisi'nde de 27 üye ile (yüzde 6) temsil edilmektedir.

Bu arada Kongre üyelerinin kendilerinin güçlü, tehditkar ya da saldırgan bir lobinin etkisi altında kaldıkları yönündeki ifadelerden alındıklarına ve bunu kendileri için bir hakaret saydıklarına da dikkat çekmek gerekmektedir. Onlar, dış politikayla ilgili olarak kendi yargılarına ve değerlendirmelerine göre karar verdiklerini iddia etmektedirler.

Yürütme gücü

Hükümetin tayini üzerindeki nüfuz, ABD'deki Yahudilerin gücünü gösteren diğer bir unsurdur. ABD'deki yürütme organı, Kongre ve genel kamuoyuna göre İsrail yanlısı lobilerin etkisinde daha az kalmaktadır. Demokratlarla Cumhuriyetçilerin İsrail yanlısı lobilerin nüfuzu karşısında farklı tavırlar takındıkları bu son döneme kadar, CIA ve Dışişleri Bakanlığı, Yahudi nüfuzuna karşı direnen önemli merkezler olarak söz konusu edilirdi. Fakat şimdi her iki parti farklı şekillerde de olsa, dikkat çekici bir şekilde söz konusu lobilerin etkisi altında bulunmaktadır.

Clinton döneminde, birer Yahudi olan Dennis Rose ve yardımcısı Aaron Miller Clinton'un İsrail Filistin meselesi konusundaki özel temsilciliği görevine getirildiler. Yine Clinton, ilk defa bir Yahudi'yi, Martin Indyk'i ABD'nin İsrail büyükelçisi olarak tayin etti. (Bu arada şunu da söylemek gerekir ki, bunların hepsi, İsrail İşçi Partisinin görüşlerine ve barış karşılığı toprak fikrine inanan insanlardı.)

Clinton'un ABD Yüce Divanı için atadığı iki yargıç Yahudi'ydi. Clinton'un ulusal güvenlik danışmanı Sandy Berger, tarım bakanı Daniel Glickman ve daha onlarca üst düzey yönetici Yahudi'ydi. Partisinin önemli bir ayağını Yahudi olmayan İsrail taraftarları olan Yeni Muhafazakarlar (neo conservatives) ve Hıristiyan sağcılardan oluşturan ve seçimlerde onlardan büyük bir destek gören Bush, Yeni Muhafazakar Yahudi unsurlardan birçok kişiyi hükümetin önemli makamlarına tayin etti. Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, planlamadan sorumlu Savunma Bakan Yardımcısı Douglsh Feith, Savunma Politikası Kurulu Başkanı Richard Pearl vs. Bush hükümetinde önemli makamlara getirilmiş olan Yahudilerdendir.

Bununla birlikte siyaset dışı profesyonel gövdenin [bürokrasinin] İsrail yanlısı lobinin etkisinde çok fazla kalmamış olması ABD yürütme gücü ile ilgili olan önemli bir husustur. Bu lobi de diğer lobiler gibi, seçimle iş başına gelen makamlara seçim yardımları yaparak nüfuz edebilmektedir. Askerî makamlar, dış politika ve istihbarat makamları gibi bürokratlar üzerinde fazla bir etki yapamamaktadır. Bu yüzden söz konusu lobiler, uzun yıllar boyunca bu tür makamlara karşı onları itibardan düşürmek ve onlar tarafından ortaya konmuş uzman görüşleri tezyif etmek amacıyla aleyhte propagandalar yapmışlardır. Bu çerçevede söz konusu lobi unsurları, bu tür bürokratik makamları ve bazı ABD Dışişleri Bakanlığı mensuplarını Arabist (Arapçı) diye adlandırmaktadır. İsrail lobisinin ABD Dışişleri Bakanlığı yöneticilerine ve bürokratlarına karşı giriştiği propagandalara ilişkin örnekler aşağıda yer almaktadır:

Tam anlamıyla bir Siyonist yayın organı olan New York Post gazetesi, Bush'un 24 Haziran 2002 tarihli konuşmasından sonra bu durumu, "Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Savunma Bakanı Rumsfeld ve Ulusal Güvenlik Danışmanı Condelesa Rice gibi kararlı İsrail taraftarlarının, İsrail'e daha fazla talep dayatmak peşinde olan Dışişleri Bakanlığındaki Arabistlere karşı zaferi" olarak nitelendirdi.¹⁹

Washington'daki Güvenlik Politikası Merkezi²⁰ başkanı Neo-Muhafazakar Frank Gaffney, Neo-Muhafazakar görüşleri yansıtan sağcı National Review adlı yayın organında şunları yazdı: "... Başkan Bush, CIA başkanı George Tenet'e Saddam rejimini devirme talimatı vermiş olsa da CIA, Dışişlerindeki Arabistlerle bir olup, klasik yöntemlerle Washington'da bu girişime muhalefet etmektedir. Bu açıdan onlar, Irak Ulusal Kongresini itibardan düşürüp zayıflatmak için büyük bir çaba içerisine girmiştir." Gaffney, daha sonra şu neticeye varıyor: "Dışişleri Bakanlığı ve CIA, Irak Ulusal Kongresini zayıflatarak, yüz binlerce ABD askerinin konuşlandırılması gerektiğini söz konusu edip komutanların buna muhalefet etmesini sağlayarak bunu gazetelere sızdırıp Saddam'ın devrilmesini gerçekleştirecek bir iş olarak göstermeye çalışmaktadır."²¹

Radikal Siyonistlerden William Safire de New York Times'ta yazdığı makalesinde Colin Powell tarafından 2002 Haziranında söz konusu edilen geçici bir Filistin devletinin kurulmasına bile karşı çıkarak şöyle demiştir: "Dışişleri Bakanlığının Arabistleri, iddia etmektedirler ki bu, Bush'un İsrail'e verilen kesin destekten uzak durduğunun bir göstergesi olacaktır."²²

İsrail'deki sağ cenahın sözcüsü olan Jerusalem Post da 2002 Haziranında "Amerikan Dışişleri Bakanlığının Arabistlerini" şu şekilde suçlamaktadır: "Mısır, Suudî Arabistan, İsrail solu ve Amerikalı Yahudiler arasındaki destekçileri, bu cümleden Beyaz Saray ve Dışişleri Bakanlığındaki Yahudiler, el birliği yaparak yıllar boyunca Arafat'ın hâmisî oldular."²³

2002 Haziranında gazetelerde yayımlanan haberlerden ve ABD Genelkurmayına bağlı generallerin Saddam'ı devirmek için yüz binlerce askeri seferber etmenin mantıklı bir şey olup olmadığı konusunda tereddütlerini dile getirmesinin ardından, İsrail yanlısı lobiye bağlı unsurlar, gazetelerinde onları "korkak" diye adlandırdılar.

İsrail yanlısı lobi, Amerikan istihbarat çevrelerine de güvenmemektedir. Hatta bunlar, bu lobi tarafından bazen "Yahudi düşmanı" olmakla bile suçlanmaktadır. CIA'nın İsrail casusu "Jonathan Pollard"ın affedilmesine karşı çıkması bunun sebeplerinden biridir. (Pollard, ABD deniz kuvvetlerinde karşı istihbarat görevi yapmakta olan bir kişiydi ve İsrail adına casusluk yapmak suçlamasıyla tutuklanıp mahkum edilmişti.)

Amiral Baby Ray Ainman İsrail yanlısı lobinin askerî ya da sivil bürokratlara yönelik karalamalarına ilişkin bir örnektir. Clinton'un kendisini Savunma Bakanlığına aday göstermesinden sonra Amerikan sağcı Yahudilerinden William Safire, New York Times'de yazdığı makede onu "Jonathan Pollard'ın ağır cezaya mahkum edilmesinde rol oynamak"la suçladı. Ainman ise buna cevaben, kendisi 1981'de CIA başkan yardımcılığı makamındayken İsrail'e ABD gizli bilgilerine ulaşma konusunda sınırlama getirilmesine ilişkin talimat verdikten sonra William Safire'in dönemin CIA Başkanı William Casey'yi bu karardan vazgeçirmeye çalıştığını yazdı. Nihayet Ainman bunu, yeni Mccartyizm olarak niteleyip itiraz ederek çekildi.²⁴

ABD Hükümetindeki Yahudi Nüfuzu

Tarihsel geçmiş, iç politika ve hassasiyetler, Amerika'da Yahudi lobisi üzerine konuşmayı güçleştirmektedir. Yahudi nüfuzu fiilen öyle bir noktada bulunmaktadır ki, Washington'da onlar hakkında çok az sayıdaki politikacı, aleni olarak konuşmaya yanaşmaktadır. Onlar bu konuda ya hiç konuşmamayı ya da çok özenli ve ölçülü konuşmayı tercih etmektedir. Bu lobilerden söz etmek, Kübalıların ve Suudîlerin lobilerinden ya da petrol ve silah lobileriyle kişisel lobilerden söz etmek gibi değildir. Yahudilerin siyasî nüfuzları hakkında eleştirel konuşmak daima tehlikeli bir şey olarak görülmektedir. Çünkü "Yahudi düşmanı" olmakla, "küresel Yahudi komplosu"na inanmakla vs. suçlanabilirler. Ayrıca halihazırda veya gelecekte seçimlere katılma niyetinde olan politikacılar çok daha dikkatli bir yol izlemektedir. Buna karşın seçime katılmak ya da görev almak gibi bir uğraş peşinde olmayan politikacılar, İsrail ve Yahudiler hakkında daha açık konuşabilmektedir.

Örneğin Jimmy Carter, New York Times'te yazdığı bir makede Şaron'u, tüm barış anlaşmalarını reddetmesinden, Filistinlilerin evlerini ve köylerini tahrip etmesinden, George Bush'un işgal ettiği toprakları terk etmesi yönündeki isteğine açıkça karşı çıkmasından ötürü eleştirmiş ve ABD hükümetinden elindeki iki kozdan birini kullanmasını istemişti. ABD'nin elindeki birinci koz, İsrail ordusunun saldırılarda -Cenin'de yapıldığı gibi- ABD silahlarını kullanmasını önlenmesi; ikinci koz ise, İsrail'e yapılmakta olan ekonomik ve askerî yardımların durdurulması şeklindedir. O, bu makede "ABD'de İsrail'in iknasına dönük çabaların olağanüstü hassasiyet içerdiğini anlamakta" olduğunu belirterek ABD hükümetinden İsrail konusunda yaptığı diplomatik girişimlerin sonuç vermemesi durumunda "daha fazla güç" içeren adımlar atmasını istemektedir.²⁵

Amerika'da Yahudilerle Yahudi olmayanlar arasındaki karşılıklı tereddüt ve kuşkuları gösteren bir başka örnek de Beyaz Saray'da ortaya çıkan bir bant olmuştur. Bu bant, Nikson ile 60'lı, 70'li yıllarda Beyaz Saray'ın resmî papazı olan rahip Billy Graham'ın konuşmalarını içermektedir. Bu bantta Graham, Nikson'a şöyle diyor: "Yahudiler, çevremi kuşattılar, bana dostluk gösteriyorlar; çünkü benim İsrail'in dostu olduğumu düşünüyorlar. Halbuki benim kendileri hakkında nasıl

düşündüğümü bilmiyorlar." Yahudi karşıtı duyarlılıklarıyla meşhur olan Nikson ise buna cevaben şöyle diyor: "Bunu anlamalarına izin vermemelisin" Bu kasetin yayınlanması Amerika'da büyük gürültülerin kopmasına sebep oldu. Newsweek konuyla ilgili olarak şunları yazdı: Yahudiler, başkalarının kendileri hakkındaki gerçek düşüncelerinden ve başkalarının yapacaklarından çok nadir olarak emin olmaktadır."²⁶

Yahudi nüfuzunun ABD siyasî karar alma düzenini tazmin ettiği böylesi şartlarda Yahudiler, ABD toplumundaki temel, nesnel ve maddî unsurlardan yararlanarak bu yolla kendi çıkarlarını güvence altına almaktadırlar.

ABD'deki Yahudi gücünü genel olarak resmî ve gayrî resmî lobi olmak üzere ikiye ayırmak mümkündür. ABD'de küçük büyük yüzlerce Yahudi örgütü faaliyet gösteriyor olmakla birlikte onların çok az bir kısmı resmî ve müstakil olarak İsrail çıkarları için çalışmaktadır. Bu örgütlerin büyük bir kısmı, konuşma yapma, sergi düzenleme, çeşitli programlar için konu hazırlama vs. gibi alanlarda eğitim vermekte ya da iletişim ve tartışma forumları düzenleme alanlarında faaliyet göstermektedir. Bu örgütlerin eğitim faaliyetlerinden bazılarının da siyasî sonuçları olmaktadır. Örneğin bazı örgütler, seçilmiş bazı kişileri ya da adayları çeşitli konularda konuşma yapması için davet etmektedir.

Bu tür programlar, Amerika'da İsrail'e verilen desteği örgütlemek için eğitim ve iletişim üslerini oluşturmaya dönüktür. Bu tür örgütlerin doğrudan İsrail çıkarlarına yönelik siyasî faaliyetlere ilgisiz davranmalarının sebebi, ABD vergi kanununun gayri intifaî kuruluşların (sivil toplum örgütleri) siyasî faaliyetlerini yasaklamış olmasıdır. Böyle olmaması durumunda halk yardımlarının bu örgütler tarafından toplanması da vergi imtiyazlarının lağvedilmesi sebebiyle çok zor olmaktadır.

Yukarıdaki sebeplerden dolayı Amerikalı Yahudi örgütler, İsrail lehine resmî ve müstakil faaliyet yapma görevini, sınırlı sayıdaki bazı örgütlere bırakmakta ve onları karşılaştıkları problemler konusunda desteklemektedirler. Kamu Meseleleri İçin Amerikan İsrail Komitesi (AIPAC) ve Amerikalı Yahudi Örgütleri Kongresi bu türdeki örgütlerin başlıcalarıdır. Bunlar, kongre ve hükümet nezdinde İsrail çıkarlarını korumaya dönük olmak üzere doğrudan faaliyet göstermektedir.

Aynı şekilde Amerika'daki sağcı Hıristiyanlar ve muhafazakarlar da İsrail'i himaye etmekle meşguldür. Hatta onlardan bazıları, Yahudilerden çok daha faal ve serttir. Genel kamuoyunda oynanacak rol, Yahudi azınlığın tutumu ve Yahudilere oy verme konusunda örneklik vs. de ABD'deki İsrail yanlısı gayri resmî lobinin faaliyetleri arasında sayılabilir. İsrail'i destekleme açısından resmî ve gayri resmî, şekillerin ABD politikalarında yaptığı etki, bazı noktalarda birbirine karışmakta ve birbirinden ayrılamaz bir hale gelmektedir.

Bu yüzden "Yahudi lobisi" kavramı, gerçeğin bir kısmını ifade ediyorsa da "ABD'deki İsrail yanlısı lobisi" kavramı daha kapsamlı ve gerçekçi olarak gözükmekte ve bu lobinin gözettiği hedefleri daha iyi yansıtmaktadır. Bu temelde İsrail yanlısı lobiye şu şekilde tarif etmek mümkündür: "İsrail yanlısı lobi, ABD politikalarını İsrail'i himaye etme doğrultusunda doğrudan ve dolaylı olarak etkilemeye çalışan resmî ya da gayri resmî aktörleri kapsamaktadır."

ABD'deki Resmî Yahudi Lobisi

ABD'deki Yahudi toplumu, kendi görüşlerini hayata geçirmek üzere ABD başkentinde resmî örgütler kurmuşlardır. Bu örgütler, karmaşıklık, örgütlülük, mâlî güç ve şantajdan, mazlum gözükmeye varıncaya kadar çok çeşitli taktiklerden yararlanma açılarından Washington'da eşsiz diye nitelendirilir.

ABD Temsilciler Meclisi Uluslararası İlişkiler Komitesi eski başkanı ve Uluslararası Wodrow Wilson kurumunun şimdiki başkanı Lee Hamilton, Washington'daki araştırmacılar için "görev yaptığı dönemde Kongrede Amerikalılar ile İsraililer arasında nasıl bir kültürel ve psikolojik yakınlık bulunduğunu ve bunun Amerikan dış politikasını en güçlü bir şekilde etkileyebilecek bir faaliyete nasıl dönüştüğünü" anlatıyor. Hamilton'a göre Amerika ve İsrail ilişkileri, son derece kompleks, demokrasi, serbest Pazar, Hıristiyan ve Yahudi mirasına dayalı olmak ve Amerikalılarla İsraililerin kişisel irtibatlarına dayalı olmak gibi ortak değerler üzerine oturan bir ilişkidir. Hamilton'un deyimiyle: "Amerikalı Yahudilerin böylesi bir temel üzerine kurdukları bazı lobiler, komplekslikleri, örgütlülükleri ve mâlî güçleri açısından Washington'da rakipsizdir. Onlar soldan işçi sendikalarıyla, sağdan da İnci Hıristiyanlarla kurdukları ilişkilerle, her akımı İsrail'i destekleme konusunda seferber etmeyi başarmışlardır... Bu, benim ABD federal devletini etkileme bakımından ortaya konan ömrüm boyunca gördüğüm en şaşırtıcı ve en göz alıcı siyasî olgudur."²⁷

AIPAC

Kamu Meseleleri İçin Amerikan ve İsrail Komitesi²⁸ ABD devletinin muhtelif kesimlerini İsrail'i himaye etmeye sevk etmek için kurulmuş doğrudan ve resmî olarak faaliyet yürüten bir örgüttür.

Daha önceki adı, "Genel Meseleler İçin Amerikan Siyonist Komitesi" olan bu örgüt 1991 yılında ABD Dışişleri Bakanlığının muhalefetine rağmen Kongreden İsrail'e yardım yapmasını istemek amacıyla kuruldu. Bu grubun elebaşları her yıl İsrail menfaatine olan 100 planın ABD kongresinde kabul edilmesine yardım ettiklerini iddia etmektedir.²⁹

AIPAC'ın halihazırda tam gün çalışan 140 görevliye ve yaklaşık olarak 412 milyon dolarlık bir bütçeye sahip olduğu söylenmektedir. ³⁰ Bu yönüyle Washington'da ABD dış politikası üzerinde lobi faaliyetlerinde bulunan diğer örgütler ile kıyaslandığında adeta bir dev gibidir.

Fortune dergisi Washington'da faaliyet gösteren lobiler üzerine yayımladığı bir sıralamada AIPAC'ı ABD'nin en güçlü 4. lobisi olarak belirtmiştir. Halbuki AIPAC'ın önünde yer alan üç örgüt (Ulusal Tüfek derneği, Amerikan Emekliler Derneği ve ABD Ticaret Odası) ABD iç işlerini ilgilendiren menfaatler alanında faaliyet göstermektedir. Bu sıralama doğrultusunda AIPAC'ın açık arayla ABD dış politikası üzerine faaliyet gösteren diğer lobilerin en güçlüsü olduğu sonucu ortaya çıkmaktadır.³¹

AIPAC'ın geçen nisanda Washington'da düzenlediği yıllık siyasî kongresi, bu örgütün insanları seferber etme gücünü ve konumunu ortaya koymaktadır. Bu kongrede ABD'nin her tarafından AIPAC'a bağlı 5 bin (önceki yılın 2 katı) temsilci hazır bulundu. Ayrıca 100 Amerikalı senatörün 50'si, Temsilciler Meclisinin 90 üyesi ve Bush hükümetinin 13 üst düzey yöneticisi, bu cümleden Beyaz Saray personel başkanı Andrew Card bu kongreye katıldı. Senato'da çoğunlukta bulunan Demokratların lideri Tom Dashell ve Temsilciler Meclisi'nde çoğunluğu oluşturan Cumhuriyetçilerin organizatörü Tom Delay kongrede konuşma yaptı.³²

AIPAC, genellikle kongre üzerinde yoğunlaşmıştır; ama gücünün belli bir bölümünü de Amerikan yürütme gücü üzerinde sarf etmektedir. AIPAC mensupları kongre üyeleri ile olan yüz yüze temaslarının yanı sıra Senato'daki ve Temsilciler Meclisi'ndeki muhtelif komitelerde ve alt komitelerde de hazır bulunmakta ve İsrail'i ilgilendiren çeşitli konularda konuşma yapmaktadır. AIPAC, icra komitesinde 4,5 milyon üyeye sahip 40 Yahudi örgütünün başkanlarının hazır bulunduğunu bundan dolayı da Amerika'daki Yahudilerin çoğunluğunun temsilcisi olduğunu iddia etmektedir.

AIPAC, siyaset dışı olduğunu, yani ABD'deki başlıca iki siyasî partinin rekabeti konusunda tarafsız kaldığını iddia ederek meclis üyeleri hakkında değerlendirmede bulunma, onları teyit etme ve onlara mâlî yardımda bulunma gibi işlere resmen karışmamaktadır.

AIPAC, Amerika'daki mevcut siyasî partilerden hiçbirine taraftar olmama anlamında siyaset dışı kalmaya özen göstermekte ver her iki parti nezdinde de kendi çıkarlarını kollamaktadır. AIPAC, daima Amerikan ulusal çıkarlarının temsilcisi olduğunu iddia etmekte ve İsrail'in desteklenmesini de bu çerçevede gündeme getirmeye çalışmaktadır.

AIPAC, bir taraftan ABD'nin İsrail'e yönelik yaptığı yıllık ekonomik ve askerî yardımlar örneğinde olduğu üzere özellikle kongrenin rol oynadığı kararlarda İsrail çıkarlarının korunmasına ve teminine çalışmakta diğer taraftan ise Amerikan hükümetinin muhtelif kesimlerinin İsrail'in zararına olacak bir kararı almaması noktasında gözetmen rolü oynamaktadır. AIPAC'ın faal elemanları, kongre çalışmalarının ayrıntılarını ve yapılması gerekenleri bilen, daha önce kongrede görev yapmış kişilerden seçilmektedir.

AIPAC'ın yaptıkları, lobi yapma konusunda başvuru normal taktiklerin daha ötesindedir. AIPAC, Amerikan Yahudi toplumunu seferber etmek için kurulmuş bir şebekeye dayanmaktadır. Bu şebekenin İsrail'i bir şekilde destekleyen 75 muhtelif Yahudi örgütünden oluştuğu söylenmektedir.³³ Bu örgütler çoğunlukla yasal açıdan lobi çerçevesi içerisinde faaliyetler yapabilme durumunda olmayan kurumlardır. Fakat onların bazılarının temsilcileri, AIPAC yönetim kurulu üyesidir ve yürütülen çeşitli süreçlere yardım etmektedir. Bu örgütler yayın teşkilatlarına da sahip oldukları için üyeler arasındaki bilgi akışının hızlanması mümkün olmakta ve sonuçta onların kongreye uyumlu bir şekilde harekete geçmeleri sağlanmaktadır. kongre üyelerinin seçim bölgelerindeki sözde halk faaliyetleri ile onlar üzerinde baskı oluşturulması bu etkinliklerin bir parçasıdır.

AIPAC'ın geçen 20 yıl boyunca kendi görüşlerine muhalif oy veren kongre üyelerini bir çeşit izlemeye aldığı söylenmektedir. Bu noktada dört veya beş defa onların muhaliflerini destekleyerek yenilmelerine sebep oldukları meşhurdur. Bu durum kongre üzerinde ağır bir hava yaratmıştır ve gerek kongre üyelerinin gerekse kongre üyeliğine aday olan şahısların AIPAC'ın gücünü göz önünde bulundurmalarına sebep olmuştur. Bir BBC muhabirinin Amerikan senatörlerinden birinin asistanından naklettiğine göre: "İsrail söz konusu olduğunda ABD Kongresiyle kıyaslandığında Knesset'te (İsrail Parlamentosu) daha fazla özgürlük mevcuttur."³⁴ Aynı muhabir, Lübnan asıllı Amerikan kongre üyesi Dara Lisa'nın İsrail'deki bilinen en kötü politikacı olmasına rağmen Şaron'un seçim sonrasında İsrail Başbakanlığına getirilmesini tebrik eden karara oy verdiğini, buna oyon vermeyen az sayıdaki kişiden biri olmak istemediğini belirttiğini nakletmektedir. Söz konusu

muhabirin belirttiğine göre Dara Lisa, İsrail yanlısı lobi hakkında konuşmaya yanaşan tek kongre üyesi idi.³⁵

AIPAC ve diğer Yahudi aktivistler, genel olarak kongredeki diğer lobileri desteklemeyi hedefleri açısından daha uygun görmekte ve bu amaç doğrultusunda sendikalar, Hollywood, Hıristiyan din adamları, üniversiteler ve zenci liderler gibi diğer aktif akımlarla koalisyonlar kurmak yönünde geniş çaplı faaliyet göstermektedir.

AIPAC'ın Hıristiyanlarla çalışmaya dönük programları bulunmaktadır ve bu amaç doğrultusunda "İsrail için Ulusal Hıristiyan Önderlik Konferansı"³⁶ adlı bir teşkilat kurmuş ve İsrail yanlısı olan ya da İsrail'e eğilim duyan Hıristiyan gruplar arasında koordinasyon gerçekleştirmiştir.

Temel Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı³⁷

Temel Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı, 55 muhtelif Yahudi örgütünün başkanlarından oluşmaktadır. Bu örgüt temelde dış politikayla ilgili çeşitli meselelerde "Yahudi tutumunu" belirleyip düzenleme görevini üstlenmiştir. Böylece İsrail yanlısı lobi, ilgili konularda görüş birliği içerisinde olmaktadır. AIPAC, faaliyetlerini Kongre üzerinde yoğunlaştırmışken Konferans da Yahudi toplumuyla Amerikan yürütme gücü arasındaki ilişkiyi sağlamaya dönük çalışmaktadır.

Yazının "Amerika'daki gayri resmî Yahudi lobisi" ile ilgili bölümü inşaallah gelecek sayımızda yayınlanacaktır.

[İran'da bulunan 'Stratejik Araştırmalar Merkezi' yayın organı Rahbord dergisinden çeviren Alptekin Dursunoğlu](#)

Dipnotlar:

- 1- Bu araştırma, devleti belli bir toplumsal kesimin ya da sınıfın temsilcisi olarak gören devlet teorisini değil; devleti, karar verici bir sistem olarak gören yeni devlet teorisini esas alarak hazırlanmıştır. Bu teoriye göre bir devletteki karar alma süreci, nüfuz sahibi örgütlü grupların etkisi altındadır.
- 2- Paul Kennedy, "The Eagle has Landed", Financial Times, (London) 2 February 2002
- 3- Amerika'da lobilerin kurulması ve yürütecekleri faaliyetler, özel bazı yasalara ve yönetmeliklere tabidir. Fakat bu kısa makalede bu yasaları ve yönetmelikleri ayrıntılı bir şekilde ele almanın imkanı yoktur.
- 4- New York Times 25 June 2002
- 5- Christian Science Monitor, 26 June 2002
- 6- Yahudi liderler, daima üstün ve kazanan bir gücün yanı başında yer almaya özen göstermişlerdir. Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerinde Yahudiler, etkin bir şekilde İngilizlerin yanında yer aldılar. İki büyük dünya savaşı arasında mihver devletlerin karşısında yer aldılar. Nihayet savaşın sona ermesinin ardından ABD ile işbirliği yapıp Sovyetlere karşı çıktılar.
- 7- Michael Lind, "The Israel Lobby", Prospect, April 2002, p.22.
- 8- United Press International, 10 May, 2002.
- 9- The Chicago Tribune, April, 16, 2002, p.16
- 10- İsrail'in yok olma ihtimalinden kaynaklanan kaygı ifadeleri, daha çok Yahudi'nin oraya seferber edilmesi ve dayanışmanın güçlendirilmesine yönelik bir taktik de olabilir.
- 11- New York Times, 13 Mayıs 2002
- 12- New York Times, 6 Mayıs 2002
- 13- New York Times 13 Mayıs 2002
- 14- Washington Post, Powell'ın Kongre'nin bu girişimini ertelemesine ve Beyaz Saray'ın kararlardaki sert üslubu dengelemesini sağlamaya yönelik bir çaba gösterdiğine dair ayrıntılar vermektedir. Bu noktada Beyaz Saray'ın açıklaması, çok daha sert bir üsluba sahip olan Temsilciler Meclisi'ndeki kararla kıyaslandığında daha yumuşak olan Senato kararına uygun hale getirilerek Temsilciler Meclisi'ndeki karar metni dengelenmiştir. The Washington Post 2 Mayıs 2002
- 15- New York Times, 3 Mayıs 2002
- 16- Washington Times 23 Nisan 2002
- 17- Financial Times, (London), 2 Mayıs 2002, s.10
- 18- The Chicago Tribune, 16 Nisan 2002, s. 16
- 19- The New York Post, 25 Haziran 2002
- 20- The Center For Security Policy
- 21- Frank Gaffney Jr. "Tenet Must Go" National Review, 18 Haziran 2002
- 22- William Safire, "Powell's Trial Balloon" The New York Times, 17 Haziran 2002
- 23- The Jerusalem Post 13 Haziran 2002
- 24- Michael Lind, The Israel Lobby, Prospect, Nisan 2002, s.28
- 25- The New York Times, 21 Nisan 2002
- 26- Newsweek 1 Nisan 2002 US Edition

- 27- James Kitfield, "The Ties That Bound and Constrain" The National Journal, Vol.34 No:16, 20 Nisan 2002
- 28- American Israel Committee for Public Affairs
- 29- www.aipac.org
- 30- United Press International 10 Mayıs 2002
- 31- The Fortune Magazine, 28 Mayıs 2002
- 32- United Press International 10 Mayıs 2002.
- 33- Mitchell Bard, "The Israeli and Arab Lobbies" Jewish Virtual Library www.us-israel.org
- 34- Steven Sauckur, A Lobby to Reckon with BBC Radio 4-8 Mayıs 2002 8:30 PM
- 35- ibid
- 36- National Christian Leadership Conference For İsrail
- 37-Conference of Presidents of Major American Jewish Organisations

Kaynak: [Efsaneden Gerçeğe Amerika'daki Yahudi Gücü - Kuroş Ahmedi](#)

Kitle İmha Silahları Ve İsrail - Turan Kışlakçı **"Arapların petrolü varsa, bizim de kibritimiz var" Ariel Şaron**

Parlak bir ateş topu, arkasından da basınç ve ısı şokunun dalgası ilerlemekte, 'sıfır nokta' merkezli bir yarımküre şeklinde büyümekte. Ateş topuna istemeyerek dahi bakmanız gözünüzü kör edecek. Bu da o kadar önemli değil, çünkü sırada şok dalgası var ve dehşet verici şekilde metropol şehrin ortasına kulakları sağır edersesine düşüverecek. 600 m çeperindeki basınç şoku ve onca yüksek basınçtaki sıcak hava; önce kulak zarlarınızı yırtacak, bir yandan da siz isteyin ya da istemeyin, hissimla akciğerlerinize dolacak ve alveollerinizi patlatacaktır. Aynı anda, yarım metrekairelik vücut profilinizin patlamaya dönük tarafından 7 tonluk bir ağırlık hissedeceksiniz, ancak yere düştüğünüzü hissedemeyeceksiniz. Çünkü düştüğünüz yere şok dalgası ulaşacak ve vücudunuzun yüzeyine 4 milyon kalori enjekte edecektir. Bu, 350 kg petrolün, vücudunuzun yüzeyine homojen olarak yayılıp, anında yakılmasına eşdeğerdir; yumuşak dokuların hepsi anında buharlaşıp iyonlaşır ve geriye iskeletinizin sadece, kömürleşmiş inorganik bileşenleri kalır. Şehre düşen ateş topunun kurbanlarından en şanslı olanları, herhalde ateş topunun kafasına isabetiyle ölen şahıslar olacaktır. Binaların içinde yakalanan insanlarsa, basınç ve ısı şokundan kısmen korunmuş olmakla beraber, çöküntü altında öleceklerdir. Çünkü daire içindeki binaların; patlamaya bakan metrekaresine 14, örneğin 10x10 m'lik bir cephesine 1400 tonluk yükler binecektir. En güçlüleri de dahil olmak üzere, hepsi yerle bir olmakta, köprülerle, yüzeye yakın tüneller bile çökecektir. Binlerce dereceye varan sıcaklığın etkisiyle metaller eriyecek, yeraltındaki su ve gaz boru hatlar patlayacak, etrafa su ve gaz püskürmeye başlayacaktır. Fakat ortalıkta alevli yangın olmayacak. Çünkü saatte 2300 km hızla esen rüzgar, kavurucu sığağın karşına buna izin vermemekte ve her türlü yangın başlangıcını, silip süpürerek söndürmektedir. Patlamadan 6 saniye sonra, şok dalgasının yarıçapı 2400 metreye ulaşmış, hızı saatte 1500 km.ye kadar azalmış olacaktır. Tuğla ve ahşap binalar yerle bir olur. Betonarme yapılar ağır hasar görmekte ve tüm camlar kırılıp iç duvarları çökerken, pencerelerden içeri girip her tarafı yalayan ultrasıcak hava; perde, yatak, mobilya, gibi; zaten havada uçmakta olan yanıcı eşyanın hepsini anında alevlendirmektedir. İçerdeki insanların yarından fazlası, düşen cisimlerin isabetiyle ya da yanarak ölür. Yıllarca artık bu şehirler yaşanmaz hale gelir. Hayalet şehir görünümü alırlar ve hiçbir canlı buralarda yaşayamaz. Hatta, 'sıfır noktası' civarında bulunup kurtulan insanların da yıllarca radyasyondan kaynaklanan ölümcül hastalıklar bırakmayacaktır. İşte tasvir etmeye çalıştığımız bu olay, bugün tüm dünyanın yüz yüze bulunduğu bir hakikat. Bu ateş topu bir nükleer bomba... Bu bombanın neler yapabileceği az da olsa burada size tasvir etmeye çalıştık.

Devasa nükleer, kimyasal ve biyolojik silah cephaneliklerine sahip ülkeleri hatırladıkça, eski CIA yöneticisi James Woolsey'in "21. yüzyıl gürültülü geçecek" ifadelerine katılmamak elde değil. Bu yüzyıl gerçekten de, 20. yüzyılda tanıklık ettiğimiz savaşlardan daha çetin ve şedit geçecek. Hem de bu yüzyıl, tahayyül bile edemeyeceğimiz hayalet görünümlü bir dünya bırakacaktır bir sonraki nesle. Bunu görmek için, kahin olmaya gerek yok; sadece nükleer, kimyasal ve biyolojik silah depolayan ülkelerin geçmişte yaptıklarına bakmak kafi. ABD'den Nagasaki'ye atılan bombanın gücü 19 kiloton idi. Bu yaklaşık 20 bin ton dinamitin patlamasına eşdeğer bir bomba demektir ve 2000 adet 10 tonluk kamyonun her birinin tamamıyla dinamitle doldurulup hepsinin aynı anda patlamasında ortaya çıkan gücün etkisine yakındır. Nagasaki'ye atılan bombanın da, ilk ilkel nükleer silah olduğu unutulmamalıdır. Geçen zaman içinde bundan 6500 kat daha fazla tesire sahip nükleer bombalar yapıldı. 1954 yılında Sovyetler Birliği'nin patlattığı termonükleer bomba, Hiroşima'ya atılandan 6500 kat daha güçlüydü. Şimdi bu gerçekle birlikte bugün on binlerce kimyasal, nükleer ve biyolojik silahları bulunan devletleri düşünün. Sizce bu ülkeler, ekonomik krizler, açlık, sefalet ve

çevre kirliliğine rağmen neden tüm ekonomilerini silahlara yatırıyorlar? Artık, muhtemel bir dünya savaşının dünyayı cehenneme çevireceğini kestirmemek imkansız gibi.

Birinci Dünya Savaşı'nda yaygın olarak mustard gazı (kimyasal bir silah) kullanılıyordu; bu gaz askerlerde büyük acı ve hasara yol açarken askeri çatışmanın sonucunu büyük ölçüde etkilemiyordu. Batı güçlerinin bundan çıkardığı ders, kimyasal savaşın karşılıklı olarak reddedilmesinin herkesin iyiliğine olacağıydı. Bu kararın uygulanması için uluslararası bir antlaşma imzalandı ve gerçekten de İkinci Dünya Savaşı'nın büyük kısmında antlaşmaya uyuldu. Bununla birlikte İkinci Dünya Savaşı İtilaf Devletleriyle İttifak Devletleri arasında, sonunda atom bombasının yapılmasına yol açacak bir yarışa tanık oldu. Bugün bu yarışı kazananın ABD olduğunu ve bombayı Almanya üzerinde değil, Japonya üzerinde kullandığını biliyoruz. Japonya ve başka pek çokları, bu kararın nedeni olarak Almanların Avrupalı, Japonlarınsa Asyalı olmasını gördü. Savaş sırasında kimyasal silahların yanı sıra biyolojik silahlar üzerine de araştırma yapıldı. 1945'te ABD nükleer silah sahibi tek ülkedydi; kimyasal ve biyolojik silahlar üzerine de hayli bilgisi vardı. ABD, nükleer silahlar üzerine bilgisini yakın müttefiği Britanya'yla paylaştı. 1949'da Sovyetler Birliği'nin ilk nükleer denemeleri yapmasının ardından hızlı bir silahlanma yarışı başladı. 1960'ta Fransa ve 1964'te Çin, çok büyük olasılıkla nükleer güç olmadan ciddiye alınmayacakları endişesiyle, nükleer silah edindi. Bu beş ülke aynı zamanda da BM Güvenlik Konseyi daimi üyesi sıfatını taşımaktadırlar. ABD beş nükleer güç gerçeğiyle yaşamayı öğrendi ve dikkatini süreci burada sonlandırmaya yoğunlaştırdı. Ama sonra Hindistan nükleer bir reaksiyon başlatma gücüne sahip olduğunu ortaya koydu. Başka pek çok ülke de gizli gizli nükleer silah edinme çabalarına girişti. İsrail ile birlikte Güney Afrika'nın da nükleer silahlanma gerçekleştirdiğine inanmak için de pek çok nedenimiz var (ırk ayrımına dayalı rejimde, iktidarı ANC'ye devretmeden önceki son icraatlarından biri olarak nükleer silahlanmaya karşı olduğunu ilan etse de). nükleer silaha sahip olduğu söylenen ülkeler ise şunlar: Doğu Asya'da Kuzey Kore, belki Japonya; Müslüman dünyada Pakistan, İran, Libya, Cezayir; ve Latin Amerika'dan ise Brezilya ve Arjantin. ABD, Rusya, İngiltere, Fransa, Çin, İsrail ve Hindistan'ın sahip olduğu nükleer, kimyasal ve biyolojik silahlar yüzler, binler ve on binler ile ifade edilirken, İslam ülkelerinin ise sahip olduğu silahlar birler ve onlarla ifade ediliyor. Soğuk savaşın en hızlı geçtiği dönemlerde Sovyetler Birliği'nde yaklaşık 40 bin, ABD'de ve NATO cephesinde ise yaklaşık 50 binin üzerinde nükleer başlık bulunuyordu. Her iki tarafta yaklaşık 15-20 bin adet 10 bin km.lik stratejik menzillere sahip olan ve Amerika'dan Sovyetler Birliği'ni, Sovyetler Birliği'nden Amerika'yı vurabilecek füzeler tarafından taşınabilen nükleer başlıklar, o dönemde çok ciddi bir tehdit oluşturmuyorlardı.

NÜKLEER VE KİMYASAL SİLAHLAR NERELEDE DENENDİ?

Nükleer, kimyasal ve biyolojik silahların hepsi ABD, İngiltere, Rusya, Çin, İsrail ve Fransa tarafından azınlıklar ve sömürülen ülkeler üzerinde acımasızca denendi. Tüm bu ülkelerin yaptıkları denemelerde milyonlarca insanın öldüğü kaydediliyor. ABD ilk kez nükleer silahı Nagasaki ve Hiroşima üzerinde denedi ve on binlerce insanı katletti. Daha sonra denemelerini Kızıldeniz, Latin Amerika, Vietnam, Kamboçya, Irak ve Afgan halkı üzerinde gerçekleştirdi. İngilizler ise, silahlarını ilk kez Kızıldeniz, Aborjinler, Hindistan halkı ve Kuzey Iraklı Kürtler üzerinde denedi. İsrail, denemelerini Afrika ülkelerinde Afrikalılar üzerinde yaptı. Fransa da silahlarını Afrikalılar ve Cezayir halkı üzerinde denedi. Rusya da denemelerini Afganistan ve Kafkas halkları (özellikle de Çeçenler) üzerinde yaptı. Çin ise, denemelerini genelde Doğu Türkistan'da yaptı. Dikkat ederseniz bu dehşet silahları sivil halklar üzerinde acımasızca kullananlar küçük devletler değil bilakis, süper güçler. O halde bu silahlardan arındırılması gerekenler yine onlar değil mi? Bu tehlikeli silahlar, yıkım gücünün yüksek oluşundan, yaydıkları radyasyondan ve milyonlarca insanın ölümünden dolayı bazı ülkeler tarafında nükleer silahların yayılmasını önleyici bir takım adımlar atılmıştır. 1968'de Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Anlaşması'ndan sonra 1972'de Biyolojik ve Kimyasal Silahlar Konvansiyonu ile bu silahların üretilmemesiyle ilgili bir antlaşma yapıldı. 1993 yılında da Kimyasal Silahlar Konvansiyonu ortaya kondu. Bütün bu anlaşmalar, nükleer silah yarışına sonradan katılan veya katılabilecek olan diğer devletlerin, başta nükleer silahlar olmak üzere, kimyasal ve biyolojik silahları edinmesini engellemek amacıyla ortaya konmuştu. Dünya çapında 143 ülke şu ana kadar bu anlaşmalara imza attı. Ancak yakın tarihimize kısa bir göz attığımız zaman bütün bu anlaşmaların ne imza atan ne de imza atmayan ülkeler tarafından kaale alındığını söylemek oldukça güç.

İsrail, ABD'nin göz yumması, Fransa'nın teknik desteği ve kendi Ar-Ge'si ile JERİCHO (Eriha) sınıfı uzun menzilli balistik füzeleri geliştirdi. İsrail, nükleer silah kullanabilmek için sadece balistik füzelere bağımlı değildir. İsrail resmen kabul etmese de, başta ABD olmak üzere dünyanın önde gelen ülke ve kuruluşları İsrail'in uzun bir süredir nükleer güce sahip olduğunu belirtiyor. 1991 yılındaki ABD Stratejik Hava Komuta raporunda Hindistan ve Pakistan'la birlikte İsrail de nükleer silaha sahip ülkeler arasında sayılmıştı. İsrail ayrıca Nükleer Silahsızlanma Anlaşması'nı imzalamayan ülkeler arasında yer alıyor. Resmi olmayan rakamlara göre İsrail 500'den fazla

nükleer bomba, savaş başlığı veya stratejik olmayan silaha sahip. Çok gelişmiş nükleer bombaya sahip ve dünyanın beşinci nükleer gücü konumundaki İsrail'in bu nükleer gücünün, Çin ve Fransa ile rekabet edecek düzeyde ve biyolojik silahlar yönünden de çok üstün olduğu kaydediliyor. İsrail, 200 adet termonükleer bomba, denizaltılardan atılabilecek çok sayıda nükleer başlıklı 950 millik Cruise füzesi, bu füzeleri atabilecek 4 denizaltı, Dimona nükleer reaktörü, Etno-bombası adlı öldürücü biyolojik bomba, büyük miktarda kimyasal ve nükleer silah, kimyasal ve biyolojik silah üreten Nes Tziyona Enstitüsü ile bölgede büyük bir tehdit oluşturuyor. Bu silahların kullanılmasına yönelik bir stratejik konseptte sahip olması nedeniyle Ortadoğu'da barış ve istikrar karşısında büyük tehdit oluşturan İsrail, Filistin'e yönelik saldırılardan sonra tavır koymada zorlanan Ortadoğu'daki Arap ülkelerini de sindiriyor. İsrail, ayrıca Arapların taşıdığı hakim genleri kullanarak üretilen bakterilerle, bu genleri taşıyan Arapları öldürecek Etno bombalar da üretiyor. İsrail 1960'lıyılların ortalarında Negev'e yakın İsrail-Mısır hududunda onlarca nükleer silah denemesi yaptı. Irak'a yönelik saldırı hazırlıklarına gerekli tepkiyi gösteremeyen Arap ülkelerinin, ABD'nin bölgedeki askeri varlığının yanı sıra, İsrail'in elindeki nükleer silahlardan korktuklarını artık hepimiz biliyoruz. Ayrıca, İslam ülkelerinde olduğu iddia edilen silahların, İsrail'in gücü karşısında "devede kulak" kaldığını bilmeyenimiz mi var? ABD'nin İsrail'i değil de neden İslam ülkelerini kitle imha silahlarından arındırmak istediğini Güney Afrika devlet eski başkanı Nelson Mandela şu şekilde yorumlamaktadır: "Bush petrol ve silah sanayicilerini memnun etmek için savaştı. ABD ve İngiltere, sırf siyah olduğu için Irak'a saldırdı ama kitle imha silahı olan İsrail'i beyaz olduğu için kayırıyor." İsraili gazeteci-yazar Uri Avnery ise şöyle demektedir: "1988'lerde, Saddam İranlılara ve İran'a destek veren Iraklı Kürtlere (Halepçe katliamı) karşı biyolojik silahlar ile kimyasal gazlar kullandığında, Saddam'ın en büyük hamisi ve akıl hocası Amerika'ydı. Bu dönemde, Amerika'nın en önemli politikası, İran'ı kontrol altına almaktı. Bugün, Ortadoğu'daki kitle imha silahlarının tek adresi var, o da İsrail. Ortadoğu'daki diğer ülkelerin kimyasal ve biyolojik silahlara sahip olma potansiyelleri zaten yok."

İSRAİL'İN DÜNYA'YI KORKUTAN DEHŞET SİLAHLARI

İsrail'in devasa nükleer cephaneliği olduğu artık şüphe götürmeyen bir hakikat. İslam ülkelerine saldırı gerekçesi olarak gösterilen kitle imha silahlarının her çeşidini İsrail üretiyor ve satıyor. Hatta Hindistan gibi ülkelere nükleer teknoloji ihraç ediyor, bu ülkelerle ortak nükleer bomba ve füze üretimi yapıyor. Irak'ta kitle imha silahları bulacağız deyip ülkeyi yerle bir eden ve binlerce sivil öldüren İşgalci güçler, İsrail'deki 500'e yakın atom bombasını, dünyanın her yerini vurabilecek nükleer füzeleri, nükleer denizaltıları, artık gizliliği kalmayan nükleer denemeleri görmüyor. Nükleer, biyolojik ve kimyasal silahları yasaklayan hiç bir uluslararası sözleşmeye imza atmayan İsrail, Ortadoğu'yu tam anlamıyla nükleer depoya dönüştürmüş durumda. İsrail'in nükleer denizaltıları Doğu Akdeniz'i denetlerken, füzeleri Türkiye dahil bütün bölgeyi vuracak nitelikte. İsrail'in füzeleri, Yakın Doğu ve Ortadoğu'da nüfusu 100 bin kişinin üzerindeki her şehri vurabilecek kabiliyette. Hedefe isabet oranı son derece yüksek olan Jericho (Eriha) 2B tipi balistik füzeler, taşıyabildikleri nükleer savaş başlıklarıyla 1.660 km.lik hedef çapına sahiptirler ve bu mesafe Türkiye sınırlarındaki her noktaya ulaşabilecekleri anlamına gelir. Bu uzun menzilli füzelerin yanı sıra, İsrail ordusunun cephaneliklerinde Eriha 1 tipi 650 km menzilli, ve Lance tipi 130 km menzilli füzeler bulunmaktadır. İsrail Ordusu ayrıca nükleer savaş başlıklarını yükleyebileceği bombardıman uçakları ve uzun namlulu toplarıyla büyük bir nükleer tehdittir.

İsrail elinde bulundurduğu 500 nükleer bomba ile dünyanın 5. büyük kitle imha silahlarına sahip ülkesi, ABD, Çin, Fransa ve Rusya'dan sonra dünyanın çok gelişmiş bir nükleer silah programına ve yüzlerce nükleer, termo nükleer silahlara sahip olan İsrail, Ortadoğu ve Asya barışını tehdit eden asıl ülke. İsrail resmen kabul etmese de başta ABD olmak üzere dünyanın önde gelen ülke ve kuruluşları İsrail'in uzun bir süredir nükleer güce sahip olduğunu belirtiyor. İsrail'in kitle imha silahlarına sahip olduğunu inkar etmeyen ABD, İsrail'in bunu kendini savunmak için geliştirdiğini belirtiyor. Şimon Peres de bu konuyla ilgili kendisine sorulan bir soruya şöyle cevap vermişti: "Nükleer silahımız ne var ne de yok diyemem." İsrail'in nükleer silaha sahip olduğu gerçeğini ilk kez 1986 yılında Londra'da belgeleriyle açıklayan Mordechai Vannunu, halen İsrail'de bir hücrede tamamen izole edilmiş koşullarda yaşam savaşı vermektedir.

ABD, PETROL VE İSRAİL İÇİN HERŞEYİ GÖZE ALIR

Irak savaşı Ortadoğu'daki dengeleri kökten sarsmaya aday bir savaş olarak gözükmektedir. Savaşın sadece Irak ile kalmayacağı iddiaları ABD'nin yaptığı yığınaklar ile doğrulanmıştır. Haritaları cetvelle çizip bölgeye yarım asır önce yön veren güç odakları cetvellerini çıkarıp bölge haritalarında yine oynamaya başlamışlardır. Bu savaş, dünyadaki ikinci büyük petrol yataklarıyla Irak, Exxon Mobil, Chevron Texaco ve diğer Amerikan şirketlerine (Bush yönetiminde bu şirketlerin her birinin bir temsilcisinin bulunduğu herkesçe zaten bilinmekte) verilecek güzel bir armağandır. Bush, "rejim değişikliğinden" bahsederken bağımsız(!) Iraklı Afganistan'daki Amerikan yanlısı Hamid Karzai yönetimi gibi ülkeyi Amerikan ve İngiliz çıkarları doğrultusunda yönetecek yarı-koloni bir rejim ile değiştirmek istediğini ortaya koymaktadır. Bazı kiralık kalemler Pentagon'un saldırganlığına haklılık

kazandırmak amacıyla bir yandan "11 Eylül olayının dünyayı toptan değiştirdiği" yalanını yayarlar, öbür yandan yüzlerine alaycı bir küçümseme maskesi takarak Irak'ın olmayan nükleer silahlarının var olduğunu sık sık gündeme getirerek, bu aşağılık savaşı meşrulaştırmaya çalışmaktılar.

Irak'ın BM kararlarına yeteri derecede uymadığını belirtenlere sormak gerekir; peki İsrail'in şimdiye kadar hiç uymadığı BM kararlarını neden gündeminize taşıyorsunuz? İsrail yıllardır Filistin topraklarını işgal ediyor, aleyhine alınmış onlarca BM kararının hiç birine uymuyor. İsrail'in ABD'nin desteği ile kitle imha silahlarına sahip olduğunu artık bilmeyenimiz mi kaldı? Oysa dünya hamiliğine oynayan Amerika, İsrail'e ekonomik ve diplomatik olarak desteğini artırırken, Irak'a karşı olanların başını yine kendisi çekti. Bu çifte standartları görmeyip Amerika'nın çirkin emellerinin peşine takılacağımızı mı sanıyorsunuz? Çifte standartları ile meşhur bir kurum haline gelen BM artık tüm işlevini yitirmiştir. Tüm bunlara rağmen Arap ülkeleri, İsrail ile 1948'den itibaren sürekli savaştılar; ancak onu yenemediler. Birbirlerinden de çekiniyorlar. Ellerindeki kaynakları, düzgün olarak kullanmıyorlar. Petrole karşı hala fakirleşme ve Batı'nın sömürgeci olma korkusundan kurtulamadılar. İsrail ise Araplardan korkuyor; bu ülkelerin asıl sahiplerinin bir gün yeniden idareyi eline geçirdiğinde birçok şeyin bugün beklenildiği gibi olmayabileceğini çok iyi biliyor.

İSRAİL NÜKLEER SİLAHA NASIL SAHİP OLDU?

İsrail'in kuruluşundan itibaren İsrail Devlet Başkanı Ben Gurion, nükleer güç elde etmeyi devletinin en önemli stratejik hedeflerinden birisi olarak açıklar ve İsrail kurulduktan henüz 7 ay sonra, Fransız Atomik Enerji Komisyonu üyesi ve Fransız atom bombasının mimarı Maurice Surdin'i İsrail'e getirtilir. Rus kökenli bir Yahudi olan Maurice (asıl adıyla Moshe Surdin) önderliğinde, İsrail Atomik Enerji Komisyonu 1952'de faaliyete geçer. Komisyonun başına Ernst David Bergman getirilir. Ben Gurion, bilim adamları, askerler ve politik danışmanlar, nükleer bir reaktör satın almak için her fırsatı değerlendirmeye çalışırlar. Bu fırsat karşısına 1955 yılında çıkacaktır. ABD, İsraili nükleer bilimcileri eğitip, teknoloji transferinde bulunur. 1955'te Tel Aviv'in 10 mil güneyindeki Nahal Sorek'te Eisenhower'ın "Atom Projesi" çerçevesinde küçük bir reaktör oluşturulur. Aynı yıl Şimon Peres daha büyük bir tanesi için Fransa Hükümeti ile temasa geçer. Ben Natan, Fransa'nın İsrail'e nükleer reaktör vermesi için yoğun lobi faaliyetlerinde bulunur. 3 Ekim 1957'de Bourgers Maunoury ve Dışişleri Bakanı Pineau, Peres ve Natan ile gizli bir antlaşma imzalanır. Antlaşma 24 megawattlık bir reaktörün gerekli tüm teknik donanımı ile İsrail'e verilmesini içermektedir. Esas itibarıyla Fransa; Negev Çölü'nde Bersheeba'da "Dimona" nükleer reaktörünü inşa eder ve reaktör 1964'de faaliyete geçirilir. Dimona reaktörü öncesi çalışmaları gizli olarak "Tracer Laboratuvarı" adlı Amerikan istihbaratına mensup bir Belçika firması gerçekleştirir. İsrail, Dimona reaktörünün varlığını sürekli olarak reddedip, çok sıkı güvenlik tedbirleri ile korumaya alır. 1973'de reaktör civarında uçan Libya uçağını ve 1976'da ise kendi uçağını vurur. İsrail, 1960 yılı ortalarında Negev Çölü'nde birkaç kez atom bombası denemesi de yapar. İsrail, 1973 Yom Kippur Savaşı'nda 20-30 atom bombasına sahipti ve olası bir nükleer savaşta kullanma kararı almıştı. İsrail'in nükleer bomba imalinde kullandığı Negev'deki rezervlerden elde ettiği uranyum, programın hızla gelişmesi sonunda yetersiz kalınca, Fransa ve İngiltere'den örtülü operasyonlarla uranyum kaçakçılığına başvurdu. 1968'de Plumbalt Olayı patlak vermeden önce İsrail, Almanya'dan 200 ton uranyum oksit temin etti. İsrail aynı zamanda, zenginleştirilmiş uranyumu, 1960'lar sonunda Güney Afrika ırkçı rejiminden aldı. 22 Eylül 1979'da Hint Okyanusu'nda bir nükleer deneme yaptı, daha sonra üç nükleer deneme daha gerçekleştirdi. 1971 yılında Nixon yönetimi, daha güçlü bir nükleer bomba imali için gerekli olan "Krystons" sviçlerini İsrail'e verdi. 1976 yılında Carter, Irak'ın Osirak nükleer reaktörünün KH-11 casus uydusuyla çekilen fotoğraflarını İsrail'e verdi. Nixon, Carter ve Reagan yönetimleri, İsrail'e nükleer yüksek teknoloji transferinde bulundu. İsrail, 1973 savaşıdan 1980 yılına kadar nükleer programına hızla devam edip, bu dönemde iki düzineye yakın atom bombası üretti. İsrail'in elinde 200 kadar çok gelişmiş küçültülmüş nükleer bomba bulunduğu ve Dimona reaktörünün yılda 10-12 adet termonükleer bomba ürettiği ortaya çıktı.

MOSSAD'IN NÜKLEER OYUNLARI

İsrail'de nükleer santral projesi tarihte görülmediği kadar gizli yürütülmüştü. Peres, İsrail istihbaratından nükleer santrallerine koruma vermesini istemedi. Çünkü ona göre İsrail'in nükleer gücünün, tamamen bağımsız bir "nükleer istihbarat servisine" ihtiyacı vardı. 1957'de Peres, nükleer meseleler için bu istihbarat servisini kurdu ve başına Benjamin Blumberg'i getirdi. Blumberg daha önce Haganah'da çalışmış, 1948-49 Savaşı'ndan sonra Shin-Bet'e katılmış bir uzmandı. Shin-Bet'in "Lakam" departmanındaki görevi, Savunma Bakanlığı adına çeşitli projeler üstünde çalışan fabrikaların güvenliğini sağlamak ve bu projelerin gizliliğini korumaktı. Lakam ajanları bilim atışeleri olarak Avrupa ve ABD'deki İsrail konsolosluklarına giderler ve edindikleri bilgileri Dışişleri Bakanlığı'ndan önce kendi ofislerine rapor ederlerdi. Bilim danışmanları halktan her türlü enformasyonu almakla ve gönderildikleri ülkedeki bütün bilim adamları ile ilişkiye geçmekle yükümlüydüler. Peres'in desteği ile Blumberg, Lakam istihbaratını diğer branşlardan ayrı tutuyordu.

Isser Harel'e göre,"Devletin üst düzeyindeki bazı kişiler bile Lakam'ı oluşturan ünitelerden habersizdi." Fransa'dan gelecek yeni reaktör en üst derecede gizlilik konumuna sahipti. Bu reaktör için Negev Çölü seçildi. (Negev Tevrat'ta Hz. İbrahim'in sevdiği vaha olarak geçer) Bu konuda sadece Lakam değil, Fransız İstihbaratı da hassastı. Paris'ten bir ajan papaz kılığında Negev'e gönderildi. Dimona'daki nükleer santralin inşaatı başladığında yerli halka bir tekstil fabrikasının yapımına başlanıldığı söylendi. Bu fikir Blumberg'indi. Ancak Charles De Gaulle, İsrail'in Dimona Reaktörü'nü askeri amaçlarla kullanacağını hissediyordu ve bu, Fransız Başkanı rahatsız ediyordu. Mayıs 1960'da De Gaulle Dışişleri Bakanı'na, İsrail Konsolosluğu'nu artık Dimona'ya uranyum göndermeyecekleri konusunda haberdar etmesini istedi. Fransa'nın silah ambargosu koyarak uranyum sevkiyatını durdurması üzerine İsraililer zor durumda kalmıştı. Ama Moşe Dayan her ne pahasına olursa olsun bir atom bombası istiyordu. "Gerekirse bu nesneyi çalmalıyız" diyordu. Isser Harel'in yerine Mossad Şefi olan Meir Arit'e, 200 ton uranyum bulma görevi verildi. İsrail Gizli Servisi, Brüksel'deki Madenler Genel Merkezi'nin (MGM) depolarında büyük miktarda uranyum bulunduğunu tespit etmişti. Bu uranyum MGM'ye Belçika Kongosu'nda faaliyet gösteren bir firmadan kalmıştı. Böylece bir operasyon planı yapıldı ve buna kimyadaki bir kurşun bileşenin adı verildi: "Plumbot Operasyonu". Operasyonun ilk adımı, uranyumu şüphe çekmeden satın alabilecek bir "iş arkadaşı" bulmaktı. Tabii bu kişi uranyumu olduğu gibi İsrail'e devredecekti. Nihayet Mossad ajanlarından Daniel Aerbil Tel Aviv'e göreve uygun birisini bulduğunu bildirdi. Bu kişi Alman bir işadamı olan Herbert Schulzen'di. Schulzen, Wiesbaden de kurulmuş olan "Asmara Kimya Şirketi"nin ortağıydı. Bu şirket kimyasal ve radyoaktif zehirlenmelere karşı kullanacak yeni ilaçlar ve yöntemler bulmakla uğraşıyordu. Fakat Schulzen'in küçük şirketinin 200 ton uranyumu değil işletmek, depo bile edemeyeceği aşıkardı. Bunun MGM yöneticileri tarafından anlaşılması zor olmayacağından, Asmara'ya İtalya'dan Sarca adında paravan bir ortak firma bulundu.

Plumbot Operasyonu bir saat gibi kusursuzca işliyordu. MGM'nin elindeki plütonyumu "yasal" yollardan alabilmek için gerekli zemin oluşturulmuştu. Ancak aşılması gereken iki önemli nokta daha vardı. Bunlardan birincisi; plütonyumun İsrail'e sevkiyatıydı. İkincisi ise;EURATOM (Avrupa Atom Enerjisi Teşkilatı) kontrollerinden sıyrılabilirdi. Eğer teşkilat derinlemesine bir inceleme yaparsa işin iç yüzü meydana çıkabilirdi. Ancak Mossad tüm bunlara hazırlıklıydı. EURATOM başkanı Etienne Hirsch ve Atom Enerjisi Komiserliği başkanı Robert Henry Hirsch bilinçli birer Yahudiydi. Sevkiyatı gerçekleştirmek amacıyla Zürih'te, 24 saat gibi kısa bir sürede "Biscayne Traders Shipping Corporation" isimli paravan bir şirket kuruldu. Ardından bunun aracılığıyla Liberya orijinli bir başka deniz taşımacılığı şirketi meydana getirildi. Şirketin başkanı Daniel Ert tecrübeli bir Mossad ajanıydı. Diğer ortak ise bir Türk armatörün Burhan Yarısall olarak gösterilmişti. Ancak bu isim sahteydi ve aslında Burhan Yarısall diye tanıtılan kişi de bir başka Mossad ajanı, Benjamin Yeruşalmi idi. Yarısall/Yeruşalmi 1968 yılının 27 Eylülünde 1,2 milyon mark nakit ödeyerek 78 metre boyunda "Scheersberg" isminde bir tekne satın aldı. Geminin kaptanı Percey Barrov da, rahatlıkla tahmin edilebileceği gibi, bir Mossad ajanıydı. Barrov ve emrindeki istihbarat subaylarından oluşan mürettebat, EURATOM'dan izin çıkar çıkmaz uranyumu gemilerine yüklediler ve Kıbrıs'a doğru rota çizdiler. 29 Kasım 1968'de, gece yarısına doğru Scherrsberg bir İsrail tankeriyle Kıbrıs açıklarında buluştu ve yükünü buna devretti. Artık İsrail nükleer güce çok yakındı. İsrail tankeri "malı" hızla Hayfa Limanı'na ulaştırdı ve uranyum buradan büyük güvenlik önlemleri altında Negev Çölü'ndeki Dimona Nükleer Santrali'ne taşındı. EURATOM, uranyumun satış işlemlerindeki gariplikleri ancak 7 ay sonra farketti, ama bu da bir işe yaramayacaktı, olay örtbas edilmişti. Böylece İsrail nükleer saldırı silahları üretebilecek kapasiteye ulaşmış ve hiç gecikmeden bunların hazırlanmasına da başlamıştı.

İSRAİL'İN NÜKLEER KUMANDA MERKEZİ

Tel Aviv'deki The Bor Karargahı'nda nükleer kumanda merkezi bulunan İsrail'in nükleer başlık taşıyan uçakları da Tel Nof'taki hava üssünde konuşlandırılıyor. Ülkenin çeşitli yerlerine yayılmış stratejik nükleer silah platformları, füze üsleri, hava üsleri ve nükleer reaktörü de bulunuyor. İsrail'in stratejik nükleer silah platformları ise Rafael'de (Kuzeyde), Yodefah'ta (Kuzeyde), Eilburn'da (Kuzeyde), The Bor'da (Ortada), Nes Zionyaa'da (Ortada), Soreg'de (Ortada) ve Dimon'da (Güneyde) yer alıyor. Füze üsleri, Be'er Yaakov'da (Ortada), Hirbat Zekharyah'ta (Güneyde), hava üsleri,Tel Nof'ta (Ortada) ve Paalmikhim'de (Ortada) bulunuyor.

GÜNEY AFRİKA'DA İSRAİL'İN NÜKLEER DENEMELERİ

1948 yılında kurulan İsrail devleti, 1957 yılında nükleer denemelere başlıyor ve o tarihten bu yana da, Araplara karşı nükleer silah kullanmayı planlıyor. 1977'de, uydu fotoğraflarının Güney Afrika'nın Kalahari Çölü'nde bir nükleer test yapmayı planladığını gösterdiğini ileri süren Sovyetler Birliği ABD'yi uyarmış ve Apartheid rejimi baskı altında kaldığından bundan vazgeçmişti. 22 Eylül 1979'da ise bir Amerikan uydusu Hint Okyanusu'nun Güney Afrika kıyılarında küçük bir termonükleer bombanın atmosfer testini fark etti. Ancak İsrail'in müdahil olduğu ortada olduğundan rapor özenle seçilmiş bir bilimsel heyet tarafından önemli detaylar karanlıkta bırakılarak örtbas edildi. Daha sonra İsraili

kaynaklar üzerinden öğrenildi ki,gerçekten de üç adet sıkı korunan İsrail'in nükleer silahlarının minyatürleri test edilmekte idi. İsrail ve Güney Afrika'nın bomba testi işbirliği Apartheid'in devrilmesine dek sürdü. Uranyum ve test imkanlarının yanı sıra, Güney Afrika İsrail'e büyük miktarlarda yatırım sermayesi sağlarken İsrail de Apartheid'in uluslararası ticari yaptırımlardan korunabilmesi için geniş bir ticaret kapısı sağlıyordu. İsrail'in nükleer programının baş sorumluları Fransızlar ve Güney Afrika'lılar olsa da ABD suçun büyük kısmını paylaşıyor. Mark Gaffney İsrail nükleer programı, "ancak İsrail'in tasarlanmış aldatması ve ABD'nin işbirliği sayesinde mümkündür" diye yazdı. Öte yandan İsrail, Cezayir'de Fransa ile birlikte nükleer silah denemelerinde bulundu. İsrail'in 1973 yılında Yom Kippor savaşında uranyum içeren bombalar kullandığıda kaydediliyor. Silahlar arasında Rusya'ya erişebilecek nitelikte balistik füzeler, bombardıman donanımı, Cruise füzeleri ve mayınlar bulunuyor (1980'lerde İsrail Golan Tepeleri boyunca mayın döşemişti). İsrail, Güney Afrika dışında Nükleer silah denemelerini büyük oranda Tayvan ve Hindistan'da yürüttü ve halen de sürdürdüğü ifade ediliyor.

ABD VE RUSYA'DAN SONRA ÜÇÜNCÜ

İsrail, ABD ve Fransa desteği ile JERİCHO (Eriha) sınıfı uzun menzilli balistik füzeleri geliştirdi. Bu uzun menzilli füzelerin yanı sıra, İsrail ordusunun cephaneliklerinde Jericho 1 tipi 650 km menzilli, ve MGM5-2C Lance tipi 130 km menzilli füzeler bulunmaktadır. İsrail Ordusu ayrıca nükleer savaş başlıklarını yükleyebileceği bombardıman uçakları ve uzun namlulu toplarıyla büyük bir nükleer tehdittir. Kurulduğu günden bu yana hep ulaşmaya çalıştığı hayali artık İsrail için gerçek olmuştur. Dünyanın en büyük nükleer santralleri arasında girmeyi başaran Dimona ile birlikte İsrail de dünyanın en güçlü devletleri arasına katılmıştı. Bugün İsrail'in nükleer donanımına yönelik tahminler 200 rakamından 500'e kadar uzanıyor. Sayısı ne olursa olsun, hiç şüphe yok ki İsrail'in nükleer gücü dünyanın Ortadoğu'daki en sofistike ve savaşmaya yönelik dizayn edilmiş nükleer gücüdür. İsrail nükleer donanımının bir unsuru olan "nötron bombaları", ölümcül gamma radyasyonunu maksimize edip infilak etkilerini ve uzun süreli radyasyonu minimize etmeye yönelik dizayn edilmiştir. Bu dizayn insanları öldürüp ganimete zarar vermemek amacını taşır. 18 Haziran 2000 tarihli Sunday Times'taki açıklamalara göre; İsrail'in, denizaltılardan ateşlenen, 950 mildeki hedefleri vurabilen nükleer Cruise füzelerine sahip, Amerika ve Rusya'dan sonra dünyadaki üçüncü büyük güç olduğu ortaya çıktı. 2001'de her biri dört nükleer Cruise füzesi taşıyacak dört denizaltıya sahip olan İsrail'in elinde bulunan nükleer gücün, Ortadoğu ülkelerinin sahip olduğu gücün bir kaç kat üstünde olduğu belirtiliyor. Neş Tziyona Biyolojik Enstitüsü'nde bilinen ve bilinmeyen çok sayıda kimyasal ve biyolojik silah üreten İsrail, F-16 savaş uçaklarında kimyasal ve biyolojik silahlar yükleyecek şekilde dizayn etti. Elindeki F-16 uçakları, nükleer, kimyasal ve biyolojik silahları taşıma ve atma kapasitesine sahip bir kaç ülke arasında yer alan İsrail, ayrıca Arapların taşıdığı hakim genleri kullanarak üretilen bakterilerle, bu genleri taşıyan Arapları öldürecek Etno bombalar da üretiyor.

F-16'LAR NÜKLEER SİLAH TAŞIYOR

İsrail'in önde gelen liberal eğilimli gazetesi Ha'aretz, İsrail hava kuvvetlerinin bel kemiğini oluşturan F-16 filosuna nükleer silah yerleştirildiğini yazdı. Atom Bilim Adamları Bülteni'nin, Eylül-Ekim 2002 sayısında yer alan bir makaleye atıfta bulunan gazete, nükleer silah konusunda bazı pilotların eğitim gördüğünü de belirtti. Haaretz'in alıntı yaptığı Atom Bilim Adamları Bülteni'ne göre, Tel Nof Üssü, uçakların nükleer silahla donatılması amacıyla kullanılıyor. Be'er Sheva'nın güneyindeki Nevatim Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki 111, 115 ve 116. filolar ile Negev Çölü'ndeki Ramon Üssü'nde konuşlanan 140 ve 253. filoların da bu silahlarla donatıldıkları kuvvetle muhtemel olarak görülüyor. Bültene göre nükleer silahla donatılması kuvvetle muhtemel başka filolar da var. İsrail Savunma Bakanlığı 1998 yılında ABD'den 25 adet F-15 Thunder savaş uçağı almıştı. ABD'nin nükleer amaç için kullanmayı düşündüğü F-15 Eagle serisinin farklı bir versiyonu olan Thunder'lar 4.450 km. menzilli ve 4,5 ton yakıt ile 11 ton mühimmat taşıyabiliyor. Bunların nükleer donanıma göre yeniden dizayn edilip edilmedikleri ise bilinmiyor. Atom Bilim Adamları Bülteni'ne göre İsrail ayrıca nükleer başlıklı füzeyle de sahip bulunuyor. Fransa ile birlikte geliştirdiği Eriha tipi füzeler 235-500 km. menzilli ve 750 kg. kapasiteli. 1980'li yıllarda test edilen Eriha-2 füzelerinin menzili 1.450 km.ye kadar geliştirilirken, bu füzelerden yaklaşık 50 adedinin Zakeriya Üssü'nde bulunduğu öne sürülüyor. İsrail'in Ofek-5 casus uydusunu fırlattığı Shavit füzeleri de 7 bin km menzilli. İsrail'in deniz kuvvetlerinde bulunan Dolphin sınıfı üç denizaltının da Cruise füzesiyle donatıldığı ifade ediliyor. Birkaç yıl önce İsrail meclisi Knesset' de iç politik çekişmelerde İsrail'in nükleer gücü tartışmaya açılmış olsa da, sonra yeniden sessizliğe gömülmüştür. İsrail, nükleer silah kullanabilmek için sadece balistik füzelere bağımlı değildir. Hava Kuvvetleri'nin F-15I, F-16 uçakları ve Deniz Kuvvetleri' nin Dolphin dizel denizaltılarında nükleer başlık taşıyan değişik silahlar (Harpoon) kullanılabilir.

İsrail'in bugün devasa nükleer cephaneliği olduğu düşünülüyor. Hatta, ABD'nin desteği ile sahip olduğu yüksek düzeydeki silahlar ile Rusya'nın bile önünde olduğu belirtiliyor. Ancak İsrail'in çok

önemli bir problemi vardı. Nükleer bir reaktör kurmuş, uranyum çalmış, uzmanlar getirtmiş ve sonunda nükleer silah üretme teknolojisine kavuşmuştu ve tüm bunlar büyük bir gizlilik içinde yürütülüyordu. Durum böyle olunca da dünyanın bundan haberdar olması beklenemezdi. Oysa nükleer silahların en önemli özellikleri kullanılabilirlikleri değil, caydırıcılıklarıydı. Nitekim soğuk savaş döneminde, dünyanın iki süper gücü, ABD ve SSCB, inanılmaz bir silahlanma yarışına girmişlerdi. Bunun temelinde ise "düşmanından bir fazla silaha sahip olursan sana saldıramaz" düşüncesi yatmaktaydı. Aynı satrançtaki gibi, taraflar ilk saldırıyı yapabilmek için güç dengesinin kendi lehlerine değişmesini bekliyorlardı. Bunun yolu da daha çok, daha kabiliyetli, vuruş gücü ve savaş başlığı sayısı daha yüksek nükleer silah üretmekten geçiyordu. Bu güç İsrail'de vardı. Ama soru şuydu: Bunu kimse bilmiyordu. İsrail tüm çalışmalarını son derece gizli yürütmüş, planlarını dünyanın gözünden kaçırmayı başarmıştı. Zaten plütonyum çaldığını, kurduğu santrali enerji üretimi için değil askeri amaçları için kullandığını açıklamaları da beklenemezdi. O halde, sahip olduğu üstün nükleer silahların tanıtımını nasıl yapacak ve kendisi için tehdit oluşturanlara nasıl gözdağı verecekti?

İSRAİL'İN NÜKLEER GÜCÜNÜ İFŞA EDEN ADAM: VANUNU

'İnsanlığı kurtarmaya kalkışmadım ve kendimi de dünyanın kahramanı olarak görmüyorum. Sadece herkesin bilmesi gereken ve dünya barışını etkileyecek önemli bir konuyu gördüm. Her vatandaşın görevi olan 'emirlere kör gözle itaat etmeme' görevimi yerine getirdim. Bu ülkeyi kuranlar sadece Yahudilerin Avrupa'da yaşadıkları soykırımı düşünüyorlardı. Ama bir başka milletin bir soykırım yaşamasına sebep olamazsınız. İsrail hükümetinin nükleer bombayı kullanması halinde bir başka milletin soykırım yaşayacağına şüphe yok...'

Mordechai Vanunu

1986 yılı Ekim ayında, tüm dünyada yankı uyandıran bir olay gerçekleşti. İsrail'den kaçan bir teknisyen, İsrail'in dev bir nükleer santrale sahip olduğunu ve burada çok sayıda nükleer silah ürettiğini açıkladı. Haberin İngiliz Sunday Times aracılığıyla duyurulmasıyla Vanunu'nun öyküsü başladı. Fas kökenli İsrail vatandaşı olan Mordechai Vanunu, 17 yıldır Ashkelon hapishanesinde yatıyor. Vanunu, hapishanedeki ilk 2.5 yılını 1.80 x 2.70 boyutlarındaki tek kişilik bir hücrede geçirdi. Küçük bir masa, yatak, tuvalet olarak da kullanılan duş ve tek lüks eşyası pilli radyo bu mezarlığın dekorunu oluşturdu. İnsan hakları savunucularına göre; İsrail'in amacı Vanunu'yu delirterek, söylediklerinin deli saçması olduğunu öne sürmekte. Yine insan hakları savunucularına göre İsrail zindanlarında Vanunu'nun yanısıra yüzlerce Filistinli de tek kişilik hücrelerde delirmemeye çalışıyordu. Vanunu'nun cezası 1988 yılında kesinleşti. Mahkeme süresince iki buçuk yıl hücre hayatı yaşayan Vanunu cezasının kesilmesinden sonra David Anuş adıyla kaydedilerek Aşkelon Hapishanesi'ne aktarıldı. 1954'de Fas'ta tutucu bir Yahudi ailenin oğlu olarak doğan Mordechai Vanunu, 9 yaşına geldiğinde ailesiyle birlikte İsrail'e göçmüştü. İsrail ordusunda askerlik görevini mühendis-teknisyen olarak yaptıktan sonra, Tel Aviv Üniversitesi'nde açılan nükleer fizik kurslarına devam etti. Ardından Dimona'daki Nükleer Araştırma Merkezi Kamag'a (Kirya le-Mechkar Gar'ini) iş başvurusunda bulundu. İşe alınmadan önce ilk olarak Dimona'nın güvenlik subayları tarafından araştırıldı. Bu subayların Shin-Bet ile yakın çalıştıkları bilinmekteydi. Alkol ve uyuşturucu kullanmadığı, sabıkası olmadığı, radikal siyasi görüş taşımadığı tespit edildikten sonra ilk aşamayı geçtiği bildirildi. Ardından fizik, kimya, matematik ve İngilizce kurslarına yollandı. İki aylık eğitimden sonra sınava alındı ve bunu da başarıyla geçti. Tüm bunların ardından ilk defa Dimona'ya getirildi ve burada bir "sözleşme" imzaladı. Öğrendiği her şeyi gizli tutacağına, gördüğü ve duyduğu hiçbir şeyi başkalarına anlatmayacağına dair yemin etti ve sonunda Vanunu, Dimona'daki görevine başladı. 1976-85 yılları arasında İsrail Dimona Nükleer Araştırma Merkezi'nde teknisyen olarak çalıştı. Çalıştığı yer, tesislerin yüksek radyasyonlu maddelerin dönüşümünü sağladığı Mahon-2 adlı bölümüydü. 80'li yılların ilk yarısında felsefe bölümünde lisans ve lisansüstü eğitim yaptı. Vanunu, öğrencilik yıllarında komünist ve Arap arkadaşlarıyla birlikte, Filistinlilerin de eşit haklara sahip olduklarını savunmuştu. Bir kaç hafta sonra Filistin taraftarı bir gösteriye katıldığı ve bir Filistin Devleti'nin kurulması yönünde çağrıda bulunduğu gerekçesiyle 1985 yılında işinden atıldı. Ancak İşçi Federasyonu'nun çabalarıyla yüklü bir tazminat alarak işine geri döndü. Bu yıllarda yaptığı işin sandığı kadar masum bir iş olmadığını farkına vardı. Tesislere soktuğu bir fotoğraf makinesiyle 57 adet renkli fotoğraf çekmeyi başardı. Dimona tesislerinde çektiği fotoğrafları da yanına alarak Avustralya'ya göçtü. Burada vatandaşlığını ve dinini değiştirerek Protestanlığa girdi.

Avustralya'da tanıştığı Kolombiyalı gazeteci Oscar E. Guerrero tarafından İsrail'in "gizli bombası"nın dünyaya duyurulmasının dünya barışı için önemli bir görev olduğuna inandırıldı. Fotoğrafları pazarlamak için önce Newsweek, daha sonra da The Times dergilerine başvurdu. Times dosyaya ilgilenmiş ve gerekli röportajları yapmak üzere Peter Hounam'ı Avustralya'ya göndermişti. Ancak Guerrero bununla da yetinmeyerek Sunday Mirror'a başvurdu. Mirror grubu meşhur medya imparatoru Robert Maxwell'e aitti ve Mossad ile sıkı ilişkileri vardı. Mirror grubunun günlük gazetesi Daily Mirror'un editörü Nicholas Davis, Mossad adına devreye girerek Vanunu'yla iletişime geçti. Mossad'ın Vanunu'nun elindeki fotoğraflara ulaşması bu kanalla olmuştur. Bu arada The Times adına

Vanunu ile görüşen Peter Hounam, dosyayı İsrail hakkındaki korkusuz yayınlarıyla bilinen The Sunday Times'a taşımaya karar verdi. Başlangıçta Vanunu'nun hikayesine inanmakta güçlük çeken Hounam, fotoğrafları bir uzmana incelediğinde sükse yapacak bir haber yakaladığını fark etmişti. Haberin ayrıntılarının kaydedilmesi için Londra'ya geçen Vanunu, ağustos ortalarına kadar Londra'da kaldı. Bu arada Vanunu'nun öldürülmesi ile görmezlikten gelinmesi arasında bir karara varmaya çalışan Mossad, kararı dönemin İsrail Başbakanı Şimon Peres'e bıraktı. Peres, Vanunu'nun bir örnek teşkil etmesini istediğinden İsrail'e getirilmesi ve yargılanıp hapsedilmesinden yanaydı. Böylelikle, Cindy'yi Vanunu'nun peşine takan süreç başladı. 5 Ekim 1986'da The Sunday Times gazetesi "İsrail'in Nükleer Cephanesinin Sırları" manşetiyle çıktığında Vanunu İsrail'de yargılanmayı bekliyordu.

VANUNU'NUN KAÇIRILMA ÖYKÜSÜ

Filmlere ve tiyatro oyunlarına konu olan Vanunu'nun sıradan yaşamı 1986 Eylül'ünde Londra yolculuğu ile değişir. Vanunu, Londra'da "Sunday Times" gazetesi ile yaptığı söyleşide İsrail'in gizli nükleer çalışmalarını anlatır. İsrail'deki 200 nükleer ve termo nükleer başlıklı füzeyi belgeleyen bazı gizli bilgi ve fotoğrafları Sunday Times'a verdi. 1986'nın sıcak bir ağustos gününde Londra sokaklarında aylak ve arayış içinde dolaşan 31 yaşındaki Mordechai Vanunu, isminin Cindy olduğunu söyleyen Amerikalı bir sarışınla tanışır. Bir müddettir içinde sakladığı ve henüz Londra'nın yüksek tirajlı gazetesi The Sunday Times'a sattığı sansasyonel haberden ve haber yayınlandığında getireceği baş ağrılarından öylesine korkmuştu ki, eski kimliğini, Fas'tan İsrail'e, oradan Avustralya'ya ve nihayet Londra'ya uzanan hayat serüvenini bilmeyen Cindy'de yalnızlığını dindirebileceğini sanır. Cindy'nin İtalya turu teklifini kabul eder. 30 Eylül günü birlikte Roma'ya uçarlar. Havaalanından Cindy'nin ayarladığı apartman dairesine gider. Yolculuğun yorgunluğunu atmak için içtiği ilk kadeh şarabın da uykuyu ilacı olduğunu bilmiyordu. Gözlerini açtığında Akdeniz sularında seyahat eden bir haberalma botunun küçük odasında yatağa bağlanmıştır. Nereye götürüldüğünü pekala biliyordu: Bir yıl önce kaçtığı İsrail'e... 1997 yılına kadar Cindy'nin gerçek kimliği bilinmedi. Ta ki 6 Nisan 1997'de The Sunday Times, Mossad ajanı Cindy takma adlı Cheryl Ben Toy'un, devrik kralların, generallerin ve emekli casusların şehri Florida'da J.F. Kennedy Uzay Üssü yakınlarındaki evinde iki çocuğu ve kocasıyla birlikte yaşayan bir İsrail ajanı olduğunu açıklayan haberini yayınlayana dek. Amerika'da Mossad adına çalışmakta olduğu iddia edilen Cheryl'den o tarihten sonra bir daha haber alan olmadı.

Vanunu, 22 Aralık 1986 günü "çok gizli" kaydıyla battaniyeye sarılı olarak mahkemeye götürülürken, otomobilden elini göstermeyi başardı. İsrail basınının objektifine takılan avuç içine tersten yazılı mesaj oldukça ilginçtir: "Roma'dan kaçırıldım 30.6.86 Vanunu." Mordechai Vanunu İsrail'de gizlice yargılandı. Suçu: Gizli devlet sırlarını açıklamak, casusluk. Cezası: 18 yıl hapis... Vanunu yaptığı eylemin suç olmadığını, İsraili vatandaşların kendi adlarına yapılan her şeyi öğrenme hakkına sahip olduğunu savunarak dünyaya şu mesajı göndermişti: "Bütün bölgeyi tehdit eden nükleer tehlikeyi açığa çıkarmak için özgürlüğümü adadım ve yaşantımı riske soktum. Bütün bunları vatandaşlarım ve insanlık adına yaptım." Vanunu'nun kardeşi Meir Vanunu, "İsrail'de hala binlerce insan yargılanmaksızın tutuklu bulunuyor. İntifada süresince 1500 Filistinli, kadın, erkek, çocuk ayrımı yapılmaksızın vuruldu. Bu korkunç bir demokrasidir. Ortadoğu'nun tek demokratik ülkesi diye tanıtılan İsrail demokrasisi büyük bir soru işaretidir" diyor. 1989-1995 tarihleri arasında Vanunu'nun hikayesini konu edinen altı kitap yazıldı, belgeseller, dokümanter filmler çevrildi, konferanslar düzenlendi.

İSRAİL NÜKLEER SİLAHLARININ OLDUĞUNU NİÇİN İNKAR EDİYOR?

Vanunu'nun mahkemesi tamamıyla gizlilik içinde yapıldı. Uluslararası Af Örgütü dahi Vanunu ile görüştürülmemiş, İsrail basınının bu konuda hiçbir satır yazmaması yönünde net emirler verilmişti. The Sunday Times'ın haberi dünya kulislerine düştüğünde İsrail, elinde nükleer silah bulunduğunu kesin bir dille yalanladı. Vanunu'nun yargılanması sırasında Dışişleri Bakanı olan Peres, Vanunu'yu açık bir yalancı olmakla suçladı. Ancak Peres, şimdi ise İsrail'in elinde nükleer silahları olduğunu bizzat kabul ediyor. İsrail'in nükleer silahlarının olduğunu inkar etmesi için yeterli sebebi vardı. Amerikan yasalarına göre ABD 1977 tarihinden itibaren nükleer silah üreten ülkelere maddi yardım yapamıyordu. Bu da İsrail için kabul edilemez bir durumdu. Diğer yandan soğuk savaş mantığı içinde bir ülkenin elinde nükleer silah olduğunu bilinmemesi onları anlamsız kılıyordu. Ülkeler nükleer silahları kullanmak için değil, caydırıcılık için ediniyorlarsa, Vanunu İsrail güvenliğine önemli bir katkıda bulunuyordu. The Sunday Times'ın uzmanlarının görüşüne göre, İsrail'in elinde 200 adet nükleer başlık bulunuyordu ve bu bilgi İsrail'i çevreleyen ülkeler için maksimum caydırıcılık manasına geliyordu. Bu yüzden pek çok Batılı, Vanunu'ya İsrail'in "konuşmaktan sorumlu ajanı" gözüyle baktı. Mordechai Vanunu yakalandı ve İsrail'de hapse atıldı, fakat belleklerde cevaplanmamış bazı sorular kalmıştı: Vanunu neden vatanına ihanet etti?, İsrail'in en değerli ve en iyi korunan tesisine bir kamerayı nasıl sokabildi?, Kimseye yakalanmadan 60 poz film nasıl çekebildi?, Bu filmleri tesisten nasıl kaçırdı? Aceleyle çektiğini söylediği filmlerde tüm ayrıntılar çok net ve berraktı, bunu nasıl başardı?, Bu filmleri ülke dışına nasıl çıkarabildi? Vanunu'nun verdiği bilgiler, İsrail'in nükleer

çalışmaları ve silahlarıyla ilgili bugüne kadar ortaya çıkmış en detaylı bilgiler. Bir Ortadoğu halkı olarak duruma bakarsak, dehşete düşmemiz için yeterince sebep var, değil mi? Konu nükleer tehditten açılmışken, ABD ve diğer Batı ülkelerinin nükleer silah yarışı bir yana, İsrail'in nükleer silah üretimini kimseye kontrol ettirmemekte direndiğini hatırlatalım. Aynı sıraları Irak adına ifşa edenlerin verdiği bilgilerden oluşan dosya Blair tarafından müdahale gerekçesi olarak derlenip, kamuoyuna sunuluyor. Böyle saçma şey mi olur? Oluyor, ama olmamalı! Dünya kamuoyu bakalım ne zaman, nükleer, kimyasal ve biyolojik silahlara sahip olan İsrail'in Filistin halkına yönelik yürüttüğü katliam ve işgali görecektir ve İsrail'e gereken dersi verecektir.

NÜKLEER FÜZELERE KARŞI İSRAİL-ABD LAZERİ

Birçok ülke, konvansiyonel ve hattâ nükleer füzelere harıl harıl kaynaklarını akıtmakla meşgulken, ABD ile İsrail'in ortaklaşa geliştirdikleri "korkunç" bir lazer silahı, bu yatırımların bir anda "çöpe" gitmesine sebep olacak gibi görünüyor. Aynı zamanda Amerika ve İsrail'in, yeni süper güç olarak teyidinde de yol açabilecek olan bu çok önemli askerî gelişmenin müsebbibi, hâlen dünyadaki ilk atom bombasının patlatıldığı yerin civarında yapılan birinci aşamadaki denemelerden başarıyla geçmiş olan güçlü bir silah. ABD'de yayınlanan Popular Science dergisinin haberine göre, 1,6 milyar dolar tutarındaki havadan ateşlenebilecek lazer silahı "Airborne Laser" (ABL) projesi öngörüldüğü şekilde gelecek yılın sonunda ya da 2005'in başında tamamlandığında, Amerikan Hava Kuvvetleri müthiş bir silaha kavuşacak. ABD Füze Savunma Dairesi tarafından yürütülen lazer silahı projesinin son ve en önemli aşamasına girdiğini yazan dergi, Amerikan Northrop Grumman Space Technology şirketince geliştirilen yüksek enerjili "kimyasal oksijen iyodin lazerin" bir süre önce yerden havaya başarılı bir şekilde ateşlendiğini yazdı. Bunun ardından, lazeri ateşleyecek yaklaşık 6 ton ağırlığındaki taretin, aerodinamik test için dev bir Boeing 747 Jumbo Jet'in burnuna yerleştirildiğini ve uçuşların da başarılı olduğunu belirten dergi, son aşamada lazer silahının bu yaz uçağa yerleştirilmesi ve havadan ilk lazer ateşinin açılmasının planlandığını yazdı. Şimdiye kadar göz ameliyatlarında ya da kara tahtada istenilen bir şeyi göstermek için kullanılan lazer, bundan böyle güçlü bir silah haline dönüşerek, uluslararası kurallara uymayan ülkeler tarafından ortaya konulan Scud füzeleri örneğinde olduğu gibi, balistik füze tehlikesini ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Projeye göre, keşif uydusundan yerden havaya balistik füze fırlatıldığı bilgisini alan ABL ile donatılmış uçak, önce füzenin menzilini saptamak, ardından da füzenin özelliğini ve boyutlarını belirleyebilmek için birer zayıf lazer ışını gönderiyor. Bundan sonra uçağın içinde 6 adet minibüs büyüklüğündeki modülün sağladığı yüksek güçlü lazer demetiyle balistik füze 2-3 saniye içinde havada imha ediliyor. Projeye ilgili görüşlerini açıklayan bilim adamlarından Harvard Üniversitesi öğretim üyesi Subrata Ghoshroy ise, projenin son aşamasının başarıya ulaşması konusunda şüpheleri bulunduğunu belirterek, 12 bin metre yükseklikte 900 km hızla giderken yapılacak ateşlemede, nem ve türbülans gibi bir çok etkenin ışın kalitesini bozabileceğini söyledi. Popular Science dergisi, Amerikan Kongresi'nin de ABL projesinin sonucunu merakla beklediğini bildirerek, projenin genişletilmesi için ikinci bir uçak alınmasını kararlaştırdığını yazdı. Konuyla ilgili olarak derginin "www.popsci.com" web adresinden bilgi alınabilir. ABD Savunma Bakanlığı'nın (Pentagon) Balistik Füze Savunma Teşkilatı Sözcüsü Yarbay Rick Lehner, bu tarz bir silahın sadece ABD ve İsrail'in elinde bulunduğunu şu cümlelerle teyit etti: "Bildiğim kadarıyla hiç bir ülke, füze savunma sistemlerini lazer silahı üzerine konuşlandırmış değil." Lazer silahı, Kaliforniya'da kurulu TRW isimli şirket tarafından tasarlandı ve imal edildi.

NÜKLEER GÜÇ KULLANMA STRATEJİSİ

Elindeki nükleer gücünü bir saldırı karşısında en son anda ve mutlaka kullanma stratejisine sahip olan İsrail, nükleer gücünü Amerika adına Arap ülkelere, Sovyetler Birliği'ne ve Sovyetler'in sınırdaşı ülkelere karşı, "Samson Planı" adıyla soğuk savaşın sona erdiği güne kadar kullanma hedefini geçerli saydı. 1953'te Quibya'da, 1982'de Sabra ve Şatilla'da Filistinli sivilleri katletmiş bir savaş suçlusunu olan Ariel Şaron'un bu silahları elinde bulundurması, bugünkü gergin ortamda Arap ülkelerini sindiriyor. 1962'de, "Konvansiyonel olmayan zorlama" adlı bir nükleer konsepti açıklayan İsrail'in bu konseptle, bölge ülkelere statükosunu ve dayatmalarını kabul ettirmeyi amaçladığı kaydediliyor. Altı milyon nüfuslu İsrail'e yılda 2.5-3 milyar dolar yardım yapan ABD'nin, bu yardımın bir kısmı ile de İsrail'in nükleer gücüne destek verdiğine dikkat çekiliyor.

KURT PUSLU HAVAYI SEVER

1948 yılında kurulan İsrail işgal devleti, 1957 yılında nükleer denemelere başlıyor ve o tarihten buyana da, Araplara karşı nükleer silah kullanmayı planlıyor. Bu yüzden İsrail, Ortadoğu'da sürekli fırsat kolluyor. Irak savaşı sonrası bölgede başlayacak kargaşa ortamı ile birlikte, toza dumana boğulacak olan Ortadoğu'da, İsrail "Kurt puslu havayı sever" misali, tam da aradığı fırsatı bulmuş olacak. 1957 yılından buyana nükleer hazırlıklar içinde bulunan İsrail devletinin elinde yaklaşık 500 nükleer başlıklı füze bulunuyor. Bu füzelerin hepsi Bağdat, Şam, Tahran, Ankara, Kahire ve Trablusgarp'ı vuracak şekilde konuşlandırmış durumda. Kudüs İbrani Üniversitesi'nden askeri tarih

üzerinde uzman olan bir profesör, "Birkaç yüz atom bombamız ve füzelerimiz var. Bunlarla her yeri vurabiliriz. Hatta Roma'yı bile. Avrupa başkentlerinin çoğu hava kuvvetlerimizin hedef alanı içinde. Kendimizle birlikte bütün dünyayı batırma imkanına sahibiz. Sizi temin ederim, İsrail batarsa bu olacaktır." diyebiliyor. Bir tarafta silahsızlandırma diğer tarafta Ortadoğu'da her geçen gün daha da güçlendirilen böylesine bir tehdit.

YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞE KARŞI, İSLAM BLOKU

Irak'taki BM silah uzmanlarının şefi Hans Blix, İşgal güçlerinin Bağdat'ın merkezine girdikleri 9 Nisan'da bir İspanyol gazetesine verdiği demeçte; "Anlaşıyor ki, ABD bu savaşı çok önceden planlamış. Kitle imha silahları için bahanesiymiş..." dedi. Blix, daha önceki açıklamalarında da, ABD ve İngiltere tarafından kendilerine Irak'ta nükleer ve kimyasal silah bulunduğu dair sunulan tüm belgelerin sahte olduğunu söylemişti. Şimdi zikrettiğimiz bu gerçekler ışığında artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz, insanlığı ve Müslümanları tehdit eden asıl ülkeler ABD, İsrail ve İngilizlerdir. O halde Müslümanlar, bu üçlü şer ittifakına karşı ya yeni bir İslam bloğu oluşturmalıdırlar ya da buna karşı çıkabilecek Rus, Çin veya Avrupa bloğunu desteklemelidirler. Bugün bin bir türlü yalan ve entrikalar ile tabii kaynaklar ve stratejik bakımından dünyanın en önemli bölgelerine sahip olan İslam topraklarını sömürmek için yola çıkan bu işgal güçlerine karşı 19 yüzyılda masa üstünde kaybettiğimiz İslam topraklarını ve yarım bıraktığımız savaşı yeniden canlandırıp bu sömürgeci güçlere gereken dersi vermenin zamanı yaklaşıyor. Tüm Müslüman toplumlar için aydınlık günler çok yakında inşallah.

BELLİ BAŞLI İSRAİL FÜZELERİNİN ÖZELLİKLERİ

Lance

Lance tipi füzeler 1970'lerde İsrail'e ABD'den gönderildi. Lance tipi füzeler 130 km. menzilli ve 450 kg. kapasitelidirler. İsrail'in daha da geliştirdiği belirtilen bu füzeler, aynı zamanda Tayvan, Güney Afrika, Hindistan gibi bir çok ülkeye ihraç ediliyor.

Jericho (Eriha) 1

İsrail'in Fransa ile birlikte geliştirdiği Jericho (Eriha) 1 tipi füzelerin 235-500 km. menzilli ve 750 kg. kapasiteli olduğu ifade ediliyor. İsrail'in bu füzeleri ilk kez 1968 yılında Negev çölünde test ettiği belirtiliyor. Söylentileri göre, bu füzeler Suriye sınırındaki Golan tepelerine konuşlandırılmış durumda.

Jericho (Eriha) 2

Bu füzeler, batılı gizli servisler tarafından 1987 yılında tespit edildi. İsrail 1988 Eylül'ünde Güney Afrika'da bunları denedi. 1.300 km. menzilli olan bu füzeler tüm Arap başkentleri ve eski Sovyetler Birliği'nin güney bölgelerini vuracak şekilde konuşlandırmış durumda. İsrail'in bu füzeleri her yıl geliştirdiği iddia ediliyor. İsrail'in sonradan geliştirdiği Jericho 2B tipi balistik füzeler taşıyabildikleri nükleer başlıklarıyla 1.660 km.lik hedef çapına ve 1.000 kg. kapasiteye sahiptirler.

Shavit SLV

İsrail'in Shavit SLV tipi balistik füzeleri 1990 yılında geliştirdiği belirtiliyor. İsrail'in Ofek-5 casus uydusunun fırlattığı Shavit füzelerinin 7.200 km. menzilli olduğu kaydediliyor. Bu füzelerin tüm Ortadoğu ve eski Sovyetler Birliği Cumhuriyetlerini vuracak şekilde konuşlandırıldığı belirtiliyor.

Popeye

İsrail'in 2000 Mayıs'ında Popeye füzelerini Alman yapımı Dolphin sınıfı iki denizaltından test ettiği ifade ediliyor. 1.500 km. menzilli olan bu nükleer başlıklı füzelerin Srilanka ve Hint Okyanusu'nda denediği belirtiliyor. İsrail'in 2002 yılında Popeye Turbo ve Popeye 2 tipi havadan karaya füzeler yaptığı bildiriliyor. Öte yandan, tüm bunlarla birlikte İsrail'in denizden denize, denizden karaya Harpoon, Barak, Cruise gibi füzelere de sahip olduğu kaydediliyor.

İSRAİL'İN NÜKLEER SİLAH KRONOLOJİSİ

1967: 15 adet bomba.

1969: 19 kilotonluk 5-6 adet bomba.

1970: 50-100 adet Jericho(Eriha) 1 (500 km) tipi bomba.

1973: 13 adet bomba 20 adet nükleer füze yeni geliştirilen bir "bavul bomba."

1974: 10 adet bomba her biri 12.175 mm'lik tüpler ve toplam 108 adet silah başlığı taşıyan 3 adet nükleer kullanıma uygun topçu ekibi

1975: Lance 1 (130 km) tipi füzeler.

1976: 10-20 adet nükleer silah.

1980: 200 adet bomba.

1984: 12-31 adet atom bombası 31 adet plütonyum bombası 10 adet uranyum bombası.

1985: En az 100 adet nükleer bomba.

1986: 100-200 adet fizyon ve çok sayıda füzyon bombası.

1990: Jericho(Eriha) 2 (1,500-4,000 km) füzesi ve çok sayıda Shavit fırlatıcı.

1991: 50-60 ila 200-300 adet bomba.

1992: 200'den fazla bomba.

1994: 64-112 adet bomba (5 kg'lık silah başlıklı) 50'si nükleer başlıklı Jericho füzesi olmak üzere toplam 200 roket.

1995: 66-116 adet bomba (5 kg'lık silah başlıklı). 70-80 adet silah "tastamam bir repertuar" (nötron bombaları, nükleer mayınlar, bavul bombalar, denizaltı bombaları).

1996: 60-80 adet plütonyum silahı 100'den fazla ER türü değişken düzenekler 200-300 kadar bomba 135 adet plütonyum silahı 50-100 adet Jericho I ve 30-50 adet Jericho II füzesi.

1997: 400'den fazla termonükleer ve nükleer silah.

2000: Popeye Turbo 1 turbojet (200 - km) 12 adet denizaltı fırlatıcısı.

Kaynak: [Kitle İmha Silahları Ve İsrail - Turan Kışlakçı](#)

Aksa İntifadası Kronolojisi - Ahmet Varol

GİRİŞ

Müslümanların kıvancı, alınımızın akı, Filistin halkının yılmaz iradesinin tecellisidir intifada. İşgale, cinayete, katliama, yıkıma, fesada kısaca zulme karşı onurlu duruş ve direnmenin adıdır intifada. İşgal altındaki Filistin'de Siyonist askerlere taş atan çocuklar, kendilerini feda eden istişhad eylemcileri ve bir halkın topyekün mücadelesidir intifada. Peki, Filistin'deki bu mücadeleye neden intifada denmiştir? Cihad, nidal ve direniş kavramları yerine intifada kelimesinin seçilmesi tesadüf olmasa gerek. Arapça olan intifada kelimesi (Ne-Fe-Da) kökünden türemiştir. Bu kelime ve türevlerinin anlamlarına baktığımızda Filistin direnişinin nerdeyse tüm yönleri kapsadığını ve Filistin halkının içinde bulunduğu ortama ince vurgular yaptığını görürüz. İntifada kavramının içerdiği çeşitli anlamların yorumunu sizlere bırakarak aynen aktarıyoruz:

İntifada; "mal ve azığın tükendiği", "açlık ve yokluğun" had safhaya ulaştığı andır.

İntifada; bedeni saran "humman" ateşine vücudun tepkisi olan "titremedir."

İntifada; "hareket etmek", "kıyıldamak" ve "silkinmektir."

İntifada; her türlü "kirden", "pislikten" ve günahtan "arınmadır", "temizlenmedir."

İntifada; solmuş yaprakları dökülsün, olgunlaşmış meyveleri toplansın diye "ağacı silkelemek, sallamaktır."

İntifada; "bağın çiçek açmasıdır."

İntifada; "berekettir", "üretkenlik ve doğurganlıktır."

İntifada; "okumaktır."

İntifada; yolunu yitirmiş insanlara "izcilik ve öncülük yapmaktır."

İntifada; "vatani koruyup, kollamaktır."

İntifada; "yurdu düşmanlardan, haydutlardan, eşkiyadan ve hırsızlardan temizlemektir."

İntifada; "yolun güvenliğini sağlamak ve düşmandan emin kılmaktır."

İntifada; umutların tükendiği anda açan "son başaktır."

Üçüncü yılını doldurmakta olan Aksa İntifadası, Filistinlilere ve Müslümanlara büyük kazanımlar sağlamıştır. Bu süre zarfında 3 bini aşkın kişi yaşamını yitirmiş, on binden fazla insan yaralanmıştır. Bu kayıpların üçte birini işgalci Siyonistler oluşturmaktadır ki bu zayıf bırakılmış bir halk için ciddi bir başarıdır. Filistinliler, 1 Aralık 1987'de alevlenen birinci intifadayla kendi özgürlüklerini kazandılar. 28 Eylül 2000'de Şaron'un Mescid-i Aksa'ya yaptığı provakatif ziyaret sonucu tutuşan Aksa İntifadası'yla da Müslümanlara özgürlüğü öğretiler. Siyonist işgale karşı yıllardır azim ve fedakarlıkla sürdürülen Filistin halkının onurlu direnişi intifada, özgürlüğe susamış tüm halkların ilham kaynağıdır.

Ahmet Varol'un Kudüs Dergisi için hazırladığı Aksa İntifadası Kronolojisini bilgisinize sunuyoruz:

Kronoloji

28 Eylül 2000: İşgal devletinin şu anki başbakanı aynı zamanda Likud Partisi'nin genel başkanı olan, Sabra ve Şatilla katliamlarının sorumlusu olması sebebiyle de "[Beyrut kasabı](#)" olarak anılan İsrail Savunma Bakanı Ariel [Şaron](#)'un kutsal [Mescidi Aksa](#)'ya provakatif bir ziyaret (baskın) düzenlemek için teşebbüste bulunması. Filistinliler Şaron'un girişimini önceden bildiklerinden Mescidi Aksa'da toplanıp engel oldular ve bu durum çatışmalara sebep oldu. Bu çatışmalarda 29 Filistinli, 25 işgalci yaralandı.

29 Eylül 2000 Cuma: [Şaron](#)'un kutsal [Mescidi Aksa](#)'ya provakatif ziyaret için ikinci teşebbüsü. Bu olay Aksa İntifadası'nın kıvılcımını çakan hadise oldu. Şaron'un bu girişimiyle birlikte de çatışmalar meydana geldi ve 7 Filistinli şehit olurken 200 Filistinli de yaralandı. İşgalcilerden ise 14 asker, 14 yahudi yerleşimci yaralandı. Ayrıca 7 yabancı, işgalcilerin saldırılarında yaralandı. İşgalcilerin saldırılarına hedef olarak yaralananların 7'si de gazeteciydi.

1 Ekim 2000: İşgal güçleri helikopterlerle, tanklarla ve füzelerle Filistinlilerin köylerine saldırı düzenlediler.

1 Ekim 2000: Aksa İntifadası'nın sembolü haline gelen Muhammed Cemal ed-Durre, Gazze'de babasının arkasına sığındığı sırada işgalcilerin saldırılarına uğrayarak şehit oldu.

2 Ekim 2000: İşgalcilerin saldırılarında 11 kişi öldürüldü, 292 kişi de yaralandı. Bunların birçoğu 1948'de işgal edilmiş bölgelerdendi. Bu saldırılarla ve saldırılara karşı verilen direnişle çatışmalar bütün Filistin topraklarına yayıldı.

3 Ekim 2000: İşgalcilerin saldırılarında 4'ü Gazze'de 1'i 1948'de işgal edilmiş bölgelerde toplam 5 kişi şehit edildi, 40'ı Gazze'de olmak üzere onlarca kişi de yaralandı.

6 Ekim 2000: İşgal güçleri Mescidi Aksa'da namaz kılanlara saldırdı. Bu yüzden caminin avlusunda işgalcilerle Filistinliler arasında çatışmalar çıktı. Bu olaylarla birlikte bütün dünyada İsrail'e karşı protesto eylemleri de yayılmaya başladı.

7 Ekim 2000: Üç İsrail askeri Hizbullah milisleri tarafından esir alındı. Bunun üzerine bütün uluslararası güçler İsrail askerlerinin hayatlarının güvenceye alınması ve serbest bırakılmaları için harekete geçtiler. ABD Dışişleri bakanı Lübnan'ın Washington büyükelçisine bir uyarı yazısı gönderdi. BM Genel Sekreteri'nin özel temsilcisi o zamanki Lübnan başbakanı Selim el-Hiss ile bu konuda özel bir görüşme yaparak, İsrail askerlerinin hayatlarının güvenceye alınmasını istedi. Mısır cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek, Lübnan cumhurbaşkanını telefonla arayarak meselenin çözülmesi için girişimde bulunmasını istedi. Oysa Aksa İntifadası'nın başlangıcından o tarihe kadar işgal güçlerinin saldırılarında 110 Filistinli şehit edilmiş, 2800 Filistinli de yaralanmıştı. Buna rağmen uluslararası güçlerin İsrail'e karşı söze gelir bir teşebbüsleri olmamıştı. Dolayısıyla söz konusu olay dünyaya hakim güçlerin iki yüzlülüğünü, siyonizm taraftarlığını ortaya koyması açısından oldukça dikkat çekici bir gelişme olmuştu.

8 Ekim 2000: İşgalcilerin saldırılarında 3 Filistinli şehit oldu, onlarca da yaralandı. Bu tarihte gece yarısından itibaren, İsrail başbakanı Ehud Barak'ın intifadayı durdurmaları için Arafat yönetimine tanıdığı süre doluyordu. Normalde Arafat'ın kontrolünde olmayan intifadayı sürdüren Filistinliler ise intifadayı durdurmak için İsrail askerlerinin Filistinlilerin bulunduğu tüm bölgelerden çekilmesini şart koştular.

12 Ekim 2000: İsrail uçakları özerk yönetimin Gazze, Eriha, el-Halil ve Nablus'taki binalarını bombaladılar. İşgal devletinin başbakanı Barak, bu saldırıların sorumlusunun özerk yönetim olduğunu iddia etti. İleri sürdüğü gerekçe ise Ramallah'ta yerel kıyafetlerle casusluk yapan üç İsrail askerinin halk tarafından dövülmesine özerk yönetim yetkililerinin engel olmamasıydı. Arafat ise bu saldırıların Filistinlilere karşı geniş çaplı savaş ilanı anlamına geldiğini ifade etti.

14-17 Ekim 2000: Filistin'deki "şiddet" in durdurulması için ABD'nin öncülüğünde Mısır'ın Şarmu'sh-Şeyh kasabasında Arap ülkelerinin Dışişleri bakanları arasında bir toplantı düzenlendi. Filistin özerk yönetiminin lideri Arafat'ın bu toplantıya katılmasına karşı Filistin'de geniş çaplı gösteriler düzenlendi. Toplantı sonuç itibarıyla herhangi bir yarar sağlamadı.

20 Ekim 2000: İşgal güçleriyle Filistinliler arasında meydana gelen çatışmalarda 10 Filistinli şehit oldu.

21-23 Ekim 2000: Kahire'de, Filistin'de yaşanan gelişmelerle ilgili olarak Arap Birliği'ne üye ülkeler bir zirve toplantısı gerçekleştirdiler. Zirvenin toplanmasına paralel olarak binlerce Filistinli, Arap ülkelerinden İsrail'le tüm ilişkilerini kesmeleri talebiyle gösteriler düzenlediler.

22-23 Ekim 2000: Arap zirvesinin devam ettiği günlerde işgal güçleri Beytu Cala kasabasında füzeleri ve helikopterleri de kullanarak iki günde 13 Filistinlinin şehit olmasına yüzlercesinin de yaralanmasına sebep olan bir katliam gerçekleştirdiler. Bu katliam işgal devletinin Arap zirvesini hafife alması anlamına geliyordu.

26 Ekim 2000: İslami Cihad mensubu bir genç Gazze'de bir İsrail askerinin ölümüne sebep olan şehadet eylemini gerçekleştirdi.

27 Ekim 2000: İşgal devleti Gazze'deki şehadet eylemine cevap amaçlı olduğunu iddia ettiği saldırılar gerçekleştirdi. Jet uçaklarının ve tankların da kullanıldığı saldırıda 4 Filistinli şehit oldu, 180 Filistinli yaralandı.

30 Ekim 2000: Kudüs'te işgal güçlerinin hedeflerine yönelik üç eylem gerçekleştirildi. Bu eylemler bir işgalci polisle bir yahudi yerleşimcinin ölümüne sebep oldu. İşgal devleti bu eylemlerden sonra Gazze'deki Rafah şehrine roketlerle saldırdı.

1 Kasım 2000: Batı Yaka'nın Beytilahm şehri yakınında iki İsrail askeri öldürüldü, dördü yaralandı. Eriha'da da iki işgalci asker çatışmalarda öldürüldü.

2 Kasım 2000: Kudüs'te Lahan Yehuda çarşısında bir arabaya yerleştirilen bombanın patlaması sonucu bir işgalci hayatını kaybetti, 10 kişi de yaralandı. Eylemi İslami Cihad Hareketi üstlendi.

9 Kasım 2000: İşgal devletine ait bir helikopter el-Fetih'in iki ileri geleninin bulunduğu bir arabayı bombaladı, biri hayatını kaybetti.

13 Kasım 2000: Filistinli direnişçiler Batı Yaka ve Gazze'de İsrail hedeflerine yönelik muhtelif eylemler gerçekleştirdiler. Eylemlerde 4 işgalci asker öldürüldü. İşgal kuvvetleri bu eylemlerden sonra özerk yönetime ait bazı bölgeleri muhasara altına aldılar.

17 Kasım 2000: el-Fetih Şahinleri'ne mensup bir özerk yönetim polis subayı Kefar Darom yahudi yerleşim merkezine girerek bir işgalci askeri öldürdü.

20 Kasım 2000: Gazze'nin güneyinde bir otobüse yönelik saldırıda iki yerleşimci öldürüldü, 9'u da yaralandı.

20 Kasım 2000: İsrail işgal güçleri Gazze şehrine havadan ve denizden saldırı düzenlediler. Bu saldırı 1967'den buyana Gazze'ye yönelik en şiddetli saldırıydı.

22 Kasım 2000: Tel Aviv yakınındaki el-Hadira mıntıkasında bir arabaya yerleştirilen bombanın patlaması sonucu iki işgalci asker öldü, 62 işgalci de yaralandı.

26 Kasım 2000: İşgal güçleri Ramazan ayının girmesiyle birlikte Gazze ve Batı Yaka'da üç milyon Filistinliyi her yönden kuşatmaya aldılar.

28 Kasım 2000: Bütün saldırılarına ve şiddet uygulamalarına rağmen Filistin halkının direnişi karşısında zor durumda kalan işgal rejiminin başbakanı Ehud Barak istifa ederek erken seçimlere gitme kararı aldı.

30 Kasım 2000: İsrail parlamentosu, erken genel seçim kararı aldı.

8 Aralık 2000: Filistin'in muhtelif bölgelerinde meydana gelen şiddetli çatışmalarda 10 Filistinli şehit oldu, 3 yahudi yerleşimci öldürüldü. Filistinlilerden 5 kişi, işgal güçlerinin özerk yönetimin bir güvenlik merkezini tanklarla vurması sonucu şehit edildi. Aynı gün Batı Yaka'nın güneyinde gerçekleştirilen bir eylemde iki yerleşimci öldürüldü.

- 10 Aralık 2000:** İşgal güçleri el-Fetih'in Beytlaham sorumlusunu kaçırdılar.
- 11 Aralık 2000:** İşgal güçleri İslami Cihad'ın Nablus'taki ileri gelenlerinden birini şehit ettiler.
- 13 Aralık 2000:** İşgal güçleri HAMAS'ın Siyasi Birimi'nin başkanı Halid Meş'al'i öldürmek için Katar'da bir cinayet teşebbüsünde bulundular. Ancak başarılı olamadılar. İşgalciler ondan önce de Amman'da benzer bir cinayet teşebbüsünde bulunmuşlardı, ancak Meş'al'in koruma görevlileri cinayet girişiminde bulunanları yakalayıp Ürdün güvenlik görevlilerine teslim etmişlerdi.
- 13 Aralık 2000:** İşgalciler HAMAS'ın Gazze'nin Han Yunus kasabasındaki ileri gelenlerinden birini şehit ettiler.
- 19 Aralık 2000:** Filistin özerk yönetimiyle işgal devleti arasında Washington'da görüşmeler başlatıldı.
- 28 Aralık 2000:** Tel Aviv ve Gazze'de işgalci devriyeye düzenlenen saldırıda ve meydana gelen patlamalarda iki işgalci asker hayatını kaybetti, 17'si de yaralandı.
- 31 Aralık 2000:** Siyonist terör örgütü Kah'in kurucusu Meir Kahana'nın oğlu Benjamin Zwi Kahana ile karısı Ofra yahudi yerleşim merkezi yakınında arabasına saldırı düzenlenmesi sonucu öldürüldü, ailesinden beş kişi de yaralandı.
- 31 Aralık 2000: Aksa İntifadası'nın 2000 yılı bilançosu: 332 şehit, 5400 yaralı
- 1 Ocak 2001:** Netanyahu'da bir bombanın patlaması sonucu 40 işgalci yaralandı.
- 2 Ocak 2001:** el-Fetih'in Tulkerem'deki ileri gelenlerinden biri işgal devleti tarafından düzenlenen bir suikast sonucu hayatını kaybetti. Aynı gün Siyonist terör örgütü Kah'in ileri gelenlerinden biri Netanyahu'da arabasına konan bombanın patlaması sonucu öldü. Bu olayda işgalcilerden 40 kişi de yaralandı. Bu eylemi HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi.
- 15 Ocak 2001:** İsrail işgal güçleri Gazze'yi ikinci kez geniş çaplı muhasara altına aldı, Mısır-Gazze arasını ve Rafah'taki uluslararası havaalanını kapattılar.
- 23 Ocak 2001:** Öldürülen iki işgalci askerin Tulkerem'de cesetleri ortaya çıkarıldı. HAMAS'ın üstlendiği bu olay üzerine işgal devleti özerk yönetimle Taba'da sürdürülen görüşmelere ara verdi.
- 6 Şubat 2001:** İsrail başbakanlık seçimlerini Likud Partisi'nin lideri Ariel Şaron'un kazandığı kesinleşti.
- 8 Şubat 2001:** Batı Kudüs'te aşırı görüşlü yahudilerin oturduğu bir mahallede patlama oldu. Herhangi bir ölüm ya da yaralanma olmadı.
- 14 Şubat 2001:** Filistinli bir otobüs şoförü işgalci askerlerin arasına arabasıyla dalarak 8 askeri öldürdü, 21 askeri de ağır şekilde yaraladı.
- 1 Mart 2001:** Tel Aviv – Afule seferini yapan bir otobüste bomba patlatılması sonucu 2 İsraili öldü 9'u yaralandı.
- 4 Mart 2001:** Netanyahu'da bir bomba patlatılması sonucu 2 İsraili öldü, 45'i yaralandı. Eylemi gerçekleştiren kişi de şehit oldu.
- 7 Mart 2001:** Şaron'un Ulusal Birlik hükümeti parlamentoda onaylandı. Böylelikle hükümete İşçi Partisi de ortak oldu.
- 26 Mart 2001:** Batı Yaka'daki el-Halil şehri İsrail işgal güçleri tarafından muhasaraya alındı.
- 27 Mart 2001:** Kudüs'te bir otobüste meydana gelen patlama sonucu 3 İsraili öldü. Hemen ardından yine Kudüs'te Fransız tepesinde bir otobüste meydana gelen patlamada 22 kişi yaralandı.
- 27 Mart 2001:** Kalkiliya ve Kudüs'te gerçekleştirilen şehadet eylemlerinin ardından İsrail helikopterleri ve tankları Arafat'ın Güç 17 adı verilen özel koruma birliklerinin merkezini bombaladı.
- 28 Mart 2001:** Tel Aviv'deki Nwi Yamin yakınında gerçekleştirilen bir şehadet eyleminde iki İsraili öldürüldü, 4'ü de yaralandı.
- 30 Mart 2001:** Filistin Toprak Günü münasebetiyle işgal güçleriyle Filistinliler arasında şiddetli çatışmalar meydana geldi. Bu çatışmalarda 6 Filistinli şehit oldu, onlarcası yaralandı.
- 2 Nisan 2001:** İşgal güçleri İslami Cihad mensubu bir kişiyi havadan helikopterlerle arabasına roket fırlatmak suretiyle şehit ettiler. Aynı tarihte Nablus'ta Kadamim yahudi yerleşim merkezinde bir arabaya konan bomba patladı ancak ölen ya da yaralanan olmadı.

2 Nisan 2001: Gece, [Batı Yaka](#)'nın Nablus şehrinin doğusundaki Salim beldesinde meydana gelen silahlı çatışmada başçavuş rütbesinde bir İsrail askeri öldü, iki İsrail askeri de yaralandı. Olaydan sonra işgal yönetimi bölgede sokağa çıkma yasağı uygulamaya başladı.

14 Nisan 2001: Kefar Saba yahudi yerleşim merkezinde meydana gelen patlamada bir işgalci yaralandı.

15 Nisan 2001: İşgal güçleri tarafından gerçekleştirilen saldırılarda biri altı yaşında çocuk olmak üzere birçok Filistinli yaralandı. Altı yaşındaki çocuk, Gazze bölgesindeki Rafah şehrinin Salahuddin kapısı mıntıkasında yer alan evlerinin işgal kuvvetlerinin attığı top mermileriyle isabet alması sonucu yaralandı.

16 Nisan 2001: [Filistin İslami Cihad Hareketi](#)'ne mensup bir genç Hayfa şehrinin güneyindeki el-Hadira kentinde bulunan Benyamina yahudi yerleşim merkezindeki tren garında bekleyen işgalci askerleri hedef alan bir [istishadi eylem](#) gerçekleştirdi. İsrail, iki askerin öldüğünü açıkladı. Ancak bu eylemde de gerçek ölü sayısı çok daha fazlaydı.

22 Nisan 2001: Kefar Saba'da gerçekleştirilen eylemde bir işgalci öldürüldü, 41'i yaralandı. Eylemi gerçekleştiren kişi de şehit oldu.

23 Nisan 2001: Tel Aviv havaalanı yakınında bir arabaya konan bombanın patlaması sonucu 7 İsraili yaralandı.

5 Mayıs 2001: İşgalciler aynı gün Gazze'de de Han Yunus mülteci kampına saldırı düzenlediler.

Bu saldırıda İman Haccu adlı 4 aylık bir bebek annesinin kucağında bulunduğu sırada şarapnel parçasının isabet etmesi sonucu hayatını kaybetti. Anne Suzan Haccu da ağır yaralandı.

6 Mayıs 2001: İşgal güçlerine ait helikopterler Gazze'deki Cibaliya mülteci kampına roketler fırlattılar. Atılan roketlerden bazıları özerk yönetimin polis teşkilatının binalarına isabet etti.

7 Mayıs 2001: Batı Yaka'nın [el-Halil](#) şehrine bağlı es-Sumu beldesine yönelik saldırıda özerk yönetim güvenlik teşkilatında teğmen rütbesinde görevli olan Murat Fayiz el-Heruş şehit edilirken iki kişi de ağır yaralandı.

8 Mayıs 2001: İşgalciler Gazze'deki Deyru'l-Belah semtine saldırı gerçekleştirdiler. Saldırıda çocuk ve genç yaşta 11 kişi yaralandı. Aynı gün dört aylık şehit İman Haccu'nun cenazesi büyük bir kalabalık tarafından kaldırıldı.

10 Mayıs 2001: Gazze ile 1948'de işgal edilmiş bölge arasındaki sınır noktasında meydana gelen bir patlamada Romanyalı iki işçi öldü, üçüncüsü de yaralandı.

18 Mayıs 2001: Netanya'da bir alışveriş merkezinde gerçekleştirilen şehadet eyleminde 6 İsraili öldü, 100'ü de yaralandı. Eylemin sorumluluğunu HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi.

28 Mayıs 2001: Batı Kudüs'te bir polis merkezinin yakınında bir arabaya yerleştirilen bombanın patlaması sonucu 14 İsraili yaralandı. el-Cezire kanalına telefon eden bir kişi eylemin sorumluluğunu Filistin Hizbullahı adına üstlendiğini söyledi. Normalde Filistin'de bu adla bir örgütün faaliyeti bilinmiyor.

29 Mayıs 2001: Gazze'nin Hacizu't-Tuffah mıntıkasında HAMAS'ın askeri kanadı tarafından bir şehadet eylemi gerçekleştirildi. İşgal devleti eylemde sadece iki askerin ağır yaralandığını açıkladı. Daha sonra iki kişinin öldüğü itiraf edildi. Gerçekte ise ölü sayısının çok daha fazla olduğu tahmin ediliyordu.

30 Mayıs 2001: Netanya'da bir arabaya yerleştirilen bombanın patlaması sonucu 2 İsraili yaralandı, 6 İsraili de şok geçirdi.

1 Haziran 2001: Tel Aviv yakınındaki sahil kentlerinden birinde bulunan bir gece kulübünde gerçekleştirilen şehadet eyleminde 18 İsraili öldü, 100'den fazlası da yaralandı. Eylemin sorumluluğunu üstlenen olmadı.

2 Temmuz 2001: İslami Cihad Hareketi'nden üç kişi işgal kuvvetlerinin düzenlediği bir suikasta şehit edildi.

2 Temmuz 2001: Tel Aviv yakınında bulunan Yehuda beldesi iki arabanın içindeki bombaların patlamasıyla sarsıldı. Patlamalar büyük maddi hasara yol açtı. Eylemin sorumluluğunu Filistin Halk Kurtuluş Cephesi üstlendi.

9 Temmuz 2001: Gazze'de, İsrail'in bir sınır teftiş noktası yakınında bir arabada patlama meydana geldi. Eylemde İsrail, kendi tarafından herhangi bir can kaybı olmadığını ve eylemi gerçekleştiren kişinin cesedine rastlandığını iddia etti. Eylemin sorumluluğunu HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi.

Aynı gün bir patlama da Batı Yaka'daki el-Halil şehrinde meydana geldi ve burada bir işgalci asker hayatını kaybederken, biri de yaralandı.

16 Temmuz 2001: Hayfa'nın güneyindeki tren istasyonunda büyük bir patlama meydana geldi. Patlamada işgalcilerden iki kişi öldü, birkaç kişi yaralandı. Bu eylemin sorumluluğunu el-Fetih ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi üstlendi. Eylemin ortaklaşa planlandığı açıklandı. Aynı gün Kudüs'te de bir patlama oldu ve burada iki Filistinli şehit oldu.

17 Temmuz 2001: İşgalciler [Batı Yaka](#)'nın değişik kentlerine yönelik saldırılarının ardından Beytlahm'da da [HAMAS](#)'ın askeri kanadı durumundaki [İzzettin Kassam](#) Birlikleri'nin ileri gelenlerinden bir kişinin evini havadan bombalayarak beş kişinin ölümüne, çoğu çocuk ve yaşlılardan oluşan 14 kişinin de yaralanmasına sebep oldular.

17 Temmuz 2001: Tel Aviv'in kuzeyindeki tren istasyonunda iki İsraili kadının ölümüne, birkaç kişinin de yaralanmasına sebep olan bir eylem gerçekleştirildi. Bu eylemin sorumluluğunu İslami Cihad'ın askeri kanadı durumundaki Kudüs Seriyeleri üstlendi. Eylemi gerçekleştiren kişi Nidal Şadov adında 20 yaşında bir gençti. Aynı gün Benyamina'da gerçekleştirilen bir başka eylemde 8 İsraili yaralandı.

18 Temmuz 2001: Gece yarısından sonra Gazze'nin Han Yunus şehri yakınında bulunan Nefiye Dekalim ve Jadid [Yahudi yerleşim merkezleri](#)ne yönelik olarak üç havan topu saldırısı gerçekleştirildi. Dördüncü bir hava topu mermisi de Gazze'nin doğusunda bulunan ve Kibbutz Nahal Uz adı verilen çiftliğe düştü. İşgal kuvvetleri bu top mermilerine ellerindeki otomatik silahlarla karşılık verdiler. Aynı gece Filistinli mücahitler [Kudüs](#) yakınındaki Cilo Yahudi yerleşim merkezine yönelik silahlı eylem gerçekleştirdiler. O gece bunların dışında da birçok askeri noktaya Filistinli direnişçiler tarafından bombalarla veya otomatik silahlarla saldırılar gerçekleştirildi. İşgal devleti bu saldırılardaki kayıplarını açıklamadı.

19 Temmuz 2001: Kendisini "Yolların Güvenliği Örgütü" olarak adlandıran bir yahudi terör örgütüne mensup [yahudi yerleşimciler](#) bir ticari taksiyi otomatik silahlarla tarayarak aynı [aile](#)den üç kişinin ölümüne üç kişinin de yaralanmasına sebep oldular. Öldürülenlerden biri Ziyaeddin Mervan Hilmi et-Tumeyzi adlı üç aylık bir bebektir.

22-23 Temmuz 2001: Özerk yönetimin adamlarının, el-Fetih örgütüne ve Filistin'deki değişik grupların ortak mücadeleye için oluşturmuş oldukları Halk Direnişi'ne mensup bazı direnişçilere saldırması direnişçilerle özerk yönetim polisleri arasında çatışmalar çıkmasına sebep oldu.

23 Temmuz 2001: [Batı Yaka](#)'nın Ramallah şehri yakınlarında bir Yahudi yerleşimcinin cesedi bulundu.

23 Temmuz 2001: [İslami Cihad Hareketi](#)'ne mensup 24 yaşındaki Mustafa Yusuf Yasin adlı bir direnişçi işgalciler tarafından, Cenin yakınındaki Anin köyünde bulunan evine baskın düzenlenmesi yoluyla şehit edildi.

25 Temmuz 2001: HAMAS'ın [Batı Yaka](#)'daki ileri gelenlerinden olan ve çevresinde Ebu Nur olarak tanınan 38 yaşındaki Salahuddin Nuruddin Derveze, Nablus yakınında arabasına havadan roketler fırlatılması suretiyle şehit edildi. Salahuddin Derveze, Nablus'un tanınmış ve maddi durumu iyi bir [aile](#)sine mensuptu. Aktif faaliyetlerinin yanı sıra ihtiyaç sahiplerine büyük maddi yardımlar yapmasıyla da tanınıyordu.

29 Temmuz 2001: [Filistin İslami Direniş Hareketi \(HAMAS\)](#) mensubu mücahitler Salahuddin Derveze'nin şehit edilmesinin intikamı için [Kudüs](#) yakınlarında İsrail devriyesine yönelik silahlı eylemde bir askeri yaraladılar. Saldırıdan sonra çok sayıda polis ve asker gücü bölgeyi kapatarak eylemin sonuçlarının öğrenilmesini engellemeye çalıştı. Ancak en az bir askerin ağır yaralandığı ve Hedasa hastanesine kaldırıldığı tespit edildi. O gün Gazze'de işgalcilere ait bir tank imha edildi. Bu olay üzerine işgalcilerle Filistinliler arasında çatışma çıktı, üç Filistinli yaralandı. Bir başka olay da Kudüs'te Mescidi Aksa çevresinde meydana geldi. Burada işgalcilerin komplo girişimi üzerine çıkan çatışmada Filistinlilerden 20 işgalcilerden 16 kişi yaralandı. Aynı günün gecesinde Gazze'nin Rafah şehri yakınında Mısır - Filistin sınırında işgal kuvvetlerinin bulunduğu askeri noktalara 28 el bombası atıldı. Bu saldırılarda birçok asker yaralandı.

30 Temmuz 2001: HAMAS mensubu mücahitler Gazze'nin güneyindeki [Yahudi yerleşim merkezleri](#)ne beş havan topu saldırısı gerçekleştirdiler. Toplar Han Yunus'un batısında bulunan Nitzer Yahudi yerleşim merkezine düştü. İsrail radyosu bu olayda bir yerleşimcinin yaralandığını ve bölgeye ambulansların gönderildiğini haber verdi. Aynı gün bir başka mücahit grubu da yine Han Yunus'un batısında bulunan Goş Katif Yahudi yerleşim merkezine dört havan topu saldırısı gerçekleştirdi. Bu saldırının sonucu hakkında işgal yönetimi tarafından herhangi bir açıklama yapılmadı.

30 Temmuz 2001: İşgalciler Nablus vilayetinde bulunan el-Fari'a mülteci kampında el-Fetih örgütünün askeri kanadı durumundaki Aksa Şehitleri Birlikleri'ne mensup altı kişiyi bir bomba cinayetiyle şehit ettiler.

5 Ağustos 2001: Ali el-Culani adlı bir Filistinli Tel Aviv'de İsrail Savunma bakanlığının bir binasının önündeki işgalci askerlere ateş etti. İşgal devleti saldırıda en az on kişinin yaralandığını açıkladı. İşgalciler de el-Culani'ye ateş ettiler ve ağır yara alan el-Culani daha sonra yarasının tesiriyle şehit oldu.

7 Ağustos 2001: İşgal güçlerinin [el-Halil](#)'e yönelik saldırılarına Filistinlilerin karşılık vermesi üzerine bir işgalci askerle onların yanında saldırıya katılan bir yahudi yerleşimci öldü, üç asker de yaralandı. Aynı tarihte Nablus'un yakınındaki Cema'ayn köyü yakınında Filistinlilerin silahlı saldırılarına maruz kalan bir yahudi yerleşimci hayatını kaybetti.

9 Ağustos 2001: Kudüs'ün Yafa caddesinde bir lokantada gerçekleştirilen şehadet eyleminde işgalcilerden 19 kişi öldü, 10'u ağır 100 kişi yaralandı. Eylemi HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi. Eylemi İzzetuddin Ahmed el-Misri gerçekleştirmişti.

13 Ağustos 2001: İşgal devleti, "terör eylemlerinin merkezi" olarak nitelediği, Filistinliler arasında da "[istishadi eylemler](#)in başkenti" olarak bilinen [Cenin](#)'e geniş çaplı bir operasyon düzenledi. İşgalciler 70 kadar tankla ve çok sayıda askerle şehre girip saldırılarını başlattılar. Ama Filistinli direnişçiler bu saldırıya büyük bir fedakarlıkla ve silahlı mücadeleyle karşılık verdiler ve işgalcileri çıkarmayı başardılar.

15-16 Ağustos 2001: İşgalciler Batı Yaka'nın el-Halil şehrine geniş çaplı saldırılar gerçekleştirdiler.

22 Ağustos 2001: Arap ülkeleri Dışişleri bakanları Kahire'de Filistin'deki olaylarla ilgili olağanüstü toplantı düzenlediler. Toplantıdan sonra Filistinliler lehine bir gelişme olmadı.

27 Ağustos 2001: Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin lideri Ebu Ali Mustafa, Batı Yaka'nın el-Bire şehrinde bulunan bürosuna üç adet roket fırlatılması suretiyle öldürüldü. Saldırıda üç kişi de yaralandı.

4 Eylül 2001: Kudüs'te HAMAS'ın askeri kanadı tarafından bir şehadet eylemi gerçekleştirildi. Eylemde işgalcilerden 5 kişi öldü, onlarca kişi de yaralandı. HAMAS'ın askeri kanadı tarafından yapılan açıklamada bu eylemin İzzettin Kassam Birlikleri'ne mensup Muhammed Dayf ve Adnan el-Gavl'e yönelik suikast girişimine ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin lideri Ebu Ali Mustafa'nın öldürülmesine karşı bir intikam eylemi olarak gerçekleştirildiği bildirildi.

6 Eylül 2001: el-Fetih mensubu iki kişi işgalci timler tarafından şehit edildi. Aynı günün gecesinde el-Fetih tarafından gerçekleştirilen intikam eyleminde bir İsrail askeri öldürülürken bir bayan asker de yaralandı

9 Eylül 2001: İşgal altındaki Filistin topraklarında ikisi [istishadi](#) biri de silahlı saldırı olmak üzere üç eylem gerçekleştirildi. Bunların biri Neharya şehrinde, biri Akdeniz sahilindeki Netanya kentinin Beytu Lid kavşağında, biri de Ürdün ırmağının sahil boyundaki Gavru'l-Urdun bölgesinde gerçekleştirildi. İsrail işgal rejimi bu eylemlerde kendi adamlarından sadece 7 kişinin hayatını kaybettiğini açıkladı. Ancak gerçek [kayıpları](#)nın açıklanan rakamların oldukça üstünde olduğu tahmin ediliyordu.

10 Eylül 2001: Filistinli direnişçilerden iki ya da üç kişi, gece yarısından sonra saat 02.15 sıralarında Tulkerim şehrinin kuzeyinde ve 1948'de işgal edilmiş bölgenin içinde yer alan Merce köyüne girerek İsrail sınır koruma güçlerine ait bir üsse otomatik silahlarla ateş ederek, iki askeri öldürüp birini de yaraladıktan sonra herhangi bir zarar görmeden geri dönmeyi başardılar. Aynı gece Filistinli direnişçiler Gazze bölgesinde de İsrail hedeflerine yetmiş bomba ve çok sayıda havan topu mermisi attılar.

16 Eylül 2001: İşgal devletinin [Batı Yaka](#)'nın Ramallah şehrinin güneyindeki Ummu's-Şerayit mahallesine düzenlediği saldırıda 2 kişi şehit edilirken 13 kişi de yaralandı. İşgalciler aynı günün sabahı Batı Yaka'daki Ramallah şehrine de saldırı düzenlediler. Buradaki saldırılarda Rubhi Sabayihe adlı 20 yaşında bir genç hayatını kaybetti. Rubhi Sabayihe, sivil savunma ekipleri arasında yer alıyordu ve işgalcilerin saldırılarında yaralanan bazı kişileri kurtarmaya çalışması esnasında öldürüldü. İşgal güçleri aynı gün, gündüz ve gece Gazze'nin Han Yunus kenti, Batı Yaka'nın [Cenin](#) ve Beytu Sahur kentleri başta olmak üzere birçok Filistin şehrine yönelik muhtelif saldırılar düzenlediler. Bu saldırılarda Filistinlilere ait birçok ev ve iş yeri zarar görürken onlarca Filistinli de yaralandı.

28 Ekim 2001: [İslami Cihad Hareketi](#)'ne mensup mücahitler Tel Aviv'in kuzeyindeki el-Hadira'da bulunan yahudi yerleşim merkezine girerek üç yerleşimciyi öldürdü, birçoğu ağır olmak üzere 14 kişiyi de yaraladılar.

23 Kasım 2001: [HAMAS](#)'ın askeri kanadı durumundaki [İzzettin Kassam](#) Birlikleri'nin [Batı Yaka](#) bölgesi sorumlusu [Mahmud Ebu Henud](#) ile iki arkadaşı havadan arabalarına roket fırlatılması sonucu şehit edildi. Ebu Henud'un cenazesi 24 Kasım 2001'de 50 bin kişinin iştirakiyle kaldırıldı.

27 Kasım 2001: Şaron'un saldırılarına ve cinayetlerine cevap olarak Filistinli direnişçiler tarafından iki önemli eylem gerçekleştirildi. Bunlardan birincisi 1948'de işgal edilmiş bölgenin kuzeyinde bulunan el-Afule'de, el-Fetih örgütünün askeri kanadı ile [İslami Cihad Hareketi](#)'nin askeri kanadı tarafından ortaklaşa gerçekleştirildi. Bu eylemde el-Afule yahudi yerleşim merkezindeki otobüs durağına silahlı saldırı düzenlendi ve iki yerleşimci öldürülürken 10'u ağır olmak üzere 33'ü de yaralandı. İkinci eylem ise Gazze'nin güneyinde bulunan Goş Katif yahudi yerleşim merkezine yönelik olarak gerçekleştirildi. Bu eylemi de [HAMAS](#)'ın askeri kanadı üstlendi. İşgal devleti bu eylemdeki kayıplarını açıklamadı.

29 Kasım 2001: el-Hadira ile el-Afule arasında seyahat eden bir otobüste gerçekleştirilen şehadet eyleminde 3 İsraili hayatını kaybederken 6'sı yaralandı. Eylemin sorumluluğunu el-Fetih'in askeri kanadı üstlendi.

1 Aralık 2001: Kudüs'te HAMAS'ın askeri kanadına mensup Nebil Mahmud Halebiye ve Usame Bahr tarafından şehadet eylemi gerçekleştirildi.

2 Aralık 2001: Kudüs'te HAMAS'ın askeri kanadına mensup Mahir Muhyiddin Habişe bir şehadet eylemi gerçekleştirdi. Bu olayın üzerinden 12 saat geçtikten sonra da Hayfa'da iki otobüsün yakınında büyük bir patlama oldu ve 7 İsraili ölüp, 11'i yaralandı.

3-4 Aralık 2001: İşgal devletinin hedeflerine yönelik olarak gerçekleştirilen eylemlerin ardından [özerk yönetim](#), HAMAS, İslami Cihad, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, el-Fetih gibi direniş gruplarına mensup en az yüz elli kişiyi tutukladı. Buna rağmen işgal devleti özerk yönetimin merkezlerine saldırılar düzenledi.

9 Aralık 2001: Bir Filistinli Hayfa'da İsrail askeri güçlerinin kullandığı bir otobüs terminalinde şehadet eylemi gerçekleştirdi. Eylemde 17 işgalci asker yaralandı.

14 Ocak 2002: el-Fetih'in askeri kanadı durumundaki el-Aksa Şehitleri Birlikleri'nin Batı Yaka'nın Tulkerem bölgesi sorumlusu 30 yaşındaki Raid el-Keremi bir suikast sonucu öldürüldü.

15 Ocak 2002: el-Keremi'nin intikamı için gerçekleştirilen bir eylemde Batı Yaka'nın Nablus şehrinin batısında bir İsrail devriyesi pusuya düşürülerek bir subay öldürüldü, birkaç subay da yaralandı.

17 Ocak 2002: Bir Filistinli el-Hadira'da bir toplantı salonuna girerek toplananların üzerine ateş etti ve 6 kişiyi öldürüp 30 kişiyi yaraladı. Bu eylemin sorumluluğunu da el-Aksa Şehitleri Birlikleri üstlendi ve Raid el-Keremi'nin intikamı için gerçekleştirildiğini açıkladı. Eylemi gerçekleştiren ve kendisi Nablus'tan olan Abdusselam Hasune İsrail polisiyle çatışmada şehit oldu.

19 Ocak 2002: el-Keremi'ye düzenlenen suikastın intikamının hızlı bir şekilde ve İsrail'e ağır darbe indiren eylemlerle alınması üzerine telaşa kapılan işgalciler, Batı Yaka'nın Ramallah şehrinde özerk yönetime ait radyo ve televizyon binalarını işgal ettiler. İşgalciler radyo ve televizyon istasyonlarının teknik cihazlarını tamamen tahrip ettiler. İşgal güçlerinin saldırıları bu kadarla kalmadı. Gerek Gazze'de ve gerekse Batı Yaka bölgesinde muhtelif yerleşim yerlerine yönelik olarak da çeşitli saldırılar gerçekleştirdiler.

22 Ocak 2002: İşgal güçleri Nablus'ta bir eve girerek HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri'nin dört komutanını şehit ettiler.

22 Ocak 2002: Batı Kudüs'te Said Ramazan adlı 24 yaşında bir Filistinli genç şehrin ortasında etrafa ateş ederek tam 30 İsrailiyi yaraladı. Genç, İsrail polisleriyle çatışmaya girerek şehit oldu. Eylemi el-Fetih'e bağlı el-Aksa Şehitleri Birlikleri üstlendi.

25 Ocak 2002: Safvet Halil adlı 17 yaşında bir genç Tel Aviv'in eski otobüs terminaline patlayıcı yüklü motosikletiyle girerek şehadet eylemi gerçekleştirdi. Eylemde 3'ü ağır 25 İsraili yaralandı. Eylemi İslami Cihad Hareketi'nin Kudüs Seriyeleri üstlendi.

27 Ocak 2002: Kudüs'ün Yafa Caddesi'nde HAMAS'ın askeri kanadının üstlendiği ve işgalcilerden en az üç kişinin öldüğü 100 kişinin de yaralandığı bir şehadet eylemi gerçekleştirildi. Eylemi gece geç saatlerde, Nablus'taki en-Necah Üniversitesi'nde tahsil gören Şehinaz adında bir bayan öğrenci gerçekleştirdi. Bu aynı zamanda Filistin'de bir bayanın gerçekleştirdiği ilk şehadet eylemi oluyordu.

28 Ocak 2002: Tel Aviv'de bir polis merkezine yönelik önemli bir eylem gerçekleştirildi. Eylemci Ramat Gat polis merkezinde toplanan polislerin üzerine doğru ateş ederek bir işgalciyi öldürüp, birkaçını da yaraladı. Daha sonra polislerle silahlı çatışmaya girerek şehit oldu.

30 Ocak 2002: İsrail ajanı gibi çalışan ama gerçekte İsrail aleyhine hareket eden; İslami Cihad Hareketi mensubu 22 yaşındaki Murad Ebu'l-Asel adlı bir Filistinli iki işgalci subayla birlikte bir arabada yolculuk ederken üzerindeki bombayı patlattı ve iki subayın ölümcül bir şekilde yaralanmasına sebep oldu.

1 Şubat 2002: Filistinli eylemciler Batı Yaka'daki Hamra yahudi yerleşim merkezine girerek birkaç yerleşimciyi rehin aldılar. İşgal güçlerinin bu kişileri kurtarmak için gerçekleştirdikleri operasyon da tam bir fiyaskoyla sonuçlandı ve rehinelere tamamı operasyonda hayatlarını kaybetti.

7 Şubat 2002: İşgal devleti Hamra eylemine cevap amacıyla Batı Yaka'daki Nablus şehrini bombaladı. Filistinliler de bu saldırıya karşı cevaplarını özerk yönetime bağlı Cenin hapishanesine baskın düzenleyerek oradaki siyasi tutukluların tamamını dışarı çıkarmakla gösterdiler.

10 Şubat 2002: İki Filistinli Bi'ru's-Sebu yakınındaki bir askeri üsse girerek iki askeri öldürdü, dört askeri de yaraladılar. Her iki genç de işgalcilerle çatışmaya girerek şehit oldu. Eylemin sorumluluğunu HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri üstlendi.

27 Şubat 2002: Doğu Kudüs'teki Aterut Sanayi Sitesi'nde bir İsraili tabancayla öldürüldü.

2 Mart 2002: el-Fetih'in askeri kanadı el-Aksa Şehitleri Birlikleri 1948'de işgal edilmiş topraklarda bulunan Netanya yahudi yerleşim merkezine roketli saldırı düzenledi.

2 Mart 2002: Kudüs'ün İsrail Evi mahallesinde, el-Aksa Şehitleri Birlikleri'ne mensup, ed-Dehişe mülteci kampından Muhammed Darağime eş-Şu'ani adlı bir Filistinlinin aşırı siyonist bir gruba ait okulda şehadet eylemi gerçekleştirmesi üzerine 10 kişi öldü, en az 40 kişi de yaralandı.

3 Mart 2002: Cenin yakınlarında bulunan askeri bir karargaha HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri mensupları saldırı düzenledi. İzzettin Kassam Birlikleri adına yapılan açıklamada eylemin işgal güçleri tarafından şehit edilen Filistinlilerin intikamı için gerçekleştirildiği, eylemde bir askeri karargaha ait çadırlara doğrudan silahlı saldırı düzenlendiği ve onlarca askerin isabet aldığı bildirildi. İşgal devleti bu eylemdeki kayıplarını açıklamadı. Ancak bölgede oturanlar, işgal güçlerine ait helikopterlerin çok sayıda yaralıyı taşıdığına görüldüğünü dile getirdiler.

Aynı tarihte Ramallah'ta Afra yahudi yerleşim merkezi yakınındaki bir askeri geçiş noktasına yönelik olarak gerçekleştirilen bir eylemde 9 İsraili ölürken, 14'ü de yaralandı. Yine aynı noktada ve aynı tarihte gerçekleştirilen bir başka eylemde 1 İsrail askeri öldürüldü, 3'ü de yaralandı. Eylemleri el-Aksa Şehitleri Birlikleri'yle İslami Cihad Hareketi üstlendi.

4 Mart 2002: HAMAS'ın askeri kanadının komutanlarından Hüseyin Ebu Kuveyk'in eşi ile üç çocuğu, arabalarının Batı Yaka'daki Ramallah şehri yakınında bulunan Bisgut yahudi yerleşim merkezi etrafına toplanan işgal güçlerine ait bir tankın attığı mermilere hedef olması sonucu şehit edildi. Saldırı esnasında Ebu Kuveyk'in eşi, çocuklarını okuldan eve götürüyordu. Tanktan atılan mermilerin saçtığı şarapnel parçaları da saldırı esnasında yoldan geçen bir baba ile oğlunun şehit olmasına sebep oldu. Böylece bu vahşi saldırıda Filistinlilerden toplam altı kişi hayatını kaybetti.

5 Mart 2002: Bir Filistinlinin 1948'de işgal edilmiş Filistin topraklarının kuzey kesiminde ve Tel Aviv'in yakınındaki Afule yahudi yerleşim merkezine giden bir otobüste gerçekleştirdiği istişhadi eylemde bir yahudi yerleşimci ölürken yirmi yerleşimci de yaralandı. Yaralananlardan bazılarının durumları ağırdı.

Aynı gün bir başka eylem de Beytlaham civarındaki Goş Atasyon yahudi yerleşim merkezi yakınında işgalcilere ait bir aracın otomatik silahlarla taranması suretiyle gerçekleştirildi. Eylemde bir yerleşimci öldürülürken iki işgalci asker de yaralandı.

Aynı gün akşam saatlerinde Filistinli direnişçiler işgalcilere ait bir otobüse karşı otomatik silahlarla saldırı gerçekleştirdiler. Saldırıda yerleşimcilerden biri yaralandı.

6 Mart 2002: Gazze bölgesinde dolaşan ve özerk yönetim polisine ait bir jipe saldırı düzenlenmesi sonucu özerk yönetim polis teşkilatında görevli Yüzbaşı Cemil es-Sebbağ şehit oldu.

Aynı gün Gazze'nin Han Yunus şehrindeki el-Ferrahin mıntıkasında dolaşan 50 yaşındaki Abdulgani Ebu Dukke işgalci askerler tarafından vuruldu. İşgalciler üç saat süreyle ambulansların Ebu Dukke'ye yaklaşmasını engellemek suretiyle onun kıvranarak ve kan kaybindan ölümüne sebep oldular.

Yine aynı gün Gazze'de işgal güçlerine ait tankların attığı mermilerin şarapnel parçalarına hedef olan 40 yaşındaki Mufide Muhammed Ebu Dukke adlı bayan da hayatını kaybetti.

7 Mart 2002: İşgal güçleri Batı Yaka'nın Nablus şehri yakınında bulunan Hivare'deki Hivare Lisesi'ne baskın düzenleyerek öğrencileri dışarı çıkardılar. İşgal güçleri bu okulu 10 ayrı zırhlı araçla kuşatmaya aldılar.

Aynı tarihte işgal güçleri [Cenin](#) şehrinin güneybatısında bulunan Siris köyüne baskın düzenleyerek İslami Cihad Hareketi'nin askeri kanadının mensuplarından 28 yaşındaki Muhammed Teysir el-Anini'yi şehit ettiler.

İşgal güçleri aynı tarihte Batı Yaka'da gerçekleştirdikleri cinayetlerle 10 Filistinliyi şehit ettiler. Beytlaham'a havadan F-16 tipi uçaklarla saldırı düzenlendi ve bir bina tamamen tahrip edildi. Siyonistlerin o gün Batı Yaka bölgesindeki saldırılarında onlarca Filistinli de yaralandı.

8 Mart 2002: İşgalciler, Gazze ve Batı Yaka bölgelerinde toplam 50 kişiyi şehit ettiler. Bu tarihte gerçekleştirilen saldırılarda ölü sayısının çok olmasının en önemli sebebi ise yaralıların hastanelere nakledilmelerinin önlenmesiydi. O gün sağlık ekiplerinin müdahalelerini engellemek amacıyla gerçekleştirilen saldırılar yüzünden iki doktor, bir hastane müdürü ve bir ambulans şoförü hayatını kaybetti, bir sağlık görevlisi de ağır yaralandı. İki ambulans feci şekilde tahrip edildi.

Aynı tarihte Nablus yakınındaki Ariel yahudi yerleşim merkezinde bir Filistinli üzerindeki bombaları patlattı. Eylemcinin hayatını kaybettiği eylemde bazıları oldukça ağır olmak üzere on yahudi yerleşimci yaralandı. Eylemin sorumluluğunu Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin askeri kanadı durumundaki Ebu Ali Mustafa Birlikleri üstlendi ve eylemi 24 yaşındaki Şadi Muhammed Nassar'ın gerçekleştirdiğini açıkladı.

Yine aynı tarihte Gazze'nin güneyindeki Goş Katif yahudi yerleşim merkezi sitelerinden Atsamuna sitesine yönelik olarak 5 yerleşimcinin ölümüne, 12'sinin de yaralanmasına neden olan bir eylem gerçekleştirildi. Eylemci işgal güçleriyle çatışmaya girerek şehit oldu. Eylemin sorumluluğunu HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi.

9 Mart 2002: Kudüs'te Ariel Şaron'un evinin hemen 50 m ilerisinde bir lokantada, işgalcilerden 11 kişinin ölümüne 40 kişinin de yaralanmasına sebep olan bir şehadet eylemi gerçekleştirildi. Eylemin sorumluluğunu HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi ve eylemi gerçekleştiren kişinin el-Halil'deki el-Arube mülteci kampından İsmail el-Hurani olduğunu açıkladı.

Aynı tarihte Netanya'da kalabalık bir mekanda bir otelin önünde iki Filistinli otomatik silahlarla saldırı gerçekleştirdiler. Saldırıda 3 İsraili öldürülürken 50'si de yaralandı ve eylemciler de şehit edildiler. Eylemi el-Aksa Şehitleri Birlikleri üstlendi ve eylemi gerçekleştiren kişilerin Said el-Batta ile Şadi en-Necime olduğunu açıkladı.

10 Mart 2002: Netzarim yahudi yerleşim merkezine çalışmaya giden Filistinli işçilerden 21 yaşındaki Muhammed el-Kattavi ani bir çıkış yaparak, tabancayla İsrail askerlerine ateş etti. Bir askeri öldürüp, birini de ağır yaraladıktan sonra kaçmaya başladı. İşgal güçleri tanklarla arkadan ateş ederek onu öldürdü, sonra da tank paletleriyle cesedini iyice ezerek içlerindeki kin ve intikam duygusunu yansıtmaya çalıştılar.

11 Mart 2002: İşgalciler gece 02.00 civarında Batı Yaka'nın kuzeyinde bulunan Kalkiliya şehrine girdiler. Ardından da Ramallah ve el-Bire şehirlerine saldırdılar. İşgal ve saldırılara havadan da helikopterler destek veriyordu. İşgalciler tanklarla ve helikopterlerle rasgele ve yoğun bir şekilde Filistinlilerin meskun bölgelerine füze ve bomba yağdırdılar. Ramallah'a yönelik saldırılarında ise Ramallah Hastanesi'ni özellikle hedef aldılar. O gece ikisi Kalkiliya'dan ikisi Ramallah'tan olmak üzere dört kişiyi şehit ettiler.

İşgalciler aynı gece Gazze'de de büyük katliam gerçekleştirdiler. Gece yerel saatle 23.00'ten itibaren Gazze'deki Cibaliya mülteci kampını ve Gazze bölgesinin kuzey kesimlerini işgal ederek sabah saatlerine kadar süren vahşi saldırılarda 18 masum insanın ölümüne, 15'i ağır olmak üzere 50 masum insanın da yaralanmasına sebep oldular.

12 Mart 2002: Siyonistlerin Gazze ve Batı Yaka'daki saldırılarına ve cinayetlerine karşı muhtelif eylemler gerçekleştirildi. Kuzey Filistin tarafında işgalcileri taşıyan bir otobüse otomatik silahlarla ateş edilmesi sonucu 9 kişi öldürüldü, birçok kişi de yaralandı. Aynı gün Kuzey Filistin bölgesinde işgalci askerlere yönelik olarak da bir eylem gerçekleştirildi. İşgal devleti yetkilileri bu eylemin sonuçları hakkında herhangi bir açıklama yapmak istemediler. Aynı tarihte Batı Yaka'nın Beytlaham şehrinde meydana gelen çatışmalarda da işgalcilerden bir asker öldürüldü. Yine aynı tarihte HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri'ne mensup olan Bilal Şuhade ve Muhammed Halas, işgalci askerlerin Netzarim merkezlerine yönelik olarak bir eylem gerçekleştirdiler. Bu eylemde birçok asker öldü ve yaralandı.

Aynı tarihte "aşırı sağ" kanadı temsil eden iki bakan Şaron'un hükümetinden istifa etti. Bunlardan biri Turizm diğeri ise Altyapı bakanıydı. Bu iki bakan Şaron'dan Filistin tarafıyla kesinlikle masaya oturmamasını ve saldırgan tutumun şiddetinin azaltılmamasını istiyordu.

13 Mart 2002: Batı Yaka'nın [Cenin](#) şehri yakınlarında Filistinli direnişçilerin, işgalcileri taşıyan bir araç için tuzak kurmaları sonucu işgalcilerden üç kişi çeşitli şekillerde yaralandı.

Aynı tarihte işgalciler, sabah vakitlerinden itibaren Batı Yaka'daki el-Em'ari ve Kadure mülteci kamplarını kuşatmaya aldılar. Ayrıca Batı Yaka'daki Ramallah şehrinde de Filistinlilere yönelik saldırılar gerçekleştirdiler. Her üç yerde de Filistinli direnişçilerin işgalcilere ellerindeki silahlarla karşılık vermeleri sebebiyle sabahın erken saatlerinden itibaren şiddetli çarpışmalar vuku buldu. Çatışmalarda başta, Arafat'ın özel muhafız birliği olarak bilinen Kuvvet 17'nin komutan yardımcısı 46 yaşındaki Raid Fuad el-Akile olmak üzere birçok Filistinli şehit oldu.

14 Mart 2002: Gazze'nin güneyindeki Netzarim yahudi yerleşim merkezi yakınında işgalcilere ait askeri konvoyun geçeceği yola konan bombanın patlaması sonucu 3 işgalci öldü, 2'si de yaralandı. Eylemin sorumluluğunu el-Aksa Şehitleri Birlikleri üstlendi.

15 Mart 2002: İşgalciler Gazze'nin Bureyc mülteci kampında dördü çocuk beş kişiyi şehit ettiler.

Aynı tarihte işgalciler yine Gazze bölgesindeki Rafah'ta 28 yaşındaki Vail Musa el-Ahres adlı polisi, Beyti Lahiya'da da İslami Cihad Hareketi'ne mensup 19 yaşındaki Kemal Receb adlı genci, Gazze şehrinde de on yaşındaki Yasemin Semir Ebu Heddaf adlı kız çocuğu şehit ettiler.

17 Mart 2002: Fellah Kamil Udeh adlı bir genç işgal altındaki Kudüs'te bir patlamada hayatını kaybetti.

Aynı tarihte işgalcilerin Beytlaham şehrinin içine girmeye çalışmaları üzerine bazı Filistinli direnişçilerin karşı koymaları sebebiyle çıkan çatışmalarda Mahmud Avad Uccac adlı bir genç şehit oldu.

Yine aynı tarihte işgal tanklarının Batı Yaka'daki Nablus şehrine girmeye çalışmaları üzerine işgalcilerle Filistinli direnişçiler arasında çatışmalar çıktı. Burada işgalciler Filistinlilerden iki çocuğu hedef alarak yaraladılar. Çocuklardan birinin durumu ağırdı.

Aynı tarihte Tel Aviv yakınındaki Kefar Saba yahudi yerleşim merkezi yakınında bir yakıt istasyonunda toplanan topluluğun üzerine ateş edilmesi sonucu bir yahudi yerleşimci kadın öldürüldü, ikisi ağır 16 yerleşimci de yaralandı. Eylemin sorumluluğunu İslami Cihad Hareketi üstlendi.

Yine aynı tarihte Kudüs'te Fransız tepesi adı verilen mıntıkada bir Filistinli üzerindeki bombaları patlattı ve 22 İsraili yaralandı. Bu eylemin sorumluluğunu da İslami Cihad Hareketi üstlendi.

Aynı tarihte Muhammed İyad adında bir çocuk, Batı Yaka'nın Nablus şehri yakınında bulunan Asker mülteci kampındaki evinin önünde bulunduğu sırada işgalci saldırganların kurşunlarına hedef olarak ağır yaralandı ve 20 Mart tarihinde de hayatını kaybetti.

19 Mart 2002: Filistinli iki eylemci Batı Yaka'nın kuzeyindeki Tubas köyü yakınında yer alan Teyasir askeri merkezine baskın düzenleyerek bir askeri öldürüp 3'ünü yaraladıktan sonra çıkan çatışmada şehit oldular. Eylemi HAMAS üstlendi.

20 Mart 2002: 1948'de işgal edilmiş bölgede yer alan Ummu'l-Fahm kasabasında bir otobüste gerçekleştirilen şehadet eyleminde 4'ü asker 7 işgalci öldürülürken 30'u da yaralandı. Eylemin sorumluluğunu İslami Cihad Hareketi üstlendi.

21 Mart 2002: İşgalciler Batı Yaka'daki [Cenin](#) vilayetinin kazalarından Yamun ve es-Siletu'l-Harisiyye kasabalarına girip tutuklamalar gerçekleştirdiler. Yirmi kişiyi tutukladıktan sonra aradıkları bazı kişileri bulamayınca da küçük çocukları rehin aldılar.

Aynı tarihte Kudüs'ün Kral Georges Caddesi'nde bulunan bir kafeteryada gerçekleştirilen ve el-Fetih'in askeri kanadının üstlendiği istişhadi eylemde işgalcilerden 8 kişi öldü, 72 kişi yaralandı.

22 Mart 2002: İşgalciler el-Halil'in kuzeyindeki Beytu Emr mıntıkasında Nidal İbrahim Hamd el-Allami adlı yirmi yaşında bir üniversite öğrencisini şehit ettiler.

Aynı akşam İslami Cihad mensubu Mahmud Süleyman Ebu Hasaneyn adlı 22 yaşında bir genç de Gazze şehrinin yakınında bulunan el-Bureyc mülteci kampı yakınlarında işgalcilerin saldırıları sonucu şehit oldu.

23 Mart 2002: Gazze bölgesindeki Rafah'a giren işgalciler Mısır-Filistin geçiş kapısında 22 yaşındaki Muhammed Ali Osman adlı genci şehit ettiler. Aynı gün yine Rafah'ta Reyham Ebu Taha adlı küçük bir kız çocuğunu öldürdüler.

26 Mart 2002: Gazze bölgesinin ortalarındaki Deir el-Belah'ın doğusunda yer alan Keysofim askeri noktasında Filistinli direnişçilerle işgalci askerler arasında çıkan çatışmada iki mücahit şehit olurken işgal güçlerinden de, biri ağır biri hafif olmak üzere iki asker yaralandı.

27 Mart 2002: Netanya'da HAMAS'ın askeri kanadından Abdulbasit Udeh'in gerçekleştirdiği istişhadi eylemde işgalcilerden 20 kişi ölürken 150 kişi de yaralandı.

29 Mart 2002: Kudüs'teki bir ticari merkezde el-Fetih'e bağlı el-Aksa Şehitleri Birlikleri'nden 16 yaşındaki Muhammed el-Ahres'in gerçekleştirdiği bir eylemde işgalcilerin 3'ü öldü 20'si yaralandı.

29 Mart 2002: İşgal devleti "Koruyucu Duvar" adını verdiği operasyonu başlattı. Ramallah'ta özerk yönetime ait resmi binaları kuşatmaya alarak vahşi saldırılar gerçekleştirdi. Daha sonra işgal çemberini genişletti. Bu sebeple Batı Yaka'nın Ramallah, Beytlaham, Nablus, Bitonya ve el-Halil şehirleri başta olmak üzere pek çok şehrinde büyük bir hareketlilik yaşandı. İşgal kuvvetleri özerk yönetim lideri Arafat'ın bulunduğu binayı her taraftan kuşatmaya aldılar. Ramallah'ta yaptıkları baskınlarda bazı önemli kişileri tutukladılar. Saldırılarda ve çıkan çatışmalarda pek çok Filistinli şehit oldu, birçoğu yaralandı, yüzlercesi de tutuklandı.

31 Mart 2002: HAMAS'ın askeri kanadına mensup 23 yaşındaki Şadi Zekeriya Tubasi'nin Hayfa'daki bir kafeteryada gerçekleştirdiği şehadet eylemi işgalcilerden 16 kişinin ölümüne 45 kişinin de yaralanmasına sebep oldu.

Aynı günün gecesi işgal güçleri Batı Yaka'nın Beytlaham ve Kalkiliya şehirlerini, yüzlerce tank kullanarak tamamen işgal ettiler.

Yine aynı tarihte Kalkiliya'da işgal kuvvetlerinin önüne konan bir bombanın patlaması sonucu bir işgalci asker ölürken, sekiz asker de yaralandı.

1 Nisan 2002: Batı Yaka'nın Tulkerem şehrinde Muhammed Cemil isminde 11 yaşında bir çocuk babasıyla birlikte hastaneye giderken işgalci saldırganların kurşunlarına hedef olarak hayatını kaybetti.

3 Nisan 2002: Batı Bake'de el-Fetih'in askeri kanadı tarafından üstlenilen bir şehadet eylemi gerçekleştirildi.

Eylemi 17 yaşındaki Ekrem Fadl Abdulhamid Halife gerçekleştirdi.

3-4 Nisan 2002: Filistinli direnişçiler Cenin'de işgalcilerin 1 helikopterlerini düşürdü, 14 tanklarını imha etti, şehre girmeye çalışan bir birliğin komutanını öldürdüler. Yine Filistinlilere pusu kurmaya çalışan bir işgalci askeri öldürdüler. Direniş esnasında Filistinliler tarafından da bazı kişiler şehit oldu. Şehit olanlardan biri 12 yaşında bir çocuktü.

5 Nisan 2002: Aksa Şehitleri Birlikleri'nin komutanlarından Nasır Uveys işgalcilere teslim oluyormuş gibi yaptı, ancak askerlerin arasına girince üzerindeki bombayı patlattı. Bu eylemde işgalcilerin ne kadar kayıp verdikleri açıklanmadı. İsrail hükümeti o dönemde Cenin'deki askeri kayıpların yayınlanmaması için İsrail medya organlarına talimat vermişti.

5 Nisan 2002: İşgalciler Cenin'in yakınındaki Tubas'a havadan saldırı düzenleyerek HAMAS'ın askeri kanadına mensup altı mücahidi şehit ettiler. Bu kişilerin arasında HAMAS'ın askeri kanadının geliştirip ürettiği Kassam-2 füzesinin mühendisi Said Muhammed Avad ile Netanya'da şehadet eylemini planladığı tahmin edilen Kays Advan da vardı. İşgalciler ayrıca Tubas'a karadan baskın düzenleyerek 13 yaşındaki bir kız çocuğuyla, 22 yaşındaki bir genci öldürdüler.

7 Nisan 2002: İşgalciler Cenin mülteci kamplarından birinde tutukladıkları 5 kişiyi aile fertlerinin önünde kurşuna dizerek şehit ettiler. Öldürülenlerin ikisi 70 yaşında ihtiyardı.

7 Nisan 2002: Akşam saatlerinden itibaren işgalciler Cenin mülteci kamplarına girdiler. Direnişçilerin büyük bir fedakarlıkla savundukları kamplara işgalciler bir hafta süreyle girememişlerdi. Ancak bu süre içinde direnişçilerin dışarıdan silah ve gıda maddesi takviyesi engellendiğinden, ellerindeki stokların bitmesinden sonra işgalciler kamplara girmeyi başardılar. İşgalciler, bu olayla birlikte başlattıkları Cenin katliamında 1000 civarında Filistinliyi şehit ettiler. Ne yazık ki İsrail işgal rejiminin bu vahşi katliamı BM tarafından örtbas edilmiştir. BM görünüşte bir heyet oluşturup katliamı soruşturma kararı aldı. Ancak işgal devleti heyetin girmesine izin vermeyince BM genel sekreteri heyeti dağıttı. Aradan aylar geçtikten sonra yeni bir heyet oluşturup gönderdi ki bu ikinci heyetin amacı da İsrail işgal devletini aklamaktan başka bir şey değildi.

9 Nisan 2002: Cenin mülteci kampında bir direnişçi, işgalci askerlerin arasında üzerindeki bombaları patlatınca 13'ü öldü birçoğu da yaralandı. Aynı gün Cenin'de karşılıklı çatışmalarda da işgalci askerlerden birçok kişi yaralandı. Ancak yaralananların sayısı işgal rejimi tarafından saklı tutuldu.

9 Nisan 2002: Nablus'ta bir eylemde binbaşı rütbesinde bir subay öldürülürken, ikinci bir eylemde de 5 asker yaralandı. Beytlaham'da da Mehd Kilisesini Savunma Seriyeleri adlı Hıristiyan direniş örgütünün gerçekleştirdiği bir eylemde Mehd kilisesi etrafındaki işgalci askerlerden üçü yaralandı.

9 Nisan 2002: Cenin'de bir bubi tuzağının patlaması sonucu 3 işgalci asker öldürüldü.

10 Nisan 2002: Hayfa'da HAMAS'ın askeri kanadı tarafından, askerleri taşıyan bir otobüse yönelik olarak gerçekleştirilen şehadet eyleminde 11 asker hayatını kaybederken 25 asker de yaralandı. Yaralananların birçoğunun durumu ağırdı.

12 Nisan 2002: Kudüs'te en büyük ticari merkezlerden birinin yakınında bir otobüs durağında bir Filistinlinin üzerindeki bombaları patlatması suretiyle gerçekleştirilen eylemde İsraililerden 6 kişi öldürülürken 90 kişi de yaralandı. Eylemin sorumluluğunu el-Aksa Şehitleri Birlikleri üstlendi.

16 Nisan 2002: İşgalciler Gazze'nin Rafah şehrinde bazı meskun evlere ağır silahlarla saldırı düzenleyerek 2'si çocuk 4 kişiyi yaraladılar. Aynı gün yine Rafah'ta Mısır – Filistin sınırında bazı evleri yıktılar.

22 Nisan 2002: el-Fetih'in askeri kanadı durumundaki el-Aksa Şehitleri Birlikleri'nin ve Arafat'ın özel muhafaza ve güvenlik birliği olarak bilinen Güç-17'nin komutanlarından Mervan Zellum ile arkadaşı Semir Ebu Receb, havadan helikopterlerle saldırı düzenlenmesi suretiyle şehit edildi.

26 Nisan 2002: İşgalciler Gazze'nin Rafah şehrinin Tellu's-Sultan mahallesine saldırı düzenleyerek 5 kişiyi yaraladılar.

29 Nisan 2002: İşgalciler, Batı Yaka'nın en büyük şehri durumundaki el-Halil'e kalabalık bir askeri birlikle, tank ve helikopterler kullanarak girip Filistinlilerden 8 kişiyi şehit etti, 25 kişi yaraladı, 60 kişiyi de esir aldılar.

30 Nisan 2002: İşgalcilerin Gazze'nin Rafah şehrinde gerçekleştirdikleri katliamda 5 Filistinli şehit edilirken 14 kişi de yaralandı. Öldürülenlerden biri henüz iki yaşını doldurmamış, Huda Muhammed Ebu Şeluf adlı bir bebektir.

8 Mayıs 2002: Tel Aviv yakınındaki Rişon Litziyon kasabasında bir gece kulübünde gerçekleştirilen şehadet eyleminde 16 kişi ölürken 12'si ağır 55 kişi de yaralandı. Eylemi HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi.

19 Mayıs 2002: Gazze'nin doğusundaki Karni geçidinde İsrail askerleri Filistinliler tarafından pusuya düşürüldü ve dört asker yaralandı. Eylemin sorumluluğunu Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe'nin askeri kanadı durumundaki Filistin Ulusal Kurtuluş Birlikleri üstlendi.

23 Mayıs 2002: el-Aksa Şehitleri Birlikleri, Tel Aviv'in güneyindeki Rişon Litziyon ticari merkezine yönelik bir şehadet eylemi gerçekleştirdi. Eylemde işgalcilerden iki kişi öldü 30 kişi de yaralandı.

27 Mayıs 2002: İşgalciler Beytlaham şehrine gerçekleştirdikleri baskında el-Aksa Şehitleri Birlikleri'nin Beytlaham sorumlusunu tutukladılar.

27 Mayıs 2002: Tel Aviv'deki Bitah Tekfa alışveriş merkezinde el-Aksa Şehitleri Birlikleri tarafından bir şehadet eylemi gerçekleştirildi ve işgalcilerden 4 kişi ölürken 6'sı ağır 50 kişi de yaralandı.

28 Mayıs 2002: Ramallah yakınında bulunan Afra Yahudi yerleşim merkezine yönelik olarak gerçekleştirilen bir eylemde bir yerleşimci öldürüldü, onun kardeşi de yaralandı. Eylemin sorumluluğunu el-Aksa Şehitleri Birlikleri üstlendi.

28 Mayıs 2002: Batı Yaka'daki Nablus şehrinin yakınında bulunan Itamar yahudi yerleşim merkezine yönelik eylemde 3 İsraili öldürüldü, 2'si yaralandı.

30 Mayıs 2002: İşgalciler gece yarısından sonra Batı Yaka'nın Tulkerem şehrinin ve civarındaki Nuru Şems ve Belata mülteci kamplarını işgal ettiler. İşgal ve baskınlarda oldukça geniş çaplı bir tutuklama gerçekleştirildi ve 1500 genç bir gece içinde tutuklandı. Müteakip 3 gün içinde de Belata'da 15-45 yaş arası bütün erkekleri tutuklayarak esir kampları gibi kullanılan tutuklama merkezlerine götürdüler. Buradan 4 Haziran sabahından itibaren çekildiler.

3 Haziran 2002: İşgalciler Cenin'e yeniden baskın düzenlediler. Fakat Cenin'de direnişçiler işgalci saldırganlara karşı mücadele ettiler. Bu yüzden işgalcilerle mücahitler arasında gerek Cenin şehrinin gerekse mülteci kamplarının giriş noktalarında şiddetli çatışmalar oldu. Üç saat süren çatışmalardan sonra işgalciler geri çekilmek zorunda kaldılar.

3 Haziran 2002: İşgalciler gece sabaha doğru Batı Yaka'daki Nablus şehrinin hemen doğusunda bulunan Yeni Asker mülteci kampına da baskın düzenlediler. Burada da 14-45 yaş arası erkeklerin tümünün kampın meydanında toplanmalarını istediler. Ardından da evlere baskınlar düzenleyerek,

aynen diğer bölgelerde yaptıkları gibi insanları huzursuz etmeye, ev eşyalarına zarar vermeye ve tutuklamalar yapmaya başladılar.

4 Haziran 2002: Filistinli direnişçiler biri Kudüs diğeri Ramallah çevresinde olmak üzere iki eylem gerçekleştirdiler. İşgal devleti bu eylemlerde herhangi bir ölüm ya da yaralanma olmadığını iddia etti.

5 Haziran 2002: Hayfa yakınındaki Mecdo kavşağında bir otobüste gerçekleştirilen şehadet eyleminde 18 kişi ölürken 50 kişi yaralandı. Otobüsün yolcularının çoğunu Tel Aviv'den Taberiye'ye giden askerler oluşturuyordu. Eylemi İslami Cihad Hareketi'nin askeri kanadı durumundaki Kudüs Seriyeleri üstlendi.

8 Haziran 2002: Batı Yaka'nın el-Halil şehrinin kuzeyinde bulunan Halhul kasabası yakınındaki Kermi Nisor Yahudi yerleşim merkezine Filistinli mücahitlerin saldırı düzenlemesi neticesinde 3 yerleşimci ölürken 5 yerleşimci de yaralandı. Eylemin sorumluluğunu HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi.

8 Haziran 2002: HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri'ne mensup üç mücahit, Gazze'nin Rafah bölgesinde siyonist işgalcilerle çatışma esnasında şehit oldu.

9 Haziran 2002: Batı Yaka'nın Nablus şehri yakınında bulunan Yitzehar yahudi yerleşim merkezine karşı Filistinli gençlerin eylem düzenlemeleri üzerine bir Filistinli şehit oldu, işgalci askerlerden de ikisi ağır olmak üzere dördü yaralandı.

9 Haziran 2002: Gazze'deki Cibaliya mülteci kampında bir binada, siyonistlerin sabotajı sebebiyle meydana geldiği tahmin edilen büyük bir patlamada, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 30 kişi yaralandı.

10 Haziran 2002: Siyonistler Batı Yaka'daki Ramallah, el-Bire ve Bitonya şehirlerini yeniden işgal ettiler.

11 Haziran 2002: Bir Yahudi yerleşimci, Cenin'in Ya'bed kasabasında Visam Abdurrahman Said adlı 9 yaşında bir çocuğa arabasıyla kasten çarparak ağır şekilde yaralanmasına sebep oldu.

11 Haziran 2002: Sahil kentlerinden Hertzilya'da bir Filistinlinin bir lokantada üstündeki bombayı patlatması neticesinde İsraililerden 15 kişi yaralandı.

13 Haziran 2002: İşgalciler Batı Yaka'nın Tubas kasabasına baskın düzenleyerek HAMAS mensubu beş mücahidi tutukladılar.

16 Haziran 2002: Cenin'e 3 Haziran gecesi yaptıkları baskında başarısız olan işgalciler 16 Haziran gecesi 23.00'ten sonra yeni bir baskın düzenlediler. Sabaha kadar saldırılar düzenleyen işgalciler sabah şafakla birlikte çekildiler. Baskında işgalcilerle mücahitler arasında şiddetli çatışmalar oldu.

18 Haziran 2002: Kudüs'ün güneyinde bir otobüste gerçekleştirilen ve HAMAS'ın askeri kanadının üstlendiği şehadet eyleminde işgalcilerden 18 kişi hayatını kaybederken 50 kişi de yaralandı.

19 Haziran 2002: el-Aksa Şehitleri Birlikleri'nin Kudüs'ün kuzeyindeki Fransız tepesinde bir otobüste gerçekleştirdiği şehadet eyleminde 7 işgalci öldürülürken 40 kişi de yaralandı.

19 Haziran 2002: Batı Yaka'nın kuzeyinde bulunan Kalkiliya şehrinde Filistinli direnişçilerle işgalci askerler arasında meydana gelen çatışmada 1 asker öldürüldü, 7 asker de yaralandı.

20 Haziran 2002: Bir Filistinlinin Batı Yaka'nın kuzeyinde bulunan bir Yahudi yerleşim merkezine karşı düzenlediği eylemde 4 işgalci öldürüldü, birçok kişi de yaralandı. Eylemin sorumluluğunu Filistin Halk Kurtuluş Cephesi üstlendi.

24 Haziran 2002: İşgalcilerin Gazze'nin Rafah kasabasında bir arabaya havadan roket fırlatmaları sonucu bazıları HAMAS'ın askeri kanadına mensup olan 6 kişi şehit oldu, 10 kişi de yaralandı.

25 Haziran 2002: İşgalciler Belata mülteci kampına yeniden saldırı düzenlediler. Gece 23.00'te başlayan işgal hareketine ve saldırılara kamptaki direnişçiler de silahla karşılık verdiler ve şiddetli çatışmalar oldu. İşgal birkaç gün sürdü ve bu süre içinde bazı Filistinliler şehit edilirken birçok kişi de tutuklandı.

30 Haziran 2002: Şehadet eylemlerinin planlanmasında rol oynamasından dolayı HAMAS'ın dördüncü mühendisi olarak adlandırılan Muhenned et-Tahir işgalcilerle bir çatışma esnasında şehit edildi.

6 Temmuz 2002: İşgalciler Batı Yaka'nın Eriha şehrine girdiler. Burası siyonistlerin, Mart 2002'de şiddetlendirdikleri saldırılarında girmedikleri tek Batı Yaka şehriydi.

6 Temmuz 2002: İşgalciler Batı Yaka'nın Nablus şehrine karadan ve havadan bomba yağdırdılar.

8 Temmuz 2002: İslami Cihad'a bağlı Kudüs Seriyeleri'nin Cenin'deki komutanlarından Muammer Derağime, işgalci saldırganlar tarafından sabaha karşı şehit edildi. İşgalciler Derağime'yi Yamun köyünde sığındığı bir evde kuşatarak şehit ettiler.

10 Temmuz 2002: Gazze'nin Rafah şehrinin güneyinde Mısır-Filistin sınırında işgalcilerin askeri devriyelerini pusuya düşüren Filistinli direnişçiler bir askeri öldürdüler.

11 Temmuz 2002: İşgalcilerin kurşunlarına hedef olan İmad Subhi Ebu Zehra adlı Filistinli gazeteci hastanede hayatını kaybetti. Ebu Zehra muhtelif ajanslar için foto muhabiri olarak çalışıyordu. Aynı gün Cenin'de de Filistin Haber Ajansı Wafa'nın muhabiri Said Şevki ed-Dihle yaralanmıştı.

16 Temmuz 2002: Batı Yaka'daki Emanuel Yahudi yerleşim merkezi yakınında yerleşimcileri taşıyan, İsrail'in DAN otobüs firmasına ait bir otobüsün pusuya düşürülmesi suretiyle bir eylem gerçekleştirildi. Bu bir şehadet eylemi değil, otobüsün belli bir noktaya geldiği sırada bombaların patlatılması, sonra da üzerine otomatik silahlarla ateş edilmesi suretiyle gerçekleştirilen bir eylemdi. 11 yerleşimcinin öldüğü, onlarca insanın da yaralandığı eylemi HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi.

17 Temmuz 2002: Emanuel yerleşim merkezi eylemini gerçekleştiren direnişçiler ertesi günün sabahı işgalcilerle çatışmaya girdiler. Çatışmada işgalcilerden bir subay öldürüldü, biri ağır 3 asker yaralandı. Mücahitlerden de bir kişi yaralandı. Çatışma Kana vadisinde meydana geldi.

Aynı gün işgal güçleri Gazze'nin el-Meğazi mülteci kampını ve Han Yunus kasabasını havadan bombaladılar. Bombalamada F-16 uçakları da kullanıldı ve metal mutfak aletleri üreten bir atölye hedef alındı.

Aynı gün Seyletu'z-Zuhr beldesinde işgalcilerle Filistinli direnişçiler arasında çatışma meydana geldi ve çatışmada iki mücahit şehit olurken, biri ağır olmak üzere üç mücahit de yaralandı.

Aynı gün Batı Yaka'nın Ramallah şehri yakınlarında bulunan Em'ari mülteci kampında, siyonistlerin bomba koymaları neticesinde meydana geldiği tahmin edilen bir patlama neticesinde biri çocuk üç Filistinli şehit oldu, beş Filistinli de yaralandı.

18 Temmuz 2002: Tel Aviv'in Nef Şenan Caddesi üzerinde şehadet eylemi gerçekleştirildi.

22 Temmuz 2002: HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri'nin lideri Salah Şehade, oturduğu evin havadan helikopterlerle bombalanması sonucu şehit oldu. Saldırıda Salah Şehade'yle birlikte 15 kişi şehit olurken 150 kişi yaralandı. Ölenlerin 9'u çocuk, 3'ü kadındı.

22 Temmuz 2002: İslami Cihad'ın askeri kanadının komutanlarından iki mücahit, işgalcilerle Nefiye Dekalim Yahudi yerleşim merkezi civarında meydana gelen çatışma esnasında sabaha doğru şehit oldu.

24 Temmuz 2002: Salah Şehade'nin şehit edilmesine karşı intikam eylemleri başladı ve Tulkerem'de bir işgal tankı tahrip edildi.

25 Temmuz 2002: İntikam amaçlı bir eylemde bir haham öldürüldü.

26 Temmuz 2002: el-Halil yakınında pusuya düşürülen dört işgalci öldürüldü, beş işgalci de yaralandı.

29 Temmuz 2002: HAMAS'ın askeri kanadına mensup mücahitler tarafından bazı askeri noktalara havan topu saldırısı gerçekleştirildi. Aynı gece bazı bölgelerde işgalcilerle mücahitler arasında çatışmalar oldu. Rafah'ta Mısır-Filistin sınırında meydana gelen bir çatışmada da dört işgalci asker öldürüldü. Burada Filistinlilerden de iki kişi şehit oldu.

30 Temmuz 2002: Salah Şehade'nin şehit edilmesine karşı Kudüs'te Peygamberler Caddesi'nde itinayla korunan Emniyet müdürlüğünün çok yakınında gerçekleştirilen intikam amaçlı şehadet eyleminde işgalcilerden 7 kişi yaralandı.

30 Temmuz 2002: Itamar Yahudi yerleşim merkezine sızan bir genç bir yerleşimcinin evine girip onu bıçaklayarak yaraladı. Bunun üzerine işgalci askerler olay yerine koşarak eylemci genci şehit ettiler.

30 Temmuz 2002: Nablus'ta gerçekleştirilen bir eylemde iki Yahudi yerleşimci öldürüldü. Bu eylemi Aksa Şehitleri Birlikleri üstlendi. Aynı tarihte Nablus'ta bir başka eylemde ise HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri'ne mensup mücahitler iki Yahudi yerleşimciyi öldürdüler.

31 Temmuz 2002: Kudüs İbrani Üniversitesi'nde, HAMAS'ın askeri kanadının üstlendiği, zaman ayarlı bombanın patlatılması suretiyle gerçekleştirilen eylemde 7 kişi öldü, 70 kişi de yaralandı.

HAMAS bu eylemi de Salah Şehade'nin şehit edilmesinin intikamı için gerçekleştirdiğini açıkladı ve intikam eylemlerinin süreceğini bildirdi.

3 Ağustos 2002: İşgalciler Gazze'nin Han Yunus kasabasını ve Deyru'l-Belah mıntıkasını işgal ederek saldırılar gerçekleştirdiler. Aynı tarihte Batı Yaka'nın Nablus şehrinde de geniş çaplı bir işgal hareketi başlatıldı. Bu saldırıda Filistinlilerden beş kişi şehit edildi.

4 Ağustos 2002: Güney Lübnan sınırında Safed-Akka seferini yapan bir otobüste HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri tarafından gerçekleştirilen şehadet eyleminde işgalcilerden 10 kişi ölümlen 40 kişi de yaralandı.

4 Ağustos 2002: Doğu Kudüs'te de bir direnişçi işgalcilerin "sınır güvenlik birimleri" adı verilen askeri güçlerine ait iki arabaya otomatik silahlarla saldırı düzenleyerek, 3 kişiyi öldürdü, 14 kişiyi de yaraladı. Eylemci de işgalciler tarafından şehit edildi.

5 Ağustos 2002: Batı Yaka bölgesinde işgalcilere ait bir arabanın pusuya düşürülmesi sonucu karı – koca iki yerleşimci öldürülürken iki yolcu da yaralandı.

6 Ağustos 2002: Batı Yaka'nın Tulkerem şehrinde gerçekleştirilen saldırıda 2 Filistinli öldürüldü, 6 kişi de yaralandı. Öldürülenlerden biri el-Aksa Şehitleri Birlikleri'nin Tulkerem sorumlusuydu.

6 Ağustos 2002: Gece Gazze'nin Beytu Lahiya kasabasına bir saldırı gerçekleştirildi ve Filistinli bir polis şehit edildi, birçok kişi de yaralandı.

15 Ağustos 2002: Özerk yönetimle işgal rejimi arasında "Önce Gazze ve Beytlahm" adıyla bir anlaşma imzalandı. Ancak anlaşma hiçbir şekilde uygulamaya geçirilmedi.

19 Ağustos 2002: İşgalciler, Gazze'nin Deyru'l-Belah kasabasına bağlı el-Bereke semtine girip evlerin üzerine yoğun bir şekilde ateş açtılar.

20 Ağustos 2002: İşgalciler gece Gazze'nin Han Yunus kasabasında bulunan el-Garbi mülteci kampını havadan ve karadan tanklarla bombalayarak 26 yaşında bir genci şehit etti, 6 kişiyi yaraladı, 15 evi de yıktılar.

28 Ağustos 2002: Karni –Netzarim yolu üzerinde pusuya düşürülen bir askeri jip tamamen tahrip edildi. HAMAS bu eylemin görüntülerini medya organlarına dağıttı.

29 Ağustos 2002: Beytu Cerha köyünün kalbine yerleştirilen Ecderut adlı işgal sitesinin üzerine altı adet ağır tip havan topu mermisi fırlatıldı.

29 Ağustos 2002: Gazze'nin Rafah şehrinin güneyinde bulunan Salahuddin sınır kapısında iki çocuk üzerlerine tank mermisi fırlatılması suretiyle vahşi bir şekilde öldürüldü, 11 kişi de yaralandı.

30 Ağustos 2002: Filistinli direnişçiler Rafah'ın kuzeyinde, işgalciler tarafından gasp edilmiş durumdaki Moraj yerleşkesine havan topu saldırıları gerçekleştirdiler. Yine Gazze bölgesinden geçen bir askeri aracın üzerine el bombası fırlatıldı. İşgal devleti her iki eylemi de kabullendi ancak herhangi bir ölüm ya da yaralanma olayının olmadığını iddia etti.

12 Eylül 2002: İşgalciler, ortalık aydınlanmaya başlamadan onlarca tankla ve savaş aracıyla Gazze şehrinin kuzey mıntıkasında bulunan Şucaiyye mahallesine girdi ve meskun evlerin üzerine rasgele ateş etmeye başladılar. Bazı Filistinlileri yaralarken, bir süre önce 24 yaşında şehit edilen HAMAS mensubu Usame Hales'in ailesine ait evi havaya uçurdular. İşgalciler aynı gün güneydeki Han Yunus kasabasına ve el-Meğazi mülteci kampına da saldırı düzenlediler.

19 Eylül 2002: Bir Filistinlinin Tel Aviv'de bir otobüste gerçekleştirdiği şehadet eyleminde işgalcilerden 6 kişi öldü 66 kişi yaralandı. Eylemi HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi ve bu eylemin Gazze katliamına üçüncü cevap olduğunu, eylemlerin devam edeceğini bildirdi.

20 Eylül 2002: Siyonist saldırganlar Gazze bölgesine, muhtelif cihetlerden ve hem havadan hem karadan saldırı düzenlediler. Filistinli direnişçiler de saldırılara karşılık verdiler ve şiddetli çatışmalar meydana geldi. İşgalcilerin saldırılarında biri kadın iki Filistinli şehit olurken, 10 kişi de yaralandı. 35 kadar da sinai atölye tahrip edildi.

Aynı tarihte Filistinli direnişçilerden bir grup, Goş Katif Yahudi yerleşim merkezi etrafında toplanan işgal güçlerinin üzerine havan topuyla ateş etti. Bir başka grup da Filistin-Mısır sınırında bulunan Termit askeri noktasında toplanan işgalcilerin üzerine ateş ettiler. İşgal devleti saldırıları doğruladı, ancak herhangi bir ölüm ya da yaralanma olayının olmadığını iddia etti.

26 Eylül 2002: İşgalciler, el-Halil yakınındaki ez-Zahiriyye kasabasında Garam Muhammed İbrahim Garam adlı bir bebeği atıkları gaz bombasıyla öldürdüler.

26 Eylül 2002: İşgalciler Gazze'de bir arabanın üzerine havadan roket attılar ve arabada bulunan üç kişinin cesedi tamamen paramparça oldu. İşgalciler uzun süredir takip ettikleri HAMAS'ın askeri kanadının ileri gelenlerinden Muhammed Dayf'ı hedef almışlardı, ancak saldırı esnasında Muhammed Dayf arabada yoktu. Fakat şehit edilenlerin ikisi yine HAMAS'ın askeri kanadına mensup mücahitlerdendi. Atılan füzeler etrafa da zarar verdi ve 15'i çocuk 40 kişi yaralandı.

26 Eylül 2002: İşgal güçleri HAMAS'ın askeri kanadı mensubu Neşet Ebu Cebbare'yi tutuklamak istediler. Ancak o teslim olmayarak direnmeyi seçti. Çatışmada işgalcilerin bir subayını öldürdü. Sonra kendisi de şehit oldu. İşgalciler onu şehit ettikten sonra evini de helikopterlerle ve tanklarla yıktılar. Yıkım esnasında çevredeki on ev de zarar gördü.

26 Eylül 2002: el-Aksa Şehitleri Birlikleri'nden Ebu Sultan adlı bir genç Beyti Lahiya'daki İli Sinay Yahudi yerleşim merkezine sızmaya çalıştığı sırada işgalciler tarafından şehit edildi.

30 Eylül 2002: Nablus'ta Mahmud Hamza ez-Zeğlul adlı 10 yaşında bir çocuk işgalciler tarafından şehit edildi. Bu çocuk Rami el-Berberi adlı yine 10 yaşında bir çocuğun cenazesine katıldığı sırada şehit edildi.

30 Eylül 2002: Gazze'deki işgal kuvvetleri 50 yaşındaki Ebu Cibril Behar'ı şehit ettiler.

30 Eylül 2002: Nablus'ta işgal kuvvetlerinden bir askerin öldürüldüğü işgal devleti tarafından itiraf edildi.

30 Eylül 2002: Gazze'de de İslami Cihad Hareketi'ne mensup mücahitler İsrail devriyesine saldırı düzenlediler. İşgal devleti saldırıyı kabul etti ancak herhangi kayıp olmadığını iddia etti.

3 Ekim 2002: İşgal devleti Ramallah'ta Arap Kurtuluş Cephesi'nin genel sekreteri Rekkad Salim Ebu Mahmud'u kaçırttı.

7 Ekim 2002: İşgalcilerin Gazze'nin Han Yunus kasabasına havadan ve karadan gerçekleştirdikleri saldırıda 16 kişi öldü 140 kişi de yaralandı. Ölenlerin 5'i çocuktu. Şaron olayla ilgili açıklamasında Gazze katliamını başarılı bir operasyon olarak nitelendirdi.

7 Ekim 2002: Özerk yönetim polisleri dört HAMAS mensubunu ortada hiçbir sebep yokken öldürdüler.

8 Ekim 2002: İşgalciler Gazze'de gerçekleştirdikleri vahşi saldırıda Meysa İmad Zenun adlı 12 yaşındaki bir kız çocuğunu öldürüp, bir çocuğu da yaraladılar.

9 Ekim 2002: İşgalciler Han Yunus'a tekrar saldırdılar. Meskun evlerin hedef alındığı saldırıda birçok ev zarar görürken 1,5 yaşında bir bebek de ağır yaralandı.

9 Ekim 2002: Gazze'nin Rafah şehrinde işgal kuvvetlerinden bir asker pusuya düşürülüp yaralandı. Eylemi Filistin Halk Direnişi Komiteleri'ne bağlı Nasır Salahuddin Tugayları üstlendi.

10 Ekim 2002: Filistinli bir mücahit Tel Aviv yakınındaki Beni Burak Yahudi yerleşim merkezinde bir şehadet eylemi gerçekleştirdi. Eylemde 1 yerleşimci öldü, 24 yerleşimci de yaralandı.

12 Ekim 2002: Sabah 04.30 sıralarında Netzarim Yahudi yerleşim merkezi yakınında, yola düşen 70 kg. ağırlığında bir bombanın patlatılması suretiyle işgalcilerin Mirkafa tipi bir tankları ve askerleri nakletmede kullanılan bir araçları imha edildi. Eylemin sorumluluğunu HAMAS'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri üstlendi. İzzettin Kassam Birlikleri tarafından yapılan açıklamada aynı gün mücahitlerin Netzarim'deki bir askeri noktaya el-Benna füzeleri fırlattıkları bildirildi.

13 Ekim 2002: Filistinli iki mücahit en-Nakab vahasındaki Kerme Şalom Yahudi yerleşim merkezine girerek işgalci saldırganlarla çatıştılar. Karşılıklı olarak silahlarla ve el bombalarıyla gerçekleştirilen çatışmada Filistinli iki mücahit şehit oldu. İşgal devleti çatışmada kendi askerlerinden de ikisinin yaralandığını, bunlardan birinin durumunun ağır olduğunu itiraf etti.

13 Ekim 2002: İşgalciler, Gazze'nin Rafah şehrinin batısındaki Za'reb mahallesine yönelik saldırılarında 4 yaşında bir çocuğun ölümüne, biri 40 günlük bebek 26 kişinin yaralanmasına, çok sayıda evin de hasar görmesine sebep oldular.

19 Ekim 2002: İşgalciler Gazze'nin sahil yolunu ulaşıma kapatarak buradan tanklarla Gazze limanı tesislerine ulaştı ve Fransa ile Hollanda'nın finanse ettiği, Filistinliler açısından hayati önem taşıyan bazı liman tesislerini tahrip ettiler.

21 Ekim 2002: Filistinli bir eylemci, Afule'den Hadira'ya doğru giden işgalcilere ait bir otobüse bomba yüklü arabasıyla çarptı. Eylemde işgalcilerden 14 kişi ölürken, 50'den fazlası da ağır şekilde yaralandı. Eylemi İslami Cihad Hareketi'nin askeri kanadı durumundaki Kudüs Seriyeleri üstlendi.

27 Ekim 2002: Bir Filistinlinin, Batı Yaka bölgesinin kuzeyinde Nablus ile Ramallah'ın arasında bir yakıt istasyonunun girişinde gerçekleştirdiği şehadet eyleminde işgalcilerden üç kişi ölürken 30 kişi de yaralandı.

31 Ekim 2002: İşgalciler sabaha doğru Nablus'a ve yakınında bulunan Asker mülteci kampına girerek, kapıları kırmak suretiyle birçok eve baskın düzenlediler.

31 Ekim 2002: Gazze'de HAMAS'ın askeri kanadına mensup üç mücahit işgal güçlerine karşı kullanacakları birtakım patlayıcılar imal ederken kazayla meydana gelen bir patlama neticesi hayatlarını kaybettiler.

2 Kasım 2002: İşgalciler erken saatlerden itibaren Gazze'nin Beyti Hanun ve Rafah bölgelerine girerek çeşitli saldırılar düzenlediler. Saldırılarda biri 60 yaşında ihtiyar, diğeri 12 yaşında bir çocuk iki kişi ağır yaralandı. Saldırganlar ayrıca 200 dönüm civarında ekili araziye tahrip ettiler.

4 Kasım 2002: Bir Filistinli direnişçi Tel Aviv'in kuzeyinde yer alan Kefar Saba Yahudi yerleşim merkezine girerek iki İsrailiyi öldürüp 30'unu da yaraladı. Kendisi de şehit edildi. Eylemin sorumluluğunu İslami Cihad Hareketi üstlendi.

6 Kasım 2002: Filistinli bir genç Rafah yakınında bulunan bir yahudi yerleşim merkezine girerek iki askeri öldürüp, iki kişiyi de yaraladıktan sonra şehit edildi. Eylemi HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi

7 Kasım 2002: İsmail Bureys adlı bir direnişçi Rafah civarındaki Rafih Yam Yahudi yerleşim merkezine girerek iki işgalci askeri öldürüp ikisini de yaraladı.

8 Kasım 2002: Han Yunus'ta Filistinlilere ait bazı meskun mahaller işgal güçlerinin ağır bombardımanına maruz kaldı.

9 Kasım 2002: İslami Cihad Hareketi'nin askeri kanadı durumundaki Kudüs Seriyeleri'nin Cenin bölgesi sorumlusu 32 yaşındaki İyad Savaliha, işgalci askerlerle çatışma esnasında şehit edildi.

10 Kasım 2002: İslami Cihad'ın askeri kanadının Cenin sorumlusunun şehit edilmesinin intikamı için eylem gerçekleştirildi ve bir işgalci subayla bir asker öldürüldü. Aynı günün gecesinde de Kibbutz Mitzer'de (Mitzer çiftliğinde) iki ayrı noktada gerçekleştirilen eylemde beş işgalci öldürüldü, birçok kişi de yaralandı.

11 Kasım 2002: Batı Yaka'da ağır darbe alan işgalciler aynı gece sabaha doğru Gazze bölgesindeki savunmasız insanlara saldırarak intikam almaya kalkıştılar. Burada meskun mahallere havadan helikopterlerle dört adet roket fırlattılar. Saldırıda beş kişi yaralandı. Saldırı sabaha karşı insanların sahur yemeği hazırladıkları vakitte gerçekleştirildi.

12 Kasım 2002: İşgalciler sabaha doğru Tulkerem'e saldırı düzenlediler. 30 kadar tank ve birçok askeri araç vasıtasıyla gerçekleştirilen vahşi saldırıda beş Filistinli şehit edildi. Aynı gece Batı Yaka'daki Nablus'a da bir saldırı düzenlendi. İşgal devleti yetkilileri bu saldırıların Mitzer çiftliğinde gerçekleştirilen eylemin intikamı için planlandığını söylediler.

12 Kasım 2002: İşgalciler Rafah'ın Tellu's-Sultan mahallesinde de Nafiz Halid Meş'al adında henüz iki yaşını doldurmamış bir bebeği şehit ettiler. Saldırıda üç çocuk da yaralandı.

13 Kasım 2002: İşgal güçleri Batı Yaka'nın Nablus şehrini ve kenar mahallelerini işgal ettiler. Bu işgal ve baskına en az 150 tank iştirak etti. Saldırgan askerler burada bir evi de tamamen yaktılar. Gazze'de de bir demir atölyesi başta olmak üzere muhtelif işyerlerine ve meskun mahallere yönelik olarak havadan saldırı düzenlediler. Batı Yaka'daki Beir Zeit kasabasına da baskın düzenleyen işgal güçlerine, burada Filistinli direnişçiler tarafından silahla karşılık verildi ve çatışmalar çıktı.

16 Kasım 2002: el-Halil'deki Kiryat Arba Yahudi yerleşim merkezine yakın bir yerde işgalci askerleri pusuya düşüren İslami Cihad Hareketi'nin askeri kanadına mensup bazı mücahitler 13 askeri öldürdü 15 askeri de yaraladılar. Öldürülenler arasında el-Halil bölgesindeki işgal güçlerinin komutanı da vardı.

19 Kasım 2002: Halk Direnişi Komiteleri'ne bağlı Nasır Salahuddin Tugayları'ndan iki direnişçi Gazze'de çok sıkı korunan Kefar Darom Yahudi yerleşim merkezine sızmayı başardı. Birkaç askeri öldüren direnişçiler çıkan çatışmada şehit edildiler.

21 Kasım 2002: Kudüs'ün Kiryat Menahim olarak adlandırılan mahallesinde Mexico Caddesi üzerinde 20 nolu otobüste Nail Ebu Helil'in gerçekleştirdiği şehadet eyleminde işgalcilerden 12 kişi öldü, 8'i ağır 48 kişi de yaralandı. Eylemi HAMAS'ın askeri kanadı üstlendi.

21 Kasım 2002: Gazze'nin Deyru'l-Belah mıntikasında, HAMAS'ın askeri kanadına mensup bir Filistinli işgalcilerin askeri devriyelerini pusuya düşürerek üç askeri öldürdü.

22 Kasım 2002: İşgal devleti Batı Yaka ve Gazze'de muhtelif bölgelere yönelik saldırılar başlattı. İşgalciler bu saldırılarda, kendilerine karşı eylemler gerçekleştiren direnişçilerin ailelerinin ve akrabalarının evlerini yıktı, bazı kişileri yaraladı, birçok kişiyi de tutukladılar. Saldırıları, işgaller ve kuşatmalar sonraki günlerde de devam etti.

23 Kasım 2002: İşgalciler, iftara çok kısa bir süre kala Rafah'ın Brezilya mahallesine girerek iki evi yıktılar. Evlerin sakinleri ise yemeklerini hazırlamış iftara bekliyorlardı. İşgalciler aynı günün gecesinde de muhtelif mülteci kamplarına baskınlar düzenlediler.

1 Aralık 2002: Bu tarihin Kadir gecesini olması münasebetiyle mü'minlerin her tarafta camilere akın etmesi üzerine işgalci saldırganlar da bazı yerlerde özellikle de Nablus şehrinde camileri kuşatma altına aldılar.

2 Aralık 2002: Çok sayıda tankla desteklenen askeri güçlerle Cenin şehrine giren işgalci saldırganlar, eski Cenin beldesinde Mu'tezz Udeh adlı 15 yaşında bir çocuğu şehit ettiler. İşgalciler aynı gün Cenin'in Zebuba kasabasına da baskın düzenleyerek sokağa çıkma yasağı ilan ettiler, yine Deyru'l-Gazale beldesine de girerek terör estirdiler.

6 Aralık 2002: İşgalciler Ramazan bayramına denk gelen bu tarihte sabaha karşı Gazze'nin el-Bureyc mülteci kampına saldırı düzenleyerek 9 kişiyi şehit etti, onlarcasını yaraladı, iki evi de tamamen yerle bir ettiler. Saldırıda havadan helikopterlerle roketler atıldığı gibi yerden de 40 tankla mermiler yağdırıldı.

10 Aralık 2002: İşgalciler Gazze'nin Han Yunus kasabasında HAMAS mensubu, 23 yaşındaki Yasin el-Ağa adlı bir genci tutukladıktan sonra insanların gözleri önünde vahşice kurşunlayarak şehit ettiler.

11 Aralık 2002: İşgalciler Belata mülteci kampında İslami Cihad mensubu Hasan Bedre adlı 28 yaşında bir genci benzer şekilde şehit ettiler.

11 Aralık 2002: İşgal güçleri Batı Yaka bölgesinde gerçekleştirdikleri baskınlarda toplam 32 Filistinliyi tutukladılar. Tutuklananlar arasında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin iki ileri geleni de bulunuyordu. Yapılan saldırılarda aralarında kadınlar ve çocuklar da olmak üzere birçok kişi de yaralandı.

15 Aralık 2002: İşgalci saldırganlar, Gazze'nin güneyindeki Rafah şehrinde Filistinlilere karşı vahşi bir saldırı gerçekleştirerek 2 kız çocuğunu ve 8 Filistinli kadını yaraladılar. Yaralanan iki kız kardeşten birinin durumu ağırdı. İşgalciler 13 evi de yıktılar.

16 Aralık 2002: İki HAMAS'ın askeri kanadına mensup üç Filistinli "yeşil hat" yakınında işgalcilere karşı eylem hazırlığı içinde oldukları sırada şehit edildiler.

16 Aralık 2002: İşgalciler Gazze'nin Rafah kentinde 16 evi tamamen yıktılar.

16 Aralık 2002: İşgalciler akli dengesi bozuk İyd Ebu Hilal adlı 16 yaşında bir Filistinli çocuğu Mısır-Filistin sınırındaki Salahuddin geçiş kapısında öldürdüler.

30 Aralık 2002: Batı Yaka'nın Nablus şehrinde ve Gazze bölgesinde üç Filistinli, işgalciler tarafından kurşunlanarak şehit edildi. Aynı gün Umran Abdulgani Gays Ebu Hamdiye adlı 16 yaşında bir çocuk da Batı Yaka'nın el-Halil şehrinde işgalci askerler tarafından dövülerek şehit edildi.

31 Aralık 2002: Han Yunus beldesi yakınında 40 yaşındaki Hasan Ebu Said adında bir Filistinli, yakındaki bir Yahudi yerleşim merkezinden atılan mermilere hedef olarak hayatını kaybetti.

[Aksa İntifadası Kronolojisi - Ahmet Varol](#)

Irak Krizinin Gölgesinde Filistin - Mustafa Eğilli

Son bir kaç aydır ABD'nin Irak'a yönelik saldırısı ve işgali, tüm dünyada ana gündem maddesini teşkil ediyor. Haber bültenlerinin ağırlıklı konusunu, Irak halkını hedef alan ABD saldırısı ve bununla ilgili son gelişmeler oluşturuyor. Bir taraftan bu saldırganlığın amacı ve etkileri konusunda etraflıca tartışmalar yapılıyor, senaryolar üretiliyor öte yandan Ortadoğu'nun emperyalist istilaya uğramasının önüne geçmek ya da en azından bu işgale onurluca tavır almak amacıyla tepkiler ortaya konuyor ve eylemler düzenleniyor.

ABD'nin Irak'a yönelik saldırı ve işgal sürecinin yarattığı yoğunluk arasında kaybolup giden Filistin, Müslümanların gündeminden de düşmüşe benziyor. Oysa ki söz konusu tehlike yalnızca Irak'ı değil tüm bölgeyi özellikle de Filistin'i tehdit etmektedir.

Dikkatlerin Irak'a çevrildiği bir ortamı ganimet bilen Şaron, Siyonist işgal altında yaşama mücadelesi veren Filistinlilere karşı vahşet uyguluyor. Her gün onlarca şehid ve yaralı haberleri geliyor. Onlarca ev ailelerin başlarına yıkılıyor. Suikastlar işleniyor, okullar ve hastaneler bombalanıyor. Tüm bunlardan daha önemlisi Filistin'in geleceği ile alakalı çok kritik gelişmeler oluyor. ABD bir yandan Irak'ı işgal edip Ortadoğu'ya yerleşirken öte yandan İsrail'in güvenliğini sağlamak amacıyla üç koldan girişimlerde bulunuyor. Irak'la ilgili haber akışı içinde kaybolup giden ve gündem dahi edilmeyen bu önemli gelişmeleri üç ana başlık altında toplayabiliriz:

1-Ortadoğu Dörtlüsü'nün hazırladığı "Yol Haritası"

2-Tony Blair'in himayesinde Londra'da düzenlenen "Filistin Reformu Konferansı"

3-Mısır'ın çabalarıyla gerçekleşen "Kahire Diyalogu"

YOL HARİTASI

"Yol Haritası" BM, AB, ABD ve Rusya'dan temsilcilerin oluşturduğu ve "Ortadoğu Dörtlüsü" olarak adlandırılan komisyon tarafından, İsrail ve Filistin arasında barışı sağlama iddiasıyla hazırlandı. "Yol Haritası"nın detayları ABD tarafından henüz açıklanmadı ancak hazırlanan pakette, 2005 yılına kadar aşamalı olarak bağımsız bir Filistin devletinin kurulması öngörülüyor. Bu süreç zarfında İsrail ve Filistin taraflarının yerine getirmesi gereken belli başlı yükümlülükler belirtiliyor ve bunun için takip edilecek yol çiziliyor. Filistin Özerk Yönetimi'ne 'terörü' durdurması ve köklü reformlar gerçekleştirmesi salık veriliyor.

Uluslararası girişimin ürünü olan "Yol Haritası" Filistin yönetimi ve bazı Arap rejimleri tarafından, 2005 yılında bir Filistin devletini öngördüğünden dolayı iyi niyetli bir proje olarak görülebilir ancak ta işin başında iyi niyetli ve yapıcı bir girişim olmadığını destekleyen ciddi kuşklar var. Bu kuşklar çerçevesinde şu sorular anlam kazanıyor; Filistin'in geleceğini etkileyecek böylesine önemli bir konu için oluşturulan konseyde neden Müslüman ve Araplardan hiç bir temsilci yok? Örneğin ABD ve Rusya'nın içinde bulunduğu bu kurulda neden bir Suriye veya Mısır yok? BM ve AB'den heyetler var da neden İslam Konferansı Örgütü ve Arap Birliğinden temsilciler yok? "Yol Haritası"nda uluslararası hukukun gerektirdiği haklar Filistin'e neden tanınmıyor? Neden İsrail BM'nin aldığı sayısız kararlara uymaya çağırılmıyor? İsrail'in uyguladığı 'devlet terörü'ne hiç değinilmiyor da neden haksız bir işgale karşı geliştirilen Filistin direnişi intifada 'şiddet' olarak tanımlanıyor?

ABD, seçimleri bahane ederek İsrail'de yeni bir hükümet kuruluncaya kadar "Yol Haritası"nın detaylarını açıklamayı erteledi ve şu ana kadar da konuyla ilgili teferruatlı bir açıklama yapmadı. Aslında ABD, detayları açıklamayı ertelemekle, Irak'a yönelik saldırının etkilerine ve işgal sonrası ortamın oluşturacağı konjonktüre göre "Yol Haritası" üzerinde gerekli revizyonları ve son rötuşları yapmayı amaçlamaktadır. Ayrıca Ortadoğu'ya yığıldığı muazzam gücüyle Filistin tarafına psikolojik baskı uygulayarak isteklerini kabul ettirme avantajı da elde etmiş olacaktır. Bir de Irak'a yönelik planları başarıya ulaşır da buraya bir generalini atar veya kendi hegemonyasında bir yönetim kurarsa sonuçta İsrail'i tanıyan bir Irak ortaya çıkabilecektir. Bu trajik olasılık gerçekleşir de İsrail'i tanıyan bir Irak zuhur bulur, hatta İsrail'e müttefik olursa; ABD, Filistin'e yönelik planlarını uygulama kolaylığı elde edecektir.

ABD ve İsrail, Irak'ı işgal etmenin getirdiği zafer sarhoşluğuyla Filistin direnişini destekleyip işgalci İsrail'i tanımayan İran ve Suriye'ye gözdağı vermekte, pervasız tehditler savurmaktadır. ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, ABD'deki güçlü Yahudi kuruluşu IPAC'te yaptığı konuşmada İran ve Suriye'ye hitaben "İsrail'e yönelik 'terörizme' destek vermekten vazgeçmeliler" diyerek tehdit ettiği konuşmasında; **"Irak'a yönelik başlattıkları saldırıyla İsrail'in güvenliğini sağlamış olacaklarını"**¹ belirtmesi ABD'nin bölgeyi işgal etmesindeki asıl dürtüyü ortaya koyuyor. Böylece İsrail'e dışarıda bir güvenlik çemberi oluşturulmaktadır. Tüm bu operasyonlar İsrail güvenliğinin askeri kanadını teşkil etmektedir. İsrail'in bir de iç güvenliğe ihtiyacı vardır. Burada da devreye yine ABD girmektedir.

ABD diktesiyle oluşturulan "Yol Haritası" 2005 yılında bir Filistin devleti öngörüyor. Ancak bu devlet birbirinden kopuk 7 kantondan oluşacak. Yani bu küçük devletçikler, İsrail tarafından tamamen kuşatılmış ve bunlar arasındaki irtibatı sağlayan yol ve köprüler İsrail'in kontrolünde olmuş olacak. Aslında bu, Filistin'in İsrail tarafından işgalinin ve bölünmüşlüğü'nün Filistinlilerce resmen kabulü anlamına geliyor.

"Yol Haritası"nda 'terörün' durdurulması talep edilmekte. İsrail'den değil, tabi ki Filistinlilerden. Çünkü bu haritanın sözlüğünde 'terör' intifada demektir. "Ortadoğu Dörtlüsü"ne göre gasp, işgal, cinayet ve yıkım terör değil, tüm bunlara karşı tutuşturulan direniş ateşi, intifada terördür.

"Yol haritası"nda Filistin yönetiminde köklü yapısal düzenlemelerin yapılması isteniyor. Detayları henüz tam olarak belirginleşmeden, Filistin Özerk Yönetimi Lideri Arafat ilkesel olarak "Yol

Haritası"nı kabul ettiklerini açıkladı. Zaten Arafat, denize düşen yılanı sarılır misali mütemadiyen İsrail'in saldırılarına yönelik uluslararası müdahale talebinde bulunuyor ve uluslararası her girişime olumlu tepki veriyor.

İsrail'in tepkisine gelince, Newsweek dergisine konuyla ilgili açıklama yapan Şaron; "Ortadoğu Dörtlüsü hiçbir şey ifade etmiyor, onları ciddiye almıyoruz. Bizim daha ciddi başka bir projemiz var" diyerek "Yol Haritası"nı önemsemediğini ortaya koyuyor. Şaron'un projesinin ne olduğunu bilemiyoruz ancak "Yol haritası" üzerinde tam 100 değişiklik istediğini kendi ifadesinden öğreniyoruz. Şaron'un ön koşul olarak ileri sürdüğü 100 şarttan bazıları şunlar:

- 1- Filistin liderinin yenilenmesi yani Arafat'ın yerine başka birinin gelmesi,
- 2- Yetkileri kanunla belirlenmiş bir 'başbakanlık' makamının ihdas edilmesi.
- 3- 1948 tarihli ve 194 sayılı BM Genel Kurulu kararına binaen Filistinli mültecilerin ülkelerine geri dönme hakkından vazgeçmeleri.
- 4- Hafif silahlı polis gücü hariç, Filistin devletinin silah ve ordudan arındırılmış olması.
- 5- Filistin tarafının İsrail'e muadi bir devletle antlaşma yapmaması.
- 6- Filistin'in kara sınırları ile hava sahasının kontrolünü İsrail'in sağlaması.
- 7- İsrail, 2005 yılına kadar bir Filistin devleti kurulması takvimine bağlı değildir².

Arafat, İsrail'in "Başbakanlık makamı ihdas edilmesi" ön koşulunu kabul edip bir başbakan atayacağını ve bunun için gerekli anayasal düzenlemeleri yapacağını açıklayarak (iyi) niyetini ortaya koydu. Arafat böylece iyi kötü bir Filistin devletinin var olacağını düşünüyor olabilir. Ancak birbirinden kopuk 7 kantondan oluşan, tüm sınırları İsrail tarafından kuşatılan, içinde Yahudi yerleşim birimlerinin olduğu, dolayısıyla İsrail askeri birimlerinin bulunduğu, ordu ve silahtan yoksun, dış ilişkilerden ve siyasetten mahrum, içte hareket serbestisi kısıtlı olan yani devlet olmayan bir devlet ön görülüyor. Başka bir deyişle belediye hizmetleri icra eden bir hükümet ve hükümran olmayan bir devlet sunuluyor Filistinlilere.

İsrail'in 2005 yılına kadar bir Filistin devleti kurulması takvimine bağlı kalmayacağını ısrarla belirtmesine rağmen bunun için gerekli yasal süreç başlatıldı ve Filistin meclisi bu yönde gerekli olan adımları atarak 3'e karşı 64 oyla başbakanlık makamının ihdas edilmesini kabul etti. Hemen akabinde Hamas ve İslami Cihad'ın, Filistin meclisinin kabul ettiği "başbakanlık makamı oluşturulması" kararını ABD ve İsrail'in zorla kabul ettirmeye çalıştığı bir 'oyun' olduğunu belirtmeleri ve reddettiklerini açıklamaları, özellikle de Hamas'ın siyasi lideri Abdülaziz El Rantisi'nin "Bu karar, Siyonizm'e ve ABD'ye aittir. ABD ve İsrail Arafat'a başbakanın kim olacağını bile kabul ettirdi" şeklindeki açıklaması, Hamas ve İslami Cihad'ın konuyla ilgili tavırlarının net olduğunu gösteriyor.

Baskılara boyun eğen Arafat, Şaron'un isteği ve "Yol Haritası"nın gereği olan geniş yetkilerle donatılmış bir "başbakanlık" makamı ihdas etme kararı almakla kalmayarak; bu makama FKÖ Genel Sekreteri Mahmud Abbas'ı önerdi ve yasal değişikliklerden sonra da hükümet kurma görevini kendisine tevdi etti. Ebu Mazın olarak da bilinen Mahmud Abbas'ın bu göreve getirilmesi haberlere, "Filistin'e, ABD ve İsrail Onaylı Başbakan"³ şeklinde yansıdı. Nitekim İsrail, Ebu Mazın'ın başbakanlığını memnuniyetle karşıladığını açıkladı. Ebu Mazın Moskova'da Filistin direnişinin silahsızlandırılacağı sözünü veren kişi. Bu zat aracılığıyla Filistinli direniş guruplarının özellikle de Hamas ve İslami Cihad'ın, İsrail'in güvenliği için silahsızlandırılıp tasfiye edilmesi amaçlanıyor.

"Yol Haritası" Filistinliler açısından tam anlamıyla bir "teslimiyet belgesi" niteliğindedir. Şayet Filistinliler bu belgeyi bir şekilde kabullenirlerse zillet içinde yaşamaya mahkum olacaklardır. "Yol Haritası"nın Filistinlileri ulaştıracağı nokta Siyonizm'in boyunduruğu altında yaşamaktır.

LONDRA KONFERANSI

İngiltere Başbakanı Tony Blair'in girişimiyle Londra'da, "Filistin Reformu" adıyla düzenlenen konferansa "Ortadoğu Dörtlüsü"nü'nün yanı sıra Mısır, Ürdün ve Suudi Arabistan'dan temsilciler de katıldı. Londra konferanslarının ilkine İsrail katılmadığı gibi Filistin heyetinin gidisine de izin vermemişti. Filistin tarafı da toplantıya tele-konferans yöntemiyle iştirak etmişti. Bundan yaklaşık bir ay sonra düzenlenen ikinci konferans için ABD'nin baskıları sonucu İsrail, Filistin heyetinin Londra'ya gitmesine izin vermiş hatta yönetimlerini temsilen bir heyeti de konferansa göndermişti.

İsrail'in "Filistin Reformu Konferansı"na işin başında karşı çıkışının kendi mantığı içinde gerekçeleri var. Öncelikle bu konferansın, Arafat'a uluslararası itibar ve saygınlık kazandıracak olması, yine konferansın Arapları memnun etmeye yönelik bir çaba olarak algılanması ve belki de İngiltere'nin Ortadoğu'da yeniden etkinlik kazanması gibi konular İsrail'in menfi tutumunu açıklayabilir.

Arzulayıp da elde edemediği iki önemli konunun yani intifadanın durdurulmasının ve 'İslah' edilmiş bir Filistin yönetiminin ele alınması İsrail'in bu konferansa katılımını sağlamıştır. ABD'nin baskıları da etkili olmuş olabilir ancak İsrail, Londra Konferansı'nda kendi güvenliğini ilgilendiren konuların tartışıldığı bu ortamdan uzak kalmayı göze alamamıştır.

"Filistin Reformu" adıyla Londra'da düzenlenen bu konferans, "Ortadoğu Dörtlüsü"nü bir nevi yan etkinliği sayılabilir. Çünkü "Yol Haritası"nın önemli yapı taşlarından "Filistin Reformu" ve Filistin direniş hareketi intifadanın hedef alındığı 'şiddetin' durdurulması meselesi bu konferansın ana gündem maddesini teşkil etmiştir.

Anlaşılan o ki, Filistin halkının başına gelenlerin asıl sorumlusu olan İngiltere, bu konferansı düzenleyerek Ortadoğu'da yeniden etkinlik kazanmayı arzular. Ayrıca İngiltere bu girişimiyle ABD'ye büyük bir iyilik de yapmış oluyor. İngiltere, her konuda olduğu gibi burada da partneri olduğu ABD'nin yükünü hafifletmiştir.

Bu toplantı ABD menfaatleriyle paralellik arz ediyor. Zira Irak'a yönelik haksız ve hukuksuz bir işgal süreci içindeki ABD, bu konferansla Filistin sorunuyla da ilgilenildiği havasını vererek, Arap ve Müslüman kamuoyunda kendisine yönelik artan tepki ve öfkeyi azaltmayı ummaktadır. ABD ve İngiltere ikilisinin, Irak'a saldırı başlatmasından 6 gün önce yani 14 Mart 2003 tarihinde, halka hitap etmek üzere TV'ye çıkan ABD Başkanı Bush, konuşmasını Filistin-İsrail konusuna tahsis etti. Her hitabında adeti olduğu üzere değininde bulunduğu Irak krizi ve 11 Eylül olaylarını ağızına almayan Bush, "Filistin Reformu"ndan söz açarak gelecekte bir Filistin devleti kurulacağı 'muştusu'nu yineledi. İsrail'den de yeni Yahudi yerleşim alanları açmamasını ve Filistinlilere uyguladığı baskıyı azaltmasını istedi. Bush'un bu konuşmasından yaklaşık bir saat sonra ekranlara İngiltere başbakanı Tony Blair çıktı. Gazetecilerle düzenlediği basın toplantısını Filistin'e has kıldı ve Irak'a ilişkin ısrarlı soruları yanıtsız bıraktı. Blair, 2005 yılında bir Filistin devleti kurulmasına verdiği önemi vurgulayarak Bush'un sözlerini aynen tekrarladı. Bush ve Blair'in Irak'a saldırı arifesinde Filistin sorunu ile ilgili bu hamleleri Arap medyasında "Irak'a saldırı öncesi Araplara rüşvet" şeklinde tepki buldu⁴. İşte tüm bunlardan dolayı "Londra Konferansı"nın arkasında ABD'nin yönlendirmesi ve desteği vardır. İngiltere ve İsrail sadece kendilerine verilen role uygun davranmaktadırlar.

Filistin yönetiminin büyük bir hevesle katıldığı bu toplantı, Arafat ve hükümetinin uluslararası arenada tekrar itibar kazanması açısından önemlidir. Bu konferans, Arafat'a bir nevi iade-i itibar sağlamış olabilir ancak Filistin halkına hayır getireceğe pek benzemiyor.

Filistin heyetinin, taraflara "Filistin Reformu" önündeki zorlukları aktarıp mazeretler beyan etmeleri siyasi, ekonomik, yasal, idari ve güvenlikle ilgili alanlarda 'İslahat' yapma konusunda samimi olduklarını vurgulamaları teslimiyetçi bir yaklaşım olmuştur. Konferansta 'terör' olarak tanımlanan intifadanın durdurulması yönündeki baskılara Filistin tarafının olumlu tepki vermiş olması ihanetin önemli bir boyutudur.

Filistin heyetinin, hazırladığı bir "Filistin anayasası taslağı"nı İngilizlerin beğenisine sunduğu⁵ bilgisi endişe verici bir gelişmedir. Bu taslakta beşer yıl süreyle ve iki defadan fazla olmamak kaydıyla seçilen yetkileri sınırlı bir 'başkanlık' ve geniş yetkilerle donatılmış bir 'başbakanlık' makamı öngörülüyor. Bu gizli anayasanın önemli bir maddesi olan başbakanlık konusu kısa sürede yürürlüğe kondu. Dünyadan ve Filistin halkından gizlenen bu anayasada daha ne gibi maddelerin olduğu meçhul. Filistin halkının onayını almamış ama anlaşılan o ki ABD, İngiltere ve hatta İsrail tarafından olur almış bu gizli anayasa maddelerinin neyi içerdiğini ancak ilerleyen günlerde Filistin Özerk Yönetimi'nin uygulamalarından öğrenebileceğiz.

KAHİRE BULUŞMASI

Mısır İstihbarat Teşkilatı Başkanı Tuğgeneral Ömer Süleyman'ın başkanlığında Kahire'de Filistinli 12 direniş grubu bir araya geldi. Bu toplantının önemi, 1983 yılında Tunus'ta yapılan 13. Filistin Ulusal Kongresinden bu yana ilk defa bu kadar çok grubun temsil edildiği geniş katılımlı bir toplantı olmasıdır. Aynı zamanda bu toplantı, Filistinlilerin birliğinin ve dayanışmasının bir göstergesi olması hasebiyle ayrıca önem arz etmektedir. İntifadanın bayraktarlığını yapan Hamas ve İslami Cihad açısından bu buluşmanın çok daha özel bir anlamı var; "terör"le suçlanan bu iki hareketin uluslararası nitelikteki bir toplantıya davet edilmeleri resmen tanınmalarını ve uluslararası düzlemde itibar görmelerini sağlamıştır. Böylece Filistin halkının asıl temsilcileri oldukları tescillenmiştir.

"Kahire Buluşması"nın ana gündem maddelerinden bazıları ise şunlardı:

- 1- Başkenti Kudüs olan bağımsız bir Filistin devletinin kurulması
- 2- 1948 tarihli, 194 sayılı BM Genel Kurulu kararı ile BM Güvenlik Konseyi'nin 1967 tarihli, 242 sayılı kararı doğrultusunda Filistinli mültecilerin yurtlarına geri dönmeleri
- 3- Filistin direniş hareketinin yöntem ve şekillerinin değerlendirilmesi

- 4- Filistinlilerin tek bir siyasi çatı ve liderlik altında birleşmesi
- 5- Mısır'ın önerdiği bir yıllık veya altı aylık süreyle tek taraflı ateşkes ilan edilmesi⁶

"Kahire Buluşması"nda Filistinli gruplar arasında çıkan anlaşmazlıklar üç başlık altında toplanabilir.

Bunlardan ilki ve en önemlisi, kurulacak olan Filistin devletinin sınırları etrafında ortaya çıkan köklü ihtilafı. Bu, Filistinli guruplar arasında var olagelen derin ve ezeli ihtilaf konularından biri. Arafat liderliğindeki Fetih örgütünün başını çektiği gurup, Filistin devleti sınırlarının 1967'den sonraki toprakları içermesini savunuyor. Buna gerekçe olarak da bu sınırların uluslararası düzlemde kabul görmesini gösteriyor. Bu şekilde İsrail'in işgale dayalı gayri meşru varlığı Fetih ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nce kabullenilmiş oluyor. Hamas ve İslami Cihad'ın içinde bulunduğu diğer 6 grup ise başkenti Kudüs ve her karış toprağı özgür olan bir Filistin devletini öngörüyor ve bu gerçekleşinceye dek intifadanın devam ettirilmesinin gereğine inanıyor.

İkinci anlaşmazlık ise; irili ufaklı tüm direniş örgütlerinin tek bir çatı ve liderlik altında birleşmeleri etrafında ortaya çıkıyor. Fetih, Filistinli grupların Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) çatısı altında toplanmalarını teklif ediyor. Hamas ve İslami Cihad, ilkesel olarak bu teklife sıcak bakıyorlar ancak FKÖ'nün yapısında ve programında değişiklikler yapılarak tüm grupların yönetimde temsil edilmesi ve karar mekanizmasında söz haklarının olması gerektiğine vurgu yapıyorlar. Filistinlilerin söz ve güçlerini birleştirmeleri gerçekten de olması gereken ve çok arzulanan bir durum. Ancak bunun adil ve kapsayıcı olması gerekir ki uzun süreli ve fonksiyonel olabilsin.

Üçüncü ihtilaf konusu da; Mısır istihbarat Şefi Ömer Süleyman'ın önerdiği intifadanın 1 yıl veya 6 ay süreyle tek taraflı durdurulması meselesi. FKÖ Genel Sekreteri ve çiçeği burnunda Başbakan Mahmud Abbas, Moskova ziyareti esnasında yaptığı açıklamada; "Filistin liderliğinin 1 yılına intifadayı silahsızlandırmaya karar verdiğini ve böylece ABD'nin 'Yol Haritası' projesinin uygulanmasına imkan tanımayı amaçladıklarını" ifade etmesinin hemen ardından Fetih, intifadanın tek taraflı durdurulması yönünde görüş beyan etmişti. Böylelikle İsrail'i uluslararası arenada zor duruma düşürmek ve görüşme masasına oturmaya zorlamak amaçlanıyor. Zira Filistin Özerk yönetimi her istişhad eyleminden sonra bu eylemi kınayan bir açıklama yaparak "istişhad" eylemlerine karşı olduğunu beyan ediyor. Hedeflenen sadece intifadanın durdurulması veya istişhad eylemlerine son verilmesi değil, aynı zamanda Hamas ve İslami Cihad başta olmak üzere tüm direniş hareketlerinin silahsızlandırılması ve tasfiye edilmesidir.

Hamas'ın kurucusu ve manevi lideri olan Şeyh Ahmet Yasin, Reuters Haber Ajansına yaptığı açıklamada tek taraflı olarak ateşkes ilan etmeyeceklerini, intifadanın ve istişhad eylemlerinin Siyonist işgal devam ettikçe süreceğini belirterek Hamas'ın bu konudaki tutumunu net bir şekilde ortaya koydu. Filistin direniş hareketi Hamas'ın yetkilileri, daha önce Güney Lübnan'da başarıyla uygulanan Hizbullah ve İsrail'in karşılıklı olarak sivillere dokunmama yönündeki antlaşmasına benzer bir antlaşmanın olabileceğini, zaten kendilerinin müteaddit defalar İsrail tarafına sivil hedeflere saldırılmaması çağrısında bulduklarını ancak şu ana kadar olumlu bir yanıt alamadıklarını belirtiyorlar. Demek ki sorun sivillerin korunması meselesi değil, Filistin halkının haklı direnişinin durdurulmasıdır.

"Kahire Diyalogu"nda, toplantının iki önemli maddesi olan Filistinli grupların Siyonist işgale karşı ortak tavır belirlemeleri ve direnişin şekil ve yöntemlerinin netleştirilmesi konularının detaylıca ele alınması beklenirken toplantı amacından saptırılarak direnişin durdurulması, İsrail'le uzlaşma ve FKÖ çatısı altında birleşmesi gibi teslimiyet içeren gündemlere takıldı.

Toplantıyı idare eden Tuğgeneral Ömer Süleyman'ın baskıları ve hatta zaman zaman üstü kapalı tehditleri, Mısır'ın önyak olduğu bu girişime gölge düşürmüş ve asıl amacından saptırıldığı ortaya çıkmıştır. Mısır ısrarla intifadanın durdurulması yönünde baskılar yapmış, özellikle Hamas ve İslami Cihad'a 6 aylığına dahi olsa intifadanın durdurulması çağrısında bulunmuştur. Mısır da FKÖ gibi intifadanın durdurulmasının İsrail'i görüşme masasına zorlayacağı iddiasındadır. Oysaki mevcut şartlarda intifadanın durdurulması ABD ve İsrail'in işini kolaylaştıracaktır. ABD Irak'a saldırı sürecinde Filistin'de bir sorunla karşılaşmak istemiyor ve Filistin sorununun bu süre zarfında dondurulmasını arzuluyor. İsrail ise intifadanın durması ve direniş hareketlerinin silahsızlandırılmasıyla Filistin halkı üzerindeki emellerini daha rahat bir şekilde yerine getirmeyi amaçlamaktadır. Bundan dolayı olsa gerek Hamas ve İslami Cihad bu yapay gündem altında Kahire toplantılarına "iştirak etmeyeceklerini" defalarca ifade ettiler.

Filistinlilerin tek ve etkili aracı intifadadır. İsrail'in uyguladığı devlet terörüne karşı çok etkili olan yegane savunma aracı intifada, Filistinlilerin elinden alınmaya çalışılıyor. Oysa ki Mısır gibi Arap devletlerine düşen intifadayı destekleyerek Filistinli kardeşlerine yardımcı olmalarıdır. Eğer bunu yap(a)mıyorlarsa en azından ABD ve İsrail'in güvenliği için çaba sarf etmeyi bırakmalıydılar. Mısır intifadanın durdurulmasını isteyerek ne yapmaya çalışıyor? ABD'nin "Yol Haritası"yla gerçekleştirmeye çalıştığını, İngiltere'nin Londra Konferansında yapamadığını Mısır gerçekleştirmek

mi istiyor? Anlaşılan odur ki; ABD, Mısır'a "abi" rolünü biçmiş ve o da "intifadayı durdurmazsanız İsrail'e yem olursunuz, bu hengamede kimse size sahip çıkmaz" diyerek Filistinlilere "abi" nasihatı yapmaktadır.

Mısır'ın intifadanın durdurulması talebi, ABD ve İsrail'i hoşnut tutma çabasının bir sonucudur veya en azından bu ikilinin Mısır üzerindeki baskı ve tahakkümünün bir tezahürüdür. Mısır'ın bu tarihi buluşmaya ev sahipliği yapması ta başından toplantıya hanel getirmiştir. Böyle bir toplantı Filistin direnişine daha sıcak bakan ve İsrail'e mesafeli duran Suriye ve Lübnan gibi ülkelerde olmalıydı ki dış baskı ve yönlendirmelerden beri kalabilin.

Sonuç olarak Filistin üzerinde dönen oyunların aktörlerini, uluslararası platformda "Yol Haritası"yla Ortadoğu Dörtlüsü, Avrupa boyutunu "Londra Konferansı"yla İngiltere, bölgesel düzlemde "Kahire Buluşması"yla Mısır ve nihayet yerel ayağını "Filistin Reformu"nu uygulamakla memur Filistin Özerk Yönetimi oluşturmaktadır. ABD, İngiltere ve İsrail yanlarına Mısır'ı da katarak emperyalist ve Siyonist hedefleri gerçekleştirmek için Filistin yönetimini tabiri caizse araya almaktadırlar. Bu şekilde halkın zincirleri tamamlanmakta ve artık Filistin'de istedikleri değişikliği yapma imkanına büyük ölçüde kavuşmuş olmaktadır. Tüm bu girişimleri tek bir şey boşa çıkarabilir, o da Filistin halkının işgale karşı doğal refleksi olan "**intifada**"dır.

Dipnotlar

- 1- www.aksahaber.net / 31 Mart 2003
- 2- Ahmet Amrabi / B.A.E el-Beyan Gazetesi (23 Şubat 2003)
- 3- www.aksahaber.net / 19 Mart 2003
- 4- Hatim Ebu Şaban / Katar el-Vatan Gazetesi (21 Mart 2003)
- 5- Yasir Zatira / el-Cezire (26 Ocak 2003)
- 6- Muhammed Meşmuşi / B.A.E el-Beyan Gazetesi (8 Şubat 2003)

Kaynak: [Irak Krizinin Gölgesinde Filistin - Mustafa Eğilli](#)

Filistin Halkı asla taviz vermeyecektir - Halid Meşal

Aşağıda arkadaşımız M. Ahmet Varol'un HAMAS'ın Siyasi Birim başkanı Halid Meş'al'le Suriye'nin başkenti Şam'da yaptığı röportajı veriyoruz.

Sizden genel bilgiler almak istiyoruz. Yani Filistin meselesi nasıl gidiyor, özellikle son olaylar? İsrail, Filistin mevkilerini Gazze'de ve Batı Yaka'da vuruyor? Sizden son olaylar hakkında genel malumat istiyoruz.

Bismillahirrahmanirrahim. Hoş geldiniz.

Son günlerde İsrail'in yaptıkları, aslında Şaron'un, Ben Eliyazer'in ve Moşe Alan'ın planlarının bir parçasıdır. Bu da Filistin direnişini kırmak ve militarist tercihle -açıklamalarında da söyledikleri gibi- Filistin toplumunu şiddet kullanarak haklarından mahrum bırakmaktır. Bunun da esasen anlamı şudur: Filistin toplumuna, güç kullanarak boyun eğdirmek, iradesini kırmak ve onu zayıfladığı bir sırada masaya oturtmaktır. İsrail'in ve Amerika'nın teklifini kabul etmek zorunda kalsınlar diye. Onların yola çıkış noktasını teşkil eden felsefe işte budur.

İsrail çok kan kaybetti, İntifada ve Filistin direnişi sebebiyle çok büyük zarara uğradı. Güvenlik konusunda kayıpları oldu, ekonomik kayıpları oldu... Evet güvenlik açısından kayıplara uğradı. Bildiğiniz gibi İsrail'de hayatın her alanında bir bocalama durumu ve güvenlik boşluğu yaşanmaktadır. Ekonomik alanda on milyar doları aşan bir zarara uğradılar. Bütün sanayi alanları çapında, ekonomi sahalarında, turizm ve seyahatte zarara uğradılar. Keza ters göç ve işgale dayalı yerleşim konularında da öyle. Fakat Şaron, ne altında ezildiği İntifadanın ve direnişin etkilerini itiraf etmek, ne de Filistinlilerin haklarını teslim etmek istiyor. O, sadece ezici güç kullanarak Filistinlileri mecbur hale getirip İntifadayı ve direnişi durdurmak istiyor ve sonuç olarak Filistin halkımızın haklarını vermek istemiyor. O aslında biliyor ki işgale son verilmedikçe Filistin'de direniş asla durmayacaktır. Yani İsrail çekilmedikçe direnişin durması diye bir şey asla söz konusu olmayacaktır. O, bu bedeli ödemek istemiyor. Onun arzu ettiği şey, İsrail'in güvenliğe kavuşması, aynı zamanda da direnişin sona erip toprağımız üzerinde hegemonyalarının sürmesidir. Yani o, hem güvenliği, hem de toprağı birlikte elde etmek istiyor. İşte bu asla mümkün olmayacaktır! Onun içindir ki toplumumuz üzerinde düşmanlığını gittikçe tırmandırıyor. Öyle ise bu önemli bir meseledir.

İkinci mesele şudur: Siyonist düşman, Amerika'daki 11 Eylül olaylarından sonra sözde terör, ya da terörle savaş diye adlandırılan maceraya atıldı. Böylece kendini sözde teröre karşı savaşta

Amerikan yönetimine ortak olarak sunmuş oldu ve Amerika'yı hem Filistin direnişine hem de (terörist diye ileri sürdüğü) bütün Araplara ve Müslümanlara karşı kışkırttı. Onun için Şaron, 11 Eylül olaylarından yararlanarak Amerika liderliğinde Filistin direnişine ve sözde teröristtirler diye Araplara karşı milletlerarası bir pakt kurmak istiyor.

Üçüncü mesele ise şudur: Ahmet kardeş, Ramallah'ta cereyan eden bizzat son olaylar gösteriyor ki, Tel Aviv'deki şehadet eylemi İsrail için bir sürpriz olmuştur. Şaron'un kendisi, direnişi bastırması bulduğunu sanıyordu. Bu sebeple de çok sevinçli ve coşkuluydu. Fakat bu operasyon ona, direnişin militarist güvenlik tercihiyle bastırılmayacağını ve ne kadar baskı görürse görsün, ne kadar kuşatılırsa kuşatılsın ve ne kadar kayba uğratılırsa uğratılsın Filistin direnişinin sürmeye güç yetirebileceğini kesin biçimde kanıtladı. Şaron Filistinlilere ders vermek istiyor, onların giriştikleri şehadet operasyonları dolayısıyla bedel ödemelerini istiyor; ta ki direnişten el çeksinsinler. İşte Filistin içinde olup bitenler bundan ibarettir.

Tabi Arafat'a gelince, Şaron ona karşı olan politikasını sürdürmek, onun üzerine bir çizgi çizmek istiyor. Yani onu daha çok soyutlayarak siyasi alandan tamamen çıkarmayı arzu ediyor. Şu sıralarda Ramallah'ta olup bitenler, onu daha çok soyutlamaya ve Amerikan-Siyonist tasfiye görüşüne paralellik gösterecek yeni bir Filistin yönetimi lehinde onun siyasi rolüne son vermeye yönelik girişimlerdir.

Konuyla ilgili genel bilgileri verdiniz. Ancak İsrail HAMAS'ın özellikle Batı Yaka'daki liderlerini tutukladı. Bu tutuklamalardan sonra "Filistin direnişi bitti" diye açıklama yaptı. Bundan sonra Tel Aviv eylemi gerçekleşti. Fakat İsrail yine de İsrailileri ikna etmeye çalışıyor. Şimdi Filistin topraklarında uygulanan zulümler ve gerçekleştirilen tutuklamalar, kısacası son zamanlarda meydana gelen darbeler sebebiyle Filistin direnişi hakikaten bitti mi? Yoksa Filistin direnişi özellikle de HAMAS'ın direnişi kesintiye uğramadan sürecek mi?

HAMAS hareketi de dahil olmak üzere Filistin direnişi son aylarda çok şey kaybetti. Evet kaybetti. Önemli birçok öncüsünü kaybetti, gerek suikast sonucu, gerekse tutuklamalarla kadrosundan ve mücahitlerinden birçoğunu yitirdi. Direniş karşı abluka ve baskı arttı. Filistin toprakları üzerinde güvenlik engelleri çoğaltıldı. Çalışma tercihleri eskiye nazaran çok zorlaştı. Bütün bunlar doğrudur. Fakat bu, Filistin direnişini ortadan kaldırmaz. Düşmanın uygulamaları direnişin önündeki engelleri artırmıştır. Fakat direniş bitmeyecektir. Çünkü Filistinli insan, işgalin zulmünü ve işlediklerini hissettiği müddetçe direniş onun tepkisini yeniden sağlayacaktır. Bu direniş, onda tepki üretecektir ve onda tükenmeyen korkunç bir direnme potansiyeli oluşturacaktır. Doğrusu direniş maddi bir mesele değildir. Direniş, işgal sebebiyle ve işgale karşı doğan bir düşüncedir, bir ruhtur. Bu düşünce ölmez. Tam tersine kuşaktan kuşağa, komutandan komutana, mücahitten mücahide ve hücreden hücreye intikal eder ve uğrundaki hedef gerçekleşinceye kadar da sürüp gider. Bu hedef de işgalin sona ermesidir. Siyonistler bizzat kendi içlerinde bu gerçeği anlıyorlar. Fakat küstahça anlamazlıktan geliyorlar. Bunun delili de şudur: Filistin direnişinde bazen şehadet eylemlerine tanıklık edilmeyen süreçler yaşanır. Son yedi aylık süre gibi. Operasyonlar tamamen kaybolur. Ondan sonra da yeniden bütün şiddetiyle geri döner. Çünkü halk direnişinin kendine özgü bir karakteri vardır. Bu, dalgalanan bir karakterdir. Yani bir med ve cezirdir; peş peşe devam eden sürekli bir hareket değildir. Çünkü askeri bir karaktere sahip değildir, resmi bir tabiatı yoktur. Durum bunun tersidir, özellikle de Filistin'de. Çünkü bu hareketin arka planında bir alternatifi ve geriden onu destekleyen lojistik bir alan yoktur. Direnişimiz bir gel-gitten ibarettir. Ya da sahildeki kayalara çarpıp kırılan, ondan sonra dönüp daha çok şiddetlenen dalgalar gibidir. İşte durum bundan ibarettir. Biz eminiz ki gerek HAMAS, gerekse öbür Filistin örgütleri direnişlerine devam edeceklerdir. Şaron onları durduramayacaktır. Ve Filistin halkı -Ahmet kardeş- seksen yıldır halâ yorulmuş değil. Niçin yorulmuyor? Çünkü onu direnişe iten sebep sürekliliğe sahiptir. Bu sebep de işgaldir. Onun için dünyanın her yerindeki Müslümanların rahat olmalarını istiyorum. Filistin halkı, toprağından, Kudüs'ünden ve mukaddes değerlerinden asla taviz vermeyecektir. Ve tabiatıyla direnişinden ve bu konudaki hakkından da vazgeçmeyecektir. Ta ki düşmanı göçmeye mecbur edinceye kadar. İşte özetle denklem budur.

İsrail'in tutuklulara, özellikle HAMAS liderlerine işkence yaptığını haberlerde okuyoruz ve İsrail'in bunları Filistin direnişine karşı rehin tuttuğunu sanıyoruz. Siz bu konuda ne diyorsunuz?

Tabi bakınız kardeşim! 8000 Filistinli tutuklu var işgal zindanlarında. Gerek siyasi, gerek askeri, gerek komuta birimlerinden, gerek fertler olarak, gerek erkek, gerekse kadın olmak üzere çok sayıda tutuklu var. Ve İsrail, bu tutuklama ile Filistin halkını cezalandırmak istiyor. Bu tutuklamaları kullanarak örgütlere baskı yapmak istiyor. Yetişmiş elemanlardan, kadrolardan ve liderlerden oluşan bu büyük sayıdaki tutuklamadan yola çıkarak Filistinli örgütlerin sevk ve idare gücünü, uygulama gücünü çökertmek istiyor. Fakat (elden ne gelir), bu savaşın bedelidir. İşgale karşı

direnen her toplum, tutuklanmaya, öldürülmeye, suikasta, takibe ve baskıya uğrar. Bu bir bedeldir. Şüphesiz ki bu (yöntem) Filistinlilerin mecalini tüketmeyi özendirilmektedir; fakat boyun eğmelerine, işgali kabullenmelerine ya da onu onaylamalarına Filistinlileri sevk etmeyecektir. Bilakis halkımız hakkını aramakta ısrar edecektir. Ve burada diyorum ki, bütün dünya şunu anlamalıdır: Filistin toplumu tutuklanma sonucu, yurdundan uzaklaştırılma sonucu, öldürülme ve suikasta uğrama sonucu, aç bırakılarak, çembere alınarak, evleri başlarına yıkılarak, toplu işkencelere uğratılarak eğer acı çekiyorsa, elbette ki düşman da bunun karşılığında acı çekiyor. Öncelikle komutasından ve kadrolarından uğradığı kayıplarla acı çekiyor. Ve ilk kezdir oran bir iken üçe yükselmekle büyük bir denge gerçekleşti. Filistinli şehitlerin sayısı 1900'dür. Yahudilerden öldürülenlerin sayısı ise 630'dur. Arap-Siyonizm savaşı tarihinde bu oran gerçekleşmemiştir. Keza düşman, ekonomik bakımdan acı çekiyor. Günlük yaşam bazında, kendi güvenliği, istikrarı ve morali konusunda da acı çekiyor. Onun için Filistinlilerin çektiği acı ile Siyonistlerin çektiği acı arasında denge gerçekleşmiştir. Fakat şöyle bir fark vardır: Bizim acımız haklılıktan kaynaklanmaktadır; onların acıları ise zulüm ve düşmanlıktan kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla maddi bakımdan güçsüz olsa bile sonuçta zaferi haklı olan kazanacaktır.

Siyonistlerin çektiği acı hakkında sormak istiyorum. Nedir onların çektikleri acı? Bu acıda sizin birtakım beklentileriniz var mı? Bir tersine göç var, başka sorunlar var. Lübnan'ın güneyinde olduğu gibi burada da bir çekilme olabilir mi?

Evet tabi, biz bunun üzerinde iddialıyız. Çünkü direniş felsefesi... Evet direniş felsefesi ne demektir? Harcanacak çabaların sonunda düşmanı ve işgalcileri dayanamayacakları kayıplara uğratmaktır. Direniş (esasen) işgale karşı askeri bir üstünlüğe sahip değildir. Fakat -uzun bir zamana yayarak- düşmana kan kaybettirme gücüne sahiptir. Yani uzun vadede yıpratmak. Direniş, düşmanın bütün bu sonuçlara katlanacağı bir aşamaya girmesini, bu bedelleri ya da hak edişleri ödemesini sağlayabilecek güçtedir. Bu ise onu sonuçta çekilmeye mecbur edecektir. Nitekim emperyalistler işte bu suretle çekilip gitmişlerdir; Haçlıların sonu böyle gelmiştir; Moğolların sonu böyle gelmiştir ve topraklarımız üzerindeki Siyonist hareket ya da Siyonist işgal yine böylece nihayet bulacaktır. Düşmanın bu doğrultuda bir seyir izleyeceğine inanıyoruz. Fakat ne söyleyelim! Sabır diyoruz ve savaşta uzun soluk diyoruz.

Gerçekte Filistin toplumu Siyonistlerin tahakkümleri ve darbeleri altında bulunmaktadır. Fakat kendi kendine kalmıştır. Yani Müslüman toplumlardan bir yardım yok. Müslüman toplumlara neyi öğütlersiniz?

Hiç şüphesiz ki, Filistin toplumunu desteklemek ve onların safında yer almak konusunda Arapların ve genelde Müslümanların taksirleri vardır. Fakat sanırım bu durum geçicidir. Çünkü bunu inşallah aşacaklardır ve Filistin sorunu konusunda sorumluluklarını üstleneceklerdir. Bunu sağlayacak birkaç husus vardır:

Birinci husus: Filistin'in, ümmetin kalbindeki yeridir. Filistin İslam ve Mirac toprağı olarak kalacaktır. Onun üzerinde Kudüs vardır ki Müslümanların ilk kıblegâhidir. Bunun da anlamı şudur: Filistin, dünyanın her yerinde ümmetle irtibatlı bir hususiyete sahiptir.

İkinci sebep; Filistin'in ayak diretme halidir. Çünkü Filistin'in dayanmaya çalışıyor olması, cihadı ve direnişi, bütün ümmet çapında bir gayret, tepki ve namusa sahip çıkma ruhunu uyandırmaktadır.

Üçüncü husus; Siyonist zulmün ve Amerika zulmünün boyutları ümmeti ayağa kaldıracaktır. Halkımıza karşı İsrail'in işlediği çirkin suçlar ve bu cürümlerin işlenmesinde rol oynayan Amerikan silahı gibi görüntüler, halkımızla irtibata geçmek üzere ümmeti kımıldatacak, onu ayağa kaldıracaktır.

Dördüncü ve sonuncu hususa gelince; Herkes nihayet, hedef olduğunun bilincine varacak, herkes anlayacaktır ki İsrail bizzat ona karşı da bir tehlikedir. Keza Amerika'nın da bu İslâmî konuma karşı bir tehlike oluşturduğunu anlayacaktır. Bütün bunlar (ümmetin top yekun) hedef haline geldiğine ve tek (cephe olarak bütün ümmete karşı) bir savaş açılmış olduğuna, ortak bir tehlike karşısında bulunulduğuna dair bilinçlenmedir. Tahmin ediyorum bu bilinç ümmeti, sorumsuzluk tutumunu aşmaya itecektir. Ta ki inşallah Filistin halkını intifadasında ve direnişinde destekleme konusunda daha ileri bir konuma intikal edinceye kadar.

Filistin yönetiminin seçimi hakkında bir soru yönelmek istiyorum. Bir süre sonra seçimler yapılacak. Filistin meselesi yararına, özerk yönetimin tutumunun değişmesi konusunda bir rolü olacak mı?

Bak! Bu seçimler, iki sebepten ötürü aslında hesapta bulunmamaktadır. Halkımızın abluka gölgesinde yaşıyor olması, bağlantıların kopukluğu ve Siyonist düşmanın gerek Batı kesiminde, gerekse Gazze Şeridi'nde tamamen yayılmış bulunuyor olması, seçimlerin yapılabilmesi için uygun bir atmosferin oluşmasına imkân tanımamaktadır.

İkinci husus, seçimler birçok çevreler tarafından konuşulmaktadır. Fakat her biri, bu konuda farklı bir görüşe sahiptir. Herkes tarafından bilindiği üzere Amerikalılar eğer bu seçimlerin onlara yaramayacağını, tasfiye konusunda onların görüşleri paralelinde olmayacağını anlarsa seçim için bir teşvikte bulunmayacaklardır. Bilakis Amerikalılar ve Siyonistler, seçime izin vermeyeceklerdir. Dolayısıyla da seçim, hesapta olmayan bir meseledir. Biz HAMAS hareketi olarak uygun bir anda seçim hakkındaki tutumumuzu ortaya koyacağız. Tabii zamanı gelince. Şurası bilinmelidir ki halkımızın öncelediği şey, işgale karşı direniştir ve bir an önce işgalden kurtulmaktır. Yoksa mesele, bu işlerle uğraşmak değildir. İşte bizim şu anda öncelediğimiz budur. Aksine seçimler genel milli hedeften öncelikli değildir. Hedef (bir an önce) işgalden kurtulmaktır.

Filistin meselesiyle ilgili daha başka sorularımız da var, fakat uzatmak, zamanınızı almak istemiyorum. Son olarak şunu sormak istiyorum: Türk halkına Filistin sorunu hakkında neler diyeceksiniz?

Efendim ben Türk halkına şunu demek istiyorum; Filistin, bir Filistin ve Arap sorunu olduğu gibi, aynı zamanda bir İslami sorundur. Dolayısıyla Türkiye'de yaşayan her Müslüman, Filistin'e karşı sorumluluğunu üstlenmelidir. Çünkü her şeyden önce Filistin -daha önce de söylediğim gibi- Kudüs ve Aksa ile ilgili her Müslüman'ın gönlünde belli bir yere sahiptir. Çünkü Filistin İsrail ve Mirac toprağıdır. Bununla birlikte Türkiye'nin Filistin ile tarihi bir bağı vardır. Halife Sultan Abdulhamid'in Filistin hakkında ortaya koyduğu tutum bunun için yeterli kanıttır. Doğrusu ben Türkiye'nin, İsrail'in yanında değil, Filistin'in yanında yeniden rolünü üstleneceği umudunu besliyorum. Şunu kastediyorum: Biz Filistinliler, Türkiye'nin devlet olarak İsrail'in yanında değil, Filistin'in yanında yer almasını arzu ediyoruz. Türkiye halkına gelince onun soylu, Müslüman bir toplum olarak daima Filistinlilerin ve Filistin halkının yanında olacağına güveniyoruz. İnşallah gelecekte onun bu konudaki rolü daha çok etkinlik kazanacaktır.

Gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim. Sağ olunuz.

Siz de sağ olun kardeşim, tekrar hoş geldiniz diyoruz. Sizi görmekle çok mutlu olduk.

Kaynak: [Filistin Halkı asla taviz vermeyecektir - Halid Meşal](#)

İsrail Halkı Filistinlilerin Kanının Dökülmesini Desteklemektedir - Muhammed Hüseyin

*Mescid-i Aksa İmamı Muhammed Hüseyin ile
Mustafa Eğılli'nin yapmış olduğu röportaj*

Türkiye'ye ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyiz?

Türkiye'ye İHH'nın daveti üzerine geldik. Bu ziyaretten amacımız, Müslüman halkların durumlarını öğrenmek ve Filistin halkına olabilecek katkılarını araştırmaktır. Ziyaretimiz insani ve sosyal amaçlarla gerçekleştirilmiştir.

Türkiye'deki temaslarınız hakkında bilgi verebilir misiniz? Kimlerle görüştünüz?

İHH yetkilileri bizler için çeşitli randevular ayarladılar. Bazı hükümet yetkilileri, Ak Parti ve diğer siyasi parti temsilcileri ile temaslarda bulunduk. Kızılay Başkanı, Diyanet İşleri Başkanı, İstanbul Müftüsü ile ve bir çok vakıf ve dernek yetkilileriyle yararlı görüşmeler yaptık. Görüşmelerimiz çok verimli geçti. Karşılıklı görüş alış-verişinde bulunduk ve yoğun bir ilgiyle karşılaştık.

Ak Partinin Türkiye'de iktidara gelmesiyle Türkiye-İsrail ilişkilerinin nasıl seyredeceğini düşünüyorsunuz? Filistin lehine bir gelişme bekliyor musunuz?

Kardeşlerimiz olan tüm Müslüman ve Arap devletlerden beklentilerimiz olduğu gibi, Türkiye'deki mevcut hükümetten de çeşitli beklentilerimiz var. Dışında olduğumuz manzaranın resmini tam olarak çizecek durumda değiliz ama Ak Parti Hükümeti'nin Filistinlilerle iyi ilişkiler geliştirmek istediklerinin işaretlerini alıyoruz.

Ak Parti Hükümeti'nden beklentileriniz neler?

Bizler her İslam ülkesinden beklediğimiz gibi Ak Parti hükümetinden de Filistin davasını desteklemelerini bekliyoruz. Filistin halkına yönelik Siyonist saldırganlığının durdurulması ve bu sorunun adil bir şekilde çözüme kavuşturulması için hükümetlerin çaba harcamalarını istiyoruz.

Filistin davasına destek bağlamında Türk halkından beklentileriniz neler? Örneğin bizler FDG olarak, bu konuda Türk kamuoyunu bilgilendirme ve bilinçlendirmeğe çalışıyoruz.

Biliyorum. Gerçekten Türk halkı bizim dost ve kardeşlerimiz. Burada bulunduğumuz süre zarfında ziyaret ettiğimiz vakıf ve kurumlarda büyük bir ilgi gördük. Bu halk Filistinlileri seviyor ve onların acılarını paylaşıyor. Ben inanıyorum ki Türk halkı kendini Filistinli kardeşleriyle aynı safta görüyor ve ellerinden gelen çabayı sarf ediyor.

Uluslararası sivil toplum kuruluşlarının, Filistin halkının haklı mücadelesine yönelik destekleri nasıl? Bunları yeterli buluyor musunuz?

Uluslararası sivil toplum kuruluşlarıyla geliştirilen ilişkiler Filistin davasını savunmada tek başına yeterli değildir. Ancak bu kuruluşlar sosyal ilişkilerde önemli bir etki oluşturabiliyorlar ve maddi desteklerinin hatırı sayılır katkısı oluyor. Her kurum kendi alanında fonksiyonel ve etkilidir. Hükümetler de siyasi olarak üzerlerine düşeni yapmalı. Filistin mücadelesine devletlerin siyasi, halkların ise sivil alanda desteği kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Bu bağlamda Arap devletlerinin Filistin direnişine destekleri konusunda neler söylemek istersiniz?

Arap devletleri genel olarak Filistin direnişini destekliyor ve yardım ediyorlar. Bildiğiniz gibi son olarak Arap liderler tarafından Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta düzenlenen zirvede, Filistin'de meydana gelen sıcak gelişmeler görüşüldü ve Filistin direnişine destek imkanları tartışıldı. Arap devletleri Filistin halkının haklı davasına destek oluyorlar ancak biz bu desteği yeterli bulmuyor ve daha fazlasını bekliyoruz.

ABD'nin Irak'a olası saldırısının Filistin üzerinde ne gibi yansımaları olabilir? Bu saldırı Filistin direnişini nasıl etkiler?

Şayet ABD saldırısı gerçekleşirse bunun sadece Filistin'e değil tüm Ortadoğu'ya olumsuz etkileri olacaktır. Meydana gelecek değişiklikler bölge ülkelerinin ellerindeki kartları da yakacaktır. Ve kesinlikle bu saldırıdan en büyük zararı Filistin direnişi görecektir. Bununla birlikte tüm bölge ülkeleri ciddi bir tehlikeye ve tehdide maruz kalacaktır. Bu saldırının sonuçları bölge haklarını felakete sürükleyecektir.

Filistin direnişinde din adamlarının rolü ne?

Din adamları Filistin halkının bir parçasıdır. Filistin halkına yönelik tüm saldırılara din adamları da maruz kalıyor ve din adamları Filistin'deki gelişmelerde öncü bir rol oynamaktadırlar. Filistin direnişinde de ön saflarda yer almaktadırlar.

Bir de çok tartışılan istişhadi eylemler konusu var. Filistinlilerin bundan başka alternatifleri yok mu?

Filistin direnişinin gelişim seyrine baktığınızda Filistin halkı açısından bu sorunun bir çok boyutunun olduğunu görürsünüz. Ancak ilk önce şunu sorgulamak gerekmez mi; Filistin halkı niçin direniyor ve neye karşı mücadele veriyor? İstişhadi eylemlere iten sebep ne? Direnişin ve direnişle birlikte ortaya çıkan sonuçların sebebi Siyonist işgaldir. Şayet bu işgal ortadan kalkarsa doğal olarak işgalin neden olduğu olumsuzluklar da ortadan kalkacaktır. İstişhadi eylemler de buna dahildir.

Siyonist yerleşim alanları hakkında neler söyleyebilirsiniz? Yerleşimciler için sürekli yeni alanlar açılıyor.

Siyonist yerleşimciler sorunu ve yerleşim alanları durmaksızın genişleyerek devam ediyor. Hiç bir zaman da durmadı. Filistin gerçeğinde en tehlikeli olgu Siyonist yerleşim sorunudur. Asıl sorun da zaten budur. İşgalci Siyonist yerleşimciler olmasaydı Filistin sorunu da olmazdı.

Siyonist İsrail, saldırılarında Filistin halkından belli bir kesimi özel olarak hedef alıyor mu? Yoksa genel olarak bütün bir halka mı saldırıyor?

Siyonist işgal ordusu, bir kenti, köyü veya bir Filistin mülteci kampını bombaladığında hedef gözetmeksizin, çocuk, yaşlı, kadın demeksizin topyekün bir saldırı düzenleyerek vahşet uyguluyor ve Filistin halkı arasında herhangi bir ayırım yapmıyor. Onların gözünde bütün Filistinliler aynı. Siyonist saldırganlığı genel ve kapsayıcı bir saldırı.

Filistinliler medya gücünü kullanmada başarılı olabiliyorlar mı?

Filistin medyası imkanları dahilinde çaba harcıyor. Ancak bildiğiniz gibi Siyonistler medyayı daha etkili ve yaygın bir şekilde kullanıyorlar. Onların uluslararası bir çok uzantıları ve bağlantıları var. Bize gelince, imkanlarımız oldukça sınırlı. Siyonistler batı medyasında söz sahibi ve onları yönlendirme güçleri de var. Bizlerin Arap ve İslam dünyasındaki medyanın ve Filistin gerçeğini çarpıtmadan olduğu gibi yansıtacak insaf sahibi dünya basınının desteğine ihtiyacımız var.

Bir de Filistin halkının durumunu öğrenmek istiyoruz. Siyonist işgali altındaki bu halk nasıl yaşıyor? Nasıl geçiniyor? Nerede çalışıyor? Kısaca günlük yaşantıları nasıl?

Genel olarak Filistin halkının durumu çok kötü. Günlük yaşantıları çok zor şartlarda geçiyor. Bir halk düşünün ki, tüm ulaşım imkanları elinden alınmış, birbirinden izole edilmiş şehirler, köyler hatta mahallelerde yaşıyorlar. Siyonist işgal ve kuşatma altındalar. Sokağa çıkma yasağı uygulanıyor, işe, okula gitmeleri engelleniyor. Tüm bu olumsuz şartlar altında gündelik hayat takdir edersiniz ki çok zor.

Son olarak Türk halkına neler söylemek istersiniz?

Türk halkı bizim kardeşimizdir. Bizleri ağırlayan kurumlara ve bu kardeş halka konukseverliği için teşekkür ediyoruz.

Filistinlilerin acılarına ortak olmanın ve onları direnişlerinde yalnız bırakmamanın Türk halkının ve diğer Müslüman halkların sorumluluğu olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Kaynak: [İsrail Halkı Filistinlilerin Kanının Dökülmesini Desteklemektedir - Muhammed Hüseyin](#)

Beyt'ül Makdis Vakfı - Röportaj

Beyt-ül Makdis Sosyal Dayanışma Vakfı Başkanı Dr. İsmail Hasan İle Mustafa Eğılli'nin yapmış olduğu röportaj:

Sayın Dr. İsmail Hasan öncelikle başında bulunduğunuz Beyt-ül Makdis Sosyal Dayanışma Vakfı'nı bizlere tanıtır mısınız? Faaliyetleriniz neler?

Kurumumuz Kudüs'ün direnişçi evlatlarına yardımı amaçlamaktadır. Ayrıca Kudüs'te yaşayan Müslüman toplumun sosyal altyapısını geliştirmeyi hedeflemektedir. Örneğin sağlık sorunuyla ilgilenmektedir. Direniş eylemlerinde veya Siyonist saldırılarında yaralananları tedavi amacıyla acil poliklinikler oluşturmaktayız. Ayrıca şehid aileleri ve yetimleri, tutuklu yakınları ve çocuklarına ücretsiz sağlık hizmetleri vermekteyiz.

Gençlerin eğitimi için bilgisayar eğitimi veren merkezler açıyoruz. Çocukların bedensel ve zihinsel gelişmelerini desteklemek amacıyla spor aktivitelerinin yapıldığı yerlerimiz mevcut.

Kadınlarla ilgili çalışmalarımız da var. Onlara, bu zor şartlarda kendi ailelerine katkıda bulunmaları için el becerileri kazandırıyor ve psikolojik destek sunuyoruz. Ayrıca ihtiyacı olan gençlere burs imkanı sağlıyoruz. Bu çetin şartlar altında yaşayan çocukların bayramlarda giyim-kuşam masraflarını ve bayram harçlıklarını karşılıyoruz. Çünkü aileler çocuklarına bayramlarda bir şey alamıyor, onların bu açıklarını kapatmaya çalışıyoruz ki, bayramlarda diğer dünya çocukları gibi mutlu olabilsinler. Yine bayramlarda kurban kesimleri yapıp ailelere dağıtıyoruz.

Öte yandan Siyonist İsrail'in Kudüs şehrini Yahudileştirme politikalarını da ifşa etmeye çalışıyoruz. Bu konuda uluslararası teşkilatlarla bilgi alış-verişinde bulunuyoruz.

Vakfınızın gelir kaynakları neler?

Biz her şeyden önce Filistin'in kendi öz kaynaklarından yararlanıyoruz. Filistin'de bulunan varlıklı insanlarımızın sağladığı kısıtlı olanakları kullanıyoruz. Bir de Arap ve İslam ülkelerindeki hayır kuruluşlarının yardımlarından istifade ediyoruz. Ayrıca Batı'da yaşayan Müslüman ve Arap toplulukların sağladığı destek var. Aynı zamanda uluslararası yardım kuruluşlarıyla da çalışıyoruz. Filistinli Mültecilere İş İmkanı Sağlama Kurumu gibi...

Daha çok hangi ülke halkından yardım ve ilgi görüyorsunuz?

Belli bir ülke ismi veremeyeceğim. Çok değişik ülkelerden yardımlar geliyor ancak bu yardımlar sınırlı ve olması gereken miktarda değil.

Uluslararası yardımların Filistinlilere ulaşmasında Siyonist İsrail ne gibi zorluklar çıkarıyor?

Çok büyük zorluklar çıkarıyor. Özellikle de Ürdün kanalından gelen gıda maddeleri sınırda bekletiliyor. Öyle ki, bu maddelerin son kullanma tarihi çoktan geçmesine rağmen Filistin'e sokulmuyor. Bundan dolayı Filistin'e yapılacak yardımların nakit olmasını tavsiye ediyoruz. Böylece Filistin pazarlarına girecek sıcak para, Filistin ekonomisini canlandıracak ve bu sirkülasyon Filistinli tüccarları güçlendirecek ve Filistinli işsizlere iş imkanları oluşturacaktır. Nakdi yardımlar hem daha hızlı hem de daha kolay ulaşıyor.

Ayrıca bizler yapılan yardımların hangi ülke, hangi kurum ve hangi halk tarafından yapıldığını da ilan ederek duyuruyoruz. Böylece Filistin halkı kimlerin kendilerine yardım ettiklerini öğreniyor.

Batı Şeria ve Gazze bölgeleri arasında ne gibi farklılıklar var? Gelen yardımlar bu bölgelere eşit bir şekilde dağıtılabiliyor mu?

Batı Şeria ve Gazze arasında coğrafi olarak bir bağlantı yok. Gazze'ye ulaşan her hangi bir yardım ancak Mısır üzerinden gelebiliyor. Batı Şeria'ya gelen yardımlar ise Ürdün yoluyla ulaşıyor. Gazze'ye gelen yardım, Batı Şeria'ya ulaştırılmıyor, aynı şekilde Batı Şeria'ya gelen yardım da Gazze'ye ulaştırılmıyor. Çünkü direk bir bağlantı yok. Siyonist İsrail, iki bölgeyi birbirinden tamamen ayırmış durumda.

Gazze ve Batı Şeria bölgelerinden hangisinin durumu genel olarak daha iyi?

Her iki bölge de şiddetli bir kuşatma altında ve halkın durumu çok kötü. Siyonist işgalin uyguladığı terör, Filistin'in her bölgesinde yoğun bir şekilde devam ediyor. Ancak Gazze'nin nüfus yoğunluğu daha fazla olduğu için orada durum nisbeten daha iyi.

Beyt-ül Makdis Sosyal Dayanışma Vakfı'nın faaliyet alanı tüm Filistin'i kuşatabiliyor mu yoksa sadece Kudüs şehriyle mi sınırlı?

Bizim ana faaliyet bölgemiz Kudüs şehri ve kırsalıdır. Ancak bir kısım yardımları çevre illere de gönderiyoruz.

Aksa İntifadası başladığından bu yana kaç Filistinli şehid edildi? Kaç ev yıkıldı? Bu konularda elinizde istatistikler var mı?

1850'den fazla şehid, 30 bine varan yaralı ve on binlerce tutuklu. Öyle ki, Filistin halkının yarısından fazlası Siyonist zindanlara girip çıkmıştır. Çünkü tutuklamalar sürekli devam etmektedir.

Bu süre zarfında yıkılan evlere gelince, bunların sayısı 2 bini çoktan aşmış durumda. Hatırlayacağınız üzere Cenin mülteci kampı tamamen yıkılmıştı.

Evlere yıkılan Filistinliler ne yapıyor?

Filistinliler yıkılan evlerinin enkazı üzerine çadır kuruyor ve orada yaşamaya devam ediyor. İnatla Filistin'i terk etmiyor ve direniyor.

Siyonistlerce tutuklanan Filistinlilerin akıbeti ne oluyor? Mahkemeye çıkarılıyorlar mı? Avukat tutabiliyorlar mı?

On binlerce Filistinli, Siyonist zindanlarda her hangi bir mahkemeye çıkarılmadan ve yargılanmadan tutuluyorlar. İşkenceye maruz kalıyorlar. Zaten Siyonist İsrail'in anayasası işkenceyi meşrulaştırıyor. Filistinlileri yıldırma ve boyun eğdirmek için her vesile Siyonistlerce meşru ve yasaldır. Onlar böylece uluslararası antlaşmaları parçalayıp atıyorlar. Yine uluslararası hukuku hiçe sayıp çiğniyorlar. Özellikle de savaş durumlarında sivillerin korunmasıyla ilgili antlaşmaları ayaklar altına alıyorlar.

Tüm bu yaptıklarına da 'uygar dünya'dan herhangi bir tepki almıyorlar.

Önümüzdeki Şubat ayında yapılacak İsrail genel seçimlerini kimin kazanacağını tahmin ediyorsunuz?

Tüm kamuoyu yoklamaları gösteriyor ki, Şaron liderliğindeki Likud partisi önde gidiyor. Zaten Siyonist İsrail'de genelde sağa bir yöneliş var. Şaron'la diğer Siyonist liderler arasında sadece taktik farklılığı vardır. Daha bir kaç ay önce Likud ile İşçi partisi, Filistinlileri yok etmek ve cinayetler işlemek üzere koalisyon içinde idiler.

İsrail halkı, Şaron'un uyguladığı katliam ve yıkım politikalarını genel olarak destekliyor mu?

İsrail'de en çok halk desteğine sahip olan lider Şaron'dur. İsrail halkı Filistinlilerin kanının dökülmesini desteklemektedir.

Yahudilerden Filistinlilere destek çıkan veya yardım edenler oluyor mu?

İsrail'de çok zayıf ve küçük bazı sol akım ve eğilimler var. Bunlar, iki halk arasında barışın sağlanmasını ve İsrail'in işgale son vermesini istiyorlar. Bunlardan biri de İsrail'de şu an faaliyet gösteren sol eğilimli 'Barış Hareketi'dir.

Bu hareketlerin Filistinlilere fiili desteği oluyor mu?

Hayır hayır... Fili destek yok, sadece siyasi söylem olarak barışı savunuyorlar, İsrail içinde gösteriler düzenliyorlar. Sivillerin öldürülmesine, evlerin yıkılmasına ve yeni yerleşim alanlarının açılmasına karşı çıkıyorlar. Ancak bunların İsrail siyasetinde etkinlikleri oldukça sınırlı.

Filistin sorununa yaklaşım konusunda ABD ve AB arasında ne gibi bir fark görüyorsunuz?

AB'nin Filistin konusundaki fikir ve yaklaşımları daha olgun ve gelişmiş ancak istenilen düzeyde değil.

ABD'nin Irak'a olası saldırısının Filistin davasına etkileri neler olur?

Bu saldırının Filistin direnişine çok olumsuz etkileri olacaktır. Öncelikle Arap ve Ortadoğu devletlerinin güçleri zayıflayacaktır. Bu saldırıyla Filistin'e destek olan ülkelere ciddi bir darbe indirilecektir.

Bu savaş, Siyonist İsrail'i koruma ve konumunu güçlendirme amacıyla yapılıyor. İşgalci İsrail bu saldırıdan en fazla çıkar sağlayacak ülke olacaktır. Bu noktada ciddi bir tehlike söz konusudur. O da; Siyonist İsrail'in Filistin halkını topraklarından söküp atma isteğini gerçekleştirme fırsatını, Irak'ta oluşturulacak yeni düzenlemelerle elde edecek olması.

Bunlara ilaveten söz konusu saldırı ile birlikte tüm dikkatler Filistin sorunundan başka yönlere odaklanacaktır. Gündem tamamen değişecektir. Dünya ile birlikte dost Arap ve Müslüman devletlerin gündemini tamamen ABD'nin Irak'a muhtemel saldırısı belirleyecektir. Filistinliler, Siyonist işgal ordusunun merhametine terk edilmiş olacaktır.

Son olarak neler söylemek istersiniz?

Filistin'de durum insanın hayal edebileceğinden daha kötü. Siyonistler gece-gündüz çalışıyorlar. Kudüs'ün ve Filistin'in İslami görüntüsünü silmek için uğraşıyorlar. Özellikle Kudüs'ü Yahudileştirmeye yönelik yoğun gayretleri var. Bu da her Müslümanın az konuşup çok çalışmasını gerektiren bir sorumluluk yüklüyor bizlere.

Çok teşekkür ederiz.

Kaynak: [Beyt'ül Makdis Vakfı - İsmail Hasan](#)

Dünyanın Merkezi: Bağdat-Kudüs Hattı - Röportaj

Kudüs dergisi, Amerika Birleşik Devletleri'nin Irak'a yönelik "haksız" saldırısının arkasında yatan küresel planları, bu planların başta Filistinliler olmak üzere Ortadoğu ve İslâm âleminin geleceğini nasıl etkileyeceğini Abdullah Yıldız yönetiminde Ali Bulaç, Ahmet Varol ve Ridvan Kaya ile masaya yatırdı.

Abdullah YILDIZ: Dilerseniz, konuya önce tarihsel perspektiften girelim. Müsaade ederseniz, ben kısa bazı hatırlatmalar yapayım. Bilindiği gibi, Ortadoğu'nun ve İslâm dünyasının bugünkü haritaları genel hatlarıyla Birinci Dünya Savaşı esnasında ve sonrasında çizildi. Daha Birinci Dünya Savaşı bitmeden 1916'da galipler, kendi aralarında yaptıkları "**Sykes-Picot**" ve onun devamı olan anlaşmalarla Osmanlı topraklarını paylaşmaya başlamışlardı. Bu, bir anlamda İngiltere, Fransa, İtalya ve -o zaman hala savaşta olan- Rusya'nın dünyayı ilk kez dizayn etme çalışmalarıydı. Amerika sonradan dahil oldu savaşa ve 1918 yılının Ocak ayında ünlü Wilson ilkelerini yayınladı. Yeni süper güç Amerika Birleşik Devletleri bu paylaşımı bir yerde onaylamıyor idi. Ama galipler yani İngiltere, Fransa ve İtalya bir biçimde -manda, himaye vs. adı altında- stratejik bölgeleri, petrol yataklarına sahip olan bölgeleri, Ortadoğu ve İslâm coğrafyasını aralarında paylaştılar. O günlerden bu günlere gelinceye kadar, bölgemizde kan, gözyaşı, savaş, ihtilal eksik olmadı...

Ondan sonra, Amerika Birleşik Devletleri'nin Birinci Dünya Savaşı'nı müteakip bir süre kabuğuna çekilme politikası izlediğini, dünya meseleleriyle pek ilgilenmediğini görüyoruz, "**Monroe doktrini**" gereğince. Fakat İkinci Dünya Savaşı ile yeniden dünyaya vaziyet etmeye başladı Amerika ve bugüne kadar devam eden "**dünyanın jandarmalığı**" rolünü üstlendi. İkinci Dünya Savaşı sonunda ABD başkanı Roosevelt, İngiltere başbakanı Churchill ve Sovyet Rusya lideri Stalin Yalta, Postdam ve Tahran konferanslarıyla dünyayı aralarında dizayn ettiler. Önlerine koydukları haritalar üzerinde milletlerin, devletlerin kaderini ilgilendiren değişiklikler yaptılar; dünyayı nüfuz bölgelerine ayırdılar.

Şimdi, 1990'larda Sovyetlerin çöküşünün ardından **Amerika-İngiltere** eksenini -ki buna '**Anglosakson eksenini**' de diyebiliriz ve **İsrail**'i de özellikle bu eksene ekleyebiliriz- dünyaya yeniden bir dizayn verme, o yıllarda sıkça tekrarlanan "**yeni dünya düzeni**"ni kendi çıkarlarını ebedileştirme adına gerçekleştirme peşinde gözüküyor. Bu yeni dizaynın özellikle 11 Eylül'den sonra daha da belirginleşen ideolojik boyutları, medeniyet boyutu, daha açıkçası dinî boyutu üzerinde konuşmamız gerekir, diye düşünüyorum. Şu an Amerika Birleşik Devletleri, hem kendi küresel çıkarlarını garantiye almak hem de nihai ideolojik hedeflerine ulaşmak için, bir dizi operasyonun ilk adımı olan Irak saldırısını başlatmış bulunuyor.

Sayın Ali Bulaç, dilerseniz önce sizden başlayalım: Sizce ne yapmak istiyor Amerika? Bölgemize ve dünyaya ilişkin orta ve uzun vadeli hedefleri ne olabilir?

Ali BULAÇ: Gerçek olan şu ki, Amerika çok büyük bir operasyona girişmiş bulunuyor. Uzun bir zamana yayılacak, derin etkileri olacak, nüfuz etme kabiliyeti de çok tahripkâr bir operasyon. Böyle bir operasyona girişmesinin iki sebebi var: Birincisi sizin de çerçevesini çizdiğiniz gibi, Birinci Dünya Savaşından sonra içinde yer aldığımız bölgeye biçilen statü, bölgenin demografik yapısına, sosyal yapısına, tarihi yapısına, etnik yapısına uygun değildi. Bir **deli gömleği** olarak giydirilmişti. Bundan dolayı bu bölge devamlı şekilde problemlerle bir bölge olma konumunu muhafaza etti. Yani mesela dünyada belli yerlerde görece olarak bir kalkınma sağlandığı, demokrasi kurulduğu, rejimler bir şekilde oturduğu halde bu bölgede hiç bir şey yerli yerine oturmadı; hiçbir taş yerinde durmadı, sorunlar bitmedi. I. Dünya Savaşından sonra, İslam dünyasının aşağı-yukarı yüzde sekseni sömürge oldu. Sömürge olmayan Türkiye, İran ve Afganistan gibi ülkelerde de batıcı rejimler, halkın rızasına aykırı rejimler kuruldu. Burada da sorunlar devam etti. İngilizlerin geldiği yerlerde monarşiler, Fransızların geldiği yerlerde askeri diktatörlükler ve cumhuriyetler kuruldu. Halbuki bu bölgenin siyasi tarihine, siyasi tecrübesine baktığımız zaman bölge ne monarşilere uygundur ne de askeri diktatörlüklere. Çünkü tarihte hiçbir İslam devletli monarşi devleti veya askeri bir diktatörlük değildi. Saltanat ve hilafet devletleri olmuştur; ancak bunlar siyasi açıdan ne monarşiye tekabül ediyor ne de askeri diktatörlüklere. Kısaca; birinci temel problem, bu statünün ve rejimlerin bölgenin yapısına, tarihi özelliklerine uygun bir yapısının olmayışı.

A. YILDIZ: Yani buna '**doku uyuşmazlığı**' diyebilir miyiz?

A. BULAÇ: Evet, tam öyle. İkincisi; haksız bir şekilde bir **İsrail** getirildi ve bu bölgenin tam kalbine oturtuldu. Bu da problemi bir krize dönüştürdü.

Üçüncüsü ise; tabii bu bölgenin bir özelliği var; dünya petrol kaynaklarının %72'si bu bölgede. Kuzey Afrika'dan Mısır, Cezayir ve Orta Afrika'ya kadar uzanan bölgeyi de hesaba katarsak İslam coğrafyası dediğimiz havzada büyük oranda petrol kaynağı var. Dünya enerji kaynaklarının da %85'i bu bölgede bulunuyor. Zaten petrol ve enerji kaynaklarının bu bölgede olması bütün güçlerin buraya yönelmesine sebep oluyor. En önemli sebeplerden biri bu.

Bir de çok az insanın dikkat ettiği bir başka sebep var: Bu bölge dünyanın merkezi konumundadır. Mesela Batı Avrupa, kıta Avrupa'sının kuzeyinde bir ada ülkesi olan İngiltere ya da ABD veya Japonya bu bölge ile mukayese edildiğinde çevre ülkelerdir. Medeniyetler, dinler, büyük kültürler Ortadoğu'da ortaya çıkmıştır; dolayısıyla burası **ana minder** hükmündedir. Dünyayı yönetmek istiyorsanız, dünyada var olmak istiyorsanız, reel ve psikolojik açıdan bu bölgede var olmalısınız. Bu bölgenin böyle bir cazibesi var. Haçlıları buraya cezbeden sebep buydu; Moğolları da cezbeden buydu. Bugün de Amerika kendi kıtasında ya da Batı Avrupa kendi kıtasında zengin olabilir fakat bu bölgede var olmadıkça zenginliğin kültür ve medeniyet anlamında çok da değeri yok. Ancak bu bölgede inisiyatif sahibi olduğu zaman varoluş çerçevesinde bir anlam kazanabilir. Bunun üzerinde pek durulmuyor, ama bu bölgenin böyle bir çekim alanı, bir cazibesi var.

A. YILDIZ: Bu konuyu, bölgemizin bir '**câzibe merkezi olması**' konumunu biraz açabilir miyiz?

Rıdvan KAYA: Burada küçük bir parantez açabilir miyim?

A. YILDIZ: Tabii, buyurun.

R. KAYA: Bu konuyla alakalı şöyle bir şey söylenebilir: Tarihe baktığımızda bütün büyük güçlerin, büyük imparatorlukların, bir şekilde bu bölgeye hakim olduklarını veya bu bölgede hakim olan güçlerin büyük bir imparatorluk haline dönüştüğünü görüyoruz.

Ali BULAÇ: Evet aynen öyle. Zaten o monarşiler, diktatörlükler, ulus devletler, İngiliz subaylarının masa üzerinde çizdiği o küçük küçük devletler bu bölgenin yapısına uygun değildir. Rıdvan beyin dediği gibi, tarih boyunca bu bölge büyük imparatorluklar ve büyük devletler tarafından yönetilmiş, ne ulus devletler form olarak buna uygundur ne de şimdi çokça zikredilen federasyon buraya uygun. Neticede federasyon da sorunu derinleştirmekten, yeni bir kriz yaratmaktan başka işe yaramayacaktır. Siz mesela; diyelim ki Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurduğunuz zaman burada

hakim unsur Kürt olacaktır. İster istemez bu bölgede yaşayan Türkmenler ya da Araplar azınlık durumuna düşecektir. Halbuki bu bölgenin siyasi yapısında **azınlık** kavramı yoktur. Azınlık kavramı batıdan, Tanzimat'la birlikte "**ekalliyet**" olarak gelmiştir bize. İslam tarihinde İslam devletlerindeki Gayri Müslimler ya da Ehli Kitap batılı anlamda azınlık değildir. **Zimmî** statüsü batılı anlamda azınlıkla mukayese edilemez. İster etnik temelde, ister coğrafi temelde olsun, federasyonlar da yeni problem çıkmasına sebep olacaktır. Dikkat ederseniz, Batı buraya geldiği zaman kendi politik sistemini empoze ediyor. Nasıl İngilizler **monarşileri**, Fransızlar **diktatörlüğü** ya da **cumhuriyeti** empoze ettiyse şimdi Amerika da kendi politik sistemi olan **federasyonu** empoze ediyor. Halbuki bu bölge büyük devlet ya da imparatorluklar tarafından yönetilmelidir. Burada kabileler, sınıflar, etnik kökenler iç içe yaşıyor. Bunları ayırmak, ayrı ayrı coğrafyalarda yaşatmak ya da yaşadığı coğrafyalarda azınlık durumuna düşürmek hiç bir zaman problemi çözmez, aksine daha da derinleştirir.

Şimdi, bu operasyonun bence birinci sebebi şu: Dünya sistemi bu bölgeyi ıslah edemedi, devamlı sorunlar, krizler bu bölgede yaşandı, bu bölge dünya sistemine bir türlü entegre olamadı.

İkinci önemli sebebi ise, anladığım kadarıyla şu: Şimdi ABD, askeri olarak gücünün zirvesinde bulunuyor ve dünyanın tek hakim gücü vaziyetinde. Fakat dünya tek kutuplu olarak böyle devam etmez. 1989'dan sonra iki kutuplu dünya ortadan kalkarken yerini **tek kutuplu** ve **'hiç dengeli'** bir durum aldı. Yani tek kutup var ama hiçbir denge yok. Şimdi bu dengenin tek kutup tarafından, tek güç tarafından dizayn edilmesi isteniyor. Burada ABD'ye rakip olacak bir takım potansiyel güçler, adaylar vardır. Bunlar Avrupa Birliği, Rusya, Hindistan, Çin ve İslam âlemidir. ABD bir stratejik hesap yapıp bu adayların toparlanmasına fırsat vermeden bir an önce Orta Avrupa'dan Çin sınırına kadar alan bu bölgeyi kendi hegemonyası altına almak istiyor. Şimdi mesela AB'ye baktığımızda; ABD'ye karşı koyabilmek için iki temel problemini çözmüş olması lazımdır. Bunlardan birincisi genişleme sürecini tamamlamalıdır, ki henüz tamamlanmamıştır. İkincisi de silahlı bir güce sahip olmalıdır, zira silahlı bir gücü yoktur. AGSK eğer hayata geçerse, oluşturabileceği ordunun sayısı 60 bindir; halbuki ABD'ninse 2 milyonluk bir ordusu vardır ve bunun aktif olarak Körfez'e gelen askerlerin dışında 500 bini dünyada çeşitli ülkelere dağılmış durumdadır. AB'nin ekonomik olarak güçlü olmasına rağmen henüz ortada olmayan 60 bin kişilik bir askeri güçle ABD'ye karşı koyması mümkün değildir.

A. YILDIZ: Yanlış bilmiyorsam, yüz bin Amerikan askeri var, Almanya içinde.

A. BULAÇ: Evet; mesela Almanya'nın hala güçlü bir ordusu yoktur. AB içinde askeri güce sahip iki ülke vardır; biri İngiltere, diğeri Fransa. İngiltere zaten ABD'nin stratejik ortağıdır, Fransa da bir şey yapabilecek durumda değildir. Rusya ise dezavantajları olan bir ülke. Toparlanma safhasında, ne zaman toparlanacağını, yeni sistemin oturup oturmayacağını, tekrar bir büyük güç olarak ortaya çıkıp çıkmayacağını bilemeyiz. Bütün uzmanlar diyor ki: "Çin'in meydan okuyabilmesi için on seneye ihtiyacı var." Çin son on beş yılda istikrarlı bir büyüme gösteriyor. Dünyanın en büyük nüfus potansiyeline sahip, kalkınma performansı çok yüksek. Fakat askeri bakımdan ve enerji kaynakları açısından da ABD'ye bağımlı durumda. Bir on seneye daha ihtiyacı var.

A. YILDIZ: Kaldı ki tarih boyunca Çin'in hegemonya üreten bir politikası, bir misyonu yok.

A. BULAÇ: Doğru. Çin daima bölgesel bir güç oldu. Bu değerlendirmeyi yapan ABD bu muhtemel rakiplerin toparlanmasına fırsat vermeden Orta Avrupa'dan başlamak üzere Çin sınırına kadar bu bölgeyi mutlak anlamda kendi hegemonyası altına almak istiyor. Bunun için de bir üçgen kurdu: Bunun bir tanesi Balkanlarda; Kosova-Makedonya-Bosna'da. İkincisi '91 Körfez savaşından sonra Arabistan yarımadasının kuzey bölgesine girdi, orada tesisleri oldu. Şimdi Kuveyt'te ve Körfez ülkelerinde 25 üssü var. Üçüncü ayağını da Afganistan'a attı, böylelikle bir üçgen meydana getirmiş oldu. Orta Asya'da da üsler açıyor, asker bulunduruyor. Operasyonun küresel boyutu bana öyle geliyor.

A. YILDIZ: Özetle ABD, askeri gücüne dayanarak, yerleştiği bu üslerden de hareketle kalıcı bir çıkar sağlamaya ve hiç kimseyle paylaşmadan tek başına dünyayı sövmeye, dünyaya yeni bir şekil ve nizam vermeye çalışıyor. Bu mesele büyük oranda açıklanmış oldu; ama Amerika'nın ideolojik ya da 'medeniyetler savaşı' bağlamındaki niyetleri üzerinde biraz konuşsak, diyorum.

A. BULAÇ: Şöyle bir örnekleme yapayım: Şimdi, bir pamuk tüccarı zengin olur, fakat bu zenginliğini gelip bir merkezde harcaması lazım, bir merkeze ihtiyacı var; gelip İstanbul'da harcar parasını. Yani siz ABD'de, İngiltere'de, Japonya'da zengin olabilirsiniz, ancak merkeze geldiğiniz zaman sizin bir anlamınız olur. Burası dünyanın merkezidir. Diğer bütün kültür ve medeniyetler, bütün havzalar çevredir. Coğrafya, harita ideolojiktir; yani biz kendimizi merkez olarak görüyorsak, o zaman biz **Ortadoğu** olamayız, **merkez** oluruz. Burayı İngilizler 'Ortadoğu' diye tanımladı.

A. YILDIZ: Yani biz **'dünyanın kalbi'**ndeyiz.

A. BULAÇ: Evet, bizzat dünyanın merkezindeyiz. Bütün peygamberler, bütün medeniyetler burada ortaya çıktı, şehirler burada kuruldu.

A. YILDIZ: Şimdi buradan hareketle şöyle bir açılım yapabilir miyiz? 11 Eylül saldırısının hemen ertesinde Bush şöyle bir ifade kullandı: *"Bu Amerikan tipi hayat tarzına yönelik bir saldırıdır."* Şimdi, Huntington'ın **"medeniyetler çatışması"** tezini de hatırlarsak; evet, ABD saldırısının başat nedenlerinden biri bölgenin dünya enerji kaynaklarının %80'ine sahip olmasıdır diyebiliriz; ama diğer taraftan da Amerika **'medeniyetlerin beşiği'** olan bir yere saldırıyor. Yani, ABD kendi yaşam tarzına, 'küresel değerler' diye dünyaya yutturduğu kendi değerlerine itiraz eden, kendi medeniyetine alternatif bir medeniyet üretme imkanına potansiyel olarak sahip bulunan bir coğrafyaya müdahale ediyor. Bu coğrafyaya hakim olmanın, İslâm'ın önünü kesme, İslâmiyet'i bloke etme boyutu yok mu? Rıdvan Bey, siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

R. KAYA: Bilindiği gibi, soğuk savaşın bitmesinin ardından **"yeni tehdit"**in İslam'dan kaynaklandığı iddia edildi; **"yeşil tehlike"**den bahsedildi ve bununla mücadeleye ilişkin somut ifadeler kullanıldı. Batılı sistemin temsilcileri bu istikamette konuşmalar yaptılar ve buna yönelik düzenlemeler de yapıldı; NATO ekseni başta olmak üzere. Fakat her şeye rağmen bunlar çok fazla somutlaşmamıştı, ta ki 11 Eylül'e kadar. 11 Eylül'ün nasıl yapıldığı, hangi amaçlarla kim tarafından planlandığı tartışmalarına girmek istemiyorum. Bu ayrı bir başlık, ama 11 Eylül'le beraber en azından şunu gördük: ABD hem ağır bir darbe aldı ama diğer taraftan da aradığı fırsatı buldu. Ondan sonra ABD, dünyayı yeniden biçimlendirme söylemini bu bölge üzerinden tekrar pratiğe dökmeye başladı. Hatırlarsanız, Bush şunu diyordu: **"Ya bizimlesiniz ya da teröristlerlesiniz!"** Aslında konuya bir bütün olarak bakıldığında ben de ABD'nin asıl hesabının **küresel hegemonya** olduğunu düşünüyorum. Bir tahakkümü var ve bunu dizginsizleştirmek istiyor Amerika. Mutlak bir noktaya vardırma istiyor. Şunu da biliyoruz; emperyal, hegemonik güçler her zaman bir takım hedefler koyarlar ve bu hedeflere ulaşmak için de somut düşmanlar belirlerler. Eğer ortada somut bir tehdit varsa bunu belirginleştirir, yoksa üretmek, manipülasyonla, propagandayla büyütür görünür kılmaya çalışırlar. Burada **terör** kavramının odak alındığını gördük. 11 Eylül'den sonra Amerika bunu alabildiğine abarttı. Burada enteresan olan şu: Kavramın tanımını da kendisi yaptı. "Terör nedir?" denildiğinde; ABD "bizim dışımızdakilerin şiddeti" diye tanımladı. ABD'nin hiçbir eylemi bu kapsamda tanımlanmadı. Aslında sonuçlarına baktığımızda bizatihi bu eylemlerin terör kavramı içinde tanımlanması gerekirdi ama ellerindeki güçle, propaganda araçlarıyla kendi zaviyelerinden bir **terör** ve **terörist** tanımı yaptılar ve bunu da alabildiğine genişleterek pek çok şeyi içine doldurdular. Özellikle İslam ve İslami hareketler bunun içerisine sokuldu; artı bunun dışında tehdit oluşturabilecek farklı oluşumlar da buna dahil edildi.

Şimdi bu noktadan bakarsak; ABD'nin Irak saldırısını şöyle değerlendiriyorum: ABD'nin Irak'taki hedefinin ne olduğu artık herkes tarafından biliniyor. Dünyadaki hiç bir güç, hiçbir devlet, hiçbir ülke Bush'un dediği gibi ABD'nin amacının Irak halkını diktatörlükten kurtarmak olduğuna inanmıyor; bunun sadece bir yalan olduğunu, bir propaganda aracı olduğunu herkes biliyor. Mesela, savaşın başladığı bu günlerde ABD'yi İslam ülkelerinden kimin desteklediğine bakalım; bir tarafta Özbekistan, Azerbaycan gibi halkına zulmeden diktatörlükler –bu tip ülkelerde görüntü anlamında bir parlamento var ama koyu bir diktatörlüğün hüküm sürdüğünü de biliyoruz-, öbür tarafta ise Kuveyt gibi, Katar gibi emirlikler destekliyor ABD'yi. Bu tür güçlerin desteğiyle ABD'nin bir ülkeye demokrasi getireceğini söylemesi zaten başlı başına bir paradokstur, yalandır.

A. YILDIZ: Tabi, Amerika'nın iddiaları sadece demokrasi ve özgürlük değil; Irak'ı silahsızlandırma, "kitle imha silahları"ndan arındırma gibi iddiaları da var...

R. KAYA: Hatırlanırsa; 11 Eylül'den sonra ABD'nin kullandığı bir şey vardı, Irak'la ilgili gündem oluştururken; "terörü destekliyorlar ve silahsızlanmıyorlar" diyordu. Tırnak içinde kullanıyım, ABD Irak'ın "terör"ü desteklediğine dair hiç bir kanıt bulamamıştır. 11 Eylül sonrasında Muhammed Atta'nın Irak büyükelçisi Hicazi ile Prag'ta görüştüğü iddia edildi ama bu herkes tarafından -Çekoslovakya yetkilileri başta olmak üzere- yalanlandı. İspatlanamadı, sadece propaganda aracı olarak kullanıldı.

A.YILDIZ: Dahası, El Kaide kamplarının bulunduğu söylendi Kuzey Irak'ta; ama buna dair de hiçbir şey bulunamadı.

Ahmet VAROL: Burada bir eklemeye bulunabilir miyim?

A. YILDIZ: Buyurun Ahmet bey...

A. VAROL: Aslında Amerika orada büyük bir gaf yaptı. Şöyle ki: Şimdi, Kuzey Irak'ta El Kaide kampları olduğunu söyledi; ama Kuzey Irak'ta zaten Irak'ın, merkezi hükümetin bir kontrolü yok; o bölge Amerika'nın kontrolünde ya da ABD'nin denetimindeki güçlerin, yani Talabani, Barzani gibi güçlerin kontrolünde. Zaten bu yüzden Amerika bu iddiayı çabuk kapattı.

A. YILDIZ: Gerçekten önemli bir çelişki... Rıdvan Bey, sizin söyleyecekleriniz bitmedi sanırım...

R. KAYA: Evet, şunu da söylemeliyim: Irak'ın bilinen anlamda dünyada desteklediği tek örgüt Ebu Nidal örgütüdür; o da zaten '90'lı yıllara gelmeden çökmüştür. Diğer bir örgüt de İran rejimine muhalif Halkın Mücahitleri örgütüdür. Bu da Amerika'yla zaten müttefik bir örgüt. Dolayısıyla terörü desteklediği, işbirliği yaptığı iddiası hiç kimsenin inanmadığı bir iddiadır.

Silahsızlanma konusuna gelince; zaten bunun ABD'nin Irak'a saldırmaması için sadece bir bahane olduğu BM kararlarıyla ortaya konmuştur. Bu konu Amerika'nın Irak'a saldırmak için kullandığı bir bahane, sadece bir mazerettir.

A. BULAÇ: Ben bu arada şunu ekleyebilir miyim?

A. YILDIZ: Evet, buyurun Ali bey...

A. BULAÇ: Amerika'nın kullandığı gerekçelerden biri şu: Irak'ta bir diktatör var; onun gitmesi gerekir; Irak halkına özgürlük ve demokrasi getireceğiz. Bundan bir sene önce, Eylül 2002'de Başkan Bush, Ekvator Gine'si devlet başkanı Obijak'ı Beyaz Saray'da ağırladı. Bu şu anda dünyada yaşayan en eli kanlı diktatör olarak bilinir. Amerika'nın öteden beri diktatörlerle ilişkisinin çok iyi olduğunu herkes bilir. İran'da Şah'ı, Filipinler'de Markos'u, Nikaragua'da Samoza'yı, Küba'da Batista'yı, Zaire'de Mobuto'yu destekleyen güç hep Amerika olmuştur. Görece olarak demokrasiyle yönetilen ülkelerde askeri darbelerin arkasında da Amerika'nın olduğunu herkes bilir. Dolayısıyla bu tamamen iki yüzlü bir politikadır ve bahane olarak kullanılmaktadır.

A. YILDIZ: Buna General Noriega'yı da ekleyelim isterseniz. Çünkü çok ilginçtir; Panama'da Amerikan çıkarlarını gözettiği sürece iyi adamdı Noriyega. Ne zaman ki anlaşmayı yenilemek istemedi diktatör oldu, uyuşturucu kaçakçısı oldu.

R. KAYA: Evet, benzer bir olay daha yakınlarda Venezüella'da yaşandı. ABD halkın seçtiği Chavez yönetimine karşı darbe örgütlemeye çalıştı. Ama darbe başarısız olunca sesini kesip geri çekildi. Bu konuya girmişken ben şuna da değinmek istiyorum: Bir kere, bir halkın başına bomba yağdırarak o halka demokrasi getireceğim demek başlı başına bir edepsizliktir. Kaldı ki Amerika Irak'a nasıl demokrasi getirecek? Bakıyorsunuz Ahmet Çelebi diye birisi ön plana çıkıyor. Bu adam hakkında Ürdün'de banka yolsuzluğuna bulaşması dolayısıyla soruşturma açılmış. Araba bagajında Ürdün'den kaçırılmış bir insan. Diğer taraftan Talabani, Barzani gibi feodal ağalar gündemde. Amerika bunlarla mı Irak'a demokrasi getirecek? Kaldı ki zaman zaman 'biz şu kadar süre kalacağız, petrol şu şekilde dağılacak' gibi itiraf kabilinden açıklamalar da olmuyor değil. Demokrasi getirme iddiası dünyada kimse tarafından ciddiye alınmayan bir iddia.

A. YILDIZ: Peki nedir o zaman Amerika'nın gerçek niyeti?

R. KAYA: Valla ben olayı en genelde petrol olarak da görmüyorum. Bence aslolan küresel egemenliği hakim bir şekilde yaymak, bunu kalıcı kılmak, pekiştirmek. Selahaddin Eş'in bir yazısında değindiği gibi, petrol, bu savaşın semeresi; bir nevi promosyon yani. Zaten küresel hakimiyeti kurup bölgeye hakim olduğunuz zaman petrole de başka kaynaklara da el koyuyorsunuz. Öncelikli hedef petrol değil, savaşın doğal getirisi o. Burada **hegemonya** kavramı önemli. Amerika dünyaya bir düzen vermeye çalışıyor, bu da sadece dış dünya ile sınırlı değil. Amerika'nın kendi içerisine dönük kısmı da var. 11 Eylül'den sonra kendi içinde özgürlüklerin kısıtlandığını görüyoruz; yeni yasalar çıkartıldı, iç güvenlikle ilgili yeni bir bakanlık kuruldu, yabancılar -özellikle de Müslümanlar- 11 aya varan sürelerle hiçbir gerekçe sunulmadan sorgulandı, gözaltında tutuldular. Afganistan savaşı sonucunda yaşanan Guantanamo olayını biliyoruz; bu başlı başına bir hukuksuzluktur. İşkenceyi mubah gören, yasallaştıran bir sistem oluşuyor. En son olarak el-Kaide'nin 3. adamı diye yakalanıp Amerika'ya götürülen Şeyh Halid isimli şahsın çocuklarının ve eşinin de Amerika'ya götürüldüğünü öğrendik. Ne için, konuşturulması amacıyla. İnsanlar tutuklanıyor, ölenler oluyor. Kendi toplumu dahilinde de müthiş şoven bir propaganda var. İçerde de tahakkümcü bir tablo var, ama elbette bu dışarıda çok daha bariz biçimde görülmekte. Amerika'nın dünya sistemine yönelik yaptığı müdahaleler, ortaya koyduğu sarsıntı uluslararası hukuk düzeni açısından çok önemli ve sarsıcı oldu. BM düzeninin biz hiçbir zaman adil olduğunu düşünmedik ama görece bir standart vardı ortada. Amerika son operasyonlarla bu düzeni altüst etti. Veto aracılığıyla emperyalistler arasında bir paylaşım düzeni vardı; onu dahi tanımadığını ilan etti. Emperyalistler arasındaki paylaşımı da kabul etmeden, dünyanın tamamen kendisine ait olduğu, tek hakim kendisi olduğu bir düzen kurmaya çalışıyor. Sınırsız ve engelsiz bir tahakküm düzeni yani. Uluslararası hukukun kalıntılarının dahi Amerika tarafından paramparça edildiği yeni bir sürece giriyoruz...

A. YILDIZ: Peki Rıdvan bey, tam da burada Amerika'nın hiçbir kurum ve kural tanımadan tüm dünyada kendi hegemonyasını pekiştirmek üzere harekete geçmesi ile, Müslümanları ve İslâm'ın

bizatihi kendisini Amerikan tipi hayat tarzına yönelik bir tehdit olarak algılaması arasında nasıl bir ilişki kurabiliriz? Amerikan saldırganlığının bu boyutuna ilişkin neler söyleyeceksiniz?

R. KAYA: Bu boyutu şöyle izah edeyim: Amerika elbette kendi hayat tarzını, kapitalist hayat tarzını öne çıkartmaya çalışıyor; bunun için dünyada bir düzen oturtmaya çalışıyor. Bu düzen doğu bloğunu çökertti. Kalan ülkelerin de ne halde olduğunu görüyoruz. Buna karşılık, İslami bir hayat tarzının Amerikan hayat tarzına karşı koyabilmesi şu an için fiili olmaktan çok potansiyel bir ihtimal, bir alternatif olarak öne çıkmakta. Amerika bu girişimiyle bu potansiyeli eziyor. Siyasi açıdan, askeri açıdan, daha da önemlisi psikolojik açıdan eziyor. Amerika'ya karşı konulamayacağı, ona asla direnilemeyeceği anlayışını kitlelerde yaygınlaştırmaya çalışıyor. Çok sözü edilen 'akıllı bombalardan' tutun propaganda savaşına kadar kullanılan her türlü malzeme buna hizmet ediyor. Aslında burada temel anlamda bir doku uyumsuzluğu var; Ali abinin de işaret ettiği gibi. Amerika bölgeye hakim olmak istiyor, bölgede bazı değişiklikler, düzenlemeler yapmak istiyor ama asla vazgeçemediği şeyler var: bunlardan biri **İsrail**. İsrail'in güvenliği var, hedefleri var. Bunu bölgenin asla kabul etmeyeceğini de biliyor. **Filistin** meselesinin temelinde bu var. İsrail'in Siyonist emellerine yönelik tepki sadece bölgede de değil. Bugün mesela Amerika'nın saldırganlığına karşı ortaya çıkan **küreselleşme karşıtı** hareketlerin önemli vurgularından birisi de Filistin'dir, orada yaşanan zulme karşı tepkidir. Aynı şey bu bölge için de geçerli. Irak'ta demokratik bir rejim kurulacağı söyleniyor; bunun bir an için gerçekleştiğini düşünelim; Irak halkı doğal olarak Filistin'den yana tavır alacaktır. Bu, bölgenin gerçeğidir. Yönetim ne olursa olsun, halkın tercihi yansıyacaksa, bu Filistin yanlısı olacaktır, anti İsrail olacaktır. Bu da doğal olarak Amerika ile çelişkiye yol açacaktır. Amerika burada şu anda baskıyla, zorla bunu engellemeye çalışacak ama uzun vadede başarılı olacağını zannetmiyorum.

A. YILDIZ: Şimdi konu *doku uyumsuzluğu* bağlamında İsrail'e ve Filistin meselesine gelince, ben sözü Ahmet Varol'a bırakmak istiyorum... Ama İsrail'in kuruluşuna ilişkin küçük bir anekdot aktardıktan sonra: İngiltere'nin müzaheretini ile İsrail devletinin kurulmasının ilk adımını teşkil eden ünlü Balfour Deklarasyonu öncesinde, İngiltere yönetimine egemen olan petrol kumpanyaları Ortadoğu'daki petrol yataklarına hakim olmak için şöyle bir karar alıyorlar: Diyorlar ki; "Bölgeye tamamen yabancı, bölge halklarına düşman, ama bize dost, bize sırtını yaslayacak bir gücü burada ikame etmeliyiz." Ve biliyorsunuz, deklarasyonun ardından Filistin'e Yahudi göçü başlatıldı; böylece İslam dünyasının kalbine saplanan bir hançer gibi İsrail devleti bölgeye oturtuldu. Sürekli kan dökerek, sürekli toprak genişleterek, sürekli savaşarak İsrail bugün şeytani bir süper güç haline geldi. Şimdi bu operasyonun bir de İsrail'in güvenliğini garanti altına alma boyutu var; hatta bir başka boyutta "İkinci İsrail" projesi... Evet Ahmet bey, şimdi sizi dinleyelim.

A. VAROL: Tabi, bu yüzyılın başında Filistin toprakları üzerinde bir İsrail devletinin kurulmasında Avrupa açısından iki önemli hedef vardı: Avrupa İsrail'in kurulmasında önemli rol oynamıştı. Amerika henüz güçlü değildi; o zaman İngiltere krallığı başı çekiyordu dünya güçleri arasında. Siyonistlerin de genel olarak izledikleri bir strateji vardır: Dünyanın en güçlü devletinin arkasına sığınıp onunla pazarlık ederek, kendi güç ve imkanlarını ona pazarlayıp onun himayesi altında işler becermek. O zaman da işte bunu İngiltere krallığının himayesi altında yapmaya çalışıyorlardı. Avrupa'nın önemli bir problemi vardı o yıllarda; **anti-semitizm**. Bugün için ciddiye alınan bir problem değil belki ama o gün 19.yy. Avrupa toplumları için ciddi bir problemdi. Bu problemden kurtulmak için Yahudilerin Avrupa toplumundan arındırılıp bir yerlere yerleştirilmesi düşüncesi vardı. İkinci bir sebep de şu: İslam coğrafyası her ne kadar bu güçler tarafından *manda* haline getirilmiş olsa da **potansiyel bir tehdit** şeklinde görülüyordu ve bu tehdidi kendi bölgesinde meşgul edecek, zor duruma sokacak bir güce ihtiyaçları vardı, bir uzak karakola. Böylece hem Müslüman toplumlardan kaynaklanabilecek bir sıkıntı, Avrupa'ya, genel anlamda Batıya yönelecek bir tehdit orada, kendi topraklarında zayıflatılacak hem de bir tespit vazifesi görecekti, Batıya karşı durum tespiti yapacak, gerektiğinde tavır alınmasını sağlayacaktı. Bunun için İsrail adı altında bir **işgal devleti** kurduruldu. İsrail'in kurdurulması için hazırlıklar başlatıldı: İngiltere'nin Filistin'i işgal etmesi, Balfour deklarasyonu, Sykes-Picot anlaşması vs. bütün bunlar Yahudilerin oraya yerleşmesinin zeminini hazırladı. Ama bütün bunlara rağmen istenilen oranda bir göç gerçekleşmedi, yani orada bir devlet kuracak alt yapı oluşmadı. Bunun üzerine bir Nazi fırtınası estirildi Avrupa'da. Bu Nazi fırtınasını bugün o yönden tahlil ettiğimizde ilginç ipuçları karşımıza çıkıyor. İşte Garaudy'nin "İsrail'i kuran efsaneler" konusundaki tespiti de oradan kaynaklanıyor. Gerçek şu ki; 1933 ile 1945 arasındaki 12 yıllık süreçte Nazi fırtınası ile birlikte Filistin topraklarına bir devlet kurmak için yeterince insan göç ettiriliyor. Bu göç gönüllü bir göç değil, zoraki bir göç olmuştur. 800 bin civarında insan zoraki göç etmiştir. Ondan önceki dönemde göç edenlerin sayısı 150 bini bulmuyordu. Böylece toplam olarak 900 bine ulaşıldı; devlet kurulması için hazırlıklar başladığı sırada. 1947'de fiili olarak kurulan İsrail devleti 1948'de BM tarafından tanınmış, resmileşmiş bir devlet haline geldi. Sonra da bu devletin sürekli bir tehdit haline geldiğini görüyoruz.

Şimdi bu devletin tehdit unsuru olması biraz yapısı ile, biraz da kendisine biçilen rolle alakalıdır. Kendisine biçilen rolden az önce biraz bahsettik. Kendi yapısı ile ilgili olan kısma gelince. Daha önce üzerinde durulan *doku uyumsuzluğu* meselesi. Filistin toprakları boş bir toprak değildi. Bugün Amerika'da yapılan propaganda; İsrail devleti kurulurken oradaki toprakların boş olduğu şeklinde. İsrail de "biz kimseyi sürmedik; oraları ihya ettik; Araplar geldi başımıza bela oldu" diyor. Halbuki bugün yurtlarından çıkarılmış 4 milyon Filistinli var dünyada. Yurtlarında yaşamaya devam eden de 3 milyon Filistinli var. Toplam 7 milyon ediyor. Yedi milyon nüfusu Filistin topraklarına yerleştirirseniz, burası 28 bin kilometrekarelik bir alan olduğundan kilometrekareye düşen insan sayısı Türkiye'ninkinden daha fazla oluyor. Ki Türkiye nüfus yoğunluğu açısından orta halli bir ülkedir. Bu da o toprakların boş olmadığını gösteriyor, bu bir. İkincisi de o toprakların dini bir kimliği var; bundan dolayı gerek Hıristiyanlar ve gerekse Müslümanlar o toprakları Yahudi hakimiyetine vermek istemiyorlar. Hıristiyanlar aslında Müslüman hakimiyetinde zorluk çekmemişlerdir. Ama Yahudi hakimiyetinde büyük zorluk çekmişlerdir. Ben Filistin'in Hıristiyanları ile de oturdum görüştüm, fikir aldım; emin olun Filistin topraklarına sahip çıkma, topraklarının dini kimliklerini koruma noktasında neredeyse Müslümanlar kadar bir hassasiyet gösteriyorlar. Tabi bunların içinde duyarsız olanlar da var her kesimde olduğu gibi. Ama dini duyarlılıkları olanlar o toprakların Siyonistlerin hakimiyetine bırakılmaması gerektiğini söylüyorlar. Buradan anlıyoruz ki o topraklardaki Siyonist hakimiyet kabul edilebilir bir hakimiyet değildir. Bu yüzden sürekli bir mücadele ile, bir tepki ile karşı karşıya gelmiştir. Bunu bastırmak için de İsrail sürekli bir tehdit ve korkutma çabası içine girmiştir. Bundan dolayı da hem askeri gücüne ağırlık vermiştir hem de zaman zaman savaşlar çıkararak, saldırılar düzenleyerek 'siz bizi ezemezsiniz, buradan İsrail devletini çıkaramazsınız, biz bir realiteyiz, bunu kabul etmelisiniz' diyor. Burada İsrail'in barış diye ortaya sürdüğü, Siyonist rejimin bir realite olarak kabul edilmesidir... Yani İsrail'in varlığı meşrûlaşacak, Arap dünyası bunu tanıyacak. Ayrıca İsrail'i tehdit eden bütün unsurlar ortadan kalkacak, dağıtılacak; Hamas gibi, İslami Cihad gibi, Lübnan'daki Hizbullah gibi.. Yerleşimcilerin varlığı tanınacak. Hatta Arafat da olmayacak. İsrail rahata kavuşacak...

A. YILDIZ: Diyelim ki bütün bunlar oldu. İsrail rahat duracak mı? İsrail'in ve Siyonist ideolojinin hedefleri gereği, Nil'den Fırat'a kadar olan toprakları "Arz-ı Mev'ûd" sayması gereği İsrail rahat duracak mı? İsrail'in bu hedefleri ile Amerika'nın hedefleri arasındaki paralellikler neler?

A. VAROL: Aslında bütün bunlar, sadece İsrail'in güvenliğini sağlamak değil geleceğe dönük hedeflerini de garantiye almak isteyen bir projeyi de içeriyor.

A. BULAÇ: Şöyle diyebiliriz miyiz: Sadece İsrail'in güvenliğini garanti altına alan bir proje değil bu; İsrail'in yayılma projesini de garanti altına alan bir projedir. Mesela İsrail 1966'dan bu yana işgal ettiği toprakları boşaltsa ve güvenlik sınırı içinde kalsa, bütün Arap ve bölge ülkeleri bunu kabul etse, mesele bitmez. İsrail'in bunun ötesinde Nil ve Fırat arası bölgeyi alma niyeti var. Bunu da garanti altına almak istiyor.

R. KAYA: Ben bu konuda farklı bir şey söylemek istiyorum: Ben İsrail'in bundan sonra yayılabileceği bir alan görmüyorum. 1982'de Lübnan'ı işgal etti, ama 2000 yılında zelil bir şekilde çıkmak zorunda kaldı. Eminim ki, şu anda Gazze'den elini eteğini çekebilse, kendisini rahat hissedebilse oradan da çekilir. Siyonistlerin sözü edilen türden hedefleri elbette İsraililerin zihin dünyalarında mevcuttur. Milletlerin bu tür hayalleri hep vardır. Yunanlıların Enosisi, Türklerin Kızıl Elması gibi. Ama önemli olan bunun pratiğe dökülme şansının olup olmadığıdır. Son yirmi yıllık süreçte İsrail fiilen daha fazla yayılma imkanının olmadığını fark etti. Bundan sonra hedefinin bölge ülkeleri nezdinde kabullenilmek olduğunu düşünüyorum. Tabi bunun için de direnen unsurların tasfiyesi önem kazanıyor. Irak İsrail'in varlığını meşru kabul etmiyor. Filistin mücadelesine destek veriyor, bu yüzden de saldırıya maruz kalıyor. Benzeri bir durum muhtemelen Suriye ve İran için de gündeme gelecektir. İsrail'in şu aşamada bölge ülkeleri tarafından kabul edilmek şartıyla mevcut statükoya razı olduğunu düşünüyorum. Bence halihazırda İsrail yayılmayı değil, güvenliğini düşünüyor.

A. YILDIZ: Peki, Ahmet bey, siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?

A. VAROL: Şu an için İsrail'in birinci hedefi güvenliğini garanti altına almak. 5 milyon Yahudi Filistin topraklarına yerleşmiş; ilk etapta güvenliklerini sağlamak istiyorlar. Şimdi bu operasyonla güvenlik hedefinin büyük ilgisi var; çünkü Irak'ı bir tehdit olarak görüyor; böylece tehdit ortadan kalkmış olacak. İkincisi Suriye Filistin'deki direniş örgütlerine lojistik destek veriyor. Bu desteğin tamamen ortadan kalkmasını istiyor. Böylece direniş grupları destek bulamasın istiyor. Üçüncü olarak Suriye aracılığıyla Lübnan'a baskı yapmak istiyor; çünkü orada hem siyasi parti, hem de meşru bir askeri güç olan Hizbullah var. Şimdi bu operasyonla bu unsurlar ortadan kalkacak ve bir yandan da İsrail'i meşru kabul ettirme politikasına destek aranacak. Bunun için güvenlik önemli.

İkinci bir husus var; sizin biraz önce ifade ettiğiniz **İkinci İsrail** projesi. Ben bu konuyu daha önce gündeme taşımıştım Türkiye'de; alternatif İsrail projesini. İsrail kaynaklarının dile getirdiği husus

şudur: Aksa intifadasının başlangıcından bu yana, yaklaşık 30 aylık bir sürede bir milyon civarında hatta daha fazla Yahudinin Filistin topraklarını terk ettiği, yani tersine bir göç yaşandığı biliniyor. Yahudiler diyor ki "Bunların dağılmalarını önlememiz lazım; bunların toplanacağı güven içinde kalacağı alternatif bir İsrail bulmamız lazım." Bunu kendileri diyorlar. Böyle bir şey için de en uygun yerin Kuzey Irak olduğunu söylüyorlar...

Ben Kuzey Irak'a gittim, oradaki şartları biliyorum; bölgedeki hakim güçlerle görüşmelerim oldu. Kuzey Irak'ın şu anda ekonomik yönden bir yatırıma ihtiyacı var. Siyonistler için başlangıcında oraya ekonomik yönden yerleşmeyi düşünüyorlar. Yani oraya yatırım yapmak istiyorlar. Bu yatırım Siyonistler ve Amerika için kolay. Bunu sağladıktan sonra da kademeli bir şekilde etnik bir yerleşimin sağlanması mümkün. Öyle bir anda, Filistin'den göç eden Yahudilerin gelmeleri söz konusu değil, ama kademeli olarak bu mümkün...

A. BULAÇ: Geçen gün Zalmay Halilzad dedi ki: "Türkiye'nin güney doğusunu merkez almak üzere 1000 millik bir dairede bu operasyon sürecektir." Büyük ihtimalle merkez dediği de Mardin'dir; pergelin bir ayağı orda; 1000 millik bir daire çiziyorsunuz. Bu alanda operasyon sürecektir. Kafkaslar, Balkanlar, Suudi Arabistan'ın güneyi, Hazar bölgesi giriyor bunun içine. Bu bölgesel operasyonun birkaç ayağı var: Biri askeri ayak. Hem haritada bir değişiklik yapılmak isteniyor hem de siyasi rejimlerde, toplumsal yapılarda bir değişiklik yapılmak isteniyor, benim anladığım kadarıyla. Tabi bunlar kartezyen düşünüyor; yapacaklarını hemen söylemiyorlar. Biz ise en son cümleyi baştan söylüyoruz; o yüzden bize karşı tedbir almak kolay oluyor. Batılılar ise öyle değil; somut bir örnek: II. Dünya Savaşı sonrası Ortak Pazar kurulacağı zaman, Avrupa Ekonomik Topluluğu dendi; tamamen bir ekonomik birlik olarak tanımlandı. Kimse Avrupa Topluluğu'nu telaffuz etmedi ama zihinlerin gerisinde bir Avrupa Topluluğu vardı. Sonra Avrupa Birliği oldu; oraya gelene kadar da kimse *birlikten* bahsetmedi. Şimdi de Avrupa Birleşik Devletleri var; şu anda açıklanmıyor, telaffuz edilmiyor; bunların zihninin gerisinde böyle bir amaç var.

Şimdi, ilk olarak -eğer operasyon başarılı olursa- yapılacak harita değişikliğinde şu öngörülüyor: Irak 3 bölgeye ayrılacak. Önce federasyon olacak: Şii Araplar, Sünni Araplar ve kuzeyde de Kürtler. Şii Araplarla kuzey Arabistan'daki Şii'leri bir araya getirmek ve burada da İran'a alternatif bir devlet meydana getirilmek isteniyor. İran'a askeri bakımından bir operasyon olmasa da İran'a alternatif ve sistemle problemi olmayan bir Şii devlet ortaya çıkarılmak isteniyor. Sünni Araplar da Ürdün'e bağlanacak ve Ürdün'ün başına da ilk başta Ahmet Çelebi ama ikinci aşamada ise Prens Hasan getirilmek isteniyor. Prens Hasan Ürdün veliahdı olarak görülüyordu Kral Hüseyin döneminde. Fakat Kral Hüseyin, ölmesinden 48 saat önce apar topar Ürdün'e getirildi ve oğlu Prens Abdullah kral ilan edildi, böylelikle Hasan devre dışı bırakıldı. Kimse de buna anlam veremedi. Televizyonda açıklama yaptı; kardeşine sitem etti, onu azledip oğluna bıraktı krallığı. Fakat Prens Hasan hep yedekte kaldı. Bundan 3 ay önce Londra'da bu Kuzey Iraklı muhaliflerin bir toplantısı oldu ve buna Prens Hasan da katıldı. Aslında Irak'ın statüsü o toplantıda çizildi. Muhtemelen bu harita değişikliği gerçekleşecek olursa Prens Hasan Haşimoğullarından birisi olarak bunların başına getirilecek. Şimdi bu ne anlama geliyor? Bunun anlamı şu: tarihi Filistin topraklarında yaşayan Filistinlilerin Ürdün'e sürülmesi planı vardı. Filistin toprakları tamamen İsrail'e verilecek. Tabi çok büyük acılara yol açacak bir projedir, gerçekleşmesi halinde. Ve hakikaten düşününce bile dehşet veriyor. Bir başka proje değişikliği şudur: İran İslam devriminden sonra Amerika ve batı bir değerlendirme yaptı: Şu an bölgede bulunan ülkeleri iki kısma ayırmış bulunmakta. Kimisi onlara göre benzinlik istasyonu hükmünde, kimisi karakol devleti konumundadır. Katar, Bahreyn benzinlik. Polis devletler, karakollar şöyle sayılırdı: İran, Mısır, Türkiye, Pakistan. Fakat İran devrimle birlikte bu denklemden çıktı. Şimdi Amerika'nın yaptığı değerlendirme şudur: Ben bu bölgede nihayet nüfuz kuracaksam, halkı Müslüman olan devlete güvenemem. Bir rejim, ister cumhuriyet, ister krallık, ister diktatörlük olsun, Batı ile iyi ilişkiler içinde olsa dahi günün birinde İran'da olan şey burada da olabilir. Ya da Saddam örneğinde olduğu gibi kontrolden çıkabilir. Benim burada uzun süre kalabilmem için bu bölgede güçlü bir Yahudi devleti ve iki Hıristiyan devleti kurulmalıdır. Devletlerin kendi de Yahudi ve Hıristiyan olup halkı da Yahudi ve Hıristiyan olursa ben burada kalabilirim. Şimdi bir Yahudi devleti var burada Ürdün'e sürülen halkın topraklarında güçlü bir **İsrail** bulundurulacak. İki Hıristiyan devleti ise **Lübnan** ve **Ermenistan**. Eğer Lübnan'daki İslami unsurları temizleyebilirsem, güçsüz düşürebilirim ve Doğu Anadolu'yu

Ermenistan'a verirsem, plan gerçekleşecek diyor.

A. YILDIZ: Bu Ermenistan'la Kuzey Irak'ta kurulması düşünülen Kürt Devleti arasında bir ilişki olabilir mi?

A. BULAÇ: Kürdistan diye bir devlet kurulursa bunun iki önemli özelliği olacak. **İkinci bir İsrail** olacak bu devlet. Batı ile, Amerika ile iyi ilişkileri olan, ona sadık, anlaşması olan hatta onun tarafında korunan ve cazibe merkezi olacak olan bir devlet. Ya federe olabilir başlangıçta ya da bağımsız olabilir. Hatta özerkliği başlangıçta otonom bölge de olabilir. Burada Amerikalılar ilginç bir

hesap yapmışlardır. Hesap şu: burada 4 milyon Kürt var; istihdam açığı bir milyon yüz bin. Yani bir milyon kişiye iş sahası açtığı zaman sorun ortadan kalkmış olur. Fakat buraya 3 milyonluk bir istihdam alanı açmak üzere yatırım yapılıyor. Havaalanları, merkezler tam bir şantiye şimdi. Güney doğu bölgemizle kıyaslandığında Kuzey Kıbrıs-Güney Kıbrıs gibi. Cazibe merkezi oluyor bir bakıma; iktisadi ve sosyal bakımdan. Bu süreç başladı. Şimdi Türkiye'nin güney doğusu bölgenin en yoksul kısmı. Araştırmaya göre bölge halkı göç ediyor; ancak 100 milyonluk ek bir gelire sahip olsa göç etmekten vazgeçecek. Düşünün ki 200 dolar geliri olan bir insan 500 dolar gelir imkanı bulsa hemen oraya gidecektir. Dolayısıyla burada İsrail müthiş miktarda yatırım yaptırdı. Amerika'nın korumasında olan ve zaman içerisinde güneydoğu Anadolu'yu da kendi içerisine çeken bir Kürt Devleti projesi var. Fakat bu da sonsuza kadar ayakta tutulacak bir devlet değildir. En sonunda Ermenistan'ın buraya geleceği ve Kürtlerin de buradan tasfiye edileceği bir projedir bu. Kürtlere de herhangi bir kazanç sağlamayacaktır.

Harita değişikliğinin uzun vadede böyle bir öngörüsü var...

A. YILDIZ: İkinci bir Sykes-Picot gibi...

A. BULAÇ: Evet. Bu arada dikkat ederseniz, en önemli noktalardan biri İran olarak ortaya çıkıyor. İran hem batıdan hem de doğudan kuşatma altına alınmış oluyor. İkinci aşamada hem Suriye'yi hem İran'ı hedef alacaktır. Şu anda Amerika'nın Türkiye'de konuşlandığı üslere baktığınızda buranın kısa vadede Irak'ı hedef almadığını görüyoruz. Suriye'yi hedef alıyor. Mesela Mardin Kızıltepe ile Suriye sınırı arasında 15 km. var; Habur'la arasında ise 200 km. var. Operasyonun ikinci aşamasında Suriye ve İran'a karşı operasyon kesin gibi. Başarılı olursa tabi.

A. VAROL: Belki askeri bir müdahaleden ziyade orada konuşlanıp Suriye'ye baskı yaparak bundan sonra atacağı adımları belli bir çerçevede atmasını sağlamak da hedeflenmiş olabilir.

A. BULAÇ: Şimdi buna ben de katılıyorum; ancak geçen ay iki gelişme meydana geldi: Birincisi; şu anda bu doktrinin önemli savunucularından olan Richard Perle bir açıklama yaptı; "en kısa zamanda Suriye demokratik reformlarını yapmalı, yoksa sıra ona gelir" dedi. İkincisi de; geçen ay Blix Tahran'a gitti, Hatemi ile görüştü ve Mart ayı sonuna kadar ellerindeki nükleer silahların envanterinin çıkarılmasını ve bunun BM'ye verilmesini istedi. Dolayısıyla Irak'a karşı kullanılan kitle imha silahı bahanesi İran'a karşı da kullanılacak.

R. KAYA: Ayrıca Atom Enerjisi Kurumu da İran'da denetimlere başladı.

A. BULAÇ: Şimdi İran'ın elinde bunlar var mı yok mu, bu önemli değil. Rıdvan beyin dediği gibi bu kanıtlanmadı. "Kimyasal silahla ilgili kanıtın bulunmayışı, olmadığı anlamına gelmez" diyorlar. Hukuk tarihinde görülmemiş bir şey bu. Hukuk sistemlerinin kabul ettiği bir şey var; iddia müddeiye aittir. Tarafsız insanlarca yürütülmesi lazım. BM fellik fellik aradı Irak'ı, bulamadı ama bu doktrine göre bu gerekli değil, kanıt bulunmayışı silah olmadığı anlamına gelmez!!

R. KAYA: Hatta bunlar o kadar ileri gittiler ki, sahte belge bile düzenlediler. Nijerya dışişleri bakanının imzasını taklit ederek Irak'a uranyum satıldığını gösteren sahte belgeler ürettiler. ABD Dışişleri bakanı Powell BM'ye bunları belge diye sundu. Bu sahtekarlık açığa çıkınca da konu örtbas edildi. Baradey kanıt diye sunulan bu belgelerin sahte olduğunu açıkladı ama konunun üzerine gidilmedi, unutturuldu.

A. YILDIZ: Bu arada ABD, Birleşmiş Milletler örgütünü by-pas etti; devre dışı bıraktı...

A. BULAÇ: Bunlar soğuk savaş döneminde ihdas edilen ve Amerika'nın hegemonyasına hizmet eden kurumlardı. BM, NATO, IMF, Dünya Bankası gibi kurumlar o zaman ihdas edildi. Amerika aslında bunları da tasfiye etmeye çalışıyor; yeni hegemonik amaçlarına uygun, onun çıkarlarına hizmet eden yeni kurumlar ortaya çıkarmaya çalışıyor. Bu kurumları devre dışı bırakarak operasyonlarına devam edecek. Şimdi, aslında BM'nin en büyük işlevi İsrail devletinin kurulmasıdır. İsrail BM tarafından alınan 65 karara da uymamıştır, fakat yine de uluslararası ihtilaflarda orman kanunlarının geçerli olmaması, güçlünün sözünü zayıflara geçirmemesi için böyle bir kuruluş gerekli idi. Zayıf ülkelerin bir imkanı vardı. Bir ülkede zayıflar ne yapar? Hukuka başvurur; bir kurtarıcıdır hukuk, olması gerekli. Fakat ABD bu dönemde öyle bir doktrin geliştirdi ki, bu Talmut'tan ve Tevrat'tan alınma bir hüküm: tokat metaforundan hareket ederek bunu geliştirdi: **Birisi sana saldırmaya girişmişse o sana saldırmadan önce sen ona saldır.** Şimdi, din açısından bu tokat metaforu çok ilginç bir şeydir: İncil'de tokat şöyle geçer: **Biri sana tokat vurursa sen diğer yanağını da çevir.** Tevrat'ta tam aksidir. İslam'da ise ortasıdır: **Size saldırılırsa misli ile cevap verin;** hakkı tecavüz etmeyin, daha fazla yapmayın, adil olun. Amerika'nın bu **önleyici, ön alıcı** doktrini ise tamamen farklı bir şey: Bir defa ne yapıyor? **Bu tehdidi kendisi tespit ediyor.** İkincisi, **bunu önlemek için henüz daha fiili bir eylem, bir saldırı olmadan kendisi saldırıyor.** Bu gerçekten de bir **orman kanunudur;** bu, sadece güçlülerin sözünü geçirdikleri, bütün tanımları kendilerinin yaptığı, kimin kime gücü yetiyorsa güç kullandığı ilkel bir kabile

dönemine geri dönüştür. Bu, dinlerin, medeniyetlerin, hukuk tarihinin çok çok gerisine düşen bir şeydir. Bana saldırabilirsin diye tasavvur ediyorsun...

R. KAYA: Bu mantıkla mesela Hitler'in Çekoslovakya'yı, Polonya'yı işgaline asla karşı çıkamazsınız. O bana saldıracaktı, atik davranıp ben saldırdım diye meşrulaştırılabilir, nitekim Hitler de aynen böyle savunmuştu saldırganlığını.

A. YILDIZ: Yani ABD, uluslararası hukuk kurallarını yok saydı; kuruluşunu bizzat kendisinin sağladığı Birleşmiş Milletler'i devre dışı bıraktı; by-pas etti. Bir süre önce Uluslararası Ceza Mahkemesi(UCM) Amerikan askerlerini hiçbir zaman yargılayamaz demmişti. Bu ve benzeri uygulamalarıyla bütün dünya ülkelerini karşısına aldı. Irak müdahalesi ise bu tepkileri iyice artırdı. Şimdi, ABD bu tutumuyla, kimseyi "*takmayan*" tavrıyla bölgede uzun vadede kalabilir mi? Burada tekrar "doku uyumsuzluğu" meselesini hatırlatmak istiyorum. Amerika'nın İsrail gibi bölgeye yabancı ve düşman bir güce ve yine Ali ağabeyin sözünü ettiği mutasavver bir Ermenistan'a, keza benzer şekilde bir Hıristiyan Lübnan'a yani bölge dokusuyla uyuşmayan güçlere dayanarak burada bir hegemonya geliştirmeye çalışması, fitrata ters düşüyor mu? Bu fitratla savaşmak demek değil mi? Yada ABD'nin giderek **İsrailleşmesi**, ABD'nin izmihlâlini de beraberinde getirmez mi? Bu noktada **Rachel olayı** bana çok anlamlı geliyor: Bu Amerikalı kızcağız, akranlarının yaşadığı çilgınca hayatı, her türlü imkanı, konforu bir kenara bırakıyor; fitratının sesini dinliyor, derûnundaki ilahi nefes harekete geçiyor; geliyor mazlum Filistinlilerin yanında zulme karşı duruyor, onların derdine ortak oluyor, onların kaderini paylaşıyor ve vahşî İsrail'in paletleri altında eziliyor. Ne kutlu, ne mübarek bir ölüm! Ve ABD bunu gizlemeye çalışıyor. Bu olay, bence İsrail'in de, Amerika'nın da yıkılışıyla sonuçlanacak insanî ve **fitrî isyan**'ın yani **küresel intifada**'nın çok anlamlı bir başlangıcı.

A. BULAÇ: Evet, çok doğru... Rachel, Gazze'de gezerken çocuklar ona "Bush nasıl, Şaron nasıl?" diye soruyorlarmış; "bular nasıl insanlar?" diyorlarmış; o da şöyle cevap veriyormuş: "*Sharon mecnun, Bush mecnun.*" Bunlar deli, çilgın! Bence ABD'nin soyunduğu bu yeni projeyi bu söz çok iyi açıklıyor. Bu bir **çilgınlık**! Ve bunun altında güçlü bir inanç da var. Yani bu konuştuğumuz stratejik, askeri, ekonomik çıkarların yanında bir de bu ekibi harekete geçiren bir dini inanç var; bu batıda gündeme geldi ve kuşku duyuluyor. Ve bu proje hiçbir şekilde masum ve makul değil. Bırakın görünen çıkarları, burada bir çilgınlık söz konusu. Bu durum ABD kamuoyunda da rahatsızlık oluşturdu ve Powel bir açıklama yaptı; "biz Yahudi lobisinin etkisinde değiliz, ABD çıkarları doğrultusunda hareket ediyoruz" dedi. Bu inancı şöyle özetlememiz mümkün. Hıristiyan Protestan bir grup, zamanın sonunda yaşadığımızı, ancak ahir zamanda vuku bulması gereken olayların olmadığına inanıyor: Aslında Mesih'in inmesi gerekiyordu, fakat belirtiler yok, diyorlar. Bunda bir problem var; biz Mesih'in gelişi için bu ortamı hazırlamalıyız. İnanca göre zamanın sonunda Mesih gelecek, çok büyük bir savaş çıkacak ve Mesih'e inananlar göğe yükselecek ve yeryüzündeki bu katliami seyredecekler ve onlar kurtulacaklar. Bunun için de bütün dünyadaki Yahudilerin İsrail'de olması gerekiyor ve bu devletin kurulması Tanrının bir buyruğudur. Bütün Yahudiler toplanıp bir devlette olmalı. Bu Yahudiler de acı çekecekler; işin ilginç bu. Bunlar çok geniş müntesibi olan bir kiliseye bağlılar ve iktidar seçkinleri arasında da varlar. Bush'un bağlı olduğu kilise tam böyle inanan bir kilisedir. Ve dikkat ederseniz, Powell ve Bush hariç bu doktrinin bütün mimarları Yahudi kökenlidirler. Siyonist kısmı da bu inanca sahip değil. Fakat bu inanç suiistimal edilmeye, politik çıkara dönüştürülmeye müsait bir inanç olduğu için kullanılıyor. ABD'de Hıristiyan sağ sınırsız bir destek veriyor İsrail'e; bunun özünde fanatizm var. Sadece bölgemiz değil, bütün bir dünya tehdit altına giriyor. Tarihte böyle bir şey yok. Bu uygulanırsa kan gövdeyi götürecektir. Fakat bu bir intibâha / uyanmaya da sebep oluyor. Ben bu doktrinin başarılı olacağına inanmıyorum. Şimdiye kadar biz bu doktrin uygulanırsa neler olur, onu konuştuk. Fakat madalyonun öbür tarafı da var:

Bu doktrinin hiç bir şekilde başarılı olmayacağına dair bendeki kanaatler şuradan kaynaklanıyor: Birincisi: bu süreçte İslam dünyası kendini yeniden keşfediyor. Türkiye'ye baktığınızda Türk aydını, entelektüeli, siyasetçisi, medyası Ortadoğu diye bir kavramla karşılaştı. Suriye var, Irak var, Lübnan var ve işte orada şu dinamikler var, etnik gruplar var, biz son derece cahil bir vaziyetteydik. Yani genel olarak, Türkiye olarak. Biz 100 senedir yüzümüzü batıya çevirmişiz. Oraya endeksliyiz. Bunları yeni öğreniyoruz. İkincisi her ne yaparsan yap her durumda Batı sisteminin dışına itiliyorsun. Ne AB ile uyuşabiliyorsun ne de stratejik ortağı olduğun söylendiği halde ABD'ye yaranabiliyorsun. Senin tarihi konumun yapın uygun düşmüyor ister istemez onunla çelişkiye düşüyorsun. Bizim şu konuşmayı yaptığımız bugün çok kritik bir gündür; yani önümüzdeki günlerde Türkiye hesapta olmadığı halde ABD ile bir savaşa girişebilir. ABD bizi de vurabilir. Hiç kimsenin aklının ucundan geçmeyen bir şey bu. Ancak Türk ordusu bu tarihsel refleksi ile Kuzey Irak'a girecek olursa ABD Irak'ın yanında Türkiye'ye de saldıracak, şu anda böyle bir süreç içinden geçiyoruz; tabi böyle bir şey olması da hiçbir zaman istenmez. Bir de şu anda Türkiye kendisi için açık ve somut bir tehdit algısı içinde bulunuyor. ABD Irak'ta bu şekilde devam edecek olursa, bu dediğimiz sebepler dolayısıyla orda bir tehdit olduğunu düşünüyor ve bunda da haklı bence. Ama Kuzey Irak'a girecek olursa ABD ile karşı karşıya gelmiş olacak. Şimdi bütün bu olaylar Mısır'da,

Suudi Arabistan'da, İran'da, bütün bölge ülkelerinde bir fikir uyandırıyor; bu da "**biz bir arada olmalıyız**". Çünkü İslam coğrafyasında bir operasyon oluyor, kaynaklarımıza el koyuyorlar, topraklarımızı işgal ediyorlar, siyasi rejimlerle oynuyorlar, 'şunu beğendim, bunu beğenmedim' diyorlar, 'işbirlikçi yönetimler getiriyorlar, biz bir şey yapamıyoruz. İslam ülkelerinde şimdi bu soru soruluyor; "neden biz kendimizi koruyamıyoruz; neden sürekli dayak yiyoruz?" Bunun İslam dünyasının uyanışına vesile olacağını düşünüyorum. İkincisi...

A. YILDIZ: İkincisine geçmeden... İslam dünyasında şu ana kadar görülmemiş bir "anti Amerikan" eğilim yükseliyor. Daha önceki Körfez Savaşı'ndan farklı olarak, Şiîsi-Sünnîsiyle, Ezher uleması ve diğerleriyle Amerika aleyhine fetvâ veriyorlar. Şimdi ABD'ye karşı savaşmak Müslümanlar üzerine bir görevdir, diyorlar. Yani Moğol istilasından sonra görülen İslam dünyasındaki **direnîşçi** ve **dirilişçi** çabalar bugün de yeniden ortaya çıkabilir mi? Ya da bahsettiğiniz intibah bu çerçeveye dönüşebilir mi?

A. BULAÇ: Dönüşebilir. Bakın; Türkiye'de ne konuşuluyorsa aynıyla İslam dünyasında da konuşuluyor. Mısır'da da konuşuluyor. Mesela Türkiye'de dört ana grup vardır. 1) Avrupa Birliği'nden yana olanlar, 2) ABD'den yana olanlar, 3) Tamamen milli bağımsızlıktan, mili çıkardan yana olanlar ve 4) İslam birliğinden yana olanlar. Kaba bir şekilde ayıracak olursak, böyle. Şimdi tek tek bakalım: **AB'den yana olanların projesi** iflas etti. Aralık ayındaki Kopenhag toplantısında AB basiretsizlik gösterdi, Türkiye'yi dışladı; tam savaş başlamışken Kıbrıs'ta Türk ordusunun işgalci olacağını söyledi; mesela, ikinci tezkere çıkmadığında AB dışişleri bakanını bile göndermedi Türkiye'ye destek olmak için. Şimdi AB'den yana olanlar tezlerini savunabilecek durumda değiller. ABD ile işbirliğinden yana olanlara gelince...

R. KAYA: Oraya geçmeden bir şey söyleyebilir miyim: Şimdi AB politikası biraz daha farklı bir konu. Şu noktada doğrusu yaygın bir propaganda var; AB eleştirisi üzerinden Türkiye'nin ABD safında yer almasını haklı çıkartmaya yönelik bir propaganda kampanyası sezinliyorum. Dikkat çekmek gerekirse; evet, bu konuda AB ortak bir tavır alamadı, ama iki eksen ülkesi Fransa ve Almanya'nın tavrı baştan beri net. Denildi ki 'karşı çıkmalarına bakmayın, ABD kararlılık gösterdiğinde ondan yana olacaklar'; ama şu ana kadar böyle bir şey yok; en azından tavır koyuyorlar. Türkiye'ye gelince; Kopenhag kriterleri hususunda samimi davranmıyor, sadece göstermelik düzenlemeler yapıyor.

A. BULAÇ: Hepsine katılıyorum, doğru. Ancak bu süreçte Almanya'nın, Fransa'nın hepsinin ortak bir tavır takınması lazımdı. Ancak bu sabah bir açıklama geldi; "IMF ve Dünya Bankasında söz sahibiyiz, size gerekli yardımı yapacağız" dediler.

R. KAYA: Avrupa kendi içinde ABD'ye karşı bir tavır koyamıyor; İngiltere ve İspanya ABD'nin yanında yer aldı. Ancak Avrupa içinde ABD'ye karşı geçmişte bir karşı koyuş vardı da bu şimdi kayboldu diye düşünmemek lazım. Zaten yeni yeni bir karşı duruş şekillendirilmeye çalışılıyor. O bakımdan çok fazla Türkiye'yi arkalamasını beklememek lazım. Bir de Türkiye baştan beri çelişik, güven vermeyen politikalar izledi. AB'ye katılım sorununu ABD'den aldığı destekle aşmaya çalıştı. Ve bu durum Almanya, Fransa gibi ülkelerde Türkiye'nin ABD'nin Truva atı olduğuna dair kuşkuları besledi.

A. BULAÇ: Evet doğru. Şimdi bunları parantez içinde söyledikten sonra, gelelim **ABD'den yana olanlara**: Amerika ile birlikte hareket etmemiz gerektiğine inananlar gördü ki, ABD ile aramızda çok somut bir çelişki var ve giderilemiyor bu çelişki. Yani Allah muhafaza savaşa da dönüşebilir.

Türkiye hiç kimseye muhtaç değil diyenler de görüyor ki, bu dünyada tek başına bir şey yapılamıyor. Birden fazla ortak olursa hareket edilebiliyor ancak. Böylece bence Türkiye istemeden de olsa **İslam âlemine doğru** sürükleniyor ve bence de çok hayırlı bir gelişme olacak. Doğal olanı da budur.

Şimdi Amerikan planının neden başarısız olacağı noktasında beni ümitvar kılan ikinci husus da şu: Avrupa Birliği, Rusya, Çin gibi ülkeler her ne kadar şu anda ABD'ye karşı koyabilecekmiş gibi görünseler de eğer bu süreç hızlanırsa, ABD tek başına, kimseyi dinlemeden, tüm dünyayı hegemonyası altına almaya kalkarsa, bunlar da erken harekete geçebilirler ve bu çok daha büyük olaylara da dönüşebilir; bir 3. dünya savaşına da dönüşebilir. Mesela diyelim ki, Amerika'nın İran'a saldırması durumunda Çin de Rusya da AB de İran'ın yanında yer alır ve farklı güçler ortaya çıkabilir. Bu da bu planın başarılı olamayacağını gösterir.

Üçüncü olarak; benim de en çok itibar ettiğim, bütün dünya ölçeğinde hangi kültürden olursa olsun milyonlarca insan -hatta 4 milyara tekabül ettiği söyleniyor- kitlesi bunu kabul etmiyor. Fitrat bunu reddediyor. Bir güç tek başına bu kadar kabaca, fütursuzca dünyaya nizam veremez diyor. Bence **fitrat** temelinde de **küresel bir muhalefet** olacak. Burada İslam'ı besleyen dinamiklerdir bunlar; **fitrat** demek **İslam** demektir. Dahası, teknolojinin kendisi, gücün kendisi sorgulanmaya başlanıyor. Acaba bir ülke bir başka ülkeye savaş açsa, ne kadar haklı olursa olsun, "Moab" ismini

verdikleri bir bomba kullanabilir mi, nükleer silah kullanabilir mi, sivillerin, çocukların hayatını tehlikeye atabilir mi? Çünkü dünyada büyük bir adaletsizlik var; ülkeler arasında, bölgeler arasında. Bu proje bu adaletsizliği daha da derinleştirecektir. Burada küresel bir muhalefet ortaya çıkıyor. Bu yüzden bu planın başarılı olamayacağını düşünüyorum. Biz insanlar büyük bedeller ödeyebiliriz ve buna hazır olmalıyız; günahlarımızın kefareti için. Bazen su ile günahlar temizlenir bazen ateş ile. Bu ateşten geçmek lazım gelir...

A. YILDIZ: Tam bu noktada müsaadenizle Kuran'a iki gönderme yapacağım: Âd kavmi "**Bugün yeryüzünde bizden daha güçlü kim var**" diye böbürleniyordu. Fussilet sûresinin 15. âyeti "**Onları yaratan Allah'ın kendilerinden daha güçlü olduğunu görmediler mi?**" diye devam ediyor. Ve Âd kavmi, istikbar duygusunun en uç noktasında iken yok oldu. Yine Hz.Musa'yı ve inananları yok etmeye karar veren Firavun, (Araf sûresinin 127. ayetinde) "**Kuşkusuz bizim onlara karşı ezici bir güç üstünlüğümüz var**" diyordu. "Ezici bir gücümüz var"... Sadece güce dayalı bir hegemonya üretmek... Şimdi Amerika'nın, İsrail'in yaptığı da bu... Bunlar insanlığın önüne bir model koyamıyorlar; bir öneri getiremiyorlar da sadece "benim gücüm var; ezer geçerim" deyip buna dayanarak hakimiyet kurmaya çalışıyorlar. Firavun tam da böyle bir duygu içindeyken suda boğulmadı mı?

A. BULAÇ: Tarihe baktığımız zaman, imparatorluklar tam da güçlerinin zirvesinde iken dağılıp gidiyorlar. Roma bunun en bariz örneği. Dikkat edin, Roma'yı yıkanlar da onun kadar güçlü değil. Kimdi bunlar barbarlardı; kuzeyden gelerek ellerinde baltalarla yıktılar. Güç temerküz eder ve o gücü kontrol eden insanlar bunu adaletsiz kullanır. Öyle bir sürece girilir ki hiç kimse tek başına bu güce karşı koyamaz, onu ezer geçer. Tıpkı bugün ABD'nin yaptığı gibi. Yani Kuveyt halkı bundan mutlu mu? Arabistan, Irak, İran, Türkiye halkı bundan mutlu mu? Mutlu değil, herkes ezildiğini, aşağılandığını hissediyor. Fakat bu mağdurlar, bu kızgınlar, zulme maruz kalanlar öyle bir enerji biriktirirler ki zaman içinde ve bu bir araya gelir ve o imparatorluğu yıkar. Yani Roma yıkıldığı gibi Amerika da tam gücünün zirvesinde iken yıkılabilir ve bence İlahi sünnet tekrar edecektir. Çünkü ABD içinde bile bir muhalefet var, tüm dünyada bir muhalefet var ve insanlar adalet peşinde.

R. KAYA: Şimdi, emperyal bir güç sadece askeri varlığına, silahlarına dayanarak bir hakimiyet kurabilir belki, ama bunu sürdüremez. Bu mutlaka aşınacaktır. Bu anlamda ABD kısmen bir çelişki yaşıyor. Bush iki sene önce iktidara geldi, tartışmalı bir şekilde, hatta başkanlığı biliyorsunuz ancak mahkeme kararı ile kesinleşmek durumunda kaldı fakat aynı Bush başka ülkelerin rejimlerine müdahale hakkını kendinde bulabiliyor. İktidara geldiği sırada yaklaşık ABD'nin 500 milyar dolar bütçe fazlası varken, şimdi 300 milyar dolar açığı var. Tabi savaş kararı sadece bununla açıklanamaz ama bir etken de budur; savaş içerdeki sıkıntının dışarıya yönelme yoluyla örtülmesidir de aynı zamanda. Bu şekilde halkın gündemi manipüle edilmektedir.

A. YILDIZ: Burada bir parantez daha açarsak; ABD'nin ekonomik sıkıntısı, özellikle doların egemenliğinin sarsılması da bu operasyonların arkasında yatan etkenler gibi görünüyor.

R. KAYA: Sonuçta küresel hakimiyet savaşının ekonomik boyutu belirgindir. Zira ortada bir rekabet var ve Avrupa'nın karşısında ABD'nin zayıfladığını görüyoruz. Şu anda askeri gücü rakipsiz olabilir ama ekonomik olarak Avrupa toparlanıyor, ABD ise küçülüyor. Altını çizmek istiyorum. Hakimiyet tek başına askeri güç ile sağlanamaz. Bütün dünya sizden nefret etmişse siz bu işi sürdüremezsiniz. Gelinek noktada ABD için bu çok açık. Mesela savaş konusunda bazı ülkelere destek aldı, ama bunu nasıl şantajla, baskıyla yaptığını biliyoruz. Bunlar meşru değil. Halklar nezdinde hiçbir somut destek yok, sadece bazı hükümetlerden şantajla, baskıyla destek alıyorsunuz. Dünyada İsrail haricinde savaşı destekleyen tek bir halk yok. Bu dünya tarihinde görülmemiş bir şey. Bu yüzden ABD savaşı belki kazanabilir, elindeki askeri güçle Irak ordusunu ezebilir, halkını topluca katledebilir ama uluslararası anlamda adalet açısından, insani açıdan, hukuk açısından baştan kaybetmiştir. Bunu somut göstergeleri var; ilk kez bir savaş daha başlamadan bu ölçekte yoğun bir kitlesel protestoya yol açtı. Hatta savaşa giren İngiltere, ABD, İtalya, İspanya gibi ülkelere de bu protestolar daha yoğun bir şekilde yaşandı. Bazı şehirlerde yüz binlerce, milyonlarca insan yürüdü 15 Şubat eylemlerinde tüm dünyada ortak sloganlarla savaş protesto edildi. Halklar ABD'nin planlarını reddetti. Bu çok önemli. Irak gibi çok yıpranmış, yönetimi açısından sevilmeyen bir ülke için bunlar yapıldı. Şu da gündeme gelecektir bence: "Savaş karşıtlarının yaptıkları şeyler ne oldu, anlamsız mıydı, bir şey ifade etmedi mi, boşa mı gitti" deniyor. Ben yapılanların anlamsız olmadığını, boşa gitmediğini, aksine çok önemli kazanımlar sağladığını düşünüyorum. Eylemler ABD'nin uluslararası hegemonya kurma isteğinin önünde bir set olması açısından, dünyanın, insanlığın vicdanını harekete geçirmesi açısından çok önemli. Ayrıca bundan sonra ABD'nin yapmak isteyeceklerinin engellenmesi açısından da çok önemli. ABD, bundan sonra askeri gücü ne olursa olsun, bu muhalefeti hesaba katmak zorundadır. Irak gibi bir ülkeye karşı yapmaya çalıştıkları şey, bu protestoları gördüyse, hiç bir gerekçe üretmeyeceği başka operasyonlarda çok daha büyük karşı koyuşlar görecektir. Farklı zeminlerde de ABD ciddi muhalefetlerle karşılaştı. Mesela şu ana kadar ABD, BM Güvenlik Konseyini ilk defa atlamak zorunda kaldı. Çünkü buradan istediği kararı

geçiremeyeceğini gördü. Veto yetkisine sahip üç ülke bunu veto edeceğini açıkladı. Mesela tarafsız altılar denen ülkeler, Pakistan, Meksika, Şili, Kamerun, Gine, Angola gibi ülkeler vardı. Bu sayılanları ABD neredeyse ülke bile kabul etmiyordu; bunları Bush ya da Powell telefonla arayacak, ikna edecekti; teklif ya da tehditle yola getirileceklerdi. Ama hesap şaşı ve bu ülkeler tarafsız kalacaklarını söylediler, bu çok önemli bir gelişme. ABD, uluslararası sistemde giderek yalnızlaşıyor ve bu saldırganlık da bence kısmen bunun bir sonucu olarak görülebilir. Bu çılgınlığın ardında biraz da bu var.

A. YILDIZ: Yani bu operasyon, bir anlamda ABD'nin insanlıkla savaşı! Tüm insanları ve toplumları karşısına alan, giderek yalnızlaşan, bu yüzden daha da saldırganlaşan ABD'nin bu çılgınlığı, onun sonunu da hazırlayacak gibi görünüyor...

A. VAROL: Ben burada bir ilavede bulunmak istiyorum: 11 Eylül olayından sonra Batıda ve genel olarak dünyada aşırı derecede bir "anti İslam" propagandası vardı, bayağı da etkili oldu. Ama şimdi "anti Amerikan" bir tavır ortaya çıktı. Bu da büyük ölçüde ABD'nin haksız bir saldırıya karar vermesinden kaynaklanıyor. Bir de şu var: "ABD güçlü devlet, istediğini yapar" imajı yanlış, yanıltıcı bir psikolojik savaş unsuru. Büyük devletler de hata yapar ve ABD bu operasyonda hata yapmıştır. Çünkü her ne kadar bir proje geliştirse de burada bir dayatmacılık vardır. İki yönde dayatmacılık söz konusudur. Bir, halklara dayatıyor. Mesela Suriye halkına dayatacak olsa -ki Suriye halkı yönetimle problemlili olsa dahi- bu noktada ABD'nin dediklerini yapacak bir halk değil. ABD'nin getirip Suriye'nin başına dikeceği, İsrail'i resmen tanıyan, Filistin'e yardımı kesen bir yönetim Suriye halkının benimseyeceği bir yönetim olmaz asla. Burada bir ilkesellik söz konusudur. ABD'nin de orada çıkarlarını korumak için kendisi ile uzlaşacak, çıkarlarını koruyacak bir yönetime ihtiyacı var, aksi halde bunu başaramaz. ABD ile uzlaşma halinde ama kendi halkına yabancı bir yönetim sürekli problemlili olur. ABD dayatmacı olduğu için de zor durumdadır. ABD bir yandan da kendisi ile işbirliği içinde olan ülkeleri zora sokmuştur. Mesela altı ay öncesine giderseniz, işte Türkiye, ABD ile işbirliği yoğun olan bir ülke, ama şu anda yönetim zor durumda. Yani ABD kendisiyle uzlaşan yönetimleri de halkları ile karşı karşıya getirdi. Suudi Arabistan'da problemler çıktı.

ABD'nin bölge Hıristiyanlarıyla işbirliği meselesi de problemlili. Şimdi, Ortadoğu Hıristiyanları ile Avrupa Hıristiyanlarının bakış açıları, tavırları oldukça farklı. Mesela; Lübnan Hıristiyanları kötü bir tecrübe yaşadı; Müslümanlarla kavga ettiler ve bugün o kötü tecrübeden dolayı bir pişmanlık söz konusu. "Biz burada İsrail'in oyununa geldik" diyorlar. Aynı oyuna gelmek istemiyorlar. Yani ABD ile çok açıdan uyuşabilecek bir Hıristiyan kitlesi değil demek istiyorum.

R. KAYA: Bu noktada bir şeye de değinmek lazım: Nasrallah; "Bu savaşın *haçlı savaş*ı olarak değerlendirilmesi doğru değil" diyordu; bence bu iyi bir vurgu. Çünkü Hıristiyanlar da bu savaşa karşı çıkıyor.

A. BULAÇ: Papa da yaptığı konuşmada, olayı felsefi olarak bir *din savaş*ı haline getirmiyordu. Evet savaş gayri meşru görüyor, ama Irak halkı için dua ediyordu. Son olarak şunu söylemek istiyorum: Belki çok da farkında değiliz ama çok yavaş bir süreç işliyor: 1992 Londra toplantısında Margaret Thatcher'in dediği bir şey vardı, "anti İslam" sürecini başlatan: "Bundan sonra tehdit İslam'dan geliyor" dedi ve son 12 senedir devamlı İslam bir **öteki** olarak tanımlanıyor ve ötekileştiriliyor. Bir düşman olarak, bir hasım olarak, bir meşruiyet aracı olarak gösteriliyor. 11 Eylül süreci bu anlamda hız kattı. Fakat şimdi bütün dünya kamuoyunun, insanların ABD'ye ve savaşa gösterdikleri bu tepkiyi analiz ettiğimiz zaman şunu seziyoruz: **İslam karşıtlığı** şimdi **ABD karşıtlığına** dönüşüyor: ABD ve büyük batılı güçlerin kontrolündeki medyanın aslında İslam'ı haksız bir şekilde hasım konumuna oturttuğunu onu ötekileştirdiğini ve siyaset aracı olarak da bunu yaptığını görüyor. Şimdi burada bölgemizin çok ciddi temel sorunları var ve İslam bu sorunların ifade biçimi olarak da ortaya çıkıyor. İnanılmaz bir gelir bölüşümünde adaletsizlikler var, bütün bölge ölçeğinde böyle. İsrail'in varlığı insanların vicdanını isyan ettirecek boyutlarda uygulamalar yapıyor ve İslamiyet hem statüko ile kavgalı hem dünya sistemi ile kavgalı hem adaletsizliklerle kavgalı hem ekolojik dengenin bozulması, gezegenin tahrip edilmesi ile kavgalı. Burada söz konusu olan aslında bir medeniyetin krizidir. Medeniyetin kendisinin sorgulanmaya başladığı dönemdir. Bir paradigmanın çöküşüdür. Burada en karlı Müslümanlar çıkacaktır. Eğer kendilerini ifade edebilirlerse bundan İslam karlı çıkacaktır. Allah rahmet etsin, Bediüzzaman'ın 1900'lerin başında söylediği gibi **"En yüksek seda İslam'ın sedası olacaktır."** Bundan da hiç şüphe etmiyorum. Çünkü insanoğlu böyle derin bir krizden geçtiği zaman bir çıkış yolu arar. Bu çıkış yolu da inşaallah İslam olacaktır.

R. KAYA: Savaşın cephe anlamında sonucu ne olursa olsun, ABD'nin en azından insanlık vicdanında, küresel anlamda gördüğü muhalefet açısından savaş kaybettiğini söylemiştim. Fiili anlamda da şunu söylemek istiyorum: ABD Afganistan'da büyük bir zafer elde ettiğini propaganda ediyor dünyaya ama Afganistan'da Kabil dışında ABD ordusu hiçbir güce sahip değil. ABD askerleri Kabil'in dışına çıkamıyorlar. Afganistan'a hakim olamayan ABD Ortadoğu'da nasıl hakimiyet

kuracak? Belki kısa vadede kontrol altına alabilir ama bölgeye hakim olamaz. Ortadoğu'nun dinamikleri ABD'nin bölgede her zaman emperyalist, işgalci bir güç olarak algılanmasını sağlayacak ve buna karşı tepki oluşacaktır. Sadece askeri güç ile savaş kazanılmış olsa, bugün Filistinlilerin hepsinin elleri kolları bağlı olarak İsrail karşısında oturmaları gerekirdi. Böyle olmadığını görüyoruz; ellerinde hiçbir şey olmamasına rağmen halk direniyor, elli yıl daha direnir. ABD bu bölgede planlarını uygulamaya çalışacak ama bu da tepkiyi ve muhalefeti getirecektir. Ayrıca geçmiş dönemlerde de bunu gördük. ABD'nin İran'dan nasıl çekilmek zorunda kaldığını biliyoruz, 1984'te Lübnan'dan nasıl çekilmek zorunda kaldığını biliyoruz, yine en son Somali'den çekilmek zorunda kaldığını biliyoruz. Elbette Irak olayı basit değil. ABD uzun vadeli bir plan yaptı ve çok büyük bir güçle yükleniyor. Kolay olmayacak. Ama bu bölgede kalıcı olacağına inanmıyorum. Bu bölgenin dinamikleri yabancı, istilacı güçleri tasfiye etmeye yetecektir inşaallah.

A. YILDIZ: Yani; onların bir hesabı / bir planı var; ama elbette Allah'ın da bir hesabı var ve Allah Hayrül-Mâkirin'dir; hesabı / planı / tuzağı en üstün olandır.

Efendim, hepinize teşekkür ediyorum.

Kaynak: [Dünyanın Merkezi: Bağdat-Kudüs Hattı - Kudüs Dergisi](#)

İslami Terör Tanımı Politik Bir Tutumdur Abdurrahman Dilipak

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Çok özet bir tanımla, kaybedilen kurtuluş savaşına terör, kazanılan terör eylemlerine de kutsal kurtuluş savaşı diyorlar. Terör, şiddeti uygulayan tarafla, şiddetten zarar gören tarafa göre farklı anlamlar kazanıyor ve esasen her iki taraf da kendi terörünü kutsuyor.

Nötr anlamda terör, siyasi amaç güderek şiddete başvurma halidir ve karşı şiddet hiç bir zaman asıl şiddet kadar güçlü, yaygın ve sürekli değildir. Ancak toplumda daha fazla paniğe yol açar. Köroğlu ve Bolu beyi benzetmesinde bu durum daha net ortaya çıkar. Bir kişi ya da topluluğu teröristlikle suçlarken, kişi sadece karşısındaki kişi ya da grubu değil, kendini de tanımlamış olur. Esasen terörist faaliyetler, aynı zamanda devletten devlete, devletten birey ve gruplara, aynı şekilde birey ve gruplardan devlete ve birey ve grupların birbirine karşı uyguladıkları bir etkidir.

Burada sadece "İslamcı terör" tanımı politik bir tutumdur. Bu söylemi "Hıristiyan terör", "Yahudici terör" ya da "Laikçi terör" gibi çeşitlendirmek mümkündür. Bu tür tanımlar bir gerçeği ya da olguyu tanımlamaktan çok, hedefteki kişi veya grubu toplumun gözünde mahkum etmeyi amaçlayan psikolojik savaş taktikleridir. Terör bu anlamda esasen tarafların birbirine giydirmeye çalıştığı deli gömleği gibidir.

Bu çerçevede kural, haksızlık kimden gelirse gelsin, kime yönelik olursa olsun haklıdan ve mazlumdan yana tavır koyabilmektir. Ne var ki, bazen/ bazı zaman, durum ve ülkelerde genellikle her iki taraf da aynı zamanda hem zalim ve hem de mazlum konumunda olabilmektedir. İşin en dramatik yanı da budur.

Kaynak: [İslami Terör Tanımı Politik Bir Tutumdur - Abdurrahman Dilipak](#)

İslami Terör, CIA Direktörlerinin Ürettiği Bir Kavram - Ahmet Kekeç

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Nedir terör? Kimdir terörist? Bu konudaki herhangi bir tanımlamayı seçip (çünkü şartlara ve konjonktüre göre yüzlerce tanımlama üretildiğini biliyoruz) akıl yürütelim; terör toplum kabullerini zorlayan, daha doğrusu meşruiyet çerçevesi bulunmayan eylemlerin ortak adıdır. Bu tür eylemlerde bulunan kişiler de, dolayısıyla "terörist" addediliyor.

Terörün dini, ırkı, cinsiyeti olmaz.

Tabii, "terör" derken genel bir mutabakattan söz ediyorum. Aksi halde, "meşru müdafaa" sınırlarına giren her türlü kalkışmayı terör diye yaftalamamız gerekecek. Örneğin, "kuva-yı milliye" İngilizlerin gözünde terörist bir hareketti. Aynı şekilde, işgale direnen Filistinliler İsraililere göre, Rus hegemonyasını kabul etmeyen Çeçenler de Ruslara göre terörist sayılıyor. Terörle meşru müdafaaı ayıran, demek ki, meşruiyet çizgisi dediğimiz şey...

Bu cümleden olarak, bir kişinin, bir ideolojik grubun, ya da bir devletin, meşru müdafaa amacı taşımayan eylemlerinin tümü terör kapsamına girmektedir/girmelidir.

İsrail devletinin Filistin topraklarında uyguladığı tedhiş, "terör"dür örneğin. Aynı şekilde, Amerika'nın "egemen olma" savaşı da...

Amerika, Vietnam'da, İkinci Dünya Savaşı'nda harcadığının tam iki katını, yani 4 milyon ton bomba ve napalm kullanıp tam 3 milyon Vietnamlıyı öldürmüştü. Bu "terör"dür. Kamboçya hakeza... Kamboçya'yı bombalayan uçakların üzerinde "Öldürmek bizim işimizdir, işimiz ne kutsaldır" yazıyordu.

Amerika için tek "dış politika" parametresi "terör"dür. Bu nedenle, 60'lı ve 70'li yıllarda, CIA marifetiyle Afrika'da (Zimbabve, Zambiya, Namibya, Angola) çok sayıda örgüt kurup milyonlarca insanın telef edilmesine neden olmuştur. Birçok ülkede terör faaliyetlerini desteklemiş, askeri darbe tezgahlamış, iç savaş kışkırtıcılığı yapmıştır.

"İslami terör" ise CIA direktörlerinin ürettiği bir kavram. Ortadoğu'yu, bu arada dünyayı şekillendirmek ve dünya kaynaklarını ele geçirmek isteyen "emperyal gücün" üretip tedavüle sürdüğü, oldukça işlevsel bir kavram...

Kaynak: [İslami Terör, CIA Direktörlerinin Ürettiği Bir Kavram - Ahmet Kekeç](#)

Terörist Mantıkla Terörizm Mücadelesi / Ben Yaparım Olur/ - Ahmet Mercan

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Komünizmin muhalif güç olmaktan çıkmasıyla birlikte, dünyada soğuk savaş dönemi sona erdi. Doksanlı yılların başında, yeni bir süreç, tarihin sonunun geldiğini vurgulayarak yeni Küresel hegemonik gücün gelişini haber vermekteydi. İkinci bir okuyuş olarak ortaya atılan Medeniyetler Çatışması tezi, potansiyel gücü hesaba dahil edilen, İslam'ın uyanış ihtimalini işaret etmekteydi.

Yeni Dünya Düzeni, siyasi, ekonomik, kültürel açıdan formatlanmış bir hayat tarzı öngörmekte. Teknoloji ve ekonomik gücün diliyle stabilizeye başladığı dünyadaki tek muhalif güç olarak, İslam dünyasındaki, henüz gençlik dönemine girmekte olan İslami uyanış dalgası muhatap alınıyor. Endüstriyel gelişmenin hızı ve kolaylığıyla ve nükleer silahların "ikna" edici özelliği sayesinde, ABD uluslararası siyasette büyük bir rahatlık elde etti.

Dünyanın değişik bölgelerinde, gün oldu diktatörleri destekledi, gün geldi diktatörleri tehdit aracı kullanarak müdahale fırsatı elde etti. Kültürel paydada birleştiği Avrupa ile, çıkar çatışması içine giren Amerika, 11 Eylül sonrası Ortadoğu ve Asya'ya, yakın, orta ve uzun vadeli hayallerini gerçekleştirmek için vakit kaybetmeden harekete geçti.

Dünya enerji kaynaklarını ele geçirme ve kültürel akışkanlığın koordinatlarında belirleyici unsur olarak yer alma arzusu, düşüşe geçen ABD gücünün, hukuku ve insan haklarını hiçe sayması, bu telaşın

tezahürü olarak kendini göstermektedir. Güvenlik endişesi etrafında oluşturulan hayali senaryolarla, YDD'nin potansiyel tehlikesi olarak algılanan İslami uyanışı, terörizmle eşlemesi inandırıcı bulunmadı.

11 Eylül hukuki açıdan, hala bir faili meçhuldür. Siyasi öncelikle bakıldığında, sonuçlarının kullanımı dikkate alındığında, saldırıda ABD'nin uzağına düşmeyen değişik neticelere varmak imkan dahilindedir.

Oysa 11Eylül sonrası ABD'nin takındığı tutum, tam da terörist kalıbına oturmaktaydı. Hukuksuz güç kullanımı konusunda sakınca görmeyen ABD, Afganistan'a saldırmakla yetinmedi. Irak'a girmek, petrol vanasına el atmak istemesinin hiçbir gerekçesini bulamadı. Saddam'ın diktatörlüğünü bahane eden, Cezayir'de cuntayı örtülü destekleyen Amerika'nın, maniple ettiği BM kararına dahi ihtiyaç duymayacağını belirtmesi, terörizm mantığını ne kadar içselleştirdiğini göstermektedir.

Guantanamo'ya götürülen insanların durumu, uluslararası hukukta nereye oturmaktadır?

ABD, İngiltere ve İsrail eksenli, Avrupa ile YDD patronluğunda su yüzüne çıkan derin bir çatışmanın içindedirler.

YDD, tahammülü kadar İslam istemektedir. Kamu alanına çıkmayan, kendisine en ufak muhalif kıpırtısı olmayacak, "uhrevi bir dindarlık" kalıbını dayatmaktadır. ABD İslam dünyasını bu bakış açısıyla, uyumlu iktidarları vasıtasıyla ve yeri geldiğinde, onlara da rağmen, kontrol etmekten öteye geçerek, düzenlemeye girişmektedir.

Güçlünün, hukuka ihtiyaç duymadığı bir ortamda, nükleer silahlar insanlığı toptan yok etmeye başlamışsa, baskı altındaki beldelerin canlarını silaha dönüştürmeleri kaçınılmaz gelmektedir.

İslam Dünyası, isimden öteye, duygusal bağların ötesine geçemediği ve öğretmen olarak Batıyı seçtiği sürece, dünyada adalet ve merhamet sıkıntısı son bulmayacaktır.

Kaynak: [Terörist Mantıkla Terörizm Mücadelesi / Ben Yaparım Olur/ - Ahmet Mercan](#)

İnsanlık Amerikan Megalomanisine Teslim Olamaz - Atasoy Müftüoğlu

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Günümüzde, dünyanın stratejik görünümü, soğuk savaşın sona ermesiyle birlikte köklü bir dönüşüme uğramıştır. Bu dönüşüm süreci içerisinde dünya güçlülerin çıkarına göre şekillendi, tarih güçlülerin önyargılarına göre ilerledi; uluslararası hukuk, uluslararası antlaşmalar ciddiye alınmadı; uluslararası toplum umursanmadı ve ABD kendini uluslararası hukukun ve kurumların üstünde gördü. Yine bu süreç içerisinde, tarihi; emperyalizm, ırkçılık, eşitsizlik ve şiddetle kirlenmiş olan ABD, bütünüyle ben merkezci dış politikalar geliştirerek, dünyaya kendi iradesini dayatma yoluna gitmiş, güçsüzleri aşağılayarak, dünyanın Amerikanlaştırılması için, ahlaki ve insani temelleri olmayan askeri güce dayalı global belirleyicilik rolünü üstlenmiştir.

İçerisinde yaşadığımız dönem, insanlık tarihinde benzeri az görülen, zulmün, işkencenin, adaletsizliğin, yeni toplama kamplarının sıradanlaştığı bir dönemdir. Teknik – endüstriyel uygarlık gelişip güçlendikçe, yıkım araçları, vahşet, kıyım, zulüm, katliam da o ölçüde gelişip güçlenmekte ve yayılmaktadır. Teknik – endüstriyel – emperyalist sistemin, dünya ve hayat görüşünün, kendi iç dinamiklerini canlı tutabilmek için her dönemde bir düşmana ihtiyaç duyduğunu biliyoruz. soğuk savaş sonrası dönemde, en büyük meydan okumayı temsil eden İslam ve Müslümanlar düşman ilan edildi, İslam totalitarizm ile eşitlenmek istendi, "anti – terör" politikalar İslam karşıtı bir kimliğe büründürüldü. Küresel barbarlığı temsil eden ABD, dünyada tek belirleyici hegemonyacı güç olabilmek ve global çıkarlarına aykırı muhtemel her girişimi engelleyebilmek için, siyasal – ekonomik – ideolojik – kültürel bütün rakiplerini tasfiye etmek, rakip devletlerin egemenlik haklarını ihlal etmek üzere, "terör"le savaşı stratejik gündemine almış bulunmaktadır. Bütün dünya savaş stratejilerinin güvenlik sorunlarıyla asla ilgisi bulunmadığını biliyor. Bugün bütün bir insanlık küresel bir aldatmaca, küresel bir ikiyüzlülük, küresel bir açgözlülük karşısında bulunmaktadır.

Afganistan'ı, Filistin'i, Çeçenistan'ı yerle bir eden; şimdi de, Irak'tan başlayarak, ABD- İngiliz – İsrail çıkarlarına göre şekillenecek bir Ortadoğu stratejisi izleyerek, yeni toplumsal yıkımlara – trajedilere-

acılara hazırlanan yeni emperyalizm, "terörizm"i sınırsız bir şekilde istismar ederek, öncelikle İslami oluşumları, yapıları, gelişmeleri kontrol etmek, bölge petrolüleri üzerinde denetimi sağlamak, bölge ülkelerindeki silahlı hareketlerine vaziyet etmek, bölge toplumları üzerinde Amerikan kültürünün etkilerini çoğaltmak istemektedir.

Kaynak: [İnsanlık Amerikan Megalomanisine Teslim Olamaz - Atasoy Müftüoğlu](#)

Şeytan Üçgeni - Bahattin Yıldız

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

1990'dan sonra terörizmin tarifi ABD'nin keyfine ve uzmanlık alanına bırakıldı.

Özellikle 1990'dan sonra terörizm, güçlü ve donanımlı olanın zayıfa, arkasız ve çaresize karşı alabildiğine kullandığı bir yöntemdir. Bu yöntem kimin tarafından uygulanırsa uygulansın, başarısı ne olursa olsun, dünya kamuoyunun kin ve nefretini kazanmaktadır. Bu nefret yarın terörizmin başını çeken ülkelere karşı dönen bir silah olabilir. Clinton'un 30 Temmuz 1996'da "Terörizm 21.yy boyunca bizim güvenliğimize karşı yöneltilmiş en anlamlı tehditlerden biri olacak." demesine rağmen ABD bu yüzyıla bütün insanlığın nefretini çeken bir terörist hızıyla girdi.

Bugün dünyada terörün bireye ve kitleye karşı en acımasız çeşitlerini uygulayan İsrail devlet örgütüdür. İsrail terörünün amacı Filistin'in elit kadrosunu yok etmek olduğu gibi – Ebu Cihad, Ebu İyad, Fethi Şikaki vb. – Filistin halkına da öldürme, barınaklarını ve ticarethanelerini yakma, yıkma terörünü uygulamaktadır. ABD ve İngiliz korumasındaki İsrail'i sanık koltuğuna oturtmak bir tarafa, bunu dillendirmeyi dahi hiçbir ülke yapamamakta. Fakat İsrail terörü bütün dünyada derinden derine bir Yahudi düşmanlığı oluşturmaktadır.

İsrail ve ABD'nin bu pervasız terörizmi, özellikle Müslümanlara karşı uygulanan devlet terörünü artırmaktadır. Bosna, Kosova, Çeçenistan, Keşmir, Arakan, Filipinler, Doğu Türkistan, Özbekistan bunun en yakın ve önemli örnekleridir.

Peki ABD'nin özellikle Müslümanlar üzerine "terörist" yaftasıyla saldırarak bu kadar teröristçe davranmasının amacı nedir? ABD, İsrail ve İngiltere üçgeni, batı sömürgeciliğine karşı koyacak her türlü yükselişin önünü hiçbir değer kabul etmeden almanın uğraşısı içindeler. İsrail ardındaki bu iki güçle yerini ve geleceğini sağlama almak istiyor. Filistinlilerin insan üstü denebilecek dirençleri olmasa İsrail terörü hedefine ulaşmış olacaktı. İngiltere 1940'lara kadar bir asır elinde tuttuğu emperyal gücünün rüzgarını ABD işbirliğiyle hala var kılmak istiyor. ABD batının ağası, yani haçlının 'Aslan Yürekli' olduğunu anlatmak istiyor. Buna da yeni "Haçlı Seferi" diyor ve bütün utanmazlıklarıyla ezdikleri insanları da terörist ilan ediyor.

ABD'nin kısa ve uzun vadeli hedefleri bağımsız Müslüman stratejistler tarafından iyi incelenip ivedi sonuçlar ortaya konmalıdır. ABD, İsrail ve İngiliz üçgeni, Müslümanların ekonomik, medeni, siyasal ve eğitime dönük bütün çalışmalarını darmadağın etmek için var güçleriyle çalışıyorlar. Bu üçlünün sudan bahanelerle, Ortadoğu'da, Afrika'da, Orta, Güney ve Uzak Asya'da yaptıkları gördüğümüz sonuçlar, daha ne desiseleri var(dır).

ABD'nin terörizm söyleminin ardına sığınıp estirdiği terörün birkaç örneğini düşünelim. Mesela, Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasını bahane edip Pakistan'daki iki üniversiteyi tarumar etti; İslamabat İslamic Üniversite ve Afganlı mücahitlerin Peşaver Babi kamptaki üniversitesi.

Bugün ABD, Sudan, Somali, İran, Irak, Afganistan başta olmak üzere bütün İslam coğrafyasında "Elm Sokağı"nın Fredy'si gibi dolaşmaktadır; ne uyuyan, ne de uyanık olan ondan emin değil. ABD özellikle bizim coğrafyamızda devlet terörünün öncüsü ve en büyük destekçisidir. Başka devletlere de ilham kaynağı olmaktadır. Bütün bunlara karşı çıkan, dini kimliğini korumaya çalışan, sömürülen dünyaya, ezilen insanlığa yeni bir ruh ve düşünce katmak isteyen fert, grup ve ülkeler ABD'nin terör listesine bir anda giriveriyor. İsrail ve ABD ikiyüzlülüğün en iyi örneğini sergiliyorlar.

Kaynak: [Şeytan Üçgeni - Bahattin Yıldız](#)

En Büyük Terörist ABD - Beşir Eryarsoy

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Bismillahirrahmanirrahim

Değerli derginizin ve bu doğrultudaki diğer güzel teşebbüslerinizin hayırlı olmasını Allah'tan dilerim.

Firavun'un İsrailoğullarını köleleştirmesini Musa (as)'ın başına bir nimet gibi kaktığını, çevresindekilere kendi yolunu "biricik dosdoğru yol gösterdiğini" anlatıyor Kur'an-ı Kerim.

Aynen bu anlatılanlar gibi gerçeklerin ters yüz edildiği bir dünyada yaşıyoruz. Tıpkı Mısırlı şair Ahmet Şevki'nin şu anlamdaki beytinde tasvir ettiği bir dünyada yaşıyoruz:

"Bir kişiyi ıssız bir ormanda öldürmek affedilmez bir cinayet,

Fakat güvenlik içinde yaşayan bir toplumu toptan imha etmek, tartışılan bir konudur."

Evet, başta BM nezdinde olmak üzere bugün olan budur...

Emperyalist, katil, gaddar silah sanayiini canlandırmak, ekonomik durgunluğunu harekete geçirmek için koca toplumların imha edildiği, bir damla petrol için vaktiyle Churchill dediğinden ileri gidilerek "bir damla kan" ile yetinilmeyerek koca bir halkın tasfiye edilmek istendiği bir dünyada yaşıyoruz.

Bu dünyada emperyalist ABD liderliğinde işlenen zulüm ve gaddarlıkların hesaba kitaba sığan bir tarafı yoktur.

Neron'dan Hitler'e kadar tarih boyunca bütün zalimlerin zulümlerinin, tahribatlarının, gaddarlıklarının yekunu, ABD zulmünün belki bir saatlik bilançosu yanında solda sıfır kalır.

Böyle bir dünyada bu zulümlere gösterilen tepkinin boyutu nedir?

Birleşmiş Milletler, ABD'nin oyuncağı imajını vermemek için, "hem giderim, hem ağlarım"ı oynuyor.

İngiltere, malum... Veledi ABD'nin artıklarıyla geçinmek isteyen yaşlı bir kurt.

Fransa, Almanya pazarlık şanslarını artırmak ve böylece pastadan alacakları payın arttırılması için ayak sürüyor gibi.

İslam'ın kalbindeki hançer, terörist Yahudi devleti, ABD'nin estirdiği terörün gölgesinde geçinip gidiyor.

Türkiye ve çevredeki Arap dünyası, bu işten zararlı çıkmamanın ya da asgari zararla kurtulmanın, hatta imkan olursa biraz da kara geçmenin derdinde.

Manzarayı gerçek anlamıyla tasavvur edecek olursak, insafılı vicdanların iğreneceklerini, isyan edecek hale geleceklerini anlamakta zorlanmayız.

Şimdi sormak gerekli: Manzara bu ise terör ne? Terörist kim?

Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, kimse gerçeği haykıramıyor. Kimse gerçeğin, mazlumun yanında yer almanın faturasını ödemek istemiyor.

Şu söyleme bakın Allah aşkına: "Günah bizden gitti. Biz çıkarlarımızı korumak zorundayız."

Kardeşleri doğranmak, toprakları talan edilmek, bombalarla belki yüzyıllarca toprağın her türlü mümbit özelliği imha edilerek hallaç pamuğu gibi atılmak, her türlü zenginliği yok edilmekle karşı karşıya bırakılmak üzere olan musibete maruz bir beşer kütlesine, bir Müslüman topluma karşı takınılması gerekli tavır bu mudur? Bu mudur ey bütün Müslümanlar?! Ve ey insafi tükenmemiş, bir parça vicdan taşıyan herkes!

Diyelim ki doğrudur, bizim de şahsı itibariyle lanet ve musibet olarak değerlendirdiğimiz diktatör Saddam'ın ve ailesinin elinde bu silahlar var! Bu silahlara sahip olma imkanını ona kimlerin verdiğini sormuyoruz. Fakat şunu soruyoruz: Bu silahlara sahip olması dolayısıyla niçin Saddam ve ailesine karşı savaşa yetinilmiyor, tüm Irak halkını imha edecek bir savaşa kalkışılıyor?

Bu tür silahlara sahip olmak suç ise benzer silahlara çok daha yüksek miktarlarda sahip olduğu için kendisiyle ilk savaşılmaması gereken ABD değil midir?

İsrail değil midir?

Hindistan değil midir?

Rusya ve Avrupa'nın büyük devletleri değil midir?

Ama galiba bu soruları sormaya hakkımız yok!

Çünkü mustaz'afaların en sefil şartlarda bile hayatta kalmaları, müstekbirlerce onlara yapılmış bir lütuf olarak görülüyor.

Müslümanlar olarak özü ve değerleri böyle olan bir dünyada yaşadığımızı fark edip; ümmet olarak derlenip toparlanma zamanımızın çoktan geçtiğini anlayalım.

İkbal demişti ki:

"Uyan derin uykudan

Derin uykudan uyan!"

Kaynak: [En Büyük Terörist ABD - Beşir Eryarsoy](#)

İnsanlık Amerika'nın Tehdidi Altında - Bülent Yıldırım

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Küresel hakimiyeti için her seferinde kendine bir düşman yaratarak bu düşman üzerinden bütün hegemonya ihtiraslarını haklı kılmaya çalışan Amerikan yönetimi, 1989 yılına kadarki tüm gayri insani politikalarında komünizm tehdidini başarıyla kullanmıştı. Başta Avrasya olmak üzere, kendi kıtası dışındaki dünyada yer alan devasa askeri varlığına haklı kılıflar bulma çabasına giren Washington, 1989'dan sonra yeni tehdit değerlendirmeleri çerçevesinde İslam alemini öncelikli tehlike olarak lanse etmeye başladı. NATO'nun genel stratejilerinin değiştirilmesine neden olacak kadar derinlikli hazırlıklara neden olan bu odak değişikliği, 1990'lı yılların başından itibaren değişik biçim ve araçlarla uygulamaya geçirilmiş ve Müslümanların söz konusu olduğu her uluslararası olayda büyük mağduriyetler yaşanmıştır. Bosna, Çeçenistan gibi kitlesel katliamlara sahne olan bölgelerin yanı sıra, birçok İslam ülkesindeki değişik muhalefet hareketleri büyük kısımlara maruz bırakılmıştır. Bu ülkelerdeki muhalif sesleri dinleyip sorunların çözümü konusunda kafa yorulacağına, en bayağı şekilde bu toplumsal talepler susturulmuş ve marjinal hareketlermiş gibi lanse edilerek ezilen insanların sesleri susturulmaya çalışılmıştır. 11 Eylül'den sonra yeni başlamış gibi görünen küresel savaş aslında soğuk savaşın bitiminden sonra yürürlüğe girmişti bile. Uluslararası terörle mücadele kandırmacısıyla başlatılan Amerika'nın uluslararası dizayn çabalarında insanlık bugün Washington'dan gelen tehditlerin altındadır. Tüm insanlık için tehlikeden bahsedilecekse o da Amerikan terörüdür. Bu öylesine cilalanmış ve insancıl hale getirilmiştir ki, Amerika'nın cinayetleri adeta uluslar arası güvenliğin kaçınılmaz unsurlarıymış gibi algılanır olmuştur. Uluslar arası istikbarın emrindeki kitle iletişim araçları, Amerikan terörü karşısında insanlığın dezenforme edilmesi görevini yüklenmiş ve yanlış tehdit değerlendirmeleri ile zulmü meşrulaştıran ortamı hazırlamıştır. Ama son Irak krizinde de gördüğümüz gibi insanlık kitlesel bir başkaldırı ile hem Amerika'nın hem de işbirlikçilerinin davranışlarını mahkum etmiştir.

Kaynak: [İnsanlık Amerika'nın Tehdidi Altında - Bülent Yıldırım](#)

Haklı Bir Sebebe Dayanmayan Şiddet Terördür - Ekrem Kızıldaş

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami

hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Terörü tanımlamak, bilhassa günümüzde, dünyanın en zor işlerinden birisi olsa gerek. Ya da terörü tanımlamak aslında belki çok kolay ama o tanımın sadece size has olması kaydıyla.

1935, Kopenhag Ceza Hukukunu Birleştirme Konferansı'nda 'terör'ün, zamanına göre en geniş tanımı; "bir devlet reisi ya da eşinin, ve yahut devlet reisi imtiyazlarına sahip bulunan diğer kişi ve eşlerinin, veliahdın, hükümet üyelerinin, diplomasi muafiyetinden yararlananların, anayasal kuruluşlar, yasama ve yargı organları mensuplarının hayat, beden bütünlüğü ve sağlıklarına yöneltilmiş kasti hareketler..." şeklinde yapılmış ve bundan sonra geçen senelerde uluslararası belgelerde terör tanımı sürekli olarak geliştirilmek mecburiyetinde kalmıştır.

Terörün tanımı ile alakalı en enteresan nokta ise genel olarak kapsam içine alınacak faaliyetlerin 'yasadışı' olması temelinden hareket edilmesi ve yapılabilen bütün tanımların böylelikle, 'devlet terörü'nü kapsam dışı bırakmasıdır. Yani uluslararası hukuka istinat ettirmeye çalışılan anlayış, bir anlamda hakim çevrelerin arzu ettiği yönde ve kesinlikle objektif olmayan bir şekilde belirlenmekte ve keyfilik burada da hükümran olabilmektedir.

Bugünkü sürecin algılanılışının temelini belki bu açıdan 'aldatılmışlık'la izah etmek mümkündür. Çünkü, objektiflik ve teorik tutarlılık yerine 'duruma göre' değerlendirme ve burada da hükümran olanların arzusu esas alınmaktadır.

İslamcı terör, İslami terör ya da değişik şekillerde adlandırmayla bilhassa son senelerde karşımıza çıkan konu ise genel olarak, değişik niyetlerin kamuoyu/kamuoyları seviyesinde dillendirilmesidir. Eğer illa aidiyet belirtilecekse, Hıristiyan, Yahudi ya da Hindu, ateşperest vs. gibi mensubiyetlerin de belirtilmesi gerekirken, bunların genel terör kapsamı içerisinde bırakılması ama Müslüman asıllı birisinin yaptığı ya da yaptığı iddia edilen eylemlerin İslami/İslamcı terör olarak adlandırılması; bu şekilde bir adlandırmayla birtakım neticeler sağlamayı ümit edenler ve onlarla işbirliği içerisinde bulunanların planlı çabalarının neticesidir.

Burada soğuk savaş ve sonrası gelişmeler ve tabii ki bir düşman ihtiyacı içinde bulunan birtakım uluslararası kuruluşlardan söz etmek gerekse de bunlar bilinen şeyler. Farkında olmamız gereken şey, tanımlara dikkat etmek ve bir Hıristiyan ya da Yahudi teröründen söz etmeme konusunda dikkatli olanların, İslamiyet söz konusu olduğunda aidiyet belirten tanım için ne kadar cesur olabildiklerini gözden kaçırmamaktır.

Bizler, 'suçsuz yere bir kişiyi öldürenin, bütün insanlığı öldürmüş gibi olacağı' inancını genlerinde taşıyan insanlarız. Dolayısıyla terör ve İslam kelimeleri birbiriyle mümkün olduğu kadar az yan yana gelmesi ve getirilmesi gereken kelimeler iken, birileri ısrarla bu kelimeleri yan yana kullanma gayretindedir.

Terör için günümüzde yapılabilecek bir tanım, 'self determination'dan başlayıp, emperyalizm, sömürü, zulüm, savaş, kan... vb. bir sürü kavramı içeriğinde bulundurmaktır. Çünkü, önceleri 'terörist' olarak damgalanmalarına rağmen, şimdi itibarlı birer devlet adamı olarak tanınan birçok insan vardır. Yine, kimileri 'devlet adamı' deseler de aslında su katılmamış birer terörist olduğunu hepimizin bildiği nice kimseler halen işbaşındadırlar.

Terör tanımının tarihi seyrine baktığımızda ise yapılabilecek en iyi bir tanımın bile çok anlamlı olmayacağını söylemek mümkün. Çünkü barışın, anlayışın, hoşgörünün, diyalogun yani temel olarak hakkaniyetin, adaletin hakim olduğu bir ortam yerine; kaos, kargaşa dolu bir ortamdayız ve hakim güçler tanımlarla da insafsızca oynayabiliyorlar.

"Terör, onaylamadığımız kimselerin tatbik ettiği şiddettir" diyor, bir yazar. Bir diğeri de "terörist, bombası olup ta, hava kuvvetleri olmayan kişidir" demiş. Bu tanımlar tabii ki hakim çevrelerin takındığı tavra yönelik bir eleştiridir.

Terör, şiddettir ve şiddetin haklı bir sebebe dayanmadan tatbik edilenidir.

Kaynak: [Haklı Bir Sebebe Dayanmayan Şiddet Terördür - Ekrem Kızıltas](#)

Başkaya

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

St. Augustine'nin naklettiği bir anekdot (meâlen) şöyle: Bir deniz korsanını yakalayıp Büyük İskender'in huzuruna getiriyorlar. İskender daha adamı görür görmez bağırmağa başlıyor, " sen ne cüretle dünyayı taciz edersin, ne hakla denizlerin huzurunu bozarsın..." Korsan bir fırsatını bulup şöyle diyor: " Benim küçük bir gemim var bana hırsız diyorlar, senin koskoca bir donanman var sana da hükümdar diyorlar..." Bu anekdot terör kavramıyla ilgili durumu anlamak için önemlidir. " İktidar, sözcüklerin efendisi olabilene aittir" de denmiştir. Kavramlar gökten zembille inmiyor. Birileri tarafından belirli amaçlarla ortaya atılıyor. Arkasında da birileri duruyor. Dolayısıyla kavramlarla ilgili üç hususu akılda tutmak gerekir: Birincisi herkes için aynı anlama gelen bir kavram mümkün değildir; İkincisi, içerik, kavramlara yüklenen 'anlam' zaman ve mekânda değişiyor; Üçüncüsü de kavramlar, sözcükler 'masum' değildir... Tarihe bakarsanız, terör kavramı içine sokulabilecek tüm vahşetler, kıyımlar, katliamlar ya doğrudan devletlerin eseridir ya da mutlaka devletin müdahil olduğu eylemlerdir. Bunda şaşılacak bir taraf yok, zira en büyük terör uygulama yeteneği en örgütlü olandadır. Bir de kimin terörist, hangi eylemin terör eylemi olduğuna da bizzat terörü uygulayanlar karar verdiğinde artık devre tamamlanıyor. O zaman dünyanın en büyük teröristi kendini dünyanın en demokratik, sivil haklar ve özgürlükler şampiyonu olarak sunabiliyor.

ABD şimdilerde terör söyleminin arkasına gizlenerek en büyük terörist eylemlere girişebiliyor, üstelik bunu da 'barışı ve demokrasiyi tesis etmek için yaptığını' söylüyor. Asıl garip ve saçma olan insanların bir bölümünün de buna inanmasıdır. Buradan giderek, ideolojik hegemonyanın ne kadar önemli olduğu sonucuna varmak mümkündür. Bu yüzden de ideolojik netlik, ideolojik açıklık önemlidir. Sonuç itibarıyla "benim yaptığım demokrasi ve barış için gerekli, senin yaptığın terör" diyebiliyorlar. ABD son yarım yüzyılda tüm büyük vahşetlerin, katliamların, devlet terörünün ya doğrudan faili ya da yaratıcısı veya destekleyicisi oldu. Bu vahşetler saymakla bitmez. Bir zamanlar bunu 'insanlığı kızıl tehlikeden kurtarma' retoriğine dayandırıyor, şimdilerde de "barışı tehdit eden İslami terörü bertaraf etme" retoriğinin arkasına gizleniyor. Mesela Irak'ı "terörist devlet" sayıyor ve etkisizleştirilmesi gerektiğini söylüyor, onun elindeki kitle imha silahlarını barış için büyük bir tehlike olarak gösteriyor. Ama, Siyonist İsrail'i de demokratik bir rejim sayıyor ve onun elindeki kitle imha silahlarını hiçbir zaman sorun etmiyor, aksine gerekli sayıyor. Dolayısıyla, sorun kitle imha silahı değil, onun kimin elinde olduğudur. Fakat hepsi bu kadar da değil, elli yıldan fazladır Siyonist teröre maruz kalan Filistin halkını da terörist sayıyor ve elindeki tüm medyatik imkanları kullanarak bunun böyle olduğuna insanları inandırmaya çalışıyor.

Hegemonik bir güç, "kurtarıcı misyonuna" gönderme yapmadan hegemonyasını sürdüremez, kapitalizm de belirli aralıklarla savaş çıkarmadan yoluna devam edemez. Soğuk savaş sonrasında ABD, hegemonyasını sürdürmek için kendine bir düşman bulmak durumundaydı ve buldu: "İslâmî terör"... Artık her türlü saldırıyı "terör" gerekçesinin arkasına gizlenerek yapıyor. Bugün insanlığın başına musallat olan bir terör belası varsa, bu bizzat terör ve teröristlerle mücadele ettiğini söyleyen ABD'nin kendisi, ve müttefikleridir. Ama ABD'nin işini de kokuşmuş, soysuzlaşmış, kompradorlaşmış gerici Arap rejimleri kolaylaştırıyor. ABD terörüne, Siyonist teröre karşı mücadele, öncelikle bölgedeki Amerikancı emperyalizmin müttefiki veya kuklası durumundaki rejimlerin defedilmesini gerektiriyor.

ABD terörüyle, emperyalist terör ve saldırıyla başa çıkmanın yolu tutarlı bir anti emperyalist mücadeleyi örgütleyebilmeye bağlı. Fakat doğrudan kapitalist egemenliği hedef almayan bir hareketin gerçekten anti emperyalist mücadele vermesi ve başarılı olması mümkün değildir. Bunun dışında ne Siyonizm'e ne de Batı emperyalizmine karşı koymak ve başarılı olmak mümkün değildir. Zaten Siyonist İsrail'in Batı emperyalizminden, Batı egemenliğinden bağımsız bir varlığı yok. Emperyalizmin Ortadoğu'daki uzantısı, emperyalizmin kendisidir. Sunî bir devlettir. Bir bölge devleti asla değildir. Bu vesileyle bir şeyi daha hatırlamak yerinde olur: Bir başına karşı olmak yeterli değildir. Karşı olunana nasıl bir alternatif sunduğunuz büyük öneme sahiptir. Aksi halde kalıcı zafer kazanmanız mümkün değildir. İslami muhalefet sadece karşı olma temelinde başarılı bir şeyler

yapamaz. Alternatif bir toplum projesi olmadan ve ileriye bakmadan mevcut güç ilişkisi ve statükoyu kırmak mümkün değildir. Ancak ilerici hareketlerin başarı şansı vardır ve bir hareketin ilericiliğinin başlıca kriterleri de mücadelenin eşitlikçi-demokratik bir öze sahip olması, mücadelenin her ileri aşamasının demokratik haklar alanını genişletmesi, eşitlikçi ilişkileri geliştirmesi, bu amaçla da doğrudan kapitalist yağma ve barbarlık düzenini hedef almasıdır. Artık kapitalizme ve emperyalizme cepheden bir karşı duruş olmadan, bu alanda radikal olmadan bir şeyler yapma şansımız yok. Aksi halde sistem her türlü hareketi ehlileştirip kendi çıkarlarının bir aracına dönüştürebiliyor.

Kaynak: [ABD Terörüne Karşı Tutarlı Bir Anti Emperyalist Mücadele Örgütlenmelidir - Fikret Başkaya](#)

İsrail'in Filistinlilere Karşı Uyguladığı Şiddet Tam Anlamıyla Bir Devlet Terörüdür -

Hayrettin Karaman

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirdi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Terör kelimesinin bugünkü Arapça karşılığı "irhâb"dır; bu da korkutmak, yıldırım, caydırmak mânasına gelir. Terörü, "amaca ulaşmak için, doğrudan düşman veya suçlu olup olmadıklarına bakmaksızın, insanların can, mal ve başkaca değerlerine, şiddet kullanarak ve nizami savaş yöntemlerine uymayarak zarar vermektir" şeklinde tanımlamak mümkündür.

Kur'an-ı Kerim'de "caydırmak, yıldırım, korkutmak" mânasında "irhâb" kelimesinin kullanıldığı şu âyet konumuzla da ilgilidir: "Onlara (düşmanlara) karşı elinizden geldiği kadar kuvvet ve savaş atları hazırlayın; bununla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği düşmanları korkutup caydırırsınız..." (Enfâl: 8/60). Bu âyette müminlere iki vazife veriliyor: 1. Düşmanları korkutup yıldırarak -bu amacı gerçekleştirecek- ölçüde savaş gücüne sahip olmak. 2. Bu gücü bulundurarak ve gerektiğinde kullanarak düşmanı korkutmak, yıldırım, zarar vermesini engellemek.

Bireye ait, bireylerin veya başına buyruk gurupların yaptıkları terör, kendilerine yönelik bazı amaçlara ulaşmak, faydalar sağlamak, zarara uğramaktan korunmak içindir. Bu maksatla insanların mallarına ve canlarına zarar vermek suçtur, cinayettir, tabii olarak caiz değildir. Bir kimsenin veya gurubun başkalarından şikayetleri varsa, bir saldırı veya zarara uğramışlarsa bunu gidermenin ve hakkı almanın yolu, suçlu suçsuz insanları bizzat cezalandırmak değil, hukuka ve ilgili mercilere başvurmaktır. Soygun ve kaçakçılık yapmak veya nüfuz alanı açmak gibi maksatlarla teröre başvurmak ise daha büyük bir cinayettir.

Devlet terörü, devletin hukuk dışına çıkarak ve çoğu kez gizli olarak bazı vatandaşlarının veya yabancıların mal ve canlarına zarar vermesidir. Devlet terörünün de amacı, zorunlu savunma değil de menfaat sağlama veya istemediği kimselerden kurtulma olursa meşru olmaz, cinayet sayılır ve emir verenler ile buna alet olanlar (tetikçiler) sorumlu olurlar.

İslamcı terör ifadesi, daha önce de kullanılmakla beraber 11 Eylül olayından sonra daha çok ve özel mânada kullanılır oldu. Yabancıların buna verdikleri mânâ, "kökten dinci Müslümanların gayr-i Müslimleri, farklı inanç ve hayat tarzları sebebiyle arkadan vurmalarıdır, bunu yapan Müslümanların amaçları da kısa vadede ülkelerinde tam bağımsızlığı sağlamak, uzun vadede dünyaya hakim olmak, insan hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırmaktır." Tanım aşağı yukarı böyle olmakla beraber örneklemek gerektiğinde gösterdikleri, ABD'de yapılan bazı bombalama eylemleri ile İsrail'de yapılan benzeri olaylar ve onların deyişi ile canlı bomba eylemleridir.

ABD'de yapılan bombalama eylemlerinin Müslümanlar tarafından yapıldığı ispat edilmiş değildir. İspat edilmesi halinde de meşru olduğu söylenemez. Aynı şekilde ABD'nin de, bu eylemleri bahane ederek hukuka, uluslararası kararlara, teamüllere ve kurallara aldırılmadan Afganistan'a girmesi, suçlu suçsuz ayırmadan insanları öldürmesi, mala ve cana zarar vermesi devlet terörüdür, meşru değildir.

Filistinlilerin ülkeleri Yahudiler tarafından, güç ve şiddetin her çeşidi kullanılarak işgal edilmiştir, işgal edilmeyen yerlerde de Filistinlilerin devlet kurmalarına, hak ve özgürlüklerden yararlanarak

yaşamalarına ve gelişmelerine engel olunmuştur. İsrail'in Filistinlilere karşı uyguladığı şiddet tam anlamıyla bir "devlet terörü"dür. Müslüman ve gayr-i Müslim halklar tarafından -gösteriş ve slogandan ibaret olan desteklemeler dışında- Filistinliler yalnız bırakılmışlardır. Bu durumda onların önünde iki yol kalmıştır: Ya birer birer ve grup grup imha edilmelerini beklemek, yahut da güçleri neye yetiyorsa onu kullanarak ve yaparak kendilerini (canlarını, mallarını, yurtlarını, nesillerini, dinlerini, akıllarını, ahlaklarını...) korumak. Böyle bir durum karşısında kalan fertlerin ve grupların, kendilerini korumak, savunmak ve zulmü ortadan kaldırmak amacıyla yapabilecekleri ve amaca ulaşmada yarar sağlayacağı sanılan her şey "meşru savunma hakkı"nı kullanma çerçevesine girer ve terör olarak değerlendirilemez; tam aksine bunlar, teröre maruz kalmış insanların kurtuluş için başvurdukları zorunlu (başka çaresi, seçeneği olmayan) eylemlerden ibarettir. Fıkıhta (İslam Hukukunda) bu eylemlerin meşru olmasının dayanağı "zaruret" ilkesidir. Zaruretler, bazı yasakları ortadan kaldırır.

Kaynak: [İsrail'in Filistinlilere Karşı Uyguladığı Şiddet Tam Anlamıyla Bir Devlet Terörüdür - Hayrettin Karaman](#)

Terör ve "İslamcı Terör" Üzerine - Hüseyin Alan

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Terörün uluslararası kabul görmüş tanımına kabaca bakacak olursak; terör, siyasi bir hedefe ulaşmak için bire bir insana, toplu olarak halka ve devlete karşı sistematik bir şekilde baskı uygulamak, şiddet eylemleri yapmak, korku salmaktır. Sağ düşünceden sol düşünceye kadar tüm örgütler ve çeşitli etnik gruplar olduğu kadar, ordu ya da gizli polis teşkilatlarını bu amaç için kullanan devletler de terörü bir yöntem olarak kullanmışlardır / kullanırlar. Bu tariften bakılınca, terör belirli bir siyasi amaca ulaşmada kullanılan, tercih edilebilen bir yöntem olarak karşımıza çıkmaktadır. Bizim nazarımda altı çizilmesi gerekli önemli bir husus, terörü yöntem olarak öneren siyasi ideolojilerin olduğu ve bu terör yöntemlerine izin verdiğidir. Kanaatimizce işin esas vurgu yapılması gereken yönü burası olmalıdır. Şayet terör olayı ister kitlesel isterse ferdi boyutta sonuçlansın, yapanı ister örgüt ister devlet bazında olsun, güdülen amacın başlangıcı veya sonuç devresinde olsun bir yöntem olarak benimsenmiş ise, bu takdirde konunun tartışılacak tarafı başka, benimsenmemiş olmasına rağmen böyle bir suçlamaya maruz kalınması durumunda ise bambaşka olarak değerlendirilmeye alınmalıdır.

Tarihte kısa bir gezintiye çıktığımızda terörün, geçmişte her dönemde ve hemen bütün ülkelerde bir yöntem olarak çeşitli gruplar ya da devletler tarafından kullanıla geldiğini görürüz. Devlet bazında tarihin en koyu örneklerini, Roma imparatorlarının yönetime karşı çıkanları yıldırma için sürgün, mal ve mülkü müsadere, idam gibi yollarla engellemesini, İspanyolların meşhur engizisyon mahkemelerinin keyfi tutuklama, işkence ve idam cürümlerini, Fransız devrimi sırasında Robespierre'in iktidarı zamanında terör dönemi olarak adlandırılan 1793-94 aralığında cumhuriyet muhaliflerinden kayda geçen 300 bin kişinin tutuklanıp 17 bin kişinin idam edilmesini, 1933-45 aralığında Hitler dönemi Nazi Almanyası ve 1924-53 aralığında Stalin dönemi komünist Rusyasını, kendi tarihimizde Umeyye Oğullarından Muaviye'nin hilafeti saltanata dönüştürdüğü yılları... vs. siyasi erk sahiplerinin rakiplerini sindirmek ve kendilerini meşru saydırmak için rüşvet dahil her türlü terör yöntemi ile insanları sindirmeleri, korkutmaları ve yok etmelerini örneklemek mümkündür. Örnekler iktidar sahiplerinin ya da iktidarı zorla ele geçirenlerin kurumsal bazda ve sistematik şekilde sürdürdükleri terör uygulamaları olarak anılabilir.

Örgütler bazında bakıldığında terör uygulamalarını, örgütlerin bazen siyasi kurumları yıkmak, sarsmak ve bunun sonucunda toplumda kaos oluşturmak amacına yönelik olduğunu ve bunun için kullanıldığını görmekteyiz. Batı Avrupa'daki anarşistlerin 1860-1905 yılları arasında yaygın olarak kullandığı terör olaylarında bir çok hükümdar, devlet başkanları ve başbakanlara yapılan suikastları, ABD iç savaşında güneylilere karşı 1861-65 arası Klux Klan örgütünün faaliyetleri, Baader Mainof, Kızıl Ordu, Kızıl Tugaylar, Hasan Sabbah gibilerinin faaliyetlerini bu tarza örnekler olarak niteleyebiliriz.

Son olarak terörün en garip ilişkilendirildiği örnekler olarak, mevcut yönetimi devirmek için verilen ya da bağımsızlık savaşımı olarak kabul edilen mücadeleler de, mücadelenin başarıya ulaştığı noktaya kadar karşı tarafın terör olarak suçladığı, Cezayir, İrlanda, Vietnam, Malezya, Endonezya, Filipinler, İran, Nikaragua, El Salvador, Arjantin iç savaşlarını hatırlayabiliriz. Oysa bu tip mücadelelerin bizzat kendisi bir terör olmayıp, kullanılan yöntemlerde var ise şiddeti ve yıldırma terör olarak nitelendirmek mümkün ve doğru olmalıdır.

Sorunuzda geçen, 'bu yeni süreçte' ifadesini yeni bir gelişme olarak görmüyor, yukarıda anlatılanlarda da görüldüğü üzere bu işin öteden beri süregeldiğini hatta kullanılan araçların çeşitlendirildiğini ve sonuçlarının devasa boyutlara vardığını söyleyebiliriz. Belki eskiye kıyasla fark olarak, günümüzde teknolojinin gelişmesi ile bulunan kitle imha silahlarının devreye sokularak binlerce masum insanın yanı sıra, diğer canlıların öldürülmesini ve ekolojik dengenin bozulmasını görebiliriz. Ancak işin aslında, her yer ve zamanda, hemen her ülkede hem de amaç olarak devam ettirildiğini biliyoruz. Bugün en vahim olanını sanayileşmiş ülkelerin , başka ülkeleri ele geçirmek, pazarını kontrol etmek, emperyal amaçlı hakimiyetlerini sürdürerek çıkarlarını devam ettirmek, rakiplerini geride bırakmak için karşılına çıkan her düşüncüyü, ülkeyi ve değerleri terör suçlaması ile kurnazca maskeleyerek ya bizzat kendisi ya da uydu yönetimlerince masum insanları buldozerler gibi ezip geçtiklerini görmekteyiz. Bu nedenle, fikri, siyasi ve toplumsal gelişmeleri yönlendirmekte, bilimsel teoriler üretmekte, toplumların dokularını çözerek darmadağın etmektedir. Uluslararası bütün teamül ve kurumları yok sayarak, üstelik bu kurumları kendileri kurmuş ve meşrulaştırmış olmalarına rağmen, hükümetler yıkıp devletler kurmaktadır. Batılı ülkeler bu işleri atalarından miras olarak devraldıkları için çok da iyi becerdiklerinden, yeryüzündeki terör olaylarının tek sorumlusu olarak görülebilirler. Bu işlerin ya bizzat failleri, ya arkalarında olup destek verdikleri zalim yönetimlerce yapılmakta veya köşeye sıkıştırıldıkları halkların çileden çıkartarak onlara karşı terörden başka seçene bırakmadıkları için müsebbip oldukları apaçık gerçektir. Nüfuz bölgelerindeki toplumları maniple etmek, güç odaklarını ve yönetim erkin uyuşturucu bağımlıları gibi köleleştirmedeki becerilerine de doğrusu şapka çıkartılır(!). Kanaatimce bu vahşeti sergilemede batılı ülkeler arasında bu konudaki güç dengesi, uyguladıkları politika gibi nüanslar dışında başkaca bir fark da yoktur. Müslümanların ve aydınlarımızın(!) hayalci olmalarını ve bunlardan birilerini tercih etmelerini de doğrusu yadırgıyorum.

Bugün, dünyanın kısa bir zaman öncesinde terörist ve özgürlük karşıtı diye yıllarca suçladığı ve devre dışı bıraktığı komünistlerden sonra küresel gücü ele geçirip bütün ulusları kendi çıkarları ölçüsünde dizayn etmeye ve önünde diz çöktürmeye kalkışan ABD'nin karşısına çıkacak, yaptığı devlet terörüne dur diyecek dünün komünistleri (dinsizin hakkında imansız gelir misali) yok. Yeryüzünde onları durduracak bir güç de gözüküyor. Ancak bu durum böyle gitmeyecek ve henüz olmasa da, kısa bir süre sonra İslam en büyük rakipleri olacaktır. Bu nedenle ABD bugün, Müslümanların yaşadığı tüm coğrafyada, düşünce bazında insan kaynaklarını, toplumlarımızın oluşturduğu kültürel ve ekonomik tüm birikimlerimizi kendi destekleri ile kurdurup ayakta tuttukları devletlerimizin tüm imkanlarını ve hatta gelecekle ilgili bütün inşa girişimlerimizi kullanmakta, kullanmaya çabalamaktadır. Bir yüz yıldır sürdüre geldikleri çeşitli terör yöntemleri ile uyuşturdukları Müslümanların özgüvenini yıkıp onları dumura uğratmakta ve kendilerinin kötü bir kopyası olmaya zorlamaktadır. Bu durumu son aşamada bir onur savaşı ya da var olma-yok olma mücadelesine dönüştürmüş durumdadır. Bu halin en somut canlı kanlı örneğini, ABD'nin çömezi İsrail adlı korsan devlet eli ile öteden beri yürüttüğü, mutedil Yahudilerin bile muhalefetine rağmen devam ettirdiği katliamlarda, son olarak da gariban ve fakir Afgan halkına yapılan vahşeti hatırladığımızda görürüz. Şimdi, gerek batı gerekse bugün onların sözcüsü ABD'nin yürüttüğü tüm dünyayı kaplayan politikalarının onların medeniyetlerini oluşturan dünya görüşlerinden, ideolojik ve siyasi temel bakışlarından kaynaklandığını söylemek, olayı böyle ortaya koymak vacip olmuştur. Yapıp ettiklerini, demokrasi, temel insan hakları, özgürlükler ve hukukun üstünlüğü gibi kendi kutsal değerleri adına yapmaktadırlar. Öyle ise, onların ideolojilerinin bu durumlara izin verdiğini ve onayladığını söylemek abartı görülmemelidir. O nedenle onlardan insanlık suçu işlememelerini beklemek abesle iştigaldir. 11 Eylül olaylarından sonra İtalya başbakanı Berlusconi ve bizzat Bush'un ağızından söyledikleri, "kendi medeniyetleri ve çağdaş yaşama tarzlarına" karşı diğerlerinin, üstü örtülü olarak Müslümanların, ilkel oldukları ve bu ilkel varlıkların cezalarının verilmesi, hak ettikleri(!) muameleye tabi tutulmaları gerektiği yolundaki açıklamaları, onların halini meşrulaştıran tescilli sözleridir. Umarım Irak saldırısı bugüne kadar kurtuluşu batıda gören, batının fikir ve değerlerinin ajanlığını yapan bütün Müslümanlara yeniden kendilerine ve değerlerine dönme fırsatını verir.

İslam'ın terör, zor, baskı, tedhiş gibi bir yöntemi önermesi, uygun bulması normalde asla ve kata mümkün değildir. Yaptıklarını İslam'a mal eden zavallıları dikkate almaz isek, ki bu hep olabilecek ve marjinal kalacak olaylardır, bu dinin doğası, öğretisi bu yönteme izin vermez, bunu onaylamaz. İnananlarından iktidar olmayı muhakkak isteyen İslam, gerek hareket süreci boyunca, gerekse iktidar olduğunda bile terörü yöntem olarak kabul etmez. Bütün peygamberlerin ve salih kulların

mücadele safhaları buna şahittir. Müslümanlar meşru amaçlarına -ki Allah'ın kullarına hakkı ve adaleti götürmektir- ancak Allah'ın meşru gördüğü yol ve yöntemler ile gideceklerini, nasıl davranacaklarını bilirler. Yapıp ettiklerinden de Allah'a karşı sorumlu olduklarını, hesap vereceklerini de unutmazlar. Amaçlarına her halükarda ulaşmak, gerekirse terör gibi kerih yol ve yöntemleri kullanmak gibi çirkinliğe de düşmezler. Onlar bilirler ki, bütün çaba ve gayretleri insanların kendi rızası ve iknasına yöneliktir. Hiç kimsenin vekili ya da bekçisi de değildir. Bu kural, gerek fert olduğunda ve gerek cemaat, gerekse harekete geçtiğinde ve sonunda emir gücüne sahip olduğunda bile yönetimi altındakilere, inansın inanmasın ancak adalet ve merhamet ile davranmakla emroldukları için her safhada geçerlidir. Ancak tebliğinin karşısında düşmanca duranlara, yeryüzüne fesadı yaymaya çalışanlara, Allah'ın kullarını kendilerine köleler edinip onları haram ve küfre teşvik edenlere karşı aynı dilden ve aynı miktarda cevap verme hakkı ise zaten terör olarak nitelendirilemez/nitelendirilmemelidir. Yeryüzünü fitneye boğan ve adına özgürlükler de denen fitrata müdahil anlayışların da önüne geçilmelidir.

Son olarak terörün bir yöntem olduğunu, devlet, örgüt ya da kişisel bazda kim kullanırsa kullansın yapılan işi, işlenen cürümü benimsemek ya da onaylamayı İslami açıdan doğru bulmuyorum. Bir Müslüman'ın terör ile bir işinin olduğunu, olacağını da düşünmüyorum. Bu durum meşru amaçlar için gerektiğinde gerektiği kadarı ile şiddet kullanılmayacağı sonucunu doğurmaz/doğurmamalıdır. Bunun dahi sıkı ölçülere ve kaidelere bağlı olduğunu hatırdan çıkarmıyorum. Bütün bu anlatılanları teslimiyet, acizyet ve pasifizm görebilecekler, uğradığımız zulümlerden bıkkınlık getirenlere ve muhakkak bir şeyler yapmak arzusunda olanlara, nerede hata yapmış olabileceğimizi düşünmelerine, hangi sorumluluktan kaçındığımızı ve bu durumlara düştüğümüzü sorgulamalarını ve doğru yol üzerinde olmak için, nebevî metodu öneriyorum. Sırasına göre, şartlara ve imkanlara göre evvela Allah için sabrı, zor durumlarda Allah'a sığınmayı, sonra ciddi, kararlı ve akıllıca hazırlıklar yaparak amaca doğru yürümeyi ve en sonunda da Allah'ın izniyle ve meşru ölçüler dairesinde savaşı kaçınılmaz buluyorum. Ancak saptırılmayı, taviz vermeyi, her oranda uzlaşmayı yanlış bulur ve en önemlisi de yolun her metresinde hak üzere kalmayı ve olmayı şart görürüm. Bizlerin üzerine düşeni gereği gibi yaptıktan sonra da Allah'ın da kendi üzerine düşeni yapacağına inanıyorum.

Bu vesileyle, kardeşlerimizin Filistin Dostları Girişimi adlı çaba ve gayretlerini kutluyor, bu uğurda yapacakları tüm faaliyetlerinde kendilerine kolaylıklar diliyorum. Geleceğimiz uğruna umudumuzu yeşertecek bir adım olması dileğiyle, sizleri Allah'a emanet ediyorum.

Kaynak: [Terör ve "İslamcı Terör" Üzerine - Hüseyin Alan](#)

Terörizm Endüstrisi, Propagandacı Gerçek Terörizmi Gizliyor - Hülya Şekerci

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

"Onlara 'yeryüzünde fesat çıkarmayın' denildiğinde: 'Bizler ıslah edicileriz' derler." (2 Bakara/ 11)

Emperyalist güçlerin, muhaliflerini sindirme ve yok etme çabalarında kendisine sığınılan en kaypak kavramlardan biri olan terör, uluslararası siyasetin gözde kavramlarından biri.

"Sürekli ve sistemli şiddet hareketleri, cinayet vb faaliyetlerle korku uyandırma, yıldırma, dehşete düşürme" anlamlarına gelen terör kavramının sözlük anlamı üzerinde mutabakat sağlamak hiç de zor değil. Ancak terörist grup ya da devletler hangileri, hangi eylem terör, hangi eylem meşru mücadele, kim terörist, kim kahraman gibi somut sorular, bakış açılarına göre şekillenerek cevaplandırılacaktır. Bazılarının terörist listesinde yer alan kişi ya da grupların, diğerlerinin kalplerinde taht kurması hiç de şaşırtıcı olmayan bir gerçek.

Perakende ve Toptancı Terör

Tek bir silahlı kişiye ya da birkaç eylemde bulunan gruplara, hareketlere yakıştırılan terör tanımı, kitlesel baskı ve imhaları gerçekleştiren süper güçler için akla getirilmez. Amerikan müdahaleciliğine karşı çıkarlarca ifade edildiği gibi, basın terörizm dediği şey çoğunlukla "perakende terörizm"dir. Amerikan ordusu ve uydu devletlerin CIA destekli orduları tarafından tüm halklara karşı girilen

yıkımlar ise "toptancı terörizm". Bir binanın havaya uçurulmasıyla emperyalistlerin finanse ettiği 'toptancı terörizmi' nasıl karşılaştıracağız?

ABD ve yerli işbirlikçilerinin dünyanın her yerinde yol açtığı insan ölümleri milyonları aşıyor. Sadece Vietnam'da 3 milyon, Endonezya'da 1 milyon insanın öldüğü tahmin ediliyor. Yahudilerin "kutsal terör" anlayışının ceremesini ise Filistin halkı hala çok ağır bir biçimde ödemeye devam ediyor.

Terörbilim ya da Terörizm Efsanesi

20. yy bir uzmanlık alanının daha ortaya çıkışına şahit olmuştur: Terörbilim. Bu uzmanlık alanı, liberal dünyaya ve onun ortaya koyduğu çifte standartlı demokrasi ve insan haklarına karşı muhalif duruş sergileyen kişi, grup ya da devletlerin terörist diye adlandırılmasıyla uğraşır. Sözüm ona bu bilim, uzman sosyologları, stratejistleri, kitle iletişim araçları ile bir endüstriye dönüşmüştür.

Bu uzmanlardan biri olan İngiliz Profesör Wilkinson yazdığı bir kitapta 70 bin El Salvadorlu'nun kendi hükümetlerinin güvenlik güçleri elinde can verdiğini belirtmiş ancak kullanılan bombaların ABD ve İsrail'den alındığından, El Salvador ordusunun ABD ve İngiltere eğitiminden geçtiğinden hiç söz etmemiştir. Bu uzmanlar, Filistin'de yaşanan dramı ise Arap terörizminin İsrail tarafından cezalandırılması şeklinde yansıtmaktadırlar.

Terörizm endüstrisinin ürettiği verileri, bir oluk işlevi gören kitle iletişim araçları halka aktarmaktadır. Böylelikle terörün sorumluluğunun terör kurbanlarının üzerine yıkılması çabası oldukça başarılı olmuştur. Olaylardan etkilenen ve yanlış bilgi bombardımanına tutulan halk ise terörün gerçek kaynağını görememektedir.

İslami Tehdit mi, İslam'a Yönelik Tehdit mi?

Yaşadığımız coğrafyaya döndüğümüzde "devlet terörü"nü görmemek mümkün değil. 28 Şubat süreci olarak adlandırılan post modern darbe, muhalifler ve halk üzerinde estirdiği terör havasıyla yürekleri ve eylemleri dondurmuş görünüyor.

İşin ilginç "İslami terör" yerine "İslami tehdit" kavramının kullanılmasından da anlaşılacağı gibi İslami canlanış yakın tehdit olarak algılanmamakta, potansiyel bir tehlike olarak görülmektedir. Buna rağmen uygulama, şiddet kullanan muhalif hareketleri bastırma yöntemlerini aratmamaktadır. Bu ülkede 312'den hapse girmiş binlerce düşünce suçlusu bunun güzel bir örneğidir. Ülkenin büyük bir hapishaneye dönüşmesine karşı çıkanlar konuşmalarının ve yazdıklarının bedelini çok ağır ödemektedirler. Nureddin Şirin'in Filistinli Müslümanlar lehine yaptığı konuşmasının sonunda 17 yıl hapse mahkum edilmesi ve şu anda "F tipi" ile tecrit edilmiş olması, İsrail mahkemelerinden bile çıkmayacak korkunç bir cezadır.

Öte yandan başörtüsü yasağı, ölüm döşeginde yatmakta olan yaşlı kadınlara bile uygulanmış, tehdit oldukları gerekçesiyle başörtülü kadınlar eğitim alanlarından çıkarılmışlardır.

Gerçekte ise asıl tehdit, halkın İslami değerlerinden değil, emperyalistlerin dayatmalarından gelmektedir. Şu günlerde muhtemel Irak savaşı ile ilgili tezkere dayatması gerçek bir tehdittir -Gerçi tezkere geçmemesine rağmen Amerikan askerleri ülke topraklarında cirit atmaktadır.- Bu tablo, torunlarımızın geleceğini bile bile ipotek altına alacak, ümmet karşısında boynumuzu eğecektir. Böyle giderse ne ekmeğimiz ne onurumuz kalacaktır.

Her şeyde Rağmen Küresel İntifada

Ezilenler, sürgüne gönderilenler, katledilenler... Tüm bu manzaralar karamsar bir tablo çizse de dünya halkları savaş karşıtı gösterileri, küreselleşme karşıtlıkları ve canlı kalkanlarıyla bir kıpırdanıştadır. Dileriz bu kıpırdanışın yönlendiricisi İslam adaletinin erdemli temsilcileri olur.

Kaynak: [Terörizm Endüstrisi, Propagandacı Gerçek Terörizmi Gizliyor - Hülya Şekerci](#)

Küresel Medya Terörü - İbrahim Hakkı Toprak

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

"İslamcı terör" söylemi, küresel medya tarafından dünya gündemine getirildiğinden bu yana İslam, karalanmak istendiği manada algılanmaya başlandı.

Dünya'ya barış ve demokrasi getireceğini iddia edenler de, her türlü tedhiş ve tecavüzleri ortada olduğu halde, barış havarisi olarak tanıtılmakta, küresel medya tarafından.

Örneğin ABD "biz barışçı bir ulusuz" dediğinde bu da ihtimaller dairesinde mütalaa edilir hale geliyor, velev ki II. Dünya Savaşı'ndan sonra savaştığı ülkeler listesi hayli kabarık olsun. (Çin, Kore, Guatemala, Endonezya, Küba, Belçika Kongo Peru, Laos, Vietnam, Kamboçya, Grenada, Libya, El-Salvador, Nikaragua, Panama, Irak, Afganistan...)

Bu ihtimaller dairesindeki yanılısamalardan ve maruz kalınan manipülasyonlardan, bütün dünya gibi Müslümanlar da etki altında kalıyor. Bunun en açık göstergesi 11 Eylül olaylarına gösterilen tepki ve Afganistan'daki soykırımı "Taliban" bahanesi ile sesimizi yükseltmedeki gecikme.

Şimdi 11 Eylül'deki gökdelen uçaklanması ile 11 Eylül'den sonra gerçekleşen aşağıdaki beş olayın gerçekleşme sırasının değiştirelim.

Sözgelimi;

-Cenin katliamını soruşturmaya gelen BM heyetinin altı gün boyunca İsviçre'de bekletilip Filistin'e gitmelerine müsaade edilmemesi.

-Cenk Kalesi'nde yedi yüz kişinin kolları bağlı oldukları halde katledilmesi.

-İrlandalı gazetecinin video kasetine kaydettiği, Mezar-ı Şerif katliamları; yaklaşık dört bin kişinin ABD ve Kuzey İttifakı askerlerince, kolları, ve boyunları kırılarak bir oyun ve eğlence havasında tek tek öldürülmesi.

-Guantanamo'daki tutsaklara yapılan işkenceler, Cenevre Savaş Suçluları Anlaşması'na dahi uymayan yargısız tutuklulukları...

-En son, hiçbir bahane uydurma başarısı göstermeden girilen Irak işgali ve soykırımı...

Tüm bu olayların 11 Eylül'den önce gerçekleşmiş olduğunu varsaydığımızda, ABD'nin Afgan katliamını "Taliban"la izah etme durumuna düşülmezdi. Oysa 11 Eylül'den önce ABD'nin sicilinde zaten yüzlerce Cenin, Cenk Kalesi, Mezar-ı Şerif katliamları, Guantanamo işkenceleri ve Irak işgalleri vardı.

Dünyanın gerçek teröristleri savaşın iki cephesinde de çok üstün. Sıcak cephelerdeki silah üstünlüklerinin yanı sıra, propagandadaki maharetleri de, geniş kitlelerin kafalarını bulandırmaya yetecek güçte. Bir taraftan Haçlı seferini başlatanlar, diğer taraftan iftar yemeği tertipleyip Müslümanlara sıcak mesajlar vermeyi başarabiliyorlar. 91 Körfez Savaşı'ndaki on binlerce sivilin katliamını, koskoca savaş boyunca yaralı bir karabatak kuşunun görüntüsüyle maskeleyebiliyorlar.

Tıpkı Cezayir'de yaptıkları gibi.

Halkın siyasi iradesini yok sayıp darbe yapan, ardından çıkardıkları karışıklarla çoğu kadın ve çocuk 120 bin sivil katleden Fransız lejyonerleri, kontrgerilla cuntalarının küresel medyadaki tanımları GÜVENLİK GÜÇLERİ.

Katliama maruz kalan sivil, kadın, çocukların yani ölümlerin ise medyadaki tanımları "radikal dinci, vahhabi, aşırılık yanlısı, ayrımcı, İslamcı, terörist..."

Kırk Haramilerin Yeni Sihirli Formülü - Mesut Kardeşhan

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Terör, üzerinde akademik tarzda konuşma imkanı bulunamayacak kadar subjektif bir kavram. Siyasal literatürde geniş yer bulmaya başladığı dönemlerden itibaren -ki 19. yüzyılın sonlarına rastlar- yaygın suistimal ve manipülasyona konu oldu. Nazi işgali altındaki topraklarda Avrupalı direnişçiler Hitler'in gözünde birer teröristti. Sonraki dönemlerde Amerikan güçlerine direnen Vietnamlılar, Sovyetler Birliğinin istilasına karşı örgütlenen Afgan mücahitleri işgalci güçlerce "terörist" diye damgalandı.

Soğuk savaş'ın bir kampı tarafından bu şekilde olumsuzlanan grup, örgüt veya hareketler, diğer kamp için "özgürlük savaşçıları" oldu.

"Terörist" nitelemesi bazen içinde yaşanan dönem ve konjonktüre göre kişi veya örgüt isimlerine eklendi veya çıkarıldı. Güney Afrika ırkçı rejimine karşı zenci direnişinin sembol ismi Nelson Mandela apartheid politikalarının yürürlükte olduğu dönemde "terörist" idi. 1990'larda sistemdeki köklü değişikliklerin ardından bu nitelemeden kurtulabildi ve Güney Afrika Cumhuriyeti devlet başkanı oldu. Filistin Kurtuluş Örgütü, İsrail ve başlıca hâmis ABD nezdinde terör örgütüydü, lideri Yaser Arafat "terörist"ti. 1993'te başlayan "barış" süreciyle birlikte Arafat, Beyaz Saray'da kabul gören bir devlet adamı ve hatta devlet başkanı –sanal Filistin devletinin başkanı!- konumuna yükseldi. Fakat 2000 yılında II. İntifada ve Ariel Şaron'un yeni işgal politikaları döneminde İsrail ve ABD yönetimleri nezdinde tekrar "terörist" kimliğine geri döndü.

Terör kavramına sözlüklerin verdiği anlamlar genellikle silahlı bir çatışmayla doğrudan ilgisi bulunmayan, böyle bir çatışmada yeralmayan sivil halka zarar vermek veya verme tehdidinde bulunmak suretiyle sözünü geçirmek, otorite kurmak çabasına işaret eder. Mesela Oxford Dictionary "terörizm" için, "korkutma/sindirme yoluyla yönetim" açıklamasını verir ve bu kavramın ilk kullanıldığı tarih ve vaka olarak 1795'te Fransa'da Jakobenlerin tatbik ettiği devlet terörüne atıfta bulunur.

Terörizm kelimesinin siyasal literatüre ilk defa devlet terörü anlamıyla girmiş olması çok anlamlı. Terör diye nitelenebilecek eylemleri nitelik ve nicelik itibarıyla yerleşik siyasal düzenden –şiddet tekeliyle, düzenli ordusuyla, gelişmiş sofistike silah sistemleriyle- daha fazla kim gerçekleştirebilir? "Tâli hasar", Beyaz Saray sözcüleri için savaşlarda karşı tarafa verdirilen sivil kayıpları adlandırmanın kolay bir yolunu oluşturdu; kolay olduğu kadar aldatıcı ve ahlaksız bir yolunu aynı zamanda. Amerikan güçlerinin Afganistan'da veya Irak'taki operasyonlarının güç dengesizliği dolayısıyla savaş diye nitelenemeyeceği tartışması bir yana, asker-sivil ayrımı gözetmeyen veya "yumuşak hedef" diye sivilleri vurarak ülke yönetimlerine tesir etmek isteyen anlayıştan, terörizm tanımlarına daha uygun düşen başka ne olabilir?

Dolayısıyla bugün şu ilginç durumla karşı karşıyayız: Terörü başlıca yöntem olarak benimsediği gibi, yerli halkları daima silahlı direnişe kışkırtarak birey veya grup terörizmini de besleyen/garanti eden ABD emperyal güçleri "teröre karşı savaş" yürütüyor! Eskiden "insan hakları" adına veya Latin Amerika'da olduğu gibi "uyuşturucuyla savaş" adına yürüttüğü askeri müdahalelerini şimdi "terörle savaş" adına gerçekleştiriyor. Dünyanın belli başlı enerji havzalarında, doğal kaynak bakımından zengin köşelerinde mutlaka yürütülmesi gereken bir savaştır, "terörle savaş". Bir bakıma kırk haramilerin sihirli kelimeleri gibi. ABD'ye dünya zenginliklerinin kapısını aralayan tılsımlı kelimeler: "Teröre karşı savaş".

Böyle bir "savaş"ta, yani masum ve savunmasız sivilleri hedef alan, kan dökmeye yeminli, mantıklı düşünme yeteneğinden yoksun uluslararası teröristler camiasına karşı yürütülen bir "savunma savaşı"nda kendi halkını koruma derdine düşmüş bir ABD'ye gereken desteği vermemek hangi akli selim sahibi yönetim veya kamuoyunun tasarrufu olabilir ki?! Zaten o yüzden "teröristler" hep sağlıklı düşünme yeteneğinden yoksun ve kafasız kişiler olarak resmedilir. Yoksa o kafanın içinde sisteme yönelik hangi köklü eleştirilerin yattığını açıklamak gerekebilir.

Tabii, bu "savaş" İslam dünyasından global sisteme ciddi bir meydan okuma potansiyeli taşıyan akım ve hareketleri törpülemek için bir fırsat olarak da değerlendirildi. Hinduizm, Budizm gibi Doğu inançlarının siyasal ve toplumsal hayata ilişkin taleplerinin -veya güçlü taleplerinin- varolmadığı düşünüldüğünde Samuel Huntington'a hak vermemek mümkün değil. Bugün onun öngördüğü ve aslında temenni ettiği Batı-İslam çatışmasının zemini hazırlanmış oluyor "terörle savaş" retoriği sayesinde.

"İslamcı terör" yakıştırması Oryantalizmin bir zamanlar gözde konularının nostaljisini taşıyor: Kan dökücü (!) bir İslam dini ve bu dini kılıçla yayan (!) onun peygamberi; akıl ve mantıkla değil, duygularıyla hareket eden, kolayca ve şiddetle tepki veren, yabancı ve sert tabiatlı Müslüman, Doğulu, Arap imajı. Bu imaj üzerine, 1970'lerde FKÖ, 1980'lerde Hizbullah'ın İsrail karşısındaki direnişiyle birlikte "Arap terörist" fotoğrafı oturtuldu. Soğuk savaş sonrasında kapitalist dünyaya komünizm yerine yeni bir öcü gerektiğinde "İslamcı teröristler" çoktan hazır. Ne yazık ki buna Mısır'da turist kafilelerine saldırarak "cihad" yürüten, "tağuti rejimi sarsan", "Mısır halkının ahlakını koruyan" gruplar, Filipinler'de yabancıları fidye için kaçıran Ebu Sayyaf korsanları, Cezayir'de 1991'deki darbe sonrasında askeri rejimin terör tuzağına kolayca düşen "Afgan gazileri" de katkıda bulundu; Oliver Roy'dan Gilles Kepel'e kadar günümüz müsteşriklerinin fantezilerini süsledi.

Bu bakımdan müslüman toplumların da ciddi problemleri mevcut. Amerikan emperyalizminin "terörle savaş" oyununu bozmanın yolu toplumsal mücadelede şiddet ve teröre prim vermeyen yöntemleri benimsemekten geçiyor. Askeri işgale maruz kalan coğrafyalarda geliştirilen eylem biçimleri ise ayrı

bir tartışma konusu. Fakat unutmamalı: İnsanlığın, hayata anlam verecek, bunalım ve kaostan çıkış yolu gösterecek bir öğretiye ihtiyacı var; teröre, şiddete, kan dökücülüğe, kör düşüşüne, bitip tükenmek bilmez düşmanlıklara, kin ve nefrete değil. Teröre ihtiyacı olanlar, silah üreticileri ve Amerikan enerji şirketleridir, Müslümanlar değil.

***Yazarın, Terörün Efendileri adıyla yayınlanan son çalışması, Amerikan ve İsrail terörünü ve Cezayir katliamlarını konu edinmektedir.**

Kaynak: [Kırk Haramilerin Yeni Sihirli Formülü - Mesut Kardeşhan](#)

Terör Kavramı Militarist Tetikçiliğin Malzemesi - Mustafa Özcan

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Maalesef, günümüzde, terör veya demokrasi gibi bütün kavramlar alt üst olmuş durumdadır. Bu kavramların çoğunluğu manipülasyon suretiyle psikolojik savaşın aracı ve aleti durumuna düşmüşlerdir. Tanımı yapılmayan bu kavramlar tetikçilik malzemesi olarak kullanılmaktadır. En son olarak Irak bağlamında demokrasinin gündeme getirilmesi ve bir işgal vesilesi olarak kullanılması gibi. Aslında, demokrasi ile militarizm birbirine ters olmasına rağmen burada Amerikalı siyasi ve sosyal mühendisler işgalle demokrasiyi aynı kare içinde ele alabilmektedirler. Bu da maksadın üzüm yemek değil bağcıyı dövmek olduğunu göstermektedir. Hatta AB dönem başkanlığını yapan Yunanistan bile böyle uçuk ve ucube bir demokrasi propagandasına karşı çıkmış ve Irak'a askeri demokrasinin ihracına karşı olduklarını deklare etmiştir. Bu itibarla çağdaş kavramların bir çoğu 'sömürgeleştirici kavramlar' kategorisine girmektedir. Özellikle Müslümanlara karşı kullanıldıklarında. Sözgelimi Hindistan, Keşmir'deki Mücahitlere karşı elini güçlendirebilmek ve oradaki bağımsızlık ateşini ve meşalesini söndürebilmek için buradaki hareketi 'fundamentalizm' olarak nitelendirmektedir. Hindu milliyetçilerinin selefi hükümündeki İngilizler de, bundan iki asır önce kendilerine karşı mücadele meşalesini ateşleyen Mücahidun hareketini Vehhabi hareket olarak damgalamıştır. Hindistan geçmiş dönemde Seyyid Ali Ceylani gibi Keşmirli siyasilere sırf fundamentalizm suçlamasıyla pasaport vermemiştir. Bu da gösteriyor ki , Hindistan fundamentalizm kavramını sömürgeciliğin maşası ve maskesi olarak kullanabilmektedir.

Bugün ABD'nin 'teröre karşı savaş' propagandası da, korkulduğu gibi işgallere ve dünyanın yeniden tanzimi ve Yeni Dünya Düzeni'nin hayata geçirilmesine bir basamak olarak kullanılmaktadır. Zaten terör bahsinde üzerinde ittifak edilmiş hakiki bir tanım da bulunmamaktadır. 16-17 Aralık 2002 tarihlerinde İngiltere'nin acar Tel Aviv Sefiri Sherard Covper-Coles alışılmışın dışında bir çıkışta bulundu. Bu çıkış/açıklama zemin ihzarı anlamına geliyordu. Arap ve İslam kamuoyunu kazanma zemini. Gelmiş geçmiş sefirler içinde tek İbranice bilen sefir olarak temayüz eden Coles, İsrail'in kuruluş aşamasında başvurduğu eylem tarzının terörizm olarak tanımlanamayacağını söyledi ve bugünkü Filistin eylemlerini onunla mukayese etti ve bunların milli mukavemet özelliğini taşıdığını kaydetti. Bununla birlikte Coles, gayri muhariplerin özellikle masum çocukların savaş dışı kalması gerektiğini ve öldürülmelerinin zinhar doğru olmayacağını da ifade etti. Ancak düzenli askeri birliklere yönelik operasyonların bu kapsamda sayılamayacağını da kaydetti. İşte burada, İsrail ile İngiltere'nin terör tanımı çatallaşıyor. Zira Şaron'a göre, Filistinlilerin her türlü eylemi terör kapsamına giriyor. İngiliz sefire göre ise askeri birliklere karşı yapılan eylemler genelde tarihte meşruiyet kapsamında değerlendirilmiştir. Mesela bu bağlamda, Stern gibi Yahudi çeteler İngiliz karargahının bulunduğu Kudüs'teki King David otelini kundaklamışlardı. Otelde kalan İngiliz askerleri hayatını kaybetmişti. Kimi Yahudilere göre bu eylem milli bir direnişin parçasıydı ve buna kalkışanlar da milli kahramandı. Öyleyse Filistinlilerin suçu ne ? Filistinliler de bugün işgal altındaki topraklarda bir işgal ordusuna karşı ve onun da uzantısı olan yerleşimcilere karşı bu tarz bir mücadele veriyorlar. Öyleyse, bu tarz mücadeleler milli mücadele standardına uymaktadır. Terör bunun neresinde? 1946 yılında da Mareşal Montgomery fanatik oldukları gerekçesiyle Stern çetesiyle diyaloga girmeyi reddetmişti.

Binaenaleyh, her şey açıkta cereyan ediyor. Bu kavramlarla İslam ülkelerinin tarihi kazanımları tersine çevrilmeye çalışılıyor. Terör gibi kavramlar bahane edilerek İslam dünyasının en mahrem alanlarına müdahale ediliyor ve dini müfredatı ve eğitimi mercek altına alındığı gibi, bunların

ABD'nin ve bilhassa İsrail'in menfaatleri ve çıkarlarıyla çatışmaması isteniyor. Bu bağlamda, Şimon Peres'in 'tarihi unuttun' komutu ışığında Selahaddin Eyyûbi gibi tarihi kıymetler unutulmaya terk edildiği gibi, cihad gibi kavramlar da artık İslam ulemasına göre değil Yahudi yazarlara ve çizerlere göre tanımlanacak. ABD, bu meyanda İslam alemine yönelik olarak "Dini Söylemin Geliştirilmesi" adı altında hariciyeye bağlı bir komisyon ihdas etti. Bu komisyon, Müslümanların ne oranda dinlerini öğrenmesi ve yaşaması gerektiğine karar verecek. Totalitarizm bu değilse başka nedir ki ? Abdulhadi Ebu Talip'in deyişiyle : "Washington İsrail'den dini inançlarını reforme etmesini isteyebilir mi, buna cesaret edebilir mi ?" Soru özellikle W. Bush'a yöneliktir! Mehmet Akif Ersoy ve Fethi Yeken'in deyişiyle, dünyadaki tek müstebah, herkesin girişine açık alan, İslamiyat sahasıdır. Maalesef ki öyledir.

Kaynak: [Terör Kavramı Militarist Tetikçiliğin Malzemesi - Mustafa Özcan](#)

Batı Dünyası 'İslam'ı Bir Tehdit Olarak Algılıyor - Nuray Mert

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Sizin de altını çizdiğiniz gibi, özellikle 11 Eylül'den sonra 'İslam terörü' 21. Yüzyılın paranoyası haline geldi. Ama ondan önce, 'terör' söz konusu olmaksızın da, 'İslam' zaten bir sorun olarak görülmeye ve tartışılmaya başlanmıştı. Huntington'un 'medeniyetler çatışması' tezi bu yaklaşımların, en popüler örneğiydi. Sovyet bloğunun çökmesi ve sosyalizmin bir siyasi ideolojik rakip olarak devreden çıkmasından sonra, kapitalist Batı dünyasının, kendine yeni düşman veya moda tabirle 'öteki' olarak, İslam'ı ve İslam dünyasını seçtiği çok söylendi, yazıldı, çizildi.

Kuşkusuz, bu tesadüfi veya rasgele bir yer değiştirme değil, yani kapitalizm ve onun damgasını vurduğu Batı dünyası, düşman eksikliğini gidermek için seçenekler arasından birini seçmiş değil. Terör olmaksızın da, İslam'ın tehdit olarak algılanması yersiz değil, çünkü İslam, kim ne derse desin, İslam dünyası ne kadar sefil durumda olursa olsun, yaşayan bir din. Ve özellikle, ideolojilerin sonunun geldiği bir çağda, insanlara dünyayı farklı yorumlama, mevcut ve mutlak kabul edilen sisteme itiraz etme imkanını sunan tek referans. Bu imkana sahip olmasının nedeni, kendine has ve inananlar için sarsılmaz bir anlam dünyası olması. Takdir edersiniz ki, yeni dünya düzeni tam da mutlak hakimiyetini ilan etmişken, karşısında böyle bir engelin olması son derece tedirgin edici bir şey.

İşin terör tarafına gelince, kapitalizme tek itirazın yeşerebileceği kaynak olan İslam'ın, yayıldığı coğrafyanın içinde bulunduğu koşulların, bu itirazı sığ bir kökten dinciliğe tercüme ettiği bir gerçek. Diğer taraftan, İslami çıkışları, bu çıkmaz sokağa sürükleme gayretleri olduğu da bir gerçek. Her iktidar pozisyonu, kendisine karşı çıkan çıkmaz bir sokağa sürüklemek ister. İktidarların meşru bir şekilde kullandığı kaba gücü, muhalefetin aracı yapmak, muhalefeti gayri meşru ilan ederek devreden çıkarmanın en etkin yollarından biridir. İslam ve İslam terörünü bu çerçevede düşünebiliriz.

Kaynak: [Batı Dünyası 'İslam'ı Bir Tehdit Olarak Algılıyor - Nuray Mert](#)

Global Emperyalizmin Şeytani Kavramı: "Terör" - Suat Parlar

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Terör, etrafa dehşet ve korku salarak insanları sindirmenin genel adıdır. Korkuları ile baş başa, yakınlarının başına gelecek kötülüklerin beklentisi ile kendi içlerine kapanan insanları hiçbir şey görmüyormuş, duymüyormuş, kısacası yokmuş, yaşamıyormuş gibi davranmaya mecbur hale getiren araç, yöntem ve kurguların bileşkesidir terör.

İnsanları sindirme gücüne sahip olanlar açısından terör, amaçlarını gerçekleştirmede en uygun ortamı sağlar. Ancak bu öyle bir ortamdır ki, insanları terörist ilan etmenin, teröristlikle suçlamanın gerekçelerine dayanır. Terörü dehşet boyutu ile uygulamaya koyan egemenlik sistemleri, aynı zamanda onu varlıklarını meşru hale getiren şeytani bir gerekçe olarak değerlendirirler. Bu temelde, terör rejimleri ortaya çıkar. Söz konusu terör rejimleri yasal, idari, yargısal ölçütlerini "terörle mücadele" kurgusuna oturturlar. Terör belirli bir fiil kategorisinin tanımlanabilir olgusu olmaktan çıkarılır. Başlı başına ayrı bir suç kategorisine, hem de verilecek cezanın ve infaz koşullarının ağırlaştırılmasını öngören bir suç kategorisine dönüştürülür. Suç ile fiil arasındaki bağlantının koparılması, terörün belirli bir fiil temelinde kesin bir tanımının olmaması, her yana çekilebilir ve güvenlikten, milli çıkarılara kadar geniş bir alana yayılan gerekçelerle neredeyse tüm beşeri karşı çıkışları terör suçuna dönüştürebilir. Böylece herhangi bir fiilden bağımsız olarak önce suçlu belirlenir; yani birileri terörist ilan edilir, daha sonra onların her yaptığı terör suçu kapsamına alınır. Suç fiilden koparıldığı ve kişiye bağlandığı ölçüde, hiçbir fiilde bulunmamak bile, suçsuzluğun değil, teröristliğini belli etmeyen kurnaz ve tehlikeli bir tavrın delili sayılır. Böyle bir ortamda neyin suç olup, neyin olmadığı bilinmeyeceği gibi bugün suç sayılmayan bir fiilin daha sonra suç sayılıp failinin cezalandırılmayacağına da güvencesi yoktur. Böylece herkes, insanlığın gereği olarak yerine getirdiği okuma, konuşma, yazma, toplanma, dernek kurma, vs. eylemlerinin sonucunda bugün değilse bile yarın suçlu durumuna düşebilir. Bu riski bertaraf etmenin tek yolu ise insan olmamak ve kalmamak, açıkçası ölü taklidi yapmaktır. İşte global vahşet cephesinin dayattığı 'devlet terörü'nün zirvesidir bu. Merkezinde batının değerleri ve "masumiyeti" bulunan anlayış, tek tek toplumlar düzeyindeki bu ifritleştirme kampanyasını tüm dünyada uygulamanın "ahlaki" gerekçesini oluşturur. Batı bilincinin derinliklerinde kök salmış bulunan ifrit günümüzde, ekonomik, kültürel, ideolojik ve askeri saldırının temel gerekçesidir. Bu ifrit, Müslüman toplumların değer ve varlıklarında somutlaşıyor. Bugün terör adına her ne var ise global emperyalizmi bir gün fazladan yaşatmak için yaratılan bir dehşetle özdeşir.

Dayanışma duygularıyla...

Kaynak: [Global Emperyalizmin Şeytani Kavramı: "Terör" - Suat Parlar](#)

İslam ve Müslüman 'Terör' Kavramıyla Bağdaştırılamaz - Süleyman Arslantaş

Bildiğiniz gibi devlet terörü gündemdeyken "terör" ve "İslamcı terör" 21. yüzyılın güvenlik paranoyası haline getirildi. Bir çok müslüman ülkede bu amaçla İslami hareketlere karşı geniş çaplı tasfiye operasyonları uygulandı. Eğitim müfredatlarından, finansal yapılarına kadar yapısal değişiklikler dayatıldı.

Bu yeni süreçte "terör", "devlet terörü", "İslamcı terör" söylemini ve bir uluslararası müdahale enstrümanı olarak "terör"ü nasıl tanımlıyor, yaşanan süreci nasıl algılıyorsunuz?

Genel bir tarif olarak TERÖRİZM; siyasal bir hedefe ulaşmak için devlete, halka ya da bireylere karşı sistemli olarak şiddet eylemlerine başvurma olarak ifadelendirilir.

Terörizmin tarihi bir hayli gerilere dayanmakla beraber, özellikle geçtiğimiz yüzyıl ve bugün terörün en sistematik tarzda ve daha çok gelişmiş ve hatta demokratik kimliği de olan ülkeler ve onların yandaşları tarafından organize edildiği, uygulandığı aşıkardır. Geçtiğimiz yüzyıl ve sonrasında terörizm tamamen devlet eliyle organize edilmiştir. Kimileri bunu sol güçler adına, kimileri sağ güçler adına ifa etmişlerdir. Aslında, neredeyse her terör hareketinin ardında büyük güçlerin olduğu bilinmesine rağmen, medya gücünü de elinde bulunduran hegemonik güç ve devletler terörü birey ya da gruplarla özdeşleştirmeye özen gösterdiler. El-Kaide, FKÖ, GİA, Baader-Meinheim, Kızıl Ordu vb. zaman zaman da devletler ve rejimler terör kapsamında değerlendirildi; Nikaragua, Guatemala, Şili, İran, Lübnan, Cezayir, Kuzey Kore, Irak vb. ve tabii şahıslar da yegane terör kaynağı olarak zikredildi; Çakal Carlos, Ebu Nidal, Bin Ladin, Molla Ömer vb. gibi. Ama bilinen bir gerçek var ki; yeryüzündeki tüm terör olayları bireyin üstesinden gelemeyeceği olaylardır. Zaten bireysel olarak yapılan, yasal dayanağı olmayan ve bir başka şahsa ya da gruba zarar vermeyi amaçlayan hareketler anarşidir. Belki de bir ayırım olarak terör, daha çok devlet destekli bir tedhiş hareketi iken, anarşi, bireysel karakterli bir tedhiş hareketidir.

Noam Chomsky haklı olarak diyor ki: "Dünyada bir çok terörist devlet vardır ama Amerika, uluslararası terörizme resmi olan bağlılığıyla ve rakiplerini utandıran düzeyiyle, bu alanda eşsizdir." Yine Chomsky, Camp-David Anlaşmasını anlatırken çok önemli bir noktaya dikkatleri çekmekte: "İsraili strateji uzmanı Anver Yaniv, Camp David'de Mısır'ın kavga dışına çıkarılmasının etkisini on yıl sonra şöyle değerlendiriyor: "İsrail, Batı Şeria'da yerleşme etkinlikleri kadar Lübnan'da FKÖ'ye karşı askeri operasyonlar yürütmekte de özgür kalacaktı." (Medya Gerçeği, sh.389-390)

Nitekim hem İsrail, hem de Amerika Ortadoğu'da uzunca süreden beri tam anlamıyla bir terör estirmekte. İsrail istediği hedefleri rahatlıkla vurmakta, çeşitli kamplarda veya yerleşim birimlerinde katliamlar yapmakta ve buna Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün gibi Arap ülkelerinin sesi bile çıkmamakta. İsrail ve ABD özellikle Ortadoğu'da, işgal altındaki topraklarda mütemadiyen terörist eylemler ortaya koymalarına rağmen, her terör eylemlerinin ardından bölge ülkelerini, Müslümanları ve İslami örgütleri "terörist" olarak suçlamaktan da geri durmazlar.

Eğer bugün için gerçek manada "devlet terörü"nden bahsetmek gerekirse, bunun en somut örneğini günümüzde ABD, İsrail ve bunlara yakın olan ülkeler oluşturmaktadır. Özellikle dün, yani komünizmin geçerli olduğu, İslam'ın kısmen pasifize konumda görüldüğü zaman dilimlerinde Orta Amerika'da, Güney Amerika'da, Asya'nın muhtelif ülkelerinde ABD, İngiltere ve İsrail orijinli sistematik "devlet terörü" ile dünyamız yüz yüzeydi. Soğuk savaş döneminin ardından ve hatta biraz daha öncesinde Şubat 1979'da gerçekleşen İran İslam İnkılabı sonrasında 'komünizm' düşmanının yerine 'İslam' yerleştirildi. Ve bugün, İslam adeta bir terör dini gibi algılanıyor, Müslüman da terörist olarak isimlendiriliyor. Hegemonik güçler ve yandaşları, kendilerine alternatif olması muhtemel her hareketi veya farklı düşünce ve sahiplerini terörist olarak vasıflandırıyor, ardından da bu düşünceye ve sahiplerine karşı her türlü terörist müdahaleyi, sözüm ona, meşru müdahale olarak dünya kamuoyuna lanse ediyorlar.

Oysa ne İslam'ın ne de Müslümanların terörle birlikte anlamları mümkün değildir. Çünkü İslam, tedhişçiliği, masum insanlara yönelik katliamı, zarar vermeyi, bozgunculuğu yasaklayan bir dindir: "Allah'ın ahidini bozanlar ve Allah'ın birleştirmesini emrettiğini ayıranlar ve yeryüzünde bozgunculuk yapanlar. İşte lanet onlara ve kötü yurt, cehennem onlarıdır." (Ra'd Suresi / 25)

Kaynak: [İslam ve Müslüman 'Terör' Kavramıyla Bağdaştırılmaz - Süleyman Arslantaş](#)

Kitap Değerlendirmesi: Hepimiz Filistinliyiz - Özlem Hicran Özyurt

Filistin, Kudüs ve ey sevgili Mescid-i Aksa... Şahitlik ettin yıllarca dipçiklerle ve taşlarla vurularak kırılan kollara, babasının arkasına sığınarak korku ve dehşetle daha dokuzunda ölümü tadan ve çocuk olmanın bedelini toprağa düşen körpecik vücuduyla ödeyen Durra'lara. Ve henüz güneşi tanımamış bebelerin bedenlerindeki kahpe kurşunlara. Şahitlik ettin ey Kudüs, Sabra'ya, Şatilla'ya, El-Halil'e, Ramallah'a ve yerle bir edilen Cenin'e. Taş üstünde taş, beden üstünde baş bırakmamacasına saldıran kan kırmızı gözlü Siyonistlerin şeytanla yaptığı işbirliğine. Ve yirmisinde bedeniyle direnişi filizleyen genç kızlara...

Şakaklara dayalı tüfeklerin ve süngülerin kara gölgesinde sürdürülen bir direnişin öyküsüdür Filistin. Ve küçücük kahramanların tankların önünde ebabile dönüştürülen tılsımlı masalıdır Filistin. Toprağını kan sular Filistin'in, çiçekler, ağaçlar şehit kanı kokar bu yüzden. Tarih onu yazar, O tarihi... Hem acıdır yaşanan Filistin'de hem taşlı sapanlı bir destan.

Filistin'de 55 yıldır süregelen katliamlar geçtiğimiz yıl televizyon ekranlarından girdi evlerimize, an be an. Film karelerine sığmayan dehşet görüntüleri dondurdu zihinlerimizi. Haftalarca yüreklerimizi kavuran büyük bir soykırıma tanık olduk hep birlikte. Gözlerimiz yaşlı, dudaklarımız titrek öylece seyrettik olan biteni. Kuşatılmışlık öylesine sarmıştı ki her birimizi, sokaklara dökülüp haykıramadık bile zulmün alçaklığını önceleri. Ve bir zaman sonra bu böyle gitmemeli deyip boykot kampanyalarına, kermeslere katıldık ve duyarsızlaşan benliğimizi ve körelen gözlerimizi açmak için basın açıklamalarıyla çağrılar yaptık tüm halka. Ve gaz bombalarının eşliğinde meydanlardan yükselttik **İntifada**'nın şanlı sesini. Tek yürek, tek vücut olduk Filistin'le ve **Hepimiz Filistinli...** Bu sıcak günlerde bir grup yüreği yangın yerine dönmüş kadın da haftalardır tanklarla çiğnenen ruhlara ve kuşatılmışlık acısıyla gezinen bedenlere bir can verebilmek ve tarihe kayıt düşebilmek (s.7) için bir kitap kaleme aldı:

"Türkiye-Filistin Hattı"

Geliriyle Filistin'e yardımı da amaçlayan kitap 38 yazarın kısa değerlendirmeleri ve denemelerinden oluşuyor. Kalem farklı olsa da yaşanan acılar aynı olduğu için kitap bir bütünlük içinde Filistin'i anlatıyor. Yazıların hemen hepsinde yoğun bir duygusallık hakim. Filistin'deki vahşete karşı yüreklerden kopup gelen feryatlar, isyanlar ve öfkeler kalbi taş kesilmişlere haykırıyor. Okurken hüznün anaforuna tutulduğunuz yazılar ümmetin garip çocuğu Filistin'deki mezalimi tekrar yaşarcasına gözlerinizin önüne seriyor. Yazılar kısa olmasına rağmen kitabın bütünlüğü içinde hemen her konu ele alınmış. Bazı yazarlar acılı ama aynı zamanda bir o kadar direngen Filistin'in işgal edilmesini ve Siyonist İsrail'in gizli masa başı toplantılarda yapılan kanlı pazarlıklarla nasıl ortaya çıktığıyla ilgili özet bilgiler verirken bazı yazarlar da, henüz gençliğinin baharında parçalanmış bedeniyle Arap liderlerine ve eli kolu bağlı tüm Müslümanlara en iyi mesajı ileten Andelip'i(bülbül) taşımış satırlarına, kimi de küçük Durra'yı ve yaşadıklarını. Kiminin kaleminde direniş, kendinden kopan taş parçalarıyla bu kutsal diyardaki görevini icra eden ve Filistin İntifadasını efsaneleştiren bir kaya parçası olmuş. Siyonist lobinin arka bahçesi olarak görev yapan hilkat garibesi zihinlerin sergilediği tutumlar da unutulmamış. "Filistin'i tutmak zorunda mıyız?" diye başlayıp "Araplar bizi arkamızdan vurmuşlardı" edebiyatıyla sonlanan medya saldırıları ve Siyonist ağızlarla işbirliği halinde Filistin direnişini terörizm olarak adlandırma pespayeliği de ifşa edilmiş. Yine bir çok yazıda hakkında sürekli spekülasyon yapılarak söndürülmek ve karartılmak istenen İntifadanın ve Filistin cihadının sembolü olan istişhadi eylemlerin de doğru okunması ve anlaşılması gerektiği vurgusu yapılmış. Kitabın sonunda Fatma Karabıyık Barbarosoğlu'nun Bosnalı Amira Albayrak'la ve Sefer Turan'ın İslam Tahrir Şibli ve annesi Ümmü Abdullah'la yaptıkları röportajlar da oldukça anlamlı. Zulmün tek bir bölgeyle sınırlı kalmadığını, baş aktör zalimin her yerde aynı yöntemlere başvurarak saldırganlığını ve acımasızlığını sürdürdüğünü, ayrı yerlerde yaşayan ama aynı dili konuşan insanlar çarpıcı ifadelerle özetlemiş.

Ümmet olma bilincini yitirmiş dünya Müslümanları olarak Filistin'in ve ümmetin kurtuluşu için daha çok çabalamak ve yeni bir dirilişi Filistin merkezinde birleştirmek zorundayız. Kitaptan bazı aktarmalar yaparak bu kısa değerlendirmeyi noktalamak istiyorum. Bu küçük ama anlamlı eserin Filistin'e gönül vermiş okuyucuyla buluşması dileğiyle.

"Adalet duygumu bu denli rencide eden başka bir savaş var mı, diye düşündüğümde, Hiroşima'ya atılan bomba da dahil olmak üzere, bundan öğrencini bulamıyorum, hayır." (Alev Alatl, S.10)

"Üniversite bahçeleri öğrencilerin dinlenme mekanları değil, "global zulüm" olarak nitelenen bu Siyonist katliamı bütün varlıklarıyla kınadıkları miting alanları artık." (Hülya Alper, Kahire, Mısır, S.26)

"Kendi ülkelerinde, kendi fabrikalarında, kendi sanayi ve işçilerinin emeğiyle üretilen malların sağladığı olağanüstü karların nasıl olup da İsraililer tarafından Filistin'li kardeşlerine sıkılan kurşunların parasını ödediğini ise hiç mi hiç kavrayamaz hale gelmişler." (Alev Erkilet Başer, S.38)

"Gezegende sinsi ve kirli bir kelime kol geziyor: **Kınama**. Reel-politik'e göre önce **"iş"** bitecek. Yıkıntıların içinde bir fotoğraf, bir hatıra patik bile bulamayan insanların gözlerindeki son ışığın da söndüğü, çocukların gece rüya bile göremediği anlaşılacak. Kınama ondan sonra. Uluslararası kuruluşların temel görevi bu." (Yıldız Ramazanoğlu, S.125)

"Feda eylemleri özellikle Siyonistleri tedirgin ediyor. Çünkü, Siyonistlerin çaresiz kaldığı tek eylem biçimi bu ve bu eylemler nedeniyle binlerce Yahudi, İsrail devletinin işgal ve yerleşim politikası sayesinde sahiplendikleri topraklardan adeta geri göçe zorlanıyor." (Hülya Şekerci, S.130)

"Orada da ağaçlar çiçek açmış, pembe, beyaz... Çocuk parkı bomboşmuş. Anasının yaralı kuzusu vurulmuş, boylu boyunca tankların geçtiği yola düşmüş bedeni. Yanaklarından kan damlıyormuş çocuğun. Bir varmış bir yokmuş. Filistin'de baharmış." (Çiğdem Çetinkaya Tavkul, S.141)

" EY EZİLMİŞ ÇOCUKLUĞUM

BEN FİLİSTİN ÇİÇEĞİYİM,

KİMLİK NUMARAM YETMİŞ BİN
BABAMI HİÇ ÖPMEDİM, GÜNEŞ DOĞDUĞUNDAN BERİ
BAYRAMLAR BAYRAMI, ŞENLİKLER ŞENLİĞİ KOVALIYOR
ŞEHİT ÜSTÜNE ŞEHİT DÜŞÜYOR
VE BABAM DEMİR PARMAKLIKLAR ARKASINDA
SADECE KÖLELERİN TUTULDUĞU ÇİRKİN HÜCRELERDE
O GÜN NE ZAMAN?
PARMAKLIKLARIN KIRILACAĞI GÜN NE ZAMAN?"

(İslam Tahrir Şibli)

Kaynak: [Hepimiz Filistinliyiz - Özlem Hicran Özyurt](#)

"Din Devleti İsrail" Vesilesiyle - Ahmet Emin Dağ

Sahip olduğu sosyal yapı konusunda son yıllara kadar ciddi veriler bulmanın çok zor olduğu İsrail, birkaç yıldır Türkçe'ye kazandırılmış eserler sayesinde daha yakından bilinir hale gelmiştir. İsrail toplumundaki "din-laiklik" ikilemi konusundaki tartışmalar oldukça eski tarihlere dayandığı halde, İsrail'in dış politikasına yansımadağı sürece kapalı kutu olarak kalmış olan bu çekişmeler, İsraili, batılı ya da Arap müelliflerin eserleri ile artık diğer toplumların da yabancı olmadığı bir fenomen haline almıştır. Bugüne kadar Mossad denilen terör şebekesinin abartılı öyküleri dışında, İsrail hakkında hemen hiçbir şey bilmeyen dünya milletleri ile birlikte Türkiyeli okuyucular da, artık İsrail toplumunun yek vücut bir yapı olmadığını, toplumsal parçalanmışlığın yanı sıra siyasal ve ekonomik olarak da büyük bir "çıkılmaz yumağı" olduğunu rahatlıkla görebiliyorlar.

Dini ihtilafları Müslümanlara özgü zannedenler, İsrail toplumunu yakından tanıyınca aslında bu işlerin Yahudiler arasında ne kadar keskin ve ileri boyutlara varmış olduğunu daha iyi anlıyor. İsrail'de halkın önemli bir kısmı dine ve dindarlara pek sıcak bakmasa da, var oluşunda dini faktörlerin çok iyi kullanıldığı İsrail'de "din-dışılık" ile "dini" olanın sınırlarını belirlemek de oldukça zor. 1948 yılında ilan edilmesi sırasında İsrail'in "din devleti" olarak kurulması gündeme geldiyse de, komünist Yahudilerin engellemeleri sebebiyle anayasanın laik kimliği ağır basmıştır. Ancak 1967 yılındaki üçüncü Arap-İsrail savaşından itibaren yepyeni bir dini söylemin ortaya çıkmasıyla bu durum değişmeye başlamıştır. Bir grup haham ve yordakçısının başını çektiği kesimler, 1967 yılındaki savaşta (Amerikan askeri desteği ile) Arap orduları karşısında alınan zaferin "ilahî mucize" olduğunu haykırmaya başlamıştı. Bu sonucun "Allah'ın seçkin halka bağışladığı bir yardım" olduğu söylemi halk arasında da tutunca siyasal ve askeri alandaki Yahudi dindarlığında ciddi bir serpilme oldu. O güne kadar laik değer ve sembollere aşırı önem veren İsrail toplumu, artık fanatik görüş sahiplerine dahi hoşgörüle bakabilecek bir kıvama gelmeye başlamıştı.

Bunun yanı sıra, gerek eski Sovyetler Birliği ve gerekse Doğu Bloğundan Yahudi göçmenlerin Ortadoğu'nun kargaşa ortamına gelmeye ikna edilmelerinde "din" çok önemli bir unsur olarak kullanılmıştı. Yahudi Ajansı'nın bu söylemine inanan İsrail dışındaki Yahudi cemaatler ve dindarlar İsrail'e geldiklerinde eski ülkelerindeki algılarını ve dini köktenciliklerini aynen sürdürmeyi yeğlediler.

İşte 1960'ların sonunda başlayıp, Ekim 1973 savaşından sonra profan Yahudi kimliğinin sorgulanmasıyla ivme kazanan ve 1980'lerin sonundan itibaren siyasal boyutları güçlenen bu trend ardından İsrail'de dini cemaat ve partiler geliştiği gibi, öte tarafta bunların gelişim süreçleri önemli bir araştırma konusu haline dönüşmüştür. İşte bu alanda yapılan çalışmalardan biri geçtiğimiz aylarda Türkçe'ye kazandırıldı.

İbrani diline hakim Mısırlı bilim adamı Dr. Reşad Abdullah Şami'nin 1994 yılında yayınlanan kitabı orijinal adından farklı olmakla birlikte içeriğini mükemmel biçimde yansıtan bir başlıkla "Din Devleti İsrail-İsrail'de Dini Cemaat ve Partiler" adıyla yayınlandı.

İsrail'de dini cemaat ve partiler, bugün farklı yönleriyle geniş bir yelpaze oluşturmaktadır. Bu yelpaze içinde dinci Siyonizm olarak bilinen ve laik Siyonizmi destekleyen partiler bulunduğu gibi "Agudath", "İşçi Agudath", "Degel Hatorah" ve "Şas" gibi Siyonizm karşıtı ama şiddet yanlısı partiler ile "Haridi" gibi devlet karşıtı uzletçi selefi gruplar da bulunmaktadır. Partili olsun olmasın bütün bu cemaatlere göre Yahudiliğin ölçüsü, kesin bir şekilde dini görevleri yerine getirmek, "Yahudi şeriatına" bağlılığı teyid etmek, inancı sözle belirtmek, dini ayinlere katılmak, gündelik hayatı

İlgilendiren meselelerde manevi liderlerin benimsediği mezhebin hükümlerine bağlı kalmaktır. Geçen süreç içinde dini grupların bir yandan siyasi alanda, diğer yandan halk ve toplum katmanları içinde giderek güçlerini arttırması sürüyor. Yahudi dini güçlerin süreç içinde siyaset alanına girmeleri ardından İsrail toplumunda dini "tabandan" yerleştirme çabaları daha bir ivme kazanmıştır. Ancak çoğu Yahudi için bu çabalar, Doğu ve Batı Avrupa Yahudileri arasında yaygın olan ve modern toplumların ana ilkelerinden biri sayılan demokrasiyi ortadan kaldırmakta ve yeni bir ırkçı Yahudi ruhunu diriltmektedir.

Bununla birlikte, şu an İsrail gerçeğinde var olan dini partilerin, dinsel herhangi bir amaç taşımaksızın laik yönetimin bir parçası haline geldikleri de söylenebilir. Bu itibarla İsrail'de laik yönetim, ittifak ettiği dini güçlerin görüşlerine değil, devletin yönetim biçiminin ne olacağı konusuna öncelik vermektedir. Laikler nezdinde devletin yönetim biçimi mevcut koalisyonu sürdürmekten çok daha önemli ve önceliklidir.

Bu tartışmalar ışığında kitap, İsrail'deki dini cemaat ve partilerin dayandığı kökleri, gelişmeleri, inançları, ideolojileri, laik güçlerle olan mücadelelerini, birbirlerini din dışı olmakla suçlayan hahamlar arası çatışmaları mükemmel bir biçimde ortaya koyuyor. İsrail'de yükselmekte olan dini güçlerin amaçları, boyutları ve şu anda ve gelecekteki rollerinin ne olacağına dair tartışmaları nitelikli ifadelerle gündeme getiriyor. İsrail'de dini güçlerin etkinliğinin artması onları "Yahudi ulus devleti" yerine "dine dayalı Yahudi devleti"ni kurmaya götürecektir mi? Ya da "Gelecekte hahamların İsrail'i yönetmeleri mümkün mü?" gibi kışkırtıcı sorular soran müellif, kendi çalışmaları ardından ulaştığı verilerle bunların yanıtlarını da bulmaya çalışmış.

İsrail siyasetini yakından tanımak isteyenler için bu ülkedeki cemaat ve grupları anlamada başvuru kaynaklarından biri olarak istifade edileceği muhakkak olan kitabın içeriğindeki yoğunluk nedeniyle kafaları karıştıracaklarını da söyleyebiliriz. Bu çerçevede kitabın sonuna dini gruplar, özel isimler, kutsal isimler vb. gibi detaylı fihristlerin konmamış olması okuyucunun işini çok daha zorlaştıracak. Bu durum kitaptan istifade edilmesini olumsuz etkiliyor.

İlke yayınlarının daha önceki yıllarda yayınladığı "Ortadoğu'da Köktenci Hareketler" isimli kitabından sonra bölgeye ilişkin nitelikli yeni bir kitaba daha imza atmış olmasından dolayı yayınevini tebrik ediyor, kitaptaki eksikliklerin diğer baskılarda telafi edileceğini umuyoruz.

Kaynak: ["Din Devleti İsrail" Vesilesiyle - Ahmet Emin Dağ](#)

Filistin: Ortadoğu'da Bitmeyen Varoluş Mücadelesi - Ömer Küçükkağa

Osmanlı Devleti'nin tarih sahnesinden çekilmesinin İslam coğrafyası üzerinde derin etkileri oldu. Bunların arasında Müslüman dünyayı en fazla etkileyen olay kuşku yok ki, Filistin halkının uluslararası güçlerce kuşatılması ve sistemli bir soykırıma tabi tutulmasıdır.

II. Dünya Savaşının en önemli sonucu; toprağı, insan gücü olmayan ama desteği bulunan Yahudi çetelerine Filistin topraklarında devlet hakkı tanınmasıdır. II. Dünya Savaşı bittiğinde tüm batılı ülkeler şu şarkıyı söylüyorlardı: Hiçbir devlet, ırk, din, mezhep esaslarını yönetim referansı olarak göremez. Tam da bu söylemin kutsandığı zamanda Yahudi ırkına ve şeriatına yaslandığını gururla söyleyen çetelerce İsrail devleti ilan edildi. Din ve ırk temelli devletleşmenin tarihe gömüldüğünü söyleyen savaşın galipleri İsrail'i hiç tereddüt etmeden tanıdılar.

Bu tanıma 55 yıldır bölgeyi kanla sulamaya devam ediyor. İHH İnsani Yardım Vakfı Ar-ge Komisyonu'nun hazırladığı Filistin kitabı, 55 yıldır süregelen İsrail katliamının fotoğrafını çekiyor. Tam bir belgesel. Hangi tarihte, hangi Filistin köyünde kaç Filistinlinin öldürüldüğünün kronolojik belgeseli.

Kitap, 9 ana başlık ve güncelleme amaçlı ekler bölümü üzerine kurgulanmış. I. Bölüm: Demografik yapı, ekonomik durum, eğitim ve dini durumu ele alıyor. 1948 öncesinde 28 bin 220 kilometre kare olan yüzölçümünün bugün kuşatılmış ve parçalanmış biçimde 10 bin 435 kilometre kareye düşmüş olduğunu görüyoruz. İşsizlik oranının yüzde 40'a ulaştığı Filistin halkının başlıca endüstri ürünleri tekstil, sabun, zeytinyağı. Temel ihraç ürünleriyse turuncuğiller ve çiçektir.

"Filistinliler Ortadoğu'daki en eğitimli grubu temsil etmektedirler."

II. Bölüm: Filistin tarihçesinin ele alındığı bölümde Osmanlı yönetiminden başlayarak birinci İntifadaya kadar geçen sürenin güzel bir özeti veriliyor. Filistin topraklarının çoğu devlet kayıtlarında miri arazi olarak geçmektedir. Vakıf arazisi diyebileceğimiz Filistin toprakları İslam ümmetinin malıdır ve hayır için tahsis edilmiştir. Bütün dünya Müslümanlarının Filistin'e karşı bu

denli yakın kalbi bağlar kurmasının arka planında sözü geçen miri arazinin de önemli rolü vardır. Toprağın kokusu bile insanı çekmektedir.

Osmanlı devletinin Filistin'de yaşayan Müslüman olmayan topluluklara karşı tutumu, günümüz insanına bölgenin barış içinde yaşatılmasının sınırlarını veriyor: "Gayrı müslimlerin can, mal, namus ve şerefi Müslümanlarınki gibi dokunulmazdır. Muhtaç gayrı müslimler sosyal haklardan bir Müslüman ile eşit şekilde yararlanır."

III. Bölüm: İsrail'in yaptığı katliamları anlatıyor. Bu bölüm, insanın kanını donduran örnekler içeriyor. "9 Nisan 1948'de Irgun terör örgütüne üye militanlar Deir Yasin köyüne saldırdılar. Kendilerini koruyabilecek hiçbir hazırlığı olmayan köylülerden 254 Filistinliyi katlettiler." Ardından ağıtlar yakılan, yüzlerce şiir yazılan Sabra ve Şatilla katliamı, uluslararası koruma altına alınmış mülteci kamplarında gerçekleştirildi. "15-16 Eylül 1982'de Lübnan'ı işgal eden İsrail kuvvetlerinin başkomutanı Ariel Şaron'un gözetimi ve koruması altında Lübnanlı Hıristiyan falanjist milisler tarafından gerçekleştirilen katliamda 991 kişi öldürüldü."

"25 Şubat 1994, Batı Şeria'nın El-Halil kentinde bulunan Hz. İbrahim camiinde Müslümanlar sabah namazını kılarken, gözünü kan bürümüş katil ruhlu bir Yahudi camiye saldırır. Aralarında çocukların da bulunduğu 50'nin üzerinde kişiyi öldürür, 300 kişi yaralanır." İsrail, bu katliamı yapan Yahudi'nin "akli dengesinin bozuk" olduğunu söylemekle yetindi.

IV. Bölüm: Filistin ve İsrail arasında çeşitli tarihlerde yapılan görüşme ve anlaşmaları ele alıyor. Bu anlaşmaların İsrail tarafından işlemez hale getirildiği, İsrail'in altına imza attığı metinleri nasıl çiğnediği belgeleriyle ortaya konuluyor. Madrid Barış Konferansı, birinci ve ikinci Oslo anlaşmaları, Wye River Memorandumu, Camp David görüşmeleri, bunların maddeleri, sebepleri, sonuçları ve işlevlerini yitirerek yok sayılmaları açısından değerlendiriliyor.

V. Bölüm: Filistin direniş örgütlerinden bahsediyor; 1920 tarihinden günümüze kadar İsrail katliamlarına karşı direnişi örgütleyen belli başlı hareketlerin ele alındığı bu bölümde, kuruluş tarihleri, liderleri, çalışma yöntemleri ve fikri yapıları açısından 7 örgüt ele alınıyor: 1. Fetih, 2. Filistin Kurtuluş Örgütü, 3. Hamas, 4. İslami Cihad, 5. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, 6. Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi, 7. Tanzim.

Günümüz itibarıyla en etkili örgütler şunlardır: Hamas, İslami Cihad ve FKÖ. Burada unutulmaması gereken bir özelliğin altına çizmekte yarar var; Hamas ve İslami Cihad gibi örgütlerin Filistin direnişine kattıkları cihad ateşi. İsrail'i korkutan ve dengesini bozan bu özellik, sürekli horlanan Filistin halkına müthiş bir güven duygusu aşılamıştır.

1950'li yıllara kadar Filistin direnişinin sembollerinden biri olan Hacı Emin El-Hüseyni, kendisinden sonra gelen Filistin liderleri üzerinde etkili olmuş bir isim.

Bu bölümde İzzettin El-Kassam'dan da söz edilmesi gerekirdi diye düşünüyorum. Çünkü, onun ismi bölgede halen canlı olarak yaşatılmaktadır. Ayrıca, Lübnan'da konuşlanmış olsa da, Filistin direnişine verdiği büyük destekle bölgenin etkin kuruluşlarından biri olan Hizbullah da bu bölümde hatırlanmalıydı.

VI. Bölüm: Filistinli mültecilerden bahsetmektedir. İsrail ile Filistin tarafları arasındaki en önemli tartışma konularından biri de topraklarından sürülmüş olan mülteciler meselesidir. Bugün Filistin halkının yaklaşık yüzde 70'i mülteci durumundadır ve bu insanların Filistin'e girmesine izin verilmemektedir. Yalnızca 1948 yılındaki İsrail saldırılarında 531 Filistin köyü boşaltılmış, çıkmak istemeyenler öldürülmüştür. Kitapta, Edward Said'ten bir alıntı yapılmış: "Filistin'in İsrail tarafından işgali 'yüzyılın en uzun' işgalidir. ABD Mülteciler Komitesi'ne göre, dünyadaki toplam mülteci sayısının yüzde 25'i Filistinlidir. 1998 itibarıyla mülteci konumuna düşürülmüş Filistinlilerin sayısı 5 milyon civarındadır. Mülteci olmayanlar ise can güvenliğinden mal güvenliğinden yoksun biçimde, etrafı İsrail yerleşim birimleri ve ordu birlikleri tarafından kuşatılmış bir hayata mahkum edilmiştir. BM Güvenlik Konseyi, bu mülteciler konusunda İsrail'in tavrını kınamış olsa da, durum değişmemiştir. İsrail, BM'nin kararlarını hiçbir zaman dikkate almamıştır.

VII. Bölüm: Filistinli kimliği.

VIII. Bölüm: Yahudi yerleşimciler sorunu.

IX. Bölüm: İkinci İntifada ve insan hakları ihlalleri.

Bu bölümde şu bilgiyi öğreniyoruz: "İntifadanın başlangıcında İsrail'in kullandığını iddia ettiği plastik mermiler aslında ince kauçukla çevrili metal mermilerdir. Gerçek mermiler ise belirli bir hedefe dağılıp maksimum zarar veren yüksek hızlı mermilerdir."

Çenin katliamı başlı başına bir kitap konusu.

Ekler, kronoloji ve kaynakçadan sonra kitabın sonunda kuşe kağıda renkli olarak basılmış 20 adet fotoğraf var.

Dünyanın değişik bölgelerine ulaştırdığı insani yardımlarla tanıdığımız İHH İnsani Yardım Vakfı, bu kitabıyla bir gerçeği daha ortaya koyuyor: Vakıf, kültürel ve bilimsel çalışmaları başarıyla yürütebilecek bir donanımına sahip. Çünkü Filistin kitabı, gelişigüzel şişirilmiş bir çalışma değil, emek verilmiş, iyi kurgulanmış, bilgi ve belgeye dayalı ciddi bir eser. Yeni baskılarında güncelleme çalışmaları devam etmeli, kitabın baskı tarihi de verilmeli. Bilmiyorum bu kitap WEB sayfalarında da yerini aldı mı?

Kaynak: [Filistin: Ortadoğu'da Bitmeyen Varoluş Mücadelesi - Ömer Küçükağa](#)

Kudüs: Tarihin Kalbi Gülşen Demirkol Özer

Taş, çocuk ve şehid. Filistinli özetleyen üç kelime. Dünyanın kaderinin etrafında dönüp durduğu Kudüs dün olduğu gibi bugün de sinanmanın bir aracı olarak karşımızda duruyor. Tavrını İsrail'den değil, İntifada'dan ve Filistin halkının acılarını paylaşmaktan yana koyan, olaylara bu gözle bakmaya çalışan Kanal 7 Dış Haberler Müdürü Sefer Turan'ın Filistin gözlemlerini anlattığı : 'Kudüs: Tarihin Kalbi' adlı eser; Pınar yayınlarından çıktı. Bu çalışma konuya dair yazılmış kitaplara gözlem tarzı olması noktasında öncülük ediyor. Kitapta, her kesimden insanlarla yapılmış röportajlar, Filistin direniş örgütlerinin kısa tarihçesi, kronoloji, fotoğraflar ve haritalar yer alıyor. Yazar anlatısını iki süreçle çerçevelemiştir; 28 Eylül 2000 saldırıları ve öncesi . Çalışmanın akademik bir nitelik taşımadığı vurgusu ilk başta yapılarak, iddia içerecek tahlillerin sorumluluğu bertaraf edilmiş. Kitapta kullanılan dil oldukça akıcı ve sade. Kitabı okurken, tarzına da uygun olarak zaman zaman yazarla birlikte İsrail askerlerinin gölgesi altında geçiyorsunuz sokaklardan, ya da bir şehid ailesinin metaneti karşısında hayreti kuşanıyorsunuz. Her ne kadar yazar "Duygularımı asla devreye sokmadan Filistin halkının hangi şartlarda nasıl yaşadıklarını anlamaya ve bunu aktarmaya çalıştım."(s.9) şeklinde bir ifade kullansa da duyduklarınız ve gördükleriniz karşısında kızgınlık, üzüntü kısaca tüm duygusallığınızla yol aldığınızı görüyorsunuz. Zaten yazarın da aynı duygusallıktan sıyrılmayıp Muhammed Durra'nın ailesiyle konuşurken (s.68) yaşadığı hüzünde de görüyorsunuz.

Kitapta anlatılan bir çok şey aslında Kanal 7 ekranlarında yayınlandı. Günlerce 'babamı istiyorum, ey her sabah çocuklarını öpen babalar, utanın utanın' diye haykıran İslam Tahrir veya Musevi Josef iken Müslüman olan Yusuf Hattab örneklerinde olduğu gibi. Ancak kitabın önemi de anlattıklarından ziyade anlatılanların kayıt altına alınması derli toplu bir biçimde kalıcılaştırılmasından geliyor. Kitabı çarpıcı kılan bir diğer yön de yapılan röportajlarla oradakilerin kararlılığı ile kendi duruşumuzu pekiştirip moralimizin güçlenmesi. Mescid-i Aksa'da verilen hutbedeki: "Dostlarımız, burası bizim toprağımız, Peygamberimizin bize miras olarak bıraktığı bu kutsal mekanları Yahudilere bırakmak asla bize yakışmaz."(s.18), "Mescid-i Aksa'yı ziyaret ederek, buralara sahip çıktığınızı onlara gösterin. Evlerinizi boş bırakmayın onları kullanın. Topraklarını Yahudilere satanların cenaze namazını kılmayacağız. Bu işte emlakçılık yapanların da!" (s.20) bu sözler ve sokaktaki adamın "Çok sıkıntılı günler geçirdik, evlerimizden kovulduk ama burası bizim!"(s.25) şeklindeki sözleri azalmış umutları birden çoğaltabiliyor. Ama yine de hep bir gerilim hattı olan bu coğrafyada günlük hayatın bir yandan sürmesi ve bir otel sahibinin şu sözleri okuru şaşırtıyor:"Önümüzdeki üç yıl içinde tam kapasite ile çalışacağını düşünüyorum. Türkiye'den de turist bekliyoruz."s.33

Filistin'de herşeyin önünde olan inanç ve ideoloji, adı İsrail olan otel isimlerinden, lanetli diye Yahudilerce tercih edilmeyen Eriha şehri (S.31) ya da şehadet eylemcisinden beklenen şartlara (s.100) değin her alanda karşımıza çıkıyor. Ama doğrusu tüm bu ortamda yazarın "Hatta siz kamera karşısında sunuş yaparken arka planda bir kişinin vurulması, bombaların patlaması yaptığınız işe heyecan katıyor! Bizim mesleğin kötü tarafı da bu olsa gerek!"(s.80) sözlerini bir Müslüman olarak anlamak oldukça zor.

Burada tartıştığımız Filistin'de barış, sivillerin öldürülmesi, siyasal projelerinin geleceği vb. konularına da yapılan röportajlarda satır arası oldukça özet ve pratik durumu anlatan cevaplar geliyor. "İsrail'e sivillerimize yönelik saldırıları durdur, biz de durduralım diye teklif götürdük. Ama İsrail bu teklifimizi kabul etmedi.(Ahmet Yasin)"(s.57) "Size soruyorum: Siz yerimizde olsanız ne yapardınız? İsrail her gün evlerimizi bombalayacak, insanımızı öldürecek ve biz sesiz kalacağız. Bu asla olmayacak.(Mervan Barguti)" (s.84)

Filistin şartlarında beklenmedik ve dikkat çekici bir hareket ve öncüsü ile karşılaşılıyor. İsmi daha önce işitmediğimiz Semiha Halil mücadelede kadın vurgusu yaparak, altını çizerek kadınlar da

var diyor. Arafat'a karşı adaylığını koymuş (s.28) 'Kudüs', tarzı ve işlevselliği açısından konuyla ilgilenenlerin edinmesi ve okuması tavsiye edebilecek bir kitap.

Kaynak: [Kudüs: Tarihin Kalbi - Gülşen Demirkol Özer](#)

Her şeyimizden Vazgeçeriz ama Mescid-i Aksa'dan Asla! - Sefer Turan

Gazeteci-yazar Sefer Turan ile Filistin izlenimlerini içeren "Tarihin Kalbi: Kudüs" isimli kitabı üzerine konuştuk.

-Filistin'e dair günce tarzında pek eser yok. Mete Çubukçu'nun bu yönde bir çalışması olduğunu biliyoruz. Sizde bu kitap fikri nasıl doğdu?

Sefer Turan- Bildiğiniz gibi ben Filistin'e çok gidip geldim. Her defasında karşılaştığım sorulardan anladığım şeydu ki insanların büyük bir kısmı hatta Filistin'e ilgi ve alaka duyanlar bile, orada olup bitenleri, oranın coğrafyasını, haritasını çok iyi bilmiyorlardı. Bir çok şeyi birbirine karıştırıyorlardı. Hatta Lübnan'la Filistin bile coğrafi olarak karıştırılıyordu. İkisinin iç içe girmiş tek bir devlet olduğu zannına kapılanlar dahi vardı. Bir bilgi eksikliği olduğunu hissettim. Bundan hareket ettim. Yemen'de de şöyle bir olayla karşılaştım. Bir kitapçıdan aldığım hatıra kitabında Osmanlı'nın Yemen hatıratı ile ilgili olarak daha önce Türkiye'de ya da Arap ülkelerinde rastlamadığım bazı bilgilere rastladım. "Yemen'e giden Osmanlı ordusu içinde sadece Anadolu çocukları değil, aynı zamanda Araplarda bulunuyordu ve onlar da bir daha geri dönmediler." Yazar Suriyeli idi ve şöyle diyordu: "Bizde, Suriye'de Yemen acısı olmayan hiç bir ev yoktur." Ben bunu okuyunca hatıratın ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Filistin'le ilgili bilgi eksikliğini de düşününce oradaki izlenimlerimi aktaran bir kitap yazmayı düşündüm. Çıkış noktam da bu oldu.

- Filistin ile ilgili bilgi eksikliğimiz gerçekten de oldukça fazla. İsterseniz kitabınızda da bahsettiğiniz bazı konuları açalım. Mesela, Türkiye'de Ramallah işgali öncesi Hıristiyanların direniş içerisinde bir yeri olduğu çokta bilinmiyordu. Hıristiyanların Filistin intifadası içindeki yeri nedir?

- Filistin halkı dediğimiz zaman iki kesim görüyoruz. Müslümanlar ve Hıristiyanlar. Bunlar dini olarak farklı olsalar bile siyasi olarak birlikte hareket ediyorlar. Bu fazla bilinen bir yön değil. Hıristiyanlar nüfusları itibarı ile Müslümanlara oranla daha az sayıdalar ve direniş içerisinde aktif de değiller. Biraz daha pasif direniş gösteriyorlar. Ama siyasal olarak Kudüs'te bir Hıristiyan ile konuştuğunuz zaman adeta bir Müslüman ile konuştuğunuz hissedersiniz. Bölgeye gittiğimde Müslümanlarla ilişkim nasılsa Hıristiyanlarla da öyleydi. Mesela Hıristiyan otelinde kaldığımda rahat ediyordum, hiç bir sıkıntı olmuyordu. Ancak, Hıristiyanlar Filistin'in iç şartlarından ve Hıristiyan nüfusun azlığından direnişte çok fazla etkili olamıyorlar. Ama bu direnişe destek vermiyorlar anlamına gelmiyor. Hıristiyan liderler zaman zaman HAMAS liderleri ile görüşüyorlar. Benim görüştüğüm patrikhanenin temsilcisi de Şeyh Ahmet Yasin'le görüşmüştü. Yani zaman zaman değişik platformlarda fikir alışverişi yapıyorlar. Filistinli bir Müslüman topraklarına nasıl bağlı ise onlar da topraklarına o şekilde bağlılar.

-Şehadet eylemlerini nasıl karşılıyorlar?

Bir beis görmüyorlar. Benim görüştüğüm Hıristiyan lider bir hafta öncesi İsrail askerleri tarafından tutuklanmıştı. Bunun nedeni oradaki Filistinlilerin eylemlerine destek vermesi idi. Özellikle dini kişilikler kesinlikle destek veriyorlar.

-İntifada'nın genel karakterini İslam belirliyor. Mesela, kitabınızda şehadet eylemlerine girişecek eylemcilerin dindar olmasını HAMAS'ın şart koştuğunu söylüyorsunuz. İntifadanın ulusal bir karakteri aşip İslami bir nitelik göstermesini nasıl izah ediyorsunuz?

Orada insanların intifadaya katılmasında dini duygular oldukça önemli. Bu sadece HAMAS için değil tüm gruplar için de geçerli. HAMAS kadar önemli bir diğer örgüt El-Fetih'te de dini duygular oldukça önemli. El-Fetih militanlarının gösterilerinde alınlarında Kelime-i Tevhid yazan bandajlar taşıdıklarını görüyoruz. Çünkü Filistin halkı dindarlık oranı tartışılır olsa da nihayetinde Müslüman bir halk. Dini referansları oldukça önemli. Şehitlik duygusu inanılmaz derecede önde. İnsanlar şehit olmak için çaba sarf ediyorlar. Röportaj yaptığım El-Fetih hareketinden, şehit olmuş birisinin eşi başörtüsü ve kılık kıyafeti ile bir HAMAS'lıdan ayırt edilemiyor. Yani temelde dini duygular ve Mescidi Aksa'nın kutsallığı söz konusu. Konuştuğum çok sayıda Filistinli her şeyden vazgeçeriz fakat, Mescid-i Aksa'dan asla diyordu. Mescid-i Aksa'yı vazgeçilmez kılan Kur'an'ın ona vermiş olduğu kutsiyet. Yani İntifada'da temel belirleyici olan unsur din. Tabi bunun yanı sıra insanların acısı da var. İsrail'in

bölgedeki uygulamaları Filistin halkını şu noktaya itti: "Bundan daha fazla kaybedecek bir şeyimiz kalmadı. Bu kötü şartlarda böyle yaşamaktansa güzel bir ölümü tercih ederiz." İşte İsrail'in uygulamaları ve bahsettiğimiz dini faktör bir araya geldiğinde İntifada güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor.

-Kutsal toprakların önemi?

-Orada toprakla dini duygular iç içe şeyler asla birbirinden ayrıştırılmaz. Mescid-i Aksa'ya ilk gittiğimde okunan hutbede Yahudilere toprak satanın cenazesi kılınmaz deniyordu. Toprak son derece önemli. Zira bu basit bir toprak değil. Her karışı için kan dökülen topraklar burası. Özellikle Kudüs için söylüyoruz bunu. Her karışı için yeni patlamalara hazır bir coğrafya Kudüs.

- Karşı taraf için de aynı şey geçerli değil mi?

-Karşı taraf için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Onlarda da Kudüs'e kutsiyet atfedip ne kadar Filistin toprağını Yahudileştirebilirsek o kadar kardayız mantığı var. Dolayısıyla ikisi bir araya geldiğinde kavganın dışında bir şey olmuyor.

-Usame bin Ladin'in Arap halkları üzerinde belirgin bir etkisi görülüyor. Bin Ladin de açıklamalarında hareketinin merkezine Filistin intifadasını koyuyor. Bu söylemin Filistinliler üzerinde nasıl bir etkisi var?

Bin Ladin'in açıklamalarının Filistin halkı üzerinde ciddi bir etkisi olduğunu söyleyemeyiz. Filistinliler kendi sorunları ile iç içe. Ama şu da var ki Ladin'le ABD arasındaki kavgadan dolayı, kendilerini Ladin'e yakın hissediyorlar. Zaman zaman sempatilerini de açıkça ifade ediyorlar.

-Amerika'nın Irak'a yönelik saldırısının Filistin intifadasını nasıl etkileyeceğini düşünüyorsunuz?

İntifadanın alevlenmesine neden olur. Çünkü Filistinliler ve genelde Arap toplumu İsrail ile ABD arasında bir ayırım yapmıyorlar. Irak'ta olanlar ile Filistin'de olanlar arasında çok ciddi bağlar kuruyorlar. Bağdat sokaklarında da Kudüs'ün çok ön planda olduğu görülüyor. Saddam'ın Mescid-i Aksa önünde fotoğrafı, Kudüs'e vurgu yapan sloganlar sıkça karşımıza çıkıyor. Hatta oluşturulmuş ordulardan bir tanesi de Kudüs ordusu. Böyle bir iç içelik var. Dolayısıyla yapılacak her hangi bir saldırının Filistin halkını galeyana getireceğini düşünüyorum. İntifada da büyüyecektir. Hatırlayacaksınız Körfez savaşında küçük bir gerginlikte Saddamın füzeleri karşısında İsraililer paniğe kapılmışlardı. Filistin tarafında da bu durum karşısında sevinç vardı. Aynı şeyler bugün de söz konusu. Eğer bir savaş olursa bu Filistin halkının İntifada'ya katılımını arttırır ve İntifada'yı alevlendirir. Son günlerde Irak gündemin ön sıralarında ama bu arada Filistin'de de hareketlilik sürüyor. Hergün sokaklarda çatışmalar oluyor, her gün şehidler defnediliyor.

-Arafat'la ilgili bir dizi eleştiri var. Özellikle, İsrail ile yapılan anlaşmalar sonrasında bu eleştiriler artmıştı. Ancak Ramallah işgalinde Arafat'ın teslim olmayıp İsrail'e karşı direnmesi sonucunda kendi kamuoyunda prestijini arttırdığı ifade ediliyor. Arafat ile direniş örgütleri arasındaki problemler ne kadar aşılabildi?

Filistin'de geline reel duruma baktığımızda, oradaki örgütlerin Arafat'a karşı bir tavırları olduğu, onunla anlaşamadıkları, örtüşmedikleri birçok nokta var. Bunu başta HAMAS olmak üzere tüm örgütler için söyleyebiliriz. Ama İsrail'in son saldırıları ve Cenin saldırısından sonra Arafat Filistin halkı ve direnişin sembolü oldu. Tüm Filistinli örgütler Arafat'a sahip çıktılar ve burada bir dayanışma gözlemledik. Hatta Ramallah'ta İsrail askerleri Arafat'ın karargahını kuşattığında ilk tepki HAMAS'tan geldi. O'na bir zarar geldiği takdirde İsrail'in altını üstüne getireceklerini orayı İsrail askerleri için cehenneme çevireceklerini söylediler. Özetle bugün geline nokta itibarıyla Arafat halkı ve direnişi için bir sembol konumunda. Belki bu noktaya gelmede diğer örgütlerin alternatif bir lider üretememişlerinin de bir etkisi var. Hiçbir örgüt Arafat gibi bir lider ortaya çıkaramadı. Bugün Filistin'den Arafat'ı çekip aldığınız zaman, Filistinliler adına konuşabilecek bir lider olmadığı gibi, dışarıdaki insanların da muhatap alabileceği bir şahsiyet, karizmatik bir kişilik yok. Filistinliler de şu an itibarıyla bu realiteyi kabullenmiş durumdadır. Tabii, İsrail saldırıları ne kadar artarsa, Filistinlilerin beraberliği de artıyor. Lakin, saldırılar kesilip Filistinliler kendi haline bıraktığında birbirlerine özellikle Arafat'a yönelik eleştiriler artıyor.

-Tabii bu eleştirilerin haklı yönleri de var.

- Elbette haklı yönleri var. Ama benim ifade etmek istediğim, bir yorumdan ziyade bir tespit olarak geline noktanın bu şekilde olduğu.

-İsrail'de barış yanlılarının eylemlerini izledik. Bunların genel nüfusa oranı nedir? Buradaki, barış yanlıları HAMAS ve diğer direniş örgütlerine nasıl bakıyor?

-Buradaki barış yanlıları, bugünkü durumu reel olarak kabul ettiklerini, Filistinlilerle aynı topraklarda barış içinde yaşamak istediklerini söylüyorlar. Bunların nüfusa oranlarından ziyade, İsrail siyasetine yansımalarına baktığımızda yok denecek kadar az olduğunu görüyoruz. Bunlar İsrail siyasetinde temsil edilmiyorlar. Siyasi partilerde bu yönde bir eğilim de yok. Dolayısıyla bunlar farklı ve dağınık bir durumdadır. Kendilerini siyasal bir biçime dönüştürememiş, sivil toplum örgütü şeklinde çalışıyorlar. Yaptıkları gösteriler de siyasal bir argümana dönüşemiyor. Çok karışık günlerde direkt çatışma bölgelerine gittiğim için benim onlarla görüşme olanağım olmadı.

-Filistin'de T.C. hükümetinin tavrı ile, halkın tavrının farklılığı halk tarafından biliniyor mu? T.C. hükümetinin antlaşmaları ve halkın destek için yaptığı eylemler Filistin'e nasıl yansıyor?

- Türkiye ve İsrail arasındaki askeri antlaşmalar, özelde Filistin halkının genelde Arapların en fazla tepki gösterdiği nokta. Tepki Türkiye ve İsrail arasında bir ilişki olmasına değil, yapılan askeri antlaşmalara. Askeri antlaşmaların, İsrail'e çok büyük ekonomik destek ve moral verdiğini düşünüyorlar. Aynı zamanda kendi içinde buldukları sıkıntıları da beslediğini düşünüyorlar. Bundan dolayı kızgınlar. Ama Kudüs'ün etrafını çevreleyen tarihi Osmanlı surlarına bakıyorlar ve 'siz asırlardır burayı korudunuz ve bundan sonra da koruyabilirsiniz' diyorlar. Türkiye halkının Filistin'e duyarlılıklarından ve Müslüman olmalarından dolayı bir sempatisi var. Türk'üm dediğiniz zaman bir batılıya gösterdikleri ilgiden fazlasını gösteriyorlar. Bu tavırda Türkiye'deki destek eylemlerinin ciddi bir katkısı var. Tabii aynı şekilde İsrail askerleri de Türk televizyonu dediğimizde 'bunlar bizim müttefikimiz, dostumuz' diyerek yakınlık gösteriyorlar. Ama çatışma ortamına girdiğinizde her şey farklılaşıyor, kimse orada size bir garanti veremiyor.

-Kitabınızı İntifada'ya dönük sorularla bitiriyorsunuz. İntifada'nın ne zamana kadar devam edeceği, siyasal bir projeye dönüşüp dönüşmeyeceği, muhtevasında ve taktikte bir değişikliğin gerekip gerekmediği şeklindeki sorularınızı biraz açar mısınız?

-Filistin'de her gün çok sayıda insan hayatını kaybediyor. Bu insanlar başta da söylediğimiz gibi Filistin'i sahiplenme ve fedakarlıklarından dolayı canlarını feda ediyor. Çok büyük bir cesaretle bunu yapmaları ve teşvik etmeleri çok doğru ve takdire şayan şeyler. Ama tüm bu olup bitenler beraberinde bir dizi acı getiriyor. Bir yandan ekonomik sıkıntı çekiyorlar bir yandan ana-babalarını, çocuklarını, eşlerini, kardeşlerini kaybediyorlar. Bu da bir dizi sıkıntı doğuruyor. Bu yıl şehid aileleri özel bir organizasyonla hacca gitti. Bu belki onlar için bir motivasyon sağlar. Ama söylemek istediğim, mağdur olanların sayısının giderek artması ve sıkıntıların da ortaya çıkmasının Filistinli örgütlerin üzerinde düşünmesi gereken bir nokta olduğu. İnsanlar canından malından fedakarlıkta bulunuyorsa buna karşın örgütlerin de, mağduriyetler sonucu ortaya çıkabilecek negatif durumları hissedip buna göre tedbir almaları gerektiğini düşünüyorum. İkincisi; bir amaç için ölen bu insanların bu amaçlarının siyasal arenada bir projeye dönüştürülmesi gerekiyor. İnsanların ölümü geride kalanlara bir şeyler kazandırabilmeli, bu insanlar kalanlar açısından boşuna öldüler şeklinde algılanmamalı. Aslında bunlar kısmen oradaki örgütler arasında da tartışılan şeyler. Ama bu tartışmalar şartların zorluğundan bir proje olarak sunulabilmiş değil. Tabii biz buradan hariçten gazel okuyor pozisyonunda olamayız. Onlar kendi şartlarını çok daha iyi biliyorlar. Ama bir gazeteci bir gözlemci olarak benim zihnimde canlanan sorular bunlardı.

-Aslında söylediklerinizden, siyasal düzenlemelerden çok teknik anlamda çözümler beklentisi çıkıyor. Ancak sorularınızdan İntifada'nın siyasal bir yönü yok da oluşturulması gerekli gibi bir anlam çıkıyor. İntifada zaten pratik şartlara bir cevap olarak ortaya çıkan siyasal bir eylemlilik değil mi?

-Oradaki örgütlerin elbette bir projeleri var ancak birbirleriyle tam anlamda örtüşmüyorlar. El-Fetih, HAMAS, Halk Cephesi farklı farklı düşünüyor ve birçok noktada ayrışıyorlar. Bunların Filistinlilerin tamamını ifade edebilecek, ortak bir proje etrafında hareket ettiklerinde çok daha etkili olabileceğini düşünüyorum. Her birinin kendi adlarına 'şunu yapacağız' demeleri tek başına bunları gerçekleştiremeyeceklerine göre çok anlamlı değil. İntifada'nın da bu yönde düşünülerek geleceğe taşınması gerekir.

-Dolayısıyla siyasetten kastettiğinizin, tek tek parça siyasetten çıkıp birlikte hareket etmek olduğunu söyleyebilir miyiz?

-Evet, tek başlarına başarıya ulaşma şansı sıfır ama ortak bir proje olursa Filistinlilerin gösterdiği fedakarlıkların bir sonraki nesil tarafından ürünlerinin görülme şansı olur.

- Hacca gittiğinizi biliyoruz. Hacc'da Filistin Müslümanların ne kadar gündemindedi?

-Filistin elbette orada da gündemdedi. Tavaf'da, say'da, insanların bireysel olarak yaptıkları dualarda Filistin'i unutmadıklarını gördük. Ama topluca yapılan dualarda maalesef yoktu. İslam

dünyasının farklı yerlerinden gelen hacılarca yapılan bireysel dualarla Filistin'e destek gönderildi. Bu destek toplu bir biçimde tezahür etmedi.

-Ekleme istediğiniz, Filistin'in kokusunu duymuş Müslüman bir gazeteci olarak Türkiyeli Müslümanlara vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

-Filistin asırlardır tüm savaşların merkezinde olmuş dolayısıyla dün olduğu gibi bugün, bugün olduğu gibi yarın da önemini koruyacak. Yakın bir tarihte de bu mesele çözümlenebilecek gibi görünmüyor.

İstiyoruz ki insanlar Filistin'e duyarlı olsunlar. Orada olup bitenleri okusunlar, öğrensinler. Özellikle genç neslin güncel haberlerden öğrenilen kaç kişinin öldüğüne dönük bilgilerin ötesine geçip daha aktif olmaları, Filistin'in, Kudüs'ün tarihine dair bilgilenmeleri gerekiyor. Bu tarih çok iyi bilinmezse bugün olanları doğru bir biçimde okumak mümkün olmaz.

Röp: Gülşen DEMİRKOL

Kaynak: [Her şeyimizden Vazgeçeriz ama Mescid-i Aksa'dan Asla! - Sefer Turan](#)

Filistinimize Armağan Bir Günce: "Bizim Filistin" - Bülent Şahin Erdeğer

Dünya çapında yürütülen psikolojik bir savaşın iletişim cephesinde, bir çok konuyu dünya sömürgecilerinin istedikleri pencereden görmemiz istenmekte bizlerden. Modern çağın büyüğü de diyebileceğimiz medya manüplasyonunun en bariz hissedildiği, mazlumun zalim, zalimin mazlum kılığına sokulup zihinlerin ifsad edildiği konulardan birisi hiç kuşkusuz "Filistin Meselesi"dir.

Araplar bizi sattı hurafesiyle, stratejik ittifak bahaneleriyle arkadan hançerlemeyi meşru kılmaya çalışan bu manüplatif propaganda, bilindiği üzere Filistinlilerin kendi topraklarını sattıkları, İsrail'in Nazilerin zulmünden kaçan Yahudilerin doğal vatanları(!) olduğu, masum Yahudilerin terörist Filistinlilerce öldürüldüğü gibi birçok yalanla da desteklenmektedir. İşte böylesine saptırmaca söylemlerin işgali altındaki enformasyon ağında Mete Çubukçu gibi gazetecilerin meslek ahlaklarını korumaları, doğruları kitaplaştırmaları kamuoyu açısından önemli bir boşluğu doldurmakta. Çubukçu "**Bizim Filistin**" isimli eserinde Ulusal sınırların ve milliyetçi söylemlerin etkisiyle insanlarda oluşan "**çok uzaklarda, bir ekran ögesi olarak Filistin**" imajının sanallığına dikkat çekmekte. Ve aslında "**insanlığımızla, komşuluğumuzla, inançlarımızla tümüyle bizim olan bir Filistin**" gerçeğine parmak basmakta.

Kitaba El-Aksa İntifadası öncesi durum ve Filistin halkının içinde bulunduğu koşullara değinerek başlayan yazar, Filistinlilerin iki cephede birden, hem İsrail'e hem de kendi yönetimi konumundaki FKÖ'ye karşı savaşmasına dikkat çekiyor. (s.12) **İstişadi Eylemler**'i klasik "İntihar bombacılığı" yaklaşımıyla değerlendirmemesiyle birlikte bu tür eylemlerin Filistinlilerce desteklenmesini "*hangi görüşten olursa olsun Filistin halkının çoğunluğu tarafından Hamas'ın bombalı eylemleri destekleniyor*"(s.13) tespitiyle dile getiriyor. Kitabın birinci bölümü bir İntifada gününün Filistinli mücahidler gözüyle nasıl geçtiği üzerine ayrılmış. 12 Yaşındaki Muhammed Durra'nın babasının kucağında şehid edilmesiyle bayraklaşan Aksa İntifadası'nın "Taş Atma Sanatı"nı İlk İntifadadan devraldığını anlatan Çubukçu, bu sapan taşlı direniş metodunun tüm dünyada "*mazlumların direnişinin sembolü*" haline geldiğini vurgulamakta.(s.22) Yazar, Filistin'de halkın Türkiye ile ilgili bakış açısını yansıtırken devletle halkı ayırttığını devletin işbirlikçiliğine duyduğu kızgınlık kadar halka olan dostâne yaklaşıma dikkat çekiyor. (s.32)

"İsrail" İsimli %78'lik "Tümüyle İşgal Altındaki Filistin"de Sivil Yahudi Var mı?

Çoğu zaman eleştiri konusu yapılan istişadi eylemlerin hedef noktaları olan işgal altındaki Filistin topraklarında gerçekleştirilen işgalci ölümlerinin, "sivillere karşı yapılan terörist saldırılar" kategorisinde değerlendirilmesine karşın kitapta verilen gözlem bilgileri bir hayli gerçekçi tespitler içeriyor. Örneğin tamamen işgal altında bulunan % 78 Filistin toprağına dünyanın dört bir yanından gelerek bu toprakları gasp eden insanların, sivil kimliklerinin meşruiyet sorunu bir yana şu gazeteci gözlemleri istişadi feda eylemliliklerinin hem İslami hem de insani açıdan savaş hukukuna olan uygunluğunu gözler önüne seriyor:

"İsrail kentlerinin renkli yaşamı içinde asker kıyafetli genç erkek ve kızlardan oluşan gruplara her zaman rastlamak mümkündür. Genelde akşam yemeklerinde bir araya gelen gençler boş şarjörleri silahlarla masaları doldurur, İsrail'in savaşla iç içe geçen ve günlük yaşamda kendini hissettiren militarist anlayışını hissetmek hiç de zor olmazdı".(s.36)

"Güvenliğin temel gücü IDF, yani İsrail ordusudur. Ama sadece ordu değil İsrail halkı ordulaşmış, askerleşmiş, militer bir yapıya sahiptir. Aileden başlayarak okullarda, ders kitaplarında İsrail'in var olması için verilmesi gereken mücadeleden söz edilir. Bu yüzden İsrail halkının ezici çoğunluğu asker olmayı içselleştirmiş ve kabullenmiştir. 18 yaşına gelen her İsraili askere alınır. Erkeklerde 3 yıl, kadınlarda 21 ay askerlik zorunludur. Askerlik sona erdikten sonra 45 yaşına kadar, küçük istisnalar dışında her İsraili her yıl 39 gün süreyle orduya katılır, ordunun her kademesinde görev aldıkları gibi çatışmaya girip güvenlik görevi üstlenebilir. Bu yüzden İsrail'de üniformayla dolaşmak şaşılacak bir şey değildir. Günün herhangi bir saatinde gençlerin kafeteryalarda, restoranlarda, masaların kenarlarına dayadıkları silahlarla sohbet etmeleri çok normaldir. Yollar otostop yapan askerlerle doludur. (s.149)

Çubukçu, Türkiye-İsrail ilişkilerine de özel bir yer ayırmış kitabında. Bu Bölümde özellikle 28 Şubat süreci öncesi TC makamlarının işgalcilerle adım adım geliştirdikleri ilişkileri, Erbakan hükümetinin aciz durumu ve iradesizliğine değinen yazar, Türkiye'nin 80 öncesi tarihine tanıklık etmiş olan nesillerin Filistin'le olan uzaktan, yakından ama hep iç içe olmuş ilişkilerine de temas etmiş. Özellikle Sol hareketlerin Filistin'le o dönemdeki yakın bağlantıları daha 80 sonrası kolu taşla kırılan Filistinli çocuğun simgeleşen görüntülerinin her kesimden Türkiye insanının zihninde yer alan "Bizim Filistin" duyarlılığı ile Filistin insanının din kardeşliği, Anadolu insanı ve tarihi hakkında beslediği aynılık algısı arasındaki sıcak köprüye dikkat çekiyor.

"Bizim Filistin" okuyucusunun "İsrail" derken nasıl bir katliam şebekesiyle karşı karşıya olduğu gerçeğini, kitapta yer verilmiş olan Siyonist İsraili keskin nişancıyla yapılan röportaj yansıtıyor.(sf.55)

Yazar, akademik bir üslup kullanmaksızın ortalama seviyeye hitap edecek bir dille Filistinlilerin ekonomik ve sosyal yapılarını, siyasal gruplaşmaları ve İntifada sürecinde alınan farklı tavırları, direnişçilerin işgalcilerle bir cephede savaşırken başka bir cephede de kendilerinden uysallık isteyen, Filistin devleti ile de mücadele etmek zorunda olduklarını ifade ediyor.

Kitapta, 80 sonrası Filistin konusunda Türkiye solunun içine düştüğü yabancılaşma ve sığınma ile İslami kesimin Filistin konusunda daha nitelikli ve kuşatıcı olma özelliğinin vurgulanması, kendini sosyalist kimliğiyle tanımlayan yazarın kendi düşünce dünyası açısından önemli bir özeleştirici, Müslümanlar açısından ise bir adım daha öteye götürülmesi gereken bir tespit olarak ön plana çıkıyor.

Filistin sorununun uzaklarda, ekranlara takılıp kalan bizi ilgilendirmeyen bir sorun olmadığını hatırlatması açısından önemli bir belge niteliğinde olan "Bizim Filistin" benzeri eserlerin yayın dünyasında yer almasını umut ediyoruz. Yeryüzünde yaşadığımız tüm sorunların uzaktan yakından birbirleriyle bağlı olduklarını ve tüm bu bağlantının Hakk-Batıl çatışmasının farklı yansımaları olduğunu görmekteyiz. Özellikle Filistin'in Hakk-Batıl kutuplaşmasında her iki taraf için de hiç kuşkusuz çok daha anlamlı bir sembol olduğunu da söyleyebiliriz. Bu nokta göz önünde bulundurulduğunda Filistin'in neden "**Bizim Filistin**" olduğunu daha iyi kavramaktayız.

Kaynak: [Filistinimize Armağan Bir Günce: "Bizim Filistin" - Bülent Şahin Erdeğer](#)

Ortak Duyarlılık, Ortak Çaba - Rıdvan Kaya

Söze Bismillah'la başlarken, dünyanın kanayan vicdanı mesabesindeki bir konu olan Filistin sorununa ilişkin bilgi ve duyarlılık oluşturmayı hedefleyen bir çaba olarak "aksa haber"i selamlıyor; bu girişime öncülük eden, katkıda bulunan, emeği geçen herkesi tebrik ediyorum. Aksa haber girişimi coğrafyamızı daha yakından tanımaya, mensubu olduğumuz Ümmet'e ilişkin gelişmeleri daha yakından takip etmeye zemin hazırlayacak çabalar arasında yer alacak bir girişim olması itibarıyla başlı başına sevindirici bir gelişme. Ama özellikle bu girişimin kolektif bir emeğin ürünü olması ve ortak duyarlılığı öne çıkartması söz konusu çabayı, çalışmayı daha da anlamlı ve önemli kılıyor. Umulur ki bu çabanın temelinde yer alan fedakarlık ve sahiplenme duyguları artarak gelişir ve yeni, daha gelişkin kolektif çabaların yeşermesine vesile olur.

Müslümanlar olarak çeşitli yönlerden kuşatma altındayız. Sadece askeri değil, işgalin ekonomik, siyasi, kültürel cepheleri de var. Maruz kaldığımız işgalin yalnızca askeri gereçlerle, silahlarla sınırlı kalmayıp çok çeşitli araçlarla sürdürüldüğü açıktır. İşgali derinleştiren, yoğunlaştıran unsurlar arasında belirleyici unsurlardan birinin de statüko güçlerinin bilgi ve propaganda tekeli olduğunu biliyoruz. Dünya sistemi her alanda hakim kılmak istediği yalan ve sömürü düzenini öncelikle zihinlerde gerçekleştirmeyi, zihinleri istediği doğrultuda yönlendirerek, şekillendirerek tahkim etmeyi

hedefliyor. Kabul etmek gerekir ki, bu noktada gayet de etkili oluyor. Yüzde yüz haklı olduğunuzu düşündüğünüz, bildiğiniz bir konuda emperyalist propaganda kampanyaları marifetiyle haksız konuma düşmek, hatta suçlu olarak algılanmak, savunmaya itilmek acı veriyor. Ve siz çaresizlik içinde sustukça, savunmaya çekilip geri adımlar attıkça bombalar tepenize yağmaya devam ediyor. Bir müddet sonra kendinizi, konuşamayacak, konuşsa da sesini hiç mi hiç duyuramayacak konumda hissediyorsunuz. Oysa sözü olanın susması suçtur, zillettir! Yalan imparatorluğuna karşı hakkı ve gerçeği haykırmak öncelikli sorumluluğumuzdur. Filistin konusu dünyada ABD merkezli emperyal sistemin kendisini en çıplak, en doğrudan ve de en vahşi biçimde ortaya koyduğu temel sorunlardan biri, belki de birincisi. Yaklaşık yüz yıllık işgal ve sömürü planlarının odağında yer alan bu topraklarda yaşananlar, içinde bulunduğumuz yüzyılın bütün boyutlarıyla yansıdığı bir sahne adeta. Emperyalizmin bölgeye ve dünyaya yönelik biçimlendirme planlarından, kendi iç çelişki ve çatışmalarına; işbirlikçilikten direnişçiliğe kadar uzanan geniş yelpazede bölgesel güçlerin niteliğine kadar pek çok konu Filistin özelinde doğrudan görülebilmekte. Belki bizler açısından, dünyanın mahrum ve mustez'af halkları açısından çok daha önemli bir özelliği de Filistin'in emperyalist sömürgeci statükoya karşı açık bir direniş örneği ortaya koyması. Bu yüzdendir ki, Filistin sorunu sadece Arap dünyasıyla ya da Ortadoğu'yla sınırlı kalmayıp Endonezya'dan Moritanya'ya kadar tüm Müslümanların odaklandığı ve sahiplendiği temel bir dava niteliği taşımakta; ABD'deki küreselleşme karşıtı yürüyüşlerden, Avustralya'daki savaş karşıtı gösterilere kadar sömürgeci, zalim statükoya itirazı olan her türlü etkinliğin gündeminde yer almakta. Filistin adeta bir ayrıştırıcı işlevi görmektedir. Bütün zalimler, sömürücüler bir tarafta; haktan ve adaletten yana tavır alanlar ise diğer tarafta! Şüphesiz ayrışmanın daha da netleştirilmesi, zalimlerin çirkin yüzlerinin daha net ve açık olarak görülebilmesi bizim hayrımıza, tüm dünya mustaz'aflarının da yararına. Zalimler zulmeden kimlikleriyle, hak sahipleri de haklılıklarıyla tanınmalı, öne çıkartılmalıdır. Aynı şekilde dolambaçlı yollara saparak, muğlak ve ikircikli tavırlar göstererek sonuç itibariyle zalimlerin lehine işleyen statükonun devamından yana tutumlar sergileyenlerin çelişik konumlarına da ışık tutulmalıdır. Elbette bütün bunların yapılabilmesi için her şeyden önce açık, berrak bir ideolojik-siyasi hat, ilkeli bir duruş ve doğru bilgilendirme gerekmektedir.

Filistin sorununun dünya siyaseti içinde ve Müslüman halkların özgürlük ve adalet mücadelesi bağlamında sahip olduğu merkezi yer, emperyalizmin ileri karakolu olarak Siyonist çetenin asli işlevi ve çözüm olarak direniş çizgisi hakkında doğru tespit ve bilgileri yaygınlaştıracak, çoğaltacak çabalara had safhada ihtiyaç bulunmaktadır. Yaşadığımız kuşatmayı zihinsel temelde de hakim kılmaya çalışan sömürgeci barbarların oyunlarını boşa çıkartacak çabalar ancak bu temelde yeşerebilir, sonuç doğurabilir.

Bu anlayışla "aksa haber" girişiminin öncelikle duyarlılıkları canlı tutacak, bunu doğru bilgi temelinde geliştirecek ve bu temelde sahip olunan doğruları sürekli ve sorumlu eylemlilikle yaşatacak, hayata aksettirecek bir olgunluğa zemin sağlayacak çabalara katkı sağlamasını diliyor; adaletten, haktan yana tüm duyarlı insanları bu çabaya omuz vermeye çağırıyorum.

Kaynak: [Ortak Duyarlılık, Ortak Çaba - Ridvan Kaya](#)

İsra - Abdurrahman Dilipak

Vaat edilen kutsal toprak! O topraklar "yeryüzünün varisleri"nin ana yurdu olacak. Çünkü orası Hz.Adem'in, Hz. Nuh'un ve Hz. İbrahim'in yurdudur. İnsanlığın ortak vatanıdır. Kavimler kapısıdır. Vahye tanıklık eden topraklardır. Dünyanın ahiret yurdu ile göbek bağının kesildiği topraklardır bu topraklar. "Esenlik yurdu" olacaktı onun adı. "Jarusalem" dedikleri yer, "Darusselam" yani "Barış Yurdu / Barış Kapısı" olacaktı. Oradan geçerek esenliğe, barışa ulaşacaktı insan. Elbet, bir gün mutlaka bu va'd-i ilahi gerçekleşecek. İnsanların beyinleri ve yürekleri parça parça olmasaydı, ellerini birbirlerinden bırakmasalardı Adem'in çocukları; birbirlerinin mallarına, canlarına, namuslarına, akıllarına ve inançlarına müdahale etmeselerdi, birbirlerinin rabbi ve ilahı olmak iddiasında bulunmasalardı; Allah'ın ipine sınımsız tutunarak, aralarındaki ortak bir kelimeye sadık kalsalardı. Ama olmadı. Olmadı işte! Musa'nın Sina'da, Rasulullah'ın İsra'da tanık olup ümmetlerine duyurdukları hakikatin bilgisine sadık kalabilseydik. İnsanın aklı ile vicdanı barışık olurdu o zaman. İnsan insanın kurdu olmazdı. İnsan tabiatın başına bela kesilmezdi. Sonunda bu üç barış, insanı Allah'la barışa götürürdü. Bugün insanoğlu Allah'la savaştadır.

Filistin, Kudüs, Mescid-i Aksa...! Filistin halkının başına gelenler karşısında bir Müslüman olarak, bu toprakların hadimi olan bir millet için bu durum ağır bir vebaldir. En azından ortada bir insanlık dramı vardır. Ardından Müslümanların yetimidir bu halk. Kudüs, üç dinin kutsal mekanıdır. Doğu ve Kıyamet Kilisesi, Yahudilerin Ariel ve Şaron adını verdikleri Sur içi Kudüs ve Süleyman Mabedi'nden

geriye kaldığı söylenen Ağlama Duvarı; Yahudiler için kutsaldır. Bizim için ise Süleyman Mabedi'nin yerine, onun anısına kutsal toprağı işaretlemek için inşa edilen Mescidi Aksa ve İsrail'in gerçekleştiği yer olan hacet-i muallakanın da bulunduğu Ömer Mescidi kutsaldır. Hasılı orası üç dinin kutsalıdır. Bugün bu kutsal topraklar kan gölü. Vahyin gölgesinden uzaklaşanların vahşetinin sonucu, kutsal adına işlenen cinayetlere tanık oluyoruz. Yapılan "kutsal bir savaş" değil, biçare kız çocuklarına karşı girişilen vahşi katliam, Şeytan adına savaş tanrısına kan sunma ayinini hatırlatmaktadır insana. Sanki Şeytan, Hitler'den ve Firavun'dan sonra Şaron'un bedeninde dirilmiş gibi. Bu, Beni İsrail soyunun belki de son katliamı olacaktır ve bu soy belki de son kez ilahi bir ceza ile cezalandırılacaktır. İsrail, döktüğü Filistinlilerin kanında boğulacaktır. Vay o halka ki, içindeki zalimlerin işledikleri cinayetlere seyirci kalmaktadır.

Zulüm ile abad olunmaz. ABD'yi de kullanarak ve onu sömürerek dünyanın en büyük kayıt dışı ekonomik gücü, siyasi gücü haline gelen İsrail, yarım asırlık geçmişi içinde mazlumiyetten zulmete saparak varlık temellerine ihanet etti. Siyasi emelleri ve ikbal sevdası gözünü görmez etti.

Dinle ey İsrail! Gücünün doruğunda helak olacaksın. Herkesten daha çabuk yükseldiğin yerden, bütün kavimlerden daha çabuk düşeceksin. Çünkü kutsala tecavüz ettin. Filistinlilerin ve İsrailoğullarının Rabbi, eli kanlı diktatörleri cezalandıracak! Vazgeç ve tevbe et, yoksa gelecek her gün, sana dünü aratacak. Bunun böyle olduğunu zaman sana gösterecek. Uyan ey İslam dünyası! Karanlığa küfretmeyi bırak ve bir mum yak. Çünkü karanlık, aydınlığın yokluğudur. Hak gelince batıl zail olur. Ve Allah sizi yeryüzünün varisleri kılmak, sizin ellerinizle zalimleri cezalandırıp mazlumlara yardım etmek ister. Selam ve dua ile.

Kaynak: [İsra - Abdurrahman Dilipak](#)

Katiller ve Şakşakçıları - Ahmet Varol

Geçtiğimiz Cumartesi sabahı Moskova'daki Vilademir Putin yönetimi kendince bir rehine kurtarma operasyonu gerçekleştirdi. Putin'in adamları bu operasyonda, güya eylemcileri etkisiz hale getirmek için "uyku gazı (!)" vererek eylemcilerle birlikte, rehinelere yarıya yakın bir kısmını yeniden diriliş gününde uyanmaları üzere uyuttu. Hadiseye insani değerler açısından yaklaşanların tümü bunun bir katliam olduğunda ittifak etmekte idirler. Ne var ki, kendi hayatlarını, saltanatlarını ve hakimiyetlerini başkalarının ölümünde görenler bu operasyonu başarılı (!) bulduklarını ifade ederek şakşakladılar. Ben onların bu tutumlarını garipsemedim. Bilakis onları bu açıklamalarında gerçekçi ve samimi buldum. Belki aksini söyleselerdi samimiyetlerinden şüphe ederdim. Çünkü kendilerinin işleri güçleri katliam, cinayet ve kan dökmek olan, ayakta kalabilmek için sürekli kan içme ihtiyacı duyan bu diktatörlerin kalkıp da Putin'e: "Ne kötü bir iş yaptın! Bu kadar insanı uluslararası anlaşmalarda yasaklanmış kimyasal gazlar kullanarak bir daha uyanmamaları üzere uyuttun!" diyecek halleri yoktu. Deselerdi bile sözlerinin samimi yetsizliği hemen sırtıtaçtı.

Putin'i ilk şakşaklayan da İsrail işgal devletinin başbakanı Ariel Şaron oldu. Şaron tam namına ve anlayışına uygun bir tavır sergiledi. Şaron'a göre Gazze'de evlerin havadan bombalanması suretiyle Filistinli ailelerin topluca yok edilmeleri de başarılı operasyonlardı. Daha yaşlarını doldurmamış bebeklerin şakaklarından vurulmasıyla gönlü ferahlayan, bu cinayetleri gerçekleştiren askerleriyle iftihar eden bir Şaron'un, Putin'in Moskova'daki katliamını şakşaklaması gayet tabii bir gelişmeydi. Tarihe baktığımız zaman Şaron'la aynı düşünce ve inancı taşımış kişilerin, on binlerce insanın ölümüne, on binlercesinin de hayatlarının kararmasına sebep olan savaşları ateşlediklerine şahit oluruz. Onlar ki fitne, bazen kabile, bazen lisan, bazen renk, bazen ırk, bazen din, bazen mezhep farklılıklarını, bazen de daha başka farklılıkları kullanarak insanları birbirine düşürmede yaklaşık dört bin yıllık tecrübeye sahiptirler. Zaman zaman: "Bunlar bu kadar az sayılarına rağmen nasıl insanlık tarihinde bu kadar büyük işler becerebilmişler?" soruları soruluyor. Oysa becerdikleri büyük yapımlar değil, büyük yıkımlar. Bunun için de fitne konusundaki tecrübelerini ve maharetlerini kullanmışlar. Bir ormanı bir kibrit harap edebiliyor. Bir kazan su küçük bir necaset parçasıyla pis olabiliyor. Koskoca bir bedeni bir virüs işlevsiz hale getirebiliyor. İşte fitne ateşi de böyledir. Kendi hayatlarını başkalarının ölümünde görenler de bu derece kötü sonuçlar doğuran fitne ateşini sonuna kadar kullanmaktadırlar.

Öyleleri vardır ki başkalarını diriltmek için ölümü seçmekten çekinmezler; öyleleri de vardır ki süfli gayeleri için insanları kitleler halinde öldürmekten. İşte ABD başkanı Bush, Rusya Cumhurbaşkanı Putin, İsrail Başbakanı Şaron bu ikinci gruptandır. Bu yüzden onların birinin Moskova'da böylesine vahşi bir katliama imza atmasını, diğer ikisinin de ona alkış tutmalarını garipsemedik.

Kaynak: [Katiller ve Şakşakçuları - Ahmet Varol](#)

İslam Dünyası İçin Filistin / Kudüs Direnme Noktasıdır - Süleyman Arslantaş

Ortadoğu'da atılan her adım tüm dünyanın ilgisini çekmeye devam ediyor. Zira tüm dinlerin, medeniyetlerin, hükümlerinin ve ekonomik çıkarların kesişme merkezidir Ortadoğu. İsrail'in envanterinde iki yüzün üzerinde nükleer başlık taşıyan silah bulunuyor ve keza Rusya'nın bırakınız envanterinde nükleer, biyolojik ve kimyasal silah bulundurmayı, daha dün Moskova baskınına gerçekleştiren Çeçen savaşçılarına karşı tiyatro binasına biyolojik ve kimyasal silahlarla saldırdı. Oysa onlarca insanın ölümüne neden olan bu saldırı, 17 Haziran 1925 Cenevre Antlaşması'na göre yasaktı. Zira adı geçen antlaşmanın ikinci maddesi bu antlaşmayı imzalayan ülkelerin envanterinde veya yetki alanı içerisinde bulunan tüm toksin içerikli silah ve araçları dokuz ay gibi kısa bir sürede imha etmelerini gerekli kılmaktaydı. Rusya da bu antlaşmaya imza atan ülkelere rağmen yasakları çiğnemekte bir beis görmedi.

Birleşmiş Milletler Teşkilatı Genel Kurulu tarafından 11 Aralık 1946 tarihinde alınan 96 sayılı kararla Jenosit yasaklanmıştı. Jenosit sözleşmesinin ikinci maddesinde jenositin tanımı şöyle yapılır: "Jenosit, milli, etnik, ırki veya dini bir grubu kısmen veya tamamen imha etmek maksadıyla aşağıdaki fiillerden herhangi birinin irtikâp olunması demektir. a) Grup azalarının katli; b) Grup azalarının bedeni ve akli melekelerinin ciddi surette haleldar edilmesi; c) Grubun, bedeni varlığının kısmen veya tamamen imhasına müncer olacak hayat şartlarına kasten tabi tutulması... vs." Sözüm ona uluslararası bir kuruluş olan BM sadece güçlülerin zayıfları ezmesine imkan tanıyan işlevin dışında fonksiyonsuzdur. Bir tarafta toprakları fiilen işgal edilmiş Filistinliler, tüm insanlığın gözlerinin içine baka baka Yahudi/Siyonist güçlerce katlediliyor. Her türlü silah, araç ve gereç kullanılarak bir toplum imha ediliyor ve dünya seyirci. Amerika'nın ve BM'nin derdi, Saddam'ın mutasavver nükleer silah ve mühimmatına karşı Irak'a müdahale edebilmek için çabalamak. Diğer yandan Afganistan toprakları Amerikan emperyalizminin korkunç katliam, işgal ve baskınına neden oluyor. Dünya sessiz. Çeçenistan'da bir ulus yok ediliyor. Dünya sessiz. Bu misalleri çoğaltmamız mümkün ama, bugünü tarif için söylenecek söz; hakkın, adaletin geçerli bir dünya değil; gücün ve güçlünün egemen olduğu bir dünyada yaşadığımızdır.

Dikkat edilirse dünyadaki tüm oluşumlara rağmen, dünyanın gözü kulağı iki noktadadır. Bunlardan birincisi İslam, ikincisi de Ortadoğu... Niçin? Çünkü Sovyetlerin dağılmasının ardından dünyada tek alternatif sistem İslam ve bu dinin de en etkili olduğu coğrafya Ortadoğu. Ortadoğu ve İslam dünyası için ise; Filistin/Kudüs bir nirengi noktasıdır. Kudüs'ün kaybı İslam dünyası için tarassut kulesinin yıkılması demektir. Bu yüzdendir ki Filistin'e yönelik Siyonist saldırı ve işgal sıradan bir saldırı ve işgal değil, stratejik bir saldırı ve işgaldir. Amerika'nın ve neredeyse tüm Hıristiyan dünyasının artarak devam eden İslam karşıtı söylem ve eylemlerine karşı ve keza İslam dünyasının bir bakıma kırılma noktası kabul edebileceğimiz Filistin/Kudüs gerçeğine yönelik Siyonist ellerle irtikap ettikleri suçlara karşı İslam dünyası ne yapıyor veya yapabilir? İslam dünyası tabirini somutlaştırırsak, aslında devletler düzeyinde İslam dünyasından bahsetmemiz mümkün gözüküyor. Tüm İslam dünyasında neredeyse İslami duyarlılık ve söylemler STK'lar ve cemaatler eliyle ortaya konulmakta.

Öyleyse Müslümanlar sorunların halli için, özellikle İslam dünyası için olmazsa olmaz cinsinden ehemmiyet arz eden Kudüs gerçeği için ciddi bir iletişim ağı oluşturmalı. Her halükarda Siyonist işgale karşı direnen Filistinli direnişçilerin yanında yer almalıdırlar. Psikolojik olarak, her tetikçi gibi Siyonist tetikçilerin de mutlaka sonlarının geleceğine inanmalı ve değerlerine sahip çıkmalıdırlar. Filistin/Kudüs meselesinin sadece Filistinlilerin omuzlarına yüklenmiş bir sorumluluk olmadığını bilincine varmalıdırlar. Ve Yüce Allah'ın devletleri değil, bireyleri hesaba çekeceğinin de bilincinde olmalıdırlar...

Kaynak: [İslam Dünyası İçin Filistin / Kudüs Direnme Noktasıdır - Süleyman Arslantaş](#)

Filistinliler Trafik Kazasında Ölmüyor - Alptekin Dursunoğlu

Ortadoğu'da mızrak çuvala sığmaz olunca diplomasinin dilinden şu zoraki söz sadır olur: "bölgeyle olan derin tarihi ve kültürel bağlarımız..." Nerenin ortası ve nereye göre doğu olduğunu bile düşünmeksizin, ayrı bir diyardan söz edercesine "derin tarihi ve kültürel bağlarımızın" olduğu bir "Ortadoğu"dan bahsederiz. Tarihimizi, uygarlığımızı, kimliğimizi yani bizi yaratan, bize ait bir coğrafya, emperyalistlerin çizdiği haritalar sayesinde "Ortadoğu" olmuştur artık. Kavramsal olarak

içselleştirdiğimiz "Ortadoğu", bizim yabancılaşıma aynamızdır. "Ortadoğu"ya bakarken yabancılaşıyan yüzümüzü görürüz, Filistin'e bakarken ise ihanetimizi! Ürdünlü, Suriyeli, Mısırlı, Iraklı, Suudi Arabistanlı ve Türkiyeli, bölge sakinlerinin, "bölgeyle olan derin tarihi ve kültürel bağları", Beyrut Kasabı Ariel Şaron, Sabra, Şatilla ve Burc El-Baracne'de katliam yaparken ne ifade ediyordu? Aynı Ariel Şaron'un başrolünü oynadığı son katliamlar, "bölgeyle olan derin tarihi ve kültürel bağlarla" teselli edilir miydi? Ürdün rejiminin Filistinli katliamı, tarihe "Kara Eylül" olarak geçmişti. 23 Şubat 1996'da imzalanan Askeri Eğitim ve İşbirliği anlaşmasıyla Türkiye'deki hava üslerini kullanma imtiyazı elde eden Siyonistlerin Kana'daki BM kampına sığınan yüze yakın kadın ve çocuğu katletmesi, "Kara Nisan" olmayı hak etmiyor mu? Bölge halklarının her iki baharını karartan, Filistinlinin ya da Lübnanlının kara talihi değil kuşkusuz. 1948'de ilan edilen gayri meşru Siyonist varlık, emperyalist dünya paylaşımının son adımı olmuştu. Enver Sedat rejiminin Camp David ihanetiyle başlayıp, Oslo süreci ile birlikte Arafat'ın bu ihanet çemberine dahil olması, gayri meşru bir varlığı zorla dayatmanın adını, "Ortadoğu Barışı"na dönüştürdü.

Soğuk savaş dönemi konsepti içerisinde yerini Batı emperyalizminden yana belirleyen Türkiye'nin, İsrail'i ilk tanıyan "İslam ülkesi" olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Sovyetlere karşı NATO Güney Avrupa Müttefiki rolü verilen Türkiye'nin, Siyonistlerle düşük profilli gözükken ilişkileri, soğuk savaşın kendine özgü koşullarında "Arapları dikkate alan" bir gizlilik içerisinde sürdürülürken, istihbarat alanındaki ilişkiler, Türkiye'nin iç politikasını da belirleyebilecek bir potansiyele ulaşıyordu. Soğuk savaş dönemi boyunca "Filistin kamplarında eğitilen solcu militanlar" söylemine dayalı politik tavır, bugün "Ortadoğu'daki radikal İslamcı akımlar"ın "öncelikli tehdit" oluşuyla ifadelendirilmeye başlandı. İsrail'le sürdürülen askeri ve istihbarat alanındaki ilişkilerin, gerek bölgenin geneli ve Filistin sorunu ile, gerekse Türkiye'nin iç politikası ile doğrudan ilişkili olduğu artık fark edilmeyecek gibi değil. Efraim Elrom'un öldürülmesi gerekçe gösterilerek anti-emperyalist solun tasfiyesi de Nurettin Şirin'in 28 Şubat'a gerekçe kılınan Dünya Kudüs Günü'ndeki konuşması nedeniyle 17,5 yıl hapse mahkum edilmesi de İsrail'le doğrudan bağlantılı bir "iç düzenleme" olarak görülebilir. Türkiye'de ne İsrail ya da Amerika dışındaki başka herhangi bir ülkenin büyük elçisinin öldürülmesi ne de bunların dışındaki herhangi bir ülkeyi kınayan konuşmanın yapılması, askeri müdahalelere gerekçe kılınabilecek bir potansiyele sahip değildir.

Osmanlı tarihsel gerçekliğinden hareketle, İsrail olgusuna Türkiye açısından baktığımızda, jeopolitik yabancılaşımanın kaygı verici boyutlarını daha net bir şekilde gözlemlemek mümkün. Binaenaleyh İsrail, Filistin sorunundan öte, artık giderek Türkiye'nin ve Türkiye dolayısıyla tüm bölge ülkelerinin bir iç sorunu olarak kendisini dayatmaya başlamıştır. Bölge halklarından ve bölgedeki diğer ülke rejimlerinden çok daha fazla bu gerçekliğin farkında olan İsrail'in, mevcut durumu kendi lehine kullandığı bir koz haline getirmekte son derece başarılı olduğu da söylenebilir. 23 Şubat 1996'da imzalanan Askeri Eğitim ve İşbirliği anlaşmasının, aynı yılın nisan ayında "Gazap Üzümleri" adını verdiği bir operasyonla Birleşmiş Milletler kampına sığınmış yüze yakın kadın ve çocuğu katleden İsrail'i cesaretlendirmede oynadığı rol, tartışılabilir mi? Hatırlanacağı üzere "askeri eğitim" adı altında, İsrail'e Türkiye'deki askeri hava üslerini kullanma serbestisi veren anlaşma gizlice imzalanmış, tam da Kana katliamının gerçekleştirildiği günlerde konu, İsrail tarafından basına sızdırılarak, Türkiye açıkça angaje edilmişti. Anlaşmanın varlığını reddedemeyen Türkiye'nin, infial halindeki bölgeye yönelik politikaları, artan bir dozda İsrail yanlısı bir çizgiye taşınmıştı.

İsrail, soğuk savaş sonrasının stratejik belirsizlikten bahsedildiği bir zaman kesitinde, "stratejik ittifak" olarak nitelenen Türkiye ile ilişkilerini, caydırıcı bir unsur olarak gösterip saldırganlığını arttırırken; Türkiye, İsrail yanlısı dış politik çizgisiyle, tarihsel gerçekliğini inkar edercesine bölgesine yabancılaşımakta ve jeopolitik bir yalnızlığa sürüklenmektedir. İsrail'in son gerçekleştirdiği cinayetler karşısında Cumhurbaşkanı Sezer'in, bunca dökülen kan sanki bir trafik kazasının sonucuymuşçasına İsrail'i kınamaksızın, Arafat'a başsağlığı mesajı göndermesi, Türkiye'nin takınması gereken tavır yansıtmamaktadır.

Kaynak: [Filistinliler Trafik Kazasında Ölmüyor - Alptekin Dursunoğlu](#)

Şaron Tarzı Devlet Terörü Meşrulaşıma Yolunda - İbrahim Karagül

İsrail'in ırkçı Başbakanı Ariel Şaron'un terör yöntemleri artık uluslararası hukuk normu haline geldi. Bugüne kadar savaş suçu, insanlığa karşı suç, devlet terörü, toplu katliam gibi en ağır insanlık suçları bağlamında değerlendirilen cinayetler, ABD-İngiltere-İsrail üçlüsünün önderlik ettiği küresel savaşın en etkin savaş yöntemi olarak uygulanmaya başlandı. Filistin halkının, Çeçenlerin, Keşmirlilerin direniş yöntemlerini en ağır terör suçları olarak dünyaya kabul ettiren uluslararası irade, sivillere yönelik füze saldırılarını, sivil yerleşim birimlerinin yok edilmesini, ekonomik yapıların

bombalanmasını, devlet eliyle suikastların, sabotajların ve toplu kıyımların yapılmasını meşru hale getirdi. Amerika'nın, dünya çapında "İslam'la savaş" uluslararası hukuku, savaş hukukunu, insani değerleri ortadan kaldırdı ve Şaronvari cinayetleri yasal hale getirdi.

İsrail'in Filistinlilere yönelik terör yöntemleri; sivil araçlara füze saldırısı, sivilin evlerinin yıkılması, kitlesel gözaltılar ve sürgün gibi insanlık suçları artık Amerika, Rusya, Hindistan tarafından da Müslümanlar'a karşı uygulanıyor. Rusya Çeçenistan'da direnişçilerin ailelerine ait evleri patlayıcılarla yıkıyor. Moskova'daki son rehin alma eylemini düzenleyen kadın eylemcilerden birinin Çeçenistan'daki evi, İsrail'in Filistinlilere uyguladığı yöntemle benzer bir şekilde havaya uçuruldu. Havaya uçurma işlemi bir grup silahlı ve maskeli kişi tarafından uygulandı. Moskova'daki eylemde öldürülen Aset Gişnurkayeva'nın Aşoy-Martan'daki evi, burada yaşayan iki kadın ve iki çocuk dışarı çıkarılarak imha edildi. Amerika insansız uçaklardan füze saldırıları yaparak sivil araçları havaya uçuruyor. CIA'ye bizzat ABD Başkanı George Bush tarafından dünya çapında suikastlar ve sabotajlar düzenleneme yetkisi veriliyor ve bu yasal yollardan yapılıyor. Normalde Savaş Suçları Mahkemesi'nde yargılanmayı gerektiren ağır insanlık suçları devlet eliyle yasalştırılıyor. Bush'un, CIA'e Yemen'de düzenlediği füze saldırısına benzer operasyonlar için geniş yetki vermesi, dünyada "devlet terörizmi"ne verilen onay olarak kabul edildi. Uluslararası hukuk, savaş hukuku alanında tartışmaları alevlendiren bu saldırı ve CIA'e verilen son emir Yemen'de de büyük tartışmalara neden oldu. Yemen'de, 7 muhalefet partisi, CIA tarafından düzenlenen füzeli bir saldırıda, Yemen vatandaşı 6 kişinin öldürülmesi olayıyla ilgili sessiz kalan hükümeti ağır bir dille suçladı. Ortak açıklamada, "CIA tarafından düzenlenen saldırıda 6 Yemenlinin öldürülmesi ve Yemen hükümetinin de buna tepkisiz kalması, yönetimdekilerin suç ortağı olduğunu ve ülkenin hükümranlığının kaybolduğunu teyit ediyor" denildi. Terörün her türünün kınandığı açıklamada, Yemen hükümetinin şüpheli kişi ve çevreleri takip ve adalete teslim etmek sorumluluğu taşıdığı ancak bu mesuliyeti yabancı bir ülkeye devredemeyeceği belirtildi. "Yemen parlamentosunun, sorumluluğunu yerine getirmesi ve ülkenin hükümranlığınan vazgeçen hükümeti sorgulaması gerektiği" belirtilen açıklamada, "bağımsızlığına yönelik tehditlere karşı ihtiyatlı olması" yönünde Yemen halkına da çağrıda bulunuldu.

Yemen'den sonra Endonezya ve Malezya da bu tarz saldırıların kendi topraklarında yapılmaması konusunda uyarı yayınladı. ABD'nin asker gönderme dayatmasına karşı çıkan ve bu yüzden türlü komplolarla yüzleşmek zorunda kalan Uzakdoğu'nun bu iki Müslüman ülkesi, bu tarz saldırı veya suikastlara asla müsaade etmeyeceklerini açıkladılar. Malezya Başbakan Yardımcısı Abdullah Ahmad Badawi, "ABD, Malezya'da hiç kimseye karşı, hükümete bilgi vermeden ve işbirliğini araştırmadan, herhangi bir tür askeri operasyon düzenleyemez. Burada gizli bir operasyon yapması için yer yok" dedi. Yine gizli operasyonlar yapmak ve suikastlar düzenlemek için baskı altında bulunan Endonezya, ABD ve Avustralya'nın bu tarz dayatmalarına direnir. ABD ve Avustralya, insansız uçaklarla "terör yuvalarını" yok etmek için Cakarta hükümetine yoğun baskı uyguluyor. Filistin'den Çeçenistan'a, Afganistan ve Pakistan'dan Keşmir'e, Malezya ve Mindanao'dan Endonezya'ya kadar İslami hareketlerin önemli simalarına yönelik suikast ve sabotaj tehditleri fiilen eyleme dönüşmek üzere. Amerikan istihbaratı Ortadoğu'dan Güneydoğu Asya'ya kadar bir çok kişiyi, özellikle de İslamcı kimliği olan bireyleri seçip o bölgelerdeki İslami hareketlerin içine sızdırıyor ve saldırı için hedef belirliyor. Endonezya'daki Müslüman cemaatler, CIA'nin Malezya, Endonezya ve Filipinlerle Tayland'da Müslümanlar arasından kişiler seçerek eğitip cemaatlerin içine sızdırdığı ve Mücahit hareketlerini kontrol altına almaya, önemli şahısları ortadan kaldırmaya çalıştığı konusunda uyarılar yaptılar. En son Endonezya'da tutuklanan Kuveyt asıllı Ömer el-Faruk'un CIA ajanı olduğunun ortaya çıkması bu iddiaları doğruladı. Zira bu kişinin Malezya, Singapur ve Endonezya'daki faaliyetleri İslami hareketler-terör bağlantısı için kanıt olarak kullanıldı. ABD el-Faruk'un açıklamalarına dayanarak Endonezya'da Ebu Bekir Beşir'in liderliğini yaptığı Cemaat-i İslami'yi terörist örgütler listesine aldı ve Beşir'i tutuklattı. Beşir şimdi Bali saldırısından sorgulanıyor. El-Kaide üyesi olduğu gerekçesiyle Endonezya'da tutuklanan ve apar topar ABD'ye teslim edilen El-Faruk'un aslında bölgedeki görevini tamamladığı ve CIA tarafından geri çekildiği ortaya çıktı.

Komplolar, sabotajlar, terör eylemleri ve suikastları organize etmek için yüzlerce ABD casusu İslam ülkelerine gönderildi. CIA bütün dünya istihbarat örgütlerini birer şubesi gibi kendine bağlarken FBI, Ortadoğu'da ve Körfez bölgesinde, Orta Asya'da ve Güneydoğu Asya'da onlarca büro açıyor, yüzlerce istihbaratçıyı buralarda görevlendiriyor. Amman, Kahire, Dubai, Şam ve Tel Aviv gibi kentlerde yeni bürolar açan FBI, Abu Dabi, Sana, Muscat ve Tunus'ta da ek merkezler oluşturuyor. Kahire, İslamabat ve Ankara ise en önemli operasyon merkezleri haline geliyor. Sadece CIA ve FBI değil, Newyork polisi de aynı yöntemlerle ve "terörle mücadele" amacıyla dünyaya açılıyor. Newyork kenti polisi, "terörizmle savaş" adı altında İslami hareketlere karşı yürütülen savaşın cephesini genişleterek, gelecek yıldan itibaren Avrupa ve Ortadoğu'da ofisler açacak. Newyork polis teşkilatının en önemli üsleri Tel Aviv'in yanı sıra Endonezya ve Mısır olacak. Daha bu hafta 25 kişilik CIA üst düzey ekibi Ankara'ya geldi. Aynı şekilde Amerikan istihbarat ekipleri bütün dünyada dolaşiyor ve organizasyonlar

yapıyor. Bütün bunlar, Ariel Şaron'un cinayet yöntemlerini İslam coğrafyasının her köşesinde uygulama hazırlıklarından başka bir şey değil.

"Terörle mücadele" için yeni tür biyolojik silahlar üretmeye başlayan, biyolojik silah içeren misket bombalarının benzerlerini üreten, antibiyotiklere dirençli şarbon türünün geliştirilmesi için resmi fon ayıran Amerikan yönetimi, üniversite laboratuvarlarını küçük çaplı operasyonlarda kullanılacak nükleer ve kimyasal silah üretimi için tahsis ediyor. Rusya'nın Moskova'daki rehine eylemini sona erdirmek için kimyasal gaz kullanması, CIA'in Yemen'de füze saldırıları ile araçları havaya uçurması, Şaron'un Apache helikopterleri veya F-16 savaş uçaklarıyla Filistinli sivilleri katletmesinden farksız bir anlayışın giderek yaygınlaşacağına işaretleri. Kunduz'da, Şibirgan Cezaevi'nde ve Cenk Kalesi'nde katledilen "esir"lerin veya "kaybolan" binlerce insanın, konteynirlarda havasızlıktan boğulan veya kurşuna dizilenlerin, Mezar-ı Şerif dışındaki toplu mezarlara gömülen gençlerin, Kunduz'da esir alınan 8 bin kişiden yaklaşık 4 bininin nakil sırasında "kayboluşu"nun, binlerce sivil Afgan'ın öldürülmesinin hesabını sormayan veya sormayan dünyanın, ABD'nin yeni "emperyal savaş"ının başladığı günden bu yana, bireysel terörün yerini artık devlet terörünün aldığına, üstelik bunun bir uluslararası geleneğe dönüştüğüne, katliam, savaş suçu, insanlık suçları gibi ağır cürümlerin meşrulaştırıldığına katlanması gerekecek. Afganistan ve Pakistan'ın yanı sıra, başta Müslüman ülkeler olmak üzere, yaklaşık doksan ülkede yürütülen operasyonlarda sayısı belki de hiçbir zaman tespit edilemeyecek insan gözaltına alındı. Gözaltına alınan bu kişiler, hiç ilgisi olmayan ülkelere, Mısır'a, Sudan'a veya Yemen'e götürülüp işkence altında sorgulanıyor ve hepsi el-Kaide üyesi olmakla suçlanıyor.

Çeçenistan'daki Rus vahşetine direnen, Doğu Türkistan'daki Çin baskısına boyun eğmeyen, Keşmir'in özgürlüğü için mücadele eden, Filistin'de İsrail soykırımına karşı savaşan, Mindanao'da özgürlük savaşına katılan kişiler, birer birer toplanıp, hiç bilmedikleri ülkelere/bölgelere götürülüyor ve kendilerinden bir daha haber alınamıyor. Dünya geneline yayılan Amerikan askeri üsleri birer esir kampına dönüşmüş durumda. Bu kamplarda veya Amerika dışındaki ülkelere tutulan "esir"lere işkence edildiği Pentagon'un sansüründeki Amerikan basınına bile yansdı. Elleri parmaksız eldiven giydirilmiş ve kelepçelenmiş, ayakları zincirli, ağızları, burunları ve kulakları kapalı, gözleri bağlı, gözlerine ve kulaklarına ilaç dökülerek görmeleri ve duymaları engellenmiş, görme, işitme, koklama ve dokunma güdülerini etkisiz hale getirilmiş, ABD askeri uçaklarında zincirli halde 25 saatlik bir uçuşla Guantanamo askeri üssüne götürülen "esirler"e yönelik hayvanlara bile reva görülmeyen muamele, yeni uluslararası sürecin vahşiliğini gözler önüne seriyor. İnsanlık Bush-Şaron doktrinine teslim olmuş durumda. Yıllardır Filistin'de tanıklık ettiğimiz İsrail devlet terörü artık bütün İslam coğrafyasında kendini hissettiriyor.

Önümüzdeki günlerde ve aylarda dünyanın bir çok bölgesinde Müslümanlara yönelik veya onları dolaylı olarak mahkum edecek suikastlara, komplolara, sabotajlara ve terör eylemlerine şahit olacağız. İslami hareketlerin öncülerine yönelik entrika ve öldürme olaylarını göreceğiz. Kısaca dünya genelinde bugüne kadar yasaklanmış ve insanlık suçu olarak tanımlanmış eylemlerin bizzat devletlerin ve istihbarat kuruluşlarının eliyle yapıldığını göreceğiz. Bütün İslam coğrafyası Filistin'e dönüşebilir. Zira bir terör çağına girdik ve terör bizzat devlet eliyle bireylere uygulanıyor artık. Şaron'un ömrü boyunca uluslararası sürece kattığı en büyük yenilik bu olacaktır. İnsanlık değerleri Şaron gibilerine yenik düştü.

Kaynak: [Şaron Tarzı Devlet Terörü Meşrulaşma Yolunda - İbrahim Karagül](#)

FDG'nin Kuruluşu Vesilesiyle - Mehmet Pamak

Bismillahirrahmanirrahim.

Bu ilk yazımda, Filistin başta olmak üzere ümmet coğrafyasının pek çok yerinde kan ve gözyaşının egemen kılınmasına rağmen, biz Türkiyeli Müslümanların sorumluluklarımızdan epey uzaklara sürüklendiğimiz bir noktada oluşturulan FDG (Filistin Dostları Girişimi)'nin faaliyete başlaması vesilesiyle, "İslam coğrafyası ve küresel emperyalizm" üzerine kısa kısa bazı tespitlerde bulunmak istiyorum.

Ümmetimizin Durumu ve Küresel Emperyalizm

1- İslam aleminin Kur'an'dan ve Resulün (s) güzel örneğinden uzaklaşarak zillete sürüklenmesi ile önce Batı tarafından sömürgeleştirilmesi, bilahare sömürgeci devletlerce suni sınırlarla parçalanarak çok sayıda ulus devletlere bölünmek suretiyle, işbirlikçi despot yönetimlere terk edilmesi ve bu sömürünün bu güne kadar da bu işbirlikçiler eliyle sürdürülmesi söz konusu olmuştur.

2- Muhammet Kutub'un ifadesiyle İslam ümmeti çok uzun zamandan beri "manevi anlamda bir Tih sınavından geçmekte" ve onu Tih'ten çıkaracak bir Kur'an nesline ihtiyaç duymaktadır.

3- Bilindiği gibi, soğuk savaş dönemindeki iki kutuplu dünyada, komünizm tehdit ve düşman ilan edilerek, kapitalist dünya tarafından kuşatılmaya çalışılmıştır.

4- Sovyetler Birliği, güneyden yeşil kuşak projesiyle kuşatılırken, İslam'ın ve Müslümanların bu tehdide karşı maniple edilip kullanılması ve bu süreçte İslam'a ve Müslümanlara ılımlı yaklaşılması söz konusu olmuştur. Bu süreçte Müslümanların kaynaklara dönerek, Kur'an ve sünnete dayalı bir bilinçlenmeye yöneldiklerini ve ciddi bir uyanma, uyandırma, tevhid ve adaleti esas alan bir diriliş çabası içine girdiklerine şahit oluyoruz. Tevhidi davetin ve eğitim çabalarının giderek cemaatleşmeye dönüşmesi, giderek emperyalizme kafa tutan güçlü yapıların ortaya çıkması ve egemen zulüm ve şirk sistemlerine ve global sömürgeciliğe itiraz eden, sorgulayan, hesap soran onurlu seslerin yaygınlaşması batılı kapitalist emperyalistlerin endişelenmelerine sebep olmuştur.

5- Komünizmin çökmesi üzerine, kapitalist emperyalizm iyice gemi aziya almıştır. Bu dönemde tek kutuplu " yeni dünya düzenine" doğru geçilmiş ve kapitalist emperyalizmin bu yeni şartlarda kendini yeniden üreterek, "küreselleşme" adı altında takdim ettiği bugünkü duruma gelinmiştir.

6- ABD önderliğinde kapitalist sömürgeciliğin tüm dünyayı kuşatma projesi, dünya kamuoyunu yanıltıcı propagandalar ve psikolojik savaş operasyonları eşliğinde gündeme gelmiştir. Küreselleşme, ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri tüm cepelerde top yekun bir saldırıyla, tüm dünyayı, özellikle de İslam dünyasını kuşatmaya başlamıştır.

7- Bu yeni sömürgecilik sürecine ve bu sürecin getirebileceği faturalara, kendi kamuoylarını ikna ve motive edebilmek için yeni bir düşmana ihtiyaç duymuşlardır. İşte bu sebeple, "batı medeniyeti"nin dünyayı kuşatıp küresel hegemonyasını kurmasının önündeki en sahici engel ve tek gerçek alternatif olarak görülen İslam'ın yeni düşman olarak ilan edilmesi öne çıkarılmıştır. Böylece düşman kuvvetlerin renginin kırmızıdan yeşile çevrilmesi ve bunun cüretkarca en yetkililerin ağızlarından ifade edilmesi söz konusu olmuştur. 8 – Üstelik bu yeni durumda, eski düşmanlar da dost kuvvetler haline dönüşmüş, Rusya'nın, ezeli düşmanı NATO ile bütünleşmesi, küfrün bir bütün halinde ve top yekun, İslam'la savaşmasını gündeme getirmiştir. Eski düşmanlar, Kızıl Çin, Rusya ve ABD kendi işgalleri altındaki Müslümanları kolayca "terörist" ilan ederek ve gerçekleştirdikleri vahşetleri de, "terörizme karşı mücadele" olarak göstererek, büyük katliamlara ve soykırımlara cüretkarca imza atabilmektedirler.

9- Pentagon danışmanlarına birbirinden farklı tezler ürettirilerek, dünya entelektüellerini bunların arkasına takma, gündemi kendi çıkar ve amaçları istikametinde belirleme ve dünya kamuoyunu şartlandırma, alıştırma, istedikleri istikamette kullanıp yönlendirme çabaları hızla yürürlüğe sokulmuştur. Her alternatifi de kendi kontrolleri altında tutmak ve sürekli ön alıp yönlendirici konumda bulunmak için sürekli yeni tezler ortaya atılmıştır.

Fukuyama'nın "Tarihin Sonu", Hantington'un - "Medeniyetler Çatışması", Müller'in "Medeniyetler Arası Uyum" tezlerinin hepsi, aynı emperyalist merkezlerin siparişleri üzerine ve küresel kapitalizmin önünü açmaya ve bu kuşatıcı, yok edici emperyalist savaşı meşru göstermeye yönelik, emperyalistlerin, yeri geldikçe istedikleri gibi ve ihtiyaçlarına göre istismar edip kullanmalarına müsait değişik enstrümanlar olarak gündeme getirilmişlerdir.

10- Küresel kuşatmanın en temel hedefleri ve amaçları : Birinci olarak, küresel sömürünün önünde en büyük engel ve tehdit olarak algılanan İslam'ı ve özellikle İslam alemindeki, küresel kuşatmaya itiraz eden grupları "terörist" ilan edip askeri, ekonomik ve siyasi saldırı ve baskılarla yok etmeye çalışmak. Tabiri caizse İslam ümmetinin pençelerini sökerek İslami uyanış ve dirilişin önünü kesmek. Böylece kapitalizmin ve tüm beşeri ideoloji ve sistemlerin karşısında yer alan ve tarihin alternatif olmaya zorladığı, dünya insanlığının da ihtiyacı olan Kur'an mesajının yaygınlaşmasını engellemek, insanlığın önündeki hakiki ve tek alternatifi yok etmek. Bunun için tüm İslam coğrafyasında tam bir terör estirilmekte. Filistin'den Filipinlere, Çeçenistan'dan Keşmir'e, Afganistan'dan Endonezya, Malezya ve Yemen'e, Pakistan'dan Irak'a kadar tüm İslam coğrafyasındaki İslami cemaatlere yönelik top yekun ve küresel bir saldırı başlatılmış olup, bu vahşet, soykırım boyutlarında, acımasızca ve cüretkarca sürdürülmektedir. İkinci olarak, dünyanın enerji haritasını tamamen hegemonya altına almak. Kanını emdiği ve enerji başta olmak üzere tüm kaynaklarını sömürdüğü dünya enerji haritası üzerinde tarihin en kanlı ve en vahşi ABD imparatorluğunu inşa etmek. Orta Asya, Hazar bölgesi – Güney ve Güneydoğu Asya – Ortadoğu – Orta Afrika vd. Bu küresel terörün en önemli aktörlerinden olan İsrail'i güvence altına almak, onu destekleyip İslam coğrafyasında küresel terörün jandarmalığı görevini cüretkarca sürdürebilmesine yarayacak zemini hazırlamak. Böylece küresel sömürü için İsrail'i güçlendirip, ona Dünya kamuoyunda ihtiyacı olan destek ve meşruiyeti sağlayarak, İslam'a ve Müslümanlara karşı onu daha saldırgan ve daha güçlü bir konuma getirerek sürekli bir silah olarak kullanmak. Bu sebeple, Filistin'de, yaklaşık yarım yüzyılı aşkın bir zamandan beri, yine batının desteği

ve koruması altında süregelen İsrail işgali ve vahşet boyutlarındaki katliamları, bu yeni süreçte, ABD'nin var olan katkısının katlanarak artırılmasıyla zirveye tırmandırılmıştır. Artık, ABD ve İsrail diye iki ayrı terör devleti yerine, Filistin merkezli olarak, tüm İslam coğrafyasını kuşatan küresel bir terör organizasyonunun içinde bütünleşen bir ABD - İsrail ittifakından bahsedilir olmuştur. Küresel emperyalizmin amacının, İslam'ı alternatif olmaktan çıkarmak, İslami, tevhidi dirilişi engellemek ve İslam coğrafyasının kaynaklarını talan etmek ve bu küresel sömürüye itiraz eden İslami hareketleri, cemaatleri "terörist" ilan edip yok etmek olduğu dikkate alındığında, İsrail-ABD bütünleşmesinin ve birlikte yürüttükleri Filistin merkezli vahşet politikalarının sebepleri daha da açıklık kazanmaktadır.

11 - İngiltere ve İsrail'in desteğinde Amerikan İmparatorluğunu inşa etme hedefi, bizzat kendi yayın organlarında açıklanmakta, bu imparatorluğu kurmak ve küresel sömürüyü garanti altına almak için, istismar edilmedik hiçbir değer bırakmamakta, her türlü katliamı en vahşi boyutlarda gerçekleştirmekten çekinmeyeceklerini açıkça ifade ederek dünyaya meydan okumaktadırlar. 12 - Üstelik, tüm temel insan hak ve özgürlüklerini yok ederek yüz binlerce masum insan ve çocuğu katlederek yürütülen bu küresel korsanlık, küresel terör, utanmazca ve dünya ile alay edercesine, "sonsuz özgürlük" ya da " yüce adalet" ve demokratikleşme kamuflajı altında sunulmaktadır. Tıpkı Kur'an'ın, "fesad çıkarmayın denildiğinde, onlar kendilerinin 'ıslah ediciler' olduklarını söylerler, aslında onlar fesad çıkarıcıların ta kendileridir, ama bunun şuurunda değildirler" dediği gibi. Batı emperyalizmi geçmişte de hep böyle yapmış, sömürgeciliğini hep bir başka görüntü altında kamufle etmeye, ya da kendince meşru göstermeye, "fesadı"nı hep "ıslah çabası" gibi göstermeye ve dünya insanlığını bu gün olduğu gibi yanıltmaya, aldatmaya çalışmıştır. İlk dönemlerde, "Hıristiyanlaştırmak" suretiyle kurtuluşuna vesile olmak isteyen bir misyonerlik, modern dönemde ise geri kalmış halkları "çağdaşlaştırmak", "medenileştirmek" gibi görüntü ve kamuflajların altında sömürge insanlarını kan ve gözyaşına boğup sömürenler, bugün de aynı şeyi "insan hakları, özgürlük ve demokratikleşme" kamuflajı altında yapmaktadırlar.

Bizim Durumumuza Gelince

1- Bu küresel kuşatma ve terör karşısında, bugünkü dağınıklığımızın ve çoğunlukla bireysel halimizin yol açtığı acizimiz sebebiyle, ciddi bir itiraz yükseltmemiz mümkün olmadığı gibi, mağdur kardeşlerimizle ciddi bir yardımlaşma ve dayanışma çabası içine de giremiyor, onlara ciddi bir destek de veremiyoruz. Hatta ümmetin çeşitli bölgelerinde küresel korsanların egemen kıldıkları bu amansız ve vahşi zulümleri, gereği gibi protesto bile edemiyoruz. Çünkü dağınıklığımızdan, kaynaşıp bütünleşemememizden kaynaklanan büyük bir zaafı ve güçsüzlüğü yaşıyoruz. Bu yüzden, zalimler bize her yerde kolayca tahakküm edebiliyorlar.

2- Ümmete hakim kılınan kan ve gözyaşı karşısında, bir çoğumuz ancak ekran başlarında, belki hınçla sıkılmış ama işe yaramayan yumruklarımızla ve isyan eden yüreğimizle en fazla ağlamakla yetiniyoruz. Biraz da kendimizden kaynaklanan güçsüzlüğün aczi içerisinde kahroluyoruz.

3- Halbuki, iradelerimizi birleştirerek, Müslüman kardeşler olarak kolektif iradeyi üretebilsek ve bireysel akıldan üstün olan kolektif aklı şura temelinde harekete geçirebilsek, çok şeylerin değiştiğini ve Rabbimizin mübarek yardımına müstahak hale geldiğimizi de inşallah göreceğiz. Kardeşlik hukuku çerçevesinde bütünleşip güç birliği yaptığımızda, hiç şüphesiz, çok daha etkin faaliyetleri ve ses getiren itirazları gündemleştirebiliriz. Bu, hepimizin üzerinde çok büyük bir sorumluluk olarak durmaktadır.

4- Hatta her bölgede yükselen onurlu itirazlarla da zamanla bütünleşerek, bunların bileşkesiyle ve küresel bir dayanışma ile, küresel zulme karşı küresel itirazı üretebiliriz, üretebilmeliyiz. Küresel emperyalizme itirazla da yetinmeyip, hak ve adaleti ikameye yönelik alternatif çözümler, projeler üretebilir, insanlığın önünü ve ufkunu açacak, insani değerlerin, erdemlerin ve insanlık onurunun yüceltilmesine ciddi katkılarda bulunabiliriz. Bu çaba, hem ümmet çapında küresel kardeşliği ve bütünleşmeyi başarmamızı, ümmetleşmeyi içermeli, hem de küreselleşmeye ciddi itirazlar yükselten, Müslümanlar dışındaki, diğer erdemli kesimlerle ilkeli bir ittifakı da ihtiva etmelidir.

5- Küresel küfrün, küresel saldırılarına karşı yükselteceğimiz sesin onurlu bir itirazı gündemleştirebilmesi için, mutlaka, özgün duruşumuzu ve değişmez ilke ve ölçülerimizi koruyarak hareket edilmesinin, ayrıca belirtilmesi bile icap etmeyecek kadar temel, vazgeçilmez ve son derece önemli bir gereklilik olduğu asla unutulmamalıdır. Rabbimiz katında makbul olan tavır ve mücadele de, hiç şüphesiz vahyin belirlediği ölçü ve ilkelere uygun olarak yapılandır. Ancak çoğu kez buna dikkat edilmediğini, temel ilke ve değerlerimizi, İslami kimliğimizi ayak altına alan zelil görüntüler içinde, İsrail'e en büyük desteği veren bir devletin ulusal marşının, ulusal bayrağının ve demokratik söylemlerin gölgesinde kalan ve üstelik bu durumdan da hiç rahatsız olmayan etkinlikler yapılabilenekte, böylece, sözüm ona, Filistinli kardeşlerimize destek olunduğu iddia edilebilmektedir. Bu çok büyük bir yanlıgı ve önemli bir savrulmadır. Biz kardeşlerimiz için ne yaparsak, bunu sadece Allah rızasını gözeterek ve gayet tabii ki Allah'ın belirlediği hudutlar içinde kalarak, ilke ve ölçülerimize

sadakat göstererek yapmalıyız. İşte ancak böyle yapıldığında eylem ve söylemlerimiz bir ibadet hüviyeti kazanabilecek ve Rabbimizin vaat ettiği yardımına müstahak olabilecektir.

6- İşte, ümmetin bütün bu yakıcı sorunlarıyla iç içe ve onlardan soyutlanamayacak bir durumda olmakla beraber, tüm sorunların merkezine oturan temel sorun Filistin sorunudur. Rab'imizin çevresini mübarek kıldığını beyan ettiği, ilk kıblemiz ve İsrâ mucizesinin gerçekleştiği mekan olan Mescid-i Aksa'nın işgal altında bulunmasıdır. Bütün ümmetimize emanet olan Kudüs ve Filistin oradaki kardeşlerimizin ve çocuklarımızın cansiperâne mücadeleleri ve şahadete koşan azim ve fedakarlıkları ile işgalden kurtarılmaya çalışılmakta, ancak küresel küfrün çok yönlü desteği altında ağır silahlarla sahip terörist İsrail, bu işgalini soykırıma yönelik vahşetler işleyerek sürdürmektedir.

7- Bizler ise yükümlülüklerimizi, sorumluluklarımızı yerine getirmekten çok uzak bir zilletin içinde bulunuyoruz. Kendi adıma böyle bir durumda bulunmaktan çok utandığımı ifade etmek isterim.

8- İşte bu sebeple, İstanbul'da bazı kardeşlerimiz bu zaafılarımızı kısmen de olsa aşmamıza vesile olacak çok önemli bir girişimi başlatmış bulunuyorlar. Mütevazı iddiaları da olsa önemli bir açığı kapatarak hayırlara vesile olacağına inandığım bu girişime ve faaliyet alanına, her Müslüman'ın gücünün yettiği bütün imkanlarıyla katkıda bulunması bir kulluk görevi olarak algılanmalıdır. Belki bu girişimin oluşturacağı ortak zeminde, Türkiyeli Müslümanlar olarak, başta Filistin olmak üzere zulme uğrayan bütün kardeşlerimizle, belli ölçülerde de olsa, inşallah bir irtibat, yardımlaşma ve dayanışma içinde olabilme ve onlara yönelik zulümleri ve zalimleri ifşa edip kamuoyu oluşturabilme, yanlış ve yalan haberlerle aldatılan insanlarımızı doğru haberlerle bilgilendirebilme ve böylece kardeşlerimizin işgalden kurtulmaya yönelik, hak ve adalet mücadelelerine dolaylı da olsa katkıda bulunma imkanı kavuşacağız.

9- Bu mütevazı imkanı iyi değerlendirip gerekli düşünce, proje, hizmet ve faaliyetleri üretip, etkin bir biçimde ve güç birliği ile gündemleştirebilirsek, inanıyorum ki, Rabbimiz yeni yeni ufuk ve imkanları önümüze açacaktır. Aksi taktirde ise bu imkan da elimizden gidecek, tekrar aczin, imkansızlığın, tembelliğin, dünyevileşmenin ve zilletin girdabında kaybolup gideceğiz. İnşallah bunu fark ediyor olmanın ve imtihan edildiğimizin bilinciyle, ölüm gelip çatmadan Rabbimizin rızasını kazandıracak ameller yapmanın ve kulluk eksenli hayat tasavvurumuzu hayata taşımamızın dipdiri duyarlılığı ile üzerimize düşeni yaparız ve inşallah daha ileri beraberliklerin, daha ciddi ve daha çaplı organizasyonların önünü açacak güzel bir örneği hep birlikte oluşturabiliriz.

10- Allah tüm dünya mazlumlarının ve zulüm, işgal ve saldırı altındaki, Filistin, Çeçenistan, Afganistan, Keşmir, Filipinler vd. İslam coğrafyasındaki direnişçi Müslümanların yardımcısı olsun, sabır ve direnme güçlerini arttırsın, bizleri de onlara yardımcıları kılsın ve bize de kendi bölgemizde hak, adalet ve tevhidin ikamesi yolunda rızasına uygun direniş örneklikleri sergilemeyi, tutarlı, ilkeli Müslümanlar ve vahyin dosdoğru şahitleri olmayı nasip etsin. Amin.

Kaynak: [FDG'nin Kuruluşu Vesilesiyle - Mehmet Pamak](#)

İslam Dünyasından Haberler -Mart- - Kudüs Dergisi

01 Mart 2003

Hizbullah'ın Sorumlusu Evinde Ölü Bulundu: Hizbullah'ın sorumlularından Nemir Nureddin'in, Lübnan'ın başkenti Beyrut'taki evinde kafasından vurulmuş vaziyette ölü bulunduğu açıklandı.

Hamas Bir Tank Daha İmha Etti: Gazze'deki Netzarim Yahudi yerleşim merkezinde Filistinli direnişçilerle işgalci Siyonistler arasında çatışmalar oldu. Hamas'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri'ne mensup mücahitlerin işgalcilerin tanklarının üzerine el bombaları attıkları ve tanklardan birinin isabet aldığı görüldü.

Aksa intifada'sında Ölü Sayısı 3 Bine Yükseldi: Siyonist İsrail Başbakanı katil Şaron'un, 28 Eylül 2000'de, henüz muhalefet lideriyken Harem uş-Şerifi ziyaret etmesiyle patlak veren ikinci Filistin İntifadası'nda ölenlerin sayısı 3

bine yükseldi. Aksa İntifadası'nda ölenlerin 3/1'ni Siyonist işgalciler oluşturuyor.

Filistinlilerden Arap Zirvesine Mesaj: "ABD Saldırısını Önleyin": Filistin'in Gazze ve Batı Şeria'nın Nablus kentlerinde düzenlenen ve yaklaşık 5 binden fazla Filistinlinin katıldığı gösterilerde de Arap Zirvesi'ne katılan liderlerine "Irak'a olası ABD saldırısını önlemeleri" için ellerinden geleni yapmaları çağrısında bulunuldu.

02 Mart 2003

Han Yunus'a Saldırı, İki Şehid: Siyonist İsrail birliklerinin tank ve savaş helikopteri desteğinde Gazze Şeridi'nin güneyindeki Han Yunus'a yaptığı saldırıda en az 2 Filistinlinin şehid olduğu, yaklaşık 40 kişinin de yaralandığı haber verildi.

03 Mart 2003

Bureyc Kampı'nda Siyonist Katliam: Siyonist işgalciler Gazze'nin Bureyc mülteci kampında bir katliam gerçekleştirdiler. İşgalcilerin en az 60 tank ve birçok askeri araç kullanarak düzenledikleri saldırıda Filistinlilerden 8 kişi şehit olurken 40'tan fazla kişi de yaralandı. Ölenlerin ikisi çocuk, biri de hamile

bir kadındı. Yaralananlardan 5'inin durumunun ağır olduğu bildirildi. İşgalciler saldırılarında 4 evi de yıktı.

04 Mart 2003

Harrazi; "İsrail Kitle İmha Silahlarından Arınmayı Kabul Etmiyor"

Bureyc Şehitlerinin Cenazesinde On Binler Katıldı: Dün Gazze'nin Bureyc mülteci kampında şehit edilen 8 Filistinlinin cenazesi bugün kaldırıldı. Cenaze merasimine on binlerce insan katıldı. Tekbirlerle cenazeleri kaldıran kalabalık işgalcilerden intikam alınmasını istediler.

05 Mart 2003

Hayfa'da İstişhad Eylemi; 15 Ölü, 40 Yaralı: İsrail'in liman kenti Hayfa'da bir otobüste gerçekleştirilen istişhad eyleminde en az 15 kişi hayatını kaybetti.

Kurtarma görevlileri, işlek bir caddede meydana gelen bombalı eylemde en az 15 kişinin öldüğünü duyurdu. Eylemde en az 40 kişinin de yaralandığı belirtiliyor.

Hamas; "Hayfa Eylemi Siyonist Teröre Bir Cevaptır": Hamas sözcüsü Abdül Aziz Rantisi, Hayfa eylemini överek, "Bu eylem, hamile bir Filistinli kadınla

85 yaşındaki Filistinli bir çobanı öldüren İsrail terörüne karşı verilmiş bir yanıtıdır" dedi.

06 Mart 2003

Siyonist Vahşet; 12 Şehid, 130 Yaralı: Siyonist İsrail askerlerinin Gazze'deki Cebaliye mülteci kampına düzenlediği vahşi saldırıda 12 Filistinli şehid oldu, 130'den fazla kişi de yaralandı. İsrail işgal birlikleri operasyonun ardından bölgeden çekilirken, Batı Şeria'nın Beytülahim kentinde de İslami Cihad üyesi bir

Filistinli şehid edildi. Operasyonlarda 3 Siyonist asker de yaralandı.

Filistinli Direnişçiler İsrail'in 10 Tankını İmha Etti: İşgal kuvvetleri, dün Hayfa'da gerçekleştirilen şehadet eyleminin ardından bu sabah Gazze'nin

en kalabalık mülteci kampı ve merkezi durumundaki Cibaliya'ya saldırı düzenlediler. Saldırıda Filistinlilerden 12 kişi şehit olurken 140 kişi de yaralandı. Yaralananlardan 40 kadarının durumlarının ağır olduğu bildirildi. Ancak işgal güçleri Cibaliya'da mücahitlerin oldukça sert bir direnişleriyle karşı karşıya geldiler ve 9 tankları, bir de askeri araçları imha edildi. İşgal devleti ayrıca iki askerinin yaralandığını itiraf etti, ancak gerçek yaralı sayısının daha fazla olduğu tahmin ediliyor.

Filistin Yönetimi'nden İsrail'e Sert Eleştiri: Filistin, İsrail'in Gazze'ye düzenlediği ve Cebaliye mülteci kampındaki saldırı dahil 11 kişinin

öldüğü operasyonları sert dille eleştirdi. Filistinli Bakan Saib Erekat, İsrail'in operasyonlarını kınadı ve İsrail hükümetini, Hayfa'daki saldırının intikamını almakla suçladı.

07 Mart 2003

İsrail, İslami Cihad'ın Cenin Sorumlusunu Yakaladı: Siyonist İsrail askerlerinin, İslami Cihad'ın Cenin kenti sorumlusu Muhammed Ebu el-Rob (25) ve yardımcılarının ikisini yakaladığı bildirildi.

İsrail, Hamas'ın Batı Şeria Sorumlusunu Yakaladı: İsrail iç güvenlik servisi Şin Beth, Hamas'ın Batı Şeria'daki sorumlusu olduğu bildirilen Abdullah Cemal Barguti'nin yakalandığı duyurdu.

Arafat, Mahmud Abbas'a Başbakanlık Önerdi: Filistin lideri Yaser Arafat'ın, Filistin Kurtuluş Örgütü'nde yardımcısı olan Mahmud Abbas'a başbakanlık görevi için teklifte bulunduğu bildirildi.

Gazze'de Çatışma 4 Şehid: Gazze Şeridi'nde, Siyonist İsrail işgal askerleri ile Filistinliler arasında çıkan çatışmada 4 Filistinlinin şehid olduğu 8'inin de yaralandığını bildirildi.

08 Mart 2003

Hamas Liderlerinden İbrahim el-Mukadime Şehit Edildi: Hamas'ın kurucularından, Gazze'deki liderlerinden ve tanınmış hareket önderlerinden olan, aynı zamanda hareketin güvenlik sorumlusu olarak görev yapan Dr. İbrahim el-Mukadime bu sabah Gazze şehrinin ortasında İsrail işgal güçlerinin havadan arabasına fırlattıkları roketlerle şehit edildi. Cinayette Dr. el-Mukadime ile birlikte arabada bulunan üç arkadaşı da şehit oldu. Saldırıya maruz kalan arabanın bulunduğu mevkide dolaşan en az on kişi de yaralandı.

09 Mart 2003

Hamas İsrail'e El-Kassam Füzeleri Fırlattı: Siyonist İsrail'in güneyindeki Sderot kentine, 2 adet Filistin yapımı Kassam2 roketi fırlatıldığı, saldırıda ölen ya da yaralanan olmadığı bildirildi.

10 Mart 2003

İsrail, Batı Şeria'da 19 Filistinliyi Tutukladı: Batı Şeria'da operasyonlarını sürdüren Siyonist İsrail askerleri, 19 Filistinliyi tutukladı. Siyonist ordu radyosunun haberinde, tutuklananlar arasında, iki ay önce Ürdün Vadisi'nde bir Siyonist'in öldürülmesi olayına karışan iki kişinin bulunduğu iddia edildi.

Filistin Meclisi, Başbakanlık Makamı İhdas Edilmesini Onayladı: Batı Şeria'nın Ramallah kentinde bugün toplanan Filistin meclisi, başbakanlık makamı oluşturulmasını kabul etti. Toplantıda yapılan oylamada, 3'e karşı 64 oyla makamın oluşturulması onaylandı. Oylamada, 4 kişi çekimser oy kullandı.

İsrail Abbas'ın Liderliğinden Memnun: İsrail, ılımlı Filistin Kurtuluş Örgütü yetkilisi Mahmud Abbas'ın Başbakanlığa atanmasını memnunlukla karşıladı. İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz, Filistin yönetiminin liderlikte reform yoluna girmesine sevindiklerini söylerken, 'terörle' bağlantılı bütün Filistinlilerle mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı. Mofaz, başlıca hedeflerinin Hamas olduğunu da tekrarladı.

11 Mart 2003

El Halil'de Bir Siyonist Asker Öldürüldü: Batı-Şeria'nın El Halil kentinde Filistinlilerle Siyonist İsrail askerleri arasında çıkan çatışma sırasında ağır yaralanan 4 Siyonist İsrail askerinden birinin öldüğü bildirildi.

Siyonistler el-Halil'de 1 Filistinliyi Şehid Etti: Siyonist İsrail birliklerinin, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ndeki operasyonları sürüyor. İsrail birliklerinin, bugün Batı Şeria'nın el-Halil kentinde bir Filistinliyi şehid ettikleri bildirildi.

Hamas ve İslami Cihad'tan Başbakanlığa Red: Hamas ve İslami Cihad, Filistin meclisinin dün kabul ettiği 'başbakanlık makamı oluşturulması' kararını reddetti. ,

Gazze'de 2 Şehid: Gazze Şeridi'nin güneyindeki Kfar Darom Yahudi yerleşim birimi yakınlarında 2 Filistinli şehid edildi.

12 Mart 2003

El Halil'de İki Filistinli Şehid Edildi: Batı Şeria'daki El Halil kentinde Siyonist İsrail askerleriyle Filistinliler arasında yeniden şiddetli çatışmalar çıktığı bildiriliyor. İsrail askerlerinin Gazze Şeridi'nde iki Filistinliyi şehid

ettikleri öğrenildi.

Sayda'da Bir İsrail Askeri Öldürüldü: Dün Filistinli bir mücahidin el-Halil'de bir askeri devriyesini pusuya düşürmesi sonucu bir askerinin öldürülüp, biri subay beş askerinin yaralanmasının ardından bugün de Batı Yaka'daki Sayda köyünde bir Siyonist asker Filistinli direnişçilerle çatışmaya girmesi sonucu öldürüldü.

13 Mart 2003

İsrail Askerleri, el-Halil'de 2 Siyonisti Öldürdü: Batı Şeria'nın El Halil kentinde 2 İsraili, Siyonist askerlerinin araçlarına açtığı ateşte öldü. İsrail Radyosu'nun haberinde, İsraililerin araçlarına yayılım ateşi açıldığı bildirildi, ancak İsrail askerlerinin, vatandaşlarını yanlışlıkla vurmuş olabileceği belirtildi.

Hizbullah ABD'yi Uyardı; "İsrail'in Lübnan'daki Akıbetine Uğrarsınız": Lübnan'da faaliyet gösteren Hizbullah'ın lideri Hasan Nasrallah, Irak'a müdahaleye hazırlanan Amerikan birliklerinin, bu ülkede istişhad eylemleriyle karşılaşacağını söyledi.

14 Mart 2003

İsrail Birlikleri Cenin Mülteci Kampını Bastı, 10 Şehid: Batı Şeria'nın kuzeyindeki Cenin mülteci kampında, İsrail işgal askerlerinin düzenlediği operasyonda, 5 Filistinlinin şehid olduğu bildirildi. Böylece son 24 saat içinde Cenin'de şehid edilen Filistinli sayısı 10'a yükseldi.

15 Mart 2003

Filistinli İki İşbirlikçi Öldürüldü: El Aksa Şehitleri Tugayı, Siyonist İsrail güvenlik güçleriyle işbirliği yaptığı gerekçesiyle 2 kişiyi Öldürdü.

16 Mart 2003

İsrail Buldozeri, Barış Eylemcisini Ezdi: Gazze'de Siyonist İsrail'in Filistin'e yönelik operasyonlarını protesto eden Amerikalı bir kadın, İsrail buldozerlerinin altında kalarak öldü. Filistinli görgü tanıkları ve hastane kaynakları, Washington eyaletinin Olympia bölgesinden Rachel Corrie (23) adlı Amerikalı kadının, Refah mülteci kampında buldozerlerin bir evi yıkmaya çalıştığı sırada

ezildiğini söylediler.

İsrail İşgal Ordusu Gazze ve Batı Şeria'yı Ablukaya Aldı: Siyonist İsrail işgal ordusu, yarın başlayacak olan Yahudi bayramında meydana gelebilecek eylemlere karşı Filistin Özerk Yönetimi'ne bağlı Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ni yeniden ablukaya aldı.

17 Mart 2003

Siyonist İşgalciler Gazze'ye Girdi, 9 Şehid Onlarca Yaralı: Siyonist İsrail işgal ordusunun şafak vakti Gazze Şeridi'ndeki Nuseyrat mülteci kampına girdiği bildirildi. Filistinli güvenlik servisleri, İşgal ordusunun büyük çaplı bir operasyon başlattığını ve 35 kadar tank, 15 cip birliğin buldozerler ve topçu desteğinde kamptan birkaç yüz metre içeri girdiğini ve çevreye rasgele ateş açmaya başladığını belirtti. Kampta çıkan çatışmalarda ilk belirlemelere göre 9 Filistinli şehid oldu, 3'ü ağır 12 kişi de yaralandı.

Hamas'tan Açıklama; "İki Personel Taşiyıcıyı İmha Ettik": Hamas hareketinin askeri kanadı İzzeddin Kassam Tugayları tarafından yapılan açıklamada; bu sabah saat 4 sularında Siyonist işgalcilerin Refah kentine girişleri sırasında tanksavar roketleri kullanarak yapılan eylemde tam isabet alan bir zırhlı personel taşıyıcı içindekilerle beraber imha edildi.

Filistin Meclisi, Arafat'ın İsteğini Reddetti: Filistin Meclisi, Devlet Başkanı Yaser Arafat'ın ilerde göreve gelecek başbakanın kuracağı kabinenin kendi onayına sunulması isteğini reddetti.

18 Mart 2003

Batı Şeria'da Bir Filistinli Şehid Oldu, Bir İsraili Öldü: Batı Şeria'nın Beytullahim kenti yakınlarında çıkan çatışmada Hamas'ın bölge

sorumlularından Ali Ulyan şehid olurken bir Siyonist asker de Öldü.

İHH Başkanı Bülent Yıldırım; "ABD İsrail İçin Geliyor": Amerika'nın Irak'a yönelik saldırı kararını değerlendiren İHH İnsani Yardım Vakfı Başkanı

Avukat Bülent Yıldırım, "Büyük bir yıkım ve insani kayıptan sonra bölgeye Amerikan askeri ve siyasi gücünün kurulmasını beraberinde getirecek olan bu savaş sadece Irak'ın işgalini değil, aynı zamanda Amerika ve İsrail ikilisinin çıkarlarına aykırı görülen tüm devletlerin kısa menzil içine alınmasını sağlayacak" dedi.

Nablus'ta Bir Siyonist Asker Öldürüldü: Nablus kentinin güneyinde bulunan Barana Siyonist yerleşim biriminde 1 Siyonist asker başından vurularak öldürüldü.

19 Mart 2003

Filistin'e "ABD ve İsrail Onaylı" Başbakan: Filistin lideri Yaser Arafat, Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) içinde kendinden sonra gelen isim olan, milletvekili Mahmud Abbas'ı hükümeti kurmakla görevlendirdi. Filistinli Bakan Saib Erakat'ın açıklamasına göre, Arafat, Ebu Mazen olarak da bilinen Abbas'ı resmen Başbakan olarak atadı. Arafat, Abbas'a gönderdiği mektupta, kendisinden hükümeti kurmasını istedi.

ABD-İsrail'in dayatmasıyla ve uluslararası baskıların sonucunda başbakan atamayı kabul eden Arafat, son dakikaya kadar bu yeni makamın yetkilerini sınırlandırmaya çalışmıştı. İsrail Mahmud Abbas'ın başbakanlığını memnuniyetle karşılamıştı.

Hamas, Mahmud Abbas İle İşbirliğini Reddedti: Hamas, Filistin'de başbakanlığa atanması beklenen, Ebu Mazen olarak da bilinen Mahmud Abbas ile herhangi bir işbirliğine girmeyeceklerini açıkladı.

20 Mart 2003

Bağdat'a Düşen İlk Bombanın Ardından İsrail'e 10 Milyar Dolar: ABD yönetimi Siyonist İsrail'e 9 milyar doları kredi garantisi, 1 milyar doları özel askeri yardım olmak üzere 10 milyar dolarlık mali yardımı onayladı. Üst düzey bir ABD'li yetkili söz konusu yardım paketinin nihai onay için bir kaç gün içinde ABD Kongresi'ne sunulacağını söyledi. Kararın Kongre tarafından da onaylanmasına kesin gözüyle bakılıyor.

21 Mart 2003

Hamas'ın Kalkilya Sorumlusu Tutuklandı: Siyonist İsrail işgal ordusunun, Hamas'ın Batı Şeria'nın Kalkilya kasabası sorumlusu Raed Hutri'yi tutukladığı bildirildi.

Beyazıt Meydanı; "Burası Türkiye İsrail Değil!": Beyazıt Meydanı'nda Savaşa ve İşgale Hayır Platformu, Cuma namazı çıkışı ABD emperyalizminin Irak ve Ortadoğu'ya yönelik salgınına protesto etmek ve bu saldırıda ölenler için dua etmek üzere toplandı. Kadın ve çocukların da bulunduğu gruba güvenlik güçleri sert bir şekilde müdahale etti. Cuma namazının ardından toplu halde Beyazıt Camii'nden çıkan ve Beyazıt Meydanı'nda toplanan 3-4 bin kişilik grup, tekbir getirip savaş karşıtı slogan attı. Irak'ta ölenler için gıyabi cenaze namazı kılıp dua eden göstericiler, ABD ve İsrail bayraklarını yaktı. Toplu halde, "Yaşasın Küresel İntifada", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun ABD, Kahrolsun İsrail" ve "Katil Şaron, Katil Bush!" şeklinde sloganlar atıldı.

Filistin Irak için Ayakta: Kudüs, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde de Cuma namazından çıkan on binlerce kişi, ABD karşıtı gösteriler yaptı. Gazze kentinde Saddam Hüseyin'in posterlerini taşıyan göstericiler ile Kudüs'te namaz kılanlar hep bir ağızdan "Ey Sevgili Saddam, Tel Aviv'i Vur" diye çağrıda bulundu.

23 Mart 2003

Bir İsrail Tankı İmha Edildi: Gazze'de Netsarim yolu üzerinde Filistinli direnişçilerin pususuna düşen İsrail tankı içindeki personeliyle birlikte tamamen imha edildi.

24 Mart 2003

ABD, Irak'ı İsrail Silahları İle Vuruyor: ABD Başkanı George W. Bush'un, Arap ülkelerinin tepkisini çekmemek amacıyla İsrail'in Irak savaşı dışında kalmasını istemesine karşın Amerikalılar Irak'a karşı savaşta İsrail tarafından geliştirilmiş teknolojiden vazgeçemiyorlar.

25 Mart 2003

İsrail Ordusu Onlarca Filistinliyi Tutukladı: İsrail işgal ordusu Filistin direniş hareketi intifadanın hızını kesmek için Batı Yakası'nda onlarca Filistinliyi tutukladı. Filistinli yetkililerin belirttiğine göre tutuklanan Filistinlilerin sayısı 26'ya ulaştı.

26 Mart 2003

'Sivil' Siyonistler 4 Filistinliyi Şehid Etti: Batı Şeria'nın Beytüllahim kentinde sivil Siyonist özel güçleri, aralarında 10 yaşında bir kız çocuğunun da bulunduğu 4 Filistinliyi şehid etti. Görgü tanıkları ve sağlık görevlileri, Siyonistlerin, kentin merkezinde bir araca ateş ettiğini, Siyonistlerin ateşinde 4 Filistinlinin şehid olduğunu söyledi. Böylece Filistin'de Son 24 Saatte Şehid olanların sayısı 6'ya yükseldi.

Mazlumder Rachel Corrie İçin Eylem Yaptı: Mazlumder İstanbul Şubesi Rachel Corrie'ye ithaf ettiği bir gezici resim sergisi düzenledi. Sultanahmet Meydanı'nda düzenlenen sergiye sanatçı Şanar Yurdatan, ressam İsmet Yedikardeş, gazeteci Abdurrahman Dilipak ve Mazlumder üyeleri katıldı.

27 Mart 2003

İsrail Gazze'yi İşgal Etti: Siyonist İsrail askerleri, saldırı helikopterleri eşliğinde Gazze Şeridi'nin Beyt Hanun kasabasına girdi. Helikopterlerin, bir Filistin karakoluna düzenlediği saldırıda 3 Filistinli polislin şehid olduğu bildirildi.

Aksa İntifadası'nda 445 Çocuk Şehid Edildi: Aksa İntifadası'nın başladığı 29 Eylül 2000 yılından bu ana kadar 445 çocuk şehid edildi. İnsan Haklarını ve Doğayı Koruma adlı Filistinli teşkilat

yayınladığı raporda Cenin'de işgalciler tarafında şehid edilen iki çocukla birlikte Aksa İntifadası'nda ölen çocukların sayısının 445'e yükseldiği açıklandı. Bu intifada da şehid olan Filistinlilerin yaklaşık %22'ne tekabül ediyor. Filistinli insan hakları teşkilatı İsrail birliklerinin çocukları bilinçli olarak hedef aldığı tespit edildiğini belirtti. Açıklamada "bu cinayetler uluslararası kamuoyunun gözü önünde gerçekleşti. Biz uluslararası toplumu suskunluğunu bozmaya çağırıyoruz" dendi.

28 Mart 2003

Filistin'de 100 Bin Kişi Irak İçin Sokağa Döküldü: On binlerce Filistinli Batı Şeria ve Gazze'de savaşı protesto etti. ABD, İngiltere ve İsrail bayraklarını yakan göstericiler, Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'den İsrail'e saldırmasını istedi. Gösteriye 100 bin kişi katıldı. Nablus'ta düzenlenen, 40 bin kişinin katıldığı gösteride ise ABD Başkanı George Bush, İngiltere Başbakanı Tony Blair ve İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un kuklaları yakıldı. Batı Şeria da ise Kalkilya, Tulkarim, Halhal ve Yabad kasabalarında gösteriler düzenlendi.

Kıdemli İşgalci İsrail ABD'ye Taktik Veriyor: ABD, Irak'a saldırı öncesinde askerlerini şehir çatışmalarına hazırlamak için en yakın müttefiklerinden İsrail'in yardımına başvurdu. İsraili askeri yetkililer, ABD askerleriyle ortak tatbikatlar yaptı ve düzenlenen seminerlerde şehir savaşıyla ilgili ipuçları verdi. İsrail ordusu, ABD askerlerine halkın ve medya mensuplarının yoğun olduğu bir şehirde nasıl savaşılacağı konusunda temel taktikleri verdi. Bu seminerlerde özellikle Cenin mülteci kampında kullanılan yöntemler gündeme geldi. Geçen Nisan ayında İsrail askerleri, dünyaya Cenin katliamı olarak yansıyan Cenin mülteci kampındaki saldırıları sırasında Apache helikopterleri ve özel zırhlı buldozerler kullanmıştı. İsrail askerleri, çeşitli tuzakların yerleştirilmiş olması ihtimaline karşı sokaklara girmemiş, bu buldozerlerle binaları yıkarak ya da evlerin bahçelerinden ilerlemişti. İsraili askerlerin seminerlerinin ardından ABD'nin İsrail'den dokuz adet zırhlı buldozer aldığı belirtiliyor. Fakat İsraili askeri uzmanlar ABD'lilere Bağdat saldırılarında Apache helikopterleri kullanmamalarını tavsiye etti. Filistinlilerin elinde bu helikopterleri düşürebilecek silahlar olmadığını, ama Bağdat'ta bu helikopterlerin kullanılmasının tehlikeli olacağı belirtildi. Öte yandan Irak'a saldırıyı televizyonda seyreden Filistinliler, İngiliz ve ABD askerlerinin kontrol noktalarındaki davranışlarının, evlerde yaptıkları aramaların, Iraklı esirlere davranışlarının kendilerine İsrail askerlerini fazlasıyla hatırlattığını belirtiyorlar.

30 Mart 2003

Filistin İntifadası Irak Halkının İlham Kaynağı: Irak'ta çetin halk direnişiyle karşılaşan ve bunu kıramayan ABD ve İngiltere ikilisi son saldırılarında sivilleri vurmaya başladı. Irak'ın füzelere feda eylemleriyle karşılık vermesi ise, "Irak halkı Filistin İntifadası'ndan ilham alıyor" yorumlarına neden oldu.

Netanya'da İstişhad Eylemi, 35 Yaralı: Siyonist İsrail radyosu, ülkenin kuzeyindeki Netanya kentinde bir kafede düzenlenen İstişhad eyleminde ilk belirlemelere göre beşi ağır olmak üzere 35 kişinin yaralandığı ve eylemi İslami Cihad'ın üstlendiği açıklandı. Radyo, eylemin kent sahilinde bulunan "Londra" adlı kafede düzenlendiğini belirtti.

Nablus'ta Bir Şehid: Nablus'u işgal eden Siyonistlere taşla karşılık veren Filistinli gençlerin üzerine rast gele ateş açan işgal güçleri 17 yaşındaki Muhammed Ahmed Derviş isimli gencin şehid olmasına neden oldu.

31 Mart 2003

Powell; "Irak Savaşıyla İsrail'in Güvenliğini Sağlayacağız": Saldırgan ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ABD'deki güçlü Yahudi kuruluşu IPAC'te yaptığı konuşmada İran ve Suriye'yi sert bir dille tehdit etti. Powell, İran'a 'İsrail'e yönelik 'terörizme' destek vermekten vazgeçmeli" tehdidinde bulunduğu konuşmasında Irak'a yönelik başlattıkları saldırıyla İsrail'in güvenliğinin sağlanmış olduğunu belirtti. Konuşmasında işgalci İsrail'i tanımayan ve Filistinli direniş güçlerine destek olan İran ve Suriye'yi de hedef alan Powell bu sözleriyle asıl amaçlarını açıkça ortaya koymuş oluyor.

Gazze'de Üç Şehid: Filistin güvenlik kaynaklarının belirttiğine göre dün gece Gazze'nin Askalan kenti kırsalından İsrail'in işgal altında tuttuğu bölgeye geçmeye çalışan iki Filistinli, İsrail askerlerince fark edilmesi üzerine çıkan çatışmada şehid edildi. Öte yandan İsrail işgal ordusunca yapılan açıklamada bir başka Filistinlinin askeri bölgeye sızmaya çalışırken Siyonistlerce şehid edildiği anlaşıldı.

Harrazi, "Irak Savaşı İsrail'in Bir Tuzağı": İran Dışişleri Bakanı Kemal Harrazi, Irak'a ABD tarafından atanacak bir hükümeti tanımayacaklarını vurguladı. Saddam Hüseyin'in devrilmesi halinde, arkasından gözyaşı dökmeyeceklerini söyleyen Harrazi, Irak savaşının, "İsrail'in bir tuzağı" olduğunu da belirtti. Harrazi, ABD Savunma Bakanı'nın ülkesine yönelik suçlamalarını da yanıtlayarak "İran'ın savaşta bir taraf olmadığını" ifade etti. Kemal Harrazi, dün düzenlediği basın

toplantısında Kerkük'ün Iraklı Kürtlerin eline geçmesinden kendilerinin de kaygı duyduklarını, ancak Türk Ordusunun Kuzey Irak'a girmesini de istemediklerini söylemişti.

Kaynak: [İslam Dünyasından Haberler -Mart- - Kudüs Dergisi](#)

Irak, Filistin ve Ortadoğu Dizaynı - Ahmet Emin Dağ

Arap ülkelerinin Amerika ve İsrail ile yaptıkları kirli pazarlıklarda pervasızca kullanılan Filistin sorunu, ABD'nin yeni Ortadoğu dizaynında merkezi bir rol oynayacak. Bugüne kadar Filistin halkının verdiği onurlu mücadele sayesinde elde edilen başarılar, her defasında Arap liderlerinin masa başı pazarlıkları ile heba olurken, kukla Arafat hükümeti maasını aldığı Arap ülkelerine karşı hiçbir inisiyatif geliştirememektedir. Bölgeye ilişkin düzenlemelerinde Arap ülkeleriyle arayı sıcak tutmaya çalışan Amerikan yönetimi, özellikle Irak işgalinden sonra İsrail'le birlikte yapacağı bölgesel düzenlemeleri, Siyonistlerin "taviz görünümlü" bazı adımları eşliğinde yürütmeye özen gösteriyor. Şaron'un birden bire, büyük bir adımmış gibi sunulan "kısmi çekilme" teklifleri de bundan kaynaklanıyor.

1987 yılındaki Filistin halk ayaklanması (Birinci İntifada) 1991 yılında tüm Arap ülkeleri ile İsrail'i Madrid'te barış masasına oturtmuş ancak Arap ülkeleri ile Filistin heyetlerinin dirayetsiz tutumları sonucunda pazarlıklar masada kaybedilmişti. Filistin halkının ikinci defa bu kez 2000 yılı Eylül ayında yeniden baş kaldırarak, Aksa İntifadası'nı (İkinci İntifada) başlatması, oluşturulmak istenen bölgesel statüko için halen en ciddi tehdidi oluşturmaktadır. Amerika'nın, Suriye ve İran'a yönelik tehditlerinin temelini de aslında Filistin'de odaklaşan bu "baş ağrısı"(!) oluşturmaktadır. Irak hareketi öncesinde Amerikan yönetimi İsrail'in Arapları kızdıracak bir hareket yapmasını engellemek amacıyla "Ceninvari" kitlesel katliamlar yerine, günübürlük cinayetlerle Filistin halkını öldürmesini öğütlemişti.

Son iki yılda hayatını kaybeden Filistinli sayısı 3 bini bulurken, bunların yarıya yakını çocuk yaştakilerin oluşturması, Siyonist işgal rejiminin asıl hedefinin Filistin'in geleceği olduğunu göstermektedir. İsrail işgal devletinin Filistin kentlerindeki işgal operasyonlarında verdiği maddi zarar ise 6 milyar doları aşmıştır. Zaten kıt kanaat ve değişik ülkelerden gelen yardımlarla geçinmeye çalışan Filistinli aileler, ellerindeki tüm maddi imkanları da işgalcilerin yıkım siyasetine kurban vermektedirler.

Fanatik Yahudi partilerin iktidarda olduğu İsrail'in, iki büyük Filistin toprağı olan Batı Şeria ve Gazze'deki varlığı devam etmekte, ve katliam siyaseti sebebiyle Filistin'de her ay ortalama 75 ile 100 Filistinli hayatını kaybetmektedir.

Irak'ın Amerikan denetimine girmesinden sonra, Filistinlileri uzun vadede (10-15 yıl) Irak'a sürmeyi ve kurulması düşünülen kukla Irak yönetiminin vatandaşları yapmayı planlayan İsrail, bu sürgünün hazırlıklarını şimdiden tamamlamış görünüyor. Amerika ile yapılan gizli görüşmelerde, Irak'ın geleceği ile Filistin meselesinin geleceği aynı platformlara taşınmıştır. İsrail, Suriye'ye yönelik tehditlerinde, "terör" çığırtkanlığı yaparken, aslında Filistinli direniş gruplarının Şam'dan gördüğü desteğı kastetmektedir. Dolayısıyla, Irak'la hızını alamayan Amerikan işgal güçlerinin Suriye'ye yönelik saldırılarında kullanacakları tek meşru (!) gerekçe Filistinli gruplara verdiği bu destek olacaktır. Ancak, Suriye'nin halen İsrail karşısında kalmış en güçlü cephe ülkesi olduğunun farkında olan Arap dünyası, Irak konusunda gösterdikleri zaafiyeti Suriye konusunda göstermeyeceklerinin güçlü sinyallerini verdi. Başta Kuveyt ve Suudi Arabistan olmak üzere, Amerikan politikalarının bölgedeki taşeronluğunu yapan birçok Arap ülkesi, söz konusu Suriye olunca tavır değiştirdi. Bu değişiklikte temel faktör, Filistin direnişidir. Zira, Suriye barajının yıkılması halinde İsrail'in sadece Filistin'deki işgalini pekiştirmesi değil, tüm bölgeyi işgal etmesi konusunda hiçbir engel kalmayacaktır.

Sonuç olarak, son 50 yıldır tüm Ortadoğu siyasetinin bel kemiğini oluşturan Filistin, Irak sonrası bölge dizaynında da temel belirleyici faktör olacaktır.

Kaynak: [Irak, Filistin ve Ortadoğu Dizaynı - Ahmet Emin Dağ](#)

Büyük Karanlıkların Tarihi - Atasoy Müftüoğlu

Modern Batı uygarlığının sınırsız bir biçimde bayağılaştığı, insanlık dışı her ne varsa, bunları uygar olduklarını iddia edenlerin uyguladığı, siyasal ilişkilerin anlamını bütünüyle kaybettiğı; uluslararası hukukun çok sefil ve kirli bir konuma düştüğü; zulümlerin, adaletsizliklerin, tarihin en korkunç insanlık suçlarının yasa haline geldiğı; akla hayale sığmayan işgallerin, istilaların, katliamların pervasızca yapılabildiğı; güçsüz ve mazlum halkların keyfi bir şekilde aşağılanarak boyunduruğa ve

köleliğe mahkum edilebildiği; vahşet ve barbarlıktan başka hiçbir şeyin belli olmadığı; küresel ölçekte iflah olmaz önyargıların, yalanların, insanlığa dayatıldığı; vahşet tutkularının, sınırsız paranoyanın, tarihsel saplantıların ve bağnazlıkların siyaseti belirlediği; bugünün tarihinin yalanlar ve ikiyüzlülükler tarafından yönlendirildiği; insanlık barışına yönelik en büyük tehdit ve tehlikenin kapitalist ihtiraslar ve egemenlik tutkularından kaynakladığı; evrensel adalet ve insanlık yasalarının, evrensel dengelerin ve ölçülerin çürümeye terk edildiği; tarihte eşi ve benzeri olmayan, nihai korkunçluklarla dolu bir dönemden geçiyoruz.

Bugünün karanlıklar tarihi, akılla savaşıyor, mantıkla savaşıyor, vicdanla savaşıyor. Bugünün tarihi, militarizmle, faşizmle, emperyalizmle uzlaşıyor. Emperyalist içgüdülerin kuklası olan bugünün tarihinin bilinci yok, ruhu yok, ölçüsü yok. Günümüz dünyası teknik akıl tarafından teslim alınmış, ekonomi terimleriyle, makine terimleriyle düşünen, konuşan, algılayan bir dünya halini almıştır. Bir anlam için yaşamamanın, bir erdem için yaşamamanın yerini, kar etmek için yaşamak, kar etmek için savaşmak almıştır. Yalnızca kar etmek için, çok kirli, çok karanlık bir işgal ve istila savaşına katılmaktan daha iğrenç bir politika olamayacağını belirtmek gerekiyor. Afganistan, Çeçenistan, Filistin ve Irak halkına uygulanan alçakça kırım ve kıyımlar karşısında İslam dünyası ülkelerinin yaşadığı siyasal suskunluk, siyasal sorumsuzluk, siyasal kayıtsızlık sürüyor. Bu suskunluğun, bu sorumsuzluğun ve kayıtsızlığın ahlaki bir açıklaması yoktur. Afganistan, Çeçenistan, Filistin ve Irak halklarını köleleştirmeyi amaçlayan; bu halklar için her türlü işkencenin uygulandığı toplama kampları kuran; inanç bağlarını, kültür ve uygarlık bağlarını kopararak, bu bağlara veda ederek Türkiye'nin de bir şekilde içerisinde yer aldığı büyük Karanlıklar Koalisyonu karşısında, pasifizm ve romantizm içerisinde bulunan İslam dünyası ülkeleri, ABD'nin Avrupa'nın, İsrail'in tarihleri boyunca İslam dünyası toplumlarına hiçbir zaman ahlaki davranmadığı gerçeğini unutuyor. Batı dünyasının İslam dünyası ülkeleriyle ilişkilerinin utanç verici bir geçmişi var. Günümüzde ufuk düzeyleri yeterli olmayan Türkiye ve diğer İslam dünyası toplumları çelişkilerinin ve sınırlarının farkında değiller. Özellikle Ortadoğu'da sömürgeciliğin mirasını temsil eden yönetimlerle halklar arasında büyük uçurumlar var. Yönetimlerle halklar ayrı ayrı dünyalarda yaşıyor. Geleceklerini ABD ve Avrupa'yla bütünleşmekte arayan Türkiye ve diğer İslam dünyası ülkeleri, Yirminci Yüzyıl boyunca bu yönelişleri nedeniyle siyasal yanlısamalar yaşadılar, kurumsal açmazlara düştüler, temelsiz genellemelerle Yirminci Yüzyıl'ı kaybettiler. Emperyalizm, özellikle Ortadoğu'da bütün dönemler boyunca kaos, kargaşa, gerilim ve acı üretti, karşıtlıkları, bölünmeleri, düşmanlıkları kıskırtarak çoğalttı.

İnsanlık tarihi bir dönüm noktasında bulunuyor.

Tarih bize ait olmayan bir ufuk içerisinde ilerliyor.

Teknik aklın egemen olduğu günümüz dünyasında, bütün ahlaki, hikemi, vicdani, ruhi hassasiyetler tükenme noktasına geldi. Bu noktadan hareketle, bugünün dünyasında ahlaki, hikemi, ruhi, vicdani hassasiyetlerin ufkunu insanlık çapında açmak gerekiyor. Günümüzde insanlığa karşı sorumluluk duyguları iflas etmiştir. Direniş dışında yolunda olan bir şey yok. Her istila ve işgal, direnişi ve başkaldırısı da birlikte getiriyor. Özgürlüğe ve adalete açıklı duyanlar, köleliğe direniyor.

Her şeyin değiştiği bir dünyada geçmişte nasılsak öylece kalamayız. Kendimiz için şimdide yaşayacağımız bir dünya hazırlamalıyız. Sahip olduğumuz bilgiler ve içsel birikimimiz, hayat tarzımızı kökten değiştirmek için yeterli olmadı. Umut kırıcı gelişmelerden umut çıkarmak için tüm yapay karşıtlıkları ve sahte çekişmeleri aşmalıyız. Ortak temel değerlere ulaşmak için, insanlık ölçeğinde yoğun çabalar üretmeliyiz. Karşı karşıya bulunduğumuz kötülükler karşısında, sorumsuz ve kayıtsız kalan herkes insanlıktan çıkmış demektir.

İmanımızı yeniden oluşturmamız.

Her tür barbarlığın ve vahşetin önüne ancak evrensel bir kamuoyu bilinci ve sorumluluğu ile geçilebilir. Kendisini dünyadan, sorumluluk alanlarından yalıtlayan oluşumlarla toplumlarımızın sağlıklı bir değişime uğraması mümkün değildir. Toplumlarımızın içerisinde buldukları dogmatik tekdüzelikleri sorgulamaları gerekiyor. Toplumlarımız, halen içerisinde yaşadıkları şiddetli gerilimler, eşi benzeri görülmemiş acılar ve hüznler nedeniyle bir çaresizlik duygusu içerisine girdikleri için mucizevi çözüm beklentisi içerisine girmişlerdir. Bu beklentiler insanımızı yanlış ve boş umutlara sevk ediyor. Beklemek yerine, çok şiddetli, çok yoğun bir bilme, anlama ve üretme arzusu ve çabası içerisinde olmak gerekiyor.

Varoluşumuza anlamlı pratiklerle vücut vermemiz gerekiyor.

Kaynak: [Büyük Karanlıkların Tarihi - Atasoy Müftüoğlu](#)

Bağdat'ın Küllerinden Bir Hisar Yükselir - Kazım Sağlam

Bağdat bombalanıyor, Basra yıkılmış durumda, Musul kuşatma altında, Şehitlerin serdari Hz.Hüseyin'in kabri yıkılmış, mukaddesatımız çiğnenmiş, topraklarımız işgal altında. Vahşi batı tüm acımasızlığıyla, zulmüyle topraklarımıza saldırıyor. Müslümanlar acz içinde. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemiyor.

Filistin'de Yahudi istilası yarım asrı geçti. Asya alt kıtası İngiliz sömürgesinden yeni kurtuldu -tabi kurtulabildi ise-. Afganistan kısa bir süre önce işgale uğradı. Çeçenistan'da işgal devam ediyor. Diğer İslam ülkelerinin durumu herkesçe malum. Bağımsız oldukları söylenen halkı Müslüman ülkelerin ne kadar bağımsız olduğu tartışma konusu.

Ümmet, ümmet olma vasfını yitirmiş, ticari hayat, sosyal hayat, ahlaki hayat, dumura uğramış, tembellik, bilinçsizlik, tefrika alabildiğine yaygınlık kazanmış. Bütün bu olumsuzluklar ortada iken ümitvar olmak acaba gerçekçi midir, veya böyle bir umut var mıdır?

Sayılan ve sayılmayan birçok neden mevcuttur. Zahiri manada olaylara bakılırsa oturup ağıt yakmaktan başka bir şey insanın içinden gelmez.

Olaylara tarih perspektifinden, Kur'an'ın bize öğrettiği peygamber kıssalarının ışığından, tevhid şirk mücadelesi açısından bakarsak durum farklılaşır.

İslam alemi tabiri caizse dibe vurmuş, bunun mutlaka bir kalkış noktası olması lazım. O da bugündür. Çünkü bir şeyin tekrar var olması biraz da sonunun gelmesi ile mümkündür.

İnsanlık, yani bütün dünya İslam'ın adaletine muhtaç, insanlık vicdanı bugünkü vahşi batı kapitalizmini ve doğu ateizmini kaldıramaz durumda. İnsanlık artık fitratını aramaya başlıyor. ABD'ye karşı yükseltelen sivil inisiyatif ortak insanlık arayışının sonucudur. Bu arayış, adil İslam'a yakınlaşacaktır.

Müslüman halklar, dışarıdan ve içeriden kurtarıcı aramaktan umutlarını kesmişler. Akli başında hiçbir mümin-Müslüman bu saatten sonra ne ABD'ye ne AB'ye ne Çin'e... bel bağlayamaz. Her toplum kendi göbeğini kendisi kesmek noktasına varmış durumda.

Medeniyet adına, demokrasi adına, insanlık (!) adına yapılanların ne anlama geldiğini, nasıl bir amaç güttüğünü son olaylar ortaya çıkardı. Maskeler düştü, rüyalar bitti. ABD'yi, AB'yi, vs.yi kible edinenlerin kibleleri yıkıldı. Çin'i, Rusya'yı daha önce kible edinenlerin kiblelerinin yıkıldığı gibi.

İçeride de sahtelikler bitecek. Kurtarıcıların gerçek kurtarıcı olmadıkları anlaşıldı. Şeyhler, ağalar, paşalar, artık kurtarıcı değildir. Millet bundan sonra bunlara sığınmayacak. Nasırcılık, Kemalizm, Baasçılık... tarih oldu.

ABD'nin batı medeniyeti adına yaptıkları Müslüman halklarda büyük bir kin ve nefret hissi uyandırdı. Bu nefret seli birikiyor. Bir gün volkan gibi patlayacak. İşte o zaman yerli ve yabancı sömürgecilerin başına neler geleceğini göreceğiz. Bugün biçare Iraklının başına bomba yağdırıp, sonra dipçikle kafasına vurarak kelepçe yerine hayvan bağlar gibi bağlayıp esir kampına götürmek gibi olmayacak. Bilinçlenmiş, gayret göstererek kendi medeniyetini ihya etmiş, teknolojisini kurmuş, kendi efendisi olmuş, Saddam'ı, kralı, Nasır'ı, paşası olmayan gerçek bir ümmet olabilmemiş Iraklı batıdan o zaman hesap soracak. Hesap sorma sadece Irakla sınırlı kalmayacak. Ümmet batıya karşı, batı tehlikesine karşı yek vücut haline gelecek, insanlığın baş belası olan anlayış önce zihinlerde mağlup edilecek, sonra bilim ve teknolojide onu geçecek, sonra da yeryüzüne adaleti hakim kılacaktır. Zulmün ve karanlığın temsilcileri o zaman kendi inlerine çekilecekler, orada da zulüm yapamaz hale geleceklerdir

Bu diriliş mutlaka gerçekleşecektir. Hiçbir güç ve kuvvet bunun önüne geçemeyecektir, Çünkü bu Allah'ın vaadidir. ABD, bugün Suriye'yi, İran'ı, Türkiye'yi işgal edebilir. Bu işgal de bir şey değiştirmeyecektir.

Milyonlarca Müslüman artık uyanmış durumdadır. Hz. Peygamber'in Hendek kazarken söylediği gibi Kisra'nın ve Kayser'in sarayı yıkılacaktır. Bugün bütün dünyada yükselen Amerikan aleyhtarlığı sayesinde ABD'nin çöküşü de bir gün mutlaka gerçekleşecektir. Milyonlarca mazlum ve masum insan "kahrolsun Amerika" diyorsa bu sesler yankı bulacak ve Amerika mutlaka kahrolacaktır.

Zihinlerde ABD rüya olmaktan çıktı, çirkin yüzünü dünya gördü, bu onun sonudur. Çünkü her şey önce zihinle başlar. ABD'nin batı emperyalizmi adına bugün yıktığı İslam medeniyeti tekrar dirilecektir. Yıkılan, yakılan Bağdat'ın küllerinden yepyeni bir Bağdat yükselecektir. İslam asli hüviyetine bürünecek, gerçek manada halkın dini olacaktır. Bu ümmet tekrar neşv-u nema bulacaktır.

O günler çok uzak değildir. Tarihte on yıl, yirmi yıl, elli yıl çok fazla bir yer işgal etmez. Zulmün ve sömürünün yıkımı başlamıştır. Bu umut imanımızın gereğidir, umarım gayretimizin de bir sebebi olur.

Kaynak: [Bağdat'ın Küllerinden Bir Hisar Yükselir - Kazım Sağlam](#)

İsrail'le Mücadelede Dikkat Edilmesi Gereken Bazı Noktalar - Burhan Kavuncu

İsrail'le mücadele, tüm İslami hareketler için esas alınması gereken temel bir perspektif olmalıdır. Çünkü, Siyonizm ve İsrail, emperyalizmin hem ideolojik hem de siyasal alanlarda sembolü değerindedir. Dünya medyası ve finans sektörlerindeki Siyonist etkinlik, İsrail'in Ortadoğu'daki siyasi ve askeri varlığını ayakta tutabilmek ve genişletmekle kendini vazifeli addediyor. İsrail'e indirilen her darbe emperyalist sistemi can evinden vururken, İslami hareketlere karşı gerçekleştirilen bütün saldırılar İsrail'in desteğinde yürütülmektedir. Bunun böyle olduğunu gerek ABD yöneticileri, gerekse batılı medyada öne çıkan isimler ifade etmektedirler. İsrail'e karşı Müslümanların yürütmüş olduğu mücadeleler daha çok askeri alanda yoğunlaşıyor. Finans gücü ve beraberinde ortaya çıkan medya üstünlüğü karşısında ise genellikle yetersiz kalınmaktadır. Türkiye dışındaki Müslüman ülkelerde bu konudaki bilinç ve hassasiyetin günden güne gelişmekte olduğunu söyleyebiliriz. Buna rağmen hem askeri ve istihbarat alanlarında işbirliği çalışmaları, hem de siyasi nüfuz tesisinde, İsrail'in kayda değer miktarda mesafe aldığı söylenebilir. Halkı Müslüman ülkelerde İslami hareketlerin kitleler nezdindeki itibarının yükselmesi ve bunun siyasette de etkilerinin görülmeye başlanması İsrail'i ciddi bir şekilde endişelendirmektedir. Buna karşı, hareketleri ve örgütleri maniple etme, İslami değerleri gözden düşürme çabalarına hız verildiğini gözlemliyoruz.

Türkiye'de AKP iktidarı, bir yönüyle halkın İslami eğilimlerindeki yükselmeyi ifade ederken, diğer taraftan Milli Görüş çizgisinin anti Siyonist tavırlarından vazgeçilmiş olduğunu en azından ima etmektedir. Gerçi Milli Görüş'ün bu konuda ne kadar başarılı olabildiğini kendi parlak dönemlerinde yakinen görmüş olduk. AKP'nin de kendi Müslüman tabanı ile "derin" siyasal ilişkileri arasında ne tür tercihlerle yoluna devam edeceğini zaman içinde, yaşarsak görmemiz mümkün olacak. ABD'nin Irak saldırısı ve Türkiye- ABD ilişkilerinde ilk defa meydana gelen gerginlik, toplumun bütün kesimlerinde güçlü bir anti Amerikan hissiyatın yükselmesine sebep oldu. ABD ve İsrail'le köklü ve geleneksel ilişkileri bilinen askeri ve istihbarat çevrelerinde dahi, biraz da Kuzey Irak konusunda yaşanan ihtilaflar nedeniyle, ABD ve dolayısıyla İsrail'e karşı bir hoşnutsuzluğun geliştiğini gözlemledik. Tabii, geleneksel çıkar ilişkileri ile bağımlı olan bu çevrelerin anti emperyalizminin ne kadar devam edeceği ya da ne kadar ciddi olduğu tartışma götürür.

Bu dönemde üzerinde önemle durulması gereken bir husus, ABD ve İsrail ürünlerini boykot meselesidir. Müslüman çevrelerin, bütün güçleriyle mevcut toplumsal tepkiyi değerlendirmesi gerekiyor. Bu arada, yayılmakta olan "boykot edilecek firma veya marka" listelerinin biraz daha ciddiyetle hazırlanması gerektiğini düşünüyorum. Boykot listelerinin mümkün olduğu kadar kısa ve uygulanabilir olması gerekir. Hele alakasız bir takım firmaların, sadece karşı saflara yakınlığı sebebiyle boykot listelerine girmesini anlamak mümkün değil. En iyisi herkesin kabul ettiği, belli bir saygınlığı olan kuruluşların (Aksa Ajans gibi) ciddi bir liste hazırlayıp bunu ilan etmesi. İran, Pakistan ve Arap ülkelerinde ABD ve İsrail ürünlerine karşı boykot ciddi boyutlar kazandı. Bazı markalarda üretim düşüşleri, hatta defolup gitme eğilimleri görülüyor. Avrupa ülkelerinde bile Coca-Cola ve Mc Donald's markalarına karşı boykotun yayıldığını göz önüne alırsak, boykot kampanyasının hem toplumsal bilinçlenmeye katkısı hem de azımsanmayacak ekonomik sonuçlarının olacağı açıktır. Boykot'un etkisi arttıkça, karşıt propagandalar da ortaya çıkıyor. Bunlardan birisi, boykot edilen markaların istihdam yarattığı ve bunun sonucunun işsizlik olacağı yalanı. Aynı miktarda tüketici yaşamaya devam ediyorsa, nihayetinde, küçük ölçekli işletmelere ve yerli ürünlere (kebab, lahmacun, ayran, vb.) talebin artacağı, bunun da istihdama ve ekonomiye daha olumlu katkısının olacağı açıktır.

İsrail'e karşı mücadelenin, dünyadaki Musevi nüfusunu hedef almak gibi bir yönünün bulunmadığı izahtan varestedir. Tam tersine amaç, işgalci ve ırkçı İsrail devletinin ortadan kaldırılarak, vatandaşı olan Musevilerin geldikleri ülkelere geri dönmelerini temin etmektir. Bunun için, İsrail dışında yaşayan Musevilerin, buldukları ülkelere rahat ve huzurlu olmaları da önemli bir faktördür. Bazı ülkelerde meydana gelen sinagoglara yönelik saldırı eylemlerinin en çok İsrail'in politikalarına yaradığını düşünüyorum. Dışarıdaki eylemler, İsrail'den tersine göçü yavaşlatabilir. Halbuki 2000 yılında başlayan 2. intifadadan sonra, bir milyondan fazla Yahudi'nin İsrail'i terk ettiği söylenmektedir. Bu insanlar, döndükleri ülkelere, Müslümanlar tarafından kötü bir muamele görmemelidir. İrkçı Siyonist devlete hizmet aşkıyla dolu olan Yahudilerin durumu farklı olmakla birlikte, onların bile kendi vatandaşı olan Müslümanlar tarafından korunup gözetilmesi daha uygun olabilir. Çünkü onların

uğradığı herhangi bir olumsuz uygulama, diğer Musevi vatandaşlarımız üzerinde ürkütücü bir etki yapabilecektir. Siyonizm BM tarafından aklandıktan sonra (yılını hatırlamıyorum, 90'lı yıllarda Birleşmiş Milletler Siyonizm'in ırkçılık olmadığını ilan etmişti) siyasi alanda da gücünün zirvesine ulaşmış görünüyor. Bu, tabii görülmelidir.

Allah'ın "yeryüzünde üstün kıldığı" buna karşılık Allah'a karşı gelmeyi hayat tarzı olarak seçen bir kavmin ilginç dünya hayatı macerasıdır bu. İsrailoğullarının dramı ayrı bir mesele, bir de Yahudileşme sürecine girmiş olan halkların düşmüş oldukları zelil durum, o da bir başka mesele. Allah'a karşı savaşımların sonunun nasıl olduğunu herkes, hepimiz göreceğiz.

Kaynak: [İsrail'e Mücadelede Dikkat Edilmesi Gereken Bazı Noktalar - Burhan Kavuncu](#)

İsrailleşen Amerika; Amerikanlaşan İsrail - Abdullah Yıldız

11 Eylül süreci, Amerika Birleşik Devletleri yönetiminin giderek "**İsrailleşmesi**" sürecini de beraberinde getirirken; İsrail de oluşan yeni konjonktürden yararlanarak ABD gölgesinde tarihi hegemonik emellerini uygulama hazırlıklarına hız verdi.

Soğuk Savaş döneminde demokrasi, özgürlük, insan hakları, serbest piyasa ekonomisi, liberal değerler şampiyonu geçinen Amerika Birleşik Devletleri, 11 Eylül'den bu yana içeride sıkı bir **polis devletine** dönüşürken, dışarıda ise, sözde 'terör' gerekçesini kullanarak "**terörün en büyük efendisi**" haline geldi.

Kim tarafından planlandığı hâlâ meçhûl ve meşkûk bulunan 11 Eylül saldırısının meydana getirdiği psikolojik ortamdaki yararlanılarak Kongre'den jet hızıyla çıkarılan *Vatansever Yasası* ve diğer anti-terör yasaları, işkenceyi bile meşrû gören bir yönetim anlayışını beraberinde getirdi.

Dışarıda ise uluslararası hukuk ya çiğnenerek ya da Amerikan çıkarları lehine değiştirilip içi boşaltılarak "**Süper Terörist**"in dünyada istediği operasyonu serbestçe ve hiçbir hukuki engelle karşılaşmadan gerçekleştirmesine uygun bir ortam hâsıl edildi. -Aslına bakılırsa, ABD'nin bundan önceki terör sicili de bir hayli kabarıktır.- Afganistan'a saldırmak için Amerikan yönetiminin dünya kamuoyuna sunduğu sadece kendini ikna eden "deliller", binlerce masum sivilin tepesine binlerce ton bomba yağdırmak için gerekçe yapıldı. Cenevre Sözleşmeleri rafa kaldırıldı; Afganistan'dan toplanan Taliban ve el-Kaide üyeleri uluslararası hukuka aykırı olarak "savaş esiri" kabul edilmedi ve son derece onur kırıcı şartlar altında hayvan kafeslerine tıkılarak Guantanamo'ya götürüldü. Guantanamo uygulaması, yeni Amerika'nın "çirkin yüzünü" belgeleyen bir simgesel anlam ifade ediyor bugün. Öte yandan, Amerikan askerlerinin *Uluslararası Ceza Mahkemesi*'nde yargılanmasını engelleyen bir düzenlemeyi bütün nüfuzunu kullanarak gerçekleştiren Amerikan yönetimi, böylece 'dokunulmazlık' zırhına sahip askerleriyle dünyada elini kolunu sallayarak "terör avcılığı"(!) yapma ve istediği her türlü operasyonu fütursuzca gerçekleştirme hakkı elde etmiş buluyor.

ABD'nin bu yeni vizyonunu; İsrail'in gerek içte, gerekse komşu ülkelerde gerçekleştirdiği insanlık dışı operasyonlara, katliamlara, hukuk tanımazlıklara... nispetle "**İsrailleşme**" olarak adlandırmak yersiz bir teşbih olmasa gerektir.

11 Eylül konjonktüründen yararlanarak elini bir hayli güçlendiren İsrail ise, **Şaronizm**'in Ocak seçimlerinden zaferle çıkmasının verdiği küstahlıkla tümüyle **ipini koparmış** görünüyor. Bir yandan, içeride Filistinlilere yönelik sınır ve kural tanımaz baskılarına, katliamlarına hız verirken öbür yandan da ABD'nin "yüksek himayesi ve koruması" altında sınırlarını ve nüfuz alanlarını genişletmenin yollarını arıyor. Elli milyon Kızılderili'nin kanları, canları, toprakları üzerinde kurulan **Anglo-Sakson sömürgeciliği**, nasıl ki Amerika kıtasıyla yetinmeyip tüm dünyaya egemen olma hevesine kapılmışsa; 20. yüzyıl başlarından itibaren Filistinli kanı akıta akıta zorla bölgeye yerleşip devletleşen **Siyonist saldırganlık** da adım adım önce "**Nil'den Fırat'a**", sonra da dünya egemenliği hedefine doğru ilerlemek istiyor.

ABD yönetiminde etkin ve belirleyici bir konuma sahip olan Yahudi Lobisinin de teşviki ile Başkan Bush ve ekibinin hazırlık safhasını tamamladığı muhtemel Irak operasyonunun bir hedefi bölge petrolünü ele geçirip Amerika'nın "*Cihan Hakimiyeti*"ne bir adım daha yaklaşmak ise; bir diğer hedefi de İsrail'in güvenliğini garanti altına almak, Kuzey Irak'ta(Fırat kıyılarında) "**ikinci**" bir **İsrail** kurmak ve böylece İsrail'i "**Amerikanlaştırmak**" gibi gözüküyor.

Ancak, ABD ve İsrail'in bu hegemonik hülyâları, bize **Haçlı seferleri** ve **Moğol istilâlarının** âkıbetini hatırlatıyor. Yaklaşık iki asır süren Haçlı seferleri ve yarım asrı aşamayan Moğol istilası, nasıl ki arkalarında hiçbir "**medenî iz**" bırakmadan çekip gitmişse, insanlığa zulüm, haksızlık, adaletsizlik,

ahlaksızlık, fitne ve fesâttan başka sunabileceği hiç bir değer sistemine sahip bulunmayan **Amerikan ve İsrail saldırganlığı** da nihâî tahlilde zevâl bulmaya mahkumdur.

Kaynak: [İsrailleşen Amerika; Amerikanlaşan İsrail - Abdullah Yıldız](#)

İşgal Altında Günlük Hayat - Yıldız Ramazanoğlu

30 Mart 2002 Cumartesi günü kuşatma nedeniyle sokağa çıkma yasağının sürdüğü Ramallah'ta Halil Sakakini Kültür Merkezi'nin çocuklarla yaptığı görüşmelerden bir kesit:

Aliyan Zayed, 9 yaşında: Arka bahçede oynayamıyorum. Sokağa çıkma yasağı yüzünden evden dışarı adım atamıyorum. Oyuncaklarımı sakladım. Çünkü oyuncak arabalarım yüzünden İsrail askerlerinin beni alıp götürmesinden korkuyorum. Şeker almak için bakkala bile gidemiyorum.

Rana Burkan, 9 yaşında: Babam uzaklarda. Annem ve ablam TV de tutuklanan insanların üzerine ateş açılarak öldürüldüklerini görünce ağlamaya başlıyorlar. Babam da onlardan biri olabilir diye düşündüm. Ben de sürekli ağlamaya başladım. Bir süre sonra durdum ve dedim ki: niye ağlıyorum ki, bu bizim kaderimiz. Benim babam bir polis. Dirençli olmalıyız.

Lema Zayed, 11 yaşında: Okula gitmek istiyorum. Özgür olmak, oynamak istiyorum. İsrail askerlerinin ülkemizi terketmesini, işgale son vermesini, bu ağır tankları kullanmaktan vazgeçmesini istiyorum. Bizim onlara karşı koyacak hiçbir şeyimiz yok. Okullarımızı artık işgal etmesinler. Bombalamasınlar.

Mustafa Mulhem, 8 yaşında: Yabancı ülkelere Filistinli çocuklara yardım etmek istedikleri için teşekkür ediyorum. Çok kötü ve yoksul durumdayız. Şehirlerimiz işgal edildi. Burası tamamen askerler, tanklar ve askeri araçlarla dolu. Öldürülen ve yaralanan insanlar için çok derin üzüldüğüm ama doktorlar ve hastaneler bizi koruyacak.

Ala Jibrin, 12 yaşında : Ramallah'ta tek odalı eski bir evde yaşıyoruz. Tuvalet ve banyo yok. Komşularımızla beraber eve otuz metre uzaklıktaki bir tuvaleti birlikte kullanıyoruz. İsrail askerleri bu tuvaleti kullanmamızı yasakladı. Mutfak ta evden biraz uzakta dışarıda. Burayı da kullanamıyoruz. Annem yemek yapamıyor. Biz sekiz kişi çok güç koşullarda yaşıyoruz. Ne yapacağımızı şaşırmış durumdayız. Dışarı çıkarsak bizi vurabilirler. Dahası askerler kapımızın önüne yerleştiler ve tuvaleti onlar kullanıyor. Elektrikler kesik. Çok sinirli ve çok kötü psikolojik durumdayız. Allah'tan ve içinde insanca duygular taşıyan yeryüzündeki bütün insanlardan bu duruma müdahale etmek, işgale son vermek için bir şeyler yapmasını istiyoruz. Filistinli çocukları bu kabustan kurtarmak için.

Mizer Jibrin, 15 yaşında: kız kardeşlerim tuvalet için odadaki leğeni kullanıyorlar. Ben bunu reddettim. Dışarıdaki tuvalete babamın uyarılarına rağmen çıktım. Çıktığımda etrafım sarılmıştı. Askerin biri beni iterek evden uzaklaştırdı ve sorular sormaya başladı. Dövmeye başladıklarında babam ağlayarak geldi ve durmalarını istedi onlardan. O bir çocuk, sadece tuvalete gitmek istedi, diye ağlıyordu. Bütün kardeşlerimle beraber beni mutfağa kilitlediler, babamı tutukladılar, dövmeye başladılar, başına plastik bir şey geçirip bilinmeyen bir yere götürdüler. İşgali yaşıyorum ve asla unutmayacağım. Bu zulümü ve öldürmeyi durdurun diyorum onlara.

Yanal Zayed, 4 yaşında : Bir ev istiyorum. Bir ev bir de dışarıya bakabileceğim pencere. Haneen, 9 yaşında : Su ve elektrik kesik. Karanlıkta bombalar yağmaya başlayınca çok korkuyorum. Anneme babama sığınıyorum. Khadija, 8 yaşında : Evin yakınında İsrail askerlerini görünce çok korkuyorum. Hastalanıyorum. Annemin arkasına saklanıyorum. İnşaallah Filistin özgür olur, Kudüs bizim olur. Muhammed, 12 yaşında: kendimi şiddete uğrayan biri olarak görüyorum. Bombalar yağarken, özellikle de evler bombalanırken ağlıyorum. Allah'a bizi bu işgalden kurtarması için dua ediyorum. Mermilerden ve bombalardan kurtulmak için anneme sığınmak istiyorum.

Shoroug, 14 yaşında: bombalama başlayınca çok korkuyoruz. Korku ve terör çok acı. Dünyada hangi çocuk bu kadarına katlanabilir. Bu adaletsiz saldırganlık her yerde ve her zaman.

Kaynak: [İşgal Altında Günlük Hayat - Yıldız Ramazanoğlu](#)

İslam Dünyasından Haberler -Ocak- - Kudüs Dergisi

1 Ocak 2003

İsrail'de Müslümanlara Seçim Yasağı: Siyonist İsrail'de seçim komisyonu Müslümanları temsil eden bir parti ile, partinin parlamentodaki tek temsilcisinin genel seçimlere katılmayacağını açıkladı. Balad Partisi'nden Azmi Bişara, Filistin devleti fikrinin güçlü savunucularından biri olarak tanınıyor. Seçim Komisyonu Bişara'nın İsrail Devleti'ni yıkmayı amaçladığını bildirdi. Bişara ise suçlamaları reddetti. Komisyon daha önce de bir diğer Müslüman milletvekili Ahmet Tibi'yi seçimlere girmekten men etmiş ancak radikal Siyonist Baruç Marzel'e onay vermişti.

2 Ocak 2003

Akdeniz'de Şeytan Üçgeni: Türkiye, İsrail ve ABD, İsrail'in Akdeniz kıyılarında bugün ortak hava ve deniz tatbikatına başladı. "Güvenilir Denizkızı" arama ve kurtarma tatbikatı, Doğu Akdeniz'deki uluslararası sularda gerçekleştiriliyor. Hayfa'da başlayan tatbikata Amerikan ve İsrail donanmasından 6 gemi, 3 helikopter ve 4 arama kurtarma uçağı katılıyor. Türkiye ise, Kurmay Albay Doğan Bozkurt komutasında iki firkateyn, 1 helikopter ve 1 sualtı taarruz timiyle tatbikatta yer alıyor.

Siyonist İşgalciler Kamplara Saldırdı: Siyonist İsrail güçleri Gazze Şeridi'nde iki mülteci kampına saldırı düzenledi. Çatışmalarda 5 Filistinli şehid oldu.

İşgal Güçleri Tutsaklara Saldırdı: İşgal güçleri Batı Yaka bölgesindeki Ramallah şehrinin batısında yer alan Ufer zindanındaki tutsaklara saldırdılar. Saldırıda en az 300 tutuklu yaralandı, bunlardan 50'si hastanelere sevk edildi.

3 Ocak 2003

Filistinli Esirler Açlık Grevinde: Batı Şeria'nın Ramallah kenti yakınlarında yer alan İsraililerin gözaltı merkezinde protestocu Filistinli mahkumlarla İsraili gardiyanlar arasında çatışma yaşandı. Ofer kampında, çoğunluğu İsrail işgaline karşı ayaklanmada çıkan şiddet olaylarıyla bağlantılı, yaklaşık 700 kadar Filistinli tutuluyor. Filistinli bir insan hakları örgütü, mahkumların bundan önce gardiyanlar tarafından dövüldükleri iddiasıyla açlık grevi ilan ettiklerini söylüyor.

Siyonistler Ramallah ve El Halil'e Girdi: İsrail işgal ordusunun, bu sabaha karşı Ramallah ve El Halil'e girdiği bildirildi. Filistinli ve İsraili yetkililer, yaklaşık 20 cipten oluşan bir birliğin, Ramallah bölgesindeki El Amari mülteci kampına girerek, feda eyleminde şehid olan Vefa İdris adlı Filistinli bir militanın burada bulunan evini dinamitlediğini belirtti.

4 Ocak 2003

Columbia, Uzaya İsraili Astronot Götürecek: Amerikan uzay mekiği Columbia'nın 16 Ocak seferinde ilk kez bir İsraili astronot da bulunacak. Columbia mürettebatı, 16 günlük uzay seferinde dünya yörüngesinde dönerken tıp, biyoloji, fizik gibi alanlarda 80 kadar deney yapacak.

Beş Siyonist Asker Yaralandı: Batı Şeria'daki Cenin kentine giren Siyonist işgal ordusundan beş asker yaralandı. İşgal birlikleri girdikleri bir evde Filistinli direnişçilerin kurduğu tuzağa düştüler. Çıkan çatışmada beş Siyonist asker ve iki Filistinli direnişçi yaralandı. Üç saat süren çatışmanın ardından işgalciler yaralılarını alarak çekildiler.

5 Ocak 2003

Tel Aviv'de İstishad Eylemi: Tel Aviv'de gerçekleştirilen iki ayrı şehadet eyleminde 25 İsraili öldü, 100 kişi de yaralandı. Eylemler 20 saniyelik arayla yani eş zamanlı olarak gerçekleştirildi.

Gazze'ye Saldırı: İşgal kuvvetleri gece yarısından sonra Gazze'deki sivil hedeflere ve bazı atölyelere yönelik füze saldırısı gerçekleştirdiler. Saldırıda 8 sivil yaralandı.

ABD'den İsrail'e 12 Milyar Dolar: Siyonist hükümeti 12 milyar dolarlık bir yardım paketi almak amacıyla Washington'a üst düzey bir heyet gönderiyor. Paketin 4 milyar dolarlık kısmının işgal altındaki Filistin topraklarındaki saldırılarda, Irak'ta çıkabilecek olası bir savaşın etkilerini karşılama; geri kalanının ise kredi biçiminde olması amaçlanıyor. Siyonist İsrail bu yoldaki talebini aylar önce Washington'a iletmmişti. Siyonist yetkililer Washington'un talebe olumlu yaklaştığını söylüyor. İsrail ekonomisi tarihinin en güç dönemlerinden birini geçiriyor. Filistin topraklarındaki operasyonların mali yükü, turizm başta olmak üzere pek çok sektördeki yavaşlama ve yatırımlardaki düşüş tarihin en yüksek düzeyine çıkan işsizlik oranlarıyla birleşince seçime hazırlanan hükümeti zorluyor. Amerika Birleşik Devletleri işgalci İsrail'e dış yardım sağlayan en büyük güç. Beyaz Saray her yıl ülkeye 3 milyar 200 milyon dolar tutarında yardım aktarıyor.

Rusya'dan İsrail'e Eleştiri: Irak'ın, kitle imha silahlarını BM denetçilerinden gizlediği yönündeki iddiaların asılsız olduğunu belirten Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı, sahip olduğu nükleer silahlardan ötürü İsrail'i eleştirdi. İsrail'in nükleer silahlarını gündeme getiren Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Vyacheslav Trubnikov, bu konuda İsrail'e yöneltilen eleştirileri görmezden gelmenin adil

olmayacağını söyledi. Trubnikov ayrıca, Irak'ın, silahlarını denetçilerden gizlediğine ilişkin görüşlerin "başka amaçlar için kılıf olduğunu" belirtti. Trubnikov, İtar-Tass'a verdiği özel demeçte, İsrail'in de nükleer silahların yayılmasının önlenmesi rejimine girmesi gerektiğine işaret etti ve "İsrail, bu rejimden uzak duran, nükleer programını Uluslararası Atom Enerji Ajansı'nın (IAEA) güvenlik şemsiyesinin altına almayan tek Ortadoğu ülkesidir" dedi.

Siyonist İsrail Füze Denedi: İsrail, Körfez'deki olası bir savaşta Irak'ın saldırı ihtimaline hazırlık çerçevesinde Arrow tipi füze denemesi yaptı. Görgü tanıklarının ifadelerine göre, Arrow tipi füze, Tel Aviv'in güneyindeki Palmahim hava üssünden, Akdeniz üzerinden batıya doğru fırlatıldı. İsrail radyosu denemenin başarıyla sonuçlandığını bildirirken, İsrail ordusu test sonuçlarının değerlendirildiğini açıkladı.

6 Ocak 2003

Siyonist İsrail Gazze'ye Saldırdı: İşgal kuvvetleri dün gece yarısından sonra Gazze'deki sivil hedeflere ve bazı atölyelere yönelik füze saldırısı gerçekleştirdiler. Saldırıda 8 sivilin yaralandığı bildirildi. Gelen haberlere göre işgal kuvvetleri ABD yapımı Apaçi helikopterlerini kullanarak Gazze şehrinin Zeytun mahallesinde bulunan bazı tekstil ve demir atölyelerine on adet füze fırlattılar.

Filistin'de el-Cezire Muhabiri Tutuklandı: Gazze'de görev yapan el-Cezire televizyonu muhabiri Seyfeddin Şahin, Filistin Muhaberati tarafında göz altına alındı. Şahin el-Cezire televizyonuna telefonla yaptığı açıklamada, gözaltına alınmasında, el-Aksa Şehidleri Tugayı sorumlularında Ebu Kusey ile yaptığı röportajın etkili olduğunu söyledi.

7 Ocak 2003

İsrail, Filistinlilere Baskıyı Artırıyor: Tel Aviv'de dün meydana gelen ve ikisi istişhad eylemcisi 25 kişinin ölümüyle sonuçlanan eylemin ardından, yaklaşık 70 kişi hala tedavi görüyor. Siyonist İsrail hükümetiyse misilleme yapacağını açıkladı. İsrail radyosunun haberine göre Dışişleri Bakanı Benjamin Netanyahu'dan gelen, Yaser Arafat'ın sınır dışı edilmesi önerisini reddeden bakanlar bunun yerine Filistinli özerk yönetimi yetkililerinin seyahat özgürlüklerini kısıtlamaya ve üç Filistin üniversitesini kapatmaya karar verdi.

Üç Filistinli Şehid Edildi: Siyonist İsrail Pazar günü Tel Aviv'de düzenlenen çifte istişhad eyleminin ardından vahşetini sürdürüyor. İsrail işgal askerlerinin Gazze Şeridi'ndeki operasyonunda 3 Filistinli şehid oldu.

Şaron'un Oğullarına Rüşvet Soruşturması: İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un iki oğlu hakkında, yabancı bir işadamının garantisiyle alınan banka kredisıyla seçim kampanyasını yasadışı yoldan finanse ettikleri iddiasıyla soruşturma açıldı. Şaron ve oğullarının rüşvet aldıkları, güveni kötüye kullandıkları ve yalan beyanda bulduklarından şüpheleniliyor.

Siyonistler Gazze'de Mülteci Kampına Saldırdı: İsrail askerlerinin, helikopterler ve tanklar desteğinde Gazze Şeridi'ndeki el-Magazi mülteci kampına saldırı düzenlediği bildirildi. Tel Aviv'de 25 kişinin ölümüne neden olan istişhad eyleminin ve işgalci İsrail'in Filistinlilere baskıyı artırma kararından sonra bölgede gerilim tırmanıyor. Görgü tanıkları, el-Magazi mülteci kampında onlarca tank ve zırhlı araçlarla gelen İsrail işgal askerleri ile kamptaki camiden yapılan cihad ve direniş çağrısı üzerine ortaya çıkan çok sayıda direnişçi Filistinli arasında çıkan çatışmada, en az üç Filistinlinin şehid olduğu belirttiler.

8 Ocak 2003

İsrail Yine Saldırdı: İşgal güçleri Gazze'nin Han Yunus kasabasına saldırarak iki kişiyi şehit etti, birçok kişiyi de yaraladılar. İşgalcilerin saldırıları sebebiyle Han Yunus'un batısındaki Nefiye Dekalim Yahudi yerleşim merkezi yakınında Filistinli direnişçilerle işgalciler arasında çatışmalar çıktı. İşgal güçlerinin Gazze bölgesine saldırıları sonraki günlerde de devam etti. İşgal devleti dünya kamuoyunun dikkatlerinin Irak meselesine odaklanmasından istifade ederek Filistinlilere yönelik vahşi saldırılarını gündelik hale getirdiler. Bu gündelik saldırılarda ise Filistinlilerden şehit edilenlerin sayısı günlük 2 veya 3'ün altına düşmedi. Bazı günler bu sayı daha da arttı.

9 Ocak 2003

İsrail Saldırılarını Sürdürüyor: İsrail'in Gazze ve Batı Yaka bölgelerindeki işgal güçleri rutin hale getirdikleri saldırılarını dün gece ve bu sabah da sürdürdüler. Dün gece sabaha doğru Gazze bölgesindeki Han Yunus mülteci kampında, Gazze şehrinde ve Rafah'ta bulunan meskun mahallelere doğru yoğun bir şekilde ateş edildi.

İsrail'in İntifada'daki Kayıpları: 27 aydan beri devam eden Aksa İntifadası, İsrail'i ciddi şekilde zorluyor. İsrail bu direniş sebebiyle ekonomik açıdan zorlandığı gibi, can kayıplarının yol açtığı psikolojik ve sosyal problemler sebebiyle de sıkıntı çekiyor. İsrail medyasının verdiği bilgilere göre

Aksa İntifadası'nın başlamasından buyana Filistinlilerin gerçekleştirdiği eylemlerde 718 "İsraili" hayatını kaybetti. Bunların sadece 59'u Tel Aviv'den. İsrail'in stratejik sebeplerden dolayı açıklamadığı askeri kayıplar ise bunların dışında.

10 Ocak 2003

Siyonistler Yıkıma Devam Ediyor: Siyonist İsrail ordu birlikleri Nablus'ta bir istişhad eylemcisinin evini havaya uçurdular. 21 yaşındaki Darin Ebu Ayiş, üniversite öğrencisiydi ve Nablus'ta Siyonist askerlerin bir barikatının önünde geçen Şubat ayında istişhad eylemi gerçekleştirmişti.

11 Ocak 2003

Fransız Üniversitelerinden İsrail'e Boykot: Lille Üniversitesi'nden sonra, Paris VI – Pierre et Marie Curie Üniversitesi de 16 Aralık 2002'de İsrail karşıtı bir önerge oylaması yaptı. "İnsan Hakları ve Demokrasi" adına Avrupa Birliği'nden "Yahudi mallarının boykot" edilmesini istedi.

Hamas'tan Çağrı: Filistin Direniş Hareketi Hamas, Irak'ı ABD'nin askeri hareketine karşı istişhad komandoları kullanmaya çağırdı.

12 Ocak 2003

İslami Cihad'dan Şehadet Eylemi: el-Afulle yakınlarındaki Gordiş çiftliği mıntıkasında şehadet eylemi gerçekleştirildi; İsrail'in sınır güvenliği birimleri adı verilen askeri güçlerine mensup 2 asker öldürülürken 3 asker de yaralandı. Eylemi İslami Cihad Hareketi'nin askeri kanadı durumundaki Kudüs Seriyeleri üstlendi. Aynı gün Mısır-Filistin sınırında da Filistinli direnişçilerle işgalciler arasında çatışmalar oldu. Bu arada işgalcilerin rutin hale getirdikleri saldırıları da devam etti. Bugün gerçekleştirilen saldırılarda Filistinlilerden 2 kişi şehit olurken 18 kişi yaralandı.

Siyonistler Gazze'ye Saldırdı: Savaş helikopterleri desteğindeki Siyonist İsrail tankları Gazze Şeridi'ne girdi. İsrail işgal ordusunun açıklamasına göre, Gazze'ye ve Mısır sınırı yakınındaki Han Yunus kentine savaş helikopterleri eşliğinde giren tanklar, silah üretildiğinden kuşkulandıkları 10 dökümhaneyi yıktı.

Almanya İsrail'e Patriot Satıyor: Almanya hükümetinin İsrail'in talep ettiği Patriot füze savar sistemlerini kısa zamanda İsrail'e göndereceği bildiriliyor.

Hamas İsrail'e Üç Roket Fırlattı: Siyonist İsrail'in güneyindeki Sderot kenti ve çevresine, Gazze Şeridi'nden 3 adet Kassam tipi Filistin yapımı roket fırlatıldı.

Siyonist Yerleşimci Bir Filistinliyi Öldürdü: Batı Şeria'nın el-Halil kentinde, İsraili bir yerleşimcinin ateş açması sonucu bir Filistinlinin şehid olduğu bildirildi.

8 Filistinli Şehid Edildi: Filistinlilerle İsrail arasındaki çatışmalarda bugün farklı bölgelerde 8 Filistinli Siyonistlerce şehid edildi, 17'si de yaralandı.

13 Ocak 2003

2 Genç Şehid Edildi: İslami Cihad mensubu iki genç bir otobüse saldırı düzenlemeye hazırlandıkları iddiasıyla işgalci güçler tarafından şehit edildi.

Hıristiyanlardan Şehadet Eylemlerine Destek: Filistin ve Mısır'daki Hıristiyanlar şehadet eylemlerinin dini bir görev olduğunu ifade ettiler. Mısır'daki Kıpti Hıristiyanların bazı dini ve siyasi liderleri yaptıkları açıklamada, Kudüs'teki Ortodoks kilisesinin sözcüsü Papa Atallah Hanna'nın şehadet eylemleriyle ilgili açıklamalarından memnun olduklarını ve bu açıklamaları desteklediklerini ifade ettiler.

İsrail Genelkurmay Başkanının Korumaları Artırılıyor: İsrail'in Maarif gazetesinin verdiği bir habere göre Filistin direniş güçlerinin herhangi bir eylem gerçekleştirmeleri ihtimaline binaen İsrail genelkurmay başkanının etrafındaki koruma gücünün takviye edilmesi istendi.

Gazze ve Cenin'de Saldırıları: İsrail işgal güçleri dün gece ve bu sabah Filistin'in Gazze ve Batı Yaka bölgelerine yönelik olarak yine saldırılar gerçekleştirdi. Dün gece yarısından sonra havadan askeri helikopterlerin desteğiyle, 30 adet tankla ve birçok askeri araçla Gazze'nin Han Yunus kasabasına, Beyti Hanun mıntikasına ve 400 bin insanın yaşadığı Cibaliya mülteci kampına giren işgal güçleri burada gerçekleştirdikleri saldırılarda 2 Filistinliyi öldürdü, 18 kişiyi de yaraladılar.

Filistin'de Kanlı Gün, 10 Şehid: Cenin'nin kuzeyinde bulunan Gadış Siyonist yerleşim birimine operasyon düzenleyen Filistinli direnişçiler, bir işgal askeri ile bir Siyonist yerleşimciyi öldürdüler. Çıkan çatışmada iki direnişçi şehid oldu. Mısır sınırı yakınlarında bulunan Nitsana Siyonist yerleşim birimine operasyon düzenleyen Filistin direniş güçleri ile Siyonist askerler arasında çatışma çıktı. Olayda bir işgal askeri öldürülürken üç direnişçi de şehid oldu. Gazze'de Siyonist helikopterlerince açılan ateş sonucu iki Filistinli şehid oldu. Bir kişi de yaralandı. Halil kenti yakınlarında Siyonist

yerleşimciler bir Filistinliye saldırarak şehid ettiler. Öte yandan Gazze'de Siyonistler helikopterden fırlattıkları füze ile iki Filistinliyi şehid ettiler. Füzelerin Hamas mensuplarının içinde olduğu bir otomobili hedef aldığı ancak iki Hamas mensubunun saldırıdan kurtulmayı başardığı belirtildi. Saldırıda çevrede bulunan iki yayanın isabet alarak öldüğü iletildi. Diğer taraftan Han Yunus mülteci kampında Siyonistler geniş çaplı bir işgal başlattılar. İşgalin 28 aydır süren Aksa İntifadası süresince Han Yunus'ta düzenlenen en kapsamlı işgal olduğu belirtiliyor. Helikopter ve tanklarca desteklenen işgal sırasında Siyonistlere direnen iki Filistinli şehid olurken 18 kişi de çeşitli yerlerinden yaralandı. Ayrıca Han Yunus'ta 30 işyeri de işgal birliklerince havaya uçurularak tamamen yıkıldı.

El-Afule'de Şehadet Eylemi: Filistin'in 1948'de işgal edilmiş bölgesine yakın bir yerde yer alan el-Afule yakınlarında Kibbutz Gordiş (Gordiş çiftliği) adı verilen mıntıkada dün akşam bir şehadet eylemi gerçekleştirildi. Eylemde İsrail'in sınır güvenliği birimleri adı verilen askeri güçlerine mensup iki asker öldürülürken üç asker de yaralandı.

Londra'da "Filistin Reformu" Adlı Konferans Yarın Başlıyor: İngiltere Başbakanı Tony Blair tarafından organize edilen ancak Filistinli temsilcilerin seyahat etmelerine izin verilmediği için video konferans yolu ile katılabilecekleri Ortadoğu konferansı, yarın Londra'da alt düzeyde katılımı gerçekleşiyor.

14 Ocak 2003

Londra'da Filistin Konferansı: Filistin yönetiminde reform konulu uluslararası konferans Londra'da başlarken İngiltere, Filistinli liderlerin konferansa katılmasını önlediği için İsrail'e eleştirisini yineledi.

İslami Cihad'dan İki Şehit: İsrail işgal güçleri dün akşam, Gazze'nin güneyindeki Netzarim Yahudi yerleşim merkezi yakınında Yahudi yerleşimcileri taşıyan bir otobüse saldırıya hazırladıkları iddiasıyla iki Filistinli genci şehit etmişlerdi. Şehit edilen gençlerin kimlikleri tespit edildi ve İslami Cihad Hareketi'ne mensup oldukları ortaya çıktı. Öldürülen gençlerden biri 18 yaşındaki Cemal Mahmud Ebu'l-Kamiz, diğeri ise 21 yaşındaki Kerem Teysir el-Muğni. Her iki gencin de Gazze'nin güneyindeki Şucaie mahallesinden oldukları bildirildi.

15 Ocak 2003

İsrail Üniversiteleri Kapattı: Siyonist İsrail, Batı Şeria'da bulunan Filistinlilere ait 2 üniversiteyi kapattı.

16 Ocak 2003

İşgal Güçleri Yine Ev Yıktı: İsrail işgal güçleri bu sabah erken vakitlerde Cenin'in Kabatiye beldesine girerek, Hamas'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri'ne mensup ve daha önce şehadet eylemleri gerçekleştirmiş olan Salih Muhammed Kemil'in ailesine ve yakınlarına ait üç evi yıktılar.

17 Ocak 2003

Hamas: "İstişhad Eylemleri Devam Edecek": Filistin direniş hareketi Hamas, İsrail'i hedef alan istişhad eylemlerini sürdüreceğini bildirdi.

18 Ocak 2003

Siyonist Yerleşim Birimine Operasyon: Batı Şeria'da silahlı 2 Filistinli, Kiryat Arba yerleşim birimine eylem düzenledi. Kiryat Arba Yahudi yerleşim biriminde düzenlenen eylemde bir Siyonist ölürken 3 Siyonist de yaralandı. Eylemin hemen ardından olay yerine ulaşan İsrail işgal birlikleri, bir Filistinli direnişçiyi şehid etti.

Siyonistler Hastane Bastı: İşgal güçleri el-Halil'de hastanelere baskın düzenlediler.

20 Ocak 2003

Filistinli Direnişçilerden Havan Topu Saldırısı: Gazze'nin Deyru'l-Belah mıntıkası yakınında bulunan Kefar Darom Yahudi yerleşim merkezine yönelik olarak Filistinli direnişçiler tarafından hava topu saldırısı gerçekleştirildi. **İşgalcilerden Filistinlilere Tecrit:** İşgal güçleri Filistinlileri bütün dünyadan tecrit etmek ve ikamet ettikleri yerleşim birimlerinde dünyayla irtibatları kesilmiş halde yaşamaya mahkum etmek için muhtelif uygulamalara başvuruluyorlar.

21 Ocak 2003

Hizbullah İsrail'e Top ve Roket Fırlattı: Lübnan'da Siyonist işgale karşı mücadele veren Hizbullah direniş hareketi, bugün güney Lübnan'ın Şib'a Çiftlikleri bölgesinde İsrail işgal ordusunun iki askeri alanına yönelik yoğun roket ve top atışında bulundu.

Arafat; "İsrail Beni Sürgüne Gönderebilir": Filistin Devlet Başkanı, Irak operasyonunun başlaması durumunda, Siyonist İsrail'in kendisini sürgüne gönderebileceğini belirtti. Yaser Arafat, CNN televizyonuna yaptığı açıklamada, İsraili yetkililerin, Irak'ta savaşın başlamasından yararlanarak, kendisini sürgüne gönderme olasılığını göz önünde bulundurmak gerektiğini söyledi. Arafat, "İsraililer, Filistinlilerin sürgün edilmesini açıkça konuşuyorlar. Ben, bunun olmayacağını ümit ediyorum, ancak yine de bu durumu göz önünde bulundurmalıyız. Bu mesajımı özel olarak ABD Başkanı George Bush'a iletiyorum. Eğer sürgün olursa, tüm bölge için felaket olur" dedi.

24 Ocak 2003

Siyonist İsrail Gazze'ye Saldırdı: İsrail işgal ordusu, Filistinli direnişçilerin üç İsrail askerini öldürmesinin ardından Gazze kentine girdi. Askerler tanklar eşliğinde kente girerken helikopterlerden atılan füzelerle bir kilise ve çok sayıda metal atölyesi vuruldu. Filistinli görgü tanıklarına göre saldırıda 4 kişi yaralandı.

25 Ocak 2003

HAMAS'tan Füze Saldırısı: Filistin İslami Direniş Hareketi Hamas'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri bu sabah, 1948'de işgal edilmiş bölgenin güneyinde yer alan askeri mevzilere ve yerleşim birimlerine 16 adet Kassam-2 tipi füze fırlattı.

İki Filistinli Direnişçi Şehid Edildi: İsrail işgal ordusunun Gazze Şeridi'nin kuzeyinde düzenlediği saldırı sonucu iki Filistinli şehid oldu. Filistin güvenlik kaynakları İsrail ordusunun Beyt Hanun'da düzenlediği saldırıda şehid olanlar arasında 16 yaşındaki bir çocuğun da bulunduğunu duyurdular. Saldırıda üçü ağır yaklaşık yirmi kişinin de yaralandığı bildiriliyor.

Hamas, Tanksavar Füzesi Üretti: Filistin İslami Direniş Hareketi Hamas'ın silahlı kanadı İzzeddin el-Kassam'ın, 'el-Battar' adını verdiği bir tanksavar füzesi ürettiği ve bu silahı İsrail işgal güçlerine karşı kullandığı bildirildi.

Filistin Direniş Hareketleri Kahire'de Toplandı: Aralarında el-Fetih, İslami Cihad, Hamas ve Filistin halk Kurtuluş Cephesi'nin de bulunduğu 12 Filistinli oluşumun temsilcileri, Siyonist İsrail'e karşı yürütülen intifadanın gidişatını ele almak üzere Mısır'ın başkenti Kahire'de görüşmelere başladı.

26 Ocak 2003

Siyonistler Dört Köprü Uçurdu: Siyonist İsrail, Gazze Şeridi'nin kuzeyinden kısa menzilli füzelerle saldırı yapılmasının ardından, bölgedeki dört köprüyü havaya uçurdu. Çatışmalar sırasında bir Filistinli şehid oldu, en az 20 Filistinli de yaralandı.

Tüm Filistin Abluka Altında; 12 Şehid Onlarca Yaralı: Siyonist İsrail işgal kuvvetleri, Salı günü İsrail genel seçimleri tamamlanincaya dek Filistin topraklarının tümünü abluka altına aldı. İsrail içinde ise savunma bakanı Şaul Mofaz, Filistinli gruplar tarafından düzenleneceği belirtilen olası saldırılara karşı oy verme günü polisle birlikte askerlerin de devriye gezeceğini söyledi.

Savunma bakanının açıklamalarından birkaç saat önce de İsrail işgal ordusu Gazze Şeridi içinde bir baskın düzenledi. Operasyonda 12 Filistinli direnişçi şehid edildi, 50'yi aşkın Filistinli de yaralandı. Gazze kentindeki saldırıya Siyonist İsrail hücum helikopterleri desteğinde elli tank katıldı.

27 Ocak 2003

Siyonistler Cenin'e Baskın Düzenledi: Gazze'deki saldırılarını gündelik hale getiren işgalciler, Batı Yaka'daki Kalkiliya, Cenin ve Tulkerem şehirlerine baskın ve saldırılar düzenlediler. Baskınlarda birçok kişi şehid edildi. Cenin'de bir kişi de arkadaşını kurtarmaya çalıştığı sırada şehid edildi.

28 Ocak 2003

İsrail Gazze'ye Saldırdı: İsrail'deki seçim nedeniyle gerilimin yüksek olduğu Gazze'de, bir meskun mahalde Siyonist işgal ordusunun saldırısı sonucu meydana gelen büyük patlama 3 Filistinlinin şahadetine, dokuz kişinin de yaralanmasına neden oldu. Ölenler arasında 15 yaşındaki bir Filistinli kız çocuğunun da bulunduğu bildiriliyor.

Gazze'de Üç Şehit Dokuz Yaralı: Gazze şehrinin kuzeyinde bir Hamas mensubunun evine yapılan saldırıda üç kişi şehid olurken dokuz kişi de yaralandı. Saldırıya maruz kalan ev Gazze şehriyle Cibaliya mülteci kampı arasındaki İbadurrahman mıntıkasında bulunuyordu. Şehid edilenlerin Hamas bünyesindeki çalışmalarıyla tanınan 30 yaşındaki Muhammed Selame Şahin, onun 15 yaşındaki kız kardeşi Sabirin Selame Şahin ve yine Hamas'ın tanınmış elemanlarından 22 yaşındaki Muhammed el-Atel olduğu bildirildi.

Cenin'de Siyonist Vahşet, Dört Şehid: Batı Yaka'nın Cenin şehrinde bu sabah iki kişi İsrail işgal güçleri tarafından şehit edildi. Verilen bilgilere göre bu iki kişiden önce birincisi işgal güçlerine ait tanklardan açılan ateş sonucu yaralandı. Arkadaşı onu kurtarmak isteyince o da tanklardan atılan mermilere hedef oldu ve her ikisi birden hayatlarını kaybettiler. Saldırıda AFP adına foto muhabir olarak çalışan bir kişi de yaralandı.

29 Ocak 2003

Hıristiyan Yardım Kuruluşundan Filistin Raporu: Hıristiyan yardım kuruluşu Christian Aid tarafından yayınlanan raporda, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ndeki Filistinlilerin çoğunun aşırı fakirliğe sürüklenmekte oldukları bildiriliyor. Rapora göre Filistin halkının yaklaşık dörtte üçü günde iki dolardan az parayla geçiniyor.

Christian Aid raporunda bu durumun başlıca sorumlusunun İsrail'in askeri işgali olduğu belirtiliyor ve Batılı ülkelerden İsrail'e 2000 yılı Eylül'ü öncesindeki mevzilerine çekilmesi için baskı yapmaları isteniyor. Diğer taraftan Filistin yönetimi de yolsuzluk, yetersizlik ve fakirlikle mücadelede başarısız olmakla suçlanıyor.

İsrail'deki Seçimlerde Zafer Katil Şaron'un: İsrail'de parlamento seçimlerinde şiddet ve katliam yanlısı sağ partiler güç kazanırken, barış yanlısı güçler ağır bir yenilgiye uğradı. Siyonist Başbakan Ariel Şaron'un sağcı Likud Partisi on dört senedir ilk defa Knesset'deki en güçlü grup haline geldi. Likud'un meclisteki sandalye sayısı 21'den 37'ye yükseldi. Parlamentodaki şiddet yanlısı sağ cephe toplam 120 sandalyeden 70'ini elinde bulunduruyor.

30 Ocak 2003

Arafat Şaron'u Görüşmeye Çağırıldı: Filistin Devlet Başkanı Yaser Arafat, İsrail'de yeniden başbakan olarak seçilen Ariel Şaron'la derhal bir araya gelmek ve 2 yıldan uzun süredir devam eden şiddet olaylarını sona erdirmek için görüşmelere yeniden başlamak istediğini söyledi.

İsrail İşgal Ordusu El Halil'e Girdi: Siyonist İsrail askerlerinin bu sabaha karşı, zırhlı araçlar ve piyade birlikleri desteğinde, Batı Şeria'nın el-Halil kentine saldırı başlattığı bildirildi. Filistin güvenlik yetkilileri, 20 kadar zırhlı araç ve buldozerin desteğinde operasyona başlayan Siyonist İsrail askerlerinin kentte sokağa çıkma yasağı ilan ederek, aranan Filistinlilerin bulunması için ev ev arama yapıldığını ve 19 Filistinli direnişçinin tutuklandığını belirtti.

İHH Başkanı: "İsrail Halkı Katliamlara 'Evet' Dedi": İsrail'de yapılan genel seçimlerini değerlendiren İHH İnsani Yardım Vakfı Başkanı Bülent Yıldırım, Likud Partisi'nin galibiyeti ile sonuçlanan seçimlerin geleceğe dönük umutları yok ettiğini söyledi. Sonuçların netleşmesinden sonra görüşlerini açıklayan Yıldırım, "Görünen o dur ki İsrail halkının önemli bir bölümü, son bir yıldır Şaron tarafından yükseltelen tansiyon ve şiddet olaylarını benimsediğini göstermiş ve bu şiddet olaylarının tetikleyicisi olan parti ve kişileri yeniden başta görmek istediğini ortaya koymuştur" dedi.

31 Ocak 2003

İşgal Ordusu 2 Filistinliyi Şehit Etti: İsrail işgal ordusuna bağlı 40 kadar zırhlı araç, cipler eşliğinde Cenin kentine ve kentteki mülteci kampına girdi. Filistinli güvenlik kaynakları, Siyonist İsrail askerlerinin kente girişlerinde otomatik silahlarla ateş açtığını, ateşe Filistinlilerin de karşılık verdiğini belirtti. Çıkan çatışmada 2 Filistinli şehid oldu. 17 kişi de yaralandı.

İşgalciler Çocuklara Saldırdı: İsrail işgal güçleri akşam saatlerinde Gazze'deki Cibaliya mülteci kampının doğusunda yer alan Tellu'z-Za'ter'de boş bir arazide top oynayan çocukların ve gençlerin üzerine tanklarla saldırı düzenlediler. Atılan tank mermilerinin alanda toplananların tam üzerine denk gelmemesi büyük bir katliamın atlatılmasını sağladı. Ancak yine de tank mermilerinden etrafa dağılan şarapnel parçaları 10 kadar çocuk ve gencin yaralanmasına sebep oldu.

Kaynak: [İslam Dünyasından Haberler -Ocak- - Kudüs Dergisi](#)

İslam Dünyasından Haberler -Şubat- - Kudüs Dergisi

1 Şubat 2003

İsrail'de Koalisyon Arayışı: İsrail Başbakanı Ariel Şaron koalisyon hükümeti oluşturmak üzere görüşmelere başladı.

Gazze'de 1 Şehid 11 Yaralı: Siyonist İsrail'in Gazze'ye düzenlediği saldırılar sonucu Tamir Hudayri (19) adlı Filistinli genç şehid oldu. İşgal ordusu tanklarından açılan ateş sonucu 11 kişi de yaralandı.

Uzay Mekiği Columbia Düştü: Uzay mekiği Columbia ile irtibatı kaybettiğini bildiren ABD Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi (NASA), mekiğin Teksas'a düşmüş olabileceğini açıkladı. Mekikte biri İsraili, 7 astronot bulunuyordu. Siyonist İsrail'in ilk astronotu unvanını kazanan 48 yaşındaki pilot Albay İlan Ramon, Siyonist İsrail'in ulusal kahramanları arasındaydı. Ramon, 1981 yılında Siyonist İsrail hava kuvvetlerinin Irak'ta, Bağdat'ın güneyindeki nükleer tesise yaptığı ve tesisin imha edilmesiyle sonuçlanan gizli saldırıya katılan pilotlardan biriydi.

2 Şubat 2003

Filistin Yönetimi İsrail'le Görüşmeye Hazır: Filistin yönetimi, toptan ateşkes için İsrail'le görüşmeye hazır olduğunu bildirdi.

3 Şubat 2003

İşgalci İsrail Yıkıma Devam Ediyor: Siyonist İsrail ordu birlikleri, Batı Şeria'nın el-Halil kentinde, ruhsatsız inşa edildikleri bahanesiyle Filistinlilere ait 22 evi yıktı.

5 Şubat 2003

ABD-İsrail Ortak Tatbikatı Geçen Aydan Beri Devam Ediyor: Haberlere göre, geçen aydan bu yana devam eden Amerikan-İsrail ortak tatbikatı sırasında, Necef çölünde, Amerikan Patriot tipi savunma füzeleri de kullanıldı.

6 Şubat 2003

Gazze'de Yaşlı Bir Şehit Edildi: İşgal güçleri bu sabah erken saatlerde Gazze şehrinin doğusuna yönelik saldırılarında 70 yaşında bir ihtiyarı şehit ettiler.

Cenin'de Bir Çocuk Şehit: İşgal güçleri dün gece Cenin'in güneyindeki Tamun kasabasında Arif Ömer Beşşarat adlı 11 yaşında bir çocuğu şehit ettiler.

İki Sağlık Görevlisi Şehit Edildi: İsrail işgal güçlerine ait Apaçi helikopterlerinin dün gece yarısından sonra Gazze'deki Vefa hastanesi yakınında bulunan bazı binalara yönelik saldırılarında iki sağlık görevlisi şehit oldu.

Şeyh Ahmed Yasin: "Filistin ve Irak Halklarına Destek Olun"

İki Siyonist Asker Öldürüldü: Batı Yaka'nın Nablus şehrinde bir Filistinli direnişçinin, İsrail işgal kuvvetlerine ait askeri noktaya sızması suretiyle gerçekleştirilen eylemde iki işgalci asker öldürülürken biri de yaralandı.

10 Şubat 2003

Şaron; "Filistin Yönetimini Değiştireceğiz": Siyonist İsrail Devlet Başkanı Moşe Katsav, düzenlenen bir törenle yeni hükümeti kurma görevini Ariel Şaron'a resmen verdi. 28 Ocak'ta gerçekleştirilen seçimlerden zaferle çıkan Şaron'un hükümeti kurmak için 28 gün süresi bulunuyor. Şaron'un hükümet oluşumunda zorluklarla karşılaşması durumunda iki haftalık ek süre de isteyebilecek. Şaron, muhalefetteki İşçi Partisi'ni de içeren bir ulusal birlik koalisyonu kurmak istediğini açıklamış, ancak İşçi Partisi Şaron ile bir kez daha koalisyona girmek istemediğini bildirmişti. Şaron, hükümeti kurmakla görevlendirilmesinin ardından yaptığı açıklamada, 'terörist yönetim' olarak nitelendirdiği Filistin Özerk Yönetimi'nin değiştirilmesi gerektiğini iddia etti. Ancak Şaron, Filistin lideri Yaser Arafat'ın sürgüne gönderilmesi konusunda bir şey söylemedi. Şaron yaptığı açıklamada, "Yeni hükümet, terörle mücadeleyi sonlandırmak, 'terörist yönetimi' değiştirmek ve gerçek barışı mümkün kılacak yeni bir Filistin yönetimini oluşturacak koşulları sağlamak zorundadır" şeklinde konuştu.

İsrail Arafat'ı Sürgüne Gönderme Hazırlığında: J. Foreign Report adlı İngiliz dergisinin dünkü sayısında iddia edildiğine göre İsrail işgal devleti, Irak'a saldırının gerçekleşmesinden sonra Arafat'ı Sudan'a sürgüne göndermeyi planlıyor. Dergi, İsrail başbakanı Ariel Şaron ile Savunma bakanı Şaul Mofaz'ın bu konuda bir karar aldıklarını iddia etti. Dergi, İsrail komandolarından bir birliğin bu amaçla, Arafat'ın merkezine nasıl baskın düzenleyecekleri, koruma görevlilerini nasıl etkisiz hale getirecekleri, sonra da onu ve yakın koruma görevlilerini sağ olarak nasıl yakalayıp İsrail işgal güçlerine teslim edecekleri konusunda eğitim aldıklarını da iddia etti.

Siyonist İsrail Savaşın Irak'la Bitmemesini İstiyor: Irak'a yönelik saldırı planının ateşini alevlendiren İsrail, işin Irak'la bitmemesini ve akabinde İran'a ve Kuzey Kore'ye de saldırı düzenlenmesini istedi. İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz, muhtemel savaşın Irak'la sona

ermeyeceği ABD'nin dostlarıyla birlikte en çok iki ay içinde İran'a karşı da bir savaş başlatacağı beklentisi içinde olduğunu ifade etti. Şaul Mofaz Tel Aviv'deki bir kültür merkezinde yaptığı konuşmada şu ifadeleri kullandı: "Amerika'nın Irak'a saldırısı kuvvetli bir ihtimalle bu ayın sonlarına doğru veya gelecek ayın (Mart'ın) başlarında gerçekleşecek. Amerika'nın Irak'a saldırısı birkaç hafta devam edecek. Muhtemelen bir veya iki ay. Bush'un 'şer eksenli' olarak adlandırdığı ve İran ile Kuzey Kore'yi de kapsayan ülkelere yönelik askeri operasyonunun Irak'la sona ermeyeceğini umuyorum." Mofaz bu doğrultuda ABD'nin Irak'tan sonra İran'a ve Kuzey Kore'ye yöneleceği ve buralara da saldırı düzenleyeceği beklentisi içinde olduğunu söyledi.

Şaron: "Savaş Büyük Fırsat!": Siyonist İsrail Başbakanı Ariel Şaron, ABD liderliğinde olası Irak savaşının "dünyaya büyük bir fırsat sunacağını" ileri sürdü.

Siyonist İsrail, FHKC Sorumlusunu Öldürdü: Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin (FHKC) askeri kanat yetkililerinden biri, bu sabah Batı Şeria'da Siyonist İsrail askerleri tarafından şehid edildi.

Filistinli Şehid Aileleri Hac'da Özel Misafir: Suudi yönetimi bu yıl Filistin yönetimine 10 bin vize verdi. Bin Filistinli de Kral Fahd'ın özel davetlisi olarak hac ziyaretine katılıyor.

12 Şubat 2003

Almanya Siyonist İsrail'e Patriot Gönderdi: Almanya, Irak'ta savaş çıkması durumunda savunma amacıyla kullanılmak üzere işgalci İsrail'e Patriot füzeleri ile füze bataryaları gönderdi.

16 Şubat 2003

Siyonist Cinayet: Gazze'nin Zeytun mahallesinde bir arabaya yerleştirilen bombanın havadan helikopterle sinyal gönderilmesi suretiyle patlatılması sonucu Hamas mensubu altı genç şehit edildi.

17 Şubat 2003

İsrail Tankı İmha Edildi: 4 İşgal Askeri Öldü: Siyonist İsrail işgal ordusu, Gazze Şeridi'nin kuzeyindeki bir Yahudi yerleşim birimi yakınlarında bir tanka yapılan saldırı sonucu, 4 askerin öldüğünü açıkladı.

İşgalci İsrail Tankları Gazze'de: Siyonist İsrail son 24 saatte Filistin topraklarındaki saldırılarına hız verdi. Günün ilk saatlerinde çok sayıda İsrail tankı Gazze kentine girdi. Askerlerin açtığı ateş sonucu 2 Filistinli şehid oldu. İşgalciler saldırıda Hamas'ın aktif elemanlarından birinin ailesinin ikamet ettiği evi de yıktılar.

Siyonist İsrail'e Zenci Yahudi!: Siyonist İsrail hükümeti, Yahudi kökenli oldukları iddia edilen 20 bin Etiyopyalının işgal edilen Filistin topraklarına yerleşmesine onay verdi.

İşgal Ordusu Hamas Komutanını Tutukladı: Gazze Şeridi'nde operasyonlarını sürdüren Siyonist İsrail işgal ordusu, Hamas'ın askeri kanadı olan İzzeddin el-Kassam Tugayı'nın iki numaralı ismi Riyad Ebu Zeyd'i ağır yaralı olarak ele geçirdi.

18 Şubat 2003

Bir Hamas Mensubu Şehit Edildi: İzzettin Kassam Birlikleri'ne mensup 27 yaşındaki Muhammed Süleyman Murr, askeri helikopterlerle desteklenen bir özel birlik tarafından, Batı Yaka'nın el-Halil şehrinin doğusunda bulunan el-Curfan mahallesinde gerçekleştirilen operasyonda şehit edildi.

Londra'da Filistin Reformu Tartışılıyor: Filistin Özerk Yönetiminde reformu hedefleyen uluslararası bir konferans ilk kez hem İsraili hem de Filistinli yetkililerin katılımıyla bugün Londra'da düzenleniyor.

19 Şubat 2003

Dünya Bankası Filistin Raporunu Açıkladı: Dünya Bankası, Filistin ekonomisinin son yıllarda ağır bir darbe aldığını açıkladı. Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde işsizlik oranının yüzde 53 olduğu bildirilen Dünya Bankası raporunda yoksulluk nedeniyle Filistin halkının beslenmesinin Zimbabve ya da Kongo gibi Afrika ülkelerinin düzeyine indiği de vurgulandı.

Gazze'de Katliam ve Şiddetli Çatışmalar: İsrail işgal güçlerinin Gazze'nin Şuca'iyye ve et-Tuffah mahallelerine baskın düzenleyerek vahşi saldırılar gerçekleştirmesi üzerine şiddetli çatışmalar meydana geldi. İşgalcilerin saldırılarında Filistinlilerden 11 kişi şehit oldu, 20 kişi de yaralandı.

Hamas Bir İsrail Tankını Daha Havaya Uçurdu: Hamas'tan yapılan açıklamada, 21 yaşındaki Abdül Kerim Bekerun adlı istişhad eylemcisi

Gazze kentinde bir Siyonist İsrail tankını havaya uçurarak 4 işgal askerini öldürdüğü kaydedildi. Böylece Hamas, son günlerde 6 tank ve bir zırhlı aracı imha etti.

20 Şubat 2003

İsrail "Yol Haritasında "Yüz Değişiklik İstiyor": Siyonist İsrail'in, ABD'nin önderliğinde, AB, BM ve Rusya'dan oluşan Dörtler Grubu'nun hazırladığı barış planında, 100'den fazla değişiklik istediği bildirildi. Kimliğini açıklamayan bir İsrailli yetkili, bu değişiklikler arasında bağımsız Filistin devletinin 2005'e kadar kurulması maddesinin kaldırılmasının bulunduğunu söyledi. "Yol haritası" olarak adlandırılan barış planı üzerinde çalışıldığını belirten yetkili, İsrail'in ayrıca Filistinlilerden, "mültecilere geri dönüş hakkı verilmesi" talebinden vazgeçmesini istediğini de belirtti.

Gazze Direnişi İsrail Saldırısını Püskürttü: İsrail işgal güçlerinin dün Gazze bölgesinde gerçekleştirdikleri ve 11 Filistinlinin şehit olmasına 20'sinin de yaralanmasına yol açan saldırıları kendilerine de bayağı pahalıya mal oldu ve epey kayıp vererek geri çekilmek zorunda kaldılar. Verilen kayıplar işgalcileri, Şuca'iyye ve et-Tuffah mahallelerinde meydana gelen çatışmalardan sonra geri çekilmeye zorladı. Aksi takdirde işgal güçleri, Gazze bölgesindeki işgal hareketlerinin çemberini genişletmeyi ve bölgede, ABD'nin Irak'a yönelik tehditlerinin gölgesinde bilhassa Hamas'ın güçlü olduğu noktalara yeni operasyonlar düzenlemeyi planlıyorlardı. Verilen bilgilere göre Filistinli direnişçiler dün işgalcilerin en az altı tanklarını, iki zırhlı araçlarını ve bir adet askeri nakliye araçlarını imha ettiler. Bu tanklardan birinde dört askerin öldüğü kesinleşti. Diğerlerinde de işgal güçlerinin kayıplarının olduğu sanılıyor.

21 Şubat 2003

ABD'de Filistinli Profesör Tutuklandı: ABD'de, daha Önce 'terörist' örgütlerle ilişkisi olmakla suçlanan Filistinli profesör Sami el-Arian, federal ajanlar tarafından tutuklandı. Güney Florida Üniversitesi'nde bilgisayar mühendisliği profesörü olan El Arian, tutuklandıktan sonra FBI'nin Tampa'daki merkezine getirildi.

Gazze'da İki Şehid Daha: Gazze' de İslami Cihad'ın askeri kanadı Kudüs Tugayları'ndan Mustafa es-Sebi' Siyonistlerle girdiği çatışmada şehid oldu. Bir diğer Filistinli de Beyt Harran'da bulunan bir sanayi bölgesinde şehid edildi. Bu iki şehidle birlikte, Gazze'de Hamas tarafından havaya uçurulan İsrail tankından sonra şiddetlenen Siyonist saldırılarda şehid olanların sayısı 30 kişiye ulaşmış oldu.

22 Şubat 2003

Filistin Yönetimi 'Silahsız Direniş' Çağrısında Bulundu: Filistin Yönetimi, barış sürecini canlandırma çabaları sürerken, silahlı eylemlere bir yıl ara verilmesini isteyerek 'silahsız direniş' çağrısında bulundu.

FKÖ, İsrail'e Ambargo Çağrısında Bulundu: Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) siyasi büro şefi Faruk Kaddumi, Bağlantısızlar Hareketine üye ülkelerden, İsrail'e yaptırım uygulanması için BM'deki nüfuzlarını kullanmaları çağrısında bulundu.

23 Şubat 2003

İşgal Birlikleri Beyt Hanun Kentine Girdi, 11 Şehid: İsrail askerleri, Gazze Şeridi'ndeki Beyt HanunTentine bu sabah düzenledikleri baskında 2 Filistinliyi daha şehid etti. Gazze Şeridi'nde bugün şehid edilen Filistinlilerin sayısı böylece 11'e yükseldi.

24 Şubat 2003

İsrail F-16 Savaş Uçağı Düştü: Siyonist İsrail'de bir F-16 savaş uçağı, Ülkenin kuzey kesimlerinde düştü.

25 Şubat 2003

Arafat Uyardı: "İsrail Irak Savaşını Kullanacak": Filistin lideri Yaser Arafat, olası Irak savaşında dünyanın dikkati Bağdat'a odaklanmışken, İsrail'in de Filistinlilere yönelik baskıyı artırarak savaşı kullanacağını söyledi. Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da yapılan Bağlantısızlar Hareketi zirvesine önceden kaydedilmiş video aracılığıyla seslenen Arafat, İsrail'in savaştan kaçması ve küçümsemesi nedeniyle 2 yıldır devam eden şiddet olaylarını sona erdirecek barış girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlandığını belirtti. Arafat, dünyanın dikkatinin Irak'a odaklanmasından ve Filistin'deki kötü durumun göz ardı edilmesinden korktuğunu kaydetti.

26 Şubat 2003

CIA Eski Başkanı James Woolsey; "ABD, İsrail'in Güvenliği İçin Irak'tan Sonra Suriye İle İlgilenmeli": Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı'nın (CIA) eski başkanlarından James Woolsey, ABD'nin Irak'tan sonra Suriye ile ilgilenmesi gerektiğini bildirdi ve Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesi için baskı yapılmasını tavsiye etti. 1989-1992 arasında başkanlık yapan George Bush döneminde CIA başkanı olan Woolsey, Avusturya gazetesi Die Presse'de yayınlanan demecinde, "Irak'ta başarılı bir rejim değişikliğinden sonra Suriye ile ilgilenmeliyiz" ifadesini kullandı.

Woolsey, "Suriyelilerin Lübnan'dan çekilmesi ve Hizbullah'a verdiği desteğin son bulması için yoğun baskı uygulamamız gerekiyor. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluruz, bu bir taraftan İran'ı zayıflatır, çünkü Hizbullah İran'ın elindeki bir oyuncak, diğer taraftan da İsrail ile Filistin arasında barışı kolaylaştırır" iddiasında bulundu.

HAMAS'tan Açıklama; "İsrail F-16 Uçağını Biz Düşürdük": 24 Şubat 2003 Pazartesi günü İsrail'in bir F-16 tipi uçağı düşürüldü. İşgal devleti önce uçağın düşüş sebebi hakkında ayrıntılı bir bilgi vermedi. Ancak söz konusu uçağın düşmesinden sonra F-16'larının sorti programlarını iptal etti. Aynı gün Hamas'ın askeri kanadı durumundaki İzzettin Kassam Birlikleri bir açıklama yaparak uçağı kendilerinin düşürdüklerini bildirdiler. İşgal devleti, askerlerinin moral kaybına yol açması ve tehdit gücünü zayıflatması sebebiyle askeri kayıplarını ya tümüyle gizlemeye ya da gizlenmesi mümkün olmayan sonuçları açıklasa da gerçek sebepleri gizlemeye çalışıyor. Hamas'ın askeri kanadı tarafından uçağın düşürülmesiyle ilgili olarak yapılan açıklamada şu bilgilere yer verildi: "Allah'ın yardım ve tevfiğiyle Şehit İzzettin Kassam Birlikleri H. 23 Zu'l-hicce 1423, M. 24 Şubat 2003'te bir İsrail F-16 uçağını Cenin'in kuzey doğusundaki Mercu İbnu Amir bölgesinde alçak uçuş yaptığı sırada düşürmüştür. Uçağa iki mücahit 250 mm çapında iki roket fırlatmışlardır ve tam uçağa isabet etmiş, uçak da Cenin'in kuzeyindeki el-Afule beldesine düşmüştür. Alemlerin Rabbine hamd ederiz."

27 Şubat 2003

İsrail, İstişhad Eylemi Yapan Filistinlinin Evini Havaya Uçurdu: İsrail işgal askerlerinin, istişhad eylemi düzenleyen bir Filistinlinin evini havaya uçurdukları bildirildi. Nablus kenti yakınlarındaki Balata mülteci kampında bulunan evi yerle bir edilen Filistinlinin, Mayıs ayında Şavey Şamron Yahudi yerleşim biriminde istişhad eylemi düzenlediği belirtildi. Filistinli amacına ulaşamamış, eylemde sadece kendisi hayatını kaybetmişti. Tulkarim'de düzenlenen başka bir operasyonda da, bir araca 20 kilogram patlayıcı yerleştirmeye hazırlandığı iddia edilen bir Filistinlinin yakalandığı belirtildi. Bombanın, İsrail askerleri tarafından imha edildiği kaydedildi.

28 Şubat 2003

Şaron Hükümeti Güvenoyu Aldı: İsrail Başbakanı Ariel Şaron yeni hükümeti için parlamentodaki ilk oylamada 48'e karşılık 66 oyla güvenoyu aldı.

Independent; "ABD, İşgali Meşru Kılmak İçin İsrail'in Dilini Kullanıyor": Gazetenin Beyrut'taki yazarı Robert Fisk, Bush'un konuşmasını şöyle yorumluyor: "Amerika, işgali meşru göstermek için İsrail'in sözlerini kullanıyor"

Bu başlık altında Fisk, Bush'un, hayatiniyetini sürdürebilecek bir Filistin devleti kurulması amacını dile getirmesinin Müslümanlar açısından pek bir anlamı olmayacağını söylüyor. Yazıdan aktarıyoruz: "İsrail Başbakanı Şaron, Filistinlilerin Batı Şeria'nın ancak yarısını alabileceklerini söylerken, onun koalisyon ortaklarının hepsi de işgal topraklarındaki yerleşimlerin arttırılmasını savunurken, Müslümanlar o mesajları niye ciddiye alsın ki? Almıyorlar. Bütün bunlar, Irak'ın işgaline destek vermeleri veya ses çıkarmamaları için Arapları kandırmayı amaçlayan bir başka kurnazlıktan ibaret."

Beyazıt'ta Cuma Çıkışı Mesajı: "ABD'den Korkmayın Allah'tan Korkun"

İstanbul Beyazıt Meydanı'nda Cuma namazı çıkışı savaş karşıtı eylem düzenlendi. Cuma namazından çıkan binlerce erkek dışarıda bekleyen yüzlerce bayanla seslerini birleştirerek emperyalist saldırganlığa tepkilerini ortaya koydular. 3 bini aşkın kişinin katıldığı gösteride ABD'nin Irak'a yönelik saldırısı kınandı ve AKP hükümeti ile ABD yönetimi eleştirildi. Beyazıt Meydanı'nda "Savaşa ve İşgale Hayır Platformu" tarafından düzenlenen gösteride, ABD ve İsrail bayrakları yakıldı. Yapılan konuşmalarda 28 Şubat darbesi eleştirildi ve TBMM'nin 2. tezkeresi (savaş tezkeresi) onaylanarak yeni bir 28 Şubat dayatmasına razı olunmaması istendi. Konuyla ilgili "ABD'den korkmayın Allah'tan Korkun" pankartı oldukça etkili oldu.

Kaynak: [İslam Dünyasından Haberler -Şubat- - Kudüs Dergisi](#)